Carolina Hills

CAROLINA HILLS

IUBIREA MI-A SALVAT VIAȚA

Volumul 1
LEGĂTURI PREDESTINATE

STYLISHED
Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HILLS, CAROLINA
Iubirea mi-a salvat viaţa / Carolina Hills. - Timişoara : Stylished, 2019;
4 vol.
ISBN 978-606-9017-34-0
Vol. 1. : Legături predestinate. - 2019. - ISBN 978-606-9017-35-7

821.111

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

„Cu un trandafir s-a făcut o promisiune
Şi tot cu unul te voi lega de mine.”

Prefaţă

Şoapte în noapte te devorează încet, transformându-ţi viaţa într-un haos total,
Făcându-te într-un final să plângi cu lacrimi de sânge, provocate de acei spini mortali
Dar… dacă ţi-ar spune cineva că iubirea poate salva o viaţă, ai crede?
Ei bine, eu una… NU!
Cam mult „NU” se spune în ultima vreme,
Dar ce poţi face atunci când în tine
Nu mai există de mult speranţă, iubire, tandreţe, fericire, afecţiune, aşa cum poate alții o au?
Toate astea au fost înlocuite de durere, suspine, tristeţe, ţipete, bătăi şi abandon total.
Oare ai mai putea avea încredere în cineva că te va iubi după toate astea?
NU!
Aşa credeam şi eu că vei spune într-un final.
Dar uite că destinul tău se poate schimba considerabil de mult,
Atunci când un suflet rebel, dar cald şi bun, face tot posibilul să ajungă la inima ta zdrobită şi călcată în picioare de nenumărate ori.
El, cu iubirea lui nebunească
Te va ridica uşor în aer şi-ţi va da înapoi Aripile Frânte de demult.
Nu spune... Nu! Du-te mai departe! Viaţa e plină de suişuri şi coborâşuri, însă doar o mână puternică şi fermă te poate scoate din acel Infern ce-ţi zdrobeşte sufletul
Şi doar uitându-te în ochii unui Demon poţi să vezi cum îţi arde trupul ori de câte ori el îţi atinge inima îngheţată,
Parcă încercând s-o readucă la viaţă.

„Suntem ceea ce suntem
Încă din ziua în care ne naştem.
Fiecare are locul lui în acest univers,
Lipsit de sentimente şi de scrupule
Însă, suntem singurii care putem
Să ne schimbăm acest crud destin
Ce ne sfâşie încet sufletul
Chinuit în fiecare zi de acea iubire toxică,
Ce ne-a fost dată s-o avem.”

– Capitolul 1 –

Christina Hera
„Salvată din Infern”

Știi momentul acela în care încerci din răsputeri să-ți vezi de viaţa ta? S-o trăieşti în linişte, aşa cum vrei, dar se sfârşeşte, ca de fiecare dată, prin a fi călcată în picioare?

Ei bine... cam aşa e şi viaţa mea. Încă de când m-am născut, se pare că viaţa nu şi-a dorit, nici măcar o clipă, ca eu să fiu fericită, aruncându-mă de la o vârstă fragedă în ghearele morţii. Şi singurul lucru pe care-l poţi face e să supravieţuieşti aşa cum poţi, luptând în fiecare clipă pentru viaţa ta, pentru sufletul tău, înainte ca totul să se destrame brusc şi să nu te mai poţi ridica de jos.

Inspir adânc şi încerc să mă imaginez în cu totul altă parte, decât aici, în locuri mult mai frumoase decât livingul casei mele. Nu de alta, dar până şi mâncarea îmi stă în gât la cât de groaznic e locul în care locuiesc. În plus, tata are prostul obicei de a râgâi ca un porc, de a se comporta ca un maniac şi, dacă nu îi convine ceva, te poate nimeri oricând cu o sticlă direct în cap.

— Maryse, unde dracu’ e băutura mea? glasul mult prea tare al tatei urlând la mama din capătul celălalt al livingului, mă readuce la realitate.

Îmi spulberă fiecare gând profund pe care îl am, în timp ce se uită la meci, scăpându-i din când în când câte o înjurătură destul de colorată.

— Ţi-o aduc acum, îi răspunde mama, vizibil agitată.

O privesc cum se îndreaptă cu paşi repezi spre frigider, îl deschide larg şi scoate o sticlă de bere rece. Ultima din câte se vede de aici. Trânteşte uşa frigiderului şi se învârte, la fel de agitată, prin bucătărie, de parcă a uitat încotro se îndreaptă. Ia un desfăcător şi desface capacul sticlei printr-o smucitură, apoi se îndreaptă destul de grăbită spre tata care încă aşteaptă, bătând din degete pe braţul fotoliului. Îi aşază

sticla pe măsuţa de lângă fotoliu, dar pe când să se întoarcă liniştită înapoi la treburile ei, bombănitul sadic al tatei o face să se oprească în loc, înmărmurind. Pot s-observ încă de aici felul în care înghite în sec.

— Ce dracu' mai e şi asta? tata o întreabă furios, scuipând lichidul pe care aproape că-l înghiţise, iar mie tocmai mi se întoarce stomacul pe dos.

La naiba! înjur în sinea mea. *Fix acum i s-a năzărit că nu mai e bună berea, tocmai pe când încerc şi eu să înghit ceva?* Să se ducă dracului cu tot cu scăpările lui nenorocite, încep să mă satur de ele. Îmi închid ochii preţ de o secundă, cât să-mi calmez impulsul de a vomita, apoi îi deschid la loc, fix în momentul în care sticla trece pe lângă capul meu şi se izbeşte puternic de perete. Tresar speriată şi, cu inima bubuindu-mi în piept, încerc să fac un pas în spate, dar ajung împrăştiată pe jos, împreună cu scaunul pe care am stat. *Ce naiba?* privesc îngrozită spre locul din care a zburat nenorocita aia de sticlă. *Doamne, ce-mi vine să-i dau cu ceva în cap.*

— Christina, draga mea, eşti bine? mă întreabă mama alarmată, culegându-mă la propriu de jos.

Dacă sunt bine? Numai bine nu sunt şi cred că nemernicul încearcă din răsputeri să scape de mine. *De ce mama naibii mi-a mai dat viaţă? Ca să aibă el pe cine să-şi descarce nervii?* Zâmbesc forţat, încercând să-i arăt că sunt bine. Dar ştiu că nu mă crede. Sincer, nici eu nu mă cred.

— Sunt bine, mamă. Nu-ţi mai face atâtea griji, glasul meu neutru pare mai mult acid decât vreau să fie şi încerc cumva s-o calmez.

— Dacă v-aţi terminat acolo melodrama, vreau şi eu ceva de băut. Acum! Urla tata de tuna în urechile noastre şi o simt pe mama cum îmi strânge şi mai tare mâna într-a ei, dându-mi de înţeles că altă băutură nu mai este în toată casa şi înghit în sec. Nu m-aţi auzit?

Pare pornit pe ceartă şi nu cred că va mai da înapoi în seara asta.

— Aceea a fost ultima sticlă de bere. Nu mai este altă băutură în casă.

— Şi ce-mi pasă mie de asta, vine răspunsul lui Paul. Trimite-o pe fiică-ta să-mi cumpere altă băutură, până nu mi se usucă gâtul de tot!

Unde mama naibii să mă duc eu la ora asta? E trecut de ora zece noaptea, e beznă afară şi cu siguranţă toate magazinele sunt deja închise.

— Unde să meargă la ora asta, ai înnebunit? îl întreabă mama vizibil îngrijorată şi tremurând din toate încheieturile, exact ca mine. E trecut de zece noaptea, îl anunţă, dar se pare că tatei nu-i pasă de asta.

Mai bine te vede moartă într-un şanţ, decât să rămână fără băutură.

— Nu-mi pasă! Adu-mi nenorocita aia de băutură, până nu mă ridic de-aici să vă snopesc în bătaie pe amândouă! continuă el să ne ameninţe. Şi ştiam sigur că vorbeşte destul de serios.

N-ar fi pentru prima dată când ne loveşte, dar nici ultima.

Inima mea bate acum de două ori mai tare şi ştiu că dacă nu mă duc, mama o va încasa din nou. O lovea de obicei atât de tare, încât a doua zi abia dacă mai putea umbla pe picioarele ei, fiind nevoită să-şi ascundă constant vânătăile atât faţă de mine, cât şi faţă de colegele de lucru, dar şi de oamenii cu care lua contact zilnic. Mama e vânzătoare la un magazin alimentar din centru. Îşi întoarce privirea spre mine şi pot să jur că e terifiată. Locuim într-un cartier nu foarte paşnic, în care ţi se poate întâmpla orice, dacă nu eşti cu ochii în patru. Şi pe deasupra e încă iarnă afară.

— O să fiu bine, mamă!

— N-ai auzit-o? O să fie bine, urlă tata din fotoliu. Ce dracu' ai, eşti surdă? se răsteşte acum la ea, făcând-o în toate felurile. Mişcă odată şi nu mă face să mă ridic de aici! ne ameninţă în continuare, în timp ce mama oftează învinsă, ca de fiecare dată.

Se dezlipeşte cu greu de mine şi se îndreaptă acum spre tata. Acesta scoate portmoneul din buzunarul cămăşii şi-l deschide larg, făcându-mă să înjur în gând.

Să-l ia toţi dracii! Bine că are bani de băutură, dar când e vorba să dea în casă de abia dacă se îndură să scoată ceva. Îi trânteşte câţiva dolari pe măsuţa de lângă fotoliu, pufnind şi frecându-şi burta, apoi îşi întoarce privirea dezgustată spre mama şi spune:

— Whisky, comandă de parcă am fi într-un bar, nu acasă.

— Nu mai bine bei o bere? îi sugerează mama cu vocea tremurândă. Nu e bine să amesteci berea cu whisky-ul, dragul meu, îi reaminteşte ea, alintându-l, iar asta îl face pe tata să dea cu pumnul în măsuţa de lângă fotoliu, ieşindu-şi din minţi.

Asta nu-i a bună.

— Dacă eu am spus că vreau whisky, cine eşti tu să-mi spui ce să beau şi ce nu, femeie? se răsteşte sadic la mama.

O văd tresărind, ca mai apoi să ia banii de pe măsuţă, fără să mai îndrăznească să-i întoarcă vorba şi se îndreaptă spre mine cu paşi grăbiţi.

— Ai grijă pe unde mergi şi fii cu ochii în patru, mă roagă îngrijorată. Magazinul doamnei Flora e închis la ora asta, aşa că doar magazinul doamnei Rita, cel de la colţ, la o stradă distanţă, mai e deschis. E non-stop, mă informează.

La naiba cu ea de băutură! scrâşnesc din dinţi, bombănind în barbă. De i-ar arde gâtul băutura asta, să nu mai poată bea, bine-ar fi... Îmi iau geaca groasă pe mine, bocancii în picioare, nu de alta, dar afară sunt câteva grade cu minus şi încă e zăpadă. E doar sfârşitul lui octombrie, începutul lui noiembrie şi mă rog în continuare să vină luna iunie a anului viitor, cât mai repede, ca să pot pleca de aici. Cine n-ar vrea să plece, mai ales când ai un asemenea tată? Îmi trag căciula pe cap, îmi iau mănuşile şi ies în frigul năprasnic de afară.

Mă uit când în stânga, când în dreapta, apoi păşesc cu paşi nesiguri, dar destul de atentă să nu alunec – eu şi gheaţa nu

suntem bune prietene – şi mă îndrept spre magazinul doamnei Rita. *De ce mama naibii a trebuit să fie atât de departe?* protestez în sinea mea şi îmi continui drumul, simţind frigul până în măduva oaselor. Îmi împreunez mâinile la piept şi grăbesc şi mai mult pasul, cu inima bubuindu-mi în piept. Numai chef de surprize neplăcute n-am la ora asta. În mai puţin de cincisprezece minute ajung în faţa magazinului doamnei Rita, dar ce să vezi, inventar.

Off! Numai baba asta ştie să facă inventar la un magazin non-stop, închizându-l de tot pentru câteva ore. Unde s-a mai văzut aşa ceva? Fir-ar să fie! Unde naiba să mă duc eu să iau whisky la ora asta? *De-ai da ortul popii până ajung înapoi acasă, ce bine-ar fi!* îmi spun în sinea mea, gândindu-mă la tata. Ştiu că ceea ce gândesc nu e tocmai bine, dar sinceră să fiu câteodată chiar asta îmi doresc să se întâmple. Aşa am putea şi noi să trăim în pace, doar că dorinţele de genul ăsta nu se împlinesc niciodată, ba mai mult, parcă ni se întorc împotrivă, ceea ce nu e plăcut deloc. Oftez exasperată şi mă îndrept acum spre singurul magazin pe care îl mai ştiu deschis la ora aceasta, fiind şi acela non-stop. Sper doar ca domnului Norman să nu-i fi venit ideea strălucită de a face şi el inventar şi cine ştie mai ce la ora asta, exact ca doamna Rita, închizând magazinul pentru câteva ore. După alte treizeci de minute ajung şi eu la magazinul domnului Norman. Noroc că e deschis. Intru frecându-mi palmele una de alta ca să le încălzesc şi mă îndrept spre raionul cu băuturi.

Tot ce sper e să nu fiu trasă la răspundere pentru ceea ce sunt nevoită să cumpăr, altfel... o încurc. Băuturile alcoolice nu se vând minorilor, doar dacă ai douăzeci şi unu de ani, iar eu am doar şaptesprezece ani şi aproape patru luni. Privesc spre băutura din faţa mea şi oftez. *Nu cred că are ceva dacă îi cumpăr o băutură mai ieftină*, bombănesc în sinea mea, în timp ce pun mâna pe sticla de whisky cu preţul mai mic. Am şi eu nevoie de una alta, doar sunt fată. Inspir adânc şi mă îndrept spre casierie. Îi zâmbesc domnişoarei

de la casă, care pare mai mult adormită decât trează şi pun sticla pe tejghea. Încă mă rog în sinea mea să nu mă întrebe câţi ani am sau să-mi ceară cumva buletinul, că am dat de dracu'. Se uită lung la sticla din faţa ei, apoi mă priveşte cu o sprânceană ridicată şi într-un final o scanează, încasând-o. *Doamne!* răsuflu uşurată în sinea mea şi scot banii din buzunar.

— Douăzeci de dolari şi patruzeci de cenţi, îmi spune cât costă.

Îi plătesc sticla şi realizez că mi-au mai rămas şi mie câţiva dolari. Nu le va simţi lipsa. De aceea, când voi ajunge acasă, îi voi pune bine în borcanul meu de economii, lângă ceilalţi strânşi deja. Nu sunt foarte mulţi, doar cât pot să mai şterpelesc de la el un bănuț - doi, ori de câte ori mă trimite să-i cumpăr ceva de băut sau ce-mi mai dă mama pe ascuns. Întotdeauna îi iau ce este mai ieftin, căci ştiu că nu-i pasă câtuşi de puțin cărui producător îi aparţine. Iau sticla de băutură, după ce tipa mi-o împachetează într-o pungă ca să nu se vadă, şi ies din magazin, nu înainte de a-i ura „Spor la treabă!". Nu că m-ar fi auzit neapărat, dar am bunul simţ şi cei şapte ani de acasă. Îmi închei şi mai bine geaca şi mă îndrept înapoi spre casă, fiind cu ochii-n patru în fiecare minut. Însă, nu fac bine câţiva paşi, că un tip destul de masiv îmi taie calea şi mă opreşte din drum. *Oh, Doamne!* înghit cu greu. Numai asta nu voiam să se întâmple. Inspir adânc aerul rece direct în plămâni, în timp ce inima mea o ia la galop. Dau să-l ocolesc, însă mă prinde de braţ şi mă opreşte.

— Unde mergi, păpuşă? mă întreabă, rânjind, dar nu-i răspund şi încerc să-mi eliberez braţul, de preferat înainte ca inima mea să se oprească de frică. Haide, nu fi ruşinoasă! Insistă el. Ce zici de-o mică plimbare cu maşina?

Tot ce vreau e să ajung întreagă acasă şi nimic mai mult.

— Dă-mi drumul!

Mă priveşte cu ochii mari şi nu-i vine să creadă că am tupeul să spun ceva.

— Andy, lasă dracului fata în pace, se aude o voce de undeva din spatele tipului, care mă ţine pe loc şi-mi îndrept privirea spre el.

Tot ce pot să văd e o siluetă impunătoare, sprijinită de maşina parcată la câţiva paşi de magazinul din care am ieşit. Fumează relaxat din ţigara aprinsă, constat după fumul care-i iese din nări, şi-şi întoarce privirea spre noi. Nu ştiu cine e, dar dacă e salvarea mea, am de gând să profit de intervenţia lui.

— N-am chef să ajung la pârnaie pentru corupere de minori, Andy! Aşa că proiectează-ţi fundul de babuin în maşină, până nu mă văd nevoit să ţi-l îndes eu! Vocea uşor răguşită a tipului care tocmai m-a salvat din mâinile prietenului său continuă să se audă şi, dacă voi avea vreodată prilejul să-l văd faţă în faţă, am să-i mulţumesc pentru asta.

Îmi mijesc ochii şi încerc să disting figura individului ce parcă mă arde cu privirea sa, însă nicio şansă. Îndată ce-mi simt braţul eliberat, o iau efectiv la fugă, mâncând pământul fără să mă mai uit înapoi. Nici nu ştiu de câte minute fug, dar nici nu-mi mai pasă. Ajung în faţa casei, mă opresc şi încerc să-mi trag sufletul, însă trupul meu tremură mult prea tare. Fir-ar să fie! Clipesc des şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile ce vor să cadă, însă numai eu ştiu în ce hal mă simt. Pentru câteva minute chiar am crezut că nu mă vor lăsa să plec. Că voi ajunge poate pe mâna unor proxeneţi sau a unor negustori de carne vie. Inspir, expir şi intru în casă.

Trântesc uşa în urma mea, fără să conştientizez, şi mă lipesc cu spatele de aceasta.

— Nu face gălăgie, că-l trezeşti! mă dojeneşte mama, captându-mi atenţia. Unde-ai stat atâta?

— Magazinul doamnei Rita e închis pentru inventar, aşa că am fost nevoită să merg la magazinul domnului Norman, la trei străzi distanţă, îi explic încă gâfâind.

— Ai noroc că tatăl tău a adormit chiar după ce-ai plecat, altfel am fi încurcat-o rău de tot amândouă, îmi spune ce s-a

întâmplat cât timp am lipsit. Dă-mi sticla aia nenorocită şi du-te pune-te în pat! mă îndeamnă. Ai şcoală mâine şi mai ai doar câteva ore de somn.

Încuviinţez scurt din cap şi, în cele din urmă, mă îndrept spre camera mea. Intru val-vârtej înăuntru şi închid uşor uşa, fără să fac prea multă gălăgie. Nu vreau să-l trezesc pe tata, altfel nu mai ajung la şcoală. Mă pufneşte brusc plânsul. S-o ia naiba de băutură! Mai bine încasez o mamă de bătaie data viitoare, decât să mai merg la ora asta să-i mai cumpăr ceva. Dacă nu l-ar fi oprit tipul care stătea sprijinit de maşină pe prietenul său, cine ştie ce-aş fi păţit. Încep să mă satur de rutina asta groaznică, în care viaţa mea atârnă de un fir de aţă albă.

Îmi şterg lacrimile cu palmele şi mă adun cu greu de jos. Trebuie să mă liniştesc cumva şi să mă pregătesc sufleteşte pentru o nouă zi la Ridgeview College, nu de alta, dar zilele din timpul săptămânii sunt cele mai groaznice. Spun asta, pentru că niciodată n-am fost fata aceea plăcută sau populară la şcoală, fiind întotdeauna marginalizată şi scuipată în toate felurile. Doar din cauză că nu am haine la modă, că nu mă comport ca o uşuratică precum alte fete şi asta nu mă încadrează în niciun grup, ajungând să fiu doar ciudata din ultima bancă, mai tot timpul singură şi cufundată cu capul în cărţi. Pe de o parte e bine, presupun, dar pe de altă parte e destul de rău să n-ai nici măcar un singur prieten, căruia să poţi să i te destăinui. Toate astea mă fac să mă simt şi mai exclusă din tot şi din toate. Am ajuns chiar până în punctul în care am început să mă gândesc că e destul de aiurea şi destul de ciudat cum noi, oamenii, judecăm greşit o persoană după aparenţe. Judecăm după modul în care vorbeşte, după felul cum se îmbracă. Dacă e frumoasă sau nu. Dacă e slabă ori grasă sau, în cele mai rele cazuri, după cât e de inteligentă. Dacă are o capacitate intelectuală ridicată, cu siguranţă este catalogată drept o tocilară, în caz contrar, este considerată una care poate fi dusă uşor de nas.

Inspir adânc şi ies din baie gata schimbată în pijamaua mea albastră, puţin cam bărbătească aş putea spune, şi mă cuibăresc în pat, nu înainte de a închide uşa cu cheia. Fac asta doar pentru că odată m-am trezit cu tata în camera mea, mort de beat. Asta m-a speriat enorm de tare. Nu ştiu dacă e în stare de ceva, dar nici nu vreau să aflu. Trag plapuma până sus şi aţintesc tavanul cu privirea. Da, încă dorm cu veioza de pe noptiera de lângă pat aprinsă, pentru că nu mă împac deloc cu întunericul. Mă sperie de-a dreptul.

***

Oftez prelung, în timp ce îmi trag mai bine breteaua ghiozdanului pe umăr şi fac în aşa fel să trec câtuşi de puţin vizibilă faţă de toată lumea, prin mulţimea de adolescenţi, de parcă n-aş exista. Mă uit haotic când în stânga, când în dreapta şi merg mai departe spre următorul curs. Însă sunt oprită ca-ntotdeauna, iar în faţa mea se postează aceeaşi fată enervantă, care îmi face zilele un calvar, încă de la începutul liceului. Numele ei e *Alana Wild.* Statură impunătoare, un corp de invidiat, păr roşcat ca focul, drept, lung până la brâu şi doi ochi căprui, care te ard dintr-o privire, împreună cu un statut social foarte înalt.

— Măi, măi! Uite pe cine avem noi aici, pe Christinela gogonela! mă porecleşte, ca de fiecare dată.

Mă scoate din minţi, dar prefer să n-o iau în seamă. Dau s-o ocolesc, însă nu apuc să fac bine nici doi paşi, intuind rapid ce urmează. Îmi smuceşte ghiozdanul de pe umăr, chiar dacă mă împotrivesc, apoi trage fermoarul și-l întoarce cu capul în jos, golind tot conţinutul acestuia pe podeaua din holul şcolii, de faţă cu toţi. Apoi îmi aruncă şi ghiozdanul alături de celelalte lucruri şi îl calcă în picioare.

— Ups! exclamă în cele din urmă şi începe să râdă, îndemnându-i pe toţi cei prezenţi să se uite la noi.

Îi face o plăcere morbidă să se lege de viaţa mea. Râde în continuare ca dementa, împreună cu celelalte sclifosite din jurul său şi, după ce s-a săturat, o observ îndepărtându-se

de locul în care m-a lăsat, cu tot cu grupul ei de plastice înfumurate. Încă mă priveşte cu superioritate.

Naiba s-o ia! Întotdeauna face aşa. Încerc să ignor râsetele celorlalţi colegi, de preferat înainte de a mă apuca plânsul, căci nu vreau să fac vreo scenă de tot rahatul. Mă aplec, sprijinindu-mă pe genunchi şi încep să îmi adun fiecare lucru în parte. Deodată, de nicăieri, două mâini gingaşe şi destul de feminine, îmi întind o parte dintre lucrurile împrăştiate. Mă priveşte cu un zâmbet larg pe buze, continuând să strângă de jos lucrurile mele, iar eu rămân mută de uimire.

— Cred că acestea sunt ale tale. Vocea ei e caldă şi e pentru prima dată când cineva îmi vorbeşte atât de frumos.

— Mulţumesc! îi răspund scurt, în timp ce le iau din mâinile sale.

Le arunc în ghiozdan, apoi ne ridicăm amândouă, şi începe să-mi vorbească din nou:

— Eu sunt Emma Michaela Ozera, se prezintă şi-mi întinde mâna, afişând un zâmbet pe chipul său.

Înghit în sec şi mă uit în jurul meu, apoi la ea, observând-o tot cu mâna întinsă şi mă întreb în sinea mea: *Sigur cu mine vorbeşte?!*

— Christina Ximena Hera, îndrăznesc să mă prezint şi eu la rândul meu, rostindu-mi tot numele şi îi strâng stângace mâna. Mulţumesc pentru ajutor, mai adaug şi fără să mai stau prea mult pe gânduri, ies din clădire pentru că întârziasem cu siguranță acasă, ceea ce nu era bine deloc.

— Christina, îmi aud numele strigat de aceeaşi persoană de mai devreme. Mă opresc, îmi întorc privirea în spate şi o văd pe Emma, alergând spre mine.

Ajunsă în dreptul meu se opreşte, gâfâind profund în încercarea de a-şi trage pentru o clipă sufletul. Nu prea înţeleg ce vrea de la mine, dar sper din suflet să nu fie ca toate celelalte persoane din şcoala asta nebună. Mă uit în jurul meu şi constat că toată lumea se cam holbează la noi.

La naiba! Nu-mi place atenţia, urăsc atenţia.

— Eşti greu de prins, mărturiseşte. Ştii? pare puţin cam nesigură. Vreau să te întreb ceva, chiar dacă o să pară ca şi cum am fi la grădiniţă. Mi-ar face plăcere să te cunosc mai bine. Vrei să fim prietene?

Întrebarea ei mă lasă fără grai. Recunosc cu mâna pe inimă că e prima persoană care îmi cere aşa ceva. Fata cea nouă, pe care de-abia dacă o cunosc, s-a transferat recent de la o altă şcoală şi a devenit foarte repede noua atracţie a şcolii noastre. Îmi cere să-i devin prietenă, ceea ce e un lucru cât se poate de bizar şi ieşit din comun pentru mine. Nu că nu mi-ar face plăcere să am prieteni, dar nimeni până acum nu mi-a acordat măcar o şansă, aşa cum am făcut-o eu în trecut.

Şi uite unde am ajuns din cauza aceasta. Au ajuns să-şi bată toţi joc de mine şi de viaţa mea. Încep să mă uit spre multitudinea de adolescenţi, care stau doar şi se holbează destul de curioşi, aşteptând răspunsul meu. Încerc să procesez cât de bine pot informaţia, care îmi este dată urechilor s-o audă, însă sunt întreruptă din gândurile mele de vocile ce încep să răsune în jurul nostru. Fiecare cuvânt răutăcios adresat mie mă demoralizează şi mai mult, exact ca acum.

— *Cu lepra aia vrei să fii prietenă?* aud vag o voce, de undeva din spatele meu. *Tu nu vezi că nu e de nasul tău?* continuă aceeaşi voce s-o întrebe, dar ea nici nu ia în seamă aceste cuvinte.

Emma doar mă priveşte în continuare cu un zâmbet cald pe buze, aşteptând.

— *Doamne, Emma! Te credeam mai deşteaptă*, aud o altă voce vorbind.

N-am înţeles niciodată cu ce le greşeam sau ce făcusem atât de grav, încât toată lumea să se lege de mine şi de existenţa mea. Nu ştiu de ce, dar mă aştept ca Emma să izbucnească în râs, din clipă în clipă. Faptul că ea încă nu spune nimic mă face să cred că doar glumeşte, iar acum tot ce

face e să-şi bată joc de persoana mea, mai puţin populară, aşa că nici nu mă mai sinchisesc s-o iau în seamă. Puteam să jur că-şi bate şi ea joc de mine. Exact ca toţi ceilalţi, deopotrivă.

— Christina, îmi aud din nou numele rostit de aceeaşi persoană, dar nu spun nimic.

Trec cu uşurinţă pe lângă figura ei zâmbitoare, care parcă îmi arde încet sufletul chinuit şi înaintez cu paşi repezi spre ieşirea din curtea şcolii. Înainte să ies de tot, arunc o privire fugitivă în spate pentru ultima dată, spre Emma. E îmbrăcată într-o pereche de blugi rupţi pe alocuri, o bluziţă nu prea groasă, iar în picioare poartă o pereche de bocanci. Pe umăr poartă un ghiozdan destul de modern şi are părul desfăcut, blond din câte observ, destul de lung şi lăsat liber să cadă pe umerii ei micuţi.

Oameni de bani gata, murmur în sinea mea. Oamenii de genul acesta cred că pot cumpăra o persoană doar printr-un zâmbet, printr-o vorbă care te poate îmbăta în aşa fel încât să le cazi pradă, pentru ca mai apoi să-ți dea un şut în fund când nu le mai eşti de folos şi se descotorosesc de tine. Ei bine, eu una nu sunt acel om ce poate fi cumpărat cu aşa ceva. Am trecut de prea multe ori prin asta, încât am ajuns să văd dincolo de aparenţe, de măştile pe care toţi le poartă cu nonşalanță. Sper doar să nu mă înşel. Păşesc cu încredere spre poarta din fier a şcolii şi ies din curte cu gândurile învălmăşite. Măresc pasul şi încerc să ajung cât mai repede între acei patru pereţi, de un verde spălăcit. Un pat micuţ, câteva corpuri de mobilier, un geam cam îngust, prin care razele soarelui îmi mângâie obrazul în fiecare dimineaţă şi baia mea proprie.

După câteva minute în care aproape fug, cotesc spre dreapta şi în mai puţin de cinci minute ajung pe aleea din faţa casei. Mă opresc, inspir adânc şi îmi închid ochii preţ de o secundă, în timp ce îmi simt inima bătând cu putere în piept, făcându-mi trupul să tremure şi mai mult. În fiecare zi mă tem de ce-i mai rău. În fiecare zi aceeaşi poveste.

Deschid ochii şi încep să păşesc, pas cu pas, spre intrarea în infern. Apăs clanţa tremurând şi o deschid. Intru înăuntru cu capul în pământ şi în cele din urmă închid uşa după mine.

Mă întorc pe călcâie, ridicându-mi treptat privirea, iar ceea ce îmi este dat să văd mă îngrozeşte atât de mult, încât încep să cred că e ireal şi destul de crud. Cărţile mele fac contact cu mocheta destul de murdară şi spălăcită, acum de un căcăniu dezgustător şi îmi duc mâinile spre gură ca să nu ţip. Mama stă în faţa lui, în genunchi, goală, în timp ce el loveşte în ea cu nesaţ, lăsând-o într-o agonie de nedescris.

Doamne! încerc să îmi reamintesc repede cum să respir. Pentru prima dată în toţi aceşti ani de chin, de când tata ne ţine constant sub frică şi bătăi, reuşesc şi eu să mă mişc din loc. Mă uit haotic prin încăpere, după ceva cu care aş putea acoperi trupul gol al mamei şi zăresc pătura pe marginea canapelei. O iau între degetele tremurânde şi mă postez în faţa femeii ce mi-a dat viaţă. Desfac repede pătura, înainte ca monstrul din spatele meu s-o mai lovească, şi acopăr fiinţa blândă ce stă acum ghemuită, gemând de durere. Mă doare crunt s-o văd aşa, prea multe îndură. Deodată îmi simt ochii înlăcrimaţi şi ştiu că mă voi apuca de plâns cât de curând, dar trebuie să fiu tare pentru ea, pentru noi două. Din spatele meu se aude un monstru nemulţumit şi destul de sadic, dregându-şi glasul.

— Mişcă, târâtură! scuipă cu dezgust fiecare cuvânt în parte. Altfel o încasezi şi tu!

Aud catarama de la cureaua din piele a tatălui meu, zgâlţâindu-se în aer şi ştiu că se pregăteşte să ne lovească, de fapt să mă lovească. Strâng din dinţi cu cât simt cureaua pe spatele meu şi o strâng puternic pe mama în braţe. Nu îl mai las să dea în ea. A suferit destul şi nu mai merită să fie bătută din nou, aşa că mai bine încasez eu decât ea. O observ pe mama cum îşi întoarce chipul spre mine şi îmi vorbeşte în şoaptă:

— Christina, îmi pronunţă numele blând în ureche. Nu trebuie să faci asta, scumpo!

Reuşesc cumva să-mi întorc mai bine privirea spre chipul ei blând, umflat şi plin de vânătăi, spre ochii aceia ce-şi vars-oceanul de lacrimi şi-i răspund:

— E bine, mamă. Şi aşa nu mă mai doare.

Zâmbesc slab şi trist, dar ştie că mint.

Încă un pic, mai rezistă încă un pic, îmi repet în sinea mea, în timp ce îmi muşc buzele destul de violent. Strâng din dinţi, cu cât cureaua tatei începe să facă contact din nou şi din nou cu bluza de pe mine, apoi cu pielea mea, care deja sângerează şi icnesc. Într-un final totul se opreşte şi nu mai simt nimic. Absolut nimic. Însă, nu îndrăznesc să mă ridic de jos, nici eu, nici mama. Rămânem amândouă în acelaşi loc unde suntem acum, până când auzim amândouă paşii apăsaţi ai tatei, care se îndepărtează de noi şi se opresc în dreptul uşii de la intrare. Deschide uşa şi o trânteşte zgomotos în urma sa.

A plecat! Închid ochii şi oftez zgomotos. Mă desprind din îmbrăţişare, eliberând-o pe mama şi în cele din urmă cad în fund. Îmi strâng genunchii la piept, înconjurându-i cu braţele şi îmi sprijin capul pe aceştia, aşteptând. Dar ce aştept? Aştept ca cineva să mă scoată din infernul acesta, dar cine? O aud pe mama plângând în hohote şi încerc să înţeleg din răsputeri de ce mai stă cu tata.

De ce îşi mai distruge sufletul şi fericirea pentru un om care îşi bate joc atât de ea, cât şi de propriul lui copil? O văd cum se ridică, dar eu nici nu mă clintesc din loc, căci ori de câte ori respir, mă doare. Îşi strânge şi mai mult pătura în jurul său şi se îndreaptă împleticindu-se pe picioare spre camera ei. După alte cinci minute în care zăbovesc în acelaşi loc o văd din nou pe mama.

De data aceasta se îndreaptă spre locul în care stau, purtând acum haine pe ea, iar între mâinile sale cară o cutie albă, cu o cruce roşie şi mică pe aceasta. E trusa de prim-ajutor.

— Ridică-ţi bluza, îmi spune, în timp ce se aşază jos, lângă mine.

Oftez şi mă întorc cu spatele la ea. Îmi ridic cu grijă bluza şi îmi afişez spatele vineţiu şi plin de firişoare de sânge, pe care le simt cum se preling pe trupul meu, în timp ce o aud pe mama cum deschide cutia şi scoate ceva din aceasta. Tamponul îmbibat în dezinfectant mă face să mă strâmb îndată ce începe să tamponeze cu grijă fiecare zonă vătămată. Strâng puternic din dinţi şi gem de durere, ori de câte ori tamponul îmi atinge pielea.

— De ce continui să-i suporţi ieşirile astea violente, mamă? mă trezesc întrebând.

Nu-mi răspunde. Mă întorc aproape cu totul spre ea şi o observ cum mă priveşte adânc în ochi. Tăcerea ei îmi spune destul de multe, încât mă face să realizez că îi este frică de tata. Oftez în tăcere, apoi mă ridic, fără s-o mai las să termine ce a început să facă. Mă simt tot mai ameţită de durerea care îmi străfulgeră întreg trupul şi, chiar dacă nu mă pot ţine prea bine pe picioare, mă îndrept spre camera mea.

Mă opresc puţin după câţiva paşi şi mă sprijin de măsuţa ce se află în drumul meu. Scutur frenetic din cap, ca să-mi revin, apoi îmi trag bluza în jos cu grijă, acoperindu-mi pielea. După alţi doi, trei paşi chinuiţi ajung în faţa camerei mele şi deschid uşa larg. Arunc o ultimă privire spre mama, dezamăgită că nu ia atitudine, ci se complace în situaţia în care este, în care suntem de fapt şi oftez. Reuşesc să intru cu alţi paşi dureroşi în dormitor. Îmi las spatele să atingă suprafaţa din lemn a uşii, fără să îmi mai pese că mă doare sau nu spatele şi îmi închid ochii preţ de câteva secunde. Inspir adânc şi simt junghiul ce-mi traversează întreg corpul. Doare. Îmi deschid ochii, altfel risc să adorm aici lipită de uşă sau chiar pe podea şi îmi pun palmele pe suprafaţa din lemn a acesteia. Mă împing puţin ca să mă pot ridica, apoi mă îndrept spre dulap şi îl deschid larg. Îmi duc o mână spre tâmple şi încep să le masez puternic, simţind ameţeala care mă cuprinde. Fir-ar să fie! Trebuie să-mi revin, nu vreau să-i mai port, nu vreau să fiu luată în bătaie de joc şi pentru asta. Arunc un ochi prin dulap şi în cele din urmă îmi iau o

pereche de lenjerie intimă curată şi pijamaua mea cu flori, formată din pantaloni lungi şi-o bluză cu nasturi, pe care mama mi le-a cumpărat recent. Oftez profund şi mă îndrept spre baia din camera mea. Fac un duş rapid, pentru că nici nu se pune problema să îmi umplu cada cu apă în situaţia de faţă şi ies, îndreptându-mă spre pat. Spatele mă doare mult prea rău şi mă ustură.

Stau şi privesc pentru câteva secunde mâncarea lăsată de mama şi simt cum mi se întoarce tot stomacul pe dos. Nu prea am poftă, dar tot trebuie să înghit ceva, căci stomacul meu protestează, încă de când am plecat de la şcoală. Arunc prosopul pe scaunul de lângă pat şi iau tava în braţe. Mă aşez turceşte pe pat şi încerc cât de cât să mănânc, însă după vreo cinci minute, în care mai mult m-am uitat la mâncare decât să mănânc, las tava mai mult de jumătate plină pe noptiera de lângă pat. Apoi îmi las tălpile goale să atingă podeaua uşor rece şi mă îndrept spre uşă. Învârt cheia în broască de vreo două ori, asigurându-mă că e închisă bine şi mă întorc înapoi în pat.

***

Încerc să trec cât mai neobservată pe holurile liceului, chiar dacă mă simt teleghidată, pentru că n-am nevoie de alte conflicte ca în ziua precedentă. Nu doresc să atrag atenţia asupra mea mai mult decât o făcusem deja. Mă îndrept spre scări şi încep să le urc fără niciun chef spre etajul superior. Ajung cu chiu, cu vai până la etajul doi, unde se ţin următoarele cursuri şi înaintez pe hol ameţită de gânduri aiurite. Sala de clasă e goală, dar şi tot holul era pustiu.

Ce naiba? Nu se ţin orele? Mă tot plimb aiurea până ajung în dreptul băii fetelor, unde dau să intru, dar uşa nu se deschide. Mai încerc o dată şi mă dau bătută. *Se pare că trebuie să mă duc cu un etaj mai în jos, asta dacă vreau să scap de tensiunea din corp.* Nu mă îndepărtez bine de baia fetelor, că aud ţipete de ajutor de dinăuntru şi încremenesc. Stau puţin şi ascult încă o dată, crezând că n-am auzit bine,

dar uite că bănuielile mi se confirmă în acelaşi timp cu strigătul de ajutor al persoanei dinăuntru. Vocea fetei îmi pare uşor cunoscută, aşa că fac cale-ntoarsă şi mă apropii din nou de uşa băii.

— E cineva înăuntru? urlu cât mă ţin plămânii şi tot ce pot să aud din partea cealaltă a uşii sunt aceleaşi ţipete şi o bubuitură zdravănă, făcându-mă să recunosc cu uşurinţă sunetul provocat.

La naiba! A dat în ea. Asta mă face să mă simt furioasă pe dinăuntru. Urăsc violenţa de orice fel. Încep şi alerg ca nebuna pe holuri, încercând toate clasele, dar nu găsesc pe nimeni care să mă ajute. Analizez puţin situaţia şi realizez că ar fi o pierdere de timp să merg până jos după ajutor, deoarece fata dinăuntru ar putea fi abuzată fizic şi asta mă înfioară. *Ce să fac? Să intru? Să mă pun în pericol? Cum aş putea, mai ales în starea în care sunt?* Dar trebuie să fac ceva, nu pot să stau şi să ascult, pentru că voi pica şi eu la mijloc, şi cu siguranţă voi deveni complice. Oricine e acolo are nevoie urgentă de ajutor. Încep şi forţez uşa, mai mult decât trebuie, izbindu-mă în ea, chiar dacă simt că spatele îmi ia foc şi începe să mă doară îngrozitor. Simt cum rănile provocate de cureaua din piele a tatălui meu se deschid treptat şi asta nu e bine. Picături calde îmi brăzdează spatele repede şi ştiu că numai dâre de sânge pot fi. Cu chiu, cu vai şi câteva înjurături nu prea ortodoxe, reuşesc să sparg uşa şi să intru înăuntru. Însă, rămân împietrită pe cine găsesc la locul faptei. Pe nimeni altul decât căpitanul echipei de fotbal, William Hera şi... Emma.

Fata cea nouă! Îmi întorc privirea spre William, spre băiatul pe care în momentul de faţă am ajuns să-l urăsc şi mai mult decât ca până acum. Urăsc faptul că are acelaşi nume de familie ca şi al meu. Urăsc faptul că îşi bate joc de mine ori de câte ori are ocazia, împreună cu Alana sau chiar singur, punându-mi piedică pe holuri sau închizându-mă în dulapul în care îmi ţin cărţile. Însă urăsc şi faptul că, pe lângă că e un măgar încăpăţânat şi arogant, e şi destul de frumos.

Ochii lui de jad îmi taie întotdeauna respiraţia, atunci când îi privesc în treacăt. Furia începe să-mi acapareze întreg corpul şi nu-mi place deloc poziţia în care este, gata-gata să-şi revendice premiul. Aşa face cu toate fetele pe care pune ochii, iar ele ca proastele îi cad în plasă şi ajung într-un final să întreţină relaţii sexuale cu el. Fie obligate, fie de bună voie, dar, după felul în care arată Emma, numai de bună voie nu e ceea ce se întâmplă acum. Doar cu mine n-a apucat să facă nimic. Felul meu de-a fi tocilar, nepopular, hainele ponosite pe care le port în fiecare zi, îl dezgustă atât de mult, întrucât nici nu-şi doreşte să mă atingă. Nici acum, dar nici într-un alt secol din viitor.

Asta îmi oferă un imens avantaj, încât inocenţa mea să treacă nevătămată şi neatinsă.

— Las-o în pace! strig la William. N-ai auzit?! curajul mi-o ia înainte. Dă-i drumul! continui cu şi mai mult tupeu.

Îşi întoarce privirea încruntată spre mine şi bombăne, dar nu se ridică de deasupra Emmei. E din ce în ce mai nervos din cauza faptului că pentru prima dată este întrerupt din ceea ce face şi asta îl nemulţumeşte. Mă priveşte insistent ca şi cum ar vrea să plec, însă spre disperarea lui nu mă clintesc din loc. Nu, până nu o iau pe Emma de aici. Se ridică în picioare, trăgând puţin de pantaloni în sus şi păşeşte uşor spre mine. Odată eliberată, Emma se ridică de jos tremurând şi se lipeşte de peretele din spatele ei şi acolo rămâne. E mult prea speriată, dar la fel sunt şi eu. N-am înfruntat niciodată un băiat, bine, exceptând data trecută când era să fac pe mine de frică. Însă, acela era un bărbat în toată firea, nu un băiat ca şi boul din faţa mea.

La naiba! Eu şi eroismul meu. Arunc o privire peste umărul lui William şi o privesc pe Emma cum îşi şterge obrajii roşii, pesemne că a plâns destul de mult şi încearcă să-şi acopere goliciunea cum poate cu bluza sfâşiată. Mă întorc din nou cu privirea spre William şi mă încrunt, observându-l respirând sacadat pe nări, ca un taur în călduri. *Îi dau eu lui tot călduri!* Îmi iau inima-n dinţi şi vorbesc din nou:

— Las-o în pace! Nu e jucăria ta ca toate celelalte! îi spun cu voce tremurândă, fapt ce denotă că-mi este frică de reacţia lui şi asta doar din cauza îndrăznelii mele.

— Vai... şi dacă nu vreau s-o las în pace, ce-ai să-mi faci? mă întreabă printre dinţii încleştaţi şi realizez că e şi mai furios, nepăsându-i deloc de eroismul meu tâmpit. O să-mi dai o bătăiţă la funduleț ca să mă cuminţesc? continuă în bătaie de joc.

Arunc din nou o privire spre Emma, în timp ce-şi şterge buzele crăpate şi constat cu stupoare că acela e sânge. Afurisitul a dat în ea. A dat în ea fără pic de milă. Nici nu înţeleg ce văd fetele la un asemenea specimen. E doar un bătăuş bolnav mintal, iar eu urăsc asta. Aşa cum urăsc orice fel de abuz asupra unei fete, asupra unei femei. Îmi simt nervii clocotind tot mai mult pe dinăuntru şi îmi vine să-l pocnesc puternic în faţă, doar ca să-i şterg moaca.

— Pleacă și las-o în pace! țip din nou la el, prinzând din ce în ce mai mult curaj. De data aceasta nu-ți va mai merge ca înainte, William!

Fără să îmi răspundă înapoi începe să râdă ca un maniac, apropiindu-se, iar lucrul acesta mă sperie al naibii de rău. Nu ştiu sigur ce anume vrea să facă, dar nu pot să stau într-un loc şi să-l las să-şi ducă planul până la capăt. Trebuie să fac ceva. Inima îmi bate cu putere, iar respiraţia începe să mi se accelereze, observând în acelaşi timp felul în care îşi ţuguie buzele.

— Crezi că o ciudată ca tine o poate salva? mă întreabă cu aroganță. Eşti un nimic, mă jignește. O ciumă. O cârpă de spălat pe jos, asta eşti tu, îmi spune cu atâta scârbă, de parc-aş fi fost vreun experiment eşuat.

Înainte să-i mai dau răgaz să mai îndruge ceva, palma mea îi zdrobeşte obrazul cu putere, spre surprinderea mea. Nici prin vise nu mi-ar fi trecut că pot avea atât de multă forţă, dar se pare că furia e cea care mi-o alimentează. M-am săturat să fiu jignită, m-am săturat să fiu doar o glumă proastă pentru alţii. Adrenalina ce îmi curgea prin vene acum câteva secunde începe să se diminueze, dar rămân tot la fel de

crispată. Wiliam îşi întoarce capul spre mine şi pare şi mai nervos, constat, iar privirea sa începe să se cam întunece. *Drace, asta nu e de bine!* Mă priveşte cu atât de multă ură, cu atâta dispreţ, de parc-aş fi fost vreun extraterestru venit de pe Marte. Ajuns în faţa mea, mă prinde de gât cu ambele mâini şi începe să strângă cu putere, lăsându-mă treptat fără aer şi mă izbeşte violent de peretele băii, făcându-mă să icnesc.

— Pentru faptul c-ai îndrăznit să mă pălmuieşti, vei plăti, nemernico! îndrugă printre dinţii încleştaţi. Nici nu ştiu de ce te-ai mai născut. Eşti doar o idioată ce umple holurile şcolii cu urâţenia ei, continuă să mă jignească şi-şi strânge şi mai tare degetele în jurul gâtului meu.

Încetul cu încetul, aerul mi se scurge din plămâni, pe măsură ce vederea mi se înceţoşează, făcându-mă să încep să respir tot mai slab şi mai greoi. Mă zbat cât pot de mult de sub strânsoarea lui, încercând să-i iau mâinile din jurul gâtului meu, dar cu cât mă lupt mai mult, cu atât mă strânge şi el mai tare. Emma e destul de înspăimântată, după cum o văd eu de aici. Trebuie să fac ceva. Dar ce să fac, când aerul nu-mi mai oxigenează creierul? Cu ultimele puteri îmi îndoi genunchiul şi-l lovesc puternic în bijuteriile preţioase, făcându-l astfel să-mi dea drumul. În clipa următoare, lovitura încasată de la Emma îl doboară la pământ. Îi trânteşte una direct în cap, făcându-l să cadă lat pe gresia rece şi să urle de durere.

— Mulţumesc!

— Pentru nimic.

Mă uit mai bine la ce anume ţine între mâinile sale şi mă întreb de unde naiba a luat bucata aia de vas wc. Dacă stau bine să mă gândesc, la cum arată unele toalete din şcoala asta, nici n-ar trebui să mă mai mire că bucăţi sparte sunt împrăştiate pe ici-colo, din cauza elevilor ce nu ţin cont de regulamente. Încerc să-mi revin, cât de cât, apoi mă apropii de William şi-i dau un picior în stomac, destul de puternic, asigurându-mă că nu se mai poate ridica prea curând de jos.

— Te prind eu, jigodie, şi-am să te omor! Nu scapi tu de mine! mă ameninţă. Cât despre tine, îi spune Emmei, când am să te prind jur c-am să ţi-o trag atât de rău, încât îţi vei uita până şi numele şi mă vei implora să mă opresc! o ameninţă.

Mă îngrozesc, pentru că eu una îl cred în stare de orice. Mă îndrept spre Emma, care e terifiată de ceea ce i-a spus William, lăsându-l pe nemernic să tot urle de durere.

— Eşti bine? mă uit rapid la ea şi o întreb. Ea încuviinţează scurt din cap că *da*. Atunci să plecăm de aici! o îndemn.

O iau de mână, ridic rucsacul meu şi al ei de jos şi fără să mai zăbovesc o scot afară din baia fetelor. William poate rămâne acolo unde e, urlând ca nebunul. Fugim cât ne ţin picioarele, fără să ne uităm în spate şi începem să coborâm câte două scări odată, ca din alţi doi paşi să ajungem într-o clasă goală. Acum suntem în siguranţă. Pentru cât timp? Nu ştiu, dar suntem. Emma are nevoie de la mine de o îmbrăţişare strânsă, pe care i-o ofer, şi îşi dă frâu liber lacrimilor pe care s-a abţinut să le verse până acum.

— Mulţumesc, îmi spune printre suspine. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă n-ai fi fost tu.

— Şşşş! îi spun, în timp ce îi mângâi uşor spatele, încercând să o liniştesc.

Îmi trag rucsacul mai aproape şi îl deschid, apoi scot bluza de trening din el, pe care o am la mine în caz de urgenţe, ca şi acum, şi i-o dau Emmei. În momentul de faţă, ea are mai mare nevoie de bluza aceea decât mine. Îmi simt muşchii tot mai încordaţi, cu cât mă strânge şi mai tare în braţele sale şi icnesc de durere, făcând-o să tresară. Nu spun nimic, doar încerc să-i zâmbesc subtil, însă nu prea mă pot preface, căci după felul în care mă priveşte sigur şi-a dat seama că ceva nu e în regulă. Îşi trage mâna de după spatele meu şi se uită şocată la ea.

— Christina, de ce sângerezi? întrebarea ei mă blochează şi înghit în sec.

Of, la naiba! Nu acum. N-am nevoie de milă. Urăsc când oamenii mă privesc cu milă, pentru că mă fac să mă simt slabă, însă eu nu sunt aşa, sunt mai puternică decât ştiu ei că sunt. Mă las mai tare pe suprafaţa uşii şi îmi simt bluza lipindu-se de spate.

— Christina, de ce sângerezi? mă întreabă din nou.

— Emma, n-am nevoie de mila ta, îi răspund cu asprime, deşi pe moment am sentimentul că exagerez vorbindu-i aşa. Voi bogătaşii credeţi că puteţi rezolva orice cu bani. Las-o baltă! mă revolt în continuare.

Ştiu că în momentul acesta sunt cam rea cu Emma, dar am şi un bun motiv pentru care mă comport aşa, ţinându-i pe toţi la distanţă. Am tot fost bună cu toţi, însă chiar din cauza aceasta m-au trădat şi acum îşi bat joc de viaţa mea. Liniştea se aşterne între noi două şi e al naibii de apăsătoare. O observ pe Emma cu coada ochiului cum îşi ia bluza de trening pe ea, apoi se sprijină cu spatele de uşa de lemn şi oftează profund.

— Poate mă crezi, poate nu mă crezi ce-ţi voi spune acum, dar să ştii că nu-mi pasă deloc de bani, Christina. Nu-mi aduc nicio fericire, începe să mi se confeseze fără să regrete că o face şi asta se simte din glasul ei. Am nevoie de un prieten. Un prieten adevărat, de aceea te-am întrebat dacă vrei să fim prietene. Toţi ceilalţi vor să fie pe lângă mine numai pentru că am bani, continuă să mi se destăinuie şi simt în glasul ei o durere interioară sinceră.

— Şi ce te face să crezi că eu nu sunt aşa? o întreb şi îmi întorc privirea spre ea.

— Ceva din ochii tăi îmi spune contrariul, îmi mărturiseşte şi îmi îndrept privirea în altă parte. Acum vrei să-mi spui de ce sângerezi?

Îmi deschid buzele pentru a spune ceva, dar le închid repede la loc, pentru că îmi simt ochii plini de lacrimile ce încep să-mi curgă pe obraz şi mă ridic de jos. Nu ştiu dacă să am încredere sau nu, dar la drept vorbind, ea n-a regretat

deloc faptul că mi s-a confesat. Inspir adânc o cantitate mare de aer în plămâni, apoi îmi ridic încet bluza şi îmi dezvălui spatele oribil.

— Cine ţi-a făcut asta? groaza din glasul său se intensifică cu fiecare silabă rostită, făcându-mă să-mi închid ochii, ca mai apoi să-i răspund cu o voce tremurândă şi puţin nesigură:

— Tatăl meu.

Îmi trag bluza uşor în jos şi mă întorc cu totul spre ea. Ochii ei sunt plini de lacrimi şi pot s-observ cu uşurinţă că nu mai are mult şi izbucneşte în plâns. Nu cred că a mai văzut aşa ceva niciodată, cel puțin nu și-a imaginat vreodată să fie cu putință una ca asta și asta pentru că părinţii ei nu şi-au maltratat nici măcar o dată copilul, aşa cum tatăl meu o face constant. Mă consolează cu o îmbrăţişare blândă şi îmi vorbeşte deschis:

— Suferinţa din ochii tăi mi-a dat de înţeles că îmi poţi deveni o prietenă de încredere, îmi împărtăşeşte ea din gândurile sale. Nu eşti singură, Christina.

Cuvintele ei mă emoţionează într-o anumită măsură şi asta mă face s-o îmbrățișez și eu cu căldură. Ştiu că e prea devreme pentru a vorbi de încredere, dar ceva dinlăuntrul meu mă face să cred că pot avea cu adevărat încredere în ea. Însă, doar timpul îmi va putea dovedi de acum înainte dacă ceea ce simt e aievea și firesc sau mi se întâmplă iar să mă înșel în privinţa oamenilor.

***

Trei luni și ceva mai târziu

Timpul a început să treacă tot mai mult şi pe nesimţite. Zilele s-au transformat în săptămâni, iar săptămânile în luni şi uite cum am ajuns la finele anului. Sunt trei luni şi ceva de când ne cunoaştem, de când am devenit prietene în adevăratul sens al cuvântului. Prietenia noastră a fost supusă

încercărilor încă de la bun început, dar n-am lăsat pe nimeni și nimic să intervină între noi, nici măcar infernul din casa mea, iar lucrul acesta ne-a întărit deopotrivă încrederea una în cealaltă.

— Emma, ce cauți aici? întreb uimită de prezența sa, ieșind din magazinul doamnei Flora.

— Am venit să te scot la un suc, îmi răspunde zâmbind.

— Emma!

— Christina, știu că nu vrei să ai probleme acasă, dar când ai fost ultima dată la un suc sau măcar la o plimbare? întrebarea ei e pertinentă și la obiect.

Mă fâstâcesc de pe un picior pe altul și tot ce fac este ca într-un final să încuviințez din cap că accept propunerea ei, așa cum n-o mai făcusem niciodată de când suntem noi două prietene.

— Lasă-mă măcar s-o anunț pe mama, o rog înainte de toate. Mă îndrept spre casă cu Emma pe urmele mele.

Deschid ușa cu grijă, arunc o privire fugitivă prin încăpere și constat că tata nu e acasă. De el îmi este cel mai frică, mai ales că niciodată nu mi-a dat voie să ies, decât până la magazin și înapoi, uneori chiar supravegheată. Știu asta din simplul fapt că am mâncat de la el bătaie de fiecare dată când am dispărut intenționat, doar ca să-mi confirme bănuielile.

— Îmi cer scuze pentru deranj, îi spun Emmei, înaintând spre mama care tocmai pune mâncarea pe foc.

— Bună ziua, doamnă Hera! Emma o salută pe mama, făcând-o să-și întoarcă privirea spre noi și să ne zâmbească cald.

Zâmbetul ei nu pare forțat și asta îmi dă de înțeles că se bucură pentru mine, pentru faptul că mi-am făcut un prieten după atâta timp în care am fost mai mult singură.

— Tu trebuie să fii Emma, aud vocea caldă a mamei.

Se apropie și o îmbrățișează.

— Christina mi-a povestit atât de multe despre tine...

— Vă deranjează dacă o scot pe Christina la un suc? Emma o întreabă zâmbitoare, dar intuiesc imediat de ce mama se face albă ca varul la faţă.

O priveşte scurt, înghiţind în sec, îşi întoarce privirea spre mine, apoi iarăşi spre Emma şi îi răspunde, încercând să mascheze îngrijorarea din glasul ei.

— Desigur! Doar să aveţi grijă de voi, adaugă, întorcându-şi din nou privirea spre mine.

Ştiu ce vrea să-mi transmită şi o înţeleg.

— Vom avea. Vă asigur de asta, îi răspunde Emma, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

— Atunci, n-am de ce să-mi fac griji. Mergeţi! ne îndeamnă mama.

— O zi bună să aveţi, doamnă Hera! o salută Emma pe mama şi se îndreaptă spre ieşire.

Înainte să pot face şi eu la fel, mama mă prinde de braţ şi mă opreşte.

— Mă bucur pentru tine că ţi-ai făcut prieteni, dar te rog să ajungi înaintea tatălui tău acasă. Dacă îţi sesizează absenţa nu vreau să mă gândesc ce se poate întâmpla, mă avertizează cu vorbe ce parcă mă îngrozesc. Ştii cât e de impulsiv, continuă să-mi spună şi încuviinţez scurt din cap, ştiind în sinea mea că are dreptate.

O asigur că mă voi întoarce repede acasă şi mă îndrept spre ieşire, închizând uşa în urma mea.

***

Ne plimbăm de câteva minute bune prin mall, savurând câte-o îngheţată şi analizând fiecare magazin în parte, însă un sentiment ciudat îmi dă fiori pe şira spinării şi mă opresc în loc. Îmi scot repede din buzunar telefonul nu prea modern, unul cu cât mi-am permis cu ajutorul mamei, şi verific ceasul, constatând terifiată că e aproape opt seara. La naiba! Trebuie să ajung cumva înaintea tatei acasă. Deja mă ia groaza. Cum naiba a trecut atât de repede timpul?

— Emma, trebuie să plec, o anunţ dându-mi seama că înţelege şi ea de ce.

— Te duc eu.

De când am ajuns să fim prietene, încetul cu încetul, am început să ne confesăm una alteia. Am ajuns să aflu atât de multe despre Emma, dar şi ea despre mine. Aşa a ajuns să ştie şi de ce e tata în stare, mai ales atunci când trec peste cuvântul lui sau când fac lucruri prosteşti, aşa cum îi place tatei să spună, ca acum, riscând să sfârşesc prin a fi pusă la corecţie şi anume închisă în beciul rece fără apă şi mâncare, doar cu o pătură şi atât. Cu pătură doar când îşi aduce aminte. Mă urc pe bancheta din spate a maşinii, cu inima bătându-mi puternic în piept, şi pornim spre casa mea. Îmi închid ochii şi sper din suflet ca tata să nu fi ajuns acasă.

— O să fie bine, încearcă Emma să mă liniştească, dar în zadar. Anunţă-mă că eşti bine şi n-ai păţit ceva, îmi cere înainte să cobor. Îi dau de înţeles că aşa am să fac.

Ştiu că se îngrijorează pentru mine, mereu o face.

Îi dau o ultima îmbrăţişare şi cobor într-un final din maşină. Chiar înainte să închid portiera în urma mea, simt o mână înfigându-se brutal în părul meu şi trăgând cu putere.

— Pe unde mama dracului umbli la ora asta, curvă ordinară? aud glasul sadic al tatei. Ai dat de bine şi acum îţi faci de cap? mă insultă, trăgându-mă în continuare de păr.

Încerc să mă eliberez, zbătându-mă, dar mai rău fac. Mă trage şi mai tare de păr, în timp ce se îndreaptă spre intrarea principală. Am să rămân fără păr dacă mai continuă mult aşa.

— Daţi-i drumul! glasul Emmei mă îngrozeşte cu cât îl aud mai clar şi în clipa aceasta încep să mă tem pentru viaţa ei, nu pentru a mea.

Tata e în stare de absolut orice, chiar s-o încuie şi pe ea în beci alături de mine, dacă e nevoie.

— N-a greşit cu nimic. Lăsaţi-o în pace! continuă Emma să urle la tata, încercând să-mi elibereze părul, însă se trezeşte trântită la pământ cu brutalitate.

— Dă-mi drumul! urlu şi eu la tata. Mă doare, continui să-i spun şi îmi întorc privirea spre Emma. Eşti bine? o întreb, dar nu mai apuc să văd sau să aud dacă mi-a răspuns.

Mă simt azvârlită cu putere pe podeaua din casă, lovindu-mă cu capul de ceva dur şi mă chircesc de durere. Sunetul ce se aude în secunda următoare îmi confirmă că tata tocmai şi-a scos cureaua de la pantaloni şi intuiesc bine ce urmează să facă, adică să mă lovească fără pic de milă. N-am întrezărit niciodată în ochii lui vreo fărâmă de afecţiune faţă de mine, vreo licărire a faptului că îl doare atunci când mă loveşte. Nici pe departe! Mă vede doar ca pe un sac de box, în care îşi poate descărca toată frustrarea, lovind cu o plăcere morbidă.

— Las-o în pace! E doar un copil! încercă mama să-l înduplece pe tata.

— Pleacă, femeie! se răsteşte tata la mama, iar răcnetul lui pare scos din adâncurile infernului. Ai s-o încasezi mai rău decât ea! o ameninţă cu furie.

Mama mă priveşte cu groază. Îi fac semn din priviri că totul va fi bine, deşi simt deja cureaua cum mă loveşte în repetate rânduri. Strâng din dinţi şi încerc să nu urlu, deoarece mă va lovi şi mai rău dacă mă va auzi că ţip. S-a oprit! Îmi deschid ochii şi încerc să-mi trag sufletul, dar nu mai apuc, pentru că degetele tatei se înfig din nou în părul meu.

— Te învăţ eu minte să nu mai treci peste cuvântul meu! mă trage în continuare cu brutalitate şi îmi închid ochii, simţind cum pielea mi se dezlipeşte de pe scalp.

— Nuuu!... Nu mai vreau acolo!

M-a cuprins groaza. Nu mai vreau să mă închidă în locul acela oribil, care scoate şi sufletul din om. Felul în care podeaua pocneşte sub greutatea paşilor săi îmi dă fiori reci pe şira spinării. Mai ales că locul e mai tot timpul cufundat într-o semibeznă, plin de mucegai şi în mare parte umed, cu creaturi care mişună la fiecare cinci secunde. Singura lumină e cea care intră prin cele două gemuleţe ale încăperii.

— Te roog!... O să fiu cuminte... Promit! încerc să-l înduplec cumva, măcar în ultima clipă înainte de a mă sechestra. Tată, te rog! încerc din nou, dar în schimbul unui răspuns nu primesc decât un pumn direct în stomac, lăsându-mă efectiv fără aer.

Tuşesc cu putere, doar ca să las aerul să-mi umple din nou plămânii şi observ cum se deschide uşa beciului. Ştiu că dacă îmi voi deschide din nou gura, va fi şi mai rău, de aceea prefer să tac şi să înghit. Chiar dacă nu-mi place deloc situaţia în care sunt.

— Opreşte-te, Paul! Te rog, e doar un copil, încearcă şi mama să-l oprească, dar prea târziu.

Acesta se opreşte în loc, mă priveşte cu un zâmbet de drac pe chip, apoi mă azvârle cât-colo, fără să-i pese dacă păţesc ceva sau nu. Simt fiecare treaptă în parte, pe măsură ce mă rostogolesc pe scări în jos şi mă rog în sine mea să fiu întreagă la oprire. Îmi aşez palmele pe podeaua rece şi umedă şi încerc să mă ridic, dar eşuez lamentabil. Privesc cu ochii în lacrimi spre uşa care începe să se închidă şi, cu ultimele forţe pe care le mai am, mă ridic şi încep să urc grăbită scările.

— Mamă, scoate-mă de aici! urlu cât mă ţin plămânii şi încep să bat cu palmele în uşă, dar nu-mi răspunde nimeni. Mamăăă!...

Cu siguranţă nemernicul a închis-o în camera ei, doar ca să nu ajungă la mine. *Ce naiba mă fac acum?* Mă las în jos pe lângă uşă şi-mi cuprind faţa între palme, respirând greoi din cauza corpului care mă doare. Îmi strâng genunchii la piept, plângând în hohote. Chiar şi aşa încă încerc să găsesc o soluţie de a ieşi naibii de aici. Dar cum?! Sunt doar două gemuleţe şi acelea extrem de mici. Probabil numai o pisică ar putea trece prin aşa ferestruici. Alte puncte de acces nu mai există. Singura e în spatele meu şi e închisă cu cheia.

***

Trei zile mai târziu

— Christina? glasul Emmei se aude pentru a nu ştiu câta oară, strigându-mă.

Oricât de mult îmi doresc s-o văd, s-o strâng în braţe, nu e momentul acum. Nu în halul în care sunt. Astea trei zile, în care am stat închisă în beciul acela nenorocit, mi se par acum o eternitate. Nu mai înţeleg deloc comportamentul tatei. E deplasat şi plin de violenţă, iar atunci când mă lasă fără pic de aer simt că mă urăşte din tot sufletul. Îl iubesc, pentru că e părintele care mi-a dăruit viaţă, dar câteodată îmi vine să fug văzând cu ochii, doar ca să mă simt în siguranţă.

— Christina, nu m-auzi că te strig? aud glasul Emmei ca prin ceaţă şi realizez că e lângă mine şi îşi ţine palma pe umărul meu.

Nici nu ştiu când m-am oprit sau dacă m-a oprit ea, dar mă simt ca pe altă planetă. Într-un alt univers.

— Trebuie să-ţi dau o veste, îmi spune, în timp ce îi evit privirea şi încerc să-mi acopăr faţa cu părul. William a fost arestat, mă anunţă.

Îmi întorc privirea spre Emma, surprinsă la culme de ceea ce aud, apoi o privesc cu ochii mari. Nu-mi vine să cred. *Chiar s-a întâmplat?* Se pare că un profesor l-a prins în flagrant când încerca să abuzeze de un boboc. Cred că cineva din anturajul său s-a cam săturat de prostiile în care erau băgaţi de fiecare dată când acesta greşea. Mă bucur că cineva s-a hotărât să-l denunţe, făcând în aşa fel încât toate informaţiile despre abuzurile anterioare şi despre tot ceea ce făcea el prin şcoală să iasă la suprafaţă. Din câte am aflat, pedeapsa a constat în exmatricularea sa de la liceu, inclusiv suspendarea permanentă din echipa de fotbal şi, pentru că deja împlinise optsprezece ani, se pare că va trebui să răspundă pentru faptele lui, făcând închisoare. Însă, cum tatăl

său e poliţist, mă îndoiesc că va sta mai mult de câteva zile la răcoare.

— Christina?! glasul îngrozit al Emmei îmi dă de înţeles că tocmai m-a văzut în ce hal arăt.

Îi astup gura cu mâna, împiedicând-o să atragă atenţia şi celor din jur, şi o privesc cu ochii aproape în lacrimi, rugând-o din priviri doar să mă urmeze. Încuviinţează scurt din cap şi mă urmează spre cea mai apropiată baie a fetelor. Privesc fugitiv în urma noastră, apoi o trag pe Emma înăuntru şi închid uşa cu cheia. Becurile cu senzori s-au aprins imediat.

— Doamne, Christina! exclamă Emma şocată, acum că mă vede mai bine. Ce s-a întâmplat de arăţi în halul ăsta? mă întreabă cu voce tremurândă şi înghit în sec.

Dau să-mi deschid buzele şi să spun ceva, dar ştiu că n-a terminat încă cu întrebările.

— Pe unde naiba ai fost timp de trei zile? vrea să ştie, în timp ce eu încerc să-mi alung din minte imaginile cu mine în beci.

— Tata! reuşesc să pronunţ ceva, abţinându-mă cu greu să nu plâng.

Înghit cu dificultate nodul ce-mi stă în gât, inspir adânc, simţind nevoia de aer şi continui.

— M-a închis în beci după ce m-a bătut, Emma. De aceea am lipsit trei zile, îi explic ce s-a întâmplat. Ea e mult prea şocată să mai poată spune ceva. Iar în dimineaţa asta, mama, ..., adaug, dar mă opresc, pentru că nici acum nu înţeleg de ce mama s-a schimbat brusc în cele trei zile cât am stat în nenorocitul acela de beci.

De fiecare dată când a venit la mine în decursul zilelor ce au trecut mă dojenea că nu sunt ascultătoare şi că o bag doar în belele, lucruri pe care înainte nu mi le-ar fi spus. Întotdeauna reuşea să-mi aline durerea, însă în dimineaţa aceasta am simţit-o atât de rece şi de distantă faţă de mine, încât nu găsesc nici acum motivul pentru care s-a purtat aşa.

Oare cu ce i-am greşit tocmai ei? Oftez prelung şi mă las în jos în şezut pe gresie şi mă apuc de plâns. Chiar nu mai pot ţine în mine totul, pentru că mă distruge încet şi sigur. Ştiu că ar trebui să fiu mai puternică, însă am ajuns până în punctul în care să îmi fie frică pentru mine, pentru viitorul meu, pentru viaţa mea. Sincer, nu ştiu ce-aş putea să fac ca să schimb totul. Să am şi eu o viaţă cât de cât normală.

Emma se aşază lângă mine şi mă trage în braţele sale, doar ca să mă liniştească, însă până nu plec din casa aceea nenorocită, nu-mi va fi bine deloc. În momentul de faţă, Emma e singurul meu sprijin, atât moral, cât şi fizic şi fără ea aş fi pierdută din toate punctele de vedere.

— Mi-a venit o idee, glasul Emmei sparge tăcerea ce s-a aşternut între noi ca la o înmormântare şi pot să jur c-am văzut beculeţul aprinzându-se deasupra capului său, precum luminiţa de la capătul tunelului.

Casc, simţindu-mă somnoroasă şi privesc nedumerită spre ea. Zâmbetul larg şi privirea ciudată pe care o are mă sperie puţin. Mai ales că numai idei nebune îi trec blondei câteodată prin minte.

— Ce-ai zice dac-ai veni să locuieşti la mine?

— Emma, îi rostesc numele cu glasul răguşit de atâta plâns şi golit de orice speranţă.

— Ce?! mă întreabă surprinsă că nu i-am răspuns imediat. Haide, e o idee bună! mă îndeamnă cu un zâmbet cald.

— Şi cu mama ce fac? O întreb în loc de orice răspuns.

Chiar dacă mama s-a comportat cum s-a comportat în dimineaţa aceasta, tot cred că e ceva de moment şi atât. Dar aveam să mă înşel amarnic. Zilele au început să treacă, devenind tot mai negre şi mai amare, în timp ce mama a început să devină tot mai nepăsătoare. N-o mai interesa câtuşi de puţin de soarta mea. Dacă mănânc sau nu. Dacă mă duc la şcoală sau nu. Dacă sunt acasă sau nu. Ba mai mult, a ajuns să mă trimită de multe ori cu forţa, la ore târzii, la magazin pentru a-i cumpăra băutură tatei.

***

Alte zile trecute

— Nu te mai înţeleg! Emma mă dojeneşte de câteva zile încoace şi pot să jur că nu mai are mult până să-şi iasă din fire şi să-mi tragă şi ea o mamă de bătaie. Cum de mai rezişti, Christina?

E destul de îngrijorată pentru soarta mea, mai ales că în ultimele zile m-a văzut mai mult moartă decât vie. Şi pe bună dreptate. Chiar nu înţeleg cum de mai rezist. Cred că încă o fac pentru mama, în speranţa că se va schimba şi va redeveni persoana iubitoare de dinainte. Dar cred că mă amăgesc fără rost.

— Pentru mama, Emma! Îi răspund într-un final. Ştiu că mă tot încăpăţânez în speranţa că va deveni cum a fost înainte, iubitoare şi înţelegătoare. Chiar dacă nu-i mai pasă deloc de mine în ultima vreme, tot nu pot s-o las.

— Vino să locuieşti cu mine, Christina! îmi propune din nou.

E pentru a doua oară când Emma îmi propune asta. Dacă stau să mă gândesc bine, propunerea ei nu e rea deloc şi mă tentează, dar nu pot face asta. Nu ştiu ce să-i mai răspund. Chiar dacă ştie în ce hal ajung de multe ori la şcoală – uneori de-abia dacă mă mai pot mişca, mai mult moartă decât vie în ultima vreme – tot nu pot să mă înjosesc într-atât, încât să profit de generozitatea ei. Eu nu sunt aşa, chiar dacă de-a lungul timpului alţii au profitat de pe urma naivităţii mele. Tocmai asta m-a făcut să devin atât de rezervată în privinţa oamenilor. Şi oricum, tata ne ameninţă tot mai des, reamintindu-ne constant că, dacă ne trece cumva prin cap să plecăm de acasă, tot ceea ce ne aşteaptă este... moartea.

Cum pot să plec? Cum să evadez dintr-o închisoare care pur şi simplu mă ţine legată de mâini şi de picioare?

— Emma, nu ştiu ce să spun. E oportună oferta ta, dar... tot nu pot, mă încăpăţânez şi mai mult.

— De ce? mă întreabă nedumerită, cu o privire nevinovată.

— Pentru că nu sunt majoră să pot lua decizii de una sigură şi să plec de acasă, îi răspund, cu toate că îmi vine să fug chiar acum din casa aceea. Şi, sincer, nu o pot lăsa pe mama, indiferent cum se poartă cu mine în ultima vreme.

Privesc în ochii ei de un albastru senin şi tot ce pot să văd acum e doar... eu! Moartă în casa ei sau într-un loc pustiu. Aşa mă văd dacă îndrăznesc să plec, deşi recunosc că mă mănâncă curiozitatea să văd unde locuieşte Emma. Nu vreau să-i pun şi ei viaţa în pericol. E de-ajuns că o singură viaţă e în pericol.

— Gândeşte-te, mă roagă oftând, apoi îmi zâmbeşte.

Încuviinţez uşor din cap că mă mai gândesc şi îi zâmbesc la rându-mi, neîncrezătoare. Îi ofer o îmbrăţişare, apoi deschid portiera şi cobor din maşină. În ultima vreme mă aduce constant acasă, doar pentru că nu-şi mai doreşte să mă mai vadă în halul în care am fost ultima dată. Mă simt oribil faţă de ea şi, sincer, nu-mi doresc ca Emma să creadă că sunt o profitoare, chiar dacă insistenţele ei au devenit tot mai dese, pe zi ce trece. Inspir adânc şi înaintez cu paşi mărunţi către uşa ce duce spre închisoarea numită... casă. Niciodată n-am mai îndrăznit de-atunci s-o întreb pe mama de ce anume se certau. De ce nu-l părăsea? Din ce motiv se apucase tata de băut?

Pentru că totul devenise atât de ciudat, exact ca şi schimbarea ei bruscă faţă de mine. Nu mă plâng. Încerc chiar şi acum să merg mai departe. Chiar dacă sunt nopţi în care mă trezesc aproape urlând şi transpirând din acele coşmaruri, ce pur şi simplu îmi devorează sufletul încet şi chinuitor, lăsând goluri imense şi dureroase în străfundul meu. Mă simt bolnavă, deşi nu sunt. Mă simt a nimănui, deşi am părinţi. Ţipete şi bubuituri se aud de multe ori ca un ecou în camera mea, făcându-mă să-mi trag perna peste cap, doar ca să nu le mai aud.

M-am săturat de toate scandalurile astea, care-mi fac pielea de găină. Mă fac să mă ascund într-un colţ al camerei,

plângând din nou şi din nou, până când adorm aşa ghemuită. Mă simt tot mai terorizată. Mă simt ca într-un iad continuu, care nu se mai sfârşeşte niciodată. Trag plapuma de pe mine şi arunc perna aiurea prin încăpere, ridicându-mă, într-un final, în şezut. Pleoapele îmi sunt tot mai grele, dar somnul pentru mine nu prea mai înseamnă nimic. Iau telefonul de pe noptiera de lângă pat, îl deblochez şi mă uit la ceas.

— Grozav! murmur printre dinţi.

E trecut de douăsprezece noaptea, iar tata a venit din nou beat şi se ceartă cu mama. *Când vor avea de gând să mai termine? Să-şi amintească şi de mine?* Se comportă amândoi de parcă nici nu mai exist pe acest pământ. Mă las pe spate şi încerc din nou să adorm. Chiar dacă am ajuns să mă obişnuiesc cu certurile pe care le au, tot mă fâstâcesc la auzul zgomotului provocat de glasurile lor. Mă uit din nou la ceas şi ştiu că nu mai este mult. Nu mai este mult până când cearta lor se termină, iar eu sfârşesc cu mama venind şi adormind în camera mea. Mă întorc când pe-o parte, când pe alta şi încerc să adorm din nou, dar eşuez lamentabil, ca de fiecare dată. Acum pleoapele nu mai doresc să se mai închidă. La dracu! Îmi vine să-mi dau pumni de una singură pentru faptul că nu sunt mai puternică. Că nu am voinţa aceea de a pleca într-un loc care să mă simt eu. Să mă simt liberă, aşa cum îmi doresc. După o bucată bună de vreme, în care stau şi mă uit în tavan, numărând în sinea mea stelele pe care mi le imaginez, se face brusc linişte. Mă uit din nou la ceas şi constat că e deja ora trei dimineaţa.

— În sfârşit! oftez.

Tata cu siguranţă doarme dus, pe canapea, iar mama, ei bine, încă aştept să apară în camera mea. Îmi închid pleoapele, în speranţa că acum voi putea dormi, dar după nici cinci minute o uşoară ciocănire în uşa mea mă face să tresar ca arsă din pat. Of, nu! Nu din nou. Nu acum! Inima începe să-mi bată atât de tare, încât mai are puţin şi îmi iese prin cutia toracică, în timp ce îmi strâng genunchii la piept şi mă fac mică, simţindu-mi corpul tremurând necontrolat.

— *Draga mea, deschide!* vocea mamei se aude din partea cealaltă a uşii, făcându-mă să răsuflu uşurată.

Iar a venit să doarmă cu mine. Întotdeauna vine. Doar atunci îşi aduce aminte că exist. Îmi las picioarele să atingă podeaua rece, apoi grăbesc pasul spre uşă. Învârt cheia în broască, deschid uşa şi o las să intre înăuntru. Plânge, ca întotdeauna. Nici nu pot să-mi amintesc când am mai văzut-o pe mama râzând, de când n-a mai fost şi ea fericită. De când tata s-a apucat de alcool, certurile şi bătăile sunt la ordinea zilei.

***

6 Februarie 2015
Într-o zi de Vineri

Ceasul telefonului începe să sune destul de disperat. Trag plapuma de pe mine şi observ că mama nu mai e aici. Îmi frec ochii cu mâinile, încercând să-mi revin cât de cât, apoi îmi iau telefonul de pe noptiera de lângă pat. Îl deblochez şi verific ceasul, făcând ochii mari cât cepele când constat că e aproape ora nouă, iar eu am întârziat din nou la şcoală.

Of, Doamne! În ultima vreme întârzii destul de des şi asta nu e tocmai bine pentru situaţia mea şcolară. Sar ca arsă din pat şi mă îndrept spre dulap. Scot câteva haine şi le trag pe mine, apoi ies cu precauţie din cameră. Atât tata, cât şi mama nu mai sunt, ceea ce mă face să cred că probabil au plecat la muncă dacă nu altceva. Întotdeauna am încercat să-mi dau seama cu ce anume se ocupă tata, ce anume lucrează, dar n-am găsit niciodată niciun răspuns. E foarte secretos în ceea ce priveşte domeniul în care munceşte şi nu lasă nicio urmă de depistat. Nici mama nu cred că ştie. Ies din casă şi încep să alerg într-un suflet, împiedicându-mă din când în când, ca în final să ajung în faţa şcolii.

Mă opresc preţ de câteva secunde, ca să-mi trag sufletul, apoi, după ce cred că mi-am revenit cât de cât, continui să alerg până în clasă. Norocul meu că încă e pauză. Intru

înăuntru şi mă împiedic de prag. Aproape să îmbrăţişez podeaua, dacă nu reuşeam să mă prind în ultimul moment de tocul uşii, provocând astfel câteva râsete din partea colegilor, care şi aşa ştiu cum să mă facă să mă simt mereu stânjenită în prezența lor. Îmi scutur puţin hainele şi mă îndrept spre banca mea. Emma începe să mă privească cu ochii mari, surprinsă că încă mai trăiesc.

— Eşti bine? De ce-ai ajuns aşa de târziu? mă priveşte insistent, aşteptând să-i răspund.

— Nu prea am reuşit să dorm azi-noapte, răspund şi încerc să-mi revin.

— Iar s-au certat ai tăi, îşi confirmă singură, într-un fel. Sincer, tot nu înţeleg cum mai rezişti. Eu, una, aş fi fugit de mult sau măcar aş fi sunat la poliţie, continuă să-mi spună gândurile ei.

— Şi unde să fug, Emma? o întreb pe un ton aspru. N-am unde să mă duc şi simt că nu mai rezist mult, îi mărturisesc sincer. Iar cât despre poliţie, nu pot. Tata are urechi şi ochi peste tot şi de îndrăznim să facem ceva, crede-mă, nu va fi bine deloc. Încerc s-o fac pe Emma să înţeleagă că nu mă pot pune cu tata. Nu ştiu, însă, cât de bine va putea înţelege asta.

— Atunci am să sun eu la poliţie, Christina, îmi comunică ce intenționează să facă şi încremenesc. Sunt mai bine de trei luni de când ne cunoaştem şi te văd în halul acesta. Nu mai suport să te văd suferind, îmi spune, în timp ce-şi scoate telefonul şi dă să sune, dar o opresc.

— Te rog, nu face asta, Emma! o implor. Nu vreau să-ţi creez probleme, e destul că le am eu. Nu vreau să păţeşti şi tu ceva.

Îmi las capul în jos şi mi-l sprijin în mâini. Îmi vine să plâng, dar mă abţin să nu fac vreo scenă. Nu mai vreau! Nu mai vreau să plâng, pentru că asta denotă faptul că sunt slabă. Dar ce pot să fac? Unde să mă duc?

— Ştii? Poţi veni să locuieşti cu mine, mă trezeşte dintre gânduri. Am o cameră liberă şi e toată numai a ta. Chiar

mi-ar face plăcere să te am acolo, continuă să vorbească pe un glas ce aproape că mă imploră. Măcar nu stau de una singură în tot căsoiul ăla.

— Nu ştiu ce să spun, Emma. N-o pot lăsa pe mama acolo de una singură cu monstrul acela, continui să mă încăpăţânez chiar şi acum, deşi mamei nu-i mai pasă de mult timp de mine şi de soarta mea.

— Mereu te gândeşti doar la alţii, numai la tine nu, mă dojeneşte, simţind în vocea ei o revoltă generată de faptul că gândesc în felul acesta.

Trebuie să-i dau dreptate. Mereu mă gândesc la alţii şi mereu am pus-o pe mama înaintea nevoilor mele.

De aceea mă gândesc la ea, şi mai apoi la mine.

— Îmi pare rău, Emma. Ştii bine că dacă ar afla monstrul că vreau să plec ar fi vai şi-amar de mine şi de noi.

Mă priveşte cu căldură şi încuviinţează scurt din cap cu părere de rău. Orele trec destul de repede şi, uitându-mă la ceas, observ că deja se făcuse ora trei. Trebuie să ajung cât mai repede acasă, pentru că nu-mi doresc din nou alt scandal. Dacă întârzii doar un minut, e inevitabilă pedeapsa. Nu doar că mă face în toate felurile posibile şi imposibile, dar mă şi bate de parc-aş fi vreun diavol care trebuie exorcizat şi adus pe calea cea bună. Depinde în ce toane îl găsesc de multe ori pe tata.

— Ne vedem mâine, o anunţ pe Emma şi cobor din maşina cu care m-a adus.

Îmi întorc privirea spre casă şi observ că în sufragerie se vede lumina aprinsă, uşor pâlpâind. *De ce e aprinsă lumina, când afară e încă ziuă?* Mă uit din nou la ceas. Nu! Nu cred că e ea. De regulă, mama lucrează până la cinci. Atunci cine poate fi? Pentru un minut simt cum îmi îngheaţă sângele în vene şi ştiu sigur că nu e mama. Ce caută tata aşa de repede acasă? Dar nici el nu vine niciodată atât de devreme.

Un sentiment straniu, de groază mă cuprinde şi mă cutremură. Mă uit precaută când în stânga, când în dreapta. Muzica se aude destul de tare, iar groaza începe să crească şi mai mult cu cât înaintez spre interiorul casei. Înaintez

spre living cu paşi mărunţi şi îl găsesc pe tata cu o foaie într-o mână şi cu un pahar de whisky în cealaltă. Tremur din toate încheieturile la imaginea pe care o am în faţa mea şi mă întreb ce naiba se întâmplă. Unde e mama?

— Ai întârziat! glasul sadic al tatei îmi face inima s-o ia la galop de frică.

Soarbe din băutură, îşi ridică privirea spre mine şi îmi rânjeşte diabolic. Presimt că totul va deveni din ce în ce mai rău. Înghit în sec nodul care mi s-a acumulat în gât şi îmi muşc buza pe dinăuntru, doar ca să nu mă apuc de plâns. Îmi doresc atât de mult să mă întorc stânga-mprejur şi s-o iau la fugă, dar corpul meu rămâne stană de piatră. Îl observ pe tata, ridicându-se şi păşeşte spre mine, spre locul în care zici că am prins rădăcini, rânjind cu un zâmbet ciudat. *Ce naiba?*

— Ai rămas pe mâna mea, lepră! îmi rânjeşte batjocoritor.

Ce vrea să spună cu asta? Nu înţeleg. Îmi întinde foaia pe care o are în mână şi înghit din nou în sec. Încep să trec cu vederea printre rândurile scrise de mână, cuvintele fiindu-mi adresate mie, ca mai apoi să mă pufnească plânsul. Nu pot să cred ochilor. Mama s-a hotărât să-l părăsească şi să plece pentru totdeauna. *Şi cu mine cum rămâne? M-a lăsat aici cu acest monstru pe post de tată? Cum a putut să-mi facă una ca asta? Eu am fost lângă ea, ea de ce nu a rămas lângă mine? Cu ce-am greşit?* întrebările îmi invadează mintea, în timp ce scap foaia din mână. Încep să tremur şi mai mult decât cu câteva clipe înainte, în timp ce lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji, apoi pe gât. Nici nu vreau să ştiu ce-o să mi se întâmple acum.

— Acum că mama ta s-a gândit că poate avea neruşinarea să mă părăsească, tu vei plăti pentru ceea ce a făcut! bombăne tata ameninţându-mă ca un diavol şi scoţându-şi în acelaşi timp cureaua de la pantaloni. Nici să nu îndrăzneşti să faci vreun pas înapoi, că va fi mai rău de-atât! mă ameninţă în continuare.

Îşi ridică mâna în aer, luându-şi avânt şi mă plesneşte puternic peste picioare, doar ca să nu pot să fug. La contactul cu blugii mei subţiri, apoi cu pielea, o căldură fierbinte şi dureroasă îmi străbate întreg corpul, făcându-mă să mă prăbuşesc pe jos de durere. Încep să ţip, simţindu-mi corpul tot mai slăbit. Dar asta nici nu mai contează pentru el. Încă mă loveşte cu o plăcere vizibilă pe chip.

— Te rog, nu mai da! îl implor, bâlbâindu-mă.

Însă, cu cât îl rog mai mult, cu atât mai tare loveşte. Nici nu ştiu câte minute au trecut de când dă în mine, dar ceva s-a întâmplat. S-a oprit! Dar n-apuc să reacţionez în vreun fel, că mă trezesc brusc cu o lovitură puternică de picior în burtă, lăsându-mă efectiv fără aer. Mă priveşte satisfăcut şi mă scuipă în faţă, ca pe un gunoi. Paşii lui greoi mă ocolesc, îndepărtându-se de locul în care m-a lăsat şi ajung în dreptul uşii de la intrare. Iar e linişte.

— Să dea dracu' să nu te mai găsesc aici când mă întorc, că te omor! M-ai auzit? urlă din uşă. Nu-i răspund nimic, las doar lacrimile să curgă, privind pierdută într-un punct fix.

Uşa se deschide, apoi se trânteşte în urma lui şi linişte din nou. *Aşa, pleacă, jigodie ordinară!* murmur în sinea mea. Încă stau aici, întinsă pe jos, suspinând într-o agonie totală. Trebuie să mă ridic, dar doare ca naiba. În momentul de faţă mă simt ca un cadavru pe jumătate viu. Inspir adânc, apoi expir, simţind durerea ce-mi străfulgeră trupul şi încerc din răsputeri să mă întorc pe burtă. Îmi pun mâinile pe podea şi încerc să mă ridic, dar eşuez lamentabil. Chiar dacă corpul meu urlă de durere n-am de gând să renunţ. Aşa că încerc din nou şi din nou, până când mă întorc cu chiu, cu vai pe-o parte şi în cele din urmă pe burtă. Îmi sprijin palmele pe suprafaţa mochetei şi într-un final reuşesc mă ridic. Mă reazem de tot ce întâlnesc în cale, doar ca să nu cad înapoi şi-mi continui drumul, oprindu-mă din când în când pentru a ofta, apoi îmi reiau mersul. Ajung într-un final în faţa camerei mele şi mă opresc încă o dată. E mai

greu decât pare, decât îmi imaginam eu în sinea mea. Încerc să-mi reglez respiraţia, apoi apăs pe clanţă şi intru încet în încăpere. Învârt cheia de două ori în broască şi o încui bine. Durerile pe care le am sunt îngrozitoare, dar gândul îmi zboară tot la mama. La mama care m-a lăsat aici. La mama căreia nici nu-i pasă câtuşi de puţin de soarta mea. Mă simt abandonată, mă simt de-a dreptul orfană.

Mă îndrept cu paşi mici şi cu grijă spre dulap, îl deschid larg şi îmi iau haine de schimb, la întâmplare. Oftez şi mă îndrept spre baie, împleticindu-mă pe picioare. Ajunsă în dreptul acesteia, deschid uşa şi intru. Arunc hainele pe scaun şi dau drumul la apă în cadă. Cu grijă încep să îndepărtez fiecare piesă vestimentară de pe mine, cât timp cada se umple. Privesc cu groază în oglindă, la corpul care îmi este acoperit de o multitudine de dungi de un negru-violet şi îmi simt lacrimile curgând pe obraji. Mă simt distrusă atât fizic, cât şi sufleteşte şi asta doare enorm de mult.

Deja mă şi gândesc. Dacă se apucă să mă bată din nou, am să mor cu siguranţă. Parcă niciodată n-a dat atât de brutal în mine ca până acum. Opresc apa şi intru cu grijă în cadă. Muşchii încep să se relaxeze treptat, la contactul cu apa aproape fierbinte, dar durerea încă persistă. Adun apă între palmele făcute căuş şi îmi spăl faţa cu mişcări lente, apoi îmi deschid ochii şi observ cu stupoare că apa în jurul meu s-a colorat în roşu şi asta mă sperie. Nu mai apuc nici să gândesc, de îndată ce mă trezesc plângând în hohote. Durerea pe care sufletul meu o poartă, ca o cămaşă cu spini, răsună ca un ecou în toată baia, dar nu e nimeni s-o audă. Vreau să plec! Să plec cât mai departe din locul acesta. După vreo zece minute de plâns în hohote, ies din cadă, iau prosopul din suportul de pe perete şi încep să-mi tamponez cu grijă fiecare centimetru de piele. Las prosopul deoparte şi scot trusa de prim ajutor, din masca de la chiuvetă. Cum nimeni nu e aici să mă ajute, încerc să mă descurc de una singură. Scot câteva tampoane de vată şi le înmoi în soluţia

dezinfectantă, ca mai apoi să încep să îmi tratez rănile, aşa cum pot. Lacrimile îmi curg cu fiecare tamponare, simţind usturimea pe care mi-o provoacă al naibii de rău. După ce termin şi cu asta, trag cu grijă pe mine lenjeria intimă, apoi pijamaua cu floricele şi, în cele din urmă îmi trec peria prin păr. Fac asta de câteva ori şi mă îngrozesc când văd smocul în perie.

Renunţ la ce mai am de făcut şi ies naibii din baie, înainte să-mi vină vreo idee ciudată să-mi curm cumva viaţa. Nu merită! Mă îndrept spre pat când deodată stomacul meu începe să mă anunţe că n-am mâncat nimic azi. Inspir adânc şi iau o înghiţitură zdravănă din apa ce o am în cameră, mulţumindu-mă doar cu atât. Apoi dau plapuma la o parte şi mă întind cu mare grijă în pat. Mă acopăr până la gât. Frisoanele îmi străbat întreg trupul şi încep să tremur necontrolat. Mă învelesc mai bine şi încerc să-mi țin ochii închiși pentru câteva clipe.

După câteva minute bune de somn sau aşa cred eu că sunt, pleoapele mi se deschid involuntar. Toată camera este învăluită într-o lumină slabă, ce vine de la veioza de pe noptiera de lângă pat şi inspir adânc. Încă mă doare. Nu mai pot să dorm pe întuneric. De fapt, niciodată n-am dormit pe întuneric, pentru că îmi este mult prea frică. Mi se pare că-l văd pe tata pretutindeni, parcă pândindu-mă, gata să mă lovească din nou. Dau plapuma la o parte şi mă ridic în şezut, gemând zgomotos din cauza durerilor pe care le am, apoi mă întind puţin pe-o parte şi îmi verific telefonul. Doamne, e doar două dimineaţa şi liniştea domneşte în toată casa. E mult prea multă linişte şi asta nu-mi place. Încep să iau în considerare tot mai mult oferta Emmei de a mă muta la ea, fiind convinsă acum că-mi va fi cu mult mai bine, decât să mai locuiesc aici în cocina asta, cu un monstru de tată. Mă întorc cu greu pe partea cealaltă şi încerc să adorm din nou. Ziua aceasta va rămâne una pe care n-o voi uita niciodată. Ziua în care mama s-a hotărât să înceapă un nou capitol din viaţa ei, dar fără să mă includă şi pe mine în el.

***

9 Februarie 2015
Într-o zi de luni

O nouă zi, sper că şi o nouă viaţă, nu de alta, dar mă gândesc serios să plec de aici. Unde? Nici eu nu ştiu unde, dar o voi face, căci nu mai suport. Am stabilit. Telefonul indică ora şapte şi douăzeci de minute. Fiecare centimetru al corpului meu se simte încă amorţit şi dureros, făcându-mă să mă ridic destul de greu din aşternuturi. Îmi şterg lacrimile care nu contenesc să cadă de trei zile în continuu şi îmi strâng braţele în jurul burţii. Mă doare stomacul de la apa pe care am fost nevoită s-o beau din baie şi de la biscuiţii mâncaţi din pachetele pe care le-am ascuns prin cameră, în caz de nevoie.

Însă, cine-ar fi crezut că voi ajunge să mă ascund în dormitor pe tot parcursul weekendului, doar ca tata să nu mă vadă şi să nu-mi mai servească pe tavă încă o bătaie soră cu moartea. Înghit cu greu nodul şi îmi şterg alt şir de lacrimi. Încă mă mir că mai curg. Oricum, de-abia dac-am închis un ochi în tot acest timp, mai ales că toate trosneau şi şuierau prin casă, iar mie mi-a fost mult prea frică să ies din dormitor, ca nu cumva tata să mai fie cu cineva şi să cad pe mâna lor. Abia mă târăsc, mai încet decât un melc, până în dreptul dulapului şi oftez. Îl deschid larg şi scot din acesta haine care să-mi acopere destul de bine pielea vineţie. Le trag pe mine, cât pot de repede, apoi încalţ bocancii, destul de greu ce-i drept, iau o geacă groasă pe mine şi în cele din urmă rucsacul de pe jos, îndreptându-mă spre uşă. Învârt cheia în broască de două ori şi o deschid. Privesc atentă în stânga şi în dreapta, dar nu observ pe nimeni în casă. Tata nu a venit încă.

Răsuflu uşurată şi mă îndrept spre şcoală cu paşi repezi, chiar dacă de-abia pot să respir. Ajung în câteva minute la destinaţie şi mă opresc. Durerea mă străfulgeră din toate direcţiile şi simt cum îmi taie respiraţia, puţin câte puţin,

împreună cu aerul rece de afară. Fac un ultim efort şi mă îndrept spre clasă cu stomacul chiorăind în continuare de foame, pentru că nu am reuşit să mănânc nici aseară, nici în dimineaţa aceasta.

Mă simt din ce în ce mai slăbită, chiar moartă pe dinăuntru. Intru în clasă destul de stângace şi mă aşez în bancă lângă Emma, chiar dacă ochii celorlalţi mă privesc într-un mod ciudat. Îmi las rucsacul să cadă pe jos şi îmi întorc privirea spre ea. Pare atât de fericită şi destul de entuziasmată după felul în care îi radiază chipul şi încerc să-mi dau seama care e motivul. Îşi pune telefonul deoparte, de îndată ce a terminat de vorbit şi îşi întoarce acum privirea spre mine. Când mă vede în ce stadiu sunt, se îngrozeşte. Ochii ei cât cepele spun totul.

— Christina, ce-ai păţit?! mă întreabă alarmată.

Îi fac semn să vorbească mai încet şi-i spun, cu un nod în gât:

— M-a părăsit mama. Nu mai pot continua aşa.

Atât reuşesc să-i răspund înainte ca lacrimile să-mi invadeze din nou ochii. Încep să plâng în hohote şi suspine, mai rău decât un copil mic, căruia i s-a furat acadeaua, însă aici nu e vorba de o afurisită de acadea. E vorba de un suflet, de o inimă zdrobită şi călcată în picioare, în cel mai crud mod. Colegii încep să se uite ciudat la noi, pot s-observ asta chiar şi printre lacrimi, dar nu-mi mai pasă. Nu acum.

— Nu aveţi altceva mai bun de făcut decât să vă uitaţi ca momâile? se înfurie Emma, strigând la cei prezenţi şi cu toţii se întorc la ale lor.

O simt apropiindu-se de mine şi mă ia în braţele sale ca să mă calmeze, să nu mai plâng, dar spatele începe să mi se încordeze sub atingerea sa şi gem înfundat de durere. Mă eliberează şi, fără să mai spună vreun cuvânt, mă ia de mână şi mă trage după ea, îndreptându-ne cu paşi repezi spre baia fetelor. Intrăm amândouă înăuntru şi învârte cheia în broască, asigurându-se că nu va intra nimeni peste noi, apoi se întoarce cu faţa spre mine, aşteptând. Înghit în sec, simţindu-mi pielea cum arde.

— Christina, arată-mi! îmi porunceşte şi fac întocmai, ştiind că nu mă va lăsa să ies până nu-i arăt.

Mă întorc cu spatele la ea şi-mi ridic încet bluza. Tăcerea sumbră ce s-a aşternut între noi este spartă acum de plânsul în hohote al Emmei. Ceea ce tocmai a văzut fără îndoială că a îngrozit-o. Nu credea că poate fi posibil aşa ceva, chiar dacă mă mai văzuse în halul ăsta, însă de data aceasta bătaia primită le întrece pe toate celelalte. E mult prea grotesc, mult prea sadic, iar asta denotă faptul că tata întrecuse orice limită. Niciuna dintre noi nu mai spunem nimic, doar ne strângem în braţe, nu atât ca două prietene, cât mai ales ca două surori. Ne despărţim şi chipul Emmei devine brusc serios.

— Când s-a întâmplat asta? mă întreabă, privindu-mă în ochi.

— Vineri, îi răspund scurt, iar felul în care mă priveşte denotă groază.

— Şi ce-ai făcut tot weekendul? Unde-ai stat? mă bombardează cu întrebări şi înghit în sec, simţindu-mă brusc ameţită.

— Acasă. N-am îndrăznit să ies din dormitor, pentru că nu ştiam dacă tata mai e sau nu şi, sincer, nu voiam să risc să mai primesc încă o bătaie, îi răspund aproape plângând, apoi trag adânc aer în piept, doar ca să mă calmez.

Doar că nu prea îmi iese. Sunt mult prea slăbită, mult prea obosită să mai pot conştientiza ceva, iar tremurul necontrolat confirmă asta. Îmi frec mâinile una de alta şi inspir adânc, închizându-mi ochii pentru câteva secunde, dar îi deschid repede la loc, de îndată ce aud glasul Emmei rostind.

— Nu mai stai niciun minut în casa aia afurisită! M-ai auzit? mă întreabă, fără să-i mai pese dacă vreau sau nu să plec de acolo.

Mă uit la ea şi aprob din cap, destul de uimită. Învârte cheia în broască şi deschide uşa, dând peste câteva fete care ne privesc nervoase. Nici că ne mai păsa de asta. Ne

întoarcem amândouă înapoi în sala de clasă, dar rămân s-o aştept afară, până când se duce după rucsacurile noastre. E hotărâtă, acum mai mult ca niciodată, să nu mă mai lase să locuiesc cu tata. Ştiu c-ar trebui să am optsprezece ani ca să pot pleca de una singură de acasă, însă, cum nu-i am, am să fug. Ştiu că e greşit, dar ce pot să fac? După câteva secunde o observ pe Emma ieşind din sala de clasă cu telefonul la ureche şi vorbind cu cineva.

— Te aştept în cinci minute în faţa şcolii, ordonă persoanei de la celălalt capăt, apoi închide.

— Pe cine-ai sunat? o întreb curioasă.

— I-am spus şoferului să vină să ne ia, apoi mergem la tine după lucrurile tale şi te muţi naibii chiar acum de acolo. Nu mai stai niciun minut în casa aceea!

Rămân înmărmurită. Pentru câteva clipe chiar am crezut că glumeşte când am auzit ce îmi spune. Of, Doamne! Nici acum n-am înţeles pe deplin cum de m-a ales pe mine să-i fiu nu doar colegă, dar şi prietenă, încă de când s-a transferat în şcoala aceasta. Tind să cred că Dumnezeu mi-a trimis un înger păzitor care să mă vegheze. Totuşi, deşi e o fată destul de populară şi de bogată, pe ea nu pare s-o intereseze bogăţia, mai mult decât prietenii şi familia. Asta-mi place la ea. Din câte mi-a povestit, ea trăieşte într-o casă destul de luxoasă, cu părinţi afacerişti şi mai tot timpul plecaţi din ţară, însă asta nu o opreşte să ştie ce vrea de la viaţă. Ieşim în faţa şcolii şi de îndată ce ajungem la strada principală, observ maşina scumpă ce stă parcată, aşteptându-ne. Ne urcăm în aceasta şi pornim în trombă spre casa mea. Cu cât înaintăm, îmi simt inima bătând tot mai cu putere, făcându-mă să simt frica şi groaza pe care o am de fiecare dată când mă îndrept spre casă.

Dacă e acasă? Dacă ne prinde? Mă înspăimântă şi mai tare gândul la ce-mi poate face dacă mă prinde şi la gândul că Emma ar putea avea de suferit din cauza mea. Nu pot s-o mai las să sufere. A suferit destul de mult de pe urma traumei

pe care a avut-o din cauza acelui nefericit eveniment din baia fetelor, în ziua în care aproape a fost violată. Cu greu am reuşit s-o fac să depăşească acel moment. Maşina se opreşte în dreptul casei mele, făcându-mă să-mi revin din gândurile negre ce-mi invadaseră mintea. Inspir adânc, apoi deschid portiera şi ies. Tremurul pe care-l simt de fiecare dată când ajung în faţa acestei case, revine şi mai aprig de data aceasta. O simt pe Emma lângă mine, luându-mă de mână şi asta mă mai calmează.

— Va fi pentru ultima dată când vei mai vedea casa aceasta, îmi spune, în timp ce înaintăm amândouă spre intrare.

Azi îmi voi schimba destinul. Voi porni pe un alt drum. Un drum pavat cu iarbă verde, nu cu cioburi de sticlă spartă şi fum de ţigară. Inspir adânc pentru a doua oară, apoi bag cheia în broască şi deschid uşa. Rămânem amândouă pe veranda casei, preţ de câteva secunde, în timp ce uşa se deschide larg şi tot ce se aude dinăuntru e o linişte ca de mormânt. Înaintăm cu inima cât un purice, îndreptându-ne spre stânga şi deschid uşa camerei mele. Odată intrate, încep să caut după un geamantan pe care-l găsesc într-un final ascuns sub patul meu. *De când e acolo?* Emma mă urmăreşte îndeaproape, asigurându-se că n-am lăsat nimic în urmă, în timp ce îndes în geantă puţinele haine pe care le am. Cele două perechi de tenişi, fiindcă bocancii îi port deja, economiile pe care le-am ascuns atâta timp şi colecţia mea mică de cărţi, pe care le ador. Mai arunc o privire prin încăpere să văd dacă n-am uitat ceva, apoi ieşim în grabă, ca să nu fim prinse şi închid definitiv în urma mea uşa la casa de groază. Aşez geamantanul în portbagajul maşinii, apoi deschid portiera şi urc pe bancheta din spate, făcându-mă comodă. Josef, şoferul familiei Ozera, porneşte maşina de îndată ce o vede şi pe Emma urcată şi pleacă în trombă din acest loc groaznic şi infect. Toată treaba asta mă face să mă simt prost, deoarece invadez spaţiul în care Emma locuieşte.

— A venit fratele meu acasă, vocea Emmei sparge liniştea într-un târziu, entuziasmată. Mi-a fost aşa dor de el, îmi mărturiseşte fericită, iar eu mă fac albă la faţă.

Nu pot să merg la ea, ar fi prea de tot, acum că fratele ei a venit acasă. Văd eu pe unde stau, sub un pod, la marginea oraşului, într-o căsuţă de carton sau orice altceva, aşa că trebuie s-opresc maşina şi să cobor.

— Emma, nu vreau să deranjez, aşa că mai bine ar trebui să opreşti maşina şi să mă laşi să cobor, îi spun jenată şi puţin tristă. Găsesc eu pe undeva un loc în care să pot să dorm.

M-aş simţi şi mai ciudat să mă duc să locuiesc la ea, acum că fratele ei s-a întors acasă şi cu siguranţă nu va fi de acord ca şi eu să locuiesc cu ei.

— Prostii! Tu te auzi ce spui? îmi taie tot elanul, dojenindu-mă. Nici nu mă gândesc, pune piciorul în prag. Va fi bine, ai să vezi, mă asigură, făcându-i semn lui Josef să continue drumul spre casa ei.

Mă aşez mai comod pe bancheta din spate a maşinii şi mă uit prelung pe geam, destul de pierdută în gânduri. Nu ştiu cum vor decurge lucrurile de acum încolo, dar tot ceea ce îmi doresc e să-mi pot termina şcoala. Apoi, după ce împlinesc cei optsprezece ani, îmi doresc din tot sufletul să pot călători cât mai departe de aici. Dar, înainte de toate, trebuie să-mi găsesc un loc de muncă, acum că am să locuiesc la Emma. Nici nu mă gândesc s-aştept ca ea să cheltuie pentru mine. Trebuie să mă descurc cumva, pentru că viaţa e plină de surprize şi te încearcă când ţi-e lumea mai dragă, cu toate că noi înşine ne scriem destinul. Noi singuri facem alegeri în viaţa aceasta. Cu bune, cu rele, cu suişuri şi cu coborâşuri.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu în sinea mea că m-a scăpat pentru o perioadă din ghearele infernului ce-mi ardeau neîncetat sufletul. Pentru prima dată pot să respir şi altceva decât acel fum gros şi înecăcios, care mi-a otrăvit trupul până acum. Dar ceea ce nu pot încă înţelege deloc este de ce mama mea a plecat fără ca măcar să se uite înapoi, fără

să mă ia cu ea măcar, fără să-i pese câtuşi de puţin de propriul copil. Închid ochii preţ de câteva secunde. De câteva secunde afurisite, de atât au nevoie ochii mei ca să se umple din nou de lacrimi. *Lacrimi nenorocite.*

Gata! De azi nu voi mai plânge, nu mai am pentru ce să mai plâng. De azi voi fi şi mai puternică decât am fost ieri sau acum câteva zile. N-am să mai las pe nimeni să mă calce în picioare. Îmi şterg fugitiv lacrimile cu dosul palmei, de îndată ce simt maşina încetinind, pesemne că ne apropiam tot mai mult de casa Emmei, şi inspir adânc.

— Am ajuns, mă anunţă Emma, acum că porţile mari de fier se deschid larg şi maşina intră în curtea imensă din faţa unei case mari.

Arhitectura ei nu e deloc complexă, ci e de o simplitate orbitoare. Josef opreşte maşina chiar în faţa intrării, apoi coboară şi îi deschide Emmei portiera, ajutând-o să se dea jos din maşină. Ajuns apoi în dreptul meu realizează că sunt de mult afară şi se opreşte. Preţ de câteva secunde analizez casa în lung şi în lat şi tot nu-mi vine să cred unde locuieşte. E atât de liniştitor şi, chiar dacă încă e frig afară şi puţină zăpadă, totul pare atât de colorat în împrejurimi... Inspir adânc şi o urmez pe Emma înăuntru, intrând în clădirea ce urmează să-mi devină a doua casă, unde observ holul imens, care are în mijloc o măsuţă. Pe aceasta stau frumos aranjaţi, într-un vas frumos ornat, câţiva zeci de trandafiri, florile mele preferate. Josef îmi lăsă bagajul în hol şi se retrage, urându-ne o zi bună.

— Bună ziua, domnişoară Emma! ne întâmpină politicos un domn cam în vârstă, îmbrăcat la costum.

— Bună, Henry! îl salută Emma la rândul ei. Te rog să duci bagajul acesta sus în camera goală, îl roagă, arătând spre singurul bagaj pe care îl am. Ea e Christina şi începând de azi va locui aici, mai adaugă, întorcându-se spre mine.

— Bună ziua, domnişoară Christina! mă salută Henry, cu un zâmbet pe buze.

— Bună ziua! îi răspund timid.

Mă apropii de Emma şi-i vorbesc în şoaptă:

— Cine e? întreb destul de nedumerită şi debusolată, iar ea doar chicoteşte.

— El e Henry, majordomul nostru, îmi răspunde cu zâmbetul pe buze. El îţi va aduce tot ce ai nevoie şi când ai nevoie, mă pune în temă cu toate.

Mă uit la ea, aprobând doar din cap, apoi mă întorc la a admira casa şi mă simt din ce în ce mai mică şi mai stânjenită de tot ce văd în jur. Ea are tot ce-i trebuie, eu nu am nimic. Ea are cine să-i poarte de grijă, eu nici măcar atât. *Ce caut eu de fapt aici?* Caut un sprijin, o mână care să mă scoată din iadul în care sunt. Mă opresc în loc şi aproape mă întorc de unde am venit, dar glasul Emmei mă opreşte înainte să fac ceva nechibzuit.

— S-a întâmplat ceva?

Aş vrea să-i spun tot, dar mă rezum doar la câteva cuvinte.

— Cred c-ar trebui să plec, spun cu jumătate de gură.

— De ce? mă întreabă nedumerită de comportamentul meu şi oftez.

Privesc scurt în jur.

— Eu nu fac parte din lumea aceasta, Emma! îi răspund şi arăt spre conţinutul casei. N-am nimic ce să-ţi ofer în schimb pentru că mă ajuţi. A fost o greşeală să vin aici.

— Nu e adevărat, îmi spune, prinzându-mă de braţ. Mi-ai oferit şi îmi oferi ceva mai mult decât toate astea la un loc şi aceasta e prietenia ta. Ea valorează mult mai mult decât tot ce vezi aici, practic eşti ca şi sora mea.

Ştiu că are dreptate, dar tot mă simt jenată. Henry îmi ia bagajul şi dispare cu tot cu el, făcându-se nevăzut, înainte ca eu să reacţionez în vreun fel. *Acum s-o fac şi pe asta.* Traversăm livingul spaţios şi frumos aranjat şi ne îndreptăm spre baza scărilor ce duc la etaj, spre dormitoare. Însă, nu apucăm să facem mai mult de doi paşi spre ele, pentru că cineva tocmai le coboară. Spre noi se îndreptă un băiat sau mai bine spus, un bărbat în toată regula, după statura impunătoare pe care o are. Îmi simt deodată respiraţia întretăiată şi nu înţeleg ce e cu mine.

Îmi plimb ochii pe corpul său, din cap până-n picioare şi trebuie să recunosc cu mâna pe inimă că are cele mai frumoase picioare pe care le-am văzut vreodată la un băiat. Dar şi foarte pictate. Continui să-mi urc nonşalant privirea în sus, pe trupul acestuia, parcă sculptat de cele mai înalte forţe din lume. Ceea ce îmi captează imediat atenţia e singurul material care îi acoperă corpul. Acela fiind prosopul din jurul taliei.

Of, la naiba! De ce poartă doar un prosop pe el? N-are haine sau aşa se întâmpină de fapt oaspeţii? Obrajii îmi sunt din ce în ce mai calzi, pesemne că roşesc la ceea ce văd, şi îi simt ca o tomată în toată regula. *Doamne, iartă-mă!* Dar arată al dracului de bine, atât de perfect şi nu o spun doar aşa. Comparativ cu toţi băieţii din şcoală, el îi întrece pe fiecare în parte. Ochii mei cercetează în continuare fiecare centimetru al pielii sale, analizând în acelaşi timp şi fiecare tatuaj în parte pe care îl are. La naiba, are destul de multe, iar după felul în care umblă, e destul de mândru că le poartă. Îl aud chicotind şi cu siguranţă m-a observat nebunul holbându-mă ca o dementă la el.

Ce e în neregulă cu mine, sincer acum? Niciodată n-am analizat aşa un băiat mai mult de câteva secunde şi asta fără ca măcar să-şi dea seama. Îl observ apropiindu-se de noi şi simt că nu mai am stare, în timp ce aerul îmi dispare de tot din plămâni. Privirea lui mă topeşte încet şi dureros. Mă analizează destul de atent şi el la rândul lui şi simt un gol imens care mi se instalează în stomac. Nu, nu e din cauza faptului că nu mâncasem nimic azi, ci evident din cauza bărbatului din faţa mea. Privirea sa pătrunzătoare mă fulgeră până-n străfundul sufletului şi mici firicele electrizante îmi străfulgeră tot corpul, apoi fiecare simţ pe care îl am. Încep să respir greu şi mă întreb în sinea mea ce dracu' îmi face băiatul ăsta doar privindu-mă.

Pe faţa lui se iveşte o încruntătură destul de vizibilă, dar chiar şi aşa tot nu mă pot opri din a-l privi. Are cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată şi

seamănă izbitor de mult cu ai Emmei. Dar sunt mult mai profunzi, exact ca două oceane în care poţi să te îneci de tot. Părul puţin lung, de un ciocolatiu închis şi dat peste cap, îi pune în valoare tenul bronzat. Iar acele... acele buze cărnoase, perfect conturate pe chipul său angelic mă fac să-mi prind buza de jos între dinţi, iar pe el să zâmbească la gestul meu nebun. Fir-ar să fie! Obrajii mei se încălzesc din nou, pesemne că roşesc, făcându-mă să-mi mut privirea în altă parte, pentru că deja simt c-am cam întrecut limita bunului simţ. Totul a devenit atât de stânjenitor, dar chiar şi aşa, jur că nu mă pot abţine să nu-l privesc. Îmi arunc din nou privirea asupra lui şi îl observ zâmbind. *Doamne, ce zâmbet!* Deodată încep să mă simt tot mai inconfortabil şi total aiurea. Sunt îmbrăcată într-o pereche de blugi foarte strâmţi, un maiou simplu peste care am asortat o cămăşuţă în carouri, descheiată de sus pană jos, iar în picioare port încă bocancii. În mână ţin geaca groasă pe care am dat-o jos de îndată ce-am intrat înăuntru. Aceasta e ţinuta pe care am reuşit s-o îmbrac în fugă, înainte de a ieşi cu tot cu bagaj din casa în care am locuit până acum câteva ore.

Doamne, ce cald e în casa lor sau mi-e mie cald? Nu ştiu exact, dar simt nevoia să mă răcoresc cumva. Oftez silenţios şi încerc să-mi alung orice gând îmi mai trece prin minte acum. Fără îndoială că preferă fetele frumos aranjate, tunate, machiate până la refuz, nu nişte fete simple ca mine. Niciodată un băiat nu m-a privit ca pe ceva mai mult, atunci de ce ar face-o el? Eu nu mă machiez, pentru că nu am cu ce şi, chiar de-aş avea, n-aş exagera, spre deosebire de alte fete. Nu mă îmbrac ca o stricată, pentru că nu acestea sunt ţelurile mele în viaţă. O haină decentă şi simplă aduce mai mult respect decât una extravagantă, ce te pune într-o lumină proastă. Tot ce mă preocupă acum e să-mi termin şcoala şi să mă pot angaja. Deşi trebuie s-o fac mai devreme decât anticipasem cu ceva timp în urmă, acum nu-mi mai pare rău deloc. E mai bine să fii independent, decât ajutat din milă.

— Augustin?! aud glasul Emmei, strigându-i numele.

Entuziasmată din cale-afară, îi sare direct în braţe fără reţineri. *Of, Doamne! E iubitul ei şi eu mă holbam la el*, îmi spun în sine şi mă simt tot mai vinovată că mă holbasem nepoliticos la el. *Ce naiba a fost în capul tău, Christina?* încă mă dojenesc în sine mea, fără ca cineva să mă audă. Emma se desprinde din îmbrăţişarea lui – noroc că nu i-a căzut prosopul pe jos – şi se întoarce spre mine, prinzându-mă de braţ. Tresar sub atingerea sa şi înghit în sec.

— Christina, el e fratele meu Augustin, mi-l prezentă şi răsuflu uşurată. Augustin, ea e cea mai bună prietenă a mea, Christina, şi totodată colega mea de şcoală, continuă cu prezentările şi-l privesc pe fratele Emmei direct în ochi.

Nu ştiu de ce o fac, dar parcă mă simt ca într-o transă. Ca şi cum ceva ne-a legat.

— Bună! spun şi îmi simt din nou obrajii în flăcări.

Zâmbeşte din cauza reacţiei mele, dar nu răspunde salutului meu ciudat. Ce pot să fac? Nu sunt deloc obişnuită cu prezenţa băieţilor atât de aproape. Îl observ încrucişându-şi mâinile la piept, scoţându-şi astfel muşchii bine lucraţi în evidenţă, iar asta pe mine mă face să-mi întorc ruşinată privirea în altă parte. Ochii lui mă ard cu privirea şi constat că nici el nu-şi ia deloc privirea de pe corpul meu. Nu sunt cu nimic mai specială, eu sunt doar eu.

— Ai păţit ceva? mă întreabă deodată Emma.

— Nu. De ce? întreb confuză.

Chicoteşte apoi se întoarce spre fratele ei şi-i spune:

— Frate, du-te şi pune ceva pe tine. E destul de stânjenitor, îi spune arătând spre el, referindu-se la *„îmbrăcămintea”* sa, cu toate că pe el pare să nu-l deranjeze deloc asta.

— De parcă n-aţi mai văzut aşa ceva, vine şi răspunsul lui indiferent, de parcă nu i-ar păsa de spusele surorii lui. Îi aud pentru prima dată vocea uşor răguşită şi groasă.

Îşi dă ochii peste cap într-un mod ironic, apoi face cale-ntoarsă şi ne lasă singure.

— Nu şi ea, urlă Emma în urma lui.

Rămân mască şi cu siguranţă sunt şi mai roşie decât am fost vreodată. Îmi vine să mă ascund undeva, deşi în momentul acesta îmi vine să-i trag o palmă zdravănă Emmei. Ştie foarte bine care e relaţia mea cu băieţii, dar asta le întrece pe toate. Chicoteşte, apoi mă prinde de braţ şi mă trage după ea pe scări în sus, urcând spre etaj.

— Aici e camera lui Augustin, mă scoate din transa în care am fost, arătând spre uşa neagră din dreapta holului. Nimeni nu intră acolo, altfel o încasăm, mai adăugă puţin serioasă, chicotind într-un final, iar eu n-am de ales decât s-o aprob din cap. Aici e camera mea, acum arată spre uşa din stânga, de un roz pal.

Ok! Deci sper că am înţeles destul de bine. Fiecare are o culoare a lui?! Interesant! Culoarea ei e mai mult de tipul unei prinţese sau aşa ceva, reprezentând nu cine ştie ce, după mine. Pe când culoare lui reprezintă întunericul, misterul ce-l învăluie şi pe care, într-un final, îţi doreşti să-l descoperi aşa cum e: un demon ce nu se lasă cu una, cu două. Măcar aşa n-ai cum să-ţi ratezi camera, riscând să intri neinvitat în camera altuia. Mă trage din nou de mână şi ne îndreptăm acum spre camera din mijloc, cea din fundul holului, cu uşile albe, ducându-mă cu gândul la ceva pur şi inocent. Grozav! Camera mea e tocmai între ale celor doi. Mă uit încă o dată la uşa neagră, apoi mă uit în faţă la uşa albă a dormitorului meu şi o senzaţie stranie îmi străfulgeră simţurile.

Inspir adânc, în timp ce Emma apasă pe clanţă şi deschide uşa. Mă trage în continuare de mână şi intrăm în dormitor. *Doamne, de mă mai smuceşte aşa brusc, am să rămân fără braţ.* Camera e destul de spaţioasă, complet albă, cu un pat masiv în mijloc, aranjat frumos. *Of, Doamne, câte perne mai are pe el!* Restul camerei e ocupată de câteva corpuri de mobilier, într-o combinaţie de negru cu roşu, şi o măsuţă de toaletă în aceeaşi culoare. Un televizor nu foarte mare,

cu ecran plat, instalat pe perete, în drept cu patul. Un covor imens, bineînţeles în aceleaşi culori ca restul. Cuiva îi place la nebunie culoarea neagră şi cea roşie. Spre norocul meu şi al lor îmi plac şi mie aceste culori. Geamul e acoperit cu o perdea albă cu câteva dungi roşii şi draperii de un negru-închis. Bineînţeles că am şi baie proprie. Bagajul îmi este deja în cameră, fiind adus de vreo jumătate de oră de când am ajuns. Mă aşez pe marginea patului, mulţumind în sinea mea pentru şansa nouă ce mi s-a dat. Trebuie să recunosc că e cel mai comod pat pe care m-am aşezat vreodată, desigur în afară de al meu, îmi zic în sine, oftând zgomotos.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă Emma, întorcându-şi privirea spre mine.

I-aş spune că da, dar sincer nu vreau să-mi mai ţină şi ea vreo morală pe seama gândurilor mele, deşi acum singura mea problemă e chiar însuşi fratele ei. Simt că nu prea agreează prezenţa mea aici şi s-ar putea să iasă urât. Nu ştiu.

— Nu! Nu s-a întâmplat nimic, îi răspund repede, minţind. Sincer, nu ştiu de ce anume am senzaţia asta sau poate e doar în imaginaţia mea, însă tind să cred că fratele tău nu mă prea înghite, îi mărturisesc într-un final şi o observ chicotind, de parcă am spus ceva amuzant.

— Christina, el nu înghite pe nimeni. Aşa e el, mai morocănos, mai închis în el, dar nu-ţi face griji, n-am să-l las să se lege de tine, mă asigură şi chicotim amândouă pe seama lui.

— Oricum mă sperie privirea lui, continui să mărturisesc serioasă.

Şi sincer, chiar mă sperie. Felul în care mă privea mă făcea să mă simt incomod, dar senzaţia pe care mi-o transmitea era total diferită.

— Va fi bine, ai să vezi, mă asigură din nou, apoi mă lasă singură, oferindu-mi răgaz să mă acomodez.

Mă ridic de pe marginea patului şi iau valiza de jos. O deschid larg şi încep să scot haină după haină, aşezându-le

pe rafturile din dulap. Duc în baie o parte din produsele de îngrijit pe care le am, iar pe celelalte le aşez frumos pe măsuţa de toaletă din cameră, apoi mă ocup de cărţile mele, pe care le aranjez pe raftul de pe perete. După ce termin cu toate îmi arunc cămaşa în carouri pe pat şi mă postez în faţa oglinzii, care e lipită pe una dintre uşile dulapului. Încep să-mi analizez fiecare centimetru al corpului şi oftez profund, abţinându-mă să nu plâng. Încă sunt acolo.

Vânătăile se văd încă destul de bine. O să treacă ceva timp până când vor dispărea complet, dar nu voi mai plânge. Îmi promit de una singură că nu voi mai plânge. Of, iar plâng... Îmi şterg lacrimile cu dosul palmelor, apoi mă îndrept spre fereastra imensă din camera mea şi dau la o parte draperiile, observând prin geam balconul imens de dincolo de el. Analizez cu atenţie geamul gros ce ţine loc de un perete întreg, găsind în partea dreaptă mânerul de unde pot să-l deschid. În momentul acesta chiar simt nevoia să ies în frig aşa cum sunt, doar în maiou, blugi şi bocanci.

Simt nevoia să iau o gură proaspătă de aer pentru început. Mă chinui puţin, dar reuşesc şi deschid uşa din sticlă, împingând-o în lateral, spre stânga, apoi păşesc în balconul spaţios. Pe alocuri sunt aşezate o măsuţă şi câteva scaune cu perne maronii şi un balansoar. Balansoarul are un acoperiş din lemn masiv. Înaintez cu încredere spre marginea balconului şi, de îndată ce ajung în dreptul lui, îmi aşez palmele pe suprafaţa balustradei şi privesc peisajul ce mi se etalează înainte. O grădină imensă, care în zilele însorite va fi plină cu flori. Băncuţe pe care poţi să te odihneşti sunt aşezate ici şi colo, prin toată grădina. Iar cu siguranţă locul acoperit cu o prelată albastră, destul de mare, nu poate fi decât o piscină. Oftez silenţios şi-mi închid ochii pentru câteva minute, lăsând ca briza aerului răcoros să-mi mângâie lin faţa.

Asta îmi oferă o stare de linişte, de relaxare. Mintea îmi este limpede, chiar dacă mii de gânduri mă invadează în orice clipă şi ştiu că de mâine trebuie să-mi caut şi ceva de

lucru. La momentul ăsta, orice mi-ar fi convenabil, pentru că n-am de gând sub nicio formă să trăiesc de pe spinarea altora. Nu ştiu exact câte minute au trecut de când am rămas aşa pe balcon, cu ochii închişi, dar îmi place. Deodată îmi simt pielea atinsă de buricele degetelor unei mâini, care începe să-mi mângâie uşor umărul dezgolit şi tresar fără să ezit a mă întoarce să văd cine e. Şocul ce mă loveşte în plin mă face să mă uit cu ochii cât cepele şi constat că persoana în cauză nu e nimeni alta decât fratele Emmei. Augustin?! De unde naiba a apărut? Îl analizez fugitiv cu ochii şi observ că acum e îmbrăcat într-o pereche de blugi negri, un tricou alb şi nişte bocanci. Of, la naiba! E la fel de frumos.

Preţ de câteva minute mă las pierdută în acei ochi albaştri ca două oceane cristaline, exact ca un copil mic ce vede jucăria preferată în vitrina unui magazin, şi mi-e ciudă în sinea mea că picioarele mele nu se mişcă din loc. Un fior intens îmi străbate întreg corpul, exact ca atunci când ne-am văzut prima dată, şi nu înţeleg de ce băiatul sau mai bine spus bărbatul ăsta mă face să mă simt total aiurea în preajma lui. Simt că mi s-au înmuiat picioarele. Mai am puţin şi cad jos, dacă nu întrerup contactul vizual, acum. Mă priveşte intens în ochi, în timp ce se apropie tot mai mult de mine, făcându-mi inima să pompeze şi mai tare.

Distanţa dintre noi devine şi mai mică. Îmi închid ochii, în timp ce degetele lui încep să-mi mângâie uşor obrazul şi încă nu înţeleg de ce naiba reacţionez în felul acesta. Se vede cu ochiul liber că e cu mult mai mare decât mine. Dar, cumva, energia lui îmi oferă o stare de siguranţă, o stare de bine, ceea ce n-am mai simţit până acum. Mă simt în siguranţă în preajma lui şi asta pare ciudat, de parcă el mi-a fost sortit să mă facă să mă simt în felul acesta, de parcă ne-am cunoaşte de mult timp, ceea ce e imposibil. Îi simt respiraţia mentolată, brăzdându-mi buzele şi... Of, Doamne! Acesta va fi primul meu sărut. La naiba!

Îl simt apropiindu-se în acelaşi timp cu buzele, care le ating uşor pe ale mele, dar totul se risipeşte ca prin ceaţă, de îndată ce melodia stridentă a unui telefon ne readuce la realitate şi înapoi cu picioarele pe pământ. Fac ochii mari cât cepele, observându-l atât de aproape, apoi mă dau un pas mai în spate şi-o rup la fugă spre camera mea. Închid repede uşa de sticlă şi trag draperiile de noapte peste geam, ca mai apoi să mă trântesc zăpăcită pe pat. Doamne, ce s-a întâmplat? Mai avea puţin şi mă săruta de tot. Of, Doamne! *Ce e în capul tău, nebuno?* mă dojenesc în sinea mea pentru faptul că eram pe punctul să cedez, mult prea uşor. Nu sunt o uşuratică, dar dacă cedam, cu siguranţă m-ar fi catalogat astfel.

Până acum n-am lăsat niciun băiat să se apropie atât de mult de mine, dar acum ce fac? Am trecut peste promisiunea ce mi-am făcut-o înainte, de a-mi coborî barierele doar atunci când şi inima lui avea să bată pentru mine. Acum, era cât pe ce să fac o greşeală. Nu vreau milă de niciun fel. Nu-mi doresc să primesc afecţiune şi iubire doar din milă, doar pentru simplul fapt că sunt într-o stare jalnică şi că poate asta are să mă ajute cumva. Însă ştiu bine că nu e aşa. O decizie greşit şi pripită te poate distruge mai rău decât eşti deja. Îmi duc mâinile la cap şi oftez prelung, promiţându-mi din nou că n-am de gând să fac vreo prostie, ca mai apoi să regret.

Ce naiba îmi face băiatul ăsta? Sunt doar de câteva minute în casa aceasta şi deja simt că mă pierd complet în preajma lui şi asta nu e bine deloc. Trebuie să fiu puternică, ca întotdeauna, dar cumva prezenţa lui Augustin mă face să mă simt în siguranţă când sunt atât de aproape de el şi nu pot să-mi explic cum de se întâmplă asta.

– Capitolul 2 –

Augustin Ozera
„Sentimente noi şi Intrigi”

Scutur uşor din cap, în timp ce urc scările spre dormitor şi mă încrunt. *Ce naiba s-a întâmplat jos?* Încerc să-mi revin, dar tot ce-mi apare în faţa ochilor sunt ochii ei pătrunzători. Senzaţia stranie care mi-a traversat tot corpul, dându-mi mii şi mii de fiori, se datorează doar acelei tipe pe care sora mea a adus-o acasă şi care mă analiza destul de insistent. Degeaba îşi tot întorcea privirea în altă parte. Am văzut cum mă studia, dar sincer să fiu nu-mi displăcea. Sunt un bărbat dat dracului, aşa cum spun multe femei, care mi-au trecut deja prin pat, aşa că de ce să nu mă comport ca atare?

Ajung destul de repede în faţa camerei şi îmi aşez mâna pe clanţă, dar înainte să intru îl observ pe Henry ieşind din dormitorul din capăt. Nimeni n-a mai intrat în dormitorul acela. Nimeni de când... Îmi închid ochii şi încerc să-mi alung toate gândurile care-mi străfulgeră mintea, chiar în momentul acesta. Am schimbat cu totul camera aceea, doar ca să nu-mi mai amintească de ea. De femeia pe care am iubit-o şi am urât-o în acelaşi timp. Am schimbat chiar şi culorile ce predominau înainte, cu altele care îmi plac mie. Negrul e plin de mister, învăluit în suspansul care ascunde multe, iar roşul e o culoare senzuală, demonică, învăluită în iubire. Îmi scutur din nou capul şi îl opresc la timp pe Henry, chiar înainte de a dispărea din raza mea vizuală. Sunt curios de ce anume a fost în camera aceea.

— Henry, s-a întâmplat ceva? îmi mijesc ochii şi continui cu întrebările. De ce-ai fost în camera aceea? sunt nedumerit.

— Am dus bagajul domnişoarei Christina, îmi răspunde şi rămân şocat de ce aflu, aşa cum m-a rugat domnişoara Emma să fac, continuă să-mi explice.

Sunt de-a dreptul iritat. Se pare că tipa se mută aici, iar mie nu mi-a spus nimeni, nimic. Părerea mea chiar nu contează în casa asta? Pare-se că nu şi tind să cred că am lipsit mult prea mult, dar voi schimba eu asta, cât de curând.

— Îți mulțumesc, Henry!

Acesta încuviinţează scurt din cap, apoi dispare, lăsându-mă singur. Sunt de-a dreptul revoltat, dar am eu ac de cojocul tipei şi al surorii mele, care nu prea mă mai ascultă în ultima vreme. Cu siguranţă a vrăjit-o cu ceva pe sora mea, exact ca Rania, tipa care a umblat doar după banii ei, nu ca să-i fie prietenă şi nici să-i fie alături cu adevărat, aşa cum susţinea mereu. Îmi strâng palmele în pumni şi aproape lovesc peretele, când zgomotul paşilor ce se aud urcând la etaj mă opresc din gestul meu. Intuiesc că e sora mea, însoțită de fata aceea. Îmi aşez mâna nervos pe clanţă şi-o deschid brusc, intrând ca un fulger în interiorul camerei mele, apoi izbucnesc.

— La dracu! înjur cu glas tare şi nu-mi fac probleme c-aş putea fi auzit.

Ceea ce se întâmplă în dormitorul meu e doar în dormitorul meu, în afara lui nu se aude nici musca bâzâind. Aşa se întâmplă când îţi vine ideea strălucită de a-ţi izola fonic întreg dormitorul. Multe s-au întâmplat aici. Multe fantezii au devenit realitate şi toate tipele care au împărţit patul cu mine ştiu exact cum îmi place. Nu sunt un tip care să se dea în lături de la nimic, însă, când vine vorba de sex, tipele doar la mine apelează, chiar şi cele căsătorite. Oftez prelung şi chiar dacă-mi trec un milion de tâmpenii prin cap, azi o voi lăsa în pace pe sora mea, dar şi pe prietena ei. Nimeni şi nimic nu-mi va strica ziua de naştere. Mario a fost destul de amabil să-mi organizeze o petrecere, aşa că îmi termin treburile la sediu şi-n noaptea aceasta petrecem.

Scap de prosopul din jurul taliei şi îl arunc pe marginea patului, îndreptându-mă mai apoi spre dulap, gol puşcă. Îmi face plăcere să umblu aşa. N-am de ce să mă ruşinez şi pe deasupra au ce vedea şi fetele, o mândrie de bărbăţie

dată naibii, făcând orice femeie să urle atunci când e adânc în interiorul ei umed şi cald. Ajuns în dreptul dulapului, îl deschid larg şi-mi scot o pereche de boxeri, pe care îi trag pe mine. Apoi un tricou alb şi o pereche de blugi negri, pe care le îmbrac de asemenea. Încă e destul de rece afară, dar nu-mi pasă, căci îmi place frigul. După ce mă termin de îmbrăcat, îmi aranjez părul apoi îmi încalţ bocancii şi mă îndrept în cele din urmă spre peretele din sticlă, ce dă spre balconul spaţios din spatele acestuia. Dau să trag draperiile, încât să acopăr întregul geam, dar ceva sau mai bine spus cineva îmi captează atenţia şi îmi mijesc ochii.

E tipa pe care Emma a instalat-o comod în camera alăturată. Christina parcă o cheamă, dacă îmi aduc bine aminte. N-am fost niciodată nevoit să reţin numele unei tipe. Sincer, de ce mi-ar trebui să ştiu numele tipei cu care mi-o trag? Nu e nimic între noi, doar îmi satisfac nevoile carnale şi atât, apoi uşa principală e a lor şi nimic mai mult. O analizez destul de atent şi observ că nu mai poartă cămaşa în carouri. E doar într-un maiou, în blugi şi bocanci, apropiindu-se încet de marginea balconului. Ajunsă în dreptul acestuia, îşi aşază palmele pe suprafaţa balustradei şi doar priveşte în gol. Rămân nemişcat şi-o observ în continuare, în timp ce ea îşi lasă capul puţin pe spate şi închide ochii, inspirând adânc aerul în plămâni, ceea ce face ca pieptul să i se ridice şi să coboare ritmat. Nu prea ştiu ce naiba face, dar continui să mă holbez ca un dement la ea, simţind o conexiune stranie, de parcă ceva ne leagă, deşi este pentru prima dată când o văd. Scutur uşor din cap ca să-mi revin şi continui s-o privesc, dar şi mai atent de data aceasta.

— Ce mama dracului? înjur în gura mare şi încă cred că nu văd bine.

Împing spre dreapta uşa din sticlă şi păşesc în aerul rece de afară, dorindu-mi să văd mai de aproape ceea ce mi-a captat atenţia. Mă îndrept spre ea cu paşi lejeri. Până şi eu parcă aud zgomotul bocancilor, dar parcă ea nici nu-l sesizează, altfel s-ar fi întors deja spre mine. Îmi mut privirea

pe pielea ei şi aproape că-mi vine să înjur din nou cu glas tare, dar mă abţin. Nu vreau s-o sperii. Fir-ar să fie!

Alea sunt... vânătăi?! Mă uit oripilat la pielea ei, în nuanțe de negru-violet şi gălbui pe alocuri. Îmi trece prin minte o singură întrebare: *cine naiba i-a făcut aşa ceva?* Îmi ridic o mână şi încep să-i ating pielea cu buricele degetelor, simţindu-i pielea fină şi catifelată, dar mult prea colorată. Tresare sub atingerea mea şi încep să mă întreb dacă n-am rănit-o cumva, doar atingând-o. Înghit în sec, de îndată ce privirea ei se opreşte în ochii mei şi asta mă face să mă simt pierdut în profunzimea ochilor ei hazel. E pentru prima dată când văd asemenea ochi frumoşi, bine, în afară de cei ai lui Dominic.

Nu prea am avut ocazia să văd o astfel de nuanţă de ochi hazel sau poate am fost prea ameţit ca să mai fiu atent şi la aşa ceva, atunci când agăţam vreo tipă cu care doar voiam să mi-o trag. Însă, chiar şi aşa. Se spune că sunt destul de rari, dar şi destul de frumoşi şi da... are dreptate cine a spus asta, pentru că tocmai sunt hipnotizat de aceştia. Pentru o puştoaică trebuie să recunosc că e destul de frumoasă, iar buzele acelea cărnoase, uşor întredeschise, cer atât de mult să fie sărutate. În această clipă îmi doresc să le simt gustul, moliciunea. Îmi duc o mână spre obrazul ei şi încep să-l mângâi, făcând-o să-şi închidă ochii. Îmi transmite căldură în tot corpul. *De ce mă face să mă simt aşa simplul fapt că îi ating obrazul?* E ciudat! Până acum n-am mai simţit căldura aceasta care îmi circulă prin vene şi îmi oferă un impuls nebun de a o săruta, de a o proteja, aşadar continui să mă apropii şi mai mult de Christina – corpurile noastre aproape atingându-se – şi mă aplec cât să-i captez buzele într-un sărut, în timp ce ochii mei o analizează atent.

Ce îmi faci, fetiţo? întreb în sinea mea, tocmai pentru că mă simt într-un mod straniu atras de ea. Nu ştiu exact de câte minute suntem în frigul de afară, dar parcă niciunul dintre noi nu-l simte. Aproape că buzele mele se ating de ale ei, însă tot farmecul se risipeşte, de îndată ce telefonul

meu stupid sună fix în momentul nepotrivit. *Mama lui de telefon!* înjur în sinea mea. O observ că-şi deschide brusc ochii şi mă priveşte cu groază. Se dă cu un pas mai în spate, apoi în secunda următoare o rupe efectiv la fugă şi intră ca un fulger în camera sa. Închide uşa din sticlă, trage şi draperiile negre pe întreg geamul şi se baricadează, doar ca să n-o mai văd deloc.

Ce naiba?! Îmi trec nervos o mână prin păr, în timp ce telefonul meu încă sună ca un disperat şi mă îndrept spre măsuţa amplasată lângă peretele ce ne desparte camerele. Iau pachetul de ţigări, îl deschid şi-mi duc o ţigaretă spre buze, apoi o aprind şi trag puternic din ea. Trebuie să mă las de ele cât de curând, dar acum chiar că-mi pică bine să fumez una. Sunt mult prea nervos din cauza a ceea ce am simţit acum câteva secunde şi a faptului că nu pot găsi vreo explicaţie plauzibilă a dorinţei care aproape m-a dus în pragul de a-i gusta buzele. Bag mâna în buzunarul din spate al blugilor şi scot telefonul, care sună necontenit şi mă uit la apelantul insistent.

Arman! Ce dracu' îi mai trebuie pămpălăului ăstuia? Tocmai acum şi-a găsit să mă streseze? Apăs pe butonul verde şi răspund, apoi duc telefonul la ureche şi vorbesc pe un ton răspicat, în timp ce mai trag din când în când din ţigara aprinsă.

— Proastă sincronizare mai ai şi tu..., îl mustru aspru printre dinţii încleştaţi. Chiar n-ai putut să mai aştepţi încă câteva minute? îl întreb aproape urlând la el.

— *Am întrerupt ceva?* mă întreabă, făcând pe neştiutorul şi pot să jur că zâmbeşte ca un tembel.

— Ai face bine să-ţi şterg zâmbetul acela tâmpit de pe faţă, dacă nu vrei să ţi-l şterg eu când ajung la sediu, mă răstesc din nou la el şi singurul lui răspuns e un chicotit de fetiţă proastă.

— *Cineva e prost dispus...*, continuă Arman, fără să-şi dea seama că, cu fiecare cuvânt rostit, mai are puţin şi mă scoată rău de tot din pepeni.

Nu şi-a găsit nici ziua, nici ora potrivită.

— Termină o dată cu prostiile, Arman! N-am vreme de aşa ceva! îl apostrofez furios.

Se pare că idiotul are glume în program, dar nu şi-a găsit prostul cu care să-i şi meargă. Trag puternic din ţigară, apoi las fumul să iasă printre buzele întredeschise şi, în cele din urmă, spun:

— Spune repede de ce naiba m-ai sunat, îl reped, plimbându-mă haotic prin faţa camerei în care stă acum Christina.

Tipa asta mi-a dat simţurile peste cap. Cum naiba? Am avut un contact de doar câteva secunde. Bine, nu e chiar un contact, pentru că nu i-am sărutat buzele, dar înţelegeţi voi la ce vreau să mă refer. E doar o puştoaică, care probabil încă nici n-a terminat şcoala. Drace! N-am chef să înfund puşcăria pentru corupere de minori. Însă, să fiu al naibii dacă nu mă atrage într-un mod straniu, iar conexiunea şi mai stranie pe care am simţit-o între noi doi mă bulversează de tot.

— *Avem un transport nou*, mă anunţă serios, scoţându-mă din gândurile pe care le am.

— Ajung în câteva minute, îl anunţ şi închid apelul.

Arunc o ultimă privire spre camera alăturată, observând-o destul de baricadată şi mă încrunt vizibil. *Un pic. Mai aveam un pic şi era de tot a mea.* Mă resemnez pentru moment şi mă îndrept spre camera mea cu paşi apăsaţi. De îndată ce mă văd înăuntru, trag uşa de sticlă şi o închid de tot, apoi îmi trec o mână prin păr, stresat şi încep să mă preumblu haotic prin cameră. Nici eu nu ştiu de ce fac asta, dar cu siguranţă ceva se schimbă în mine, însă nu ştiu ce anume şi când. Mă îndrept spre pat şi îmi iau geaca groasă de pe marginea acestuia. O trag pe mine şi în cele din urmă ies cu totul din cameră, trântind cât pot de tare uşa în urma mea în mod intenţionat. Sunt nervos! Mă opresc puţin şi îmi mut privirea spre uşa albă din capătul holului, încruntându-mă pentru a doua oară.

Fata asta poate fi pentru mine o provocare sau o pacoste. Una din două, pentru că o simt până în străfundul sufletului. Îmi aranjez geaca, continuându-mi drumul spre capătul scărilor, pe care le cobor de îndată şi înaintez spre ieşirea principală. Gândurile îmi zboară la ziua de azi, în timp ce mă îndrept spre motocicleta mea şi, odată ajuns în dreptul acesteia, îmi bifez în minte că trebuie neapărat să îmi iau o afurisită de maşină. Ultima pe care am avut-o s-a făcut praf anul trecut şi mai toată iarnă am fost nevoit să merg cu nenorocita asta de motocicletă.

Sper ca ultima deturnare pe care am făcut-o să-mi aducă maşina mult dorită, dar asta voi vedea când voi ajunge la sediu. Gândurile îmi zboară din nou la ceea ce urma să se întâmple acum câteva minute bune, dacă idiotul de Arman nu suna. Dacă stau bine să mă gândesc, Christina e o fată frumoasă. Simplă, recunosc, dar deloc ca altele. Spun asta din proprie experienţă şi aşa ca la prima vedere, dar pot să jur că a stârnit ceva înăuntrul meu, atunci când ochii ei mă analizau atent. Am observat destul de bine cum îşi mişca cu lentoare ochişorii ciudaţi pe fiecare centimetru a pielii mele, făcându-mă să simt mii de fiori străfulgerându-mi întreg corpul. *La dracu!* Nicio altă fată n-a mai reuşit să mă facă să simt asta, aşa cum o face ea.

Şi prin ce? Printr-o simplă privire? Prin simplul fapt că i-am atins doar obrazul? Nu sunt obişnuit cu genul acesta de fete, pentru că îmi plac cele mature mai mult şi cu experienţă, însă ea are ceva aparte.

La naiba, încă o dată! Aproape că i-am sărutat buzele rozalii, dar tot farmecul s-a dus naibii, odată cu telefonul ce a început să sune ca idiotul. Întotdeauna sună în momente nepotrivite şi la ore nepotrivite, de parc-ar şti ce fac. Dar chiar şi aşa, nu m-am aşteptat ca Emma s-o aducă aici. Nu de alta, dar niciodată n-a fost atât de impulsivă în decizii, fără să mă consulte pe mine mai întâi. Pare că nu mai are nevoie de mine şi de părerea mea, de îndată ce a instalat-o pe prietena ei în dormitorul alăturat. Nu m-am aşteptat nici

la faptul ca acea făptură mică şi firavă să stârnească ceva în mine, însă pot să jur că are cei mai frumoşi ochi. *Ochişorii aceia hazel...,* îmi spun în sinea mea, iar în colţul gurii îmi apare un mic zâmbet.

De ce naiba îmi vine s-o alint? scutur frenetic din cap şi îmi şterg repede zâmbetul tâmpit de pe faţă. De ce naiba am început să zâmbesc la ceea ce îmi trece prin minte? Să fiu al naibii! Nu mi s-a mai întâmplat până acum aşa ceva de când... Inspir adânc şi realizez că fătuca asta a trezit în mine o dorinţă mare. Dorinţa de a o avea pe deplin în patul meu, încât îmi vine să mă întorc înapoi, fără reţineri şi să intru peste ea în cameră. Să-mi strivesc buzele de ale sale, într-un sărut pe cât de pasional, pe atât de animalic şi, în cele din urmă, să-i simt trupul, vibrând sub atingerile mele, în timp ce ea să-mi inunde timpanele cu gemete de plăcere. *Sigur va fi a mea.* Zâmbesc din nou, dar de data aceasta făurind în minte un plan diabolic prin care s-o fac să cedeze în faţa mea şi îmi frec mâinile una de alta, satisfăcut. Va fi a mea, exact ca alte fete care mi-au trecut deja prin pat. Pot să jur că e şi virgină pe deasupra, iar asta mă încântă şi mai mult, ştiind că eu voi fi primul. După alte câteva minute, în care trebăluiesc destul de atent şi în linişte la motocicletă, dispoziţia mea bună dispare ca prin farmec şi încep să mă încrunt. Realizez cu stupoare că dacă o ating, risc mai mult s-o fac să tremure de durere, decât de plăcere. Drace!

Corpul ei plin de vânătăi îmi apare acum în faţă şi mă face să mă cutremur de nervi, dar nu sunt orice fel de nervi. Este acea tensiune care te face să te întrebi cine naiba i-a putut face aşa ceva. Cine a avut nesimţirea să se atingă în halul acela de corpul ei firav, în loc să aibă grijă de el şi să i-l răsfeţe? Şi de ce mă simt dintr-odată aşa de furios? Pe când acum câteva secunde îmi făceam planuri la cum s-o bag în patul meu, nu? Îmi scutur uşor capul şi încerc să-mi revin, de preferat înainte să-mi pierd complet minţile şi să fac ceva nechibzuit. Încalec motocicleta, trag mănuşile pe mâini şi casca de protecţie pe cap. Mai bine plec naibii

spre sediu, altfel cine ştie ce idee nebună îmi va trece prin mintea mea diabolică.

Drumul nu pare atât de aglomerat pe cât am crezut că va fi, aşa că reuşesc cu uşurinţă să fac slalom printre maşinile care circulă regulamentar pe şosea şi opresc la semaforul din faţa mea, fiind deja roşu. Mă las moale pe motocicletă. În aceste câteva secunde în care staţionez, mintea mea o cam ia razna, făcându-mă să-mi imaginez cum se simte pielea ei sub atingerile mele, în timp ce-mi rosteşte numele, cum gura sa se potriveşte perfect cu a mea, când ard de dorinţă să-i gust buzele. Să i le pot mângâia, să-i răsfăţ tot trupul şi s-o aud gemând prelung şi puternic, cu cât intru tot mai adânc în interiorul ei, simţind tremurul necontrolat provocat de orgasmul ce ne învăluie. E o imagine destul de provocatoare, dar şi destul de senzuală, în acelaşi timp. Claxoanele disperate ale maşinilor din spate mă scot din visare, aducându-mă înapoi cu picioarele pe pământ.

La naiba! *Acum a trebuit să-mi treacă toate astea prin minte?* Turez puţin motorul şi plec în trombă, înainte ca semaforul să se facă din nou roşu şi în câteva minute ajung în faţa sediului pe care îl avem. Un depozit abandonat, la periferia oraşului, care pare la prima vedere o dărăpănătură, dar nimeni nu ştie cu adevărat ce se ascunde înăuntru.

Aici aveam tot echipamentul de care dispunem pentru orice fel de misiune. Deşi misiunea noastră e aceea de a deturna transporturile care reprezintă un pericol pentru alţii, dar un mare avantaj pentru noi, scoţând bani frumoşi pe ele. Aici avem tot ce ne trebuie. De la mijloace de transport modificate intenţionat pentru a putea duce misiunile până la capăt, aşa-numitele *maşini fantomă*, până la cele destinate pur şi simplu pentru a transporta marfa, camuflate pentru a nu atrage atenţia. Sala tehnică este camera plină ochi de calculatoare, monitoare, routere şi orice îţi mai trece prin minte, unde Alex îşi cam face de cap, mânuind totul cu precizie. Omul acela zici că e un calculator uman, nu o fiinţă vie. Avem chiar şi o sală a armelor.

O încăpere plină cu arme de diferite mărimi, amortizoare, cartuşe şi multe altele. O artilerie întreagă, pe care o folosim înainte de toate la sala de trageri. O încăpere imensă, izolată fonic, situată la subsolul clădirii. În camera alăturată avem sala de antrenamente şi de lupte corp la corp, căptuşită pe jumătate cu saltele albastre, greutăţi, aparate şi un ring de box în mijloc. Tot la subsol e şi atelierul lui Arman, unde îşi poate face treaba până la capăt şi în linişte, fără să fie întrerupt.

Arman Nord este băiatul rebel, plin de cercei şi de tatuaje care mai de care mai bizare. Tipul acela rocker cu părul lung, blugi rupţi, maiouri negre şi bocanci. El e specialistul nostru în motoare. În orice fel de motoare mai exact: de la motociclete, la maşini, de la camioane până la aeronave şi elicoptere. E unul dintre cei mai buni oameni când vine vorba să-ți faci o maşină tunată de la A la Z pe care s-o pilotezi.

Parchez motocicleta în faţa sediului. Scap de casca de protecţie şi de mănuşi, apoi descalec. Intru înăuntru în sala mare, îmi arunc mănuşile şi casca pe canapea şi mă îndrept spre masa imensă cu un monitor încorporat în ea.

— Augustin, omule! glasul lui Arman îmi captează atenţia. Te-ai gândit să apari într-un final printre cei vii? mă priveşte cu o sprânceană ridicată, amuzându-se.

— Să nu te aud, bombăn nervos către el. Din cauza ta nu mi-a ieşit pasenţa, îi spun revoltat şi îl observ amuzându-se în continuare.

În momentul de faţă îmi vine să-i pocnesc una, încât să-i şterg definitiv zâmbetul acela tâmp de pe faţă, dar cum transportul de azi e mult mai important, o s-o las pe altă dată.

— O nouă cucerire? mă întreabă, ştiind foarte bine că schimb fetele mai des decât schimbă el motoarele.

— Să zicem..., îi tai tot elanul, în timp ce mă îndrept spre sala plină cu monitoare şi cu tehnologie avansată. Alex, ce

ştii de Happy şi Andy? întreb, postându-mă în spatele lui şi verificând informaţiile ce apar pe ecrane.

Sunt destul de mulţumit de ceea ce văd. Totul merge strună, iar deturnarea a ieşit mai bine decât mă aşteptam, fără martori, în orice caz.

— Sunt pe drum, îmi răspunde încă cu ochii în monitoare. Au rezolvat cu totul, cu actele şi marfa, mai adaugă, apoi se opreşte pentru un minut, se întoarce cu faţa spre mine şi mă analizează. Dar tu ce dracu' mai ai? mă întreabă curios şi deja încep să regret că am un doctor în echipă.

Nu pot ascunde nimic faţă de el şi când spun *„nimic"*, vorbesc cât se poate de serios.

Alex Croft este băiatul blond, cu aspect de tocilar şi mai tot timpul cu nasul în monitoare, e geniul nostru în I. T. E un fost analist FBI, specializat în supraveghere, hacking, spargerea codurilor şi investigare social-media. A fost destul de uşor să îl atrag de partea noastră, fiind exilat atât din reţea cât şi din FBI. Căuta cu disperare un punct de lucru, aşa că i-am dat eu unul, făcându-şi un renume destul de bun printre noi. De atunci e aici.

— Chiar aşa! exclamă şi Toby, văzându-mi comportamentul bizar. Nu eşti în apele tale, armăsarule. Ce-ai păţit? continuă să mă întrebe, făcând pe doctorul cu mine.

Încep să mă cam scoată din minţi întrebările astea. Înainte nu aveam nicio treabă. Întotdeauna ne povesteam destul de mândri aventurile, doar Happy mai făcea nazuri în legătură cu asta, dar tot nu o deranja. Însă acum, cum nimic nu mi-a ieşit cu tipa pe care sora mea a adus-o să locuiască la noi, totul mi se pare aiurea. Ba mai mult, m-a făcut să simt ceea ce n-am mai simţit de foarte mult timp şi asta chiar mă nedumereşte.

— Pământul către idiot! Mă strigă Toby, pocnind din degete lângă capul meu. Ai surzit sau ce naiba ai? mă întreabă gânditor.

Toby Williams e băiatul roşcat, cu o pasiune bizară pentru păpuşi de colecţie şi o diplomă generoasă în medicină.

El e doctorul nostru şi la propriu, şi la figurat. Specializat pe comportamentul oamenilor, dar şi doctor în sine, în caz de nevoie. Deci da, ştie foarte bine când ceva nu e în regulă cu vreunul dintre noi, iar acum cu mine.

Fără ei, afacerea aceasta s-ar duce pe apa sâmbetei, împreună cu viaţa mea nenorocită, de aceea mi-am şi selectat echipa cu mare atenţie atunci când am format-o.

— Alo, pământul către nemernic! continuă Toby cu aceeaşi expresie şi mai are puţin până să mă scoată rău de tot din sărite. Surdule!

Îţi dau eu ţie tot surd, boule. Îmi ridic mâna în aer şi-i plesnesc una după ceafă, aşa ca să-şi revină. *Ce credeai, că scapi?* Îl aud, smiorcăindu-se mai rău decât o fetiţă, apoi se strâmbă la mine şi în cele din urmă spune:

— Ce ai, măgarule, de mă loveşti? urlă încruntat. Nu ţi-ai tras-o bine azi şi acum îţi verşi frustrarea pe mine? mă întreabă din nou, în timp ce-şi freacă ceafa cu palma.

Mă întorc cu totul spre el şi sunt gata să-l omor din priviri, dacă mai continuă mult să mă facă măgar. Şi da, nu mi-am tras-o azi-dimineaţă, dar mi-am tras-o azi-noapte şi încă cum. Cele două blonde ştiu să-şi facă treaba ca la carte, dar ce m-a făcut să simt Christina azi nu se compară cu nicio atingere sau vreo noapte de amor. Fătuca aceea mi-a pus simţurile pe jar, la propriu.

— Băieţi, lăsaţi-l în pace! aud glasul Lorenei de undeva din spate. Poate s-a trezit cu faţa la cearşaf, iar voi doar puneţi paie pe foc acum, îi dojeneşte în continuare. Ia vedeţi-vă de treburile voastre! îi expediază repede şi recunosc că mă bucur că e în echipa mea, chiar dacă se mai întâmplă să mă calce şi ea pe nervi, nemernica.

Lorena Kimenova este tipa blondă şi uşor nemernică, plină de tatuaje. Versiunea mea feminină. Cu un fund trăsnet şi un corp de invidiat, dar foarte pricepută la mânuirea cuţitelor şi a săbiilor.

Mă holbez ca un nemernic la ea, acum că se apropie, iar ea, privindu-mă pervers, îşi linge buzele cu limba. Da, cred

că v-ați dat și voi seama. Mai este când împărțim același pat, făcând cearșafurile praf. E o bucată bună, mai ales când vine vorba de sex, însă n-am chef pe moment de nicio relație, ca și ea de altfel, de aceea preferăm amândoi doar să ne satisfacem nevoile și... cam atât.

— La fix, ca întotdeauna! îi spun, zâmbindu-i.

— Nu știu ce ai azi, dar clar e ceva cu tine, mi-o aruncă în față, dându-și ochii peste cap.

— Nu începe și tu, îi zic și-o plesnesc puternic peste fund.

— Nemernicule! mă apostrofează.

— Bine că ești tu mai brează! i-o trântesc în față.

— Cred că nu ți-au tras-o alea două destul de bine aseară, de ești așa crispat! Îmi dă replica și mai aspru și mă încrunt. Dar lasă că-ți revii tu mai încolo, îmi spune ea, iar eu îi zâmbesc. La mulți ani, bătrâne! îmi urează în cele din urmă și mă uit ca un nebun la ea.

— Dacă tu crezi că am îmbătrânit, te înșeli amarnic...

— Ba eu cred că nu mă înșel, îmi răspunde repede, întrerupându-mă. Altfel nu te-ai fi comportat acum ca un bătrânel crispat, îmi taie tot elanul și mă încrunt, din nou.

La dracu!

Jur că nu știu ce-i fac Christinei când ajung înapoi acasă, dar cu siguranță nu mai scapă, pentru că tot comportamentul i se datorează. De ce mama naibii mă simt atras de ea, încât și acum îmi afectează comportamentul? S-o ia dracu' cu tot cu ochii aceia frumoși ai săi. Îmi trec o mână prin păr stresat și mă apropii de masa din mijlocul încăperii, cea cu un monitor încorporat. Încerc din nou să fac legătura cu Happy și cu Andy, cu privire la transportul de care se ocupă amândoi, dar vocea joasă a celor din încăpere ajunge destul de repede până la urechile mele și știu bine că despre mine vorbesc. Îmi las capul în jos și oftez zgomotos, apoi mă întorc cu totul înspre ei și urlu:

— N-aveți nimic mai bun de făcut, decât să vă preocupe atitudinea mea nenorocită? le-o tai destul de aspru.

Cu toţii se întorc înapoi la treburile lor, fără să mai spună ceva, şi toată treaba asta începe să mă scoată din minţi. Fir-ar să fie! De când a intrat fata asta în casă, a reuşit să-mi afecteze până şi comportamentul într-un timp relativ scurt. Îmi simt mâinile destul de încordate, în timp ce strâng cu putere marginile mesei şi pot să jur că e pentru prima dată când privirea unei fete mă arde pe dinăuntru şi la propriu, şi la figurat. Mă arde aşa cum nicio altă privire nu m-a ars până în acest moment şi când mă gândesc că mai aveam puţin şi o sărutam... Scrâşnesc din dinţi şi dau cu pumnul în masă, făcându-i pe toţi cei prezenţi să mă privească ciudat, însă trebuie să-mi revin cât de repede. Cu siguranţă petrecerea din seara aceasta, dată de cel mai bun prieten al meu în cinstea zilei mele de naştere, mă va ajuta. Clar! Acolo voi găsi de toate: de la femei până la alcool, chiar şi droguri dacă e nevoie, doar ca să mă destind şi să uit dracului de ziua de azi.

Mario Evans este băiatul cu o atitudine rebelă, de bani gata şi fiul celui mai mare şef al Frăţiei Tigrului, Dominic Evans, şeful meu. Mă întorc înapoi la băieţii mei şi la fata mea, una dintre ele, şi-i privesc. *Ştiu, sună ironic, dar ce să fac?* Mă aplec din nou deasupra mesei, cea cu un monitor încorporat şi de îndată ce găsesc ceea ce caut, încerc din nou să-i sun pe cei doi. Aştept să se facă legătura prin satelit, de data aceasta, nu de alta, însă semnalul normal e destul de slab, făcându-mă să pierd legătura acum câteva minute cu ei. Acum că legătura se stabileşte, mă întorc cu totul spre ecranul imens de pe perete şi aştept. Acesta pâlpâie de câteva ori şi în câteva secunde îi afişează pe cei doi.

— Happy, Andy, le rostesc numele pe rând, încrucişându-mi mâinile la piept şi privindu-i încruntat.

— Da, şefu'! răspund amândoi într-un glas.

Happy King este tipa blondă cu şuviţe negre, machiaj strident, pantaloni din piele şi un comportament nu prea demn pentru o fată. E cea mai bună luptătoare şi antrenoare în luptele corp la corp.

— Vreau ca marfa să ajungă până mâine dimineaţă unde trebuie, niciun pic mai târziu, le ordon. Dacă se poate, chiar în seara aceasta, nu de alta, dar n-am chef să lipsiţi de la ceea ce urmează, le comunic totul.

Trebuie ca totul să meargă strună, altfel o încasăm.

— Alex vă va trimite coordonatele necesare, mai adaug şi mă întorc cu privirea spre sala tehnică, aşteptând confirmarea care parcă nu mai apare. Alex, ce dracu' tot faci acolo? urlu către el.

— E gata, nu te mai tot ambala atât, frustratule! urlă într-un final, apoi se aşază confortabil în scaun.

Îmi dau ochii peste cap, într-un mod ironic şi mă întorc cu faţa spre monitor.

— Ce facem cu poliţia? mă întreabă Andy nedumerit. Dacă vom fi prinşi?

Andy Westlife este băiatul şaten, destul de stilat, atunci când îl apucă, dar foarte bun la mânuirea armelor. La prima vedere n-ai spune că se ocupă cu ceva total ieşit din comun, însă dacă aduci vorba de vreo armă, îţi poate spune absolut orice despre acestea. Îţi va înşira toată istoria lor dacă trebuie: de la marcă, la model, la greutate, până la viteza de tragere, orice. E cel mai bun în acest domeniu şi nu a ratat, încă nicio ţintă.

— Nu-ţi face griji în privinţa aceasta, îl anunţ, asigurându-l. Am vorbit deja cu Ben şi ne-a asigurat că drumul va fi liber.

Ben White este şeful departamentului de poliţie. A fost destul de uşor să-l atrag de partea noastră, căci cu banii poţi cumpăra pe oricine sau orice, iar el avea nevoie disperată de bani pentru a plăti spitalizarea soţiei.

Aşa că a acceptat destul de repede, deşi la început a fost cam reticent în ceea ce priveşte ajutorul nostru, căci pentru ei suntem infractori, nu oameni obişnuiţi, însă de atunci ori de câte ori avem nevoie de o undă verde, apelăm la el.

— Bun! Atunci nu ne mai rămâne decât să ducem marfa la depozitul din sudul oraşului. Sediul Frăţiei Şarpelui, confirmă Happy şi inspiră adânc. Transmite-i lui Alex...

— Îi vei transmite tu când ajungi înapoi, o întrerup înainte să îmi întoarcă stomacul pe dos cu dulcegăriile lor şi închei transmisiunea live.

Mă întorc cu privirea spre sala tehnică şi mă încrunt. De parcă nu mi-a ajuns ce s-a întâmplat azi, mai trebuie şi Happy să aducă vorba de lucruri sfinte, ca să zic aşa. Îmi deschid buzele, nu înainte de a le umezi cu vârful limbii şi spun pe un ton puţin răutăcios:

— Prost moment vă alegeţi să faceţi *„sex”,* spun rânjind şi mă îndrept spre masa cu monitorul imens.

— Nu e sex, urlă Alex de dincolo. E doar iubire, mai adaugă de îndată ce ajunge în dreptul meu. Ceea ce tu n-ai experimentat, ratatule, vorbeşte în continuare şi mă trezesc cu o palmă zdravănă peste cap.

— N-am nevoie de iubire şi de mă mai loveşti o singură dată, o să mă asigur că nu mai ai cu ce da, îi răspund iritat.

— Da, da! spune plictisit. Vă căutaţi voi alt I. T. -ist! ameninţă el, arătându-mi semnul păcii. Ne vedem la Mario, sărbătoritule! urlă ca nebunul înainte să iasă din încăpere şi tot ce mai aud e uşa, trântindu-se în urma lui.

Dement îndrăgostit, bombănesc în sinea mea. De când am luat-o pe Happy sub aripa mea protectoare, Alex nu o mai scapă din vizor. S-au îndrăgostit la prima vedere şi când spun asta nu greşesc, chiar aşa s-a şi întâmplat. Îmi aduc aminte şi acum acea noapte, destul de friguroasă şi ploioasă. O urmăream de ceva timp pe Happy, doar din cauză că am surprins-o odată, din pură întâmplare, într-o încăierare între ea şi un tip de două ori cât înălţimea ei. L-a bătut măr până când l-a pus la pământ. Cum loveşte fata asta... Of, Doamne! Nu e bine să te pui cu ea în niciun fel. Luptele corp la corp sunt o nimica toată pentru o persoană ca ea şi tocmai asta îmi place. De aceea o urmăream îndeaproape, pentru că o doream în echipa mea şi trebuia să fac cumva s-o conving. Ştiu că s-a simţit urmărită, dar nu ceda, însă nici eu. Îmi amintesc cum încerca să se adăpostească de furtuna de afară, însă nu găsea niciun loc.

„Cobor geamul şi încep să merg alene cu maşina pe lângă ea, captându-i atenţia într-un final.

— Urcă! îi ordon, dar tot ce primesc de la ea e o privire demnă de o nebună şi un semn al păcii în toată splendoarea sa.

Rânjesc. Trebuie să recunosc că mă aşteptam la asta. O fi ea micuţă de statură, dar nu se lasă mai deloc. Cam asta îmi place la o femeie. Să fie puternică şi să nu se lase dusă de nas. După un minut de linişte îşi întoarce privirea spre mine, văzând că nu cedez şi nu am de gând să plec, apoi îmi spune:

— De ce dracu' nu vrei să înţelegi că nu mă duc nicăieri cu tine, dementule? mă întreabă nervoasă. Nu sunt o prostituată. Dacă vrei să ţi-o tragi, du-te pe centură! Găseşti destule curve acolo, mi-o trânteşte în faţă, în timp ce-şi îmbrăţişează corpul ca să-şi ţină de cald.

S-o crezi tu că scapi de mine! îmi zic în sinea mea şi continui să merg încet, căci n-am de gând să renunţ şi să pierd o persoană ca ea, nu-mi convine.

Abilităţile ei sunt esenţiale pentru echipa pe care încă mi-o formez, aşa că mă ţin ca un scai după ea şi nu plec până n-o fac să cedeze şi să asculte ce am de zis.

— Dacă nu urci, te urc eu, o ameninţ.

— Şi de unde ştiu eu că nu vrei să mă violezi, apoi să mă omori şi să-mi arunci corpul pe undeva? mă întreabă revoltată.

Trebuie să recunosc că e deşteaptă şi tind să cred că a mai avut de-a face cu oameni care o urmăresc, exact cum fac eu acum. Însă, spre deosebire de ei, eu nu caut să mi-o trag cu ea, ci mi-o doresc în echipa mea de nebuni incurabili şi nu mă las până nu cedează.

— N-am nicio intenţie de genul ăsta, însă tu ai nevoie de adăpost, haine curate şi mâncare. Ce te costă să urci în maşină? o întreb, privind-o cu ochii mijiţi.

— Viaţa? îmi răspunde printr-o întrebare la rândul ei.

Deja îmi place de ea, e tupeistă şi curajoasă. Exact de o asemenea persoană are nevoie echipa mea, pe lângă Lorena.

— Hai, urcă! o îndemn din nou. Iubitei mele îi va face plăcere să te cunoască, îi spun, zâmbindu-i.

Eva cu siguranță o va plăcea. Întotdeauna i-a ajutat pe cei nevoiaşi, de aceea cu siguranță o va ajuta şi pe ea. Tot ea m-a învățat că e bine să ajuți din când în când, aşa că asta vreau şi eu să fac acum. O observ oftând, apoi se opreşte pentru un minut şi în cele din urmă ocoleşte maşina, deschide portiera şi urcă pe scaunul din dreapta şoferului.

— Augustin Ozera, mă prezint şi întind mâna spre ea.

— Happy King, se prezintă la rândul ei şi îmi strânge uşor mâna, tremurând.

Zâmbesc în timp ce dau drumul la căldură în maşină, apoi accelerez şi plec spre sediu. Tot drumul îl parcurgem în linişte şi sincer nu o condamn pentru faptul că nu vrea să spună nimic, nici eu n-aş face-o. Se vede pe ea cât de obosită e. În mai puţin de treizeci de minute ajung la sediu şi parchez, întorcându-mă apoi spre Happy şi constatând că a adormit. Încerc s-o trezesc, dar nu se clinteşte. Îmi pun mâna pe fruntea sa şi simt cum arde, însă nu e o fierbinţeală de parcă ar fi alergat la un maraton sau după o partidă de sex, ci e... febră?! Cu siguranță vremea capricioasă de afară şi-a pus amprenta asupra sănătății sale.

Cobor şi ocolesc repede maşina, ajungând în partea cealaltă şi, fără să-mi pese că afară plouă torenţial şi că mă voi uda, mă gândesc că trebuie s-o duc pe brațe cât de repede înăuntru, altfel va fi prea târziu. Deschid portiera şi-mi duc o mână pe sub genunchii săi, iar cealaltă pe după spatele său şi o iau în braţe. Închid portiera cu piciorul şi mă îndrept spre intrare. De îndată ce ajung în dreptul uşii, o împing cu putere pentru a o deschide, aceasta trântindu-se şi făcând zgomot, apoi intru şi înaintez spre canapeaua din mijlocul sălii mari.

— Eva! urlu după iubita mea. Eva!

În mai puţin de cinci minute încăperea se umple şi îi observ pe toţi în jurul nostru, uitându-se nedumeriţi la fata din braţele mele.

— Ce s-a întâmplat? Eva mă întreabă, în timp ce o întind pe Happy pe canapea.

Aceasta se aşază lângă ea şi începe s-o analizeze atent. Noroc cu Toby care e doctor, bine specializat pe două domenii, şi îşi dă seama repede ce are.

— Are febră foarte mare şi nu ştiu dacă va supravieţui, răspund îngrijorat.

Îmi pun mâinile în cap şi încep să mă preumblu haotic pe lângă canapea."

Din noaptea aceea, Alex nu s-a mai dezlipit de Happy. Practic, s-a îndrăgostit ca un dement la prima vedere. A stat lângă ea zi şi noapte până a văzut-o înapoi pe picioare. Mă amuză toată dragostea lor, pentru că eu, unul, n-aş putea trăi aşa ceva. Nu m-aş putea vedea într-o relaţie serioasă, nu după ce-am trăit cea mai groaznică relaţie, chiar dacă au mai fost şi zile bune, cât de cât. După o vreme în care s-a acomodat cu noua ei familie, Happy a ajuns să-mi fie ca o a doua soră, nu de alta, dar îmi era dor de Emma, de sora mea adevărată, pe care în acel moment nu aveam cum s-o văd. Aş fi vrut să-mi fie alături atunci când am pierdut-o pe Eva, dar nu a fost. Cu siguranţă m-ar fi calmat.

Însă, nu a fost să fie şi doar Happy şi restul echipei ştiu exact prin ce am trecut, chiar dacă şi Emma ştia de existenţa Evei. Au fost cu toţii acolo lângă mine în ziua în care am luat-o razna de dorul ei. De dorul Evei, încât din cauza aceasta aproape că am distrus întreg sediul. Din ziua aceea am jurat că nu voi mai trece prin durerea prin care am trecut. De aceea mi-am închis toate sentimentele, toate emoţiile undeva în străfundul sufletului meu şi am lăsat demonul să iasă la suprafaţă, preluând controlul. A fost cea mai bună decizie. Doar aşa am putut să trec peste tot şi

toate, schimbându-mi rutina şi chiar viaţa în sine. Am ajuns să petrec ore destul de multe în sala de antrenamente şi chiar să-mi şi termin de tatuat tot corpul, bine, tot mai sunt părţi libere, neacoperite de cerneala neagră, ce-a reuşit să transmită prin tatuajele pe care le am, poveşti din viaţa mea.

Un lucru cu care Eva nu era de acord. Întotdeauna îmi spunea că tatuajele îmi strică frumuseţea pielii, că cel mai bine e să fiu natural, cum m-am născut, aşa că m-am schimbat pentru ea. Am renunţat la multe pentru Eva, dar se pare că viaţa n-a vrut ca eu să fiu fericit şi s-a gândit că cel mai bine îmi va fi fără ea lângă mine. Însă, odată cu plecarea ei din lumea aceasta, m-am schimbat şi eu. M-am schimbat atât de mult, încât am ajuns să fiu dorit de multe femei, însă cu niciuna nu mi-am dorit mai mult de o noapte şi atât, deşi au fost şi câteva relaţii pasagere, dar fără un rezultat bun. Acum sunt cunoscut ca fiind un tip ce obţine ce vrea, când vrea şi care nu se dă în lături de la nimic. Sunt un bărbat dat dracului. Un demon scăpat din lanţuri. Un diavol în adevăratul sens al cuvântului. Sunt cel care domină în dormitor, oferindu-le senzaţii tari acelor femei care vor să se simtă iubite într-un fel ameţitor, doar că sentimentele şi emoţiile nu vin şi ele în context. E doar sex şi atât, nimic mai mult. Însă, fătuca asta cu ochişorii ciudaţi m-a făcut să simt ceea ce nici cu Eva nu am simţit. Acei fiori care te străfulgeră până în măduva oaselor, dar şi conexiunea ciudată dintre mine şi ea. Oftez prelung şi caut în continuare în baza de date. S-o ia naiba de treabă! *Care naiba e numele ei de familie? Şi de ce dracu' am ajuns s-o caut în baza de date?* îmi pun întrebări în sinea mea, apoi le las deoparte şi caut în continuare, însă nu găsesc ceea ce încerc să aflu. Inspir adânc şi mă pun să caut şi în baza de date a poliţiei până când... bingo!

Christina Ximena Hera şi mama ei Maryse Hera, scrie numele lor pe un raport al poliţiei. Mă uit prelung la chipul Christinei şi ceva îmi pare cunoscut, mai ales că poartă o

căciulă pe cap şi-o geacă groasă. Seamănă puţin cu tipa de care s-a luat Andy anul trecut, dar poate mă înşel. Cu siguranţă. Citesc ceea ce scrie în raportul poliţei şi se pare că mama Christinei a depus o plângere acum doi ani de zile. Dar pentru ce anume? Trec cu vederea printre rânduri, apoi prin pozele ce le găsesc şi observ aceleaşi vânătăi de un negru-violet şi puţin gălbui pe alocuri.

„Violenţă domestică" citesc mai departe, dar se pare că după aceea şi-a retras plângerea mama ei, câteva zile mai târziu. Toate astea îmi dau de gândit. *Să fie victimă a unei violenţe domestice?* Îmi aşez palmele deoparte şi de alta a mesei şi mă uit prelung la chipul ei. E frumoasă. Paşii apăsaţi ai unei persoane se aud tot mai aproape, simţind felul în care mă studiază, destul de atent. Mă îndrept de spate şi mă întorc observându-l pe Toby cum îmi analizează comportamentul, în timp ce-şi frecă barba proaspăt rasă.

— Depănăm amintiri sau ceva te-a stârnit pe tine? vocea lui mă scoate din amintirile trecutului, cât şi a prezentului.

Dacă m-a stârnit? Nici nu-şi dă seama în ce fel m-a stârnit Christina, dar sunt destul de curios dacă-mi va pica în plasă, exact ca altele. E atât de timidă, de neexperimentată, aşa că cu siguranţă îmi va cădea destul de repede în cursa pe care am de gând să i-o întind. Dar trebuie să văd cum fac. La dracu! E şi minoră pe deasupra. N-am chef să înfund puşcăria din cauza aceasta.

— Cine-i domnişoara? mă întreabă Toby într-un târziu, privind spre poza la care mă uitam.

Închid repede monitorul, însă nu prea fac mare brânză, căci de un singur om nu mă pot ascunde şi acela e Toby. Are doctorat în specializarea observării comportamentului unui om. Destul de complicat, dar foarte eficient. De aceea cu toţii ştim că nu avem nici cea mai mică şansă să ne ascundem unii faţă de alţii. Oftez zgomotos, apoi zâmbesc cu gura până la urechi, rezemându-mă cu fundul de blatul mesei şi spun:

— Bine, bine, m-ai prins! exclam şi îmi ridic mâinile în aer în semn că mă predau. Sora mea şi-a instalat comod prietena în camera goală din capătul holului, răspund vizibil iritat.

— Camera în care...? mă întreabă, dar nu duce fraza până la capăt.

Încuviinţez scurt din cap că *„da”* şi oftez. În camera aceea a stat Eva când rămânea la mine, deşi putea sta în camera mea, dar a ales să stea acolo că aşa a simţit nevoia. Odată cu moartea ei am schimbat totul, distrugând orice amintire pe care o păstra încă vie. Îmi rănea sufletul şi inima.

— Oho, te-ai fript rău atunci! mi-o trânteşte, scuturându-şi o mână ca şi cum s-a ars. Asta nu e bine deloc, Toby continuă să-mi spună ceva ce ştiu deja.

— Tu crezi că eu nu-mi dau seama de asta? îl întreb revoltat. Însă aceasta e ultima mea problemă, las aerul să iasă printre buze şi îmi las capul pe spate, dar revin cu privirea spre doctor.

— Ce vrei să spui cu asta? mă întreabă nedumerit şi zâmbeşte ca un tâmpit. Ţi-a picat cu tronc? mă întreabă din nou, făcându-mi cu ochiul.

— Să vezi ce tronc îţi dau eu ţie, de mai continui mult cu presupunerile tale idioate!

Oftez din nou, iar aerul îmi iese acum printre buzele întredeschise. N-are cum să-mi fi picat cu tronc. Mă simt doar atras de ea într-un mod al naibii de ciudat.

Până acum nu m-au atras fetele atât de tinere şi neexperimentate, până la ea.

— Atunci? continuă el cu întrebările şi ştiu că, dacă nu-i ofer un răspuns, cât de cât, n-am cum să scap de gura lui.

— De când a venit am observat ceva ciudat pe corpul ei, încep să-i mărturisesc, amintindu-mi. N-am crezut în primă fază, dar când am reuşit să mă apropii mai mult de ea, am observat că pielea ei practic e de un negru-violet, uşor gălbui pe alocuri şi am realizat cu stupoare că cineva a bătut-o cu bestialitate.

— De aceea ai ajuns s-o cauţi până şi în baza de date a poliţiei? mă întreabă la fel de curios.

— Mama ei se pare că a depus acum doi ani o plângere la poliţie. Tot ce am reţinut din dosarul acela încurcat e *„violenţă domestică”* şi nu mai ştiu ce mama naibii, continui să-i spun şi încep să mă gândesc că doar tatăl ei ar fi de vină pentru ceea ce a păţit, deşi, poate fi şi iubitul, dacă are unul, însă de îndată ce mama ei a făcut plângerea e clar că despre soţul ei e vorba în acel raport.

Însă, unde e mama ei, dacă ea acum locuieşte în aceeaşi casă cu mine şi cu sora mea? Prea multe întrebări fără răspunsuri şi simt că-mi explodează capul. Îl observ pe Toby cum mă priveşte nedumerit, frecându-şi ceafa.

— De când eşti tu interesat de toate astea? mă întreabă gânditor şi încep să mă întreb şi eu acelaşi lucru.

Singura persoană de care mi-a păsat şi îmi pasă e sora mea şi atât, dar acum nu ştiu ce m-a apucat. Oftez prelung, ridicându-mă să închid ecranul, nu înainte de a-i mai privi încă o dată chipul. Imaginile cu corpul ei plin de vânătăi şi acum îmi persistă în minte, făcându-mă să devin din ce în ce mai furios, în timp ce strâng marginile mesei în palme.

— Tind să cred că e ceva mai mult decât atât, îmi vorbeşte Toby din nou, făcându-mă să mă întorc brusc spre el.

Îmi mijesc ochii şi mă uit urât la el, simţind frustrare.

— Ce-ar fi să încetezi să mai faci pe doctorul cu mine, până nu-ţi îndes diploma pe gât! mă ambalez.

Toby clatină scurt din cap, iar eu, fără alte cuvinte, îmi iau de pe canapea geaca, mănuşile şi casca, apoi mă îndrept în cele din urmă spre ieşire.

— Ne vedem la Mario, sărbătoritule! urlă Toby în urma mea, deşi nu-mi pasă de asta. Să nu întârzii, altfel tăiem tortul fără tine, urlă în continuare, dar tot nu îl iau în seamă.

Din partea mea pot să devoreze tot ce vor, chiar nu-mi pasă. În seara aceasta mă voi face praf şi-am să uit de ziua de azi, inclusiv de tipa cu ochişori ciudaţi. Ajung destul de

repede în dreptul motocicletei şi-o încalec. Îmi pun casca de protecţie pe cap, trag şi mănuşile pe mâini şi în cele din urmă bag cheia în contact, pornind motorul. Îl ambalez puţin şi plec în trombă din parcarea sediului cu gândul s-opresc pentru câteva minute în singurul loc în care pot să fiu eu cu mine, înainte să ajung la petrecerea de ziua mea, dată de către Mario. Simt nevoia să-mi fac ordine în gânduri, pentru că amintirea Evei mă bulversează pe dinăuntru, după foarte mult timp, iar Christina... nici nu mai spun.

E ciudat cum un singur om te poate răscoli pe dinăuntru, într-un mod ciudat. Fără atingeri, doar printr-o privire scurtă şi atât. Cam asta a reuşit Christina să facă cu mine. A reuşit ceea ce altele nu au reuşit în luni de zile. Accelerez din nou şi fac slalom printre maşinile care parcă au prins mai multă viaţă noaptea decât ziua, apoi virez brusc spre stânga, tăind calea mai multor maşini şi făcându-i probabil să mă înjure. Mă îndrept spre priveliştea de deasupra New York-ului, o priveliște destul de frumoasă, care te linişteşte. În mai puţin de cincisprezece minute virez spre dreapta şi urc dealul până sus, oprind în final deasupra unei prăpăstii, de unde pot admira toate luminiţele care împânzesc întreg New York-ul, încetul cu încetul. Descalec motocicleta şi încep să mă plimb de colo-colo, în timp ce gândul îmi zboară la Eva, după mult timp în care îmi alungasem gândurile de la ea. Până acum... Am iubit-o cu toată fiinţa mea, chiar dacă ulterior am aflat despre ea lucruri care nu mi-au plăcut. S-a stins mult prea repede, lăsând un gol imens în sufletul meu. Poate de aceea nici n-am mai lăsat pe nimeni să ajungă la inima mea şi am ales să rămână între acei patru pereţi groşi, pe care i-am ridicat ca un scut. Fără să realizez, ochii îmi sunt deja înlăcrimaţi şi asta mă irită. La dracu! N-am mai vărsat o lacrimă din ziua în care ea a murit şi am jurat că n-am s-o mai fac, însă, într-un fel îmi lipseşte al naibii de mult, după câte mi-a făcut. Scot pachetul de ţigări din buzunarul gecii şi-l deschid. Chiar dacă tot spun că mă

las de drăcoveniile acestea, în acest moment merge una sau două. Scot o ţigară din pachet, pe care o duc mai apoi spre buze şi-o aprind într-un final, trăgând destul de puternic din ea. Mă reazem de motocicletă, încercând să-mi limpezesc mintea, dar pe când cred că liniştea mea de meditaţie nu poate fi spulberată, melodia rock a telefonului meu îmi demonstrează contrariul.

Nu se pot abţine nemernicii aceştia măcar pentru un afurisit de minut să-mi de-a pace? Se pare că nu, altfel telefonul meu înceta de mult să mai sune. Scot nervos telefonul din buzunarul blugilor şi mă uit la ecran. *Mario?! Sper doar să nu fie ceva rău în legătură cu marfa, altfel am încurcat-o.* Oftez prelung, lăsând fumul să iasă printre buze şi accept apelul, apoi duc telefonul la ureche.

— Au ajuns? întreb despre încărcătura de droguri şi armament, care urmau a fi livrate către Frăţia Şarpelui.

— *Da, omule! Totul a mers strună. Plata e deja făcută către noi. Nu mai ai de ce să-ţi faci griji!* mă asigură şi încuviinţez din cap, de parcă m-ar şi vedea.

— Bun! îi răspund scurt şi trag puternic din ţigară, lăsând fumul să-mi iasă printre buze.

Se pare că totuşi ziua de azi a mers mai bine decât mă aşteptam, chiar dacă au apărut *„complicaţii”* pe drum. Ştiu că mă refer la tipa cu ochişori hazel ca la o complicaţie, dar în acest moment cam aşa şi e.

— *Pe unde mama mă-sii eşti?* mă întreabă Mario deodată şi pentru un minut am uitat că vorbesc cu el la telefon.

— Nu te mai tot ambala atât, ajung şi eu imediat, îi răspund. Puteţi devora totul până ajung eu, ce naiba! Nu-s mă-ta ca să-ţi spun ce să faci şi ce nu, mă răstesc la el, încă revoltat.

— Vezi că se învârte mama în pământ la cât de mult o pomeneşti, îmi întoarce replica şi pot să jur că şi zâmbeşte.

Nu-l mai afectează de mult timp toate astea, ca la început când mama lui a murit. Acum poţi să faci câte glume vrei

pe seama mamei lui, că nu-i mai pasă de toate astea. Inhalez şi ultimul fum din ţigara pe care am aprins-o acum câteva minute şi arunc mucul pe jos, apoi îl calc cu piciorul pentru a se stinge şi încep din nou să mă plimb haotic pe marginea prăpastiei.

— *Deci vii sau ce faci*? mă întreabă din nou.

Îmi frec tâmplele puternic şi oftez. Decât să mă întorc înapoi acasă şi să fiu tentat iar să mă apropii de Christina dacă am s-o văd, mai bine nu. N-am de gând să-mi stric ziua de naştere pentru o mucoasă.

— *A venit şi Olivia Soft, tipa cu fundul trăsnet. Te tot caută din priviri,* continuă el să îmi spună, iar vestea asta mă încântă.

Olivia e o tipă dată naibii. Mi-a luat ceva timp s-o bag în patul meu, dar după prima tură se pare că nu se mai satură. Zâmbesc. Ştiu ce cadou vrea ea să-mi ofere şi să fiu al dracului dacă nu-mi place. E exact pe gustul meu.

— Ajung şi eu imediat, îl anunţ şi închid apelul.

Se pare că tot va fi o seară reuşită până la urmă, poate mai reuşită decât mă aşteptam să fie. Scot pachetul de ţigări din nou, cu gând să mai fumez o ţigară. O duc spre buze şi-o aprind, trăgând puternic din ea şi gândindu-mă că nu se va întâmpla nimic rău, dacă întârzii câteva minute. Gândul îmi zboară din nou la ziua de azi şi implicit la ea, la Christina. Fătuca aceea mi-a intrat pe sub piele doar dintr-o privire, mai rău decât orice altă fată pe care o cunosc şi, dacă stau bine să mă gândesc, aşa mi-a intrat şi Eva atunci când am cunoscut-o. Lucra la o florărie din centru şi...

Doamne! Era frumoasă ca o floare, dar păcat că s-a ofilit mult prea devreme. Fir-ar să fie! Gândurile îmi sunt distrase din nou de aceeaşi melodie rock a telefonului meu şi iar înjur. *Ce dracu-i mai trebuie? I-am spus că ajung şi eu imediat,* spun nervos în sinea mea, gândindu-mă din nou la Mario, de îndată ce telefonul începe să sune din nou ca un descreierat. Îl scot şi verific ecranul acestuia.

Dominic?! Oare ce s-a întâmplat de mă sună la ora asta?

— S-a întâmplat ceva, Dom? întreb şi trag din ţigara recent aprinsă, lăsând ca fumul să-mi iasă printre buze.

— *Mâine, la unu după-masă ajung cele zece maşini, plus maşina ta,* mă anunţă el. Pare-se că veştile bune continuă să apară. *Sper să te găsesc la sediu, altfel nu semnez în locul tău pentru preluare,* îmi spune pe un ton dur ca să se facă înţeles.

— Voi fi acolo, îl asigur cât pot de serios.

N-am de gând să pierd o asemenea maşină, deoarece motocicleta nu-mi ţine de cald când trebuie şi nici nu pot să agăţ prea bine tipele pe care pun ochii. Maşina e perfectă.

— *Cum spui tu!* îmi răspunde plictisit. *Şi Augustin...,* face o pauză scurtă apoi revine la ce are de spus. *Sper că de data aceasta să nu mai fiu nevoit să vă scot pe cauţiune de la închisoare, ca şi data trecută,* mă atenţionează serios, referindu-se la petrecerea din această seară.

— Deci, să înţeleg că nu îţi vei face şi tu simţită prezenţa, nu? îl întreb, ignorând ceea ce a spus.

Îl aud oftând destul de tare şi de îndată ce aud vocea unei femei în fundal, realizez că e destul de ocupat. De luni de zile încearcă ceva cu Alyah, dar nu prea i-a ieşit mare brânză, însă mă bucur pentru el. După mult timp s-a hotărât că e vremea să-şi vadă şi de viaţa lui, chiar dacă îşi caută fiica în continuare. Cine să-l condamne? Până şi eu sunt curios de cum arată fiica sa, nu doar el şi Mario.

— *De data aceasta n-am să fiu prezent,* îmi răspunde. *Am o treabă de rezolvat, dar sper c-ai înţeles ce ţi-am spus?* mă întreabă. *Nu vă mai scot de la...*

— Da, da, am înţeles! i-o retez, întrerupându-l. Stai liniştit că te-am auzit, dar nu pot să promit că vom fi *„copii”* cuminţi, îi spun cu ghilimelele de rigoare.

— *N-am spus să fiţi cuminţi,* îmi ţine isonul. *Am spus doar să nu ajungeţi iar la pârnaie, că nu vă mai scot!* îmi zice aproape urlând la mine. *Jur că vă las o noapte acolo, poate vă vine mintea la loc!* continuă să-mi spună, dojenindu-mă exact ca un părinte.

— Mă voi asigura că n-o să se mai întâmple, îl asigur, deşi în sinea mea nu am certitudinea c-am să şi reuşesc.

Nu de alta, dar e ziua mea de naştere şi am de gând să-mi fac de cap, mai ales acum că Olivia e aici. Ştiu că a venit special pentru ziua mea, lăsând facultatea de Drept din Chicago deoparte pentru un moment. De aceea nu e de lăsat, mai ales că mâine pleacă din New York.

— *Aşa să fie!*

Zâmbesc, dar ştiu că nu glumeşte cu asta, apoi închid apelul. Dom e practic ca un tată pentru mine. Mi-a fost şi îmi este întotdeauna alături, îndrumându-mă în multe lucruri, încă de când m-a luat sub aripa lui de la zece ani. Însă nu pot spune asta şi despre tatăl meu, care era mai tot timpul plecat împreună cu mama, sunându-ne doar din când în când, ca să se asigure că suntem bine şi să ne anunţe că ne-au virat banii în cont.

Dar ceea ce ei n-au înţeles niciodată a fost faptul că noi nu aveam nevoie de bani, ci avem nevoie de ei, de părinţii noştri, mai ales Emma, pe care practic am crescut-o singur de la o vârstă fragedă. Bine, alături de Henry, majordomul nostru – se întâmpla mai demult – şi chiar dacă Henry încă e printre noi ne descurcăm, mai ales acum că eu câştig destul de bine şi îi asigur tot ce are nevoie, cu toate că ai noştri ne-au lăsat o moştenire generoasă. Nu ne-am atins nici acum de ea, căci prefer să muncesc şi să mă bucur de ce-am strâns prin forţele mele proprii, nu să primesc totul de-a gata. Trag şi ultimul fum, apoi arunc mucul pe jos şi îl calc cu piciorul până se stinge, hotărându-mă ca de azi să renunţ definitiv la viciul ăsta prost. Fără să stau pe gânduri, arunc pachetul pe jumate plin în prăpastie şi inspir adânc aerul în plămâni.

Mă ridic, încalec motocicleta şi zâmbesc din nou destul de recunoscător că mâine îmi ajunge maşina. Un Audi R8 GT, perfect tunat, cu caroseria de culoare negru-mat şi interiorul de roşu-sângeriu, din piele. Virez uşor spre dreapta

şi cobor spre oraş, îndreptându-mă spre petrecere. În mai puţin de treizeci de minute ajung şi parchez în faţa casei lui Mario, oftând. Din banii făcuţi, puştiulică şi-a luat casă nouă, iar asta mă face să fiu mândru de el. Descalec motocicleta, îmi dau jos casca şi mănuşile şi mă îndrept spre intrare. Muzica bubuie asurzitor în boxe, iar curtea şi interiorul casei sunt pline ochi de oameni, care mai de care mai *„treji şi fericiţi”,* chiar dacă afară încă e destul de frig. Petrecerile lui Mario sunt vestite, pline de femei mai mult dezbrăcate, decât îmbrăcate, cu droguri, alcool, blackjack, ruletă şi tot ce-ţi mai trece prin cap. De data asta totul e altfel... deşi i-am promis lui Dominic că vom fi *„cuminţi”,* într-un fel... *La naiba, să petrecem!* Înaintez cu paşi lejeri spre intrare şi, de îndată ce mă văd înăuntru, sunt asaltat de Mario care vine spre mine.

— Omule! mă salută, prinzându-mi mâna într-un pumn şi bătându-ne piept în piept.

Salutul nostru dintotdeauna. Mă ia de după gât şi mă conduce în toiul petrecerii, bombănind din gură la ce a adus ca totul să fie perfect. În mână are un pahar roşu plin cu alcool şi în cealaltă ţine ţigara deja aprinsă.

— Deci... cum ţi se pare? mă întreabă mândru şi cu un zâmbet larg pe buze.

— Aglomerat, răspund sarcastic, zâmbind ca un nemernic şi făcându-l la rându-i să-mi zâmbească şi el.

— Comic ca întotdeauna, se amuză pe seama mea. Bei ceva? mă întreabă într-un final, punându-mi în faţă un pahar roşu plin cu alcool, pe care l-a luat de la un tip ce tocmai a trecut pe lângă noi.

— I-am promis lui Dom că nu te mai duc la pârnaie, îl anunţ, apoi zâmbesc diabolic. Dar nu sunt sigur că mă voi şi ţine de cuvânt, aşa că dă-l încoace! Iau paharul din mâna lui şi zâmbesc în colţul gurii.

Îl duc spre buze şi beau lichidul uşor amărui dintr-o suflare. În seara aceasta vreau să petrec, să mă îmbăt ca naiba,

aşa că o caut şi pe Olivia, în caz că nu mă găseşte ea prima, şi-am să i-o trag de mă va ţine minte pentru mult timp. Iau un alt pahar roşu, plin şi acesta cu alcool, apoi îl duc spre buze, în timp ce Mario încă îşi răceşte gura vorbind şi încep să-l golesc până la fund.

— Ce ştie tata, pufăie nonşalant şi îşi dă ochii peste cap într-un mod ironic.

Trage puternic din ţigara pe care o ţine între degete şi lasă fumul să iasă afară printre buzele întredeschise, făcând din când în când cerculeţe.

— Sunt destul de mare să-mi port şi singur de grijă. N-am nevoie de-o dădacă, pufneşte în continuare.

— Ia mai lasă-l pe Dom deoparte, oricum nu vine-n-coace, îl mustru. Are treabă cu Alyah, deci taci naibii şi hai să petrecem! Mai întâi spune-mi sincer, cum a fost? îl întreb despre încărcătura pe care am trimis-o frăţiei celeilalte.

— A mers mai bine decât mă aşteptam, răspunde repede, apoi soarbe din paharul roşu din mâna lui. Frăţia Şarpelui a fost destul de încântată de transportul primit, mai adăugă după ce înghite ceea ce avea deja în gură.

Se pare că ziua de azi a mers exact cum am plănuit, mă rog... o parte din ea. Pe cealaltă parte încă nu ştiu cum o voi rezolva. Sorb şi ultima picătură din paharul numărul trei, în timp ce îmi plimb ochii prin încăpere. *Olivia..., Olivia, unde naiba eşti?* întreb în sinea mea, căutând-o din priviri. O găsesc destul de repede pe ringul de dans improvizat în mijlocul livingului şi încep s-o analizez din cap până în picioare. Trebuie să recunosc că îmi place ceea ce văd. Rochia destul de strâmtă şi exagerat de scurtă, îi scoate toate formele în evidenţă, chiar şi bustul generos, încadrat într-un decolteu adânc. Tot pachetul mă face să-mi imaginez tot felul de lucruri, nu tocmai ortodoxe, în nenumărate poziţii, în timp ce i-o trag dur, mai rău decât un diavol.

Mă gândesc că e timpul să mă apropii de ea, deoarece pantalonii încep să mă cam strângă, îns-o mână ce mă bate

uşor pe umăr mă face să mă întorc, uitând pentru un minut de Olivia. Îl observ pe Toby ţinând cu o mână o brunetă focoasă de după talie, iar în cealaltă mână ţine un pahar roşu cu băutură. După felul în care se leagănă, cu siguranţă a dat deja câteva pahare pe gât, înainte să apar eu în peisaj.

— Doctore, ţi-ai găsit pacienta? îl întreb amuzându-mă pe seama lui.

— Da! De ce? O vrei tu? mă întreabă repede, strângând bruneta şi mai tare în braţele sale.

În colţul gurii mi se iveşte un zâmbet ca de drac, dar nu apuc să mai spun ceva că Mario mi-o ia înainte, vorbind.

— Şi de-ar vrea să ţi-o fure, nu poate, ne întrerupe conversaţia.

Ştiu exact de ce spune asta. Îmi întorc privirea înapoi la Olivia, amintindu-mi că mă aşteaptă şi îi fac cu ochiul, de îndată ce privirile noastre se intersectează.

— Doctore, oricât aş vrea să stau la discuţii despre paciente, ei bine, cam am treabă, îi spun arătând spre locul în care aceasta îşi unduieşte trupul. Aşa că băieţi, scuzaţi-mă! mai adaug înainte să pornesc spre locul cu pricina.

Felul în care îşi mişcă trupul pe ritmul melodiei, e ca o invitaţie la bairam, aşa că, odată ajuns în spatele ei, îmi aşez palmele pe şoldurile voluptoase pe care le are şi le strâng cu putere. Îi dau părul într-o parte şi îmi plasez buzele pe linia fierbinte a gâtului său, sărutând locul, în timp ce trupurile noastre se mişcă în ritmul muzicii. Mă mişc mai mult după ea, căci nu sunt un expert al dansului. E al dracului de perversă în seara aceasta şi cred că a venit aşa, special pentru mine. Îmi simt pantalonii tot mai strâmţi, în timp ce fundul ei îmi freacă la propriu bărbăţia întărită. Pesemne că sunt şi mai excitat, de vreme ce îi strâng şoldurile puternic în palme. Apoi îmi strecor o mână pe sub rochia ei extrem de scurtă, prin spate şi constat că nu poartă mai nimic pe dedesubt. Drace! Am o erecţie cât Casa Albă. Trebuie să i-o trag, acum, până nu simt că explodez cu totul.

— Ce-ar fi dacă ne-am retrage? mă întreabă deodată, zâmbindu-mi pervers. Nu de alta, dar trebuie să-ţi dau cadoul de ziua ta, de preferat..., începe să-mi spună, dar se opreşte brusc şi îşi îndreaptă privirea spre pantalonii mei. De preferat înainte ca farmecul să se risipească, continuă să îmi vorbească, în timp ce mâna ei îmi masează puternic membrul sculat la datorie... excitat.

Îi zâmbesc la fel de pervers, cât timp mă întind şi iau paharul roşu plin cu alcool din mâna unui puştan care trece pe lângă noi şi-l beau pe nerăsuflate. Ce? N-am spus că vreau să fiu treaz atunci când i-o trag, dar nici chiar mort de beat. Doar că alcoolul în anumite cantităţi, de preferat nu industriale, îţi menţine excitaţia mult mai mult, prelungind minutele de sex. O prind de mână şi o trag după mine, îndreptându-ne fulgerător spre baza scărilor. Înainte să pot urca măcar o treaptă, cu Olivia în urma mea, glasul lui Mario ne captează atenţia.

— Ia-o uşurel, armăsare, să nu devastaţi toată camera! strigă amuzat. Al doilea dormitor pe stânga e gol, special pentru tine, mă informează, făcându-mă să zâmbesc cu gura până la urechi.

O trag pe Olivia după mine în continuare şi de îndată ce ajungem sus, o izbesc la propriu de unul dintre pereţii holului, în timp ce gura mea îi acaparează buzele şi o sărut cu foc, vârându-mi limba în gura sa. Îi ridic marginile rochiei în sus şi îi las fundul gol la vedere, strecurându-mi apoi o mână între coapsele sale şi încep să-i stimulez feminitatea, făcând-o să geamă prelung. Îmi prinde buza de jos între dinţi, o suge cu poftă, în timp ce privirea ei perversă mă străfulgeră, şi mă prinde de mână. Înaintăm câţiva paşi, fără să ne pese dacă mai e cineva prin preajmă sau nu, şi intrăm, în cele din urmă, în camera goală de care ne-a spus adineaori Mario.

Trântesc uşa destul de bine în urma noastră şi mă trezesc lipit de ea. Se pare că Olivia e pusă pe treabă. Şi încă cum! Scap repede de geaca de pe mine, de tricou şi le arunc pe

undeva prin cameră, în timp ce Olivia îmi desface grăbită blugii. Îi trage în jos, apoi se ridică şi îmi captează buzele într-un sărut. Sărută al dracului de bine, n-am de ce să mă plâng. Îmi plasez palmele peste fundul ei bombat, în timp ce limba ei se afundă în gura mea şi strâng cu putere, obţinând un geamăt printre micile guri de aer luate în timpul sărutului. Apoi îşi mută buzele pe linia pulsului meu, depunând săruturi umede, menite să mă întărâte şi mai mult şi-mi trec vârful limbii peste buze, umezindu-le. O privesc cum coboară încet spre piept, gustând şi lingând fiecare centimetru al pielii mele şi continuă tot aşa, ajungând să-mi sărute abdomenul până în zona boxerilor. E nebună rău când o apucă, dar ştiu exact ce vrea să facă. Aşa că o las să mă scape şi de boxerii incomozi şi-mi proptesc capul de uşă, lăsând aerul să-mi părăsească buzele. Şi cu cât buzele ei încep să îmi atingă gentil membrul tare ca piatra, cu atât gem mai mult de plăcere, acum că limba ei se plimbă pe toată lungimea membrului meu excitat. Simt cum îl captează între buzele rozalii până la jumătatea acestuia, apoi îl scoate afară şi-şi linge delicios buzele, privindu-mă pe sub genele sale lungi.

Îmi aruncă un zâmbet drăcos şi-mi captează din nou membrul, de data asta în totalitate, între buzele ei cărnoase, şi îl afundă în gura ei până la refuz, făcându-mă să-mi muşc frenetic buzele, privind-o. Scot şi mai multe gemete, cu cât mişcările ei de du-te-vino sunt mai accelerate, introducându-l cât mai adânc în gură, apoi mai lente lingându-l pe toată lungimea de parc-ar fi o acadea. Felul în care mă priveşte, cu cât buzele ei gustă cu nesaţ din membrul meu tare ca piatra, mă îndeamnă să-mi înfig degetele în părul ei. Fac întocmai şi-l ţin strâns în pumn, îndemnând-o să şi-l afunde şi mai adânc în gură. Las apoi un geamăt intens să se audă în toată camera.

— Drace! las să-mi scape printre buze, în timp ce mişcările ei sunt tot mai adânci. Oricât ar continua, însă, tot nu mă pot termina.

Se pare că alcoolul îşi face efectul, deci cu siguranţă i-o voi trage minute în şir. O prind de braţe şi o ridic la nivelul meu, făcând-o astfel să mă privească derutată, în timp ce-şi linge buzele. Zâmbesc, deoarece mă încântă gestul ei şi, înainte să apuce să mă întrebe ce s-a întâmplat, i-o iau eu înainte şi-i spun:

— Ştii bine că nu pot finaliza repede când am alcoolul în sânge, drăguţo!

Îmi zâmbeşte cu subînţeles, în timp ce scap definitiv de blugi şi de boxeri şi mă las purtat de Olivia către pat. Odată ajunşi lângă pat, o scap de rochia buclucaşă şi scot prezervativul din buzunarul gecii. Întotdeauna sunt pregătit, nu vreau să fac vreo măgărie şi să mă trezesc că mă leg la cap. Dau să desfac ambalajul, dar nu apuc, căci Olivia mi-l sustrage din mâini şi începe să-l desfacă cu dinţii, apoi scoate prezervativul şi-şi introduce limba în el. Am zis eu că e nebună şi tind să cred că şi ea are ceva la bord. Îmi prinde şoldurile cu palmele sale şi mă trage mai aproape de ea. Mă priveşte scurt, dar la fel de pervers şi începe să ruleze prezervativul pe membrul deja întărit, cu buzele, afundându-l şi de data aceasta până la refuz în gura sa.

Drace! înjur în sinea mea şi o prind de umeri, oprind-o. O arunc în aşternuturi şi îmi fac loc între coapsele ei. Ce poate să-mi strice noaptea aceasta? Am lângă mine o tipă superbă cu care să mi-o trag, aşa că nu văd problema. Îmi aşez palmele pe coapsele ei şi alunec uşor pe picioare, apoi i le ridic şi i le încolăcesc în jurul meu, în timp ce intru brusc în interiorul ei, făcând-o să geamă puternic. Mişcările mele devin din ce în ce mai alerte, prinzând cu putere tăblia patului în palme, odată cu gemetele Oliviei, care mă fac să-mi deschid ochii brusc şi s-o privesc, încremenind în cele din urmă.

Fir-ar să fie! Şocul care tocmai m-a lovit direct în moalele capului, mi-a eliminat brusc tot alcoolul din sânge. *Cine naiba e de fapt în pat cu mine? Cu cine naiba mi-o*

trag? mă întreb în sinea mea, şocat. Mă uit în continuare în ochii înlăcrimaţi ai Christinei, incapabil să mă mai mişc cumva, altfel risc s-o rănesc mai mult decât o fac deja şi tot nu-mi vine să cred pe cine văd. Nici nu ştiu ce-aş putea să spun sau măcar să fac, doar ca să n-o mai doară. Încep să mă urăsc doar pentru faptul că m-am gândit la un asemenea moment mai toată ziua. Corpul ei e încă plin de vânătăi şi eu ce mama dracului fac? I-o trag. Da, asta fac! Închid ochii pentru o secundă doar ca să-mi revin, apoi îi deschid la loc. Olivia mă priveşte destul de nedumerită şi nu înţelege ce s-a întâmplat cu mine aşa brusc. Sincer, nici măcar eu nu ştiu. *Ce tocmai s-a întâmplat?* îmi pun din nou întrebări în sinea mea şi încă nu-mi vine să cred ce tocmai am văzut sau pe cine am văzut.

— S-a întâmplat ceva, scumpule? întrebarea Oliviei mă scoate din visare.

Mă încrunt şi mă ridic destul de revoltat de deasupra ei, apoi îmi trec o mână prin păr stresat, umblând haotic prin cameră, gol puşcă.

Cum poate fi posibil aşa ceva? Cum mama naibii i-am putut vedea chipul şi ochii înlăcrimaţi? O cunosc doar de câteva nenorocite de ore, iar acum... Acum îmi bântuie gândurile? Clar mi-a făcut ceva. Dau cu pumnul într-unul dintre pereţii camerei, făcând-o pe Olivia să tresară speriată din cauza gestului meu. Încă mă nelinişteşte ceea ce s-a întâmplat în câteva secunde. Mă sprijin de perete şi analizez situaţia, realizând într-un final că tocmai mi-a pierit tot cheful de a mă tăvăli cu Olivia în aşternuturi. Fir-ar să fie! Încerc să mă calmez, dar nu prea îmi iese. O simt pe Olivia în spatele meu, atingându-mi trupul, de parcă ar încerca să mă calmeze şi ea la rândul ei, deşi nu prea îi reuşeşte.

— Ce s-a întâmplat, Augustin? deodată vocea ei parcă îmi zgârie timpanele şi să fiu al naibii dacă nu mă incomodează.

N-am mai păţit aşa ceva, mai ales cu ea.

— De ce te-ai oprit brusc? continuă să mă chestioneze, însă numai eu ştiu de ce anume. Augustin, îmi rosteşte din nou numele şi simt cum furia mea creşte, iar în momentul acesta chiar vreau să fiu singur.

O simt mulându-se pe lângă mine, în timp ce îmi sărută gentil pielea, dar degeaba, farmecul s-a dus pe apa sâmbetei şi nu mai am niciun chef de nimic.

— Olivia, nu mai are rost. Încetează şi lasă-mă singur, o rog, însă ea nu mă bagă în seamă, ci continuă să-mi atingă tot mai mult corpul, coborând uşor cu degetele spre membrul ce a adormit la loc şi o opresc înainte să ajungă până acolo.

Îi strâng încheieturile cu putere şi o trag în faţa mea cu totul, privind-o încruntat.

— Augustin, mă doare! se smiorcăie, însă nu-mi pasă.

Tot ce vreau e să fiu lăsat singur, iar ea văd că nu înţelege asta. O fac eu să înţeleagă şi ştiu că mâine mă va urî.

— Olivia, ţi-am spus să ieşi dracului afară de aici. Ce n-ai înţeles? o întreb printre dinţii încleştaţi şi mă uit ca un nebun la ea.

Ştiu că nu înţelege ce e cu mine, dar nici nu vreau să stau să îi ofer explicaţii peste explicaţii, de parcă chiar aş avea una, pentru că, sincer, nu am o explicaţie plauzibilă.

— I-aţi hainele şi pleacă! tun încă o dată şi sper că a înţeles de data asta, de preferat înainte s-o scot eu goală puşcă afară.

Ştie că sunt capabil de asemenea gesturi, pentru că n-ar fi nici prima, nici ultima pe care aş scoate-o în felul ăsta afară. Au fost câteva care m-au scos rău din minţi şi au primit tratamentul cuvenit.

— Augustin..., încearcă să spună ceva, mai mult bâlbâindu-se.

— Ieşi! strig şi mai tare la ea, simţindu-mi ochii ieşind din orbite.

Mă priveşte cu groază, ca mai apoi să-şi elibereze încheieturile din strânsoarea mea şi să se îndrepte spre pat. Se îmbracă destul de repede şi, înainte să iasă de tot din dormitor, îmi trage o privire destul de urâtă. În cele din urmă, trânteşte uşa în urma ei. Văzându-mă singur în încăpere, încep să lovesc din nou peretele cu pumnul, de câteva ori, doar ca să-mi vărs toată frustrarea şi mă opresc. Mă uit să văd în ce stare e mâna mea şi oftez prelung, fără să mai simt măcar durerea. Sângerează, da nu-mi pasă. Aşa ceva n-am mai păţit niciodată. De ce ea? *Ce-mi faci tu mie, Eva?* mă întreb în sinea mea, aducându-mi aminte de promisiunea pe care mi-o făcuse Eva într-o zi, de parcă ar fi ştiut că îi venise sfârşitul.

„Într-o bună zi, îţi voi trimite un Înger care să te iubească necondiţionat, exact aşa cum meriţi, pentru a fi în sfârşit fericit. Îţi promit."

În ziua aceea am întrebat-o ce vrea să spună cu aceste cuvinte, dar răspunsul ei a fost:

„Într-o bună zi vei înţelege, dar nu acum".

Ultimele ei cuvinte îmi răsună şi acum în minte, ca şi cum ar fi fost încă vie.

La dracu, Eva! Nu poate fi ea, în niciun caz! Am de gând să-i fac zile fripte de-acum încolo, îmi zic în sinea mea, apoi îmi culeg hainele de pe jos, nu înainte de a scăpa de prezervativul folosit şi mă îmbrac. După nici cinci minute, mă ridic gata echipat, îmi iau geaca şi mă îndrept spre ieşirea din dormitor. Ziua de azi a cam luat-o razna complet. Trântesc uşa în urma mea şi, în timp ce mă îndrept spre scări, îmi amintesc de Olivia. Ştiu că am cam luat-o cam tare, mai ales că până acum n-am avut nicio treabă cu ea, însă imaginea Christinei cu ochii în lacrimi m-a năucit de tot.

Cât dracu' am băut? Ajuns în faţa scărilor, mă opresc pentru o secundă, apoi încep să cobor şi mă îndrept furios

spre ieşire. Nu mai am niciun chef să stau şi să chefuiesc. Pentru ce? Mi-a pierit tot cheful de tot şi de toate. Să se bucure restul de tot ce mai este, eu am plecat.

— S-a întâmplat ceva, omule? Mario mă întreabă văzându-mă plecând, intuind că Olivia le-a spus deja ce s-a întâmplat.

— Lasă-mă dracului în pace! răspund vizibil furios.

Îl observ cum îşi ridică mâinile în aer, în semn că se predă, ca mai apoi să înceapă să mă ia cu încetinitorul, analizându-mă atent şi încercând să-şi dea seama ce dracu' e cu mine. Sincer, nici eu nu sunt destul de sigur ce e. Nu-i las loc de replică şi ies ca un fulger din clădire, înaintând acum spre curtea din faţă. Tot ce-mi doresc e să plec dracului de aici. Încalec motocicleta şi încep să cutreier oraşul în lung şi-n lat, mărind viteza, fără să-mi pese dacă mă urmăreşte poliţia sau nu. În momentul de faţă doar adrenalina mai poate să mă liniştească.

Doar ea poate să mă scoată din starea în care sunt, de preferat înainte să ajung acasă şi să intru peste Christina în dormitor. După alte câteva minute pe care le fac cutreierând oraşul, intru în curtea spaţioasă şi parchez motocicleta în faţa casei. Sper doar să reuşesc să mă liniştesc înainte să fac vreo prostie colosală şi să ajung pe mâna poliţiei. Intru în casă, puţin mai relaxat, şi înaintez spre living, dar mă opresc de îndată ce aud râsete şi nu înţeleg de unde vin. Scot telefonul din buzunarul gecii şi verific ceasul, care arăta ora două şi jumătate dimineaţa.

Cine naiba e treaz la ora asta? Mă uit când în stânga, când în dreapta şi observ într-un final lumina aprinsă în bucătărie. Vocile ce se aud dintr-acolo mă îndeamnă să mă îndrept spre încăperea destinată bucatelor. Mă postez în prag, în aşa fel încât să nu fiu observat, mijindu-mi ochii în direcţia râsetelor şi mă uit destul de atent la ce anume fac cele două nebune în bucătărie. După felul în care miroase, realizez destul de repede că ele s-au apucat de gătit.

Emma găteşte?! Nu, în niciun caz, râd în sinea mea, scuturându-mi uşor capul, înainte să-mi imaginez cine ştie ce

lucruri idioate, mai ales că Emma nu știe a găti și continui să le spionez, asigurându-mă că nu voi fi nevoit să chem pompierii.

— Nu-mi vine să cred că ai pofte de paste tocmai la ora asta, glasul cristalin al Christinei îmi ajunge până la urechi, în timp ce îmi dojenește sora, iar eu zâmbesc subtil.

— Ce vrei să fac dacă m-a luat foamea? o întreabă Emma revoltată.

— N-am nimic împotrivă, doar că nu trebuie s-o trezești pe Greta pentru absolut orice, o ceartă Christina în continuare pe sora mea, m-ai ales la ora asta. Într-un fel trebuie să-i dau dreptate.

E destul de târziu, iar Greta nu are cum să vină la ora asta aici, deoarece ea nu locuiește în aceeași casă cu noi, așa cum face Henry. Iar obiceiurile proaste ale surorii mele trebuie să înceteze, cât mai repede, de aceea trebuie să recunosc că mai nimeni până acum n-a avut tupeul s-o certe pe Emma în legătură cu asta, Christina fiind prima în cazul de față. Apreciez că nu a cedat în fața ei și nu a lăsat-o să facă cum îi trece prin cap. Câteodată mă întreb când are de gând Emma să se maturizeze.

— Știi? Mama întotdeauna îmi spunea că dragostea trece prin stomac. De aceea e bine să știi să gătești, mai ales când vrei să cucerești un băiat, îi mărturisește Christina Emmei, făcându-mă să zâmbesc.

Felul în care gândește Christina tocmai mi-a captat atenția, dar, sincer, dacă ar fi ca Emma să gătească, cu siguranță ar trebui să chem toți pompierii disponibili, căci cu siguranță ar incendia întreg cartierul. E groaznică în bucătărie. Îmi las gândurile deoparte și mă uit în continuare la ce anume fac cele două. Îmi observ sora zâmbind cu gura până la urechi, în timp ce e acoperită cu făină, apoi îmi întorc privirea spre Christina și mă uit fascinat la ea. Are un zâmbet de milioane, chiar fermecător și, în ciuda a tot ceea ce a pățit, în ciuda faptului că zeci de vânătăi încă îi acoperă trupul micuț și firav, ea continuă să zâmbească. Lucrul acesta îmi

demonstrează că e mai puternică decât mă aşteptam să fie, chiar dacă înăuntrul ei probabil că îi vine să urle. Asta mă înnebuneşte într-un fel anume, cum nicio altă femeie nu a mai făcut-o până acum.

— Acum înţeleg! exclamă deodată Emma şi încerc să-mi dau seama la ce anume se referă.

— Ce vrei să spui? o întreabă Christina destul de nedumerită.

— De aceea ştii tu să găteşti, ca să cucereşti un băiat, îi dă Emma răspunsul cu un zâmbet pe buze cât China.

— Of, frate! Christina exclamă şi pot să jur că tocmai şi-a dat ochii peste cap într-un mod ironic. E doar o vorbă, Emma! încearcă să-i explice. Pe cine să cuceresc? Să fim serioşi, nici n-aş avea pe cine.

— Ştii? sora mea pare cam gânditoare. Ai putea să-l impresionezi pe fratele meu cu faptul că ştii să găteşti. Cuvintele Emmei au ajuns atât la urechile mele, cât şi la ale Christinei.

Nu de alta, dar atât eu, cât şi Christina ne uităm ca doi nebuni la sora mea şi nu ne vine să credem ce-a spus. Poftim?

— Tot tind să cred că fratele tău nu mă înghite, îi spune deodată Christina.

Bingo! Cam are dreptate, nu o înghit. Nu ştiu mai nimic despre ea, bine, nu chiar nimic, însă nu sunt sigur dacă e sinceră în prietenia ei cu sora mea, deci până nu văd contrariul nu pot s-o plac, deşi mă atrage ca un magnet. E ciudat!

— Mai e ceva de făcut? întreabă Emma, schimbând puţin subiectul. Îţi mulţumesc pentru paste, chiar eşti o bucătăreasă bună, o complimentează sora mea pe Christina.

— Să-ţi fie de bine! Şi stai liniştită, termin eu clătitele ce mai sunt de făcut. Urc şi eu în cameră după aceea, îi răspunde Christina, zâmbind.

Îmi revin şi eu destul de repede din gânduri, de îndată ce aud paşii cuiva, îndreptându-se spre ieşirea din bucătărie şi o observ pe Emma chiar la timp. Mă dau mai în spate, lăsându-mă învăluit de întunericul dens al camerei, în aşa

fel încât să nu fiu observat şi aştept. Nu vreau ca ea să ştie că sunt deja acasă, mai ales că e şi ziua mea de naştere şi se presupune că mă distrez. Mă uit destul de atent în direcţia Emmei şi, după ce mă asigur că ea a dispărut de tot din raza mea vizuală, mă postez din nou în pragul uşii, în aşa fel încât să nu fiu vizibil şi o urmăresc în continuare pe Christina, în timp ce găteşte clătitele rămase.

Deci ea e gospodina! E pentru prima dată când observ atât de intens o fată gătind, în afară de Greta, bucătăreasa noastră. Mai ales când ştie cum se prepară un anumit fel de mâncare, de la A la Z. Asta mă fascinează şi mai mult. Nici nu ştiu de câte ori a încercat Greta s-o înveţe pe Emma cum să gătească, însă întotdeauna a ieşit doar un dezastru total, sfârşind în cele din urmă prin a renunţa. Însă, apreciez o fată ca şi Christina, care ştie să gătească orice. Chiar dacă sunt doar clătite şi paste pentru moment, tind să cred că poate găti mult mai multe feluri.

Îmi plimb ochii pe corpul ei, de sus în jos şi constat că e îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi de trening, un tricou negru, lărguţ, lăsat să-i cadă pe unul dintre umeri şi o pereche de tenişi în picioare, iar părul îi este prins într-un coc dezordonat deasupra capului, oferindu-i astfel un aer şi mai senzual. În casă e destul de cald şi cred că s-a îmbrăcat aşa mizând pe faptul că eu nu sunt acasă, dar surpriză, uite că sunt. Ceea ce îmi captează şi mai bine atenţia e bustul nici prea mare, nici prea mic, parcă făcut perfect pentru palmele mele. Cu sfârcurile deja întărite, probabil de la frig, deşi nu e, care se observă prin tricoul ce-i vine perfect, realizez că nu poartă deloc sutien. Îmi muşc violent buza de jos şi o privesc continuu. În ciuda faptului că pielea ei încă e colorată, recunosc cu desăvârşire că are un corp de invidiat.

Natural, netunat şi asta îmi place la o femeie. O observ cum se ridică uşor pe vârfuri şi încearcă să ajungă la ceva de sus, dar nu reuşeşte. În colţul gurii îmi apare un zâmbet tâmpit, gândindu-mă la cât de micuţă e pe lângă namila de

mine, constatând faptul că eu am 185 cm în înălțime, iar pe ea o bag sub radical. Tocmai din cauza aceasta s-ar putea s-o strivesc cu corpul meu masiv, atunci când o voi face a mea, dar îmi place. Îmi oferă şansa de a fi protectiv cu acea persoană, ceea ce n-am mai făcut de foarte mult timp, învăţând-o totul exact cum îmi place. Ştiu că ar cam trebui să mă duc s-o ajut, însă faptul că acum e cu un scaun în mână, mă face s-o urmăresc atent, în continuare.

Oare ce naiba vrea să facă nebuna? Îmi mijesc ochii şi o privesc, aşezând scaunul în dreptul mobilei, ca mai apoi să se urce pe el. Întinde din nou mâna spre raftul de sus, dar tot nu ajunge unde vrea. Oftează şi se urcă, într-un final, pe blatul mesei, iar eu simt că îmi stă inima în loc din cauza asta, aşa că mă îndrept cu paşi repezi spre locul în care e. O observ întinzând din nou mâna spre raftul de sus, dar nu mai apucă să facă vreo mişcare, pentru că alunecă brusc pe suprafaţa blatului plin cu făină. Ajuns în dreptul ei, îmi întind mâinile şi-o prind în braţele mele, exact la timp.

De n-aş fi fost aici, cu siguranţă fără o ambulanţă nu se mai ridica de jos. Îi simt braţele înconjurându-mi gâtul, în timp ce respiraţia ei caldă îmi brăzdează pielea, transmiţându-mi fiori prin tot trupul. Îmi închid ochii preţ de câteva secunde, inspirând adânc. Senzaţia pe care mi-o oferă doar faptul că e în braţele mele, simţindu-i respiraţia pe piele, e de nedescris, cu inima ce-i bate de parcă ar fi a mea, acum că o simt atât de aproape. Sânii ei striviţi de pieptul meu... e ceva ce nu pot descrie în cuvinte. Pielea sa e atât de fină şi neatinsă, ca o pânză nouă pe care de-abia o scoţi la lumină. Aş vrea să pot picta pe ea sărutări fierbinţi, atingeri nebuneşti. Ştiu că s-a speriat destul de rău, aşa că îi dau răgaz să-şi revină, însă în cele din urmă mă apropii de urechea ei cu buzele şi îi şoptesc:

— Eşti bine? o întreb, simţind că e ceva în neregulă, iar ea se rezumă doar la a da uşor din cap că *da*, ridicându-şi într-un final ochii spre mine.

În momentul acesta privirea ei caldă mă lasă pur şi simplu fără grai, blocându-mă de tot în ochii ei. Ochişorii ei deosebiţi sunt atât de strălucitori, încadraţi de nişte gene extrem de lungi, făcând ca naturaleţea lor să fie şi mai frumoasă. Îmi susţine privirea, la fel de intens cum o fac şi eu, şi observ cu uşurinţă roşeaţa ce apare brusc în obrajii ei, realizând că tocmai roşeşte. Îmi ridic colţul drept al gurii într-un zâmbet subtil şi-mi mut privirea spre buzele rozalii, uşor întredeschise, care zici că mă îndeamnă să le ating cu ale mele. Dar... cu greu mă abţin. Nu de alta, dar cer atât de mult să fie atinse, gustate, devorate până la refuz. Îmi mut privirea înapoi spre ochii ei şi o observ, deschizându-şi buzele.

— Poţi să-mi dai drumul, sunt bine, îmi spune cu jumătate de gură, în timp ce inima îi bate cu putere în piept.

— Eşti sigură? O întreb, încruntându-mă, deşi îmi vine mai mult să zâmbesc. Prefer, însă, să rămân serios. Hm! oftez. Hai să vedem dacă eşti în regulă, îi spun apoi o aşez cu fundul pe marginea blatului şi încep s-o analizez.

Mă priveşte nedumerită, făcând ochii mari şi nu înţelege ce fac. Ei bine, ce fac? Profit şi eu de situaţie, dacă tot am salvat-o. Hai să facem şi noi puţin pe doctorul. Încep să mă uit atent la ea, analizând-o, doar ca să ştiu că e în regulă şi că nu s-a lovit cumva, şi îmi înfrânez nevoia de a-mi linge buzele cu limba. Îi observ din nou bustul şi sfârcurile întărite şi mă abţin, în continuare destul de greu, să nu fac ceva prostesc. Deşi, în momentul de faţă mi-o imaginez întinsă pe masă, gemând prelung şi cu putere, în timp ce intru adânc şi mai adânc în interiorul ei. *Doamne, cât o doresc!* gândesc, în timp ce îmi duc mâinile prin părul său mătăsos, apoi îi iau faţa între palmele mele făcute căuş. Mă priveşte şi mai confuză decât o face deja şi cu siguranţă tot nu înţelege ce naiba m-a apucat. *Of, la naiba! Dacă ai ştii tu cât de mult îmi doresc să-ţi rup hainele de pe tine, chiar acum, m-ai crede un nebun incurabil, dar de fapt nu sunt decât un demon scăpat din lanţuri.* Fără niciun avertisment îmi

zdrobesc buzele de ale Christinei şi i le sărut, deşi ştiu sigur că nu-mi va răspunde. Însă, chiar îmi doresc, încă de când am cunoscut-o, să văd cum se simt buzele ei, contopindu-se cu ale mele.

Îi simt palmele pe pieptul meu, împingându-mă cu putere, doar ca să scape de mine şi cu chiu, cu vai, în cele din urmă, reuşeşte să mă îndepărteze şi să întrerupă sărutul. A fost bine, dar nici prin cap nu-mi trece ce-am să primesc în schimbul acelui sărut. În următoarea secundă palma ei se izbeşte violent de obrazul meu. Realizez cu stupoare că tocmai am fost pălmuit. *Ce naiba?!* Îmi ridic privirea uimită spre ea şi mă încrunt cât pot de tare. O privesc cum îşi duce mâinile spre gură şi probabil înghite în sec, făcând ochii mari şi privindu-mă cu frică. Pieptul ei se mişcă ritmat, în sus şi în jos, şi pot să jur că e prima femeie care m-a pălmuit vreodată şi asta pentru un simplu sărut.

Îmi ţine piept micuţa şi asta îmi place. Drăguţ. Până acum toate îmi picau cu una, cu două, dar ea se pare că nu. Fără să mai stea pe gânduri, se dă jos de pe suprafaţa blatului şi iese fugind din bucătărie, lăsându-mă de unul singur. La naiba! Opresc totul ca să nu ne trezim cu vreo tragedie şi abandonez şi eu bucătăria, îndreptându-mă acum spre scări. Le urc destul de apăsat şi de nervos şi odată ajuns în dreptul dormitorului meu, apăs pe clanţa uşii şi intru înăuntru.

Aprind lumina, de la întrerupătorul de pe perete, îmi arunc geaca pe pat şi mă îndrept spre dulap. În momentul de faţă am nevoie de un duş cât mai rece şi cât mai lung pentru a mă linişti. Îmi scot hainele necesare şi-o pereche de boxeri şi intru mai apoi în baie. Mă dezbrac de hainele purtate şi le arunc în coşul de rufe, apoi intru în cabina de duş, dând drumul la apă. Acum că muşchii mei încordaţi fac contact cu apa rece, încep să se mai relaxeze împreună cu starea mea idioată. *Ce naiba îmi face fata asta?* Mă simt atât de natural în preajma ei, cum nu m-am simţit de mult. Până şi buzele sale m-au înnebunit atunci când le-am atins, făcându-mă să îmi doresc mai mult decât un simplu sărut.

Învârt robinetul şi opresc apa, ca în cele din urmă să ies din cabina de duş. Iau prosopul de pe suportul de pe perete şi mi-l înfăşor în jurul taliei. Ies din baie oftând prelung şi mă îndrept alene spre balcon. Împing uşa de sticlă într-o parte şi păşesc pe suprafaţa din gresie, desculţ, doar cu prosopul pe mine, lăsând ca aerul răcoros al vremii reci să îmi mângâie pielea, relaxându-mă. Sunt obişnuit cu o asemenea vreme şi acum chiar am nevoie de răcoare, de preferat înainte s-o iau razna din nou. Dau să intru înapoi în camera mea, însă lumina aprinsă din camera alăturată îmi captează atenţia, făcându-mă să mă îndrept spre aceasta. Realizez că geamul nu e acoperit de draperiile de noapte, aşa că pot să spionez în voie. Mă deplasez uşor până în dreptul geamului său, dar rămân cât mai în umbră, privind... Încep s-o caut cu privirea pe Christina, până când o găsesc pe jos, stând cu capul pe genunchii strânşi la piept şi... plânge? Dacă sărutul meu spontan a făcut-o să reacţioneze aşa, acum mă simt de-a dreptul incomod. Dar dacă nu, atunci ce o frământă atât de mult?

O observ ridicându-se de jos, în timp ce îşi şterge lacrimile cu palmele, încercând să se relaxeze aşa cum poate, iar eu ca un idiot stau şi mă holbez la ea, în loc să mă duc s-o consolez. Eu şi consolarea! *E atât de frumoasă, chiar şi atunci când plânge!* Scutur uşor din cap şi continui să privesc ca un nesimţit. Fără să-şi dea seama că o spionez, începe să-şi tragă peste cap tricoul, lăsând la vedere sânii ei frumoşi şi fermi, cu sfârcurile deja întărite şi-l aruncă pe pat, ca mai apoi să se posteze în faţa oglinzii, verificându-şi pielea. Observ cu uşurinţă felul în care se abţine din greu să nu plângă din nou şi tind să cred că încă o doare tot trupul, dar trebuie să recunosc că are un corp frumos, chiar dacă încă e acoperit de acele vânătăi insuportabile ce-ţi rănesc până şi văzul. Inspir adânc, simţindu-mi deodată trupul tremurând de nervi şi-mi strâng pumnii.

Trebuie să aflu cât de repede cine e monstrul care i-a făcut aşa ceva şi jur că-l voi face să plătească pentru toată

suferinţa ei. Inspir adânc încă o dată şi încerc să rămân cât mai calm, altfel sunt în stare să intru peste ea şi s-o oblig să-mi spună cine i-a făcut toate acele dungi. Oftez zgomotos şi îmi trec o mână prin păr, doar ca să-l aranjez, dându-l peste cap. Ce dracu' e cu mine? Îmi pasă cumva de ea? Nu, nu! De ce mi-ar păsa? Nu mi-a păsat niciodată de nicio altă femeie de când Eva nu mai e, aşa că de ce mi-ar păsa acum şi mai ales de ce de ea?

Pumnul meu face contact cu peretele de lângă camera Christinei, simţindu-mă al dracului de nervos, încât ţipătul pe care îl aud în următoarele secunde, mă face să realizez că tocmai am speriat-o, făcând zgomot. Nici n-am realizat cât de tare am lovit peretele, nu de alta, dar câteodată nu mai ţin cont de forţa pe care o am. Arunc o privire fugitivă în cameră şi o văd pe Christina, chiar la timp, întorcându-şi privirea spre geam, în timp ce-şi acoperă trupul. Nu-mi doresc ca ea să ştie că o spionez, aşa că plec de îndată şi intru în camera mea ca un fulger, pentru că furia începe să pună stăpânire pe mine, din nou.

La dracu cu fata asta. Îmi doresc atât de mult să pot să-i alin trupul, pentru că ştiu că o doare, iar vânătăile acelea nu sunt tocmai invizibile. Îmi doresc să-i sărut fiecare centimetru de piele, fiecare vânătaie în parte, dar simt că înnebunesc dacă mai stau mult aşa şi nu fac nimic. Trebuie să mi-o scot din cap sau s-o oblig să fie a mea. Drace! Îmbrac hainele pe care le-am lăsat pe pat, apoi mă arunc pe suprafaţa acestuia şi încerc să-mi închid pleoapele, dar sfârşesc prin a mă uita în tavan.

Ziua de azi a mers cam prost, dar nu din punct vedere profesional, ci din cauza Christinei. Da, cum aţi auzit. Ea e sursa problemelor mele acum şi pur şi simplu nu ştiu cum să scap. Pentru prima dată în cei douăzeci şi patru de ani ai mei, împliniţi azi, chiar nu ştiu cum să rezolv o problemă ca asta. O problemă de doar şaptesprezece ani, care mă atrage al dracului de mult. Melodia rock a telefonului meu începe să sune, făcându-mi capul să-mi bubuie mai mult decât

bubuia deja. Prea mult alcool strică, mai ales când te doare capul. Mă întorc pe-o parte și iau telefonul de pe noptiera de lângă pat, uitându-mă la apelantul insistent.

Mario! Cu siguranță, încă se întreabă de ce am plecat așa pe nepusă masă și de aceea mă apelează. Știu că Olivia s-a plâns la restul. Opresc sunetul telefonului cu totul, doar ca să nu mai fiu deranjat, apoi oftez pentru a nu știu câta oară, întorcându-mă pe burtă. Iau perna în brațe, lăsându-mă învăluit de somn.

***

Lumina intră cu ușurință în camera mea, pesemne că am uitat să trag draperiile înapoi pe geam aseară și mă ridic în șezut la marginea patului. Mă frec la ochii ca să-mi revin, dar durerea de cap tot nu a trecut, apoi iau telefonul de pe noptiera de lângă pat și-l verific. Îmi mijesc ochii în direcția ecranului și nu-mi vine să cred că am în jur de vreo zece apeluri de la Mario, câteva de la Olivia și alte cinci mesaje de la ceilalți. Sigur cu toții își doresc să știe de ce am plecat așa pe nepusă masă de la petrecere, însă tot n-am de gând să le dau explicații. Fac ce vreau. Mă uit încă o dată la ceas și constat că e unsprezece. În mai puțin de două ore trebuie să mă întâlnesc cu Dom la sediu, pentru a semna actele noii mele achiziții, dar și pentru a plasa celelalte mașini în vânzare.

Mă arunc din nou pe spate și încep să mă uit la tavan câteva minute în șir, amintindu-mi de toate evenimentele întâmplate ieri seară și care acum îmi revin în minte. Cel mai puternic dintre toate e sărutul. Buzele Christinei peste ale mele, atât de fine, atât de dulci. Mă ridic pentru a doua oară din pat și-mi las tălpile goale să atingă podeaua și îndată mă deplasez alene până în baie, unde dau drumul la apă și mă spăl pe față. Mă holbez puțin la mine în oglinda de pe perete și observ că am ochii roșii, apoi îmi aranjez părul. Ies și mă duc tot alene spre dulap, târându-mi picioarele.

Aleg o pereche de blugi negri şi un tricou alb, pe care le îmbrac cât pot de repede, fiind în întârziere, îmi iau bocancii în picioare şi mă hotărăsc să cobor în bucătărie. Trag şi geaca pe mine, într-un final, şi ies din cameră. În toată casa paşte o linişte ciudată. Cu siguranţă fetele sunt la liceu. E destul de ciudat faptul că îmi doresc o puştoaică de liceu, mai ales că până acum niciodată nu m-au interesat decât tipele mature şi cu experienţă. Însă ea are ceva aparte, ceva ce mă atrage ca un magnet, dorindu-mi cu ardoare s-o învăţ totul, s-o protejez, să aflu şi mai multe despre ea. Cobor scările în grabă şi o iau spre bucătărie.

— Bună, Henry! salut, în timp ce intru în bucătărie.

— Bună ziua, domnule! Vă servesc cu ceva? mă întreabă politicos.

Henry e în familia noastră de peste douăzeci şi cinci de ani, aşa că mi-a tolerat absolut toate pornirile, chiar şi toate tâmpeniile pe care le-am făcut, începând de la petreceri dezastroase, până la bătăi, fumat, alcool, femei şi multe altele. În afară de morala pe care mi-a făcut-o din cauza tatuajelor, în rest e un om bun. M-a învăţat destul de multe, chiar şi atunci când tata nu reuşea s-o facă, din cauza afacerilor, exact ca Dominic, dar nu mi-a purtat pică, chiar dacă mă mai enervam pe el de multe ori. Sincer, mi-au fost de folos chiar dacă acum am ajuns un ticălos.

— Henry? îl strig, în timp ce-mi savurez bolul cu cereale.

— Da, domnule! îmi răspunde prompt, intrând din nou în bucătărie.

— Te rog spune-i surorii mele că vreau să vorbesc cu ea când mă întorc acasă. E ceva urgent!

— Desigur, domnule!

Niciodată n-am tolerat violenţa asupra femeii, pentru că întotdeauna am ocolit să dau într-o femeie, indiferent cât de josnic se purta sau cât mă jignea. Nu mă face cu nimic mai bărbat dacă lovesc vreo femeie, de parcă doar aşa aş putea să-mi arăt puterea. Singurul loc în care vreau să arăt cu adevărat că sunt bărbat este în pat.

Un bărbat nu e bărbat dacă loveşte o femeie. Asta nu denotă decât faptul că e slab şi doar aşa îşi poate arăta bărbăţia. Un bărbat e de fapt bărbat doar atunci când nu ridică mâna pentru a lovi, ci pentru a lupta cu desăvârşire pentru ceea ce iubeşte cu adevărat, pentru a proteja femeia. Dac-ar fi fost vorba de sora mea, aş fi fost în stare şi de moarte de om pentru ea, fără să stau prea mult pe gânduri, fără ca măcar să analizez puţin situaţia.

Ea e tot ce am mai scump pe lume de când părinţii noştri nu mai sunt, dar în momentul de faţă nu mai e vorba de sora mea aici, ci despre prietena ei, Christina, şi asta mă nedumereşte. Am ajuns să-mi pun atât de multe întrebări într-un timp relativ scurt, la care nu găsesc niciun răspuns. Las bolul gol în chiuvetă şi ies din bucătărie, apoi mă îndrept spre ieşirea principală. Tot am să aflu ceea ce îmi doresc să ştiu, dar nu înainte să rezolv problema de la sediu, altfel mă spintecă Dominic dacă las totul în seama lui şi nu-mi exercit responsabilitățile. Mi-a oferit un rol important în frăţie şi să-l dezamăgesc acum nu e oportun.

Ajung destul de repede în faţa motocicletei şi arunc o privire scurtă spre ea, ştiind că e ultima mea plimbare pe două roți, înainte să-mi iau maşină. Încalec, apoi îmi pun casca de protecţie, îmi iau mănuşile şi turez motorul pe loc. Ies din curtea casei, de îndată ce porţile de fier se deschid larg. Drumul pare mai liniştit decât mă aşteptam să fie, aşa că ajung destul de repede la sediu şi parchez motocicleta în curtea acestuia, pe locul destinat numai mie. Descalec, îmi las casca şi mănuşile, apoi înaintez spre intrarea în clădire.

Parcă văd că maimuţoii ăştia mă vor asalta cu un milion de întrebări.

— Augustin, omule! De ce naiba ai plecat aşa de la petrecere? mă întreabă Andy, de îndată ce intru în sala mare.

— Unde-i Dom? îl întreb, fără să iau în seamă întrebarea lui tâmpită şi mult prea indiscretă.

— În biroul lui. Te aşteaptă, îmi răspunde şi dau să mă îndrept spre acesta, însă glasul Lorenei mă opreşte în loc.

— Mi-a spus Olivia că ai scos-o afară. Tu niciodată n-o refuzi pe Olivia, ce naiba...

— Vrei dracului să taci din gură? urlu la Lorena revoltat.

Eram sigur că îmi vor pune întrebări cu referire la noaptea trecută şi de ce anume am scos-o pe Olivia afară din dormitor, dar n-am de gând să le ofer explicaţii idioţilor, pentru că e strict treaba mea de ce am reacţionat în felul acela. Fără îndoială că mă vor crede nebun, dacă le explic din ce cauză m-am purtat cu ea aşa. Balamuc scrie pe fruntea mea. M-ar putea crede un dereglat mintal, dacă le-aş spune că am văzut-o pe Christina în locul Oliviei. Nu, nu merită! Voi ţine pentru mine totul. Fără să mai spun ceva, mă îndrept cu paşi apăsaţi spre biroul lui Dom şi intru fără să mai bat la uşă, de parc-aş fi la mine acasă.

— Tot nu ştii să baţi la uşă înainte de a intra? mă întreabă Dom, încă cu ochii în hârtiile de pe birou.

— Nici nu ştiu de ce te mai oboseşti atâta să mă întrebi, ştiind foarte bine că oricum n-aveam timp s-o fac! Îi răspund sec şi observ că răspunsul meu nu-i convine.

— Câteodată te comporţi mai mult ca un puştan, decât ca un adult, aşa cum ar trebui, îmi întoarce replica.

— Au! Asta chiar a durut, spun printre dinţi, în timp ce iau loc în scaun.

— Nu ştiu ce te doare pe tine şi nici nu mă interesează, îmi spune, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap în mod ironic.

Îmi proptesc cotul pe marginea scaunului şi-mi frec buzele cu degetele, în timp ce gândul îmi zboară din nou la acel sărut.

Trebuie s-o mai sărut o dată! îmi zic în sine, dorindu-mi cu ardoare să-i mai simt încă o dată buzele fine.

— Augustin, cu tine vorbesc! strigă Dom la mine, trântindu-şi palmele pe birou.

— Ha? spun de îndată ce-mi revin din visare.

— Unde dracu' ai fost cu gândul în aceste cinci minute? mă întreabă încruntat. De cinci minute tot încerc să-ţi spun

că au venit maşinile şi tipul cu care trebuie să închei treburile pentru maşina ta, continuă să-mi vorbească şi simt că îmi bubuie iar capul.

Nu-i dau niciun răspuns şi mă ridic în picioare, masându-mi tâmpla, apoi mă îndrept spre ieşirea din birou, cu Dominic pe urmele mele.

La naiba! Iar mi-e gândul la ea. Inspir adânc şi încerc să-mi reprim orice gând îmi mai trece prin minte, de preferat până trece toată treaba cu maşinile nou-venite, dar şi cu maşina mea.

***

— E totul în regulă? întreb de îndată ce toate actele au fost semnate.

Tipul din faţa mea mai aruncă încă o dată o privire fugitivă peste ele, apoi spune:

— Da, totul e în regulă. Aici sunt cheile dumneavoastră, mi le înmânează, urându-ne o zi bună.

Atât eu, cât şi Dominic aşteptăm ca acesta să plece şi de îndată ce nu-l mai vedem, ne îndreptăm împreună spre partea cealaltă a depozitului, unde ţinem maşinile nou-venite. Sunt zece la număr şi toate sunt superbe.

— Vor plăti bani frumoşi pe bijuteriile acestea! spun cu voce tare, referindu-mă la bogătaşii care îşi vor cheltui averea pe aceste vehicule.

— Licitaţia e cea mai bună opţiune. Doar aşa vom putea obţine pentru ele cel mai bun preţ de vânzare, mă anunţă Dom. Trebuie doar să le clasificăm, să le înregistrăm şi sunt gata de vânzare.

Încuviinţez scurt din cap, apoi mai trag o ultimă privire spre bijuteriile din depozit şi în cele din urmă mă întorc spre cealaltă parte a clădirii, destul de grăbit. Las motocicleta la sediu, pentru că nu mai am nevoie de ea acum şi mă urc la volanul noii mele achiziţii. Maşina asta cere cu desăvârşire a fi plimbată. Asta am să şi fac. Bag cheia în contact, turez

puţin motorul pe loc, iar pe buze îmi apare un mic zâmbet, odată cu motorul care toarce exact ca o tigroaică, încântându-mă cu zgomotul lui liniştit şi silenţios.

Virez puţin spre dreapta, îndrept botul şi ies din depozit. Văzându-mă în afara lui, apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez, făcând ca maşina să *„alunece”* destul de lin pe suprafaţa asfaltului. Fac câteva ture de oraş şi în final mă hotărăsc că e timpul să ajung acasă, nu de alta, dar deja e trecut de ora trei şi probabil fetele sunt deja în living ori devastează din nou bucătăria. Înlătur orice gând mai am în minte şi las tigroaica să alunece fioros, în timp ce mă îndrept spre destinaţie. Fac prima la stânga şi ajung destul de repede în centru, dar înainte să pot vira spre dreapta, la următoarea intersecţie, o figură familiară îmi captează atenţia.

Ţine într-o mână un pix pe care îl tot mişcă cu ajutorul degetelor şi în cealaltă mână ţine un ziar, uitându-se destul de atentă peste ceea ce scrie în el. Clipesc des apoi deschid bine ochii, în timp ce încetinesc puţin câte puţin şi mă uit mai bine spre acea persoana. Nu durează mult şi-mi dau seama într-un final cine e. *Ce face Christina de una singură prin centrul oraşului? Şi Emma unde e?* Deşi cam riscant, virez la stânga şi opresc pe marginea drumului, cu un scârţâit de roți ce pare să nu-i afecteze concentrarea. Scot cheia din contact, deschid portiera şi ies, îndreptându-mă acum spre ea, cam revoltat ce-i drept, şi mă opresc în faţa ei, dregându-mi glasul.

— Unde crezi că mergi, domnişorică? o întreb pe un ton aspru, făcând-o să tresară, ca mai apoi să se încrunte vizibil, de îndată ce mă observă. Te mai întreb o singură dată: unde crezi că mergi?

— Nu cred că trebuie să-ţi dau eu ţie explicaţii ce fac şi unde mă duc, mi-o retează. Dacă ai avut tupeul să mă săruţi aseară, asta nu înseamnă că ai vreun drept asupra mea, îmi taie craca de sub picioare.

Hopa! Lovitură sub centură. Fac ochii mari la ceea ce aud, apoi oftez prelung şi îmi încrucişez mâinile la piept. Dacă ea crede că poate să-mi vorbească în felul acesta, se înşală amarnic.

— Ia să vedem. Sunt mai mare decât tine, aşa că e responsabilitatea mea să mă asigur că ajungi întreagă acasă, îi spun pe un ton la fel de aspru.

— Mai mare la ce? La înălţime sau la creier? Îmi întoarce replica şi mă gândesc dacă nu cumva îşi bate joc de mine în momentul de faţă.

— Urcă în maşină! îi ordon.

— Nu! îmi răspunde sec şi dă să mă ocolească, dar n-o las să înainteze nici măcar un pas.

O prind puternic de braţ şi o aduc în faţa mea.

— Nu-mi pasă de refuzul tău, treci în maşină! aproape că urlu la ea fără să mă sinchisesc de faptul că oamenii se cam holbează la noi.

— Şi răspunsul meu e în continuare NU! urlă şi ea la mine. Nu mă face să ţip, mă ameninţă cu curaj, dar habar n-are ea de ce sunt în stare.

— Nu mă face să te urc eu cu forţa! o ameninţ şi mai nervos.

— Nu merg nicăieri cu tine. Am două picioare, aşa că pot să ajung şi de una singură acasă, îmi aruncă cuvintele din nou în faţă, pentru ca mai apoi să mă ocolească şi să-şi continue drumul.

— Încăpăţânată, da? întreb mai mult pentru mine, dar îmi place al naibii de tare faptul că îmi ţine piept.

Fără niciun avertisment o prind de talia micuţă şi-o arunc pe unul dintre umerii mei, exact ca pe un sac de cartofi, făcând-o să scape pixul şi ziarul pe jos, apoi mă îndrept cu ea spre maşină.

— Lasă-mă dracului jos! urlă la mine, în timp ce mă loveşte cu pumnii în spate, făcându-mă să mă amuz teribil.

— Dacă nu te calmezi, te bag în portbagaj! o ameninţ din nou şi simt cum se linişteşte brusc, încremenind.

— N-ai îndrăzni, îmi spune.

— Nu mă face să-ţi demonstrez că vorbesc cât se poate de serios, i-o întorc. Fii fetiţă cuminte şi taci din gură!

— Eşti de-a dreptul nebun şi nu-mi spune tu mie să tac din gură, se înfurie în cele din urmă, după un minut de tăcere. Eu zâmbesc.

Din câţiva paşi ajung în dreptul maşinii şi deschid portiera pasagerului din dreapta, apoi o las cu picioarele pe pământ, privind-o. Mă uit la Christina, în timp ce-şi aranjează revoltată hainele deranjate, ca apoi să îmi arunce o privire demnă de o femeie nebună. *Doamne, e aşa de drăguţă şi când e nervoasă.* Stai, ce dracu' tot îndrug? Îi fac semn din priviri Christinei să urce cât mai repede, că n-am toată ziua la dispoziţie. Fără să mai zică ceva îşi lasă corpul să alunece în scaunul pasagerului şi, văzând-o în sfârşit înăuntru, trântesc portiera în urma ei, apoi ocolesc maşina şi urc în scaunul şoferului. Bag cheia în contact şi pornesc în cele din urmă de pe loc, virând brusc spre stânga.

Liniştea domneşte între noi pe tot parcursul drumului şi asta începe să mă cam scoată din minţi. Nu-mi place deloc tensiunea care s-a creat între noi doi, pentru că mă face s-o iau pe un alt drum decât cel spre casă şi s-opresc într-un loc abandonat, apoi să mă năpustesc asupra ei şi s-o sărut. *De ce naiba îmi doresc atât de mult s-o sărut?* Însă nu pot face asta, altfel mă trezesc cu un cazier barosan pe capul meu pentru viol şi, sincer, numai de închisoare nu-mi arde mie acum. Oftez exasperat şi îmi întorc privirea spre ea, deschizându-mi buzele ca să vorbesc.

— Ce naiba făceai de una singură în centru? o întreb cât pot de calm, deşi nervii clocotesc în mine.

Dacă păţea ceva, nebuna? Eu aş fi fost tras la răspundere, de îndată ce locuieşte în casa mea. Trebuie să mai am grijă de încă o pacoste, de parcă nu-mi ajunge Emma şi nebuniile ei.

— Îmi căutam de lucru, îmi răspunde repede. Ce crezi că făceam, autostopul? mă ia peste picior. Nu sunt nici prostituată, dar nici damă de companie, continuă să-mi vorbească. Nu mă aşteptam la aşa un răspuns din partea ei.

— De ce? o întreb gânditor.

— De ce, ce? mă ia din nou peste picior, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap.

— De ce îţi cauţi de lucru? o întreb cât pot de calm, deşi îmi vine să urlu la ea.

O observ oftând profund, ca în cele din urmă să-şi întoarcă privirea spre mine şi în cele din urmă să-mi spună:

— Chiar dacă locuiesc cu voi nu înseamnă că voi accepta milă, îmi răspunde pe un ton dur.

Asta, da! O altă lovitură sub centură. Mă uit în ochii ei destul de atent şi nu pot găsi nici măcar o urmă de minciună în cuvintele pe care le-a rostit. Trebuie să recunosc că Emma şi-a ales bine prietena, deşi încă mai am reţineri în privinţa ei. Vreau să fiu sigur de trăinicia prieteniei lor, aşa că îmi voi activa toate metodele prin care pot să aflu dacă e doar o profitoare sau chiar îi este prietenă surorii mele, în adevăratul sens al cuvântului. Îmi întorc privirea la drum şi accelerez, demarând în trombă spre casă.

În maşină revine din nou aceeaşi linişte apăsătoare de acum câteva minute şi niciunul dintre noi nu mai spune nimic pe tot parcursul drumului. Ce-aş mai putea să spun? Pentru că orice aş spune, ea mi-o întoarce prompt înapoi. Parchez în faţa casei, de îndată ce am ajuns, apoi mă întorc cu totul spre Christina, cu gând s-o întreb câteva lucruri, dar n-apuc să spun ceva, că ea îmi murmură un simplu *„Mulţumesc!”* şi iese val-vârtej din maşină, lăsându-mă perplex.

Unde crezi că pleci aşa, domnişorică, fără să dai câteva explicaţii? Scot nervos cheile din contact şi ies din maşină. Trântesc portiera şi mă grăbesc s-o ajung din urmă. Intru ca un taifun în casă şi încep s-o caut cu privirea, până când

o observ urcând scările spre etaj şi încep să grăbesc şi mai mult pasul înspre ea. Din câţiva paşi o ajung din urmă şi-o prind de braţ. O întorc cu faţa spre mine şi-i spun aproape urlând.

— Cine te-a bătut? mă găsesc eu s-o întreb.

Pare destul de îngrozită de întrebarea mea şi nu prea înţeleg de ce. Nu-şi imagina că o voi întreba aşa ceva. Pieptul ei începe să se ridice şi să coboare ritmat, se poate observa asta chiar şi prin geaca pe care o poartă, iar pe chipul său angelic apare o undă de tristeţe, ca într-un final să-şi smucească braţul din strânsoarea mea. Ceva e cu ea, altfel n-ar reacţiona în felul în care reacţionează acum.

Dar ce se întâmplă? La dracu! Ce se întâmplă?

— N-ai niciun drept să mă întrebi aşa ceva, îmi spune indignată. N-am nevoie de mila ta, continuă să-mi vorbească pe un ton destul de aspru, în timp ce ochii i se umplu brusc de lacrimi.

— Te mai întreb încă o dată: cine te-a bătut, Christina? forţez nota mai mult decât trebuie, făcând-o să izbucnească.

— Nu contează cine a făcut-o! începe să urle la mine. Ar trebui să-ţi pese mai mult de ceea ce a păţit sora ta, nu de mine şi de viaţa mea nenorocită, continuă să urle la mine, ca în final să-şi astupe gura cu mâna, de parcă ar fi spus ceva ce nu trebuia, făcând ochii mari.

Încremenesc şi nu înţeleg la ce anume se referă, făcându-mă să mă înfurii şi mai tare, mai ales atunci când cineva aduce vorba de Emma, de sora mea. Oare ce-a păţit? Şi eu de ce naiba nu ştiu ce s-a întâmplat?

— Ce-a păţit? o întreb nedumerit.

— Hm... Ştii? Îmi pare rău pentru ea, mai ales când are un frate aşa nemernic ca tine, îmi spune pe un ton calm şi... rece...

Fără să conştientizez câtuşi de puţin reacţia mea şi fără să mă gândesc o clipă la starea ei de sănătate, o prind de braţe şi-o izbesc destul de violent de unul dintre pereţii holului, observând mai apoi cum îşi închide ochii strâns de tot

şi îşi deschide buzele pentru a putea respira. Realizez destul de repede că nu prea poate respira, pesemne că durerea îi străfulgeră acum întreg trupul mic şi firav, la contactul cu peretele dur. Ce naiba am făcut? O privesc în continuare cum încearcă din răsputeri să respire normal, dar eşuează lamentabil. Îi simt tremurul incontrolabil din ce în ce mai accentuat şi în acest moment realizez că am făcut o mare prostie, eliberându-i braţele. Corpul ei se lasă în jos pe lângă perete, în timp ce-şi duce o mână în dreptul inimii, încercând să se calmeze cumva. Respiră încet şi destul de sacadat. La dracu! Din cauza furiei care a pus stăpânire destul de repede pe fiecare nerv din corpul meu am uitat cu desăvârşire de starea ei de sănătate, iar acum?

Acum o să mă blestem pentru toată viaţa dacă păţeşte ceva din cauza mea. Inspir adânc, punându-mi mâinile în cap, umblând dintr-o parte în alta, apoi îmi frec faţa cu ele. Mă aplec s-o ajut, dar se dă puţin mai în spate, speriată. Pot să văd cu uşurinţă teama ce se oglindeşte în ochii ei hazel. Cine i-a făcut asta s-a asigurat destul de bine ca ea să ştie cum este să simţi frica şi s-o distrugă într-un asemenea hal, încât să-i coloreze întreaga piele. Însă, trebuie să recunosc pentru a nu ştiu câta oară că fata asta mă uimeşte cât de puternică poate fi, în ciuda circumstanţelor.

— Îmi pare rău, rostesc inevitabil, fără a sta prea mult pe gânduri. Lasă-mă să te ajut, o rog într-un fel, dar o observ dând din cap în semn că *nu.*

Nici nu o condamn pentru faptul că nu vrea s-o ajut. Chiar în acest moment, uşa din stânga noastră se deschide larg şi în prag apare o Emma puţin cam somnoroasă, pesemne că îşi făcuse somnul de amiază. Îşi întoarce privirea spre noi şi îşi măreşte ochii, privindu-ne. La dracu! Nici nu încape îndoială că ne-a auzit şi încep să mă condamn în sinea mea pentru simplul fapt că n-am izolat fonic toate dormitoarele, ci doar pe al meu. Vine în grabă spre Christina şi se lasă jos pe genunchi în faţa ei.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? ne întreabă vizibil îngrijorată, deşi tind să cred că mie îmi este adresată de fapt întrebarea şi oftez.

Înainte să pot spune ceva, Christina mi-o ia înainte şi vorbeşte în locul meu.

— Mi s-a făcut brusc rău, iar Augustin a vrut doar să mă ajute, îi răspunde repede, uitându-se insistent în ochii mei. Eu încremenesc.

Ce naiba a spus? Dau să-mi deschid buzele ca s-o contrazic, dar le închid la fel de repede precum le-am şi deschis şi încep s-o analizez atent, în timp ce privirea ei blândă cât şi felul cum dă din cap, într-o parte şi în alta, îmi spune să tac naibii din gură şi nu înţeleg de ce. Îmi întorc preţ de o secundă privirea spre sora mea, apoi înapoi spre Christina.

— Hai să te ducem în cameră, îi spune Emma deodată Christinei, scoţându-mă din transa în care sunt.

O observ pe Christina încuviinţând din cap şi, dar dând să se ridice, cade înapoi. La naiba! Eu şi impulsurile mele. De ce naiba am izbit-o aşa de tare? Ah, da! Pentru că m-a provocat, iar eu ca un nebun am răspuns acestei provocări şi am rănit-o într-un fel, dar e al dracului de încăpăţânată, exact ca mine. Oftez profund şi nu ştiu ce-ar trebui să fac, aşa că rămân locului privindu-le pe cele două fete, în special pe Christina. Tot nu-mi vine să cred că a rostit acele cuvinte, în loc să mă lase pe mine să vorbesc, deşi cred c-aş fi spus numai prostii sub impulsul nervilor. După toate câte s-au întâmplat în minutele ce-au trecut, ea îmi ia apărarea în faţa Emmei şi tot nu găsesc o explicaţie plauzibilă de ce anume face asta. Nu-mi datorează absolut nimic. Drace! De ce? De ce a făcut asta?

– Capitolul 3 –

Christina Hera
„Cumpene Efemere”

Rămân pe loc preţ de câteva minute, uitându-mă adânc în ochii lui Augustin, iar el face la fel, uitându-se în ochii mei destul de încruntat. Pare oarecum surprins din cauza faptului că nu l-am lăsat să vorbească, să spună ce s-a întâmplat cu adevărat şi ştiu că se întreabă în sinea lui de ce am procedat astfel. Dar încep să mă întreb şi eu, în acelaşi timp, de ce anume îl interesează atât de mult cine m-a bătut? Se observă clar în atitudinea pe care o are că nu-i pasă mai deloc de situaţia mea, că şi-ar dori să nu fiu aici, aşa că nu înţeleg de ce naiba m-a mai întrebat. Ce are de câştigat din asta? Emma se chinuie de câteva minute bune să mă ajute să mă ridic de jos, dar în zadar. Durerile pe care le am sunt mult prea intense, simţindu-le până-n măduva oaselor. Nu văd cum ar putea să mă ajute fără ajutorul fratelui ei. O observ întorcându-şi chipul spre Augustin şi-i aruncă o privire autoritară. În tot acest timp el a stat cu mâinile încrucişate la piept, uitându-se la noi cu o expresie serioasă. *Pe bune? Ce-aş vrea să-i şterg expresia aia de pe faţă. Of, la naiba!* Încep să mă uit când la Emma, când la Augustin şi în momentul acesta realizez cu stupoare ce anume doreşte să-i spună sau mai bine spus ce anume doreşte să-l pună să facă. Dar eu nu-mi mai doresc asta sau îmi mai doresc? Oare chiar îmi doresc să mă ridice de jos şi să mă poarte pe braţele lui până în camera mea? Într-un anume fel nebunesc chiar îmi doresc asta.

Nu, nu mai fi proastă, Christina! Asta nu se va întâmpla. De ce s-o facă? urlă raţiunea în mine ca o descreierată.

— Ai de gând să stai acolo şi să ne priveşti aiurea sau ai de gând să mă ajuţi s-o duc în camera ei? îl întrebă Emma pe fratele ei, făcându-l să-şi revină din reverie.

— Emma, sunt bine. Mă pot ridica şi de una singură, îi spun protestând.

Simt cum privirea lui încă mă arde ca o flacără ce nu vrea să se stingă, făcându-mă să înghit în sec, în timp ce încerc să mă ridic de jos, dar eşuez. Poate-ar fi trebuit să-l las să mă ajute de la bun început, de preferat înainte ca Emma să apară în peisaj. Însă, acum tind să cred că nu mă suportă şi mai mult ca înainte. *Bună impresie ai mai făcut, Christina!*

— Christina, nici nu te poţi mişca, aşa că termină cu prostiile, mă dojeneşte Emma aspru. Augustin te va lua de jos şi te va duce în camera ta. Nu e aşa, frate? îl întreabă din nou pe Augustin, întorcându-şi privirea spre el.

Îl observ cu coada ochiului cum se încruntă vizibil, apoi oftează zgomotos şi fără să mai scoată vreun cuvânt pe gura aceea afurisită, îşi lasă braţele pe lângă corp şi în cele din urmă se apropie de noi. Ciudat! Se apleacă, susţinându-mi intens privirea, parcă dorindu-şi într-un anume fel să mă intimideze, dar n-are nicio şansă. Îşi duce o mână pe sub genunchii mei, iar cealaltă pe după spatele meu şi mă trage bine în braţele sale, fără ca măcar să întrerupă contactul nostru vizual. N-am crezut nicio clipă că îşi va dori s-o facă, însă se pare că m-am înşelat. A făcut-o, deşi mai mult împins de la spate, decât de bună voie.

Simţindu-mă în braţele lui, îmi las capul pe pieptul său bine lucrat şi îmi închid ochii, inspirând adânc. Ştiu că n-ar trebui să fac asta, ba dimpotrivă ar trebui să-i trag nişte palme, dar sunt mult prea obosită să mai protestez, aşa că îmi aşez mai bine obrazul şi urechea în dreptul inimii sale şi o ascult cum bate în linişte – pe lângă faptul că îi simt muşchii încordaţi pe sub tricou, făcând acest gest. Acest lucru mă face să mă simt al naibii de în siguranţă în braţele sale.

Of, la naiba! La ce mă tot gândesc? Nu contează faptul că eu simt aşa în acest moment, pentru că el nu simte nimic, indiferent de situaţie. Încep să cred că îmi aburesc creierii cu iluzii deşarte şi inutile. De ce s-ar uita la una ca mine? Emma se repede pentru a deschide uşa, lăsându-l pe Augustin să intre cu mine în cameră în cele din urmă, îndreptându-se spre pat. Ajuns în dreptul acestuia, mă aşază

cu grijă pe pat, privindu-mă în continuare în ochi, preţ de câteva secunde, apoi iese ca un fulger din cameră, trântind uşa în urma lui.

Ce naiba are? Nu mai înţeleg nimic. Ce are omul ăsta cu mine? Cu ce dracu' i-am greşit de când am ajuns în casa aceasta? Încă cred că e greşit că mă aflu aici, dar dacă n-ar fi fost Emma aş fi fost şi acum în casa aceea, probabil bătută, înjurată şi violată. Îmi strâng ochii, înghiţind în sec la gândul ăsta şi mă înfior. Emma se aşază pe marginea patului, lângă mine, privindu-mă ciudat.

— Te-a atins? întrebarea ei mă trăsneşte până-n măduva oaselor şi încerc să-mi dau seama de ce oare m-a întrebat aşa ceva.

Unde îşi doreşte să bată cu asta? Dar înainte să pot scoate măcar un cuvânt, mi-o ia înainte, vorbind din nou.

— Christina, mai eşti aici? mă întrebă, făcându-mă să-mi revin în simţiri.

— Da..., oftez. Doar că..., las fraza neterminată pentru că, sincer, nu ştiu ce anume să-i răspund, aşa că mai bine tac.

— Îmi pare rău că te-am speriat cu întrebarea aceea, doar că fratele meu are un obicei, să spunem, cam prost. Ştiu că e şarmant, atrăgător. Crede-mă că-mi dau şi eu seama de asta şi chiar sunt mândră că am un frate ca el, dar vreau să fii atentă, întrucât din cauza felului său de-a fi, fetele, într-un fel sau altul, îi cam pică în plasă, până când ajung de unele singure în patul lui, îmi mărturiseşte sincer.

Încremenesc din nou, auzind cuvintele rostite de Emma şi asta mă face să înghit în sec, făcând ochii mari cât cepele. Nu ştiu dacă mai e cineva ca Emma să-ţi spună aşa ceva despre propriul frate, dar mă bucur că ea există. Sunt puţine persoane aşa deschise ca ea.

Stai să văd dacă am înţeles bine. Tot ce îşi doreşte de fapt nebunul de frate-său e să mă bage în patul lui?! Şocul acesta m-a lovit până în moalele capului, mai rău decât viteza luminii şi mă face să mă întreb şi acum de ce anume a

vrut să ştie cine m-a bătut. Doamne, băiatul ăsta e imposibil şi destul de complicat. Îmi înghit cu greu nodul din gât şi încerc să mă relaxez, dar simt că nu am nicio stare. *Dracu să-l ia!* înjur în sinea mea, în timp ce gândul mi se opreşte la Augustin. Doar din vina lui acum spatele meu are dureri, dar şi întregul meu corp, însă trebuie să mă fac cumva bine, pentru că mai devreme sau mai târziu trebuie să-l înfrunt. Îmi doresc din tot sufletul să ştiu şi eu ce i-am făcut de reacţionează în felul în care a reacţionat.

— Emma, stai liniştită! Nu m-a atins, o asigur, în timp ce încerc s-o fac să se calmeze.

Pare destul de agitată, încă de când am ajuns în dormitor, dar treptat a început să se mai relaxeze, de îndată ce i-am spus că nu m-a atins, deşi alta era povestea de fapt.

— Ar trebui să te odihneşti, îmi spune în cele din urmă, ridicându-se de pe pat.

Îi zâmbesc scurt şi încuviinţez, apoi mă întind mai bine în pat, în timp ce Emma se îndreaptă spre uşă. O observ că înainte să iasă din cameră se opreşte în prag, se întoarce pe călcâie cu totul spre mine şi-mi spune.

— O să trec mai încolo pe la tine să văd cum te mai simţi, să coborâm jos pentru cină, mă anunţă cu zâmbetul pe buze.

Îi zâmbesc la rândul meu, în semn că am înţeles ce mi-a spus, apoi mă cuibăresc şi mai mult în pat, fără să mă mai schimb de haine sau să-mi dau măcar papucii jos, somnul făcându-şi repede apariţia.

***

„— Credeai c-ai să scapi de mine? mă întreabă tata destul de furios, în timp ce se apropie de locul în care sunt.

Îmi întorc privirea când în dreapta, când în stânga şi încerc să-mi dau seama unde sunt, dar nimic. Mâinile şi picioarele îmi sunt legate cu lanţuri, ţinându-mă imobilizată pe loc. Îmi întorc privirea spre tata şi cu ochii în lacrimi vorbesc.

— Te rog, tată..., încerc să spun, însă mă opresc brusc de parcă cuvintele nu mai vor să iasă.

Mă simt de-a dreptul încolţită, fără cale de ieşire, fără să mă pot mişca în vreun fel. Nu ştiu unde sunt mai exact, dar ştiu că nu mai sunt la Emma acasă. Ce naiba se întâmplă? Dau să mă mişc, dar nu pot, lanţurile astea afurisite mă ţin pe loc, de parcă ar avea câteva kilograme cu plus. Îmi deschid buzele ca să vorbesc din nou şi încerc să-l rog să nu-mi facă rău dacă mă iubeşte, însă cuvintele nu mai ies de parcă vocea mea n-ar exista. Îl observ pe tata ridicându-şi mâna în aer, ţinând ceva ce părea a fi un cuţit imens, apoi loveşte cu putere, tăindu-mi mâna fără niciun regret. Pe chipul său pot vedea doar satisfacţia. Urlu cât mă ţin plămânii, dar nu mai am glas de parc-aş fi amuţit. Nu pot să cred că a făcut asta. Ce fel de tată e ăsta care are o plăcere sadică să-şi maltrateze copilul în asemenea hal? Să-l măcelărească cu satisfacţie morbidă.

— Vezi ce se întâmplă dacă nu m-asculţi? mă întreabă printre dinţii încleştaţi. Şi-acum să văd dacă vei mai putea să mergi! îmi spune în continuare, apoi ridică din nou mâna în aer şi mă loveşte în plin, tăindu-mi şi piciorul."

Mă trezesc ţipând la propriu şi încep să privesc în jur, dar mă relaxez repede când văd unde sunt. Îmi simt trupul tremurând incontrolabil şi primul lucru pe care-l fac este să-mi verific mâna dreaptă şi piciorul drept. Slavă Domnului c-a fost doar un vis! Şi ce mai vis! Totul părea atât de real, simţindu-l până-n străfundul sufletului. Îmi strâng genunchii la piept încă tremurând şi realizez că de asta mi-e frică cel mai mult, de furia tatălui meu. E în stare de orice, chiar şi să mă omoare încet şi dureros. Îmi şterg fruntea cu palma şi constat că sunt destul de transpirată din cauza visului straniu pe care l-am avut, dar şi din cauza faptului că sunt îmbrăcată destul de gros.

Îmi las picioarele să atingă podeaua şi mă îndrept spre baie, cam alene, şi îndată ce ajung în dreptul uşii, o deschid larg şi dau să intru, dar mă opresc. Bâjbâi după întrerupătorul

de pe perete şi aprind lumina, îndreptându-mă apoi spre chiuvetă. Dau drumul la apă şi îmi umplu palmele ca să mă spăl pe faţă. Coşmarul avut m-a epuizat de tot. Iau prosopul din suportul de pe perete şi îmi şterg faţa, apoi mă dau cu puţină cremă pe piele şi într-un final ies din baie, îndreptându-mă spre mica mea bibliotecă improvizată. Înainte de toate, însă, deschid dulapul şi-mi scot o pereche de pantaloni lungi de trening şi o bluziţă. Mă schimb de hainele incomode şi mă descalţ, rămânând în hainele lejere pe care mi le-am luat. Îmi încalţ perechea de papuci de casă, mă postez din nou în faţa bibliotecii şi încep să mă uit la fiecare carte. Am doar câteva cărţi pe care le iubesc şi ţin mult la ele, însă, cum îmi sărise somnul după acel coşmar, puţină relaxare nu strică. Trec fugitiv cu privirea peste fiecare carte în parte şi o aleg pe cea intitulată *„Ticălosul Seducător”*, scrisă de Cristina Lauren. Am trei volume de la ea şi sunt absolut superbe. Iau volumul, mă îndrept spre uşa de sticlă şi-o împing într-o parte ca să pot păşi în balconul spaţios. Se pare că vremea s-a mai încălzit puţin, chiar dacă e încă februarie. Aprind lumina de deasupra balansoarului, ca să pot vedea ce anume citesc şi mă aşez comod în el. Trag pe mine pătura groasă pe care o găsesc în balansoar, îmi acopăr umerii şi, de îndată ce mă simt într-o poziţie confortabilă, deschid cartea unde am rămas ultima dată când am citit din ea şi las liniştea să mă cuprindă şi să mă relaxeze. Oricât aş vrea să mă relaxez, gândul tot la visul straniu îmi fuge.

E ciudat cum de l-am visat pe tata în postura aceea. Scutur frenetic din cap, înfiorându-mă şi încerc să alung orice alt gând stupid care îmi traversează mintea şi mă apuc din nou să citesc. Însă, pe când cred că totul se întâmplă aşa cum îmi doresc, după doar pentru câteva minute, o umbră imensă se instalează comod peste cartea mea, blocându-mi în totalitate vizibilitatea, iar vocea puţin răguşită, dar destul de familiară îşi face din nou apariţia, enervându-mă. *Iarăşi el?*

— *Ticălosul Seducător*, rosteşte numele cărţii. Frumoasă povestea, îmi spune Augustin. O recunosc oricând, dar nu e cam perversă pentru tine, totuşi? mă întreabă amuzat.

Îmi ridic privirea spre persoana ce stă acum în faţa mea la bustul gol şi... Ah, Doamne! E îmbrăcat doar într-o pereche de blugi negri care-i vin atât de bine pe şolduri, lăsând la vedere linia pronunţată a *„V"-ului* de deasupra lor, dar şi tatuajele pe care le poartă cu o mândrie vizibilă. Fac ochii mari şi constat repede cum e de fapt îmbrăcat şi înghit în sec, în timp ce frisoanele mă cuprind. Eu sunt cam rea de frig, în schimb pe el se pare că nu-l deranjează aerul rece. Să fiu al naibii, chiar arată destul de bine. Instinctiv, îmi muşc buza de jos şi nu înţeleg de ce am făcut asta, dar sper din suflet să nu fi observat, apoi spun:

— Ce-ţi pasă ţie ce citesc eu? întreb uşor sarcastică.

— De fapt, ai dreptate! Nu-mi pasă, îmi răspunde sec, încrucişându-şi mâinile la piept şi scoţându-şi muşchii în evidenţă.

Doamne, ce muşchi! La dracu! Termină, Christina, nu vezi că o face intenţionat? Trebuie să-mi păstrez mintea limpede şi să-mi văd de şcoală, nu de prostii.

— Acum, te rog, dă-te din lumină ca să pot citi! mă răstesc la el, în încercarea de a-l expedia.

Însă, spre nefericirea mea, nu se clinteşte din loc, nici măcar un milimetru, ci stă pur şi simplu ca un stâlp de telegraf şi se holbează intens la mine, în timp ce încerc din nou să citesc. Oftez! Îmi simt obrajii tot mai înflăcărați, pesemne că mă face să mă simt destul de nervoasă şi asta îmi displace. Oftez zgomotos, închid cartea şi dau pătura jos de pe umerii mei. Îmi las tălpile să atingă gresia, apoi îmi încalţ papucii de casă şi mă ridic din balansoar, hotărându-mă că cel mai bine e să-mi continui lectura în camera mea, chiar dacă simt nevoia de aer curat. Dau să-l ocolesc, dar mă simt prinsă de braţ şi oprită în loc. Ce mama naibii îi mai trebuie acum? Îmi ridic privirea încruntată înspre el şi încerc să-mi eliberez în acelaşi timp braţul din strânsoarea sa, dar eşuez lamentabil. Mă priveşte cu superioritate, de parc-aş fi proprietatea lui şi, fără să mai spună vreun cuvânt, începe pur şi simplu să mă tragă după el. Înghit în sec cu cât realizez că ne îndreptăm spre o cameră şi încremenesc.

Stai, ce? Aia e camera lui? Cum de nu mi-am dat seama până acum?

— Dă-mi drumul, nebunule! îi ordon, smucindu-mi braţul din strânsoarea sa, dar fără nicio şansă să mă eliberez.

Continuă să se deplaseze fără să mă bage în seamă, trăgându-mă în continuare după el. Scap în cele din urmă cartea din mână, în încercarea de a-i desface degetele ce-mi ţin braţul ca într-o menghină, dar tot degeaba. Idiotul tot nu vrea să-mi dea drumul.

— Dă-mi drumul, psihopatule! urlu la el. N-am de gând să fiu încă una de pe lista ta! continui să urlu şi mai tare.

Se opreşte brusc, făcându-mă să mă izbesc de el, de îndată ce-mi aude cuvintele rostite şi se întoarce ca un taifun spre mine. *Oh, la naiba!* Îmi simt braţul strâns cu putere şi icnesc, neînţelegând ce l-a apucat. Cu siguranţă îmi vor rămâne urme pe braţe. Afurisitul! Cu grijă mă lipeşte de peretele de lângă camera cufundată în întuneric şi mă priveşte cu furie în ochi. *Cum de nu m-a izbit de perete ca şi data trecută?* mă întreb confuză în sinea mea. E ciudat şi înfricoşător.

— Întotdeauna ai gura asta aşa de mare? mă întreabă pe un ton uşor nervos, privindu-mă adânc în ochi.

— Şi tu întotdeauna te comporţi ca un dement? îi răspund cu o întrebare la rândul meu, făcându-l să râdă.

— Te mai întreb o singură dată: cine te-a bătut, Christina?

Of, Doamne! îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic. O luăm de la capăt cu aceeaşi întrebare enervantă de acum câteva minute bune. De ce mama naibii îşi doreşte atât de mult să ştie lucrul acesta? Ce câştigă dacă ştie? Îmi adun buzele într-o linie subţire şi îi trag o privire urâtă. N-am de gând să-i dau lui explicaţii despre viaţa mea. Cine se crede?

— Dacă nu răspunzi vom sta aici toată noaptea, în frig, până îmi vei spune. Aşa că nu mă face să repet, insistă şi înghit în sec.

Of, la dracu! Vorbeşte serios? N-am crezut că vorbeşte serios nici măcar o clipă, dar ochii nu-i trădează deloc

cuvintele spuse. Înghit în sec şi-l privesc indiferentă. Dacă are de gând să mă ţină aici, am pe cine da vina pentru răceala zdravănă cu care mă voi alege.

— De ce ţi-aş mărturisi eu aşa ceva? îl întreb nedumerită. Nu reprezinţi nimic pentru mine, continui să-i vorbesc, dar parcă nici nu bagă în seamă cuvintele pe care le rostesc.

— Odată ce locuieşti aici în casa mea şi eu sunt mai mare decât tine, am tot dreptul să ştiu. E responsabilitatea mea să am grijă ca voi, prăpăditelor, să nu intraţi în belele, îmi răspunde destul de amuzat.

Prăpădite?! Pe bune? Nu pot să cred că m-a făcut prăpădită, când nici măcar prin cuvinte nu pot răni pe cineva. Mă uit la el şi scrâşnesc din dinţi.

— Cine te crezi tu, tata sau mama? Dacă lor nu le-a păsat de mine, ţi-e de ce ţi-ar păsa? îl întreb revoltată şi mă zbat doar ca să mă eliberez.

Începe să mă scoată din minţi subiectul acesta şi observ că nu are de gând s-o lase baltă, dar nici eu nu am de gând să cedez şi să-i spun cine m-a bătut, orice ar fi.

— Spune! strigă la mine printre dinţi.

Atitudinea lui mă face să tresar îngrozită, îngheţându-mi la propriu sângele în vene, căci strigătele, urletele, zgomotele înfricoşătoare de orice fel şi-au pus o amprentă destul de mare asupra psihicului meu, iar acum mă îngrozesc la cel mai mic ton ridicat. Simt din ce în ce mai mult lacrimile ce stau să-mi cadă pe obraji, dar nu-mi pasă. În momentul de faţă, tot ceea ce ochii lui întunecaţi îmi transmit prin tot corpul e doar frică. Atitudinea lui îmi provoacă doar frică. O frică întipărită de tatăl meu, care mă face într-un fel neputincioasă, mai ales atunci când cineva se foloseşte de violenţă sau de abuz verbal, doar pentru a-şi spune opinia sau pentru a te obliga să spui ceva. Simt tot mai mult tremurul necontrolat sub strânsoarea lui sufocantă, făcându-l şi pe el s-observe asta. Îmi aplec capul, pentru că nu-l mai pot privi în ochi, dau drumul lacrimilor şi cu o voce aproape stinsă îi răspund:

— Tatăl meu. Tatăl meu m-a bătut şi m-a maltratat ani la rând. Acum sper că eşti mulţumit că ţi-ai primit răspunsul, spun printre dinţii încleştaţi.

Mă eliberează din strânsoarea lui, probabil fiind şocat de ceea ce a aflat şi îmi simt corpul prelingându-se fără reţineri, pe perete. Mă las în şezut pe gresia rece din balcon, dorindu-mi să rămân acolo şi să mă liniştesc, dar asta nu se mai întâmplă. Îmi ridic privirea înecată în lacrimi, de îndată ce Augustin mă ridică înapoi în picioare şi-l observ aşezându-şi palmele de o parte si de alta a capului meu. Mă priveşte cu regret, ceea ce mă face confuză de atitudinea lui, apoi revine la starea lui iniţială, dar mai blândă. Înainte să-i dau ocazia de a mai vorbi, i-o iau înainte şi-i spun ce mă deranjează şi ce anume am pe suflet.

— Oricum nu-ţi pasă şi nici nu-ţi va păsa vreodată, încep fraza printre sughiţuri. Nu înţeleg de ce te interesează atât de mult cine m-a bătut şi cine nu, continui nervoasă. Eşti doar un arogant plin de sine, un fustangiu dornic să arunce în patul său cât mai multe fete şi asta mă dezgustă, dement obsedat sexual ce eşti!

Ştiu că asta l-a enervat puţin, dar chiar nu-mi pasă. Prefer să spun ceea ce am pe suflet, chiar dacă cuvintele mele îi vor răni pe alţii, însă aşa cum mie îmi trece, le vor trece şi lor. Observ cu uşurinţă, printre lacrimi cum maxilarul i se încleştează, iar muşchii îi devin tot mai încordaţi, la auzul cuvintelor mele. Din ziua în care am salvat-o pe Emma de la un posibil viol mi-am propus să nu mă mai las intimidată de nimeni şi de nimic. Însă, în preajma lui mă simt diferit, mă simt ca o gelatină, ca un puf suflat de vânt.

— Ai o gură destul de mare, bombăne printre dinţi. Ţi-o închid eu de tot, până la urmă. Că vrei, că nu vrei, mă ameninţă într-un fel.

Mă uit în ochii lui şi nu prea înţeleg cum va face asta. Doamne, acei ochi albaştri mă fac să mă pierd în abisul lor, înecându-mă lent şi sigur. Dar trebuie să fiu tare, trebuie să lupt şi să nu cedez în faţa nimănui.

— Da, nu mai spune şi cum ai de gând să mi-o închizi? îl întreb nedumerită, prinzând şi mai mult curaj.

S-ar putea să regret după aceea că l-am întrebat asta, dar sunt curioasă de ce este în stare. Mă priveşte adânc în ochi, de parcă aştepta de mult timp să-i pun întrebarea asta, iar în secunda următoare îşi zdrobeşte buzele de ale mele, furându-mă într-un sărut apăsat, dar plin de pasiune. În momentul acesta nici măcar nu mă pot mişca şi nu ştiu sigur cum să reacţionez la sărutul său spontan, pentru a doua oară.

Înainte să mai pot gândi coerent, limba sa caldă îşi croieşte drum printre buzele mele, căutând-o disperată pe a mea. La naiba! Sărutul meu e destul de stângaci, dar fără să realizez, îi răspund. Chiar dacă n-am mai sărutat până acum un băiat, în sinea mea mă bucur că el e primul, doar pentru faptul că are experienţă şi mi-a oferit un sărut extraordinar, nu unul penibil, ca în cazul băieţilor la început de pubertate. Însă, chiar ţinând seama de asta, tot simt ca e greşit momentul acesta. La dracu cu gândurile mele stupide! Ah! Îi simt corpul cum se apropie tot mai mult de al meu, lipindu-mă la propriu de pieptul său, în timp ce îşi plasează o mână pe coapsa mea, făcându-mă să tresar. Atingerea lui îmi trimite mii de fiori prin tot corpul şi mă întreb în sinea mea de ce mă face să mă simt atât de bine, doar printr-o simplă apropiere. Îi simt cealaltă mână în părul meu, strângând uşor de el. Adânceşte şi mai mult sărutul nostru, gâfâind. N-am fost niciodată atinsă în felul acesta, dar nici sărutată, mai ales că toţi băieţii fugeau de mine. El nu pare ca toţi ceilalţi. Şi totuşi nu înţeleg de ce adineaori urla la mine, iar acum mă sărută? De ce? Trebuie s-opresc nebunia asta, altfel voi cădea în capcana lui, aşa cum cred că îşi doreşte să se întâmple. Îmi aşez mâinile pe pieptul său gol şi pentru un afurisit de minut îmi place cum se simte pielea lui, apoi îl împing cu toată puterea, reuşind în final să întrerup apropierea noastră bizară. Sărutul lui m-a lăsat practic fără aer. Gâfâi vizibil şi încerc să-mi recâştig suflul, în timp ce mă uit speriată în ochii săi, observându-i strălucirea în întuneric. Ce naiba?

Îmi împing corpul mai bine în perete, de parcă încerc să scap de el, dar nu mă pot mişca nici măcar un milimetru pentru că nu mai am unde.

— La dracu, Christina! înjură în gura mare, pronunţându-mi numele şi tresar din nou.

Ce-a fost asta? Privesc cu ochii mari la felul în care îşi îndreaptă spatele şi îşi scoate muşchii în evidenţă, părând că vrea să-mi arate că el deţine controlul şi că până la urmă tot voi ajunge acolo unde îşi doreşte să mă ducă. Dar dacă el crede că mă poate avea cu uşurinţă, se înşală amarnic. Inima mea nu e de vânzare, nici corpul meu, dar nici inocenţa pe care mi-am păstrat-o atâta timp. Încă cred în acea legătură a iubirii, pe care îmi doresc s-o simt, înainte de a-mi dărui ce am mai de preţ. Respiră agitat şi, fără să mai scoată vreun cuvânt, se deplasează puţin mai spre stânga şi intră în camera sa, închizându-se cu totul pe înăuntru. Expir adânc aerul pe care nici nu ştiam că l-am ţinut în plămâni şi mă preling pe perete pentru a doua oară, în timp ce respir sacadat. Doar că de data aceasta am rămas doar eu cu mine.

Ce mama dracului! Ce tocmai s-a întâmplat? Îmi duc una dintre mâini spre buze şi încă nu-mi vine să cred că m-a sărutat pentru a doua oară. Augustin m-a sărutat. După ce-mi revin din starea de şoc, mă adun de pe jos, îmi iau cartea şi intru în cameră, frecându-mi braţele ca să mă încălzesc. Închid uşa de sticlă, blocând-o doar ca să mă asigur că nu poate intra nimeni şi trag şi draperiile de noapte peste geamul imens. Îmi iau telefonul la verificat, acum că sunt în dreptul noptierei şi-mi dau seama că nu mai e mult până la cină. Inspir adânc! În minte îmi revin cuvintele Emmei şi mă întreb dacă nu cumva în timpul ăsta o fi venit în cameră să vadă dacă dorm sau nu. Sper să n-o fi făcut.

Oftez prelung să-mi alung gândurile astea, apoi mă îndrept spre dulap şi îmi scot lenjerie intima curată, o pereche de pantaloni lungi din trening şi un tricou, ca în cele din urmă să mă îndrept spre baie. În momentul de faţă mi-e foarte cald şi simt nevoia să mă răcoresc cumva, mai ales

că afară nu mă mai pot duce. Risc să dau din nou peste Augustin. Las hainele de pe mine să cadă pe gresia din baie, apoi le adun repede şi le arunc în coşul cu rufe murdare. Intru în duş şi învârt robinetul. Dau drumul la apă şi o las să-mi mângâie uşor pielea, în timp ce îmi închid ochii pentru câteva secunde.

La naiba!

Şi acum îi mai simt buzele peste a mele. Fac repede duşul înainte să mă încreţesc de tot şi ies. Îmbrac lenjeria şi hainele deja pregătite, încalţ perechea de tenişi şi din câţiva paşi ajung în dreptul uşii, pe care o deschid şi ies în cele din urmă din cameră. Străbat holul lung şi încep să cobor scările lejer, îndreptându-mă acum spre living pentru a lua cina. Augustin nu e prin preajmă şi mă bucură asta, altfel m-aş fi simţit ca naiba. Emma îmi zâmbeşte cu gura până la urechi, observându-mă, şi-mi face semn să mă aşez pe scaunul de lângă ea.

— Ai reuşit să dormi? mă întreabă zâmbitoare şi astfel îmi dau seama că nu fusese în camera mea să mă verifice, aşa cum a promis că va face.

— Da! răspund cu jumătate de gură.

Nu ştiu exact ce anume să-i spun, dar nici nu pot să-i dezvălui ceea ce s-a întâmplat acum câteva minute - faptul că fratele ei tocmai m-a sărutat pentru a doua oară. Ar fi destul de stânjenitor, exact ca şi sărutul, şi nu ştiu ce explicaţie aş putea să-i ofer, mai ales că mă avertizase în legătură cu el. Sună prea mult a clişeu să spun că poate aş avea sentimente pentru Augustin, dar ar fi o minciună gogonată, întrucât tot ce simt pentru el e o legătură stranie şi ciudată. Da, caut afecţiune şi iubire, dar nu în felul acesta, mai ales că se presupune că trebuie să fie şi reciproc sentimentul, nu doar din partea unei singure persoane.

— Tot nu te-ai răzgândit? mă întreabă Emma, în timp ce aşteptăm să ne fie servită masa.

— Cu ce anume?

— Cu locul de muncă. Christina, nu trebuie să lucrezi, am...

— Nu, îi întrerup şirul de cuvinte, ştiind exact ce vrea să-mi spună. Nu pot să accept banii tăi, Emma. E de ajuns că m-ai primit în casa ta, nu pot...

Fraza mea e întreruptă de paşii greoi ce se aud intrând în living şi dau cu privirea peste nimeni altul, decât Augustin. E îmbrăcat într-o pereche de blugi negri, aceeaşi de acum câteva minute, şi un tricou în aceeaşi culoare. *De ce naiba arată aşa de bine în negru?* Îl observ aşezându-şi geaca din piele pe spătarul scaunului, apoi se aşază şi mă priveşte intens.

Pleacă? Dar unde? Of, la naiba! Ce mă interesează unde pleacă? E fix problema lui, nu a mea! Privirile noastre se intersectează, pătrunzându-mă adânc în suflet cu privirea lui încruntată, care mă face să mă cutremur pe dinăuntru, de parcă mă iau frisoanele. Oare ce se întâmplă cu mine? Ce naiba îmi face băiatul ăsta? Îmi întorc privirea în altă parte, chiar în momentul în care Henry intră în living pentru a ne servi masa şi răsuflu uşurată. De mai continuam mult aşa, sigur mă spinteca cu privirea. De îndată ce toate bucatele ne-au fost servite, încep să mănânc în linişte, deşi sincer nu prea îmi este foame. Îi simt privirea iscoditoare, în tot acest timp, tăindu-mi şi mai mult din pofta de mâncare, aşa că pun tacâmul deoparte şi mă ridic.

— Mă scuzaţi, spun şi dau să plec, dar vocea lui groasă şi uşor răguşită mă opreşte.

Îl înjur în sinea mea şi îmi muşc buzele pe dinăuntru.

— Nu e frumos să pleci când toată lumea e încă la masă, mă ceartă Augustin destul de aspru, ridicându-şi privirea spre mine. Stai jos şi mănâncă! îmi ordonă printre dinţi.

Inspir adânc pe nări, în timp ce îmi aruncă o privire destul de tăioasă, făcându-mă să-mi strâng buzele de ciudă şi mă conformez înainte să mai scoată ceva pe gura aia a lui afurisită şi poate chiar să ne certăm.

— Eşti bine? mă întreabă Emma în şoaptă, aplecându-se puţin spre mine ca s-o pot auzi.

— Da, îi răspund printre dinţi, aruncându-i lui Augustin o privire urâtă, şi continui să mănânc, înghiţind cu greu.

După ce terminăm cu toţii, Emma se scuză şi pleacă în camera ei, aşa că rămân doar cu Augustin, care se pare că îmi analizează atent fiecare mişcare. Din partea mea s-o facă până nu mai poate, eu n-am de gând să-i dau atenţie. Mă ridic şi eu de la masă şi încep să adun farfuriile, rând pe rând, chiar dacă nu e treaba mea s-o fac, nu de alta, dar nu mă deranjează deloc să ajut. După prima tură de dus farfurii revin în living, găsindu-l pe Augustin tot acolo, stând pe scaun şi analizându-mi fiecare mişcare pe care o fac.

Îmi dau ochii peste cap într-un mod ironic, fără să-mi pese că el e încă aici. Încep să adun şi restul farfuriilor, ajungând până în dreptul lui. Mă simt atât de ciudat, stând atât de aproape de el, mai ales că acum câteva minute bune m-a sărutat din nou. Nu ştiu unde vrea să ajungă cu asta, dar nu-i va merge. Dau să plec, cu tot cu farfuriile pe care le am între mâini, însă mâna lui aşezată pe piciorul meu mă opreşte în loc şi mă face să înghit în sec. La naiba! Atingerea sa îmi transmite furnicături prin tot corpul şi nu înţeleg de ce anume simt asta.

— Sunt oameni care să adune masa, nu trebuie s-o faci tu, îmi spune pe un ton calm.

Îmi muşc buza cu putere, întrucât mă gâdilă limba să-i trăsnesc o înjurătură, dar mă abţin.

— Nu mă deranjează să ajut, îi răspund repede, apoi dau să plec, dar sunt oprită din nou.

Mâna lui urcă uşor pe piciorul meu în sus, înspre interiorul coapselor şi-l simt şi pe el cum se ridică în acelaşi timp de pe scaun în picioare, trasând în continuare linii fine pe pielea mea. Îmi strâng buzele, dar şi picioarele între ele, oprindu-i mâna înainte să urce prea sus şi dau să plec din nou, însă mă simt smucită şi întoarsă destul de brusc cu faţa spre el, făcând ca farfuriile din mâinile mele să ajungă pe podea şi să se spargă în bucăţi. Ştiu exact ce vrea să facă, însă eu nu sunt o uşuratică şi nici n-am de gând să devin una. N-am de gând să-l las să profite de mine, aşa cum probabil face cu alte fete, deşi cred că sunt destul de proaste dacă se

lasă cu una, cu două în faţa gorilei. Poate fi oricât de frumuşel şi poate să arate oricât de bine, dar dacă creierul lui e cât o nucă şi gândeşte doar cu capul din pantaloni, mi se face scârbă de asemenea oameni. Poate să insiste oricât, că nu va primi decât perechi de palme, ca şi acum. Sunetul ce se aude în tot livingul provine doar de la palma mea, de îndată ce aceasta se izbeşte puternic de obrazul lui, întorcându-i capul într-o parte, fiind evident că l-am enervat. Nimic nu-i iese după cum ar vrea el, din câte observă, şi asta îl înfurie, dar şi pe mine din cauza pornirilor sale nesăbuite.

— Să nu mai îndrăzneşti să mă atingi vreodată! mă răstesc printre dinţi. Orice-ai încerca să faci, nu-ţi va merge! N-o să cad în capcana ta, clar? continui să-i spun revoltată, doar ca să înţeleagă că n-are nicio şansă cu mine.

Plec în grabă de acolo, de preferat înainte să-i mai vină vreo idee tâmpită, şi intru în bucătărie, căutând din priviri o mătură şi un făraş. Trebuie să strâng cioburile alea înainte ca cineva să se taie în ele. De îndată ce găsesc ceea ce caut, mă întorc în living, dar de data aceasta el nu mai era, doar Henry care se chinuie să adune cioburile împrăştiate. Oftez profund, apoi mă las pe genunchi şi încep să-l ajut pe Henry la adunat.

— Nu trebuie să faceţi asta, domnişoară Christina! îmi spune Henry. Vă puteţi tăia, mă atenţionează.

— Nu mă deranjează să ajut şi, în fond, din vina mea sunt acum pe jos, îi explic şi-mi vine să-mi trag o palmă pentru simplul fapt că tocmai i-am luat apărarea lui Augustin, din nou.

El e vinovatul, nu eu. Dacă nu m-ar fi smucit aşa ca un tâmpit, acum farfuriile nu ar fi fost împrăştiate în zeci de cioburi, pe toată suprafaţa podelei.

— Sângeraţi, mă atenţionează Henry. Adun eu aici, mergeţi şi spuneţi-i Gretei să vă panseze, continuă să-mi spună şi încuviinţez din cap.

Nici nu ştiu când naiba am strâns atât de puternic ciobul în mână. Măgarul! Mă ridic de jos, cu pumnul strâns ca să

nu mai curgă sângele şi mă îndrept spre bucătărie. Se pare că Greta nu e aici, probabil a plecat deja acasă, dat fiind faptul că e deja seară. Dau drumul la apa rece şi-mi bag mâna sub jetul acestuia, ca s-opresc sângerarea.

— Ţine acolo mâna, îmi spune Henry, intrând în bucătărie ca să arunce cioburile. Ia să vedem în ce stare e, continuă să-mi vorbească, acum că are mâinile libere.

Îmi ia mâna cu grijă şi o analizează.

Noroc că nu mi-a intrat niciun ciob în rană, altfel ar fi fost mai nasol, pentru că trebuiau scoase, şi numai senzaţia aceea de durere nu mi-o doresc acum. Henry se duce la dulapul din dreapta şi scoate de sus trusa de prim-ajutor, apoi o deschide şi ia un tampon de vată, pe care îl îmbibă bine în dezinfectant. La contactul cu crestătura din palma mea, acesta îmi transmite o senzaţie puternică de usturime, făcându-mă să mă strâmb. *Să-l ia naiba pe Augustin!* îl înjur pentru a nu ştiu câta oară în gând. După ce îmi văd mâna bandajată, îi mulţumesc lui Henry, apoi mă îndrept spre ieşirea din bucătărie, dar mă opresc în prag şi fac cale-ntoarsă.

— Domnule Thomson, nu ştiţi dacă mai găsesc vreun exemplar prin casă a ziarului de azi? îl întreb, în timp ce mă joc nervoasă cu degetele.

Acesta se opreşte din ceea ce face şi spune:

— În primul rând, spune-mi, te rog, Henry. Iar în al doilea rând, mai este unul pe măsuţa din living, cea de lângă canapea, îmi răspunde, afişând un zâmbet cald.

Îi mulţumesc din nou, zâmbindu-i şi mă îndrept spre living, unde găsesc ziarul pe măsuţa mică de lângă canapea, exact unde mi-a indicat. Îl iau şi deschid la secţiunea angajări, apoi caut un pix. Îndată ce îl găsesc mă îndrept spre curtea din spate a casei, nu înainte de a-mi trage geaca pe mine, căci în momentul acesta simt nevoia de aer. Chiar dacă încă nu sunt flori, grădina tot îmi dă o stare de linişte şi pace. Ajung repede în mijlocul acesteia, mă aşez pe o bancă oarecare, deschid ziarul şi mă cufund cu capul în el. Caut şi tot caut, şi tot caut până găsesc într-un final câteva anunţuri de joburi part-time.

E perfect pentru mine, dar sper să şi reuşesc, murmur în sinea mea, apoi rup o bucată din ziar şi notez numerele de telefon şi numele fiecăruia în parte. Mâine la prima oră am să sun la fiecare număr, iar când ies de la liceu mă voi duce personal pentru a mă interesa de angajare. Nu ştiu cum e în alte ţări, însă aici, în America, de la vârsta de şaisprezece ani eşti considerat deja matur. Răspunzi pentru ceea ce faci şi tot ce spui, însă chiar şi aşa dacă doreşti să te angajezi, fără acordul părinţilor nu prea poţi, doar dacă ai împliniţi cei optsprezece ani. Oftez prelung, amintindu-mi că mai sunt câteva luni până când voi fi majoră, iar asta s-ar putea să fie o problemă în încercarea de a-mi găsi ceva de muncă. Însă, nu am ce face, sunt nevoită să mă angajez. Economiile pe care le am se vor termina curând, indiferent cât de mult drămuiesc banii şi cât trag de ei. Of, mama ei de viaţă! Câteodată îmi doresc să nu mă fi născut niciodată, poate aşa ar fi fost mai bine, mai altfel. Câteodată îmi vine să-mi iau viaţa, doar ca să pun capăt suferinţei. Aşez ziarul în dreapta mea, pe bancă, apoi îmi ridic genunchii şi mi-i strâng la piept, înconjurându-i cu braţele, şi-mi las capul pe spate să privesc stelele. În seara aceasta, cerul e senin, după cum constat, şi destul de cald pentru luna în care suntem.

Pe când credeam că liniştea nu-mi poate fi spulberată din nou, uite că mă înşel pentru a doua oară. Paşii apăsaţi făcuţi de sunetul bocancilor îmi confirmă cine e persoana care se apropie, dar încă sper din suflet s-o ia într-o altă direcţie. După niciun minut oftez scurt şi mă ridic, simţindu-i tot mai aproape prezenţa, în timp ce vine spre mine. Încerc să mă fac nevăzută, doar că nu sunt Houdini ca să dispar brusc în aer, ceea ce îmi face şi mai grea evadarea.

— Unde crezi că pleci? mă întrebă Augustin pe un ton aspru, în timp ce mă prinde de braţ şi mă opreşte să plec.

Îi arunc o privire urâtă şi îi răspund pe acelaşi ton pe care l-a folosit şi el.

— Nu cred că trebuie să-ţi dau ţie explicaţii unde mă duc şi ce fac!

Băiatul ăsta mă înnebuneşte tot mai mult. Cine se crede el? Iubitul meu?! Tata? Mama? Vreun văr îndepărtat de care n-am auzit până acum? La naiba! Ne cunoaştem doar de vreo două zile şi el îmi cere deja explicaţii pentru tot ce fac şi ce nu fac? Chiar dacă a îndrăznit să mă sărute, culmea chiar de două ori, asta nu însemnă nimic. Eu nu însemn nimic pentru el, însă, ca o copilă naivă aflată în căutarea afecţiunii, mă agăţ fix de ce nu trebuie şi simt că, într-un fel anume, mă îndrăgostesc tot mai mult de nemernicul din faţa mea. Oare chiar mă îndrăgostesc sau e doar o iluzie ceea ce poate simt?! Sigur e o iluzie, căci aş fi al naibii de proastă să iubesc un nemernic ca el. Oricum, indiferent de sentimentul pe care îl am în suflet, nu trebuie să se întâmple, pentru că fără îndoială eu am să fiu cea rănită din toată ecuaţia asta banală. Dau să-mi eliberez braţul din strânsoarea lui, însă mă trezesc că mi-l strânge şi mai tare, făcându-mă să icnesc.

— Au! Idiotule, nu vezi că mă doare? îl întreb nervoasă.

Se încruntă vizibil şi pare destul de furios, doar că nu-mi dau seama de ce sau... poate ştiu. E destul de greu să găseşti un răspuns, mai ales când ochii lui de un albastru intens te lasă fără aer. Normal că e furios, pentru palmele pe care le-a încasat de la mine. Ghinion lui! Va primi şi altele dacă se comportă în continuare ca un necioplit. Nu sunt genul de fată care să se lase amețită de cuvinte dulci și de priviri înşelătoare, ca în final să mai cad şi în capcana acestui idiot. Inspir adânc. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, el tot timpul pare furios. De ce oare? Nu-i stă bine deloc.

— Ar trebui să-ţi controlezi gura aia spurcată, dacă nu vrei să ţi-o închid eu din nou! se răsteşte la mine printre dinţi şi aproape că mă pufneşte râsul văzând ce tupeu are.

— Şi cum? întreb cu tupeu. Mă vei săruta din nou? Nici să nu îndrăzneşti! Farmecele tale n-au efect asupra mea, îi arunc vorbele în faţă.

Chicoteşte de parcă tocmai asta i-a trecut prin minte, iar eu n-am făcut decât să-i exprim în cuvinte intenția. Doamne,

până şi felul în care chicoteşte e sexy... *La naiba, Christina, încetează! Nu vezi că doar vrea să te ducă de nas şi să te bage în patul lui?!* încep şi urlu de una singură în gând, dojenindu-mă. Alung orice altă tâmpenie pe care mintea mea o născoceşte şi încerc să par serioasă şi stăpână pe situaţie.

— Ce te face să crezi c-aş vrea să bag o fată ca tine în patul meu? începe să mă întrebe cu un zâmbet sfidător. Uită-te puţin la tine şi la cum arăţi! îmi spune, făcând aluzie la faptul că nu sunt de nasul lui şi că felul meu de a mă îmbrăca şi de a fi lasă de dorit.

Înghit în sec cuvintele ce nu mi-au picat tocmai bine şi simt cum furia mea creşte, încetul cu încetul, de la uşor la extrem. Tocmai mă face să mă simt ca ultimul om de pe pământ, dar lui nici că-i pasă! Nemernicul! Merită să-i trag cât mai multe palme, poate-i vine mintea la loc, deşi n-aş crede nici asta.

— Atunci ar trebui să încetezi să mai săruţi persoanele greşite! îi întorc vorba, eliberându-mi braţul din strânsoarea lui.

Îmi îmbrăţişez corpul şi grăbesc pasul spre camera mea, în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi şi asta doar pentru faptul că mă doare tot mai mult felul în care mi-a vorbit. Simt că m-a jignit. Gândurile-mi zboară din nou la sărutul pe care mi l-a dat, dar, în loc să mă liniştească, mă înfurie şi mai rău. De ce, Doamne, mi l-ai scos în cale? Tot ceea ce simte pentru mine e doar milă, iar mie nu-mi trebuie mila nimănui. Caut prea mult afecţiunea în alte persoane şi asta mă va costa, dar ce pot să fac dacă simt şi eu nevoia să mă simt iubită, să mă simt dorită, să simt că aparţin cuiva.

E un lucru atât de rău să-ţi doreşti ceva atât de mărunt şi nimic mai mult? Îmi şterg lacrimile cu palmele şi încep să urc scările, câte două o dată, până ajung sus şi mă închid în camera mea pentru tot restul serii. Am o groază de teme de făcut şi de eseuri, doar suntem în ultimul an, iar examenele finale sunt tot mai aproape.

***

20 Martie 2015
Într-o zi de vineri

— La naiba! înjur mai mult pentru mine, de îndată ce ies din al treilea loc în care se fac angajări.

De o lună şi aproape jumătate îmi tot caut de lucru şi nimeni, dar absolut nimeni nu doreşte să mă angajeze, nici măcar part-time, fără acordul părinţilor. Urăsc faptul că nu am optsprezece ani! Şi cât mi-aş dori să am, ca să pot pleca şi eu naibii de aici, să-mi găsesc într-un alt oraş de lucru şi să încep o nouă viaţă. Dar cum viaţa nu ţine cu mine, uite că rămân încă împotmolită în locul acesta de care se pare că nu pot să scap. Fir-ar să fie! Inspir adânc şi-mi continui drumul spre următoarea locație în care se fac angajări. Încă sper să reuşesc ceva, nu de alta, dar economiile mele încep să nu mai fie chiar atât de multe, iar de la Emma nici nu mă gândesc să iau bani, nici măcar cu împrumut.

Oftez prelung, în timp ce cotesc spre stânga şi mă îndrept spre cofetăria *„L'Amour"* a domnului şi doamnei Collins. Are un nume destul de frumos cofetăria, *„L'Amour"*, însemnând pe scurt dragoste. Of, dragostea asta! Numai parte de ea nu am, fie ea părintească sau nu, dar hai să nu exagerez, Emma chiar îmi oferă dragostea ei. Brusc gândul îmi zboară la Augustin, pe care nu l-am mai văzut de ceva timp, adică din seara aceea în care m-a făcut să mă simt ca fiind cel mai josnic om de pe pământ. Pe-acasă n-a mai dat, deloc. Oare ce face? Îmi ia doar câteva secunde să realizez la ceea ce m-am gândit şi îmi vine să-mi trag una şi să urlu la mine. Doamne, în momentul de faţă merit vreo două palme, doar ca să-mi revin. Emma nu pare afectată de comportamentul bizar al fratelui său şi tind să cred că s-a cam obişnuit ca el să dispară pentru un timp, ca mai apoi să apară tot la fel de brusc. Scutur frenetic din cap, ajung în faţa cafenelei şi oftez. *Acum e acum...* Îmi aşez mâna pe clanţă şi o apăs, deschizând uşa să sune clopoţelul agățat deasupra ei. Clinchetul lui răsună în întreaga încăpere.

Ochii fiecărui client se îndreaptă spre mine, făcându-mi obrajii să se îmbujoreze de emoție, în timp ce mă îndrept spre doamna drăguță din spatele tejghelei.

— Bună ziua!

— Bună, copila mea! mă salută doamna și ea, alintându-mă. Cu ce te pot ajuta? mă întreabă politicos în continuare.

— Am venit în legătură cu anunțul pentru angajare, îi răspund repede și-mi simt inima bătând cu putere în piept.

Sper să pot reuși măcar aici! murmur în gând. Ea îmi cere C. V. -ul, din care poate afla că singurul job pe care l-am mai avut, câteva luni doar, a fost acela de babysitter și cam atât. Însă, n-ar fi deloc rău să încerc și ceva nou, mai ales că prind ușor totul din mers și ăsta e un avantaj pentru mine. Mă uit când la doamna din fața mea, când la foaia ce tocmai i-am înmânat-o, iar așteptarea asta mă omoară. După câteva minute, aceasta își ridică capul din foaie și spune cu o părere de rău pe chip:

— Îmi pare rău, scumpa mea, dar nu ai experiența necesară! îmi spune cu regret. Încuviințez scurt din cap că am înțeles asta și oftez învinsă.

— Pot totuși să comand un ceai? întreb cu un glas aproape sugrumat.

Chiar am crezut că voi găsi ceva.

— Desigur, îmi răspunde. De care să fie?

— Un ceai verde, vă rog! îi spun comanda, în timp ce bag foaia înapoi în ghiozdan și-mi scot portmoneul.

Înghit în sec, de îndată ce trec repede cu vederea peste banii rămași, și oftez prelung, pentru a nu știu câta oară. De-abia dacă-mi vor mai ajunge jumătate de lună. Trebuie să găsesc ceva, orice, dar repede.

— Aici ai ceaiul, draga mea! îmi spune doamna trecută de a doua vârstă și mi-l așază pe tejghea, în timp ce îi întind banii ca să plătesc.

Îi zâmbesc pe jumătate, luând ceașca cu ceai între degete și mă așez în cele din urmă la o masă goală și puțin mai retrasă. Azi nu e ziua mea cea bună. De fapt, dacă stau bine

să mă gândesc nicio zi n-a fost prea bună în ultima vreme. Sfârşitul şcolii se apropie cu paşi repezi, dar şi examenele finale la fel. Nici nu ştiu cum o să mă descurc, având în vedere situaţia în care sunt, dar sper că voi reuşi cumva. Nici nu realizez că am început să plâng, doar atunci când obrazul meu e şters de un şerveţel alb, făcându-mă să-mi întorc privirea spre persoana care face acest gest.

— Ce te frământă, draga mea? mă întreabă doamna drăguţă ce mi-a servit ceaiul.

— Nu vă faceţi griji, sunt bine, îi răspund şi încerc să forţez un zâmbet.

— Oi fi eu bătrână, dar îmi dau seama când e ceva, îmi spune pe un ton cald şi calm, luându-mi mâna într-a ei. Spune-mi ce te frământă! mă îndeamnă încă o dată.

Inspir adânc, cu o mână încă pe ceaşca de ceai, apoi îmi deschid buzele şi-i spun, deşi aş prefera să nu o fac, însă nu o pot lăsa să aştepte, că nu e frumos. Simt nevoia să spun cuiva prin ce trec, să mă descarc, deoarece povara pe care o duc în spate e mult prea grea şi prea dureroasă.

— Am nevoie de un loc de muncă din simplul fapt că mama m-a părăsit, tata e un beţiv şi jumătate care mă maltratează, aşa că am fugit de acasă cu ajutorul unei prietene şi locuiesc acum la ea de o lună şi jumătate. Însă economiile pe care le-am strâns de-a lungul timpului se cam împuţinează pe zi ce trece şi sincer... nu vreau să accept banii prietenei mele. Nu vreau să fiu văzută ca o profitoare, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun! îi spun totul pe nerăsuflate, apoi inspir o cantitate mare de aer direct în plămâni, doar ca să-mi înfrânez lacrimile ce vor să-mi cadă pe obraji şi, în cele din urmă, sorb din ceaşca de ceai.

— De ce n-ai spus aşa de la bun început, draga mea?

— Pentru că îmi doresc s-obţin locul de muncă pe drept, nu din milă, îi răspund sincer doamnei drăguţe. Singurul loc de muncă pe care l-am mai avut a fost de babysitter, dar mă adaptez destul de repede la tot şi învăţ tot la fel de repede, continui să-i vorbesc şi trebuie să recunosc că doamna îmi transmite o stare profundă de calm, ce mă relaxează.

— Rămâi aici, îmi spune deodată, ridicându-se de pe scaun şi se îndreaptă spre tejgheaua de unde a venit.

Încuviinţez din cap, neştiind de ce m-a rugat să rămân şi mă pun să-mi termin ceaiul cât timp aştept, dar aşteptarea mea nu durează mai mult de cinci minute, căci doamna drăguţă se întoarce înapoi cu un zâmbet pe buze şi câteva foi în mână.

— Aici ai sarcinile ce trebuie respectate, începe să mă pună în temă, în timp ce trage scaunul din faţa sa şi se aşază din nou la masă. Tot ce vreau e ca tu să-ţi termini şcoala, înţelegi? îmi spune şi încuviinţez din cap că da. După ore, te duci acasă să te schimbi, apoi te aştept aici. Vei avea multe de învăţat, continuă să-mi spună, iar eu fac ochii mari de uimire, realizând că...

— Adică, mă angajaţi? întreb cu o voce tremurândă şi uşor nesigură, strângând ceaşca între palme.

— Da, draga mea! îmi răspunde şi tot ce-mi vine să fac în momentul acesta este să-i ofer o îmbrăţişare caldă, aşa că nu ezit s-o fac.

— O să încerc să nu vă dezamăgesc, îi promit cu zâmbetul pe buze. Mă desprind din îmbrăţişare şi îmi şterg fugitiv lacrimile ce-au îndrăznit să se rostogolească pe obraji.

Doamne, sunt atât de fericită!

— Acum du-te şi ne vedem săptămâna viitoare, începând de luni! îmi spune.

Îi mulţumesc din suflet, încă o dată, pentru faptul că m-a angajat şi ies din cafenea, cu o dispoziţie mult mai bună şi mă îndrept spre casa Emmei, cotind spre dreapta, înapoi pe unde am venit. Strâng la piept foile cu sarcinile pe care trebuie să le efectuez şi înaintez, puţin cam neatentă pe unde merg, îndesându-le în ghiozdan în cele din urmă.

— Îmi cer scuze! zic dându-mă mai în spate ca să văd în cine m-am băgat.

Îmi ridic privirea în sus şi încremenesc. Nu, nu se poate. Fabian?! Ce naiba caută pe-aici? Dacă el e aici, sigur e şi tata. Înghit în sec şi dau să mă întorc de unde am venit, dar glasul lui mă opreşte în loc.

— Christina?! îmi pronunţă numele cu surprindere şi mă întorc, simţind un fior rece pe şira spinării.

— Bună, Fabian! îl salut, încercând în acelaşi timp să mă menţin calmă, dar nu prea reuşesc, mai ales că inima îmi bubuie în piept.

— Ce cauţi aici? mă întreabă, zâmbindu-mi.

Ce naiba să-i spun? Trebuie să mint, altfel se va prinde că ascund ceva şi nu e tocmai bine. Înghit în sec a doua oară, apoi îmi deschid buzele şi spun foarte senină, ca să nu-şi dea seama de minciuna pe care tocmai o scot, deşi nu ştiu cât de bine ştiu să mint:

— Am venit să-i caut ceva pentru tata, mint în speranţa ca mă va crede.

Îl observ zâmbindu-mi, în timp ce-şi freacă barba proaspăt rasă, apoi îşi deschide buzele şi spune:

— Sigur? mă întreabă suspicios.

La naiba! Bineînţeles că nu mă crede. Trebuie să-l expediez cumva şi s-o iau la fugă, dar cum? Înainte să pot spune ceva, acesta mi-o ia înainte şi vorbeşte din nou, schimbându-şi chiar şi tonul.

— De ce minţi, Christina? mă întreabă iritat. Ştim amândoi că n-ai mai dat pe acasă de vreo lună şi ceva, iar tatăl tău te caută ca un disperat, continuă să-mi spună şi-mi simt trupul tremurând.

Deci mă caută, la naiba! Nu vreau să mă întorc acolo, altfel o să mă omoare sau o să mă închidă în beciul acela blestemat, în care mă închidea de fiecare dată, fără apă şi fără pic de mâncare, fără lumină şi cu sunete care îmi ridică până şi părul de pe corp. Mă tratează mai rău decât pe un animal.

— Trebuie să plec, îi spun deodată. Dau să mă întorc ca să ajung înapoi la cafenea şi să mă ascund acolo, însă mă prinde de braţ şi mă opreşte. Fabian, dă-mi drumul! urlu la el. Nu vreau să merg înapoi.

— De ce îţi îngreunezi situaţia, Christina? mă întreabă, trăgându-mă după el. Dacă nu-l anunţ pe tatăl tău că te-am găsit, o să am următoarele zile numărate, îmi mărturiseşte.

— Te rog, Fabian, lasă-mă să plec! îl rog în continuare, în timp ce încerc să-mi eliberez braţul din strânsoarea lui. Nici nu ştii ce mi-a făcut ultima dată. M-a bătut de m-a lăsat aproape moartă, apoi a plecat. Înţelegi? A plecat fără ca măcar să-i pese puţin de mine, îi mărturisesc cu ochii în lacrimi. Te rog, lasă-mă să plec!

— Vrei să termini odată şi să nu mai minţi atâta? mă întreabă, urlând. Nici nu ştii câte griji îşi face pentru tine şi tu ai tupeul să minţi? După câte a făcut pentru tine, scorpie! continuă să urle la mine.

Cum adică după câte a făcut pentru mine? Tata n-a făcut nimic pentru a-mi oferi un trai mai bun, ba dimpotrivă, simt că de fapt vrea să scape de mine, să mă vadă moartă, decât în viaţă.

— Nu merg înapoi! mă răstesc la el, dacă cu vorba bună nu merge. Dă-mi drumul, jigodie! urlu în continuare şi mă trezesc cu o palmă zdravănă peste faţă.

La naiba, ce ustură! Îl privesc cu stupoare şi nu-mi vine să cred că m-a lovit. Era singurul meu prieten atunci când venea la noi acasă, dar acum tind să cred că m-am înşelat amarnic în privinţa multora, chiar şi a lui.

— A trebuit de atât de multe ori să mă prefac doar ca să-ţi intru pe sub piele, încât mi s-a acrit, îmi mărturiseşte, dându-şi jos masca de om bun. Însă, de îndată ce am aflat că mă-ta a plecat, mi-a promis că mi te vinde mie, continuă să-mi spună şi încremenesc când aud vorbele lui.

Ce naiba a zis? Că tata mă vinde? Dar ce sunt eu, o bucată de carne şi atât? Trebuie să fug, dar cum să scap? Mă uit când în stânga, când în dreapta, dar strada pare goală şi nu am la cine să apelez. Mă simt bruscată, trăgându-mă spre el, fiind acum mult prea aproape de respiraţia lui, ce lasă de dorit şi simt cum mi se întoarce stomacul pe dos.

Dau să mă eliberez, dar mă trezesc din nou pălmuită atât de tare, încât mă trânteşte efectiv pe jos. De ce toţi trebuie să folosească violenţa doar ca să-şi arate puterea? De ce nu pot fi mai altfel, încât să-ţi transmită cu totul altceva în afară

de frică? Clatin uşor din cap şi clipesc des, căci mă simt al naibii de ameţită şi îl observ pregătindu-se să mă lovească din nou, dar la cât de rău mă simt de abia dacă mă pot mişca din loc.

— Nici să nu îndrăzneşti! aud o voce familiară, urlând printre dinţii încleştaţi şi îmi ridic privirea încă speriată spre sursa vocii. Dau de figura lui Augustin, ce pare destul de furios, ţinându-l într-un loc pe Fabian.

De unde naiba a apărut? Nu contează asta acum, pentru că nici nu ştiu cum să reacţionez, dar într-un fel mă bucur că e aici, cred... Înghit în sec, simţind că-mi ia foc obrazul peste care m-a pălmuit Fabian. Sigur îmi va rămâne urmă de la forţa cu care m-a lovit. Mă doare tot maxilarul, de zici că nu mai are mult şi mi se desprinde tot.

— Eşti bine? mă întreabă Augustin, mutându-şi acum privirea spre mine, dar înainte să pot răspunde, Fabian mi-o ia înainte şi vorbeşte:

— Normal că e bine, nu ştiu de ce te bagi, idiotule! se răţoieşte la Augustin, transmiţându-mi mie fiori de groază pe şira spinării.

— Tu nu comenta, de vreme ce-ai dat în ea, cretinule! îi retează vorba Augustin. Ai face bine să-ţi ţii închisă gura aia spurcată, până nu-ţi pocnesc una! îl avertizează. Las-o să vorbească!

Dar ce-aş putea să spun? Cuvintele nici nu-mi ies printre buze, de fapt, nici nu ştiu dacă sunt în stare să vorbesc, la cât de rău mă doare faţa. Tot ce-mi vine să fac e să mă ridic de jos şi s-o rup la fugă, cât mă ţin picioarele. Să fug cât mai departe, nu contează unde. Îmi trec vârful limbii cu greu peste buzele ce le simt umflate şi mi le închid doar ca să pot înghiţi puţina salivă ce o am în gură, pentru a-mi umezi gâtul.

Vreau acasă, du-mă acasă! aş vrea să-i spun lui Augustin, dar mă simt de parcă aş fi pe o altă planetă, căci nu pot să rostesc nici măcar un afurisit de cuvânt.

— Hai, omule! Nu te mai băga unde nu-ţi fierbe oala, spune deodată Fabian către Augustin, cu scopul de a scăpa de acesta. Tatăl ei mi-a vândut-o mie, aşa că nu văd care e problema ta, continuă să-i spună şi-l observ pe Augustin întorcându-şi chipul îngrozit spre Fabian.

— Ce-ai spus? se înfurie la culme Augustin. Dacă tu crezi că ea e doar o bucată de carne ce se vinde ca la piaţă, te înşeli amarnic, jigodia dracului! E o fiinţă umană, cretinule, nu un obiect! urlă Augustin şi-l îmbrânceşte pe Fabian.

— Nu-mi pasă! vine imediat răspunsul lui Fabian. Tatăl ei mi-a vândut-o mie, aşa că e proprietatea mea şi fac ce vreau cu ea, continuă să urle la Augustin, făcându-l să-şi strângă pumnii de nervi. Tind să cred că nu mai are mult până să-i pocnească vreo două lui Fabian.

Tot ceea ce se întâmplă acum mă sperie până în măduva oaselor, aşa că orice mai au să-şi împartă, nu mai vreau să aud, dar nici să văd. Mă ridic de jos, împleticindu-mă pe picioare şi pur şi simplu o rup la fugă cât mă ţin puterile, fără să mă mai uit înapoi.

— Christina! aud glasul lui Augustin, strigându-mă, dar nu mă opresc.

În momentul acesta vreau să fiu cât mai departe de toţi şi de toate. Nu mai pot să îndur, mă dau bătută, chiar dacă raţiunea din mine îmi spune NU. Ridică-te şi luptă! Cotesc spre dreapta şi o iau spre parc, simţindu-mi inima bubuind în piept, în timp ce respiraţia mi-e tot mai sacadată. Nu ştiu de câte minute fug, dar abia dacă-mi mai simt picioarele, iar scârţâitul prelung al unei maşini apropiindu-se de locul în care sunt se aude şi mai aproape, dar tot nu mă opresc. Nu-mi dau seama în ce parte mă îndrept, pentru că lacrimile-mi curg şiroaie şi-mi înceţoşează vederea. Mă opresc pentru câteva secunde, căci picioarele încep să mă lase şi încerc să-mi trag pentru câteva clipe sufletul.

Inspir, expir şi cad în genunchi, în timp ce-mi duc o mână spre piept, chiar în dreptul inimii şi simt tot mai intens înţepătura care îmi provoacă rău şi nu-mi vine să cred

de ceea ce s-a întâmplat acum câteva minute. Viaţa mea a devenit din coşmar, un infern, iar faptul că tata m-a vândut lui Fabian spune multe despre el şi despre ceea ce face. Îmi şterg lacrimile şi încerc să mă calmez cât pot de bine, dar eşuez. Cad în fund, îmi strâng genunchii la piept şi încep să mă leagăn când în faţă, când în spate, mai ceva ca un copil mic, speriat de fulgere. Izbucnesc în plâns. Nu-mi vine să cred unde a ajuns viaţa mea. Ţipătul meu se aude deodată ca un ecou în tot parcul, de îndată ce două mâini mă apucă de braţe, în încercarea de a mă ridica în picioare. Însă mai rău a făcut, căci m-a speriat al naibii de rău, până-n măduva oaselor.

— Dă-mi drumul! urlu la cel care m-a luat în braţe şi încerc să mă eliberez din strânsoarea lui, lovindu-l, dar în zadar.

Mă simt întoarsă brusc cu faţa spre el şi înghit în sec, mulţumind în sinea mea că nu e Fabian.

— Christina, sunt eu! privesc de parcă m-aş uita în gol şi mă simt tot mai ameţită. Calmează-te! încearcă Augustin să mă liniştească, dar nu mai apucă să spună şi altceva pentru că în faţa ochilor mei totul se face negru.

***

Îmi duc o mână spre tâmple, simţindu-mi capul bubuind de durere şi încerc să mă ridic de unde naiba oi fi acum. Însă, unde mai exact? Îmi deschid cu greu pleoapele, ochii fiindu-mi umflaţi din cauza plânsului şi dau peste chipul lui Augustin, care tot ce face e să mă analizeze destul de atent.

— Cum te simţi? mă întreabă, încă privindu-mă.

Dau să-mi deschid buzele ca să-i trântesc un scurt şi arogant *„Sunt bine.”,* dar realizez destul de repede unde mă aflu sau, mai bine zis, pe ce anume stau cu fundul. Îmi simt obrajii încălzindu-se instant, pesemne că tocmai am roşit. Înghit în sec şi dau să mă ridic din nou, dar braţul lui Augustin, înconjurat în jurul meu, mă opreşte.

— Dacă ai de gând să fugi iar, nici să nu te gândeşti! hotărăşte.

— Vreau doar să mă mut pe scaun, îi răspund repede, făcându-l să-mi simtă stânjeneala ce m-a acaparat, deoarece fundul meu era poticnit tocmai pe drăcuşorul său, simţindu-l mult prea...

Proprietarul lui e diavolul în persoană, iar bărbăţia lui e un drăcuşor împielițat, nu de alta, dar îl simt în toată splendoarea lui şi tind să cred că o are mare. Cred, deoarece după felul în care se simte, mai ales că nemernicul şi-o şi mişcă sau aşa cred, o are... *Doamne, la ce îmi stă capul?* mă dojenesc de una singură ca să-mi revin. Mă uit în continuare la Augustin şi-l observ zâmbindu-mi complice, în semn că şi-a dat seama la ce fac aluzie cu răspunsul meu.

— Nu e destul de confortabil pentru tine? mă întreabă uşor amuzat.

Cred că-ţi baţi joc de mine! îndrug în sinea mea. Ce fel de confort mai e şi acesta, strivindu-i drăcuşorul cu fundul meu şi făcându-mă pe mine să-l simt într-un fel anume pe care nici nu pot să-l descriu? Nemernicul, ce-i mai place!

— Augustin, îi pronunţ numele, făcându-l să înţeleagă că nu mă simt deloc confortabil, aşa cum poate şi-ar dori să stau în braţele lui şi-l observ oftând.

— Lasă-mă să mă uit la obrazul şi la ochiul tău, apoi mergem acasă! mă roagă pe un ton calm.

Încuviinţez scurt din cap şi-l las să vadă în ce stare sunt. În schimb ştiu exact în ce hal voi fi mâine, mai ales că mă învineţesc destul de repede. Degetele lui îmi ating gentil obrazul, analizându-l şi nu-mi rămâne decât să-l privesc. Mă priveşte în ochi, apoi un pic mai jos spre buzele mele şi îi simt mâna pe obraz.

— Te doare? mă întreabă, în timp ce-mi apasă subtil obrazul cu buricele degetelor.

— Puţin, îi răspund sincer, privindu-l şi eu în ochi.

Privirea lui îmi transmite şi acum acei mii de fiori prin tot corpul, îndemnând-mă să-i posed buzele rozalii, dar îmi reprim acest gând stupid şi-mi presez buzele de obrazul lui.

— Mersi pentru..., încep să spun deodată, dar mă opresc, imediat ce privirea lui surprinsă îmi dă de înțeles că nu se aștepta la un asemenea gest din partea mea.

Până și eu sunt surprinsă de gestul pe care l-am făcut, dar dacă n-ar fi fost el să mă salveze, cu siguranță acum m-aș fi aflat într-un loc groaznic, închisă pe undeva și batjocorită în ultimul hal.

— Pentru puțin! îmi răspunde repede. Acum, hai să mergem acasă, că s-a întunecat deja! mă îndeamnă, schimbând subiectul.

Dau să mă ridic din poala sa, ca să mă așez în scaunul pasagerului, dar mă oprește, trăgându-mă înapoi în brațele sale. Îl privesc confuză, făcând ochii mari și nu înțeleg ce mai e acum.

— Dacă vrei să-mi mulțumești, fă-o altfel, îmi spune. Pe moment nu prea înțeleg cum anume. Uite așa!

Își duce o mână în părul meu, ca mai apoi să mă trezesc cu buzele lui presate peste ale mele, sărutându-mă. E a treia oară când mă sărută, dar observ că de data aceasta nu se retrage atât de repede ca altădată. Ce naiba vrea să facă? Durerea pe care o simt brusc vine de la faptul că tocmai mi-a mușcat buza de jos, îndemnându-mă să-mi deschid buzele. Îi simt mâna, înfigându-se și mai bine în părul meu, în timp ce adâncește sărutul, introducându-și limba în gura mea și să fiu al naibii dacă nu-mi place. Nu știu câte secunde au trecut, poate minute, dar se pare că buzele noastre nu mai vor să se dezlipească, simțindu-i în același timp mâinile plimbându-se nestingherite pe corpul meu.

Drace! Are cercel în limbă?! Îmi reprim orice altceva mai am prin mintea mea nebună și decid că e timpul să pun punct, de preferat înainte ca lucrurile să scape de sub control. Îmi așez palmele pe pieptul său și îl împing doar ca să mă eliberez. De îndată ce ne desprindem din sărut, înghit în sec, în timp ce-l privesc adânc în ochi. Nici nu știu ce-ar trebui să-i mai spun acum, așa că mai bine tac. *Doamne, are*

cercel în limbă! urlu în sinea mea, dar ca o nebună ce sunt recunosc că mi-a plăcut, chiar dacă sărutul meu a fost destul de stângaci. Nu mai spunem niciunul nimic. Mă eliberează din braţele sale şi-mi face semn din priviri că mă pot aşeza pe scaunul din dreapta.

Mă ridic din poalele lui şi fac întocmai, aşezându-mă în scaunul pasagerului, apoi îmi întorc privirea spre geam, cât timp Augustin porneşte motorul şi plecăm în trombă spre casă. Gândul îmi zboară la sărutul pe care tocmai mi l-a dat şi înghit în sec, timp în care maşina rulează uşor pe şosea, făcând ca liniştea dintre noi să devină tot mai stânjenitoare. Însă, un singur lucru nu înţeleg. De unde a ştiut unde sunt, apărând la momentul potrivit? Îmi întorc ochii spre el şi privesc felul în care strânge volanul între mâini cu putere, încât degetele i se albesc.

De ce îmi oferă senzaţia că e nervos? Îmi mut înapoi privirea pe geam şi oftez silenţios. Ziua de azi a fost destul de ciudată şi fără îndoială Fabian îi va spune tatei unde m-a întâlnit, asta dacă nu a făcut-o deja. Nu vreau ca el să ştie de mine, altfel totul se va nărui în viaţa mea. Mă aşez mai bine în scaun, dar, îndată ce Augustin intră în curtea casei, îmi iau lucrurile şi ghiozdanul în braţe, aşteptând s-oprească. Deschid portiera, dar înainte să ies de tot din maşină, mă întorc cât să-l pot privi.

— Ştiu că poate pentru tine nu înseamnă mult, dar... Mulţumesc! îi spun şi cobor imediat din maşină.

Trântesc portiera în urma mea şi grăbesc pasul spre intrarea principală. Deschid uşa şi, odată ce mă văd înăuntru, Emma năvăleşte asupra mea, mai rău ca un taifun venit din largul mării, chiar înainte să-mi pot da seama că ea mă aştepta.

— Eşti bine? mă întreabă, analizându-mă din cap până-n picioare. Ai păţit ceva? mă bombardează cu alte întrebări.

— Emma, sunt bine! încerc s-o fac să înceteze, forţând un zâmbet să apară pe chipul meu.

— Cum adică eşti bine? se revoltă şi tind să cred că dacă nu o ascult, mă trezesc lovită. M-ai ales după ce nemernicul acela te-a şi pocnit ca un derbedeu.

O privesc cu ochii mari şi mă întreb de unde ştie.

— Augustin mi-a spus ce-ai păţit, mă lămureşte şi încuviinţez scurt din cap.

Normal că i-a spus.

— M-a sunat când ai leşinat şi m-a rugat să-ţi pregătesc camera ca să te poţi odihni, continuă să-mi vorbească, în timp ce o aţintesc cu o privire surprinsă.

De când e Augustin aşa grijuliu? Paşii ce se aud în următoarele secunde apropiindu-se de noi mă fac să mă întorc cu totul în spate şi-l observ pe Augustin oprindu-se în dreptul nostru. Mă priveşte scurt, umezindu-şi buzele cu limba şi îşi drege glasul.

— O să-l rog pe Henry să-ţi aducă cina sus în cameră, îmi spune, în timp ce-mi atinge din nou obrazul cu buricele degetelor. Cu siguranţă îmi e umflat. Du-te odihneşte-te! mă îndeamnă. Încuviinţez scurt din cap, fără să comentez, şi mă îndrept cu tot cu Emma spre baza scărilor.

Odată ajunse în dreptul acestora, începem să le urcăm, eu cu gândurile întortocheate la toată ziua de azi, Emma îngrijorată pentru starea mea. Se vede asta cu ochiul liber, mai ales că ştie prin ce-am trecut cu tata. Ne îndreptăm spre camera din fundul holului, dar, înainte de toate, mai arunc o scurtă privire în urma mea, privindu-l cu căldură pe nebunul care m-a salvat.

— Am reuşit să mă angajez, dau glas vocii mele, într-un final, acum că suntem în dormitor.

— Christina! îmi pronunţă Emma numele pe un ton ce pare sugrumat şi ştiu exact din ce cauză, dar e mai bine aşa, decât să mă ajute ea.

A făcut deja prea multe pentru mine.

— Nu, Emma! E mai bine aşa, crede-mă.

O observ oftând.

— Unde? mă întreabă, fiind curioasă să ştie.

— La cofetăria *„L'Amour”*, din centru, îi răspund. Doamna Collins m-a angajat, însă doar după ce i-am povestit ce-am păţit şi prin ce trec. Sincer, n-aş fi vrut să-i spun nimic, dar...

— Şi de când începi?

— De luni, după ore! îi răspund prompt.

— Deci avem tot weekendul în care putem să ne relaxăm, îmi spune, făcându-mă să chicotesc.

— Aşa se pare, o aprob. La ce te-ai gândit? o întreb cât timp mă schimb de hainele incomode în unele mai comode.

— Ce spui de o plimbare prin mall? mă întreabă, dar îmi citeşte pe chip că nu mă încântă ideea. Haide! se milogeşte ea, lungind vorba. Măcar nu mă duc de una singură să mă întâlnesc cu Kyle, îmi mărturiseşte, reamintindu-mi de relaţia pe care o are cu acel tip.

— De ce nu te duci singură? îi sugerez. Însă, o văd fâstâcindu-se de pe un picior pe altul. Emma!

— Nu vreau ca Augustin să ştie că mă întâlnesc cu el. E mai mare cu trei ani decât mine şi e şi partenerul meu de sex, îmi spune repede. Rămân mută de uimire.

— Adică vrei să spui că...? sunt pe punctul de a o întreba ceea ce-mi trece prin minte, dar mă opresc la timp.

— Christina, nu mai sunt virgină de un an şi ceva, îmi răspunde fără reţineri, ghicind destul de repede ce întrebare voiam să-i pun. La tine cum a fost prima dată? mă întreabă deodată, făcându-mă să mă înec cu propria salivă.

— Ce? o întreb stânjenită, înghiţind în sec. Emma, care parte din *„Eu şi băieţii nu suntem pe aceeaşi lungime de undă.”* nu ai înţeles-o? continui s-o întreb şi sper să-şi dea seama la ce fac aluzie.

Nu de alta, dar sunt virgină de când mama m-a născut şi aşa am şi rămas. Relaţia mea cu băieţii nu e una tocmai bună, încât să fi avut vreun iubit, dar nici nu se pune problema să mă fi culcat cu vreun băiat, doar aşa din plăcere.

— Of, Doamne! exclamă, dându-şi seama. Vrei să spui că eşti vir..., se miră aproape urlând în gura mare. Ca să fiu sigură că n-o aude nimeni îi acopăr gura cu mâna.

— Las-o baltă! Nu vreau să vorbesc de asta! continui să-i spun stânjenită.

— Nu e nimic rău în faptul că n-ai făcut încă sex, Christina. Fiecare dintre noi aşteptăm acea persoană potrivită, acel moment potrivit, îmi spune, în timp ce se aşază pe pat lângă mine. Dar primul sărut? mă întreabă din nou şi încremenesc total, uitându-mă cu ochii mari la ea.

Cum naiba să-i spun eu că fratele ei m-a sărutat până acum de trei ori? Îmi simt obrajii încălzindu-se, pesemne că roşesc, şi tocmai asta mă dă de gol. Fir-ar să fie!

— Deci ai avut primul sărut, îşi confirmă de una singură şi ştiu că doar obrajii mei roşii m-au dat de gol. Hai, spune-mi! Cum a fost? mă îndeamnă destul de curioasă.

De fapt, primul meu sărut, în adevăratul sens al cuvântului, a fost azi, după ce mi-am revenit şi m-am trezit brusc în braţele lui Augustin.

Felul în care m-a sărutat azi mi-a trimis prin fiecare nerv acea stare de siguranţă, ceea ce e ciudat dat fiind faptul că e aşa un nesimţit în rest. Însă, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că nebunul are un cercel în limbă şi să fiu al naibii dacă nu mi-a plăcut asta.

— Deci? mă întreabă din nou, la fel de curioasă.

— A fost... nici nu ştiu cum să mă exprim mai bine, încep să-i spun. Tot ce pot să spun e că sărută al dracului de bine, îi mărturisesc sincer, dar tot nu pot să-i spun cine e persoana care m-a sărutat. Spre deosebire de mine, care sunt cam stângace, recunosc de una singură.

— Şi cine e? vine şi întrebarea ce mă loveşte ca un fulger.

În momentul acesta nu îmi doresc decât să pice cerul pe mine, dar cum doar în desene se întâmplă asta, uite că n-am nicio şansă să scap. O observ pe Emma deschizându-şi buzele ca să mă mai bombardeze şi cu alte întrebări, dar un ciocănit în uşă ne distrage atenţia. *Salvată de clopoţel, aşa se spune, nu?* Emma se ridică de pe marginea patului şi

se îndreaptă acum spre uşă. O deschide larg şi îi face loc lui Henry să intre cu cina pentru mine. Se pare că voi cina aici. Henry se apropie cu paşi mărunţi de marginea patului şi aşază tava cu mâncare pe noptiera de alături. Oftez din nou, căci toate astea îmi aduc aminte de perioada în care mama făcea la fel şi mă întristez brusc. Nu mai ştiu nimic de mama de câteva săptămâni bune. Cred că m-a dat uitării cu totul.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă deodată Emma, văzându-mi pe chip schimbarea bruscă.

— Nu e nimic, o mint. Simt doar nevoia să mă odihnesc, atâta tot, continui să-i spun, forţându-mă să zâmbesc.

— Atunci te las, ne vedem mâine după ce ne trezim, îmi spune şi încuviinţez scurt din cap.

De îndată ce uşa se închide în urma lor, răsuflu uşurată. Noroc cu Henry care m-a salvat din a mă vedea nevoită să-i spun cine m-a sărutat, altfel nu ştiu ce-aş fi răspuns. Mă uit la tava cu mâncare preţ de câteva secunde şi oftez. Mă ridic în picioare şi mă întind mai rău decât o pisicuţă, îndreptându-mă mai apoi spre dulap, pentru a mă uita la obrazul meu, în oglinda ce e lipită pe una dintre uşile acesteia.

La naiba! S-a cam umflat. Sper să-mi treacă până luni! spun în sinea mea, uitându-mă prelung la reflexia din oglindă. O reflexie pe care îmi doresc să n-o mai văd de acum încolo. Inspir adânc şi mă hotărăsc să mă schimb în pijamale, dar înainte de toate simt puţin nevoia de aer. Mă îndrept spre peretele din sticlă şi împing uşa într-o parte, apoi păşesc în balconul spaţios. Vremea începe să se tot încălzească şi asta e chiar plăcut, mai ales că ador căldura, fiind născută vara. Oftez prelung şi mă întorc înapoi în camera mea, lăsând uşa întredeschisă pentru ca aerul să poată intra. Mă schimb repede într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou, pe care le-am primit de la Emma de sărbători şi pe care nu le-am purtat niciodată – nici n-aş fi avut când şi cum anume – şi mă strecor sub plapuma subţire, lăsându-mă furată de somnul care îşi face deja simţită prezenţa şi uitând complet de uşa întredeschisă de la balcon.

– Capitolul 4 –

Augustin Ozera
„Lupte Interioare”

Drace!

De ce simt că înnebunesc? Am mai sărutat-o până acum de vreo două ori, însă n-a fost niciunul ca şi sărutul acela din maşină. Sărutul ei stângaci mă excită şi mai mult, încât aş fi vrut ca momentul nostru să se ducă până la extrem. S-o simt pe deplin, să-i sărut fiecare părticică a pielii, s-o fac să-mi geamă numele prelung şi puternic, dar totul s-a năruit atunci când a pus punct la tot. La naiba! Respingerea ei mă face s-o doresc şi mai mult şi să fiu al naibii dacă nu-mi place jocul acesta, de-a şoarecele şi pisica.

Zâmbesc de îndată ce-mi aduc aminte de ceea ce i-a spus Emmei, că sărut al dracului de bine, şi asta mă face mândru, într-un anumit fel. Nici nu are de ce să se plângă, ştiu exact cum le place şi cum să le fac pe toate să se topească în braţele mele. Sunt un demon dat naibii când vine vorba de băgat o femeie în pat, dar şi atunci când vreau să le fac să cedeze, să se topească ca o îngheţată într-o zi a lunii lui cuptor. Sunt hotărât. Nu dau înapoi orice-ar fi, însă ea îmi demonstrează contrariul ori de câte ori pune stop... la tot. Fir-ar să fie! Îmi pun mâinile în cap şi realizez că umblu haotic prin cameră, de mai bine de cinci minute. În momentul de faţă simt nevoia de aer, aşa că decid să ies la o ţigară pe balcon. La naiba cu ţigările! Tot am spus că mă las de acest viciu prostesc, dar uite că tot ajung în situaţia în care am nevoie de el ca să mă calmez.

Mă îndrept cu paşi leneşi spre uşa de sticlă. O împing într-o parte şi ies în balconul spaţios. Iau pachetul de pe măsuţă şi scot o ţigară din el. O duc mai apoi spre buze, o aprind cu bricheta pe care o găsesc tot acolo, la locul ei, pe măsuţă şi trag puternic din ea, direct în plămâni. Las fumul să-mi iasă printre buzele întredeschise. Mă îndrept

spre marginea balconului şi îmi aşez coatele pe balustradă, fumând ţigara în linişte. Fac ce fac şi tot la ea îmi e gândul.

La micuţa cu ochişori ciudaţi, ce locuieşte la noi în casă. Ori de câte ori o văd cu vânătăi pe corp, aproape că izbucnesc de furios ce sunt, dar azi mi-am ieşit complet din minţi, de îndată ce am văzut felul în care dădea acel Fabian în ea. Nici acum nu-mi vine să cred ce a putut să scoată pe gură. Cum adică tatăl ei i-a vândut-o lui? Oricum i-am tras o bătaie ca la carte nemernicului aceluia, încât nu se va mai putea mişca pentru mult timp.

Tind să cred tot mai mult că Emma a adus-o aici pentru a o proteja, dar tot simt că e ceva mai mult la mijloc. Până acum toate prietenele surorii mele s-au dovedit a fi nişte profitoare, nişte materialiste, fiind în stare să se culce până şi cu mine pentru a putea profita de situaţia ei materială. Noroc că mi-am dat seama de asta mai devreme, decât mai târziu şi le-am întors pe toate părţile până mi-au trecut prin pat şi, în cele din urmă, le-am scos în şuturi pe uşa principală. I-am demonstrat Emmei ce fel de prietene avea, aşa că acelaşi lucru voi face şi cu Christina. Sunt curios până unde se va întinde naivitatea şi timiditatea ei, deşi cred că ştiu deja răspunsul. Trag pentru ultima dată din ţigară fumul în plămâni şi-o sting mai apoi în scrumiera de lângă mine. Trebuie să pun punct şaradei acesteia, de preferat înainte să-mi pună mie ceva în cap. Mă îndrept de spate şi dau să mă întorc înapoi în camera mea, însă uşa întredeschisă a camerei alăturate îmi captează atenţia. Se pare că micuţei îi e cald. Oare de ce? Cu siguranţă a lăsat-o ca să pot intra, deşi pot să intru şi dacă nu e deschisă. Cunosc fiecare încuietoare din casă. Înaintez cu paşi mărunţi, gândindu-mă să-i fac o vizită. Mă apropii în cele din urmă de pat. Stau şi o privesc preţ de câteva secunde şi tot ceea ce mi-a trecut prin cap acum un minut, se năruie subit.

Felul în care respiră printre buzele întredeschise, îi face pieptul să se ridice şi să coboare ritmat şi asta mă nedumereşte puţin. Dacă n-a lăsat uşa deschisă pentru mine, atunci

de ce nu a închis-o? Îmi aşez palma pe fruntea ei, ceva din mine îndemnându-mă s-o fac. Constat că e transpirată rău, dar şi tremurul incontrolabil al trupului său mă îngrijorează. Ce naiba? O observ deodată, întorcându-se când într-o parte, când în alta, respirând tot mai accelerat.

— Te rog, nu! Nu face asta! aud glasul sugrumat al Christinei. Ochii îi ţine destul de strâns închişi şi-mi dau seama că tocmai are un coşmar.

Un coşmar care o consumă încet şi sigur, făcând-o să-l simtă ca şi cum ar fi real. Inspir adânc şi dau plapuma subţire la o parte, venindu-mi cea mai trăsnită idee să mă aşez în aşternuturi, lângă ea. Încerc s-o trag în braţele mele, însă agravez situaţia şi mai mult. În loc s-o liniştesc, o înspăimânt şi mai rău.

— Dă-mi drumul! aproape urlă la mine, în timp ce mă loveşte cu pumnii ei micuţi în piept şi observ că ochii încă îi are strâns închişi.

După felul în care reacţionează realizez şi mai mult că ea trăieşte coşmarul pe care îl are, în adevăratul sens al cuvântului, îngrozind-o cumplit. Nu ştiu ce anume visează, dar tot ce trebuie să fac este s-o trezesc. Dar cum?

— Christina, trezeşte-te! E doar un coşmar! îi spun pe un ton calm, încercând în acelaşi timp s-o fac să-şi deschidă ochii, dar în zadar.

Încerc din nou s-o trag în braţele mele, însă eşuez lamentabil. Cuvintele pe care le rosteşte cu groază mă şochează.

— Te rog, tată, opreşte-te! Nu-mi lua şi ultima fărâmă de demnitate pe care o mai am!

Aceste cuvinte îmi demonstrează, în mod cert, că e mai mult decât traumatizată, dar e destul de puternică încât să nu arate asta la suprafaţă. O prind de mâini şi-o trag în braţele mele, chiar dacă ştiu că asta o va speria de moarte, dar trebuie s-o trezesc.

— Christina, trezeşte-te! îi ordon, dar nimic.

Fără să mai stau pe gânduri, îmi lipesc brutal buzele de ale ei şi încep s-o sărut încet, în încercarea de a o trezi

cumva. O simt zbătându-se în braţele mele şi în cele din urmă se trezeşte brusc, desprinzându-se din sărut, aproape zbierând. O împiedic, pentru că nu vreau s-o trezească pe Emma, punându-mă deasupra ei şi-o imobilizez cu totul, astupându-i şi gura cu mâna. Mă priveşte cu ochii cât cepele şi cred că se întreabă ce caut aici sau mai bine spus, ce caut deasupra ei. Ştiu ce caut. Caut săăăă...

Fir-ar să fie! O privesc adânc în ochi, simţindu-i pieptul urcând şi coborând ritmat sub greutatea mea şi nu ştiu ce naiba să fac în momentul de faţă. Chiar nu ştiu. Practic m-am blocat mai rău decât un idiot, mai ales că poziţia în care suntem, eu stând cu bazinul între coapsele ei... Mormăie ceva, dar nu prea înţeleg ce anume şi îmi dau seama că încă îi astup gura cu mâna, aşa că mi-o îndepărtez şi o las să respire. Respiraţia ei caldă, cu aromă de căpşune, îmi brăzdează faţa şi încep să mă întreb în sine mea: dacă o sărut se va simţi până şi gustul? De ce naiba am asemenea gânduri tâmpite? Mă las într-o parte, până ajung pe pat, lângă ea şi încerc să-mi reglez cumva respiraţia. Mă simt de parcă acum mi-am tras-o, ce naiba! O simt ridicându-se în şezut şi cu siguranţă are pregătite în mintea ei un milion de întrebări şi prima ar fi: *ce dracu' caut eu aici?* Însă, se pare că acele întrebări nu mai vin, doar se aud câteva suspine din partea ei şi atât. Mă ridic şi eu în şezut, îmi întorc privirea spre Christina şi-o observ cum se abţine, cu greu ce-i drept, să nu plângă de faţă cu mine. Nu prea sunt genul sentimental, dar nici atât de indiferent nu pot fi, chiar dacă nu obişnuiesc să arăt prea des asta. Oftez prelung şi mă întorc cu totul spre ea. Îmi aşez palmele pe umerii ei micuţi şi-o întorc brusc cu faţa spre mine, trăgând-o într-un final în braţele mele. Îi simt muşchii încordându-se sub atingerea mea şi sigur nu se aştepta să reacţionez în felul acesta. De fapt, nici eu. Nici nu ştiu de ce fac asta. Oare-mi pasă? Nu, nu are cum să-mi pese.

— Dacă-ţi vine să plângi, fă-o, o îndemn, în timp ce-i mângâi spatele cu palma, doar ca s-o calmez.

Mă ia prin surprindere când se ridică în genunchi în faţa mea şi-mi înlănţuie gâtul cu braţele, dând frâu lacrimilor ce de mult îşi doreau să cadă, ascunzându-şi totodată şi chipul în umărul meu. Tind să cred că nu e pentru prima dată când are asemenea coşmaruri. Îi înlănţui corpul cu braţele şi o las să-şi verse amarul. Trupul ei încă mai tremură incontrolabil, ca acum un minut. Coşmarul şi-a făcut efectul mai bine decât aş fi crezut şi a adus-o într-o stare de nedescris. E pentru prima dată când întâmpin o asemenea situaţie, ceea ce mă cam depăşeşte puţin, deoarece nu prea ştiu ce-ar trebui să fac şi ce nu. După ce cred că s-a mai liniştit, mă desprind din îmbrăţişare şi mă uit la ea. Îi şterg lacrimile ce încă îi cad pe obraji şi continui s-o privesc. *E aşa frumoasă*! îmi spun în sinea mea, ca mai apoi să-mi închid ochii, oftând. Observ că ea nici măcar nu mă priveşte.

— De când eşti aici? mă întreabă cu jumătate de gură şi cu un glas stins.

— Nu contează asta, îi răspund nonşalant. Trebuie să te odihneşti, continui să-i vorbesc fără ca măcar să-i răspund la întrebare.

O trag din nou în braţele mele şi mă las, cu tot cu ea, în aşternuturi. Ceva mă face să rămân aici, chiar dacă îmi doresc să ies şi s-o las singură. Braţul ei se aşază în jurul brâului meu, în timp ce capul şi-l aşază comod pe piept, iar senzaţia pe care mi-o transmite prin tot corpul acest mic gest al ei, mă face să înghit în sec. De ce mă simt atât de natural lângă ea? De ce simt că... Fir-ar să fie! Trebuie să pun punct înainte să mi se năzare ceva.

***

Îmi deschid ochii brusc şi aţintesc tavanul alb din camera Christinei. Mama ei de treabă! Mă simt mai obosit decât atunci când mi-o trag cu două odată. *De ce dracu' m-am înmuiat mai rău ca o muiere aseară?* mă întreb în sinea mea şi jur că-mi vine să-mi pocnesc câţiva pumni în faţă, doar ca să-mi revin. Nu-mi stă deloc în fire să consolez

o fată, dar aseară m-am surprins până şi pe mine. Clar n-am să mai repet asta! Pufăi exasperat şi mă ridic din pat, apoi îmi întorc privirea spre Christina şi doar o privesc. O fac eu să cedeze şi de trebuie s-o oblig! Mă duc destul de nervos spre uşa de sticlă ce dă în balcon.

Ajuns în dreptul acesteia, o deschid împingând-o într-o parte şi ies într-un final în balconul spaţios. Mă întind după pachetul de ţigări de pe masă, dar îmi reprim dorinţa de a fuma una şi mă îndrept cu paşi apăsaţi spre camera mea. Trebuie să mi-o scot dracului din cap. Inspir adânc şi mă îndrept spre dulap încă nervos. Îl deschid larg şi-mi scot hainele necesare, apoi o iau spre baie. Am nevoie urgentă de un duş rece, altfel nu-mi revin. Arunc hainele de pe mine în coşul cu rufe şi intru, la fel de furios, în cabina de duş. Învârt robinetul cu mânerul albastru şi dau drumul la apa rece. O las să curgă pe mine ca să-mi relaxeze muşchii încordaţi. Sunt aproape două luni de când Christina locuieşte aici şi nici acum, că am fost cu ea în pat, n-am fost în stare să duc totul la capăt. Ce naiba e cu mine?

Lovesc peretele de câteva ori cu pumnii şi, în cele din urmă, ies cu totul din duş. Dacă nu cedează şi nu-şi arată adevărata faţă, o scot dracului afară din casă. Aşa măcar ştiu şi eu o treabă şi nu-mi mai ies nici eu din fire. Ies şi din baie, gata îmbrăcat şi mă îndrept spre pat. Mă aşez pe marginea lui şi încep să-mi încalţ adidaşii. Fata asta îmi cam pune capac şi nu e bine. Mă ridic în picioare, iau telefonul de pe noptiera de lângă pat ca să verific cât e ceasul şi constat că e doar unsprezece spre amiază.

Trebuie să trec pe la sediu să văd ce se mai aude de următoarea deturnare, dar şi de nemernica ce ne face zile fripte. Nici nu ştiu dacă Katherine mai e sau nu în America sau pur şi simplu şi-a luat tălpăşiţa şi a fugit. Din cauza ei şi a răzbunării pe care şi-o doreşte cu tot dinadinsul, am ajuns să tragem noi ceilalţi ponoasele. Mai ales cu Frăţia Şarpelui. Nemernicii sunt cu ochii pe noi, de parcă n-ar fi fost de ajuns conflictul pe care îl are Dominic cu Joshua Hashi, liderul Frăţiei Şarpelui şi implicit naşul meu.

Se pare că cei doi au avut o înţelegere acum câţiva ani, dar de îndată ce fiica lui Dom a fost răpită, fără să se mai ştie ceva de ea, cei doi nu se mai au în relaţii tocmai bune. Nu prea ştiu toate detaliile, Dom nu mi le-a spus niciodată, dar tind să cred că e ceva uriaş şi destul de important la mijloc, iar acum că nemernica de Katherine caută răzbunare, mai mult înrăutăţeşte situaţia dintre Dom şi Joshua. Îmi frec faţa cu palmele şi mă decid să cobor jos ca să iau un mic dejun mai întârziat. Oftez prelung, apoi trag geaca de piele pe mine, îmi iau şi telefonul şi în cele din urmă ies cu totul din cameră, îndreptându-mă acum spre capătul scărilor.

E mult prea linişte, constat de îndată ce ajung în living. Doamne, leneşe mai sunt şi astea două de dorm atât, însă realizez că m-am înşelat amarnic, în timp ce intru în bucătărie. Toată încăperea miroase a clătite şi căpşuni, ceea ce îmi aduce aminte de noaptea trecută.

— Uite cine s-a hotărât să coboare din camera lui, mă ironizează Emma, în timp ce mă duc să-mi pun o cană de cafea.

— Şi eu care credeam că voi sunteţi cele leneşe, îi întorc vorba şi o văd cum strâmbă din nas la mine.

Pun la loc cafetiera în suport, apoi iau cana între degete şi o duc spre buze, în timp ce mă îndrept spre blatul din bucătărie, sorbind cu poftă. Christina n-a scos nici măcar un cuvânt de când am intrat în bucătărie, dar observ destul de bine felul în care mă priveşte, chiar fugitiv. Trag scaunul şi mă aşez pe el, privind când la sora mea, când la Christina. Ce pun oare la cale? Dar înainte să pot să-mi dau seama ce anume, mă trezesc cu o farfurie plină cu clătite în faţă. Mă uit când la sora mea, care are un zâmbet cât China, când la farfuria pe care mi-a aşezat-o sub nas. Ştiu că le-a făcut Christina, nici nu pun la îndoială asta. Am văzut că se pricepe, încă din primele zile în care a venit aici, altfel aş fi fost nevoit să chem pompierii dacă Emma ar fi gătit.

— Ar trebui să le încerci, sunt foarte bune, mă îndeamnă Emma, dar prefer să-mi beau doar cafeaua.

Încuviinţez scurt din cap că aşa am să fac şi continui să-mi beau cafeaua fără să spun altceva.

— Ne vedem în cinci minute? Emma se adresează acum Christinei şi mă întreb unde mama naibii vor să meargă.

— Sigur! îi răspunde Christina scurt.

De îndată ce Emma dispare cu totul din bucătărie, Christina se apropie de mine, în timp ce-şi umezeşte buzele cu limba... La dracu! De ce face asta? Îmi vine s-o urc pe masă şi s-o sărut, dar îmi reprim destul de repede dorinţa nebună pe care o am şi îmi iau înapoi statura de om indiferent.

— Mulţumesc! îmi spune şi ştiu exact din ce cauză, dar n-am de gând să-i dau satisfacţia asta.

— Pentru? o întreb fără să mă uit în ochii ei şi pun cana pe masă.

— Pentru aseară..., încearcă să-mi explice.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi retez aspru vorba, întrerupând-o.

Mă întorc cu totul spre ea şi o privesc cu ochi reci, savurându-i expresia nedumerită, ca un nemernic ce sunt. Tind să cred că nu se aştepta ca eu să reacţionez în felul acesta. *N-ai să vezi aşa ceva de la mine!* îmi zic în sinea mea. Nu se va mai întâmpla. Observ că vrea să-mi spună din nou ceva, dar i-o iau înainte şi nu-i dau deloc ocazia să mai scoată alte cuvinte pe gura aceea dulce a ei, care mă îndeamnă şi acum s-o sărut, aşa că mă hotărăsc să vorbesc în locul ei.

— Uite ce e, nu ştiu pentru ce-mi mulţumeşti, dar nici nu mă interesează! îi arunc vorbele în faţă. Puţin îmi pasă dacă se va apuca de plâns din cauza aceasta.

Nu sunt dădaca nimănui, dar nici nu vreau să par moale în faţa unei femei. Nu se va întâmpla asta. Expresia de pe chipul ei se schimbă subit şi respiră agitat.

— Mereu eşti atât de nesimţit? mă întreabă deodată nervoasă şi fac ochii mari când aud ce spune.

— Christina! o atenţionez, dar nici că mă bagă în seamă şi continuă să-mi arunce vorbe în faţă.

— Încerc să fiu amabilă, dar din câte observ nici nu meriţi asta. Te comporţi ca un dobitoc, deşi nici nu ştiu cu ce ţi-am greşit! îmi aruncă alte cuvinte şi asta mă înfurie.

— Ascultă bine la mine, fetiţo! Ar trebui să înveţi să-ţi măsori cuvintele şi să respecţi omul, apoi să scoţi ceva pe gură! mă răstesc la ea, scrâşnind din dinţi. M-ai înţeles? o întreb furios, dar se pare că ea n-are de gând să cedeze.

— Nu sunt eu aia cu probleme de comportament! îmi aruncă vorba în faţă, aproape urlând la mine. Încerc să fiu amabilă şi să vezi că am obraz, mulţumindu-ţi, dar se pare că nu ai cei şapte ani de acasă. Unde ai crescut, în junglă? se răsteşte din nou la mine şi pot să jur că mai are un pic şi mă pocneşte peste faţă.

Până aici mi-a fost. O prind de braţe şi-o strâng destul de puternic, făcând-o să icnească. Nici măcar nu-mi pasă că poate i se va colora pielea, mai ales la cât de nervos sunt acum.

— Ascultă-mă bine, fătucă! Nu-ţi permit ca în casa mea să-mi vorbeşti pe tonul acesta. Dacă ar fi fost după mine te aruncam în stradă de la bun început, de când ai intrat în casa asta mai exact. Nu ştiu ce i-ai făcut Emmei, de-ai convins-o să te aducă să locuieşti aici, dar voi afla şi atunci când voi şti totul te voi arunca ca pe o cârpă afară, urlu exasperat la ea.

— Dacă tu crezi că sunt o influenţă rea pentru Emma, atunci am să plec. Nu vreau să intervin între doi fraţi. Nu vreau ca eu să fiu răspunzătoare pentru o eventuală despărţire sau o ceartă, îmi spune fără să răsufle. Nu ştiu cum e să ai fraţi, pentru că n-am avut norocul să am şi eu măcar unul, dar mi-ar fi plăcut din tot sufletul, aşa că o să-ţi fac favoarea asta şi voi pleca, continuă să-mi spună, în timp ce încearcă să-şi ţină în frâu lacrimile. Asta mă face să înţeleg că tocmai am rănit-o spunându-i acele cuvinte.

Însă, nu-mi pasă. Poate să plângă cât vrea din partea mea, nu mă înmoaie cu absolut nimic. Inspiră adânc, eliberându-se în acelaşi timp şi din strânsoare mea, apoi îşi deschide din nou buzele şi spune.

— Sincer, chiar nu înţeleg cu ce ţi-am greşit eu ţie, îmi spune în cele din urmă pe un ton mai calm.

Singurul lucru cu care mi-a greşit e acela că e ea şi atât. Ştiu, pare o mare prostie, dar nu neg nici faptul că îmi vine chiar acum s-o întorc cu spatele la mine, s-o lipesc de blat şi să i-o trag. Într-un fel sau altul ceva mă opreşte, ceea ce e destul de frustrant. Îmi reprim orice altă tâmpenie ce-mi trece prin cap şi spun:

— Mi-ai face o mare favoare plecând şi, ca să vezi că sunt un gentleman, n-am de gând să te arunc afară din casă, aşa că-ţi voi da posibilitatea să pleci de una singură.

Face ochii mari, în timp ce-şi strânge buzele şi tot tind să cred că vrea să-mi pocnească una.

— Tu, un gentleman?! pufneşte amuzată. Nici pe departe nu te apropii de a fi un gentleman. Dacă ai fi fost un gentleman, nu te-ai fi comportat în halul în care te comporţi acum, ca un mitocan. Încerc să fac aşa cum am fost învăţată, dar realizez că a fost o pierdere de timp, îmi aruncă alte cuvinte, ţinându-mi piept.

Îmi simt maxilarul tot mai încleştat şi, dacă mai continuă mult, o dau chiar acum afară. Îmi strâng palmele în pumni, doar ca să mă stăpânesc să nu fac ceva nechibzuit şi o observ cum îşi deschide din nou buzele şi continuă să-mi vorbească.

— Dacă cu mine te comporţi aşa, deşi chiar nu înţeleg cu ce mama dracului ţi-am greşit eu ţie, cu sora ta cum te comporţi, de fapt? întinde şi mai mult coarda şi nu-mi place deloc în ce direcţie se duce deja toată discuţia.

Nimeni nu se leagă de sora mea, absolut nimeni. Aşa cum le-am demascat pe celelalte aşa-zise prietene ale surorii mele, aşa voi reuşi şi cu ea.

— Îţi pasă măcar de ea? urlă în continuare la mine, în timp ce mă împunge cu degetul în piept. Eşti conştient măcar prin ce traumă a trecut? mă întreabă şi mă uit deodată nedumerit în ochii ei. Stai, nu răspunde, mă opreşte când dau să-mi deschid buzele. Nu, nu ştii! Ştii şi de ce? Pentru că îţi pasă doar de tine şi de nimeni altcineva.

O prind din nou de braţe şi-o strâng mult mai puternic decât data trecută, mai ales că spumeg de furie în acest moment şi, de mai întinde mult coarda, nu ştiu de ce sunt în stare.

N-am lovit în viaţa mea o fată, dar ea mă calcă rău pe bătături acum.

— Îmi pasă de sora mea mai mult decât îmi pasă de propria-mi viaţă, îi răspund printre dinţii încleştaţi şi îmi simt o venă zvâcnind la gât.

— Nu se vede, altfel ai fi ştiut că sora ta a fost pe punctul de a fi violată anul trecut, îmi trânteşte totul pe nepusă masă, de parcă m-ar fi lovit un marfar din plin şi încremenesc, la fel şi ea.

Îşi duce mâinile spre chip, de îndată ce îi dau drumul şi nu mai spunem niciunul nimic. De ce nu ştiu asta? Mă aşez din nou pe scaun, privind-o încă nedumerit şi cu groază, dar înainte să mai pot spune ceva, aceasta iese aproape fugind din bucătărie. Cu siguranţă minte, altfel aş fi ştiut ce se întâmplă cu sora mea. Drace! Dau cu pumnul în masă şi mă ridic de pe scaun, ca mai apoi să trântesc farfuria pe jos. Ies şi eu imediat din bucătărie.

O să aflu adevărul şi, dacă m-a minţit, am să-i fac zile fripte, fără doar şi poate. Îmi iau cheile din suportul de pe hol şi ies naibii de aici, căci momentan am treburi mai importante, decât să îmi bat capul cu tâmpeniile pe care le-a scos Christina pe gură. Deschid portiera şi îmi las corpul să alunece în scaunul şoferului, apoi o trântesc puternic în urma mea, în timp ce Emma şi Christina ies şi ele din casă.

Unde naiba se duc? Preţ de un minut mă uit ca un bou la Christina şi la felul în care e îmbrăcată, în oglinda retrovizoare. Poartă pe ea o pereche de pantaloni lungi, negri, destul de strâmţi pe picior, o bluză gri, o geacă nici prea subţire, dar nici prea groasă şi în picioare o pereche de tenişi negri cu alb. Pe umăr ţine un ghiozdan micuţ, negru. Să fiu al naibii! Felul în care îi vin pantalonii pe picioarele acelea, îmi provoacă imaginaţia s-o ia razna şi ştiu exact unde ar trebui să stea, pe umerii mei, în timp ce mă afund

în interiorul ei şi-o fac să-mi geamă numele. Îmi trec vârful limbii peste buze, de îndată ce privirea ei mă arde, iar felul în care vântul îi suflă părul o face să fie al naibii de senzuală. Îmi vine să ies dracului din maşină, s-o urc pe capotă şi s-o plesnesc puternic peste fund.

O cere grav. Bag cheia în contact, înainte să-mi mai vină vreo altă idee şi-o învârt, făcând ca motorul să prindă viaţă. O turez puternic şi plec în trombă din curtea casei, de îndată ce porţile de fier s-au deschis. Drumul nu pare foarte aglomerat, dar gândul tot îmi zboară la fata cu ochii deosebiţi şi la multe alte tâmpenii ce-mi trec prin cap, care o implică şi pe ea.

Fir-ar să fie!

Ajung destul de repede la sediu – strada fiind mai mult goală la ora asta – şi parchez în curtea acestuia, apoi scot cheile din contact şi cobor din maşină, îndreptându-mă spre intrarea principală. Îmi trec o mână prin păr, aranjându-l, deşi o fac mai mult din nervozitate, şi apuc în cele din urmă mânerul uşii. O trag puternic către mine, deschizând-o. Sper ca nătărăii ăştia să fi aflat ceva de Katherine, altfel ne-am ars. Şi cum nu toate merg aşa cum ţi-ai dori să meargă, uite că lucrurile se cam înrăutăţesc chiar în acest moment.

— Fir-ar să fie! îl aud pe Alex înjurând din camera tehnică. Să-mi bag ceva în ea, nemernica! continuă să urle enervat şi nu înţeleg ce l-a apucat.

— Ce naiba s-a întâmplat? îl întreb încruntat, în timp ce mă apropii de el.

— Nemernica de Katherine a reuşit să ne acceseze baza de date, mă informează, şi încerc să-mi dau seama cum mama naibii a reuşit să facă asta.

Nimeni nu poate trece de securitatea lui Alex, fiind pusă la punct în cel mai mic detaliu, dar se pare că afurisita a reuşit cumva. Ce naiba mai vrea acum?

— Află cât mai repede ce mama dracului vrea, apoi trimite-i un virus pentru a-i bloca tot accesul spre orice informaţie ce ne poate băga la fund, îi ordon, apoi mă întorc imediat în sala mare.

Mă apropii de masa imensă, cu un monitor încorporat în ea şi încep să butonez nervos butoanele digitale. Ce mama naibii vrea să facă, nemernica? Înainte să mai scot câteva înjurături, destul de colorate la adresa lui Katherine, glasul lui Alex îmi captează din nou atenţia.

— Camera opt, cea de la depozitul din sudul oraşului, urlă din sala tehnică şi îmi aţintesc ochii spre monitorul imens de pe perete.

Mă îndrept de spate, îndată ce imaginile se derulează încet, chiar în acest moment, dezvăluindu-mi adevăratul motiv pentru care Katherine a intrat în baza noastră de date. Ştiu exact ce caută. Cele două plăcuţe pe care Alex le-a făcut şi care conţin un virus destul de periculos şi puternic, încât să poată accesa informaţii vitale.

La naiba! Dacă ajung pe mâini greşite, ne-am ars. I-am spus lui Alex că nu e bine să le păstrăm acolo, dar se pare că a dat-o din lac în puţ în momentul acesta. Mă îndrept mai furios decât acum câteva minute spre sala tehnică şi, înainte să pot să-mi deschid gura şi să-i adresez câteva de sănătate lui Alex, acesta mi-o ia înainte şi spune:

— Ai avut dreptate, nu trebuie să mi-o spui în faţă.

E la fel de nervos ca mine, pot s-observ cu uşurinţă asta.

— Ai face bine să nu stai şi să leneveşti, ci să faci ceva în legătură cu asta, altfel ne ducem dracului, îi ordon şi mă întorc iar în sala mare.

De îndată ce ajung, apuc marginile măsuţei mici de lângă canapea şi-o azvârl cât-colo, apoi îmi trec mâinile prin păr, nervos. S-o ia dracu' de treabă! Dacă acele plăcuţe s-ar fi aflat aici, nimic n-ar fi mers prost.

— Alex, ai terminat acolo? urlu în direcţia lui, simţindu-mă puţin mai calm.

— Totul s-a rezolvat, îmi răspunde prompt. Katherine se îndreaptă cu tot cu plăcuţe spre mall, mă anunţă. Tind să cred că se întâlneşte cu cineva acolo.

— Andy, Lorena, voi veniţi cu mine! Trebuie s-o oprim înainte să facă ceva cu ele! Azi! urlu la ei, apoi îmi iau cheile şi mă îndrept spre ieşirea din sediu.

Partea şi mai proastă e că trebuie să fim cu ochii în patru şi să folosim violenţa doar dacă e necesar şi, cum mall-ul e mai tot timpul plin de lume, slabe şanse. Ajuns în dreptul maşinii, deschid portiera şi mă aşez în scaunul şoferului, apoi bag cheia în contact şi pornesc motorul, nu înainte de a trânti nervos portiera în urma mea. Dau în marşarier, învârt puternic volanul spre stânga şi ies naibii din parcare, cu Lorena şi Andy pe urmele mele.

Apăs ambreiajul şi schimb viteza, accelerând doar ca să ajung cât mai repede la destinaţie şi iau curba cu un scârţâit prelung. Nu-mi pasă deloc de poliţie, tot ce-mi pasă acum e să pun mâna pe cele două plăcuţe blestemate şi să terminăm odată cu asta. Accelerez din nou şi cutreier străzile New York-ului ca un dement, ajungând într-un final în faţa mall-ului, unde constat cu stupoare că e mai aglomerat decât am crezut.

Deşteaptă mişcare, Katherine! îndrug nemulţumit în sinea mea. Găsesc repede un loc de parcare şi, de îndată ce opresc maşina, cobor şi mă îndrept spre intrarea în mall, nu înainte s-o blochez, şi încerc să ascund cât mai bine pistolul în spate, sub geacă. Femeia asta e mai deşteaptă decât am crezut. Sper doar să nu fim daţi în vileag, că ne-am ars.

— Andy, tu verifici partea de jos, iar tu Lorena, etajul al doilea. Mă ocup eu de cel de mijloc. Orice ar fi, nu o lăsaţi să scape cu plăcuţele alea nenorocite! îi instruiesc pe cei doi.

Aceştia încuviinţează scurt din cap şi într-un final ne despărţim. Mă îndrept cât pot de natural, fără să atrag prea mult atenţia asupra mea, spre scările rulante. Văzându-mă pe ele, încep să scanez perimetrul pe o suprafaţă cât mai largă. Mă uit când în stânga, când în dreapta şi tot nimic.

La dracu! Nici urmă de ea! mă revolt în sinea mea. Unde poate fi nemernica asta? Nu ştiu de câte minute mă tot învârt ca un tembel prin tot etajul întâi, dar nici urmă de Katherine. Zici că s-a evaporat ca o vrăjitoare. Scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi încep să formez

numărul lui Andy, apoi duc telefonul la ureche şi sper ca măcar el s-o fi văzut, dacă nu, atunci Lorena. După câteva clipe, acesta răspunde.

— Spune-mi că ai găsit-o!

— *Nici urmă de ea!* îmi răspunde repede şi-mi vine să trântesc telefonul de podea, dar îmi reprim acest gest şi spun:

— Caut-o în continuare şi, dacă e ceva, anunţă-mă! Nemernica nu trebuie să scape!

— *Desigur!* îmi răspunde prompt şi închide.

Formez din nou numărul de telefon, dar de data aceasta al Lorenei şi-l duc la ureche. Aceasta răspunde aproape imediat:

— Dă-mi o veste bună! o rog, dar se pare că totul merge şi mai prost.

— *Nimic, zici că s-a evaporat, nu altceva!* îmi răspunde la fel de nervoasă.

— Drace! înjur în gura mare, făcând câteva persoane să mă privească dubios. Găsiţi plăcuţele alea, altfel ne ducem naibii!

Nici nu aştept ca Lorena să-mi răspundă şi închid telefonul, scrâşnind puternic din dinţi. Fir-ar să fie! Îmi aşez palmele pe marginea balustradei, de îndată ce îmi îndes telefonul înapoi în buzunar şi privesc prin împrejurime.

Ieşi de oriunde ai fi, Katherine! Oftez prelung şi mă îndrept de spate, dorindu-mi să cobor la parter, însă părul ciocolatiu, lăsat în voie, pantalonii lungi, negri, geaca nici prea groasă, nici prea subţire, tenişii negri cu alb şi ghiozdanul micuţ pe care îl poartă pe un singur umăr, îmi captează atenţia, făcându-mă să-mi mijesc ochii în direcţia aceea, încercând să-mi dau seama cine e.

Ce caută Christina de una singură în mall şi unde mama naibii e sora mea? mă mir în sinea mea şi inspir adânc. Încerc să mă calmez, de preferat înainte să dau ochii cu ea şi s-o iau la rost, poate mult mai nervos decât azi-dimineaţă. Chiar le este atât de greu să spună unde dracu' merg?

M-am săturat să-i tot explic Emmei asta şi ar cam trebui să le trag câteva palme la fund, ca la copiii aceea mici care nu ascultă mai deloc. Mă pornesc încetul cu încetul, cu ochii încă pe ea şi observ felul în care îşi trece mâna prin păr, aranjându-l. Însă, modul în care îşi savurează îngheţata mă duce desigur cu gândul doar la obscenităţi. La naiba! Mi-o doresc prea tare, dar mă scoate din minţi cu refuzurile ei.

— Unde crezi că mergi, domnişorică? o întreb, postându-mă în faţa ei şi-o opresc.

Aceasta îşi ridică ochii spre mine şi mă priveşte uşor încruntată printre genele lungi pe care le are, dar şi puţin surprinsă să mă găsească prin mall.

— Deci? continui să-i pun întrebări şi-mi încrucişez braţele la piept, privind-o cu o sprânceană ridicată.

— Nu cred că trebuie să-ţi dau ţie explicaţii unde mă duc şi ce fac, îmi trânteşte cuvintele în faţă pentru a nu ştiu câta oară.

La cât sunt de nervos în momentul acesta, numai chef de glume expirate nu am. Îmi duc o mână spre tâmple şi încep să le masez puternic, încercând să înlătur durerea ce m-a luat dintr-odată.

— Ce mama naibii e aşa de greu să daţi un amărât de mesaj şi să spuneţi unde mama dracului sunteţi? o întreb nervos, făcând-o să mă privească surprinsă de izbucnirea mea.

— N-am ştiut că am nevoie de o dădacă, îmi răspunde, savurându-şi în continuare îngheţata. Şi... nici de-aş avea numărul tău, nu ţi-aş trimite mesaj, continuă să-mi spună. Abia acum realizez că nu are numărul meu de telefon.

Drace! Acum e cel mai bun mod de a avea numărul ei şi să ştiu pe unde-şi mişcă fundul.

— Dă-mi telefonul! îi ordon şi o observ privindu-mă printre gene.

— Poftim?! Pentru ce-ţi trebuie ţie telefonul meu? Nu ai unul? mă ia peste picior şi mai am puţin până să-mi ies din minţi.

— Dă-mi telefonul ca să-ţi salvez numărul meu, ca să nu mai spui că nu-l ai şi că nu puteţi să-mi daţi un mesaj, îi răspund frustrat.

Îşi dă ochii peste cap, apoi trage fermoarul de la geacă şi scoate un telefon nu prea la modă, punându-mă în situaţia de a face glume pe seama lui. Pentru o secundă ezită să mi-l înmâneze, dar în final cedează. Îi salvez repede numărul meu, apoi îi spun:

— Ştii? Nu se mai poartă cărămizile, o iau peste picior, în timp ce-i flutur prin faţă telefonul şi zâmbesc răutăcios.

Mă priveşte încruntată, încercând în acelaşi timp să-şi recupereze telefonul, dar... nicio şansă, aşa că îmi spune:

— Nu toată lumea poate să-şi permită ce-ţi permiţi tu, observ cum i se umezesc uşor ochii, dar rămâne la fel de puternică. Dă-mi nenorocitul acela de telefon! îmi ordonă, dar nici nu mă gândesc să fac întocmai cum îmi cere.

Încep şi mut telefonul dintr-o mână în alta şi, cu cât se chinuie să şi-l recupereze, cu atât mă trezesc cu Christina îmbrăţişându-mi trupul, continuând să încerce să-şi ia telefonul. Privesc intens în jos, spre ochii ei, ce par atât de surprinşi de poziţia în care suntem. Îşi revine în simţiri, în acelaşi timp cu mine, şi în cele din urmă reuşeşte să-şi recupereze telefonul.

— Ştii? Eşti chiar un nemernic, îmi spune, deplasându-se spre cel mai apropiat coş de gunoi ca să-şi arunce îngheţata.

— E păcat s-o arunci, îi spun, în timp ce-i iau îngheţata din mână, înainte de a o arunca în coş. O duc spre buze, înfruptându-mă din aroma de căpşune, dar şi din savoarea buzelor sale.

Tind să cred că-i cam plac căpşunele, de vreme ce mai tot timpul dau peste această aromă.

— Mi-a pierit pofta de mâncare, îmi spune sec, intrând mai apoi într-un magazin de... lenjerie intimă? constat într-un fel, întrebându-mă în sinea mea.

Sunt destul de curios ce anume vrea să-şi cumpere, aşa că savurez repede îngheţata rămasă şi intru după Christina

în magazin. Culorile ce predomină acum în mâna ei sunt roşu, negru şi alb. Sunt culorile ce-mi plac şi mie al naibii de mult, mai ales atunci când sunt combinate, reprezentând un fel de afrodiziac. Se pare că şi ei îi plac aceleaşi culori, ceea ce mă face să realizez că avem câteva lucruri în comun. Mă apropii de micuţa afurisită şi îi şoptesc pervers la ureche:

— Ce-ar fi ca atunci când ajungem acasă să-mi arăţi cum îţi vin fiecare în parte? o întreb, deja imaginându-mi-o îmbrăcată cu fiecare piesă.

Aceasta se întoarce cu totul spre mine, făcând ochii mari, şi mă trezesc cu o palmă zdravănă peste faţă, ce răsună în tot magazinul. E pentru a nu ştiu câta oară când sunt pălmuit de către ea şi cred că-i cam face plăcere să facă asta.

— Prima dată faci glume proaste pe seama telefonului meu, iar acum asta? mă întreabă aproape plângând. Dacă ai nevoie de cineva care să-ţi arate cum vine lenjeria intimă pe ea, angajează-ţi o damă de companie, îmi trânteşte cuvintele în faţă printre dinţi. Eu una nu fac aşa ceva, nici de-ai fi ultimul bărbat de pe planetă, continuă să-mi spună şi mă trezesc cu lenjeria intimă în braţe.

Iese val-vârtej din magazin fără să-mi mai adreseze alte cuvinte sau vreo palmă, lăsându-mă singur cuc acolo. Cred că am cam întrecut măsura, dar la ce nervi am azi, se pare că ea s-a nimerit a fi persoana pe care să-mi vărs toată frustrarea. Inspir adânc şi dacă tot sunt aici mă gândesc să-i plătesc eu ceea ce şi-a ales şi nu le-a mai luat din cauza mea, plus încă ceva pe lângă. Măcar atât să fac, să vadă că nu sunt chiar un nesimţit. Ies în cele din urmă din magazin, dar şi din întreg mall-ul şi mă îndrept spre maşină cu o pungă în mână. Ajuns în dreptul acesteia, deblochez maşina şi aşez punga pe scaunul pasagerului, în timp ce îi aştept pe cei doi nemernici din echipa mea să apară.

— Deci? îi iau tare, încrucişându-mi braţele la piept şi rezemându-mă de caroseria maşinii.

— Nici urmă de Katherine, îmi răspunde Andy. Zici că s-a evaporat, nemernica.

— Drace! înjur în gura mare, fără să-mi mai pese că mă aude cineva.

Acum ce mama mă-sii facem? Unde s-o mai căutăm? Privesc în jur, dar degeaba, aici Katherine nu e de găsit.

— Ne întoarcem la sediu şi o punem sub urmărire, le spun în timp ce mă îndrept de spate şi ocolesc maşina prin faţă, ajungând imediat în partea cealaltă.

Aceştia încuviinţează scurt din cap, aprobându-mă, şi se întorc înapoi la maşinile lor. Ne urcăm fiecare în maşinile cu care am venit şi plecăm în trombă cu toţii spre sediu. Pe tot parcursul drumului gândul îmi zboară la Christina şi la ceea ce mi-a spus. Nu ajung niciunde cu fata asta. Poate ar trebui s-o las baltă, dar să fiu al naibii dacă nu mă atrage mai rău decât un magnet. Nu ştiu ce naiba mi-a făcut, dar e destul de clar că o doresc mai mult decât am dorit vreo femeie vreodată. Ajungem în timp record la sediu şi parchez, apoi îmi las capul să atingă spătarul scaunului şi oftez. Ziua asta s-a transformat într-un coşmar. Oftez din nou şi decid să ies din maşină, îndreptându-mă acum spre intrarea principală.

— Ai face bine să-mi dai o veste bună, nu de alta, dar nu sunt în toane bune! urlu către Alex şi îl observ oftând.

— Am reuşit să accesez toate camerele mall-ului, începe să mă pună la curent. Însă nici urmă de ea, asta până când am găsit-o în aripa de vest a acestuia. A schimbat maşina şi a plecat cu tot cu plăcuţe. Îmi pare rău, omule! Am crezut că sunt în siguranţă acolo, continuă Alex să-mi vorbească cu părere de rău. Eu doar clatin din cap, aprobându-l.

Îmi duc o mână spre tâmple şi încep să le masez destul de puternic. Nimeni n-ar fi trebuit să ştie de aceste plăcuţe, doar noi, ceea ce mă face să cred că avem un spion în interiorul sediului. Dar cine? Toţi cei din echipă sunt de încredere, doar o singură persoană mi se pare mai suspectă, aceea fiind Cody Ress. E aici de nici patru luni, dar tind să cred că ascunde destule, mai ales că e cam rezervat în multe privinţe. Mă întorc cu totul spre Alex şi-i spun:

— Află tot ce trebuie despre Cody Ress. De la data de naştere şi locul în care s-a născut, până la ce culoare poartă la boxeri dacă trebuie. Tind să cred că avem un spion aici în sediu şi el e singurul mai nou, îi spun cât să audă el şi îl observ încuviinţând scurt din cap că a înţeles.

— Crezi că el...?

— Da, îi răspund repede, întrerupându-l. Nu crezi că a fost o coincidenţă faptul că Arman l-a găsit atât de uşor? îl întreb, amintindu-mi de faptul că zicea că are nevoie de un ajutor în atelier.

— Da, ai dreptate!

— Aşa că află tot ce poţi despre el, dar fără să ştie nimeni, nu până la proba contrarie. Eu plec, mai am ceva de rezolvat, îl anunţ apoi ies din sala tehnică şi implicit din sediu, îndreptându-mă în cele din urmă spre maşina ce am parcat-o în faţă.

Sper doar ca ceea ce fac acum să mai îngroape securea dintre mine şi Christina. Cred că am judecat-o prea aspru, prea devreme, sper. Deschid portiera şi-mi las corpul să alunece în scaunul şoferului, ca mai apoi s-o trântesc în urma mea. Pornesc motorul şi mă îndrept spre casă.

Gândurile-mi zboară din nou la palma pe care am primit-o azi din partea ei şi trebuie să recunosc că se ţine bine pe poziţie. Pur şi simplu îmi taie tot elanul de a ajunge s-o bag în patul meu. Parchez în faţa casei, după minute bune petrecute pe drum, ies din maşină şi mă îndrept agale spre intrare, cu punga în mână. Casa pare cam pustie, ceea ce înseamnă că fetele nu au ajuns încă de la mall, iar asta îmi oferă avantajul de a putea intra în camera Christinei, să-i las ceea ce şi-a ales de la magazin.

Zis şi făcut. Văzându-mă înăuntru, încep să urc grăbit scările spre dormitoare şi înaintez spre camera din capătul holului. Îmi aşez mâna pe clanţă, acum că sunt în dreptul uşii, şi-o deschid larg. Mirosul de trandafiri şi ciocolată, dar şi o tentă de căpşune, mă izbeşte plăcut direct în faţă. Mirosul îmbietor, dar şi atmosfera camerei, sunt ca un

afrodiziac în stare pură, ca un drog ce-ți gâdilă simțurile și te face să-ți faci tot felul de scenarii. În momentul acesta, scena pe care mi-o imaginez mă face să înghit în sec. Dacă ar fi în acest moment Christina aici, cu siguranță i-aș fi sfâșiat hainele de pe ea. Și fără să stau câtuși de puțin pe gânduri, aș fi trântit-o în așternuturi, făcând dragoste cu ea până când n-am mai fi știut de noi. Fir-ar să fie! Dragoste? Ce mama dracului mă apucă? Scutur ușor din cap, apoi las punga pe noptiera de lângă pat și ies dracului din camera ei, înainte să-mi mai vină ceva prin mintea asta a mea bolnavă.

***

Ies din duș, doar cu un prosop în jurul taliei și cu încă unul în mână, ștergându-mi părul, și pășesc relaxat spre dulap. Îl deschid și-mi arunc ochii prin el, încercând să-mi aleg ceva de îmbrăcat, însă, înainte să pot să-mi scot ceva, ușa de la cameră se trântește brusc de perete, captându-mi atenția. Scrâșnesc din dinți și mă încrunt vizibil exasperat.

— Nu pot să cred c-ai făcut asta! glasul Christinei mă ia prin surprindere și nu mă așteptam ca ea să reacționeze așa sau mai ales să fie aici.

— Nu știi că nu ai voie în camera mea? o întreb nervos.

— Puțin îmi pasă de asta acum! Știam eu că a fost o idee proastă, dar tot am ascultat-o, îmi spune și trebuie să recunosc că sunt puțin nedumerit la cine anume se referă.

Înainte să mai pot scoate ceva pe gură, Christina iese val-vârtej din camera mea, dar lasă în urmă punga ce i-am dus-o în cameră. S-o ia naiba! Trag pe mine repede boxerii, o pereche de blugi negri, rupți pe alocuri și un tricou, pe care le-am scos în grabă din dulap. Apoi ies din camera mea nervos și cu mușchii încordați și mă îndrept spre camera ei. Intru ca un taifun, trântind și eu ușa în urma mea, ceea ce o face să tresară speriată. Mă duc țintă spre micuța afurisită, ce tocmai mi-a pus capac pe ziua de azi și-o prind, fără nicio reținere, între corpul meu și dulap.

— Atitudinea ta deja mă scoate din minţi. Încerc, măcar odată, să fac un lucru drăguţ pentru tine şi tu cum reacţionezi? o întreb printre dinţii încleştaţi, aproape urlând la ea.

— Un lucru drăguţ? mă întreabă, făcând ochii mari. Mai întâi mă jigneşti de parcă ţi-aş fi greşit cu ceva, apoi faci mişto de telefonul meu în public, iar în magazin îmi ceri să probez lenjeria pentru tine, de parcă aş fi vreun model ori vreuna dintre tipele pe care le bagi în pat şi fac tot ce le ceri tu. Şi acum asta? De ce? mă întreabă şi ea la rândul ei, referindu-se la tot ceea ce s-a întâmplat în decursul zilei de azi, încă de azi-dimineaţă.

De ce? Ei bine, sunt frustrat că nu o pot avea, dar încerc să mă apropii de ea, într-un fel sau altul. Sau habar nu am ce mama naibii mai fac. Sunt bulversat de tot şi toate. Înainte să pot scoate ceva pe gură, glasul Emmei ne captează amândurora atenţia.

— Augustin, ce naiba faci? Nu începe din nou! urlă la mine, ştiind exact la ce se referă.

Pe toate fostele ei aşa-zise prietene le-am sedus în aşa fel încât să le dau în vileag, dar acum nu prea mi-a ieşit faza. Christina nu cedează atât de uşor precum au cedat celelalte, iar pe mine mă scoate din minţi chestia asta. Nu aşa ar fi trebuit să decurgă lucrurile.

— Aşa ai făcut cu toate prietenele mele. Le-ai sedus până ţi-au ajuns în pat. Mă şi miră faptul că nu te-au reclamat la poliţie, îmi spune nervoasă. Acum cu ea? Nici să nu îndrăzneşti! Mă avertizează, dojenindu-mă.

Până aici mi-a fost. N-am de gând să mă cert cu sora mea sau s-o pierd din cauza unor fete ca Rania, Amara sau Christina. Toate sunt prietene cu sora mea doar pentru că are bani şi atât. O prind de braţ pe Christina, destul de puternic, fără să-mi pese că poate o rănesc şi o trag brutal după mine, făcându-mă că nu-i aud deloc protestele şi fără să-mi pese că sora mea mai are ceva de spus.

— Chiar acum o să pleci din casa asta, afurisita naibii! ordon furios, în timp ce-o trag pe Christina după mine pe

hol, apoi pe scări în jos, coborându-le în grabă şi pot să jur că am auzit un icnet din partea ei.

— Ce? glasul ei sugrumat emană groază, mai ales că deja s-a cam întunecat afară. Dar..., lucrurile mele..., încearcă să-mi spună, însă nu o iau în seamă, ba dimpotrivă continui s-o trag brutal după mine afară din casă şi, în cele din urmă, spre porţile din fier forjat.

— Augustin, încetează! mă roagă Emma, trăgând de mine, dar nu dau înapoi şi de s-ar pune în genunchi în faţa mea şi m-ar implora să nu fac asta. Unde să meargă la ora aceasta? mă întreabă îngrozită.

— Nu mă interesează pe mine, e treaba ei unde! îi arunc vorbele în faţă, în timp ce deschid poarta şi o împing brutal pe Christina prin ea, făcând-o să cadă pe asfaltul uşor umed.

Suflu sacadat pe nări mai rău decât un taur ce a văzut roşu în faţa ochilor şi-mi aşez mâna pe poartă ca s-o închid la loc. Christina mă aţinteşte cu o privire încruntată şi plină de lacrimi, apoi îşi deschide buzele, pe care le observ încă de aici cum tremură necontrolat şi spune:

— O să fiu bine, Emma, se adresează surorii mele fără să mă mai bage în seamă. Nu-ţi face griji în privinţa mea, dar îmi vreau lucrurile personale! Şi când spune asta îşi mută privirea pe mine. Eu nici nu mă gândesc să i le dau.

Le va găsi în tomberon, mâine dimineaţă. Fără să mai spun ceva o trag pe Emma după mine, chiar dacă protestează în continuare, şi-o las pe Christina în urma noastră. Arunc o privire scurtă în spate şi-o văd prinzându-se cu degetele de barele de fier. Îşi coboară apoi privirea, oftează şi în final îşi îmbrăţişează trupul, frecându-şi braţele cu palmele ca să se încălzească. Priveşte spre stânga ei, oftând pentru a doua oară. Nu-mi pasă unde va merge sau unde va dormi în seara aceasta, atâta timp cât nu mai e aici. N-o mai vreau în preajma surorii mele, implicit n-o mai vreau nici în preajma mea şi punct!

— Eşti un cretin, idiotule! îmi urlă Emma în urechi, în timp ce o trag în continuare după mine. Unde să meargă la

ora asta, boule? Tu gândeşti măcar puţin sau iar ai tărâţe în craniul ăla al tău, în loc de creier? mă bombardează cu întrebări şi scrâşnesc din dinţi.

— Nu-mi pasă, dar aici nu mai stă şi punct. M-am săturat de şarada pe care o face, de parcă ar fi vreo mironosiţă, îmi explic impulsurile, fiind frustrat peste măsură de situaţie.

Fir-ar să fie!

— Ce şaradă, idiot infantil? mă întreabă şi rămân şocat la felul în care sunt făcut de propria soră. Acum faci pe fratele mare şi protector? Acum? Când am avut mai mare nevoie de tine, unde ai fost? îmi pune alte întrebări, dar pe când să-i spun câteva ca s-o opresc, mi-o ia înainte şi continuă. Nu, nu-mi spune, că ştiu exact unde ai fost! Erai la dracu-n praznic şi ţi-o trăgeai cu vreo panaramă agăţată în club, în loc să-ţi pese că sora ta era cât pe ce să fie violată, urlă cât o ţin plămânii la mine, glasul răsunându-i în toată casa.

Cuvintele ei mă trăsnesc până în moalele capului şi realizez cu stupoare că acelaşi lucru mi-a spus şi Christina azi-dimineaţă, însă am preferat să nu o cred. Acum mă simt de parcă mi-a căzut întreg cerul în cap şi am făcut cea mai mare prostie din viaţa mea, aruncând-o pe biata fată în stradă. *Bou mai eşti, frate!* subconştientul meu mă bate la fund cu propriile arme.

— Ce-ai spus?

Şocul încă se citeşte pe chipul meu.

— Ce-ai auzit, nemernicule! mă loveşte cu pumnii în piept şi e pentru prima dată când sora mea mă face într-un asemenea hal. Am vrut doar să mă duc până la baie, când nemernicul de William a intrat peste mine şi a încercat să mă violeze. Am strigat şi tot am strigat după ajutor, dar nu era nimeni care să mă ajute.

Emma îşi şterge lacrimile căzute pe obraji, dar şi pe bărbie şi pe gât, şi continuă să-mi spună.

— Dacă n-ar fi fost Christina să mă scoată naibii de acolo, nici nu vreau să-mi imaginez cum aş fi fost acum. Drace! Să fi văzut în ce hal arăta în ziua aceea, plină de

vânătăi şi cu spatele aproape sângerând şi tot nu a dat înapoi până nu m-a scos dracului de acolo. Ai fi înţeles multe, dar eşti prea cretin ca s-observi asta, continuă să-mi urle în faţă şi încremenesc la propriu. Nemernicul ar fi omorât-o dacă nu-mi veneam repede în fire, lovindu-l într-un final cu ceva în cap, doar ca să-şi elibereze mâinile din jurul gâtului ei, mai adaugă. Eu rămân mut şi nu mai ştiu ce să zic.

Fata asta practic s-a sacrificat pentru sora mea. Îmi pun mâinile în cap şi acum îmi vine mie să mă lovesc cu ceva. Doamne, ce prost sunt! O văd pe Emma intrând în camera Christinei, apoi se întoarce cu o foaie în mână şi încerc să-mi dau seama ce vrea să facă cu ea.

— Am adus-o în casa asta cu forţa, chiar dacă m-a refuzat de nenumărate ori, pentru că îi datorez asta şi pentru că m-am săturat s-o văd murind câte puţin, în fiecare zi. Tatăl ei a bătut-o de aproape a omorât-o, pentru simplul fapt că mama ei s-a hotărât să-l părăsească. Şi, pe deasupra, o mai ţinea şi închisă într-un beci, timp de câteva zile, fără apă, fără mâncare, fără nimic, atunci când i se năzărea că a trecut peste cuvântul lui. Şi uite-aşa, sora mea şi-a descărcat tot ce avea pe suflet. Eu... doar înghit în sec. Pentru curiozitatea ta s-a şi angajat, refuzând total ca eu s-o ajut cu bani, îmi trânteşte tot adevărul şi înghit în sec, din nou.

Nici nu ştiu ce-aş mai putea să spun acum. Sora mea tocmai m-a făcut knockout, mult mai rău decât dac-aş fi încasat o serie de pumni direct în faţă, la propriu.

— Dacă nu mergi s-o aduci înapoi, poţi să uiţi că sunt sora ta! mă ameninţă, apoi se încuie în camera ei, refuzând total să mai iasă de acolo.

— Drace! înjur în gura mare.

Lovesc peretele cu pumnul şi într-un final intru val-vârtej în camera mea. Îmi iau telefonul de pe noptiera de lângă pat şi încep s-o sun pe Christina, dar sunetul telefonului ce vine din camera alăturată îmi confirmă că nici nu are telefonul asupra ei. Îmi frec faţa cu palmele şi, în cele din urmă, ies din camera mea, nu înainte de a mă încălţa şi de a-mi

lua geaca pe mine, îndreptându-mă spre maşină. Arunc o privire fugitivă spre poarta din fier, dar nu mai găsesc pe nimeni.

Unde naiba eşti, Christina? mă întreb în sinea mea şi deschid portiera. Urc, bag cheia în contact şi pornesc motorul, demarând în trombă de pe loc, de îndată ce porţile se deschid larg. Sunt un mare idiot! Am crezut că ştiu totul, dar se pare că m-am înşelat amarnic. În ultima vreme mai toate mi-au scăpat din vizor, chiar şi viaţa surorii mele, pe care se presupune că trebuie s-o protejez şi să am grijă de ea, dar uite că am ajuns să fiu cel mai groaznic frate.

Am ajuns să-mi pese doar de viaţa mea notorie şi de nenorocitele de misiuni, iar pe Emma nu o mai iau în seamă cu absolut nimic, iar acum...? Acum am făcut pe grozavul, arătând cât de bărbat sunt, trimiţând-o la mama dracului pe singura persoană care i-a fost aproape surorii mele în tot acest timp.

Grozav, dobitocule! Meriţi un premiu pentru stupizenia ta mirobolantă! mă dojenesc de unul singur în sinea mea. Cutreier oraşul în lung şi-n lat, dar nici urmă de Christina.

— Unde te-ai fi putut duce, Christina? o întreb cu voce tare de parcă m-ar auzi şi mi-ar răspunde.

Emma niciodată nu mi-a vorbit ca acum. Se pare că am dat-o rău în bară ca frate şi da, a avut dreptate. Mi-o trăgeam cu una în loc să fiu lângă ea, iar acum m-am luat fix de persoana care i-a fost şi îi este alături, mai mult decât îi sunt eu. Ce idiot! Îmi mijesc mai bine ochii, în timp ce trec pe lângă parcul central, şi observ puţin mai în faţă o siluetă ce se zbate în mâinile unor idioţi. Las geamurile jos de la portiere, doar ca să pot distinge vocile şi de îndată recunosc glasul Christinei, care urlă din toţi plămânii după ajutor. Întorc brusc şi mă iau după ei. Se pare că au închis-o într-o dubă după cum văd, iar acum se îndreaptă spre... mama naibii!

Mă ţin ca un scai după ei, cam jumătate de oră, apoi opresc, în aşa fel să nu fiu văzut, în apropierea unei clădiri

abandonate, de la periferia oraşului şi ies din maşină. Păşesc cu grijă ca să nu fac zgomot, apropiindu-mă cât mai mult de locul în care sunt, ca să pot observa momentul în care o scot pe Christina din dubiţă, cu intenţia s-o ducă înăuntru.

— *Fabian, dă-mi drumul!* aud glasul Christinei, implorându-l. *Lasă-mă să plec!* continuă să-l implore, dar nimic.

— *Taci, nemernico!* îl aud pe Fabian strigând la ea. *Nu mă face să te mai pocnesc încă o dată, doar ca să-ţi ţii gura aia spurcată închisă!* o ameninţă şi asta îmi aduce aminte de ziua în care l-am prins, lovind-o în centru.

Mă reîntorc înapoi la maşină şi scot valiza neagră de sub scaunul pasagerului, pe care am aruncat-o recent acolo, în caz de nevoie. O deschid larg şi scot un pistol din ea, verificându-l. Îl încarc şi iau cu mine încă patru-şase încărcătoare pline cu gloanţe, sperând în sinea mea să nu fiu nevoit să-l folosesc. Ies apoi din maşină şi mă apropii încet de clădirea în care bubuie dintr-odată muzica, de parcă ar vrea să ascundă ceva.

Reuşesc să ajung în dreptul acestuia şi constat că sunt cam nevoit să scot pistolul. La câţi idioţi mişună prin apropiere, cu siguranţă nu voi putea trece de ei fără să nu fiu anihilat. Scot pistolul şi îl armez, ţintindu-i pe primii trei, pe care îi trimit direct la *„somn”*. Arunc o privire scurtă în jur şi mă îndrept spre intrarea principală, cu paşi mărunţi. De îndată ce deschid uşa, mă uit când în stânga, când în dreapta, până să înaintez profund în încăpere. Ajung aproape de living şi încep să-i număr pe cei prezenţi. Sunt cinci la număr, încât tind să cred că aici e o reţea de traficanţi de carne vie, iar eu, ca un imbecil ce sunt, am trimis-o pe Christina la dracu-n praznic. Îl ţintesc pe primul şi-l lovesc direct în cap, captând astfel atenţia celorlalţi.

La naiba! Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. O serie de gloanţe se năpustesc asupra mea, dar reuşesc cumva să ies nevătămat din toată treaba asta şi mă ascund după următorul corp de mobilier din încăpere. Îmi verific pistolul de gloanţe şi arunc la întâmplare încărcătorul gol. Îl încarc

cu unul nou, apoi mă ridic şi apăs pe trăgaci, nimerindu-i pe alţi trei. Aceştia cad ca seceraţi şi constat că doar unul mi-a mai rămas. Mă ascund din nou după mobilier şi scot încărcătorul gol, înlocuindu-l cu unul nou. Ies din nou din ascunzătoare şi mă îndrept spre idiotul ce trage în direcţia mea, dar cam prost. Primul glonţ îl loveşte în umăr, dar al doilea e decisiv, lovindu-i direct inima şi făcându-l să atingă podeaua murdară din living. Bun! Am scăpat şi de aceşti idioţi, dar muzica asta infernală nu mă ajută cu absolut nimic. Îndrept pistolul spre sistemul audio şi trag câteva gloanţe, oprindu-l de tot, apoi scot cartuşul gol şi pe când mă pregătesc să încarc din nou pistolul, ţipătul Christinei îmi captează atenţia. Ascult cu mare atenţie câteva secunde şi îi aud din nou glasul venind de la etaj.

— De data aceasta nu mai scapi cu viaţă, Fabian, mârâi printre dinţi.

Încarc pistolul, în timp ce urc scările spre etaj şi, odată ajuns sus, îmi blestem minutul în care am scos-o din casă pe micuţa cu ochişori ciudaţi. *Sunt prea multe camere,* constat în gândul meu la vederea holului lung. La naiba! *Dac-aş putea să-i aud din nou glasul să mă iau după el,* mă rog în sinea mea şi pare că rugămintea mea e ascultată, de îndată ce glasul Christinei răsună ca un ecou în toată clădirea, venind dinspre al treilea dormitor, pe dreapta.

— *Lasă-mă dracului în pace!* urlă Christina şi aud o bubuitură.

— *De nu stai locului, te pocnesc!* mârâie Fabian către ea. *Inocenţa ta e a mea acum!* continuă să-i spună şi realizez că tot ce vrea este s-o violeze.

— *Dă-te jos de pe mine, idiotul dracului*! Christina îl face în toate felurile, luptându-se în continuare cu Fabian s-o lase în pace.

Aşa, micuţa mea. Vorbeşte în continuare ca să pot ajunge la tine, spun în sinea mea de parcă m-ar auzi şi de îndată realizez că am alintat-o. Înaintez cu paşi mărunţi, luându-mă în continuare după glasul Christinei.

— *Dă-te jos de pe mine, gorilă idioată!* aud glasul micuţei mele, venind chiar din dormitorul din faţa mea şi, fără să mai stau pe gânduri, lovesc puternic uşa cu piciorul şi-o trântesc de perete.

— Ridică-te de pe ea, jigodie! urlu la Fabian, în timp ce-l ţintesc cu pistolul şi înaintez cu atenţie spre el.

— Ai venit să vezi *„spectacolul”*? mă întreabă, rânjind. Încă puţin şi începe, continuă să-mi vorbească, însă numai pentru spectacol nu venisem eu.

Am venit s-o scot dracului pe Christina de aici şi s-o duc înapoi acasă, unde îi este locul. Lângă Emma şi lângă mine. De ce naiba gândesc în felul acesta? Scutur uşor din cap şi îmi revin în simţiri, apropiindu-mă şi mai mult de patul în care o ţine captivă pe Christina.

— Nu-ţi mai repet încă o dată, jigodie ce eşti! Ridică-te naibii de pe ea, altfel te fac să înghiţi toate gloanţele pe care le am! mă răstesc la el, în timp ce suspinele Christinei ajung la urechile mele.

— Nu pot face asta! îmi răspunde nonşalant, aruncându-mi o privire chiorâş. Vezi tu..., începe să-mi spună şi-l observ ducându-şi mâna spre interiorul gecii, scoţând în cele din urmă pistolul pe care îl avea ascuns acolo.

Înainte să poată să mă nimerească, apăs pe trăgaci şi-i înfig un glonţ direct în cap, ca ţipătul Christinei să fie şi mai puternic, de îndată ce corpul fără viaţă al lui Fabian cade cu totul peste ea.

— Dă-l jos de pe mine! Dă-l jos de pe mine! urlă, împingând trupul fără viaţă a lui Fabian într-o parte.

Încerc să mă apropii de ea ca s-o ajut, dar se pare că nu mai are nevoie, întrucât reuşeşte cumva să se elibereze de una singură şi se cuibăreşte, destul de speriată, într-un colţ al camerei, privindu-mă cu groază. Ochii ei încep să fugă când la mine, când la pistolul din mâna mea dreaptă şi realizez că totul s-a complicat şi mai mult de cât ar fi trebuit de fapt. Ar fi fost mai simplu dacă nu o scoteam afară din casă.

Înaintez cu paşi mărunţi spre Christina, dar se dă şi mai în spate, ridicându-se în picioare şi trece pe partea cealaltă a saltelei, dându-se jos din pat.

— Christina, linişteşte-te! o rog şi încerc să înaintez spre locul în care e.

— Rămâi acolo unde eşti, nu mai face niciun pas! mă roagă şi ea la rândul ei cu voce tremurândă şi înghite în sec.

Începe să se mişte uşor pe lângă perete, dorindu-şi să se îndepărteze tot mai mult de mine, în timp ce mă priveşte îngrozită.

— Christina, nu-ţi fac nimic. Vreau doar să te scot de aici şi să mergem acasă, încerc s-o conving că vorbele mele spun doar adevărul, dar o văd dând frenetic din cap, în semn că nu mă crede.

— Nu te cred! îmi spune cu ochii în lacrimi şi oftez, realizând că nu-mi va fi uşor s-o iau de aici.

Mă uit mai bine la ea şi-i observ hainele puţin rupte pe alocuri, în timp ce încearcă să-şi ascundă corpul cum poate, şi încep să mă urăsc deja. Încerc să înaintez încă o dată spre Christina, însă de îndată ce mă vede, o rupe efectiv la fugă, ieşind cu totul din dormitor.

Fir-ar să fie!

— Christina, stai! urlu după ea, dar ştiu că o fac degeaba.

Bag pistolul în spatele blugilor şi o rup la fugă pe scări în jos până în living, găsind-o pe Christina privind cu groază în jurul ei. Îşi duce mâinile spre chip şi-şi astupă gura, probabil înghiţindu-şi cu totul ţipătul.

— Christina, îi pronunţ cu grijă numele, îns-o rupe din nou la fugă fără să se mai uite în spate, pe măsură ce vocea mea răsună ca un ecou în încăpere.

La naiba! Am făcut-o lată rău. O rup şi eu la fugă, din nou, şi ajuns în afara clădirii privesc în toate părţile, dar nu o mai găsesc, de zici că s-a evaporat subit.

— Unde poate fi? întreb cu voce tare, punându-mi mâinile în cap şi mă îndrept spre maşină.

Din câţiva paşi ajung în dreptul acesteia şi deschid portiera. Mă urc în scaunul şoferului, bag cheia în contact şi dau viaţă motorului, apoi dau în marşarier, fac stânga brusc, îndreptând botul maşinii şi în cele din urmă pornesc s-o caut. Cum să-i explic eu toate astea?

Cum să-i spun că ceea ce a văzut aici e doar un coşmar şi trebuie să se trezească ca şi cum nimic nu s-a întâmplat? Nu am cum, pentru că nu e chiar un coşmar, un vis din care să te poţi trezi. E un coşmar real în care, ca un bou ce sunt, am trimis-o forţat, iar acum se presupune că trebuie s-o şi scot, dar cum mama mă-sii voi reuşi când ei îi este frică de mine? Mă uit în toate părţile, gonind cu viteză şi...

— Aici eşti, spun cu voce tare, văzând-o la câţiva paşi în faţa mea, încă fugind.

Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez în aşa fel încât s-o ajung. Opresc maşina, tăindu-i efectiv calea, ceea ce o face să se oprească. Cobor, îndreptându-mă furtunos spre Christina. Observându-mă atât de aproape, dă să fugă, dar o prind la timp şi îi înlănţui trupul cu braţele, încercând s-o calmez.

— Dă-mi drumul, criminalule! îmi urlă în faţă, dând din mâini şi din picioare. În momentul acesta chiar nu ştiu cum s-o fac să se liniştească, ca să pot vorbi cu ea.

Aşa e, sunt un criminal, însă dacă nu-i lichidam pe fiecare în parte nu mai ajungeam viu la ea. Nu mai ajungeam s-o scot naibii de acolo de unde am trimis-o chiar eu, iar acum s-o fac să urle la mine. Să ştiu că e vie, că e în braţele mele, dorindu-mi cu ardoare să-i gust din nou buzele.

— Christina, calmează-te! o rog din nou, deşi ştiu că e în zadar. Ascultă-mă! o întorc brusc cu faţa spre mine, înlănţuindu-i trupul în aşa fel încât să nu scape.

— Nu vreau să aud nimic din ce vrei să-mi spui, îmi aruncă vorba în faţă, în timp ce mă loveşte cu pumnii în piept. Eşti un...

N-o mai las să-mi spună nimic din ceea ce mai vrea ea să urle la mine şi pur şi simplu o urc cu fundul pe capota

maşinii, făcându-mi loc între coapsele ei. M-am gândit la poziţia asta mai toată ziua, însă nu e un moment prielnic pentru a-i plesni puternic fundul, aşa cum mi-aş dori s-o fac. Mă las cu toată greutatea peste corpul ei micuţ, cât s-o pot imobiliza complet, apoi îi iau faţa între palmele mele făcute căuş şi o îndemn să mă privească.

— Calmează-te! o rog din nou.

— Cum să mă calmez când... tu... acolo... Ce eşti de fapt? mă întreabă cu o groază în glas şi cu ochii încă în lacrimi.

Oftez prelung şi-mi sprijin fruntea de a ei, vorbind.

— Nici dacă ţi-aş explica, n-ai înţelege. Pot fi orice, chiar şi cel mai mare coşmar al multora, micuţo! îi dau un răspuns pe măsură, simţind-o tremurând sub mine.

Însă acest tremur numai de plăcere nu e, mai ales că inima ei bate atât de puternic, încât o simt pulsându-mi mie în piept.

— Te rog, nu mă omorî! îmi spune deodată, făcându-mă să-mi ridic brusc chipul şi s-o privesc nedumerit. O să plec şi n-o să spun la nimeni nimic, dar te rog nu mă omorî! continuă să mă roage, plângând şi încremenesc.

De unde i-a venit ideea asta că aş vrea s-o omor? Sincer, aş vrea s-o omor, însă de plăcere, nu cum crede ea. O iau prin surprindere cu buzele ce mi se lipesc ca un magnet de ale ei şi-o sărut cu o foame teribilă, probabil mult mai flămând decât am fost vreodată, în timp ce sărutam vreo altă fată. Sărutul ei stângaci şi acum îmi mai provoacă acei mii de fiori prin tot corpul şi în acest moment tot ce vreau este s-o simt în braţele mele şi atât. O lipsesc de buzele mele, căci amândoi am rămas fără aer, şi îmi sprijin din nou fruntea de a Christinei, oftând prelung.

— Nu ştiu ce-mi faci, fetiţo, dar nu mi te pot scoate din cap. N-am de ce să te omor, dar clar nu poţi spune nimic din ce s-a întâmplat aici. Înţelegi? o întreb, dezlipindu-mi fruntea de a ei şi o privesc direct în ochi. Acum hai să plecăm de-aici! îi spun, în timp ce mă ridic.

Mă priveşte înghiţind în sec, în timp ce stau cu mâna întinsă ca s-o ajut să se ridice şi o observ că ezită pentru un moment să mă prindă de mână. O ajut să se dea jos de pe capota maşinii şi preţ de câteva secunde o privesc adânc în ochi, în timp ce-i înlănţui cu braţele talia. *Ce-mi faci, micuţo?* mă întreb în sinea mea şi-i dau o şuviţă după ureche. Într-un mod straniu mă face s-o doresc, cum n-am dorit vreo altă femeie şi asta mă face confuz. Îi ating gentil obrazul cu degetele şi-o observ, înghiţind în sec pentru a nu ştiu câta oară. Privirea ei se mută când pe buzele mele, când în ochii mei şi simt că dacă o sărut acum, o să-mi răspundă fără reţineri. Mă apropii încet de chipul ei, privind-o încă în ochi, şi îi ating gentil buzele cu ale mele, simţindu-i palmele pe piept şi mă opresc.

Îmi strânge tricoul în pumnii ei micuţi şi fără să mai stau pe gânduri, îi acaparez buzele în totalitate şi-o sărut. Începe să-mi placă din ce în ce mai mult sărutul ei stângaci, căci e al naibii de senzual şi plin de pasiune. O lipesc mai bine de corpul meu, dar şi de maşina din spate şi-mi mut buzele de pe ale ei pe maxilar, ca în final să sfârşesc pe linia pulsului de pe gâtul ei, auzindu-i respiraţia greoaie ce mă îndeamnă să continui. Însă totul se risipeşte, de îndată ce veşnicul ei refuz nu întârzie să apară. Se desprinde brusc din braţele mele, reuşind să mă îndepărteze şi priveşte în orice altă parte numai la mine nu, îmbrăţişându-şi trupul.

Inspir adânc aerul rece al nopţii, abţinându-mă din a lovi ceva, şi îmi dau jos geaca, apoi o aşez pe umerii ei, ca în cele din urmă să-i deschid portiera şi s-o îndemn să urce. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine în preajma ei, zici că-mi pierd minţile, dar clar e ceva sau... poate nu. Poate îmi doresc prea mult s-o bag în patul meu şi de aceea am starea pe care o am, ajungând mai tot timpul să fiu refuzat.

La naiba!

– Capitolul 5 –

Christina Hera
„O lume periculoasă”

Felul în care mă priveşte mă nedumereşte grav, dar îmi şi provoacă o stare de nervozitate, transmiţându-mi fiori reci şi calzi pe şira spinării. Doamne, a ucis! A ucis doar ca să mă scoată pe mine de aici, pe când acum câteva minute bune m-a scos, fără niciun regret, afară din casă. Fără ca măcar să-mi dea posibilitatea de a-mi aduna lucrurile personale şi să plec de una singură, dar voi pleca, de îndată ce ne întoarcem. Înghit în sec, în timp ce-mi aşez palmele pe pieptul său şi mă desprind din îmbrăţişarea de urs pe care mi-o oferă de câteva minute bune, deşi, aş putea să jur că n-aş mai vrea să mă lase, ci să mă sărute în continuare până nu mai am pic de aer.

Inspir adânc şi dau să intru în maşină, nu de alta, dar hainele mele nu sunt prea întregi şi mor de frig, dar mă opreşte, prinzându-mi mâna cu a lui şi nu ştiu de ce. Mă întorc cu totul spre el, simţindu-mi inima bubuind în piept şi-l observ dându-şi jos geaca pe care o poartă, ca mai apoi să mi-o aşeze pe umeri, privindu-mă intens.

— N-am să spun nimănui absolut nimic din ce s-a întâmplat aici. Secretul tău e în siguranţă.

— Şi dacă ai vrea să spui, cine te-ar crede? mă întreabă încruntat şi tind să-i dau dreptate. Suntem doar noi doi aici şi nimeni altcineva, continuă să-mi spună, în timp ce mă îndeamnă să îmbrac geaca.

Înghit în sec pentru a doua oară, simţindu-mă deodată tot mai ameţită, în timp ce îşi rupe o bucată din tricou şi nu înţeleg de ce face asta. Mă ia prin surprindere, odată ce începe să-mi şteargă pielea de la baza gâtului, în partea stângă, aşa că îmi întorc capul într-o parte şi îi ofer acces deplin.

— Frumos tatuaj, glasul lui mă face să mă încrunt şi-mi întorc privirea spre el, aţintindu-l confuză.

Când naiba mi-am făcut eu tatuaj? Nu-mi aduc deloc aminte să-mi fi făcut măcar unul, vreodată. Îmi duc mâna spre baza gâtului şi atunci realizez despre ce e vorba. E semnul meu din naştere sub forma unei căpşuni. Pare ciudat că am un astfel de semn, dar un om la nu ştiu câţi pot avea câte un semn ca acesta, cu formă ciudată.

— Nu e tatuaj, e doar semnul meu din naştere, îi răspund, în timp ce privesc bucata de tricou din mâna lui.

E cam roşie, constatând faptul că tricoul lui e alb şi realizez că până acum aveam pe mine sângele lui Fabian. La naiba! Fără să ne mai adresăm niciunul vreun cuvânt, îmi deschide portiera larg şi îmi las corpul să alunece în scaun. Augustin ocoleşte maşina şi deschide portiera de pe partea cealaltă. Intră şi el în maşină, îmi aruncă o privire fugitivă, apoi bagă cheia în contact, făcând ca motorul să prindă viaţă. În cele din urmă pornim din locul acesta blestemat. Nu ştiu ce-mi va rezerva ziua de mâine, dar nu mai pot rămâne la Emma. Comportamentul lui Augustin ce se schimbă de la o extremă la alta, îmi cam dă dureri serioase de cap şi nu ştiu cum să-i fac faţă. Brusc gândul îmi zboară la ceea ce mi-a spus atunci când mă ţinea ostatică pe capota maşinii şi chiar nu înţeleg ce naiba i-am putut face sau cu ce anume i-am greşit. Oftez prelung. Fir-ar să fie! Tresar, acum că mâna lui îmi atinge uşor genunchiul şi mă întorc cu privirea spre el.

— Eşti bine? mă întreabă într-un târziu, fără să mă privească, fiind cu ochii asupra drumului.

— Da! îi răspund scurt şi-mi mut din nou privirea pe geam, strângând geaca şi mai bine în jurul meu.

Inspir adânc parfumul lui impregnat în geaca îmbrăcată, gâdilindu-mi simţurile. Îmi place, deoarece nu e un parfum ţipător, ci unul fresh, îmbibat cu parfumul corpului lui Augustin, combinaţia perfectă a unui afrodiziac. Privesc luminile ce trec pe lângă noi în mare viteză şi încerc să-mi dau seama dacă sunt bine. De fapt, nici eu nu mai ştiu în ce stare sunt, căci zilele acestea au fost tumultoase şi aproape că mi-am pierdut minţile complet. Oftez din nou şi mă fac mai comodă în scaun, îmbrăţişându-mi corpul cu braţele ca

să mă încălzesc, deşi e destul de cald în maşină. Augustin îşi ia mâna de pe genunchiul meu, o plasează pe schimbătorul de viteze, iar eu pot răsufla uşurată, simţind maşina accelerând şi îndreptându-se spre acasă.

Acasă, sună atât de frumos, dar nu şi pentru mine. Mă simt abandonată şi pustie pe dinăuntru, ca o fantomă ce bântuie constant locurile ce îi aduc aminte de lucruri de mult uitate. Tresar surprinsă de faptul că îşi aşază din nou mâna pe genunchiul meu şi o lasă acolo, de parcă ar fi simţit că-i duc lipsa. Atingerea lui caldă, încă îmi transmite furnicături prin corp, dar acum mult mai intense, ce-mi ajung în locuri în care n-aş fi bănuit că se pot simţi. Să fiu a naibii! Trebuie să stau cât mai departe de el, altfel o să mă ducă la pierzanie. Oftez! Drumul înapoi pare mai scurt decât aş fi crezut eu că e, întrucât pot să văd porţile din fier, ajungând la destinaţie în câteva minute. N-aş fi vrut, căci pentru mine asta înseamnă ultima noapte în casa aceasta, înainte ca mâine să plec.

— Am ajuns, glasul lui răsună în toată maşina, dar în momentul acesta numai nu-mi vine să mă dau jos.

Îmi simt corpul fără vlagă, fără pic de putere şi tot ce îmi doresc e să mă ascund undeva, de preferat, departe de văzul lumii. Clatin uşor din cap, încuviinţând, în timp ce îmi aşez mâna pe portieră, dar mă opresc înainte să ies cu totul şi-mi dau jos geaca, pe care îmi doresc s-o mai simt, de parcă ar fi el în locul ei. I-o înmânez, apoi deschid portiera larg şi ies cu totul din maşină, îndreptându-mă spre intrarea principală.

— Christina! glasul Emmei îmi captează atenţia şi mă trezesc cu ea, din doi paşi, lângă mine, îmbrăţişându-mă strâns.

Îmi vine să plâng, însă mă abţin.

— Sunt bine, Emma! îi spun şi o îmbrăţişez şi eu la rândul meu.

O să-mi fie dor să locuiesc cu ea. S-o văd în fiecare zi, să ne prostim, s-o învăţ cum să gătească... La naiba! Fără să-mi dau seama, ochii mi se umezesc acum că am luat

decizia ca mâine să plec definitiv de aici. Nu vreau ca ei să se certe din cauza mea. La urma urmei sunt doar o persoană străină şi cam atât.

— Eşti chiar un nemernic! i se adresează Emma fratelui ei, de îndată ce ne despărţim din îmbrăţişare. Cum ai putut...?

— Emma, e fratele tău, o întrerup înainte să-i mai spună şi altceva. Îţi vrea doar binele, încerc cumva să aplanez conflictul dintre ei, dar se pare că nu prea reuşesc să fac asta.

Ba dimpotrivă, aceasta începe să-i arunce unele cuvinte în faţă, destul de veninoase şi acum mă simt şi mai vinovată decât poate aş fi fost. Însă Augustin nu face nimic, doar stă şi o ascultă cu mâinile încrucişate la piept, dar cu privirea pe mine. Înghit în sec, simţindu-mă ca dracu şi, în cele din urmă, reuşesc s-o bag pe Emma în casă, iar eu să ajung în camera ce urmează să nu mai fie a mea. Chiar dacă sunt foarte obosită şi-mi simt corpul cedând, tot trebuie să mă apuc să-mi strâng lucrurile. Scot geanta de sub pat, o deschid larg, apoi mă îndrept spre dulap şi odată deschis, încep să-mi iau pe rând hainele. Le îndes cum pot în geantă, cu ochii scăldaţi în lacrimi, şi trag aer puternic în piept, doar ca să-mi mai calmez suspinele. Îmi şterg obrajii şi dau să mă duc să mai iau încă un rând de haine.

— Ce faci? glasul inconfundabil al lui Augustin îmi captează atenţia şi realizez că din nou a intrat în camera mea neinvitat, dar nu îl iau în seamă, ci îl ignor şi-mi continui treaba. Christina, te-am întrebat ceva! se răsteşte la mine, dar tot n-am de gând să-i răspund.

Mă prinde de braţ, probabil dorindu-şi să mă oprească din tot ce fac, dar reuşesc să mă eliberez şi să mă întorc cu faţa spre el.

— Încetează să te mai comporţi ca şi cum îţi aparţin, ca şi cum trebuie să-ţi dau explicaţii pentru tot, ca şi cum trebuie să dansez după cum îmi cânţi tu! îmi vărs toată frustrarea pe el dintr-o răsuflare. Eşti aşa un nemernic şi chiar nu înţeleg ce ţi-am făcut de mă urăşti atât de mult. Am să plec,

pentru că nu mai suport să mă priveşti ca şi cum ai vrea să mă omori în fiecare secundă, continui să-mi vărs amarul şi dau să-mi adun şi restul lucrurilor, dar nu mai apuc.

Mă simt prinsă ca într-o menghină, între trupul său masiv şi dulap. Ce naiba! Încerc să-l împing de pe mine, dar în zadar, e cu mult mai puternic. Îşi lasă capul într-o parte, simţindu-i acum respiraţia pe toată lungimea gâtului meu. Pielea mea se înfioară la fiecare respiraţie a sa şi tot nu înţeleg cum de e posibil să mă facă să simt aşa ceva. Limba sa caldă îmi trasează linii fierbinţi, chiar în dreptul semnului meu din naştere şi odată cu asta îmi face până şi trupul să tremure incontrolabil. Ca şi cum n-aş mai avea control asupra lui. Ajuns cu buzele în dreptul lobului urechii mele, se opreşte.

— Nici nu realizezi cât de greu mă abţin să nu-ţi sfâşii hainele de pe tine, la propriu, apoi să te arunc în aşternuturi şi să-ţi devorez fiecare părticică a corpului tău, gustându-ţi pielea. Făcându-te să tremuri sub mine, ca în final să ţi-o trag până nu mai ştii de tine, îmi şopteşte cu maxilarul încleştat şi încremenesc, înghiţind în sec.

Doamne! E atât de direct, fără reţineri, iar mie îmi cam vine s-o iau la fugă, dar într-un fel nebun îmi vine şi să sar pe el. Ce naiba e cu mine? A ucis, iar acum mi-o spune în faţă că mi-ar trage-o şi eu tot nu fac nimic? Mă întorc brusc cu privirea spre el şi înghit din nou în sec, în timp ce pieptul îmi urcă şi coboară ritmat. Îmi vine să-i trăsnesc o mamă de bătaie cât este el de imens, doar ca să-i vină mintea la loc, însă cu siguranţă mă trezesc eu pălmuită la fund, făcându-i plăcere să facă asta. Îşi sprijină fruntea de a mea, în timp ce-mi înlănţuie trupul cu un braţ, iar cealaltă mână şi-o pune lângă capul meu.

— Nu te urăsc, dar în preajma ta sunt altfel. Nu-mi cere o explicaţie din ce cauză, pentru că nu am una, îmi mărturiseşte sincer. Nu te pot lăsa să pleci, Christina!

— Dar... dar..., încerc să spun ceva, dar mă opreşte, plasându-şi un deget peste buzele mele.

— Te-am judecat greşit încă de la început, eşti mult mai matură decât aş fi crezut, însă nu te pot lăsa să pleci din simplul fapt că Emma m-ar urî toată viaţa dacă aş face asta. Plus că mi-a promis că nu mă va mai recunoaşte ca frate dacă tu nu mai eşti aici.

Cuvintele lui m-au lăsat efectiv fără grai. N-am crezut că Emma îi va spune aşa ceva, e fratele ei în fond, ce naiba? Îl privesc pe Augustin cu ochii mari, în timp ce-mi scoate hainele din geantă şi mi le aşază înapoi în dulap. Odată ce-a terminat cu ele revine asupra mea, îşi trece vârful limbii peste buza de jos şi-mi spune:

— Îmi pare rău, sunt ultimele lui cuvinte, apoi iese din cameră, lăsându-mă de una singură.

Asta a fost ciudat şi cred că n-am mai fost atât de confuză şi de nedumerită niciodată ca acum. Nu-i mai înţeleg deloc comportamentul bizar pe care îl are, când e un nenorocit, când se comportă frumos. Oftez prelung şi mă aşez pe marginea patului, frecându-mi puternic tâmplele cu degetele. Se pare că au revenit ameţelile, deşi speram să nu mai fiu nevoită vreodată să ajung aici. Dar uite-mă din nou în postura de a purta acele rame, nu foarte subţiri, de culoare neagră şi cam imense ca mărime. Da, va trebui să port ochelari de vedere, din nou. Ştiu că până acum nimeni nu m-a văzut cu ei, de aceea mi-e puţin groază. Şi nu pentru că nu vreau să-i port, ci pentru simplul fapt că mulţi fac glume destul de proaste pe seama celor care poartă ochelari de vedere, numindu-i „aragaz cu patru ochi" sau mai ştiu eu cum. Am fost bucuroasă când mi s-a spus acum un an şi ceva că nu mai sunt nevoită să-i port, însă m-au şi avertizat că dacă mai sunt lovită în orice fel, ameţelile vor reveni, poate mai grav decât altădată, iar eu voi fi nevoită să port din nou aceşti ochelari de vedere.

Oftez prelung şi las aerul să iasă printre buze, ca în cele din urmă să mă aplec. Iau ghiozdanul între degete şi revin la starea iniţială, deşi ameţeala pune stăpânire pe mine şi mai mult. Fir-ar să fie! Nu-mi place asta. Deschid repede compartimentul din interiorul ghiozdanului, acolo unde-mi

ascund ochelarii de vedere de toată lumea şi îi scot, la fel şi pastilele pe care sunt nevoită să le iau în cazul în care amețelile persistă şi mai mult. Scot o pastilă din folie şi o înghit pe uscat, clipind des şi, odată ce-mi deschid ochii, îmi aşez ochelarii pe nas, găsindu-l pe Augustin în faţa mea, care doar stă şi mă priveşte cu mâinile încrucişate la piept. *Of, Doamne!* îmi zic în sinea mea şi-n secunda următoare îmi dau repede jos ochelarii de pe nas. Încerc să-i îndes înapoi la locul lor, dar nebunul din faţa mea mă opreşte exact la timp, luându-mi-i din mână. Se aşază lângă mine pe marginea patului şi-mi aşază ochelarii înapoi pe nas, zâmbindu-mi subtil, iar eu înghit în sec. *Ce zâmbet*, chicotesc în sinea mea, apoi aştept momentul în care va face mişto de mine.

— De când porţi ochelari de vedere? mă întreabă curios şi pot să jur că mă aşteptam mai degrabă să facă glume pe seama ochelarilor, decât să mă întrebe aşa ceva.

— Ai un obicei cam prost, îi mărturisesc fără să-i răspund la întrebare, făcând referire la faptul că iar e în camera mea.

Mă ridic în picioare, dorindu-mi să mă îndrept spre dulap şi să-mi iau schimburi, întrucât ziua de azi fusese o nebunie curată, iar acum oboseala îşi spune cuvântul. Doar că numai asta nu pot să fac, să mă odihnesc şi să uit măcar pentru câteva minute de toate, căci mă prinde repede de mână şi mă trage la el în poală. Îmi reprim impulsul de a-mi da ochii peste cap într-un mod ironic şi încerc să mă eliberez din braţele lui, însă fără nicio şansă de a reuşi.

— Augustin, îi pronunţ doar numele şi îl observ oftând. Nu ştiu exact ce anume cauţi aici, însă..., încerc să-mi duc cuvintele până la capăt şi să-i spun că nu are nicio şansă să mă bage în patul lui, dar mă opreşte, dându-mi de înţeles că şi el mi-a înţeles mesajul.

— Nu ştiam că porţi ochelari de vedere, îmi spune deodată fără să-şi ia privirea de la mine.

— Nicio glumă? Nicio jignire? Nimic? îl întreb confuză şi-l observ zâmbind, dar nu înţeleg ce poate fi aşa de amuzant.

— De ce, ar trebui? mă întreabă, încă afișându-și zâmbetul, probabil dându-și singur seama la ce mă refer.

— De obicei, mai toată lumea face glume proaste pe seama celor care poartă ochelari de vedere, îl lămuresc și încerc să mă ridic din poala lui, dar tot nu mă lasă. Augustin, chiar vreau să mă pun să dorm, îi spun în timp ce casc.

Chiar dacă mi-ar plăcea ca el să mai rămână, trebuie să mă îndepărtez de el, deoarece simt că se întâmplă ceva în sufletul meu și nu-i a bună. S-ar putea să dezvolt sentimente pentru el, dar și faptul că a ucis mă pune serios pe gânduri. Cine este el, de fapt? Oare Emma știe? Nu vreau să cred că m-aș putea îndrăgosti de fratele celei mai bune prietene pentru că atunci ar însemna să caut afecțiunea într-o persoană nepotrivită, care-mi va aduce mai multe necazuri, decât liniște. Dar, oare vreau liniște sau furtună? O întrebare destul de pertinentă la care nu am un răspuns, mai ales că, comportamentul lui schimbător îmi dă dureri serioase de cap. Când e grijuliu, când o ia razna și o face pe nebunul, când...

La naiba! Îl iau prin surprindere atunci când buzele mele îi ating gentil creștetul și mă ridic din poala sa, lăsându-l surprins de reacția mea și mă îndrept spre dulap. Îmi iau hainele necesare și închid ușile, mușcându-mi buza pe interior, apoi îmi îndrept privirea spre Augustin, chiar în momentul în care pășesc spre locul în care încă poposește și inspir adânc.

— Noapte bună, Augustin!

***

Zilele au trecut mai repede decât aș fi crezut, așa că uite-mă aici la cafeneaua în care lucrez, la o săptămână distanță de coșmarul prin care am trecut. Domnul și doamna Collins sunt doi oameni de treabă, trecuți de vârsta a doua, care m-au ajutat să mă acomodez destul de repede cu postul meu și pentru asta le mulțumesc. Nu m-au făcut să mă simt prost în niciun fel, ba dimpotrivă, mă fac să mă simt ca și

cum aparţin cuiva, încât până şi la şcoală m-am simţit mai bine, chiar dacă încă port ochelarii de vedere. Sunt zile în care o găsesc pe doamna Collins în faţa şcolii, aşteptându-mă până ies de la ore, ca apoi să ne îndreptăm împreună spre cafenea. Mă simt ca şi cum ar fi bunicii mei şi, sincer, niciodată nu mi-am cunoscut bunicii. Nici măcar nu ştiu cine sunt.

— Christina, te duci tu să debarasezi mesele, te rog? mă întreabă doamna Collins, acum că e lângă mine, pe sală.

— Desigur, îi răspund repede cu zâmbetul pe buze.

Iau buretele puţin umed, tava şi pornesc pe sală la fel de zâmbitoare. Nu e greu ceea ce trebuie să fac, până acum totul a mers bine, însă azi se pare că viaţa mai vrea să-mi tragă o palmă. Pun farfuriile goale şi paharele pe tavă, apoi şterg suprafaţa meselor şi în cele din urmă dau să mă întorc înapoi după tejghea. Doar că abia reuşesc să fac doi paşi şi mă opresc brusc, fiind obligată de circumstanţe, pentru că în faţa mea se opreşte nimeni alta decât... mama?! Nici n-am auzit clopoţelul sunând atunci când a intrat sau poate eram cu gândul în altă parte. Înghit în sec şi încerc să mă menţin cât mai calmă, dar tava cam tremură în mâinile mele. O analizez atent din cap până-n picioare şi realizez că e îmbrăcată într-o fustă creion de culoare crem, o cămăşuţă albă şi pantofi cu toc în picioare, ceva ce n-am mai văzut vreodată la ea, afişând în plus o atitudine demnă de telenovele. Se pare că îi merge cu mult mai bine decât mie, iar asta mă face să înghit în sec pentru a doua oară, fixându-mi ochelarii de vedere mai bine pe nas. Mă îndrept spre tejghea, fără s-o iau în seamă, înainte ca ea să mă poată vedea.

— Scuză-mă, mă poţi ajuta? glasul mamei îmi ajunge la urechi, însă tot ce pot să spun e:

— Cu ce anume? întreb cu o voce răguşită fără să mă întorc cu faţa spre chipul ei, abţinându-mă cu greu să nu plâng.

În minte îmi revine ziua în care şi-a luat toate lucrurile şi a plecat, fără ca măcar să-i pese câtuşi de puţin de faptul că mai are şi un copil. Că mă are pe mine.

— Îmi caut fiica, îmi spune deodată şi încremenesc. Am aflat că a fugit de acasă şi..., încearcă să mă lămurească, însă de îndată ce mă întorc cu faţa spre ea, încremeneşte, la propriu, la fel cum am făcut şi eu acum câteva secunde.

Mă uit atentă la poza din mâna ei tremurândă şi încerc, în continuare, să mă ţin tare pe poziţii. Să nu fac prostia de a plânge şi de a o ierta, aşa cum poate se aşteaptă să fac.

— Îmi pare rău, dar nu v-am văzut fiica, doamnă! încerc să par cât de indiferentă pot, chiar dacă ochii încep să mi se umple de lacrimi.

Aş vrea să-mi vărs tot amarul pe care mi l-a lăsat în gură, odată cu plecarea ei, sau golul imens din suflet pe care nu va mai reuşi vreodată să-l întregească şi asta doar din cauza ei. Oricum, nu merită să-mi mănânc nervii cu o persoană ca ea. De ce naiba mă caută acum? După aproape două luni, ea îndrăzneşte doar acum să mă caute?

— Christina?! îmi pronunţă numele cu surprindere, privindu-mă mai bine şi dă s-ocolească tejgheaua pentru a ajunge în dreptul meu, îns-o opresc.

— Cine sunteţi? întreb, deşi îmi vine să urlu la ea, să-i spun tot ceea ce mă apasă pe suflet.

Mă priveşte cu ochii mari şi nici acum nu-i vine să creadă felul în care o tratez, cu indiferenţă, ca şi cum ar fi doar un simplu om intrat într-o cafenea şi cam atât. Practic o reneg, dar faptul că a plecat şi m-a lăsat naibii acolo a fost şi mai dureros decât ceea ce fac eu acum. Plecarea ei m-a marcat mai mult decât îşi poate da seama şi doare. Înghit în sec pentru a mia oară şi-mi fac de lucru, doar ca să nu mai fiu prin preajma ei. Văzând că nu spune nimic, mă îndrept din nou spre sală ca să adun ce a mai rămas.

— Christina, sunt eu, mama ta. De ce mă întrebi cine sunt? Şi de când lucrezi aici? continuă să-mi pună întrebare după întrebare, însă decid să nu-i răspund şi încerc să-mi văd în continuare de treburile pe care le am, înainte de a pleca acasă.

După câteva minute în care doar stă şi mă analizează atent, întrucât îi simt ochii constant pe mine, mă prinde hotărâtă de braţ şi mă opreşte, întorcându-mă cu totul spre ea. Ce naiba mai vrea acum? Îmi dau ochii peste cap şi încerc să-mi văd de treaba mea, dar se pare că mama nu are de gând să-mi de-a pace. Ce naiba vrea?

— Nu aveai cum să te angajezi fără aprobarea noastră, doar dacă..., începe să spună, dar se opreşte brusc, ducându-şi o mână spre gură, de parcă era să spună ce nu trebuie şi face ochii mari.

Nu-i înţeleg deloc reacţia, ba dimpotrivă mă nedumereşte şi mai mult, însă după ce rosteşte următoarele cuvinte ce-mi vin ca un duş rece, îi înţeleg reacţia.

— Nu-mi vine să cred că te-ai înjosit atât de mult, încât să ajungi să te culci cu cineva, doar ca să i se facă milă şi să te angajeze! Cuvintele ei aspre, dure şi destul de reci sunt ca o palmă zdravănă peste obrazul meu.

Cum naiba a ajuns la concluzia asta? Nu pot să cred că a ajuns să gândească în felul acesta. Mi-e silă de ea. Fără să mai răspund câtuşi de puţin de ceea ce fac, fiind rănită de propria mamă, îmi las palma să-i atingă obrazul şi-o plesnesc puternic peste faţă, apoi îmi duc o mână spre chip, paralizată, şi realizez ce tocmai am făcut, mai ales că niciodată n-am îndrăznit să ridic mâna asupra fiinţei care mi-a dat viaţă. Însă, cuvintele ei mă dor, mă ard, şi văd că nu îi pasă de asta. De ce naiba mai e aici?

— Vă rog frumos să plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi niciodată, o rog cu ochii în lacrimi, eliberându-mi braţul. Plec grăbită de lângă ea, căci nu mai pot sta acolo şi intru în vestiar ca un fulger.

Mă împing în perete şi îmi las corpul să se prelingă pe lângă el, ca în final să izbucnesc în hohote de plâns, simţindu-mi sufletul atât de greu şi inima rănită. Atitudinea ei schimbată o face să arate atât de arogantă, de plină de sine, de parcă îi pasă doar de fiinţa ei proprie, nu şi de copilul

care se zbate să trăiască de pe o zi pe alta. Tind să cred că, acum că îi merge bine, şi-a cam luat nasul la purtare. Nu-mi place.

— Draga mea, eşti bine? glasul doamnei Collins îmi captează atenţia, de îndată ce mă vede împrăştiată pe jos şi se apropie îngrijorată.

Nu-i răspund, căci nu ştiu ce-aş putea să-i spun în momentul de faţă, ci doar o strâng în braţele mele şi las lacrimile să curgă şiroaie pe obraji. Am nevoie de cineva de care să mă agăţ, de la care să simt acea căldură sufletească, de care am atât de multă nevoie. După câteva minute bune de plâns în hohote şi suspine, mă desprind din îmbrăţişarea doamnei Collins, realizând că am ţinut-o prea mult lângă mine şi îmi aranjez mai bine ochelarii de vedere pe nas.

— Îmi pare rău, îi spun într-un târziu. Nu am vrut...

— Nu ai de ce, draga mea, mă întrerupe cu un zâmbet cald pe faţă. Am auzit tot ceea ce a spus doamna aceea, adică mama ta! îmi mărturiseşte şi pot simţi nemulţumirea din glasul ei la adresa mamei. Încearcă să te linişteşti, nu merită să plângi!

Înghit cu greu nodul din gât, în timp ce mă ridic de jos şi-mi aranjez hainele, apoi mă întorc înapoi pe sală şi încerc să termin toată treaba care a mai rămas înainte de închidere. În momentul acesta numai acasă nu-mi vine să mă duc, întrucât vreau doar să merg undeva şi să uit de mine, de tot, de lume. Mă uit la ceas şi constat că deja e ora opt seara. Doamne, când a trecut vremea aşa de repede? În tot acest timp, gândul mi-a fugit doar la cuvintele pe care mama mi le-a aruncat în faţă.

Nu pot să cred că tocmai m-a făcut curvă, crezând că am ajuns să mă înjosesc atât de rău, doar ca s-obţin un loc de muncă. Oftez prelung, în timp ce-mi desfac şorţul din jurul brâului şi mă pregătesc să intru în vestiar, când clopoţelul de la intrare sună, anunţând că cineva tocmai a intrat în cafenea. Dau să mă întorc şi să spun că am închis, dar statura

impunătoare a lui Augustin mă face să mă holbez cu ochii mari la el. E îmbrăcat într-o pereche de blugi negri, rupţi în genunchi, un tricou bleumarin cu ceva imprimeuri pe el, iar în picioare poartă tenişi de aceeaşi culoare cu blugii. Merge undeva? Însă, ce naiba caută el aici?

— Eşti gata? mă întreabă şi încerc să-mi dau seama de ce.

Mă priveşte cu aceeaşi încruntătură pe faţă, pe care o are constant, aşteptând să-i răspund.

— Ce faci tu aici? îl întreb fără să-i răspund la întrebare.

— Am venit să te duc acasă, îmi răspunde. Dacă eşti gata, grăbeşte-te! Am treabă după aceea, continuă să-mi vorbească şi-mi face semn din priviri să mă grăbesc.

Scutur uşor din cap, luându-mi şorţul de pe tejghea şi, în cele din urmă, intru în vestiar. Nu mă aşteptam ca el să vină după mine şi să-şi dorească să mă ducă acasă, însă numai acasă nu vreau să ajung. Nu după cearta pe care am avut-o cu mama azi, pentru că ştiu că mă voi apuca de plâns şi nu mai vreau asta. Trebuie să fiu puternică, mai puternică decât am fost vreodată. Inspir adânc şi încep să-mi desfac părul, aranjându-l cu degetele pe care mi le trec printre firele de păr, cât de cât ca să nu stea în toate părţile şi în final îmi aşez ochelarii de vedere mai bine pe nas, ca în cele din urmă să-mi trag ghiozdanul pe umăr. Geaca de blugi o iau pe braţ şi închid dulapul. S-a mai dus o zi de muncă. Mă îndrept acum spre biroul doamnei şi domnului Collins. Nu pot să plec aşa pe nepusă masă şi să nu salut. Ar fi chiar nepoliticos din partea mea, deoarece nu aşa am fost învăţată, ci mai degrabă să am cei şapte ani de-a casă.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, eu plec! mă adresez doamnei Collins şi o observ zâmbindu-mi, în timp ce se ridică de pe scaun şi ocoleşte biroul, oprindu-se acum în dreptul meu.

Îmi mângâie obrazul părinteşte şi-mi spune:

— Du-te liniştită, nu-l face să te aştepte!

Ştie de Augustin, că e aici? Cred că are camere de supraveghere peste tot, iar asta mă face să mă simt mai bine. Dau să spun ceva, dar nu apuc, trezindu-mă deodată însoţită de doamna Collins până în sala mare. Aceasta îşi întoarce privirea spre Augustin apoi spre mine, zâmbindu-ne fiecăruia şi încerc să-mi dau seama la ce oare se gândeşte în momentul de faţă. O observ pe doamna Collins, deschizându-şi buzele uşor crăpate şi în cele din urmă spune:

— Să ai grijă de ea, băiete! îl atenţionează pe Augustin. E o fată foarte de treabă, harnică, cu un suflet foarte mare, îi spune în continuare şi acum îmi pică fisa la cine se referă.

Of, Doamne! Doamna Collins crede că suntem împreună, de asta i-a spus ce i-a spus. Îmi dreg glasul şi odată ajunsă în dreptul lui Augustin, îmi întorc privirea spre doamna Collins şi spun:

— Doamna Collins, noi nu suntem împreună, îi mărturisesc sincer şi pentru un minut uit cum să respir, simţindu-l pe Augustin prea aproape de mine.

Nu ştiu cum de i-a trecut aşa ceva prin minte, nu de alta, dar atât Augustin, cât şi eu suntem două persoane total diferite, care fac parte din două lumi total diferite. Doamna Collins face ochii mari, auzind ce-i spun şi în cele din urmă vorbeşte, zâmbindu-ne din nou.

— Păcat! Nu de alta, dar vă stă chiar bine împreună. Tinere, nici nu ştii ce ai lângă tine, i se adresează din nou lui Augustin. S-ar putea s-o pierzi dacă nu faci ceva, continuă să-i vorbească, bătându-l uşor cu mâna pe umăr, în timp ce eu nu fac decât să înghit în sec.

Mă fâstâcesc când pe un picior, când pe celălalt, de parcă toată răbdarea mea s-a dus naibii, neştiind ce mama dracului să mai spun şi ce nu. Îmi întorc privirea spre Augustin şi îl văd zâmbindu-mi poznaş. Jur că-mi vine să-i pocnesc mutra aia frumoasă, dar încă mă abţin.

— Noi trebuie să plecăm, spun aproape bâlbâindu-mă. Noapte bună, doamnă Collins!

Fac stânga împrejur şi mă îndrept puţin cam grăbită spre ieşirea din cafenea, auzindu-l pe Augustin cum o salută pe

doamna Collins şi se grăbeşte să mă ajungă din urmă. Ce mama naibii? De parcă ar vrea el o relaţie cu o toantă ca mine! Da, vezi să nu! Se vede clar că el nu e făcut pentru relaţii, ci doar pentru a se distra şi cam atât. Trebuie să fiu mai atentă, altfel tind să cad în capcana lui şi asta nu va duce la nimic bun, mai ales pentru mine.

— Îmi place de doamna Collins, aud glasul lui Augustin în spatele meu. E de gaşcă.

Îmi dau ochii peste cap şi mă îndrept odată cu el spre... să fiu al naibii! Mă trezesc în faţa mea cu ceva ce nu se poate numi pur şi simplu maşină, practic e o bijuterie pe patru roţi. Nu că m-aş pricepe eu la maşini, dar nu pot să nu le remarc pe cele care-ţi fură efectiv ochii din prima, iar asta categoric mi i-a furat deja. Pe moment, tind să cred că e aceeaşi maşină pe care o are acasă, însă n-am prea dat atenţie detaliilor până acum. Caroseria de un negru mat şi geamurile fumurii îi dau un aer întunecat, misterios, plin de suspans ca şi cum un demon a construit-o din nimic. Augustin îmi deschide portiera, exact ca un gentleman, dar ceea ce îmi captează acum atenţia este interiorul maşinii de un roşu sângeriu şi trebuie să recunosc că tocmai mi s-a tăiat complet respiraţia. E o maşină grozavă, condusă de un nebun cu acte în regulă. Ce mă poate şoca mai mult de atât?

— Ai de gând să stai toată noaptea acolo ca o momâie sau ai de gând să urci o dată? Augustin mă întreabă, făcându-mă să-mi revin în simţuri.

Momâie e mă-ta! bombăn, dar în gând pentru că nu vreau să-şi dea seama câte-mi trec mie prin cap. Îmi dau jos ghiozdanul de pe umăr şi în cele din urmă îmi las corpul să se cufunde în scaunul pasagerului, făcându-mă comodă. Inspir adânc şi-mi frec braţele cu palmele, cât timp Augustin trânteşte portiera cu putere, făcându-mă să tresar. Ocoleşte apoi maşina prin faţă şi deschide portiera de pe partea cealaltă, urcând la volan. Mă aşez mai bine în scaun, în timp ce bagă cheia în contact şi-o învârte. Motorul intră în funcţiune la o simplă învârtire a cheii, iar felul în care maşina toarce mă face să-mi închid ochii preţ de câteva secunde, lăsându-mă

furată de sunetul ce-mi încântă simţurile. N-am crezut că o maşină mă va putea face vreodată să simt aşa ceva, dar asta mi-a intrat la suflet şi tind să cred că se datorează nebunului de lângă mine. Inspir adânc şi-mi deschid ochii, realizând că maşina e deja în mişcare şi se îndreaptă cu mare viteză spre casă, deşi numai acasă nu-mi doream să ajung în acest moment. Îl observ virând spre stânga şi, chiar înainte să intre în prima intersecţie, îmi deschid buzele şi spun:

— Nu vreau să merg acasă, îi mărturisesc sincer.

— De ce? mă întreabă curios, întorcându-şi privirea spre mine. Îşi arcuieşte o sprânceană într-un mod ce-mi dă de înţeles că trebuie să-i dau un motiv plauzibil pentru care nu vreau să ajung acasă.

— Nu contează! scurtez vorba. Pur şi simplu nu vreau, îi răspund fără să-i dau o explicaţie anume.

— Şi mă rog... unde vrei să mergi? mă întreabă din nou, la fel de curios.

— Oriunde? îi răspund la rându-mi tot cu o întrebare.

Fără să mai stea pe gânduri, virează brusc spre dreapta şi o ia spre partea cealaltă a oraşului. Îl privesc nedumerită, în timp ce apasă ambreiajul, schimbă viteza şi o ia tot înainte fără să mai spună ceva. Nu ştiu de fapt încotro se îndreaptă, dar nici nu vreau să ştiu. Simt nevoia să fiu oriunde altundeva decât acasă. Mă las moale în scaun şi-mi aţintesc ochii pe geam, privind îndelung la întunericul ce se lasă încetul cu încetul peste întregul oraş, în timp ce maşina rulează pe şosea.

— Ai idee că urmează să intri într-o lume periculoasă? mă întreabă deodată, spărgând liniştea dintre noi şi făcându-mă să-mi întorc brusc privirea spre el.

Mai periculoasă decât faptul că îl cunosc pe el? mă întreb în sinea mea. Faptul că îl cunosc pe nebunul de lângă mine face ca toată lumea în care trăiesc să fie pavată cu pericole, cu suspans şi mister, întrebându-mă în fiecare minut cine e cu adevărat Augustin. A ucis doar ca să mă scoată din coşmarul în care m-a băgat chiar el, cu propriile mâini, atunci când m-a dat afară din casă. Însă, nu m-am

aşteptat nici măcar o clipă, ca tot el să fie şi salvatorul meu. Schimbările lui bruşte de comportament îmi dau dureri serioase de cap. Ştiu, am mai spus asta, dar aşa şi e.

— Deja trăiesc într-o lume periculoasă, îi răspund. Ce-ar fi mai periculos decât faptul că te cunosc pe tine şi faptul că tatăl meu vrea să mă omoare? îl întreb sincer şi-l observ punând brusc frână, chiar în mijlocul drumului.

Forţa cu care mă azvârle din scaun mă face să dau cu capul de bordura maşinii. Perfect! Acum voi avea un cucui de toată frumuseţea tronând în vârful capului. Spre norocul meu nu mi-am spart ochelarii, ca să mă trezesc cu cioburi în ochi. Trebuia să-mi pun centura, la naiba! Îmi întorc privirea furioasă spre Augustin, în timp ce mă adun şi mă aşez mai bine în scaun.

— Chiar a fost necesar să pui o aşa frână? îl întreb printre dinţi, masându-mi în continuare fruntea.

— De ce vrea tatăl tău să te omoare? mă întreabă curios şi puţin nedumerit, fără să-mi răspundă mai întâi mie la întrebare.

Sincer, nici eu n-am înţeles cu adevărat niciodată motivul pentru care un părinte şi-ar dori să-şi omoare propriul copil. N-ar fi pentru prima dată când îmi pun şi eu această întrebare. Oftez scurt şi-mi întorc privirea spre Augustin, pe care-l văd că aşteaptă un răspuns de la mine.

Ce-aş putea să-i spun? Tind să cred că vrea să ştie prea multe despre mine, însă nu cred că sunt încă pregătită să-mi deschid sufletul în faţa lui, aşa cum am făcut-o în faţa surorii sale. Nu de alta, dar nu mi-a dat niciun motiv sincer să am încredere în el şi să-mi deschid sufletul în cel mai pur şi sincer mod. Nu mi-a arătat până acum decât cât e el de bărbat şi cât de mult şi-ar dori să mă aibă în patul său.

— Nu plecăm de aici până nu-mi spui motivul! impune şi observ că vorbeşte destul de serios.

Oftez prelung, văzând că n-am de ales decât să-i spun.

— Nu e nici pentru prima dată, nici pentru ultima dată când încearcă să mă omoare, Augustin. Fabian mi-a spus, chiar înainte ca tu să-i iei viaţa, că oricum sunt ca şi moartă.

Nu știu un motiv anume pentru care face asta tatăl meu, deoarece niciodată nu mi l-a dat de înțeles, dar un lucru știu sigur, că vorbește serios, îi spun totul parcă fără să respir.

Mă privește nedumerit și întrebător, dar se rezumă doar la a da din cap, în timp ce pornește din nou mașina. Nu cred că se aștepta ca viața mea să aibă o tentă periculoasă, așa cum nici eu nu mă așteptam ca el să ucidă.

Tot drumul – spre habar n-am unde – îl parcurgem în liniște, însă de îndată ce virează la stânga pot s-observ destul de bine vapoarele acostate și realizez că suntem undeva la marginea orașului. N-am ajuns niciodată în partea aceasta de oraș. Datorită lui, acum sunt aici. Încetinește tot mai mult, acum că ne aflăm într-un fel de parcare plină de mașini, care mai de care mai tunate, îndreptându-se spre un grup mai restrâns. Oprește în dreptul lor, apoi se întoarce spre mine și spune:

— Bun venit în lumea mea!

Îl privesc nedumerită și încep să mă întreb în sinea mea în ce dracu' m-am băgat. Îmi mut privirea în față și înghit în sec, de îndată ce realizez că toți sunt îmbrăcați destul de diferit față de cum sunt eu îmbrăcată. Port doar o pereche de colanți negri, un tricou cu umerii lăsați, bretelele sutienului fiind vizibile, și o geacă de blugi, iar în picioare aceiași tenișI negri cu alb. Să nu uităm că pe nas port ochelarii de vedere.

Grozav! Ies neîncrezătoare din mașină, odată cu Augustin, iar privirile celor prezenți se fixează acum asupra noastră. Întotdeauna am urât atenția. Cu atât mai mult o urăsc acum. Nici nu îndrăznesc să fac vreun pas, ci mai degrabă îmi vine să mă ascund în mașină, până când totul se va termina. Dar când se va termina? Drace! În ce mama naibii m-am băgat? Tresar de îndată ce-l simt pe Augustin în spatele meu, cuprinzându-mi talia cu brațul său, și-mi șoptește:

— Poți oricând s-o iei la fugă, îmi spune cu o tentă de amuzament în voce.

— Nu mi-e frică de tine, îi răspund răspicat, încercând să par sigură pe mine şi să nu-i arăt că, de fapt, mă cam înspăimântă lumea lui.

Dar am ales să intru de una singură în asta, odată ce i-am spus că nu vreau să merg acasă. Am de gând, aşadar, să-i arăt că nu-mi este frică nici de el, nici de lumea din care face parte.

— Poate-ar trebui să-ţi fie, continuă să-mi spună, îndemnându-mă să-mi mişc picioarele spre grupul din faţa noastră.

— N-am de gând să-ţi fac pe plac! Nu sunt un copil mic şi speriat! îi răspund furioasă.

Acesta zâmbeşte zgomotos şi, odată ajunşi în dreptul grupului, îmi dă drumul şi începe să salute pe toată lumea. Arunc o privire tuturor şi înghit în sec pentru a nu ştiu câta oară.

— Ce-avem noi aici? întreabă unul dintre băieţi, apropiindu-se de mine.

E cât Augustin de înalt, cu un corp bine lucrat, destul de stilat pentru ceea ce se întâmplă aici, cu părul blond-închis sau cel puţin aşa pare din cauza faptului că e mai întuneric afară, dar figura lui îmi pare uşor cunoscută. Însă de unde?

— Andy, lasă dracului fata în pace! se răsteşte Augustin la el. Brusc, felul în care i-a vorbit mă face să încremenesc, aducându-mi aminte de acea seară în care am fost obligată să merg în miez de noapte după băutura tatei.

— Tu?! spun ceea ce gândesc cu voce tare, fără să realizez.

— Ăăă... eu? îmi răspunde oarecum confuz, tot cu o întrebare şi în acest moment îmi dau seama că am greşit vorbind cu glas tare, nu în gând.

La naiba!

— Cum te cheamă, frumoaso? mă întreabă, parcă schimbând subiectul de mai devreme, în timp ce se apropie din nou de mine.

Îmi întorc privirea spre Augustin, ce stă doar şi ne priveşte amuzat, apoi îmi întorc privirea spre tipul din faţa mea şi spun încrezătoare.

— Christina, îi răspund scurt, pronunţându-mi numele.

— Drăguţ nume, îmi răspunde, apropiindu-se periculos de mine. Dacă crede că sunt vreo uşuratică, agăţată de pe undeva şi costumată în vreo şcolăriţă, se înşală amarnic.

Nu o să-ţi meargă cu mine! îmi spun în sinea mea. Ştiu exact ce vrea să facă, dar îl pun eu la punct, să ştie că nu-i merge cu mine cu una cu două.

— Ţin să te anunţ că..., începe Augustin să-i spună, dar nu mai apucă să-şi ducă fraza până la capăt, pentru că palma mea se izbeşte periculos de obrazul tipului pe nume Andy.

Acesta se dă un pas mai în spate şi mă priveşte cu ochii mari. Se pare că nu se aştepta la aşa ceva, dar dacă mai îndrăzneşte din nou, îi mai trag una.

—... plesneşte destul de bine, continuă Augustin ceea ce a început să-i spună, amuzându-se pe seama lui.

— Unde-ai găsit-o pe fata asta? îl întreabă Andy, în timp ce-şi întoarce privirea spre el, frecându-şi obrazul.

— E prietena surorii mele, îi răspunde Augustin scurt.

— Ea e Christina? Fata pe care..., începe cu întrebările un alt tip din grup, dar nu mai apucă să-şi ducă fraza până la capăt, că palma grea a lui Augustin se izbeşte puternic de ceafa lui, făcându-l să-şi înghită cuvintele.

Bine! Aici e ceva, dar ce? Mă uit suspect când la Augustin, ce pare să nu vrea să-mi dea vreo explicaţie, doar îşi dă ochii peste cap şi cam atât, când la tipul pe care l-am pălmuit adineaori, şi tot nu reuşesc să-mi dau seama ce se întâmplă mai exact.

— Câteodată te ia gura pe dinainte, doctore! îl mustră Augustin nemulţumit. Trebuie să mai înveţi să-ţi ţii gura închisă, de preferat înainte să îndrugi numai tâmpenii.

Tot sunt nedumerită de ceea ce se întâmplă. Ba mai mult, am senzaţia că ei mă cunosc, chiar dinainte să mă întâlnească în carne şi oase. Ce-mi ascunde Augustin? Îmi mut privirea pe el şi pot să jur că tocmai a înghiţit în sec.

— Eu sunt Happy, se prezintă una dintre fete, întinzându-mi mâna. Acum că e lângă mine, mă întreb de unde a apărut şi ea.

— Christina, mă prezint şi eu şi îi strâng uşor mâna.

Happy pare de treabă. La prima vedere am sentimentul c-o să ajungem să ne înţelegem chiar bine, cred. O analizez puţin din priviri şi observ felul în care e îmbrăcată, într-o pereche de colanţi din piele şi un maiou cu tot felul de accesorii. Are părul blond cu şuviţe negre şi poartă un machiaj destul de strident. Aş putea jura că ţinuta ei nu merge deloc cu atitudinea drăgălaşă pe care o afişează. În realitate, aş putea crede că este o fată periculoasă atunci când e provocată.

— Vino mai aproape, lângă noi! mă îndeamnă, luându-mă de braţ. Să-ţi fac cunoştinţă şi cu restul grupului, că văd că Augustin e cu capul în nori, îl dojeneşte. Ajungem în dreptul lor şi-l observ pe Augustin făcând o grimasă de nemulţumire, semn că nu prea i-a convenit remarca fetei. Ei sunt Lorena, Toby, Arman, Alex, iar pe Andy îl ştii deja, mi-i prezintă de la stânga la dreapta pe fiecare în parte.

Încuviinţez scurt, simţind în tot acest timp privirea lui Augustin pe mine. Ştiu că încearcă să mă intimideze, dar n-o să-i meargă cu mine. Nu şi de data asta! Îl privesc cu coada ochiului, în timp ce îi ascult pe ceilalţi povestind, dar îmi revin repede, îndată ce glasul lui Happy îmi captează din nou atenţia.

— Şi cu ce te ocupi? mă întreabă, iar eu înghit în sec.

La asta nu m-am gândit. Drace! Înainte să apuc a spune ceva, Augustin mi-o ia înainte şi vorbeşte în locul meu.

— Care parte din *„E prietena surorii mele”* n-ai înţeles-o? o întreabă sfidător, în timp ce-şi încrucişează braţele la piept.

— Adică vrei să spui că încă eşti la liceu? Happy mă întreabă uimită şi încuviinţez scurt din cap că da, deşi aş fi preferat să n-o fac.

Încep să cred că n-a fost o alegere bună să vin aici şi că mai bine-ar fi fost dacă mă lăsa acasă. Dar nu pot să dau

înapoi, tocmai acum, altfel îmi va reproşa de ce n-am fugit când am avut ocazia, nu să stau aici şi să tremur de frică ca o găină.

— Oho! vocea lui Andy mă face să-mi îndrept privirea spre el şi-l observ chicotind pe sub mustăţi. Nu-ţi mai plac femeile mature, Augustin, şi te-ai dat pe liceene? îl dojeneşte, făcând şi mai mult mişto de el. Te paşte închisoarea pentru corupere de minori, continuă acesta să-l ia peste picior, râzând zgomotos. Începe să-mi cam pară rău că-l pun într-o situaţie stânjenitoare pe Augustin.

La rândul lui, el mă priveşte destul de încruntat şi cred că e cam furios pe mine. Mai bine plec acum, înainte s-o dau serios în bară. Prezenţa mea aici nu e prea bine venită, aşa că mă întorc şi înaintez spre maşina lui Augustin, fără să iau în seamă ce se întâmplă în spatele meu.

— *Ai întrecut măsura, idiotule!* aud cum se răsteşte Happy la Andy. *Bravo! Tocmai ai primit o medalie pentru gafa ta imensă!* Continuă să-i arunce cuvinte acre. Mie nici că-mi mai pasă!

Mă paşte o morală cât China, sunt sigură. Nimic din ce fac sau din ce spun, nu e bine. Nici faptul că m-am născut nu e bine. Deschid portiera, îmi iau din maşină ghiozdanul şi geaca de blugi, apoi o iau la pas spre... dracu' ştie pe unde mama mă-sii trebuie s-o iau. Acum, mai mult ca oricând Augustin va urla la mine, de îndată ce va ajunge acasă. Îmi şterg furioasă lacrimile ce au îndrăznit să cadă şi-mi trag breteaua ghiozdanului mai bine pe umăr, în timp ce înaintez spre nicăieri.

Doamne, Christina, ce proastă mai poţi fi! mă dojenesc aspru în sinea mea, ştergându-mi în continuare lacrimile ce continuă să-mi curgă. Mă simt ca o smiorcăită idioată şi chiar dacă ştiu că s-a făcut mişto pe seama lui Augustin, şi nu pe seama mea, eu tot mă simt aiurea, mai ales că doar din cauza mea s-a ajuns la aşa ceva. Deodată mă simt prinsă de braţ, înainte să ajung prea departe şi întoarsă brusc. În faţa mea apare un Augustin încruntat şi nedumerit de plecarea mea neaşteptată.

— Unde crezi că pleci? mă întreabă aspru. Dacă tu crezi...

— Îmi pare rău, bine? urlu la el, întrerupându-l din ceea ce voia să-mi spună şi nici nu ştiu de ce mai fac asta. N-am vrut ca prezenţa mea să te facă de ruşine. Acum, hai, urlă la mine! Fă-mă una cu pământul, cum o faci de fiecare dată, continui să urlu la el şi observ că nici măcar nu mă priveşte, doar oftează scurt.

Furioasă, îmi smucesc braţul din strânsoarea lui şi continui s-o iau la pas spre casă, dar nici n-apuc să fac bine doi paşi, că mă simt din nou prinsă de braţ şi întoarsă cu faţa spre el.

— Deja te dai bătută? mă întreabă, privindu-mă intens în ochi. Te credeam mai puternică, însă atitudinea ta de acum îmi demonstrează contrariul.

— N-am spus că mă dau bătută, doar că...

— Şi atunci? mă întreabă din nou, întrerupându-mă. Într-o lume ca asta trebuie să fii puternică, cei slabi nu rezistă, continuă să-mi vorbească şi într-un fel simt că vrea să mă îmbărbăteze.

— Nu sunt slabă! îi răspund aspru printre dinţi.

— Atunci, demonstrează-mi! îmi propune el, dar eu nu prea înţeleg cum aş putea să fac asta.

— Cum? îl întreb nedumerită.

— Ştiu eu foarte bine cum, continuă să-mi spună şi încep să înghit în sec de mai multe ori, privindu-l cu ochii cât cepele.

Mă priveşte amuzat şi tind să cred că şi-a dat seama de ceea ce îmi trece prin minte, chiar în momentul acesta. N-am de gând să mi-o trag cu el, nici de-ar fi ultimul bărbat de pe planetă.

— N-am de gând să te amăgesc ca să ţi-o tragi cu mine, dacă de asta te temi! îmi spune uşor amuzat, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Vei fi norocul meu din seara aceasta, continuă să-mi spună şi nu prea înţeleg la ce anume se referă.

— Ce vrei să spui? îl întreb confuză.

— Ai să vezi, mă anunţă şi mă trage înapoi după el.

— Augustin! îi pronunţ numele nedumerită, dar nu mă ia în seamă.

Ajunşi în sânul grupului de mai devreme, îl găsesc pe Andy cu nasul spart şi-mi întorc privirea întrebătoare spre Augustin. El îmi face jucăuş cu ochiul, dându-mi de înţeles că tocmai i-a pocnit una în moacă, pentru simplul fapt că m-a făcut să mă simt stânjenită adineaori. Rămân mută.

— Christina! îmi pronunţă Happy numele, captându-le celorlalţi atenţia şi îndreptând-o asupra mea.

Am menţionat faptul că urăsc atenţia? Da, cred că am menţionat asta, dar acum o urăsc de zece ori mai mult, nu de alta, dar toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea şi asta mă face să încremenesc. Doamne, ce toantă sunt! Inspir adânc şi încerc să nu mai par atât de crispată, deşi nu prea izbutesc, şi înghit în sec, simţind o mână pe umărul meu.

— Rămâi aici! îmi ordonă Augustin, apoi se deplasează până în dreptul următorului grup şi începe să povestească cu unul dintre indivizi.

Nu ştiu ce pune la cale, dar am să aflu cât de curând, pentru că inima-mi bubuie în piept şi asta îmi oferă o stare de nelinişte.

— Tind să cred că ai ceva special, dacă tot am primit un pumn direct în moacă de la Augustin, glasul lui Andy mă face să îmi îndrept privirea spre el de îndată ce ajunge în dreptul meu.

Acum înţeleg de ce sângerează. Se pare că Augustin chiar l-a pus la punct pentru faptul că a întrecut limita bunului simţ. Aşa îi trebuie, poate învaţă să-şi măsoare cuvintele înainte de a le scoate pe gură.

— Ai face bine să-ţi iei picioarele în spinare şi să pleci de lângă ea, de preferat, înainte să ţi le rup! se răsteşte Augustin la Andy. Încă sunt nedumerită de tot ce se întâmplă.

Andy îşi ridică mâinile în aer, în semn că se predă, dându-se puţin mai în spate, nu înainte de a-mi ura ceva la care nu mă aşteptam.

— Bun venit în grup, boboaco!

Îmi întorc privirea spre el şi-l privesc surprinsă de aceea ce mi-a spus. Acum fac parte din grup? Când s-a întâmplat asta? Scutur uşor din cap şi încerc să asimilez ceea ce tocmai mi-a spus, dar vocea lui Augustin mă readuce în simţiri şi în prezent.

— Am aranjat totul. Augustin mă face să mă întorc cu totul spre el şi să-l privesc întrebătoare, din nou. Tu vii cu mine! îmi spune deodată, privindu-mă acum în ochii.

Dau să spun ceva, dar nu mai apuc, pentru că mă simt trasă de Augustin spre maşina sa. Îmi deschide portiera şi-mi face semn să urc, dar încă sunt nedumerită de ce urmează să se întâmple. Mă simt ca un pion pe o tablă de şah ce aşteaptă, următoarea mutare, însă nu se ştie dacă e o mutare bună ori rea. Dau să spun din nou ceva, dar şi de data aceasta mi-o ia înainte şi vorbeşte în locul meu.

— Urcă şi am să-ţi explic după aceea totul! încearcă să mă liniştească.

Inspir adânc şi, în cele din urmă, urc în maşină, ca mai apoi Augustin să trântească portiera în urma mea. Ocoleşte maşina prin faţă, ajungând în partea cealaltă. De îndată ce urcă la volan, se întoarce cu privirea spre mine. Îmi ia ghiozdanul şi geaca de blugi din mâini, le aruncă pe bancheta din spate şi se întoarce înapoi cu privirea spre mine.

— Ce se întâmplă? îl întreb nedumerită. Chiar aş vrea să-mi explice şi mie cineva ce mama dracului se întâmplă.

— Ai să înţelegi imediat, îmi răspunde scurt, fără să-mi dea prea multe detalii, în timp ce înaintează spre celelalte maşinii aliniate în rând.

Mă îmbufnez mai rău decât un copil de trei ani, mă aşez mai bine în scaun şi aştept. De îndată ce maşina se aliniază în rând, îl observ pe Augustin, întorcându-se din nou spre mine, cu un zâmbet poznaş pe buze.

— Vino aici! îmi face semn să mă urc la el în poală şi văd că îi surâde ideea, poate prea mult.

Cred că s-a lovit la cap dacă el crede că am să stau în poala lui.

— Nu! îi răspund scurt.

— Nu mă face să te iau cu forţa, mă avertizează şi blochează uşile, de parcă mi-ar fi intuit mişcarea. Uite ce e, va trebui să conduc cu tine stând între picioarele mele, iar eu voi fi legat la ochi. Practic tu vei fi ochii mei, îmi explică cum stă treaba, cât de cât. Acum cred cu tărie că s-a lovit la cap, de îndrugă asemenea bazaconii.

Ce zice? Cum mama naibii va putea conduce aşa? Nebunul îşi doreşte cu tot dinadinsul să-şi curme viaţa. Nu vreau să fac parte din aşa ceva, nici nu mă gândesc! Mă uit când în stânga, când în dreapta, dar să fiu al dracului dacă găsesc de unde se deblochează uşile.

— Augustin, nu e amuzant deloc! mă răstesc la el cu nervii întinşi la maxim. Te-ai ţăcănit rău de tot sau ce naiba e cu tine? Tind să cred că nu-ţi pui încrederea în cine trebuie, continui să-i vorbesc răspicat. Deschide dracului uşa! Vreau să cobor!

— Dacă pleci, îmi demonstrezi că eşti doar laşă şi nu ştii să rişti, îmi aruncă vorbele în faţă şi mă opresc cu totul din ceea ce vreau să fac.

Scrâşnesc din dinţi şi mă întorc cu totul spre el, aţintindu-l nervoasă cu privirea. *Îţi arăt eu laşă!* îmi zic în sinea mea şi mă ridic din scaun, apoi trec peste schimbătorul de viteze, ajungând în poala lui. Fir-ar să fie! Drăcuşorul lui nemernic se simte mult prea bine şi cred că îi cam place poziţia în care suntem. Spatele meu e lipit de pieptul lui, iar fundul meu stă destul de confortabil în poala sa. Ţin privirea în faţă. Noroc că nu mă vede cât de roşie sunt, pentru că obrajii îmi ard de emoţie, mai ceva decât atunci când mănânci un ardei iute.

— Nu ai deloc încredere în mine, îmi şopteşte, suflându-mi aer cald în ureche. Tresar la vorbele lui.

— Nu! îi confirm şi mai mult bănuiala.

— Nici eu! îmi răspunde, în timp ce-mi dă părul într-o parte şi-şi presează buzele de umărul meu.

La naiba! Deja întrece măsura. Mă ridic din poala lui şi fără să realizez că maşina nu e foarte înaltă, dau cu capul de tavanul acesteia, făcându-mă să mă aşez înapoi, dar de data aceasta sfârşesc între picioarele lui Augustin. Uf!

— Eşti un nemernic incurabil! îl dojenesc, frecându-mi cu palma locul vătămat. Din cauza ta o să am o durere imensă de cap! îl iau continuare la rost.

— Hai că-ţi dau un pupic şi trece, îmi spune pe un ton ce vrea să pară copilăresc, care nu i se potriveşte, însă, deloc. Mă întorc într-o parte, cât să-l fixez cu privirea, şi îi observ zâmbetul afurisit, pe care-mi vine să i-l şterg cu totul de pe faţă, dar mă abţin.

— Vrei să nu mă mai tratezi ca pe un copil? aproape că urlu la el şi-l privesc nedumerită, în timp ce-şi întinde mâinile spre mine.

— Aceştia ar trebui daţi jos, îmi spune fără să ia întrebarea mea în seamă, referindu-se la ochelarii de vedere, şi mi-i ia de pe nas, punându-i în torpedo. Iar părul..., continuă să vorbească şi-mi prinde părul în mâinile sale, apoi începe să-l răsucească, puţin câte puţin, ca mai apoi să-l bage pe sub breteaua sutienului de pe mine, în partea mea dreaptă. Aşa, măcar nu mă va gâdila la nas, spune amuzat.

Îmi aţintesc privirea înainte, simţindu-mi inima bubuind în pereţii toracelui şi tot ce pot să-mi imaginez acum e un scenariu sumbru, în care vom face accident din cauză că-şi pune toată nădejdea în mine, în ochii mei. Fir-ar să fie! Inspir adânc şi-mi închid ochii, în timp ce-i simt braţele pe lângă mine, apoi îi deschid la loc, observându-i palmele strângând bine volanul. Of, la naiba! Cred că am înjurat cât pentru toată viaţa mea. Îmi întorc privirea în spate şi-mi simt inima bătând şi mai tare în piept, de îndată ce-i observ ochii acoperiţi bine de un material negru. Sunt al naibii de speriată şi nici nu ştiu ce-ar trebui să fac. Îmi frec mâinile una de alta, simţind tremurul ce-mi acaparează întreg trupul, de parcă mi-ar fi frig, şi înghit din nou în sec.

— Ce trebuie să fac? îl întreb deodată, spărgând tăcerea dintre noi. Îi simt din nou aerul cald, brăzdându-mi pielea.

— Trebuie doar să fii atentă la drum şi să mă ghidezi pe unde trebuie s-o iau, îmi spune ceea ce trebuie să fac şi încuviinţez scurt din cap că am înţeles, de parcă m-ar şi vedea. N-ai de ce să-ţi fie frică!. Ştiu că te vei descurca, mai adaugă şi pun pariu în sinea mea că zâmbeşte.

— Cine a spus că mi-e frică? îl întreb, însă vocea mea tremurândă mă cam dă de gol.

— Tot nu ştii să minţi, mă ia peste picior şi-mi vine să-i dau una, doar ca să-i închid gura şi să-i şterg zâmbetul acela de pe faţă, dar încă mă abţin.

Nu prea înţeleg cum va merge treaba asta, dar n-am de gând să mă dau bătută. Nu vreau ca după aceea să-mi scoată ochii, ori de câte ori are ocazia, că sunt o laşă şi nu ştiu să risc. *Aşa că, domnule nemernic, priveşte-mă!* Bine, nu mă poate privi. Râsul lui puternic vibrează în spatele meu, de parc-ar şti la ce mă gândesc în acest moment şi asta mă face să-mi fie ciudă pe el.

— Vrei să încetezi şi să porneşti odată? îl întreb destul de hotărâtă.

— Gata, şefa! continuă cu luatul peste picior şi mă rezum la a nu spune nimic, doar ca să nu-i mai dau vreun motiv a-şi deschide gura şi a îndruga numai prostii.

Bagă cheia în contact de parcă ar putea vedea prin materialul ce-i acoperă ochii, pornind motorul şi înghit în sec pentru a nu ştiu câta oară. Parcă-mi văd moartea cu ochii, de îndată ce maşina se pune în mişcare. Augustin accelerează tot mai mult.

— Virează la stânga! spun câteva minute mai târziu, spărgând liniştea dintre noi şi observ cum volanul se întoarce spre stânga, mânuit de Augustin.

Mâna lui dreaptă se aşază pe schimbător şi schimbă viteza, accelerând din nou ca să-i ajungă pe cei din faţa noastră. Încă tind să cred că poate vedea prin material, altfel nu-mi explic cum mama naibii conduce aşa de bine. Sau a mai făcut asta înainte?

— Privirea în faţă! îmi spune, de parcă mi-ar fi intuit mişcarea ce urma s-o fac şi-mi aţintesc privirea înainte.

Ce naiba? Are ochi de felină? Inspir adânc şi continui să-i dau indicaţii pe unde trebuie să meargă şi când să ia curba, trezindu-ne în final printre primele maşini din cursă. *Încă puţin, sigur mai e doar puţin şi ajungem!* mă îmbărbătez în sinea mea şi oftez.

— Nu-mi spune că ţi-e frică? glasul amuzat al lui Augustin se aude mult prea aproape de urechea mea şi tresar, speriindu-mă.

— Tu nu eşti normal, vrei să fac infarct? îl dojenesc, simţindu-mi inima bătând cu putere în piept şi-mi întorc privirea înainte, chiar în momentul în care trebuie să luăm curba. Brusc îmi aşez palmele peste mâinile lui şi întorc volanul, cât pot de mult spre dreapta, intrând în curbă.

Noaptea asta n-o voi uita niciodată! Cu toate că mă sperie al naibii de mult faptul că Augustin conduce legat la ochi, punându-şi încrederea în ochii mei, recunosc că-mi cam place adrenalina care-mi circulă acum prin vene. Deodată îmi simt trupul înlănţuit de nişte braţe puternice, trezindu-mă la realitate din visarea în care am căzut şi realizez că cea care conduce maşina sunt de fapt eu. Când s-a întâmplat asta? Aud felul în care schimbă din nou vitezele, în acelaşi timp cu pedalele, accelerând şi mai mult, şi înghit în sec, de îndată ce-mi simt din nou trupul tremurând.

— Ţi-e frig, micuţo? îmi şopteşte în ureche, în timp ce buzele sale mă ating sub lobul acesteia, înfiorându-mă. Încerc să mă gândesc la cu totul altceva, decât la ceea ce mă face să simt el, ştiind că eu conduc acum.

Sincer, nu ştiu să conduc, dar până la urmă mă pomenesc şofând, chiar dacă doar învârt volanul şi nu fac toate manevrele. Fără să realizez, îmi închid ochii preţ de câteva secunde, ca mai apoi să-i deschid alarmată şi să trag puternic de volan, încercând să evit, pe cât posibil, un impact frontal cu clădirea din faţa noastră.

— Augustin! îi pronunț numele cu groază, în timp ce trag tare de volan ca să îndrept mașina. Norocul nu ține cu mine, mașina învârtindu-se în continuu pe asfaltul ușor umed. Augustin! îi pronunț din nou numele și îi simt palmele peste mâinile mele, încercând s-oprească mașina din a se învârti.

Cu siguranță ochii nu-i mai sunt acoperiți, nu de alta, dar eu nu sunt în stare să fac așa ceva, mai ales că nu știu cum se manevrează în astfel de situații monstrul acesta pe patru roți. Își ia mâna dreaptă de pe a mea, eliberându-mi-o din strânsoarea sa și trage puternic de frâna de mână, oprind cu totul mașina.

— Ești bine? mă întreabă, gâfâind. Eu nu-mi doresc decât să cobor rapid din mașină.

— Vreau să ies. Lasă-mă naibii să ies! mă răstesc la el și deschid portiera, ca să ies afară, ducându-mi o mână în dreptul inimii.

Doamne! De-abia dacă-mi mai simt picioarele și pe deasupra inima mea o ia la galop. Ce naiba a fost în capul meu de-am acceptat asta? Nesăbuința mea, alt motiv nu am. Îmi simt trupul cuprins de aceleași două brațe puternice și pline de tatuaje, ce nu lasă pic de piele curată la iveală, și mă las moale în strânsoarea lor.

— Ești bine? mă întreabă pentru a doua oară și mă întorc cu privirea, dar și cu tot corpul spre el.

De îndată ce-mi ridic ochii, cât să-i văd chipul, îl găsesc privindu-mă cu o sclipire ciudată în ochi. Drace! Nici nu știu ce-ar trebui să-i răspund acum și ce nu, privirea lui hipnotizantă m-a răpit cu totul. Fără să mai stea pe gânduri și luându-mă total prin surprindere, își înfige o mână în părul meu și-mi captează buzele într-un sărut. Mi-am dorit să-i sărut buzele încă de când am urcat în mașină și acum o fac, deși ar trebui să mă opresc și să-l îndepărtez de mine. De ce dracu' nu mă opresc? *Oprește-te, idioato, înainte ca totul să degenereze!* mă dojenesc de una singură în sinea mea, însă numai asta nu fac.

Buzele lui se mişcă în ritm cu ale mele, iar limba sa jucăuşă o caută disperată pe a mea, în timp ce mâinile sale îmi explorează trupul, apropiindu-l mai mult de al lui. Toate astea trebuie să înceteze. Îmi pun mâinile pe pieptul său ferm şi-l împing, cât să-l fac să se oprească, apoi îl privesc în ochi, temătoare. Amândoi gâfâim şi asta ne dă de înţeles că hormonii noştri tocmai au cam luat-o razna şi nu vreau să alimentez asta. Nu aşa vreau să-mi pierd virginitatea, însă întrebarea e: dacă e să mi-o pierd, să fie el cel căruia să i-o dăruiesc sau un alt băiat?

— Nu pot face asta, îi spun sincer şi mă desprind din îmbrăţişarea lui, îndreptându-mă spre maşină.

E a nu ştiu câta oară când îl refuz, dar sincer nu pot. Deschid portiera de pe partea pasagerului ca să mă fac comodă în scaun, dar înainte să pot urca, Augustin mă opreşte şi mă întoarce cu totul spre el.

— Cursa încă nu s-a terminat, îmi spune printre dinţi, cu maxilarul încleştat. Va trebui să fii în continuare ochii mei. N-am trişat vreodată, aşa că n-am de gând s-o fac nici acum, continuă să-mi vorbească pe acelaşi ton.

— Atunci ai face bine s-o şi câştigi! îi răspund la fel. În următoarea secundă mă simt luată pe sus şi pusă cu burta pe unul dintre umerii lui. Augustin, nu sunt invalidă, la naiba! Pot să mă deplasez şi singură! mă răstesc la el, însă nici că mă ia în seamă.

De îndată ce închide portiera de pe partea pasagerului, se îndreaptă cu tot cu mine spre partea şoferului şi mă pune în picioare, privindu-mă cu o sclipire ciudată în ochi. Ce naiba are? Dă să mă sărute din nou, dar nu-l mai las şi mă trag într-o parte, făcându-i loc să intre în maşină. Îl observ cu coada ochiului, lovind caroseria maşinii cu pumnul, ca mai apoi să se aşeze în scaunul şoferului şi s-ofteze puternic, aşteptându-mă. Răsuflu uşurată şi mă urc şi eu. Augustin îmi face loc între picioarele lui şi închid portiera după noi. Tremurul mi se instalează din nou în corp, văzându-i ochii

legați de același material negru și-mi întorc privirea în față, înghițind în sec. Pornește motorul și demarăm în trombă din locul pustiu în care suntem. Nu știu ce va fi după cursa asta, dar câteva zile departe de el ar fi bine venite, deși știu că asta nu se va întâmpla. Practic locuim în aceeași casă. După câțiva metri distanță, Augustin virează spre dreapta pe Park Lane, apoi spre stânga pe 5th Ave și o ia tot înainte, ajutat de indicațiile mele, încercând să ajungem din urmă celelalte mașini, care sunt cu mult înaintea noastră. Chiar dacă inima mea o ia din nou la galop, tot nu mă las și-mi așez palmele peste mâinile lui Augustin, ghidându-l în același timp și cu vocea.

— Puțin spre stânga și tot înainte, îi ofer indicațiile necesare, în timp ce mâna lui dreaptă schimbă viteza și-i simt piciorul, apăsând cu putere pe accelerație.

Doamne! Sper să nu murim! mă rog în sinea mea, odată cu mașina care zboară pe șosea, cu câțiva kilometri la oră, depășind mașinile din fața noastră. Simt tot mai mult golul ce mi se instalează în stomac. Se pare că nu suntem singura mașină care conduce în felul acesta, cu șoferul legat la ochi, din câte am observat la celelalte mașini. Partenerele le oferă și celorlalți șoferi indicațiile necesare pentru a ști pe unde trebuie s-o ia. Însă, suntem singura mașină în care partenera stă în brațele șoferului. Am să-l omor pe Augustin pentru asta. Se pare că nemernicul a adăugat în regulament ceva în plus de la el. Ar trebui să-i strivesc drăcușorul cu totul, ca să nu mai poată gândi cu el, ci cu capul de pe umeri și să-l las în agonia lui, însă nu mă văd în stare s-omor nici măcar o muscă, dar să mai fac și altceva. Oftez prelung și-l ghidez în continuare, reușind până la urmă să depășim și ultima mașină ce ne împiedica să avansăm, ajungând în final la destinație. Baia de mulțime ce ne așteaptă, mai bine spus ce îl așteaptă pe nebunul din spatele meu, îl aclamă, înaintând spre mașină. Fără să mai stau pe alte gânduri întortocheate, mă ridic, de îndată ce mașina se oprește în baia de mulțime și mă lovesc din nou de tavanul mașinii. Înjur una bună în

barbă, fiindu-mi ciudă că am uitat de mișcarea asta greșită, apoi trec peste schimbătorul de viteze şi mă aşez în scaunul pasagerului, ţinându-mă de cap.

— Eşti bine? mă întreabă Augustin îngrijorat, în timp ce-mi frec din nou locul vătămat.

— Ar trebui să ieşi, sunt bine! îmi întorc privirea spre el. Nu-i face să te aştepte! îl îndemn să iasă.

Mă priveşte pentru o clipă, apoi deschide portiera şi coboară în baia de mulţime, care îl aclamă şi-l felicită. Îmi închid ochii preţ de câteva secunde şi, după ce-mi revin cât de cât, mă întind în spate să-mi iau ghiozdanul şi geaca de blugi, ajunse acum pe jos. Cobor apoi şi eu din maşină, căutând-o din priviri pe Happy. Trebuie să ajung acasă.

Mă uit în toate direcţiile, dar nu o văd. În schimb, o tipă brunetă, cu părul lung şi îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi din piele, ce-i ajung până sub fese, îmi captează brusc atenția. Îmbrăcată într-un tricou sau poate un maiou, ce-o fi fost, şi o geacă cam scurtă de blugi, ce-i ajunge până sub sâni, o văd că-i sărută intens buzele lui Augustin. Buze care, acum câteva minute, mă sărutau cu patos pe mine. Încerc să-mi stăpânesc lacrimile care-mi umezesc ochii şi nu ştiu de ce. Prea multe întrebări cu *„De ce?”* fără niciun răspuns. Încerc să-mi dau seama cine e tipa, dar înțeleg că n-am mai văzut-o până acum, nici măcar în grupul lui Augustin. Gestul ei stârneşte în mine un sentiment nou, pe care nu vreau să-l recunosc.

Nu, nu mă pot îndrăgosti de fratele Emmei, de un criminal, de un nebun cu acte în regulă, pentru că ar fi un lucru greşit şi pentru că ştiu prea bine că eu voi fi cea care va ieşi cu inima frântă din toată ecuaţia asta banală. Privirea lui mă aţinteşte şi, văzându-mi lucrurile în braţe, realizează ce vreau să fac. Să plec acasă.

— Happy, îi strig numele acum că apare şi ea în raza mea vizuală. Mă îndrept spre ea cu paşi grăbiţi.

— Christina, s-a întâmplat ceva? mă întreabă nedumerită.

— Poţi să mă duci acasă? o rog puţin nesigură, în timp ce mă joc nervoasă cu degetele.

— Nu rămâi la...?

— Nu mă simt prea bine, o mint, deşi în mare parte acesta era adevărul. Bine, de fapt nu mă simt bine din cu totul altă cauză, nu din cauza cursei. Happy îmi zâmbeşte scurt.

— Augustin poate fi un maniac atunci când conduce, aşa că nici nu-i de mirare că nu te simţi bine acum. Haide, te duc acasă! îmi spune şi răsuflu uşurată.

Îmi întorc pentru ultima dată privirea spre Augustin şi-l observ privindu-mă destul de încruntat, căci probabil tot nu înţelege de ce vreau să plec. Se dezlipeşte de tipa ce se ţine ca un scai de el şi porneşte spre mine, dar îi fac semn din cap să se oprească, apoi urc în maşina lui Happy şi închid portiera în urma mea, cât pot de repede. Înghit cu greu nodul ce-mi stă în gât şi-mi îndrept privirea înceţoşată pe geam afară. La naiba! Mi-am uitat ochelarii de vedere în maşina lui Augustin. Sper doar să mi-i aducă înapoi, asta dacă îşi aminteşte de ei.

— Unde te las? mă întreabă Happy, captându-mi atenţia.

Clipesc des şi îmi întorc privirea spre ea, forţându-mă în acelaşi timp să zâmbesc ca să-mi maschez ochii ce mi se inundă de lacrimi. Trebuie să mi-l scot din minte, cu orice preţ! Numai că acţiunile lui blânde, atunci când îl apucă tandreţea, mă fac să mă comport aiurea.

— Cred că ştii unde locuieşte Augustin, nu? îi răspund tot cu o întrebare. Ştiu că asta o va face să-şi pună în sinea ei întrebări.

— A, da! A spus el că locuieşti la ei, îmi răspunde cu un zâmbet pe faţă şi mă întreb în sinea mea câte lucruri mai ştiu despre mine cu toţii. Cum aşa?!

— E o poveste lungă, îi răspund scurt, dându-i de înţeles că nu vreau să spun mai multe.

— Înţeleg! îmi răspunde scurt, apoi porneşte motorul şi pleacă în trombă.

– Capitolul 6 –

Augustin Ozera
„Momentul de negare”

De îndată ce opresc maşina în baia de mulţime, o simt pe Christina ridicându-se din poala mea, în timp ce-mi dau jos materialul negru de la ochi şi se loveşte de tavanul maşinii. Trece peste schimbătorul de viteze şi se face comodă în scaunul pasagerului, frecând-şi cu palma locul vătămat. Mă întorc îngrijorat spre ea să văd în ce stare e şi de îndată ce-mi deschid buzele, spun:

— Eşti bine?

— Ar trebui să ieşi! Nu-i lăsa să te aştepte! îmi zice, deşi mă aşteptam să-mi spună cu totul altceva. Sunt bine! continuă să-mi spună. Îmi zâmbeşte forţat, aşa că nu o prea cred.

De ce mă minte? Inspir adânc, apoi deschid portiera şi ies cu zâmbetul pe buze, aşa, de faţadă mai mult, deşi eram cu gândul numai la micuţa mea, în baia de mulţime ce mă aclama şi mă felicita pentru cursa din seara aceasta. Pot să spun că a fost o cursă pe cinste, dar tot nu mă înţeleg de ce o numesc pe Christina *micuţa mea*. Nu înseamnă nimic pentru mine, nu ţin la ea şi nu sunt îndrăgostit de ea ca s-o alint. Drace! Înainte să-mi revin în simţuri, mă trezesc cu buzele Oliviei peste ale mele şi cu limba ei în gura mea, însă, felul în care mă sărută nu se compară deloc cu felul în care sărută Christina. Buzele Christinei sunt moi, numai bune de sărutat, fără pic de ruj pe ele, cu o tentă de gust de căpşuni ce mă înnebuneşte într-un anumit fel în care nu m-a înnebunit nicio altă fată, până acum. Până la ea. Ce naiba îmi face fata asta? O prind pe Olivia de braţe şi mă desprind din sărutul ei neaşteptat, apoi îmi şterg rujul de pe buze, începând să mă cam scârbească asta. O privesc încruntat, pentru că nu mă aşteptam s-o văd aici. Nu după tot ce s-a întâmplat ultima dată, mai ales că o ştiam plecată din New York. Mă priveşte bosumflată, dându-mi un impuls nebun

de a-mi da ochii peste cap, dar îmi reprim dorința aceasta și aștept să văd ce vrea de la mine.

— Ce-ai zice dacă m-ai scoate undeva, acum că ai câștigat cursa, ca să te revanșezi pentru data trecută? mă întreabă. Apoi primești un tratament mai special, exact cum îți place ție, continuă să-mi spună, lingându-și în același timp buzele.

De data aceasta îmi dau ochii peste cap și-mi întorc privirea fix în momentul în care Christina iese din mașină și-o surprind, uitându-se haotic prin mulțime. Pe cine caută? Îmi mijesc mai bine ochii și observ lucrurile din brațele sale și nu înțeleg ce vrea să facă. Nu cumva vrea să plece? De îndată ce privirea ei o întâlnește pe a mea, mă trezesc din nou cu buzele Oliviei peste ale mele și nu înțeleg de ce dracu' mă sărută din nou, deși cred că din cauza Christinei face asta. O prind de braţe şi-o dau jos de pe mine, revoltat de situație.

— Vrei să încetezi? mă răstesc la ea, ștergându-mi din nou buzele de rujul ei scârbos, în timp ce arunc o privire spre Christina.

De ce naiba fac asta? Până acum n-am avut nicio treabă cu faptul că sunt sărutat de vreo fată după o cursă infernală pe care am câștigat-o, dar acum... Acum chiar nu știu ce se întâmplă cu mine. O observ pe Christina vorbind cu Happy și tind să cred și mai mult că vrea să plece, dar n-o pot lăsa să plece. Mi-a purtat noroc și am câștigat datorită ei cursa aceasta, chiar dacă la un moment dat, mașina a început să se învârtă incontrolabil pe șoseaua puțin umedă și ne-am oprit de tot. Sărutul acela m-a făcut să simt ceva, chiar dacă, ca de fiecare dată, mi-a tăiat tot elanul atunci când a pus stop la tot. Să fiu al dracului dacă asta nu mă face s-o doresc și mai mult. Să vreau să gust din ea, s-o simt pe deplin, s-o răsfăț așa cum n-am mai răsfățat nicio altă femeie, iar faptul că mai e și virgină le întrece pe toate.

— Deci așa, ți-ai tras o boboacă! vocea dezgustată a Olivei îmi captează din nou atenția, îndemnându-mă să mă

întorc cu totul spre ea. Nu-ţi mai plac femeile cu experienţă şi ai trecut la cele virgine? mă întreabă, privindu-mă dojenitor cu o sprânceană ridicată şi cu braţele încrucişate sub pieptul ei generos. Vrei să înveţi fetiţele cum să-ţi facă un oral ca la carte? continuă să-mi pună întrebări, care deja încep să mă scoată din minţi.

— Vrei să taci dracului din gură? aproape că urlu la ea, făcând ca mulţimea să ne privească curioşi. Deja devii enervantă!

În momentul acesta furia mi-a acaparat brusc întreg corpul şi nu înţeleg de ce mama naibii mă afectează ceea ce mi-a spus. Înainte nu aveam nicio treabă, însă, acum de mai scoate ceva pe gura aia spurcată a ei, jur că ori i-o închid eu de tot, ori i-o trag aprig, ca până a doua zi să uite cum să mai vorbească sau să meargă. Ştiu fiecare dintre ele cât de dur pot să fiu în dormitor, mai ales atunci când sunt al dracului de furios. Niciuna n-a putut să-mi stăpânească demonii. Îmi întorc privirea spre Christina şi-o observ plecând, aşa că dau să mă duc după ea şi s-o opresc. Însă, de îndată ce-şi întoarce privirea în spate, o văd dând din cap, făcându-mi semn să rămân locului.

Nu înţeleg, de ce pleacă? Trântesc portiera cât pot de tare şi lovesc roata cu piciorul, apoi mă sprijin cu palmele de maşină. N-am fost în viaţa mea mai nervos ca acum. Dar, de ce sunt nervos, totuşi? Fata asta mă înnebuneşte peste măsură şi, ca să fie totul şi mai al dracului, nu o pot avea, de parcă aştept o aprobare de la ea. E ca şi cum aş aştepta să mă accepte aşa cum sunt şi doar apoi pot s-o gust. De data asta nu mai scapă şi dacă ştiu că mă aşteaptă ani grei de puşcărie, că am de gând să corup un minor. Un Înger pur şi neatins. Mâna Oliviei îmi mângâie pe neaşteptate spatele, parcă încercând să mă calmeze, însă glasul ei mă scoate şi mai rău din minţi.

— Un rege n-ar trebui să fie furios. Are tot ce-i trebuie, fără să ceară. Aşa că hai s-o ştergem de aici şi lasă-mă să-ţi dau un premiu pentru cursa câştigată!

Un rege niciodată nu va fi un rege fără regina lui, îmi spun în sinea mea şi înghit în sec, realizând că s-ar putea să încep să am sentimente pentru o puştoaică de doar şaptesprezece ani. Drace! Nu poate fi adevărat. N-are cum să-mi intre aşa pe sub piele. Singura femeie pe care am iubit-o în viaţa mea şi încă o mai iubesc rămâne Eva. Îngerul ce mi-a fost răpit din braţe, atunci când nemernica de Katherine s-a hotărât să-i ia viaţa. Numai eu ştiu prin ce-am trecut atunci, cu depresia în care am căzut, mai ales că, după două zile de la moartea ei, au murit şi părinţii mei pe neaşteptate, ceea ce aproape că m-a adus în pragul nebuniei. De atunci am jurat că n-am să mai pun nimic la suflet, aşa că mi-am îngropat sentimentele şi toate emoţiile şi le-am aruncat în străfundul unei găuri negre. Am lăsat la suprafaţă demonul care am ajuns să fiu azi.

— Cară-te, Olivia! mă răstesc la ea, desprinzându-mă de maşină. Dispari! îi ordon, sătul deja de prezenţa ei, apoi deschid portiera şi înainte să reuşesc să intru în maşină, mă simt prins de braţ, obligându-mă să mă opresc.

— Nu-mi poţi face asta, nemernicule! urlă la mine. Credeam că după atâta timp ai prins şi tu ideea...

— Ce idee, tâmpito? urlu şi mai rău la ea, acum că suntem doar noi. Dacă tu ai impresia că noi doi formăm un cuplu, te înşeli amarnic. Ai fost bună cât mi-am tras-o cu tine, acum eşti bună de aruncat la gunoi, îi răspund. Puţin îmi pasă dacă se apucă de plâns ca o smiorcăită.

— E din cauza ei, nu? mă întreabă şi nu prea înţeleg la cine se referă. Mironosiţa care a fost cu tine în maşină, continuă să-mi spună şi acum înţeleg că despre Christina e vorba. Ce are ea mai special?

E geloasă pe Christina? Nici măcar nu o cunoaşte, însă realizez că nici eu nu o cunosc cum trebuie. Nu i-am acordat nicio şansă să-mi arate cum e ea de fapt şi să-i câştig încrederea, ca mai apoi să ajung cu ea unde vreau.

— Ţi-o trage mai bine? Îţi face un oral mai ieşit din comun, de mă dai la o parte pentru o curvă ca ea? continuă să-mi pună întrebări şi fac ochii mari la ceea ce îmi spune.

Nici măcar n-am reuşit s-o bag în pat în adevăratul sens al cuvântului, deşi locuieşte la noi de două luni aproape, dar să mai facă şi altceva. E diferită din toate punctele de vedere, în comportament, în felul de-a gândi, în felul în care îmi taie tot elanul şi mă opreşte din ceea ce am în gând să-i fac.

— Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te trântesc de tot ce îmi iese în cale şi să te fac una cu pământul! mă răstesc înverşunat la Olivia. N-am lovit în viaţa mea o femeie, dar pentru început ai fi prima pe care aş băga-o în mormânt! îi spun printre dinţi şi pot s-observ frica ce i se oglindeşte în ochi. Înţelege bine, pentru mine nu însemni nimic şi ştiai destul de bine la ce te înhami atunci când mi-ai propus să fim doar prieteni cu beneficii. Aşa că nu-mi veni mie acum cu gelozia ta de doi bani, pentru că nu mă impresionezi cu nimic, Olivia.

Privesc încruntat la felul în care tremură, sperând că m-am făcut destul de bine înţeles. Nimeni nu-mi dictează cum trebuie să fie viaţa mea, pe cine să am lângă mine şi pe cine nu. Îi fac semn lui Ray să se apropie ca să-mi dea ceea ce am câştigat în seara aceasta, apoi să plec dracului de aici. Numai chef de petreceri nu mai am, mai ales după ce discuţia cu Olivia mi-a tăiat și ultima urmă de bună dispoziție. Plecarea Christinei m-a pus puţin serios pe gânduri.

— Uite aici, omule! îmi spune Ray, de îndată ce ajunge în dreptul meu şi-mi înmânează teancul cu bani. A fost o cursă pe cinste! Regele întotdeauna rămâne un rege! Păcat că i-a plecat regina!

— Da! e tot ce pot să-i răspund, încă destul de furios, şi-mi dau seama că tocmai a numit-o pe Christina, regina mea. Ne mai vedem! e tot ce-i mai spun şi dau să plec.

— Nu rămâi? mă întreabă nedumerit. Haide, omule! Petrecerea e în toi şi tu pleci tocmai acum? Nu-ţi stă deloc în fire să faci asta, mai ales la câte feline sunt pe-aici, continuă Ray să-mi spună, arătând în acelaşi timp spre tipele ce-şi unduiesc trupurile pe ritmurile muzicii.

— Poate altă dată, îi tai entuziasmul şi mă întorc în spate.

Pare că Olivia şi-a lua tălpăşiţa, pentru că n-o mai văd. Îmi las trupul să alunece greoi în scaunul şoferului, oftând, apoi mă aplec puţin spre dreapta şi deschid torpedoul. Ce mama naibii caut? Scutur uşor din cap şi chiar înainte să închid torpedoul la loc, ochelarii de vedere ai Christinei îmi captează atenţia. Îi iau între degete şi închid torpedoul, lăsându-mă moale în scaun, şi-i privesc îndelung. *Ce naiba îmi faci, fetiţo?* mă întreb în sinea mea. Drace! Mi-a făcut plăcere s-o simt în braţele mele, chiar dacă doar a stat între picioarele mele, spunându-mi pe unde trebuie s-o iau. Ah, buzele ei... şi acum le mai simt, dorindu-mi ca un nebun să le gust din nou. Mama ei de treabă! Îmi scot telefonul şi apelez numărul lui Happy, de îndată ce-mi aduc aminte că a plecat cu ea, și un sentiment straniu mă cuprinde. După câteva bipuri îmi răspunde, luându-mă prin surprindere de îndată ce începe să se răstească la mine.

— *Ce-ţi trebuie, maniacule? Ai vrut s-o bagi în sperieţi pe biata fată sau ce mama dracului e cu tine?*

— Vrei să taci dracului şi să-mi spui dacă e bine? mă răstesc şi eu la ea. Nu-mi strica şi tu dispoziţia! Mi-a ajuns scena de gelozie a Olivei! continui să-i spun nervos.

— *Eu ţi-am spus să nu te încurci cu târfa aia, dar n-ai vrut să mă asculţi, că eşti tu mai breaz! Acum taci şi îndură!* mi-o trânteşte înapoi. Cât despre Christina, cu siguranță doarme dusă deja.

Deci e acasă? Îi închid telefonul în nas lui Happy, deși știu sigur ca se va înfuria din cauza aceasta, dar nu-mi mai pasă. Bag cheia în contact şi pornesc motorul. Îmi doresc nebuneşte s-o văd, să-i privesc ochişorii ciudaţi, să-i gust buzele rozalii, să... Mama mă-sii de treabă! Apăs ambreiajul, schimb viteaza şi accelerez ca un dement pe străzile New York-ului. Puţin îmi pasă de poliţie, îmi doresc să ajung cât mai repede acasă. După vreo treizeci de minute, parchez în faţa casei şi opresc motorul, apoi inspir adânc şi, în cele din urmă, iau ochelarii de vedere ai Christinei

– cu siguranță are nevoie de ei – nu uit nici teancul de bani şi deschid portiera, ieşind din maşină. E o liniște infernală în toată casa. Fără să mai stau pe gânduri, mă îndrept spre baza scărilor şi încep să le urc spre dormitoare. Privirea îmi pică pe uşa albă a camerei din mijloc, chiar înainte de a intra în camera mea, de parcă aştept să se deschidă şi să mă primească cu braţele deschise. Nu se întâmplă. *Boule, deja visezi cu ochii deschişi?* se amuză vocea mea interioară. Dac-ar fi fost vocea reală a cuiva, i-aş fi tras un pumn direct în față, numai pentru c-a îndrăznit să se amuze pe seama mea. Ştiu! Sunt temperamental, dar când vine vorba de Christina... nici nu vreau să mă gândesc, pentru că nu poate fi adevărat. Nu pot avea sentimente pentru ea. Scutur uşor din cap şi intru în dormitor. Am nevoie de un duş cât se poate de rece, dacă vreau să scap de tensiunea din corp, de preferat chiar înainte să merg în dormitorul Christinei şi să fac vreo tâmpenie colosală. Deschid dulapul, apoi compartimentul secret din fundul acestuia, numit seif, şi depozitez la loc sigur teancul de bani. Iau unul dintre telefoanele noi pe care le am ascunse, apoi închid compartimentul secret la loc.

Sper să nu-mi dea cu el în cap! spun în sinea mea de îndată ce gândul îmi zboară la Christina. Îmi iau hainele necesare şi intru direct în baie, nu înainte de a lăsa ochelarii de vedere ai Christinei şi telefonul pe pat. Cine-ar fi crezut c-am să fiu la ora asta acasă! E doar douăsprezece noaptea, iar mie nu-mi stă deloc în fire să ajung atât de devreme acasă. Îmi las toate gândurile prostești deoparte şi intru în duş, asta după ce scap de hainele de pe mine şi dau drumul apei reci să curgă, ca să-mi relaxeze muşchii încordaţi. Îmi trec palmele peste faţă, apoi le trec prin păr, lăsând în continuare ca apa să-mi calmeze muşchii, deşi nu prea are niciun efect. După câteva minute în care am zăcut precum un copil fascinat de clăbucii de săpun luaţi la vale de jetul de apă, opresc apa şi ies din duş, luând şi prosopul din suportul de pe perete. Îmi şterg bine corpul, apoi îl înfăşor în jurul taliei

şi ies şi din baie, apropiindu-mă alene de pat. Mă uit ca un dobitoc la ochelarii ei de vedere şi tot ce-mi doresc acum e să-i sărut din nou buzele. Calmul pe care mi-l oferă, de parcă ştie cum să-mi stăpânească toţi demonii atunci când sunt lângă ea, mă face să... Drace! Nu e posibil să am sentimente pentru ea, categoric nu! E doar o puştoaică, la naiba! Eu încă o iubesc pe Eva şi va fi singura femeie pe care o voi iubi vreodată. N-am de gând să cad în mrejele Christinei, ci ea trebuie să cadă în ale mele. Oftez prelung, trăgând prosopul de pe mine şi mă îmbrac cu hainele deja pregătite, apoi iau telefonul şi ochelarii de vedere ai Christinei şi mă îndrept spre peretele de sticlă, ce dă în balconul spaţios.

Împing uşa de sticlă într-o parte şi păşesc în aerul răcoros al primăverii. Îmi place răcoarea, întotdeauna mi-a plăcut. Îmi trec o mână prin păr, aranjându-l puţin, după care mă îndrept spre dormitorul Christinei şi, odată ajuns în dreptul acestuia, mă opresc. Trebuie să stau departe de ea, dar înainte de asta trebuie să-i las ochelarii şi telefonul drept cadou sau cum vrea să ea să-l ia, pentru cursa din seara aceasta. E pentru prima dată când îmi doresc să stau departe de o femeie, constatând faptul că acum câteva minute bune îmi doream cu ardoare să corup un minor. *Ce naiba e cu mine?* Pun mâna pe uşa din sticlă şi o împing într-o parte, realizând că nu sunt nevoit s-o sparg ca să pot să intru. Păşesc relaxat spre patul în care doarme Christina. Felul în care doarme mă face să mă holbez ca un nebun la ea, mai ales că picioarele ei dezgolite nu sunt acoperite de plapuma subţire până sus pe coapse.

Mă apropii şi mai mult, ocolind patul şi mă aşez pe marginea acestuia, realizând că ea doarme cu veioza de pe noptiera de lângă pat aprinsă. Îmi întorc chipul spre al ei, observându-i ochii... plânşi?! De ce a plâns? Pun ochelarii de vedere şi telefonul pe noptiera de lângă pat, apoi îmi canalizez atenţia asupra ei şi încep să-i mângâi chipul cu degetele. O privesc aşa cum n-am privit vreo altă fată şi trebuie să recunosc că e al naibii de frumoasă. Dar trebuie

să stau departe de ea, altfel îmi va face doar probleme. Iau atât telefonul cel nou odată cu al ei, ca să fac schimbul. Ştiu că-mi voi primi câteva înjurături atunci când îl va vedea, dar merită să-l aibă. După cursa din seara aceasta, chiar îl merită. Încep să mă comport ca un băieţandru tâmpit şi idiot. Ce mama naibii? Trebuie să stau cât mai departe de ea, altfel voi ajunge unde nu-mi doresc să ajung, dar ce dracu' să fac când mă atrage mai rău decât un magnet? De azi încolo nu voi mai fi blând, asta-i cu siguranţă.

Dau să mă ridic, dar mă opresc acum că o simt fâstâcindu-se în pat şi întorcându-se pe spate, cu picioarele dezgolite, încă neacoperite, ţinându-l pe unul îndoit şi pe celălalt întins. Aşa văd ce poartă pe ea. Poartă o pereche de pantaloni scurţi, puţin cam lărguţi după cum se observă, dându-mi un impuls nebun de a-mi strecura mâna pe sub ei. Ei bine, ce se poate întâmpla? Îmi aşez palma pe piciorul ei stâng şi încep să îi ating gentil pielea, urcând tot mai sus spre interiorul coapsei sale, în timp ce îi urmăresc atent expresia feţei. O simt tresărind, încetul cu încetul, dar tot nu mă opresc pentru că vreau să văd până unde pot ajunge. Mă opresc ca ars, înainte să ajung cu mâna în pantalonii ei şi ies dracului din cameră, mai rău decât un taifun, trântind şi uşa de sticlă în urma mea. Cu siguranţă am trezit-o, dar nu-mi pasă de asta acum. Sunt al naibii de nervos şi nici eu nu ştiu de ce. De ce naiba mă tot opresc? Şi tind să cred că nu e din cauza vârstei sale, dar atunci de ce? În momentul acesta simt nevoia să fumez o ţigară, chiar dacă am spus că nu mai pun gura pe ele.

Uite că am minţit! Iau pachetul început de pe măsuţa din balcon, scot o ţigară şi o duc spre buze, ca mai apoi să iau tot la fel de furios şi bricheta. Încerc s-o aprind, dar să fiu al naibii dacă vrea să se aprindă. Renunţ de tot şi arunc bricheta peste balcon din cauza nervilor, apoi dau să intru în camera mea, însă perdeaua ce se mişcă din camera alăturată, tocmai îmi confirmă faptul că am trezit-o pe Christina. Mă uit destul de încruntat într-acolo şi ştiu că mă vede. Într-o zi tot va fi a mea, când se va întâmpla asta, nu mă voi mai

opri până nu mă va implora ea. Strâng cu putere în mână telefonul ei vechi şi intru ca un fulger în dormitorul meu. Seara aceasta a fost dată naibii. Îi fac telefonul vechi bucăţi, pentru că nu am pe ce altceva să mă descarc şi, în cele din urmă, mă trântesc în pat, aţintind tavanul.

Ce naiba-mi faci, micuţa mea?

***

„Îi ating gentil buzele cu buricele degetelor, în timp ce privirea ei pătrunzătoare îmi străfulgeră toate simţurile din corp şi chiar îmi doresc la nebunie s-o simt înăuntru cu totul. Sper doar să nu mai fugă de data aceasta. Îmi apropii chipul de al său şi îi revendic buzele într-un sărut pe cât de pasional, pe atât de animalic, în timp ce braţele ei se încolăcesc în jurul gâtului meu, gemând prelung şi-mi place ce aud. Mâinile-mi alunecă lent pe spatele ei, spre fundul pe care-l strâng cu putere între palme, ca în cele din urmă s-o salt cu totul în braţele mele. Îi încolăcesc picioarele în jurul meu şi-o trântesc la propriu în aşternuturile moi, făcându-mi loc între coapsele Christinei. Îmi mut buzele pe linia pulsului de pe gâtul ei şi inspir adânc parfumul pielii sale. Mi-o doresc încă de când am cunoscut-o, iar acum o am.

— Augustin, îmi geme numele prelung, lăsând ca aerul să-i iasă printre buzele întredeschise şi mă trezesc cu ea deasupra mea, strivindu-mi membrul deja întărit cu fundul ei bombat.

Îşi prinde tivul tricoului pe care îl poartă şi începe să îl tragă uşor în sus peste cap, dezvelindu-şi sânii fermi. Mă priveşte senzual, în timp ce-şi muşcă buzele constant. Fără să mai stau pe gânduri, mă năpustesc asupra ei şi-mi umplu gura cu unul dintre sânii săi fermi, gustându-l, lingându-l cu poftă, ca în cele din urmă să-i prind sfârcul întărit între dinţi şi să trag puternic de el. Gemetele pe care le scoate sunt al naibii de excitante, provocându-mă tot mai mult s-o fac a mea, aşa că o întorc pe burtă şi o plesnesc puternic peste fund, făcând-o să icnească. Al naibii cât e de senzuală în momentul acesta!

O lipesc cu spatele de pieptul meu şi îi dau părul într-o parte, apoi îmi plasez buzele sub urechea ei şi încep să-i gust pielea înfierbântată, în timp ce mâinile mele îi ating nestingherite trupul, strecurându-mi într-un final degetele în colanţii pe care îi poartă şi atingându-i feminitatea, stimulând-o. Îşi lasă capul pe spate, fundul ei frecându-se frenetic de membrul mult prea tare, ce stă să-mi rupă la propriu boxerii de pe mine şi, fără să mai stau prea mult pe gânduri, îi trag colanţii de pe picioare cu tot cu lenjeria intimă şi, de îndată ce scap şi eu de materialul buclucaş, intru brusc în interiorul ei umed şi cald, făcând-o pe Christina să icnească, apoi să geamă prelung, cu cât mişcările mele devin tot mai accelerate şi mai adânci..."

Mă trezesc brusc, mai obosit decât odihnit din visul pe care tocmai l-am avut. Chipul Christinei şi multe alte poziţii cam neortodoxe în care eram amândoi protagonişti mi-a stârnit somnul, trezindu-mă acum cu o erecţie cât China. Fir-ar să fie! Dacă duşul rece ca şi gheaţa nu-şi va face efectul, pot liniştit să mă dau cu capul de pereţi. Aşa cum am visat-o pe Christina, fără pic de inhibiţii şi cedând total în faţa mea, e mult diferită de cum e ea în realitate. Fără îndoială m-aş alege cu câteva palme din partea ei. Melodia rock a telefonului meu începe să răsune în toată camera, făcându-mă să mă înfurii şi să-mi doresc să-l trântesc de toţi pereţii, însă îmi reprim acest gând şi-mi aranjez mai bine bărbăţia în pantaloni, înainte de a mă aşeza la marginea patului.

— Gata, gata, m-am ridicat! Drace! înjur în gura mare, aşezându-mă pe marginea patului. Îmi frec nervos tâmplele şi tot nu-mi vine să cred ce vis am avut.

Iau nervos telefonul de pe noptiera de lângă pat şi mă uit la apelantul insistent. *Alex?!*

De ce naiba mă sună la ora asta? Accept apelul şi duc telefonul la ureche, căscând prelung.

— Spune! mă răstesc în cele din urmă.

— *Bănuiala ta s-a confirmat*, îmi spune deodată şi încerc să-mi dau seama la ce anume se referă.

— Fii mai explicit, nu mă lua cu mesaje codate, că la ora asta n-am chef! mă răstesc la el şi pot să jur că tocmai şi-a dat ochii peste cap, la cât de idiot par.

— *Cody Ress e cârtiţa lui Katherine din interiorul sediului,* mă anunţă şi realizez că bănuiala mea tocmai s-a confirmat, aşa cum mi-a spus-o şi el, adineaori.

— La naiba! Unde e Cody acum? întreb nervos, în timp ce-mi masez nasul.

— *E la interogatoriu, dar nu vrea să mărturisească nimic. A spus că vrea să vorbească doar cu tine, cu nimeni altcineva,* mă pune la curent cu ceea ce se întâmplă şi inspir adânc aerul în plămâni.

— În câteva minute ajung la sediu, îl anunţ şi închid apelul.

Katherine e o mică ticăloasă care şi-o caută cu lumânarea, dar de data aceasta nu mai scapă. Tot o să aflu unde naiba a dus plăcuţele acelea şi de îndată ce voi şti, flăcările iadului au s-o cuprindă. Arunc telefonul pe pat şi mă ridic în picioare, deplasându-mă în cele din urmă spre baie. Fac un duş rapid şi îmbrac primele haine ce-mi pică la mână: o pereche de blugi albaştri, un tricou negru, simplu, iar în picioare încalţ perechea mea de adidaşi negri cu alb.

Mă întorc din nou în baie, unde-mi aranjez repede părul, apoi ies şi trag geaca din piele pe mine. Îmi iau cheile de la maşină, telefonul şi ies din dormitor, dar şi din casă, fără să mai stau să iau micul dejun. Numai de aşa ceva n-aş avea timp acum, când trebuie să ajung cât mai repede la sediu, să văd ce mama dracului ascunde Cody şi unde a dispărut nemernica de Katherine. Deschid portiera şi urc, dintr-o mişcare, la volan, chiar în momentul în care fetele ies şi ele pentru a pleca la liceu.

Îmi arunc privirea în oglinda retrovizoare şi reuşesc să văd chipul Christinei ce priveşte atât de blând spre mine, chiar înainte să ies pe porţile de fier. Privirea aceea o să mă

bântuie pentru tot restul zilei, cu siguranță. Lovesc volanul cu mâna, de parcă ar avea vreo vină, apoi apăs ambreiajul şi accelerez, îndreptându-mă spre clădirea dărăpănată de la periferie. În câteva minute ajung şi parchez în fața acesteia, apoi deschid portiera şi cobor revoltat.

O trântesc în urma mea şi intru ca un taifun în interiorul sediului, îndreptându-mă direct spre camera de interogatoriu, fără să mai salut pe cineva. N-am de gând să-l menajez cu absolut nimic pe Cody. Ori îmi va spune unde e nemernica de Katherine şi plăcuţele alea, ori o să-l împuşc cu primul glonţ de pe ţeavă, direct în cap. Intru ca un maniac în încăpere, lăsând uşa să se trântească în urma mea şi mă poziţionez în faţa lui Cody, ce stă legat cu mâinile de scaunul pe care stă.

— Ai vrut să vorbeşti cu mine, acum sunt aici, aşa că vorbeşte! mă răstesc la el. Unde e Katherine şi ce are de gând cu acele plăcuţe? îl întreb, însă alege să râdă ca un maniac.

— N-o vei prinde, e de zece ori mai deşteaptă, începe să-mi spună, provocându-mă parcă să-mi ies complet din minţi. Dacă tu crezi că plăcuţele acelea sunt prioritatea numărul unu pentru ea, ei bine, te înşeli amarnic! continuă să-mi vorbească şi mă încrunt.

Mă plimb dintr-o parte în alta, apoi mă întorc cu faţa spre el şi încerc să-mi dau seama ce mama naibii se întâmplă de fapt. Ce mama dracului vrea să facă cu plăcuţele acelea şi când anume? Fără să mai stau pe gânduri, îl prind de gulerul tricoului, apoi îmi deschid buzele şi-i spun pe un ton destul de ridicat:

— Unde e Katherine, Cody? Spune-mi, altfel îţi împrăştii creierii peste tot prin încăpere, aşa că nu mă provoca! îl ameninţ. Pare că ameninţarea mea nu prea îl afectează.

— Cred că vei avea treburi mult mai importante de rezolvat cât de curând, decât să te asiguri că îmi împrăştii mie creierul peste tot, îmi spune cu un zâmbet sarcastic, de parcă urmează să se întâmple ceva.

— Ce vrei să spui cu asta, Cody? Ce pune Katherine la cale? continui să-i pun întrebări, la care răspunsurile lui nu mai vin.

Îl las în pace şi mă îndrept de spate, trecându-mi mâinile prin păr, stresat. Îl omor dacă nu-mi spune ce vreau să aud! Nu ştiu de câte minute suntem aici, dar n-am de gând să plec fără să scot ceva de la el. Tonul rock de apel al telefonului meu începe să sune deodată şi încerc să-mi dau seama cine dracu' mă sună tocmai acum. Scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi mă uit la apelantul insistent. *Christina?!* Ştiu că i-am salvat numărul meu, dar de ce mă sună? Îi dau ocupat şi bag telefonul înapoi în buzunarul din spate al blugilor, întorcându-mă în cele din urmă spre Cody, care doar îmi zâmbeşte ca prostul. N-apuc să-i mai spun ceva, că telefonul meu continuă să sune. Îl scot din nou şi observ că tot Christina mă sună. *Dar insistentă mai e fata asta!*

— Poate fi ceva destul de important, glasul sadic al lui Cody îmi dă serios de gândit, aşa că accept apelul şi răspund, ducând telefonul la ureche.

— Christina, nu am timp de...

— *Emma nu mai e...,* îmi spune deodată, întrerupându-mi şirul de cuvinte şi pot simţi groaza din glasul ei.

— Cum adică nu mai e? mă răstesc la ea. Christina, spune-mi dracului ce s-a întâmplat! urlu sadic la ea. Spune...

— *Nu ştiu,* urlă la mine, întrerupându-mă din nou. *Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă. Ne îndreptam spre liceu când patru maşini ne-au încolţit de nicăieri şi ne-au îndemnat să-i urmăm. Josef a încercat să scape de ei, însă ne-am izbit destul de rău de un copac şi după aceea nu mai ştiu. Totul s-a făcut negru. Acum nici... Drace!* înjură în gura mare şi e pentru prima dată când o aud înjurând. *Nici nu ştiu unde sunt*, continuă să-mi spună, apoi îi aud paşii grăbiţi, îndreptându-se spre ceva, probabil spre maşină, nu de alta, dar portiera care se deschide pe urmă şi multe alte foşnete îmi cam dau de bănuit.

— Christina, ce naiba faci? o întreb temător şi aud deodată pornind maşina. Christina, cu tine vorbesc! Ce mama naibii faci? Cine conduce? mă răstesc din nou la ea, deşi cam bănuiesc cine e la volan.

— *Eu sau măcar asta încerc să fac*, vine şi răspunsul ei. *Mă duc s-o caut pe Emma*, continuă să-mi spună şi tind să cred că s-a lovit cam tare la cap, de vrea să facă o porcărie aşa de mare.

— Christina, stai unde eşti! Vin eu la tine! continui să-i spun, doar ca s-o opresc să facă vreo măgărie.

— *Nu pot s-o las! Ea a fost mereu lângă mine la nevoie. O iubesc ca pe sora mea, e tot ce am mai de preţ, aşa că nu încerca să mă opreşti! Tot mă duc după ea, chiar dacă nu ştiu unde e.*

Cuvintele ei mă lovesc ca un trăsnet şi le simt în adâncul sufletului, aşa cum n-am crezut că voi simţi vreodată.

Încep să cred că m-am înşelat amarnic în privinţa Christinei şi cum naiba conduce ea, când nici nu cred că are vreun permis de conducere sau măcar să aibă habar de aşa ceva.

— Christina! o strig din nou pe nume, dar apelul se întrerupe.

Ziua asta poate fi mai groaznică de-atât? Mă întorc cu totul spre Cody şi-l aţintesc destul de nervos cu privirea, dându-i de înţeles că a dat de dracu, încât nici nu ştie ce-l aşteaptă de nu-mi dă răspunsurile de care am nevoie.

Dacă Katherine se face vinovată de ceea ce s-a întâmplat cu sora mea, îl omor fără să clipesc.

— Ai face bine să-mi dai răspunsurile de care am nevoie! Acum! Altfel mătur cu tine pe jos! urlu la el, în timp ce-l bruschez şi-l prind din nou de gulerul tricoului.

— Ce te face să crezi că vei scoate ceva de la mine? mă întreabă, privindu-mă cu o sprânceană ridicată, destul de arogant.

Într-o fracţiune de secundă pumnul meu face cunoştinţă cu moaca lui, în repetate rânduri. N-am de gând să-l cruţ

aşa cum voiam de la bun început, pentru că dacă sora mea păţeşte ceva, e ca mort.

— Augustin, îl omori! glasul Lorenei se aude în încăpere, dar n-o iau în seamă şi continui să-i servesc pumni lui Cody.

Nici nu ştiu când mama dracului a ajuns aici, dar puţin îmi pasă în momentul de faţă. Scaunul se lasă pe spate, ajungând cu tot cu Cody pe podea, dar nu mă contenesc din a-i da pumni, aşa că mă pun deasupra lui şi nu mă opresc până nu obţin ceea ce vreau să ştiu.

Nimeni nu se atinge de sora mea şi după aceea să scape viu! Dacă nemernica aia se atinge şi de un fir de păr al surorii mele o omor! Mă simt luat pe sus de către nimeni altcineva decât Andy şi Toby şi dus cât mai departe de Cody, în timp ce Lorena îl ridică de jos. De îndată ce îmi dau drumul, mă năpustesc din nou asupra lui Cody, dorindu-mi să-l pocnesc până leşină, dar cei doi mă opresc din nou şi mă scot cu totul din încăpere.

— Ce dracu' e cu tine? se răsteşte Andy la mine, privindu-mă încruntat.

— Nemernica mi-a răpit sora, le dau vestea, în timp ce-mi trec mâinile prin păr stresat şi umblu de colo-colo.

De fapt, nici eu nu ştiu sigur dacă Katherine e vinovată de răpire, însă după rânjetul lui Cody, asta înţeleg.

— Când s-a întâmplat asta? mă întreabă Toby şi mă opresc brusc, amintindu-mi de Christina. Eşti sigur că ea e vinovată? continuă să mă întrebe, dar degeaba, eu sunt cu gândul în altă parte.

— Drace! Christina s-a dus s-o caute pe Emma, spun fără să iau în seamă întrebările lui Toby şi mă îndrept cu paşi repezi spre sala tehnică.

— Stai să înţeleg! Boboaca s-a dus s-o caute pe sora ta? mă întreabă Andy surprins. Măcar ştie unde e? stăruie cu întrebările. Trebuie să recunosc că e grozavă fata asta! Mă miră faptul că n-ai pus încă mâna pe ea, continuă din nou să-şi bată gura fără sens. Tocmai acum şi-a găsit şi el să mă enerveze!

— Vrei să taci dracului din gură? mă răstesc la el. Vrei să i-o tragi, n-ai decât! Am treburi mai importante de făcut, cum ar fi să-mi găsesc sora, zbier la el şi-mi simt o venă zvâcnind.

— Oho, ţi s-au aprins rău călcâiele după ea! constată uluit. De aceea mi-am primit un pumn direct în faţă aseară, începe să afirme unele lucruri neadevărate.

Sau chiar asta se întâmplă?!

Fir-ar să fie!

Nici nu vreau să cred că mă pot îndrăgosti de o puştoaică ca ea. Mă opresc şi, înainte să-i mai dau ocazia să scoată ceva pe gura aia spurcată, îi dau un pumn direct în nas, făcându-l să se clatine pe picioare şi să mă privească surprins, în timp ce se ţine de nas.

— Omule, ce naiba? se văicăreşte Andy. Eşti incredibil. E a doua oară când îmi spargi nasul, se smiorcăie în continuare mai rău ca o fetiţă. Puţin îmi pasă de el acum!

Mă îndrept cu nervii întinşi la maxim spre sala tehnică şi, odată ajuns, mă postez în spatele lui Alex, apoi iau o foaie şi un pix şi îi scriu repede numărul Christinei pe el. Îi pun foaia în faţă şi-i spun:

— Localizează numărul ăsta, cât poţi de repede şi spune-mi unde e! îi ordon şi ies cu totul din sala tehnică, îndreptându-mă spre maşina mea.

Trebuie s-o găsesc pe Christina, înainte să facă vreun accident şi să-mi spună ce naiba s-a întâmplat. Când am plecat de acasă totul era bine, iar acum... Deschid portiera şi-mi las corpul greoi să alunece în scaun, apoi o închid la loc şi bag cheia în contact. Pornesc motorul şi ies cu totul din parcarea sediului.

— Alex, spune-mi ce vreau să aud! îi ordon, de îndată ce dau drumul staţiei.

— *A luat-o pe Fifth Avenue*, mă anunţă, aşa că virez brusc spre dreapta şi-o iau pe Parck Place în sus, cu direcţia Fifth Avenue.

În ce direcţie se îndreaptă fata asta? Cred că se plimbă haotic, mai ales că nu ştie unde a fost dusă sora mea sau de

către cine a fost răpită. Apăs ambreiajul, schimb viteza în a cincea şi accelerez, cumva ajungând-o din urmă. *Nebuna conduce destul de bine pentru prima dată*, constat în sine mea, apropiindu-mă tot mai mult de maşină. Ajung în dreptul ei, virez spre stânga şi intru în depăşire, însă numai s-o depăşesc nu vreau, şi încep să apăs insistent pe claxon, captându-i atenţia.

Îi fac semn s-oprească, dar îmi răspunde că nu, dând din cap. Ori nu ştie cum s-oprească, ori nu vrea s-oprească. Scot telefonul din buzunar, însă nu apuc să formez numărul, văzându-mă nevoit să încetinesc şi să revin pe banda mea de mers. Rămân în spatele maşinii pe care Christina o conduce. La naiba! Schimb din nou vitezele şi menţin maşina la aceeaşi viteză cu care merge micuţa mea. *Stai, ce naiba am spus? Să fiu al naibii, acum o alint din nou?* Reuşesc cumva să apelez numărul şi duc telefonul în dreptul urechii, în timp ce acesta sună.

— Răspunde odată! spun cu voce tare, văzând că nu are de gând să răspundă la nenorocitul acela de telefon.

Închid şi încerc din nou, însă de data aceasta mă trezesc că mă sună ea pe mine. Accept apelul şi duc telefonul la ureche gata să urlu la ea, pentru că nu vrea să asculte, dar n-apuc să spun nimic.

— *Nu merg frânele, n-am cum s-opresc*, îmi mărturiseşte îngrozită.

— Pune-ţi centura şi ţine-te bine! o instruiesc, apoi arunc telefonul pe scaunul pasagerului din dreapta.

Apăs ambreiajul şi schimb viteza, intrând în acelaşi timp în depăşire şi, odată ajuns în dreptul maşinii, arunc o privire spre Christina. Aş putea să jur că pare mai îngrozită decât era acum câteva minute, apoi virez brusc spre dreapta şi intru cu putere în maşina în care se afla ea.

— *Eşti complet nebun, ce faci?* o aud cum urlă în telefon la mine, dar nu o iau în seamă şi mă bag din nou cu maşina în cealaltă. O deviez de la traseu şi astfel o fac să se oprească în primul copac.

Opresc şi eu, de îndată, apoi deschid portiera şi ies, îndreptându-mă în fugă spre maşina ei. Trag o privire înăuntru şi-o găsesc pe Christina plină de sânge, iar asta mă îngrozeşte şi mai mult, realizând că s-ar putea ca eu să fiu vinovatul pentru sângerarea ei. Bruschez portiera ca un maniac şi în cele din urmă reuşesc s-o deschid. Opresc motorul maşinii, ce pare încă pornit, pentru că nu vreau să explodeze cumva şi scot cheia din contact, apoi îmi întorc privirea spre fata ce pare mai mult leşinată şi spun:

— Christina, micuţa mea, deschide ochii! o îndemn, fără să-mi mai pese ce scot pe gură, pentru că în momentul acesta nu mă interesează decât să-mi răspundă.

— Tura viitoare când îţi mai propui să mă omori, măcar fă-o într-un alt mod! Îmi răspunde, făcându-mă să zâmbesc şi să îi sărut scurt creştetul de bucurie.

Mă uit mai atent la ea şi îi observ rana de la cap, dar pare că sângele începe să i se coaguleze. Îi desfac centura şi dau s-o iau din scaun, dar mă opreşte. Se întinde spre scaunul pasagerului şi-şi ia telefonul, apoi revine în dreptul meu. Ameţeşte chiar înainte de a coborî din maşină. O prind în braţele mele şi mă îndrept spre maşina mea, destul de grăbit. Deschid portiera şi o aşez cu grijă pe scaunul din dreapta şoferului, privind-o scurt şi, odată ce mă asigur că e bine, o închid la loc, apoi urc şi eu la volan.

— Alex, trimite pe cineva pe Fifth Avenue să ridice maşina familiei! Şi să vadă cineva şi de Josef! ordon, în timp ce gonesc cu viteză pe străzile oraşului şi-o observ cu coada ochiului pe Christina cum mă priveşte ciudat.

Cu siguranţă se întreabă cu cine vorbesc, dar îşi va da seama cât de curând.

— Şi încearcă să localizezi telefonul Emmei! Trebuie să fie pe aici, pe undeva, continui înghiţind în sec.

— *Se ocupă Arman şi Andy de maşina ta de acasă, dar şi de Josef*, mă anunţă apoi îmi întorc privirea spre Christina să văd în ce stare e. *Cât despre sora ta, acum îi localizez telefonul,* glasul lui Alex continuă să răsune în întreaga maşină.

Christina mă priveşte scurt şi-şi îndreaptă privirea în telefon. După felul în care îl ţine între mâini, se pare că nu-i este indiferent cadoul meu.

— Eşti bine? o întreb fără să-l mai iau pe Alex în seamă şi-i pun mâna pe genunchi, captându-i atenţia.

— Îmi bubuie capul şi mai trebuie s-o sun şi pe doamna Collins să-i spun că nu ajung azi la cafenea, îmi spune dintr-o răsuflare, apoi începe să butoneze telefonul, dar i-l iau din mână, chiar dacă ştiu că se va uita urât la mine. Hei! mă atenţionează.

— O sun eu şi îi spun că nu te simţi bine! îi răspund repede, chiar înainte de a o suna.

Dau să mai spun ceva, dar nu mai apuc pentru că telefonul ei începe să sune, captându-ne atenţia la amândoi. Mă uit fugitiv la apelant şi observ că e sora mea, apoi îmi întorc privirea nedumerită spre Christina, chiar în momentul în care îmi face semn să-i dau telefonul şi fac întocmai.

Ce naiba se întâmplă şi unde e Emma? Sper doar să nu fie vreo farsă idioată, că le dau cap în cap pe amândouă, îmi trece prin minte deodată şi inspir adânc, aşteptând să mi se confirme una din două.

— Emma, unde eşti? Christina o întreabă pe sora mea. Dar... după expresia feţei sale, care-i este cuprinsă brusc de groază, ceva nu-mi dă pace şi nu înţeleg ce e. William?! rosteşte numele unui tip şi încerc să-mi dau seama de ce are telefonul surorii mele la el.

Pentru câteva secunde îmi simt inima oprindu-se din a mai bate, pentru că nu ştiu cine e acest William, dar ştiu sigur că atunci când îl voi găsi, îi voi rupe picioarele dacă se mai atinge de sora mea. Sunt cu ochii când pe drum, când la Christina care stă şi ascultă ceea ce probabil îi spune acest William şi îmi simt nervii spumegând pe dinăuntru. Nu e o farsă, aşa cum îmi trecea prin minte acum câteva secunde.

— Să nu cumva să te atingi de ea! îl ameninţă serioasă şi e pentru prima dată când văd pe cineva atât de îngrijorat de situaţia în care e sora mea. William, unde...? îi rosteşte

din nou numele, încercând să-i pună o întrebare, însă cu atât rămâne, pentru că nemernicul i-a închis telefonul în nas. Drace! înjură din nou şi-şi freacă faţa cu palmele, lăsându-se moale în scaun.

E de-a dreptul îngrijorată, după cum observ, dar şi nervoasă. După expresia pe care o are pot să jur că e gata să ia pe cineva la bătaie.

— *E la şcoală,* glasul lui Alex se aude dintr-odată în toată maşina, captându-ne atenţia.

Virez brusc spre stânga şi o iau tot înainte cu direcţia liceu. De ce naiba a dus-o acolo? Arunc o privire spre Christina şi, înainte să mai pot spune ceva, glasul ei răsună în toată maşina.

— O, nu! exclamă îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? o întreb nedumerit, dar nu zice nimic, ochii ei privind haotic în jur. Christina! o atenţionez.

— A dus-o în locul în care a vrut s-o violeze atunci când am reuşit să intru peste ei, vorbeşte în cele din urmă şi îmi aduc aminte de treaba asta, fiind confirmată toata treaba chiar de Emma. Ne-a promis că se va răzbuna într-o bună zi pe toţi, continuă să-mi spună cu o groază în glas şi pot să-i observ cu uşurinţă mâinile tremurânde, dar şi respiraţia mult prea sacadată, făcându-i pieptul să urce şi să coboare ritmat.

În momentul acesta sunt un pachet de nervi. Dacă nenorocitul acela se atinge de sora mea îl omor, fără să-mi pese câtuşi de puţin de consecinţe. E tot ce am. Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez tot mai mult ca să ajung la liceu, în timp ce Christina nu pare în apele ei, stând cu ochii închişi, de parcă şi-ar aminti de ceea ce s-a întâmplat data trecută. Îmi aşez palma pe genunchiul ei şi o văd tresărind.

— O vom scoate de acolo! îi promit. Încearcă să te linişteşti, micuţa mea! încerc s-o calmez, dar în zadar.

E mult prea agitată. În câteva minute ajungem în faţa liceului şi ce găsim aici ne îngrozeşte şi mai mult. Elevi şi profesori peste tot, ambulanţe, chiar şi poliţie. Ce naiba se întâmplă? Parchez cât mai aproape de liceu,

înghesuiala nepermiţându-mi să înaintez şi dau să mă întorc spre Christina să-i spun să rămână în maşină, însă nu mai apuc. Aceasta iese ca un taifun din maşină şi începe să alerge, îndreptându-se spre intrarea în liceu.

Nu cred că o vor lăsa să intre, ar fi o prostie să facă asta.

— Christina! urlu după ea, dar în zadar, zici că s-a evaporat.

Cum naiba? E plin de poliţie, nu are cum... Ies şi eu din maşină şi mă îndrept cu paşi repezi spre intrarea în liceu, dar sunt oprit de către câţiva poliţişti ce stau mai mult şi nu fac nimic. *Să-i ia naiba, mâncători de gogoşi!* îi înjur în gând. Nimic nu fac cum trebuie.

— Nu aveţi voie să intraţi, îmi spune unul dintre aceştia. Sunt câţiva tineri înarmaţi care au ucis până acum câţiva dintre elevi, dar şi profesori, continuă să-mi spună şi mă îngrozesc de ceea ce aud. Vă rog frumos să rămâneţi aici şi să ne lăsaţi să ne facem treaba, mai adaugă, dar eu ştiu bine că, dacă stau după ei, pierd timp preţios.

— Cretinule, sora mea e acolo înăuntru şi micuţa mea la fel! urlu cât mă ţine gura. N-am de gând să stau şi să privesc, când în orice moment pot fi rănite, înţelegi?! Mă răstesc înverşunat la el şi scrâşnesc din dinţi.

În acest moment îmi vine să-i trag un pumn direct în faţă, dar îmi reprim dorinţa aceasta – numai chef de puşcărie n-am, pe motiv că am lovit un mâncător de gogoşi, iei şase luni pentru asta – şi doar îmi trec mâinile prin păr stresat, preumblându-mă de colo-colo. Ce naiba să fac? Trebuie să ajung cumva înăuntru.

— Calmaţi-vă, vă rog! îmi spune din nou acelaşi poliţist enervant.

— Cum mama dracului să mă calmez! ţip şi mai tare la el.

Dinăuntru încep să se audă tot mai multe împuşcături, făcând oamenii din jurul nostru să ţipe şi să se agite speriaţi şi asta nu e bine deloc. Trebuie să intru cumva în clădirea aia. Arunc o privire spre aceasta, analizând toate posibilităţile de a intra şi mă întorc înapoi la maşină, fără să-i mai

bag în seamă pe poliţiştii ce m-au ţinut în loc. Scot geanta neagră de sub scaunul pasagerului din dreapta, o deschid larg, în timp ce ordon:

— Alex, Arman şi Andy să fie aici la liceu cât de repede! Nu Katherine a răpit-o pe sora mea, ci tipul care a încercat s-o violeze anul trecut, îl pun la curent cu ceea ce se întâmplă, iar Christina a intrat după ea în liceu. Idioţii dinăuntru sunt înarmaţi, iar cretinii ăştia de poliţişti nu mişcă un deget să facă ceva! aproape că urlu de nervi.

— *Stai, boboaca s-a dus după sora ta în clădire şi nemernicii aceia sunt înarmaţi?* vocea amuzantă a lui Andy se aude prin staţie, făcându-mă să-mi doresc să-l pocnesc din nou.

O cam caută grav cu lumânarea şi dacă nu încetează, o să-i pară rău mai târziu pentru că m-a scos din nou din pepeni.

— Ai face bine să-ţi ţii gura, dacă nu vrei să te pocnesc din nou! îl ameninţ. Şi-aţi face bine să ajungeţi urgent, altfel intru fără voi, continui să le spun, în timp ce iau telefonul şi încep să apelez numărul Christinei.

— *Bine, bine. Doamne! Doar că nu e în toate minţile fata asta, de îndată ce s-a dus de una singură acolo şi neînarmată*, continuă să-mi spună şi asta mă îngrozeşte şi mai mult.

Nu ştiu exact ce i-a spus nemernicul acela la telefon de a reacţionat aşa, dar cred că are legătură cu ziua aceea. Apăs pe butonul verde şi duc telefonul la ureche, în timp ce acesta sună în continuu. Sper doar să răspundă.

— Christina, ce naiba...? încerc s-o întreb ceva, dar nu reuşesc.

— *E doar sânge peste tot şi elevi şi profesori morţi,* începe să-mi spună cu o groază în glas, întrerupându-mă. *Ştiu unde e, doar că nu ştiu cum să ajung la etajul doi al clădirii,* continuă să-mi spună. *Doar dacă mă las prinsă pot ajunge la Emma.*

Ce mama naibii spune? Ce naiba vrea să facă nebuna asta? Doamne! Dacă păţeşte ceva?

— De ce naiba ai fugit ca o nesăbuită? o întreb cu maxilarul încleştat şi-mi trec o mână prin păr, stresat, încercând în acelaşi timp s-o ţin acolo unde e. După ce se termină totul, jur c-am să-ţi tăbăcesc fundul acela apetisant pentru nebunia asta a ta, micuţa mea! Nu eşti în toate minţile! continui s-o dojenesc, în timp ce ies din maşină şi mă îndrept spre clădire. Rămâi unde eşti! îi ordon.

— *Dacă nu mă duc, a spus că o omoară. Totul pentru că am îndrăznit să intru peste ei atunci*, îmi spune terifiată. *Nu pot s-o las, Augustin, nu acum!*

Presimt că va face ceva fără să gândească puţin şi asta mă sperie. Trebuie să intru dracului în clădire. Mă îndrept spre partea din spate a clădirii şi sper să fie o intrare liberă, dacă nu am încurcat-o. Ajung destul de repede – se pare că nu sunt poliţişti şi aici – în timp ce ascult suspinele micuţei mele şi încerc să rămân cât de calm pot, dar o voi pedepsi atunci când totul se va termina, pentru nebunia asta a ei. Nu e întreagă la cap şi n-am de gând să le pierd pe niciuna! Drace!

Ce naiba tot spun? Aproape că-mi vine să-mi dau cu ceva în cap, doar pentru faptul că am gândit aşa. Nu am sentimente pentru Christina, dar o respect pentru ceea ce face, chiar dacă e un lucru negândit şi nebunesc. Dinăuntru se aud din nou împuşcături, dar şi ţipete şi haos. Nu ştiu exact câţi sunt înăuntru, dar trebuie opriţi cu orice preţ, altfel vor fi şi mai multe victime. Tind să cred că asta e o răzbunare, nu doar pe Emma şi Christina, ci pe toţi cei care l-au trădat pe acest William.

— Ce facem acum? glasul lui Andy mă face să mă întorc brusc spre el, ţintuindu-l cu pistolul. Omule, pune aia deoparte, spune dând pistolul din faţa lui cu mâna.

— Vrei să încetezi să te mai comporţi ca un copil mic şi prost? mă răstesc la el. Avem treburi mai importante de făcut, decât să te ascult pe tine smiorcăindu-te! continui să urlu la el. Tu o iei spre aripa de nord, iar Arman spre centru. Iau eu aripa de sus a clădirii, le spun planul.

Încep să mă satur de tâmpeniile lui Andy. Se comportă ca un copil imatur, deşi are douăzeci şi doi de ani. Amândoi încuviinţează scurt din cap şi în cele din urmă ne despărţim. Duc din nou telefonul la ureche şi tot ce pot să aud e gâfâitul Christinei, dându-mi de înţeles că tocmai fuge, dar în ce parte? La naiba! Reuşesc să intru cumva în clădire, spărgând un geam şi înaintez precaut, cu pistolul încărcat, îndreptat înainte, căutând-o atât pe sora mea, cât şi pe Christina.

— *Dă-i drumul, William!* aud deodată glasul Christinei prin telefon şi realizez că i-a găsit sau a găsit-o el pe ea.

La dracu! Nu acum. Ţin încă telefonul la ureche şi încerc să mă ghidez după glasul lor, dar să fiu al naibii dacă ştiu în ce parte trebuie să mă îndrept.

— *Acelaşi loc, William?* îl întreabă deodată Christina. *Tot acelaşi etaj doi, prima baie pe dreapta, ha?* continuă să-i pună întrebări, dar realizez destul de repede că acestea sunt informaţii destul de utile, destinate mie, special pentru a şti pe unde trebuie s-o iau ca să ajung la ele.

Deşteaptă fată! A lăsat telefonul deschis, chiar dacă ştia că va fi prinsă, doar ca să-mi ofere mie informaţiile necesare, vitale în acest moment, aşa că nu mai stau pe gânduri şi mă îndrept spre scări. Trebuie să ajung sus, înainte ca totul s-o ia razna, însă focurile de armă ce se aud deodată îmi confirmă că totul s-a transformat deja într-un haos nebun.

— *Christina, nu!* glasul Emmei mă îngrozeşte odată cu sunetul unui pistol descărcat şi grăbesc şi mai mult pasul.

Nu ştiu ce naiba se întâmplă acolo, dar trebuie să ajung cât mai repede. Ajuns sus, chiar în mijlocul unor schimburi de focuri dintre cei din echipa mea şi alţi trei puştani, ce nu par să aibă mai mult de nouăsprezece ani. Mă îndrept spre unul dintre ei, încolţindu-l, deşi nu-mi sesizează prezenţa.

— Ai face bine să laşi arma jos sau îţi zbor creierii! spun către puştanul din faţa mea, ameninţându-l cu pistolul în ceafă.

Acesta ridică mâinile în aer, arătându-mi că se predă, însă mă ia prin surprindere de îndată ce-mi pocneşte un cot în faţă, făcându-mă să înjur destul de colorat. Dar îmi revin

repede, fiind obişnuit cu aşa ceva şi reuşesc să-l pocnesc destul de bine în faţă şi eu, imobilizându-l în cele din urmă.

— Unde e sora mea şi Christina? îl întreb şi-l observ făcând ochii mari de îndată ce mă vede.

— N-am ştiut că e sora ta, omule, îmi spune acesta, dându-şi jos masca şi îşi dezvăluie chipul, făcându-mă să realizez că e doar Erik.

— La dracu, Erik! În ce naiba te-ai băgat? îl întreb şi cred că ceilalţi doi sunt Darren şi Seth. Spune-le şi celorlalţi să lase armele jos sau jur că vă arunc corpurile într-o gaură destul de adâncă, încât să nu vă găsească nimeni prea curând! îl ameninţ, vorbind printre dinţi.

Îl observ înghiţind în sec, apoi se întoarce cu faţa spre ceilalţi şi strigă:

— Darren, Seth, lăsaţi armele jos! Emma e sora lui Augustin Ozera. William ne-a păcălit! continuă să le spună, înjurând în barbă.

— Drace! înjură amândoi la unison, lăsând într-un final armele jos. Ne pare rău, omule! spune Darren.

— Da, ne pare rău, continuă Seth. N-am ştiut!

Sunt destul de cunoscut de băieţii de la periferie, întocmai ca oamenii mei şi întreaga Frăţie a Tigrului din care facem parte. De aceea nici nu îndrăznesc să se pună cu noi.

— Du-i afară de aici şi sună-l pe Ben! îi ordon lui Arman.

Acesta încuviinţează scurt din cap, apoi dispare cu cei trei, lăsându-mă pe mine şi pe Andy singuri, îndreptându-ne acum spre baia aceea nenorocită. Urcăm în grabă scările, pregătiţi pentru orice şi, de îndată ce ajungem la etajul doi, cotim spre dreapta şi găsim baia aceea blestemată în care s-a întâmplat toată treaba şi în care se întâmplă în continuare. Se aud totul felul de zgomote de dinăuntru şi nu ştiu exact cine e bine şi cine nu, însă arma care se descarcă chiar în acest moment şi ţipătul care cel mai probabil e al surorii mele, mă îndeamnă să intru în forţă, spărgând uşa ajutat de Andy. De îndată ce reuşim să intrăm înăuntru, cu pistoalele aţintite în faţă, răsuflu uşurat că nu sunt nevoit să-l

folosesc, nu de alta, dar nu ştiu ce explicaţie i-aş putea da surorii mele, acum. Nu acum când totul e aiurea, cu mult prea mulţi morţi şi prea mult sânge. Mă îndrept spre Emma şi-o strâng în braţe uşurat că nu a păţit nimic, însă glasul lui Andy mă îngrozeşte.

— Boboaco, lasă arma jos! strigă şi mă întorc în spate, observând-o pe Christina ţinând un pistol în mână şi privind îngrozită spre trupul lui William, care zace pe jos, văicărindu-se de durere.

Christina aruncă pistolul numaidecât, începând să tremure necontrolat, în timp ce lacrimile-i curg necontenit pe obrajii îmbujoraţi. Hainele-i sunt pătate de sânge şi destul de deranjate. La fel sunt şi ale surorii mele. Cred că amândouă s-au luptat cu idiotul împuşcat, care zace acum pe jos, gemând de durere. Aşa-i trebuie! O privesc în continuare pe Christina, probabil mai fascinat ca niciodată, şi trebuie să recunosc că fata asta mă uimeşte pe zi ce trece.

— Eşti bine, boboaco? glasul lui Andy ne aduce în simţiri, timp în care Christina nu face decât să mă privească cu privirea pierdută, ca şi cum n-ar mai fi aici, printre noi.

Mă desprind de Emma, apoi mă îndrept cu paşi grăbiţi spre ea şi-o prind în braţele mele, chiar înainte ca aceasta să cadă inconştientă pe podea. *Începi să mă uimeşti în fiecare zi cu ceva, micuţa mea*! spun în sinea mea, în timp ce mă îndrept cu tot cu ea pe braţe spre ieşirea din clădire, urmat de sora mea şi Andy, ce-l forţează pe William să înainteze. O să-l aştepte ani grei de puşcărie pentru ceea ce a făcut şi nu mă refer doar la situaţia cu sora mea şi cu Christina, ci la tot ce s-a întâmplat în şcoală, pentru că n-am de gând să-l iert. O să am grijă să intre la cea mai de temut închisoare, fără posibilitatea de eliberare condiţionată.

***

Ziua de azi a fost un haos total, presărată cu primejdie, sânge, elevi şi profesori morţi şi o fată care nu se opreşte din a mă uimi în fiecare minut. Am fost cu toţii la secţia de

poliţie, unde i-am oferit lui Ben declaraţiile noastre legate de ceea ce s-a întâmplat la liceu, ancheta fiind în desfăşurare. Ştim care e verdictul – William are pe capul lui câţiva morţi, ca şi Seth, Darren şi Erik. Ne-am întors înapoi acasă. Emma a tras un plâns zdravăn până a adormit, însă nu ştiu în ce stare e Christina. N-am trecut deloc pe la ea, încă de când s-a închis în dormitor şi a rămas acolo. Ies din duş destul de înviorat, dar şi mai liniştit după toată agitaţia de azi, chiar dacă n-am aflat mai nimic de Katherine şi mă îndrept acum spre dulap doar într-un prosop, în timp ce aerul tot mai cald al nopţii îmi învăluie camera. Deschid larg dulapul şi-mi scot o pereche de boxeri şi o pereche de pantaloni de trening, apoi mă îmbrac, de îndată ce scap de prosop şi mă îndrept, în cele din urmă, spre uşa de sticlă deschisă, ce dă în balcon. Inspir adânc, întorcându-mi privirea spre stânga, unde-o găsesc pe Christina stând în balansoar destul de gânditoare şi cu privirea aţintită într-un punct fix. Toate astea au cam afectat-o, dar a rămas tot la fel de puternică. Mă îndrept de spate şi păşesc, pas cu pas, spre locul în care se odihneşte, fiind destul de adâncită în visare. Tind să cred că nici nu mi-a sesizat prezenţa. Mă aşez lângă ea în balansoar şi-i ating gentil piciorul dezgolit, captându-i atenţia.

— Ai fost destul de nesăbuită, făcând ceea ce ai făcut azi, încep s-o dojenesc. Te-ai pus atât pe tine, cât şi pe Emma, dar şi pe restul în primejdie, îi spun destul de supărat pe acţiunile ei prosteşti. Ai avut un noroc chior, altfel...

— Vrei să încetezi să-mi mai ţii morală? se răsteşte la mine şi-mi întorc brusc privirea încruntată spre ea. Mereu eşti atât de încrezut? continuă să mă întrebe, privindu-mă acum cu o sclipire în ochi.

— De ce-ai făcut-o? o întreb, ştiind ea bine la ce mă refer.

— Pentru că o iubesc pe sora ta ca şi cum ar fi sora mea şi pentru că nu mai am nimic de pierdut, Augustin!

Cuvintele ei sunt pline de durere şi asta mă face să mă simt cam prost faţă de ea, deşi îmi vine s-o pun cu burta pe

genunchii mei şi să-i pălmuiesc zdravăn fundul, încât să nu mai poată sta jos o săptămână întreagă. Oftează profund, apoi îşi deschide buzele senzuale, nu înainte de a şi le umezi cu limba, şi-mi spune:

— Se numeşte sacrificiu. Sacrificiu frăţesc, de iubire, de prietenie, îmi explică, privindu-mă acum în ochi. Ai fi în stare să faci aşa ceva? Şi nu mă refer doar la sora ta sau la prietenii tăi, mă refer la cineva pe care iubeşti, dacă ştii măcar ce înseamnă a iubi, adaugă şi mă priveşte scurt.

— N-am nevoie să-mi ţii tu morală despre ce înseamnă a iubi. Nu mă cunoşti deloc, îi răspund printre dinţi.

Nu mă cunoaşte chiar deloc, dar nici nu vreau să mă cunoască pentru că s-ar putea să nu-i placă ceea ce sunt, deşi m-a văzut de două ori cu un pistol în mână. N-am de gând s-o las să mă vrăjească cu aceste cuvinte dulci, altfel voi cădea într-un abis de care nu vreau să ştiu şi în care nu vreau să fiu. Orice încearcă să facă nu va merge, pentru că singura care va cădea în capcană, va fi ea însăşi.

— Ai dreptate, nu te cunosc, dar nici tu nu mă cunoşti pe mine, îmi spune încruntată, în timp ce se ridică din balansoar şi dă să mă ocolească, îndreptându-se spre camera ei.

Are dreptate, nici eu nu o cunosc, însă nu sunt sigur că vreau s-o cunosc pe deplin, doar în pat poate. Nici eu nu mai ştiu ce vreau. Reuşesc s-o opresc, prinzând-o de mână şi-o privesc puţin. E îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurţi de trening şi un tricou puţin larg, pe sub care aş putea jura că nu poartă sutien. Este desculţă, iar părul îl are împletit în două codiţe, ceea ce o face să pară atât de inocentă, atât de firavă şi destul de apetisantă. Dă să-şi elibereze mâna, dar n-am de gând s-o las. Nu acum când imaginaţia mea o cam ia razna, văzând-o sprijinită de balustrada balconului, închipuindu-mi că fac dragoste cu ea. Îmi închid ochii pentru o secundă, realizând ce prostie am spus, apoi printr-o smucitură o trag pe Christina între picioarele mele şi-o imobilizez, înfigându-mi degetele în fesele ei, apropiind-o şi mai mult de mine. Palmele ei micuţe îmi ating subtil pieptul

dezgolit, în timp ce ochii săi mă aţintesc cu privirea, însă n-am de gând s-o las să se elibereze, nu până nu-i simt din nou buzele sărutându-le pe ale mele. Îmi înfig o mână în părul ei, fără să-mi pese că îi stric freza, şi-mi zdrobesc buzele de ale sale, chiar dacă se opune, sărutând-o fără ca măcar să primesc vreun răspuns de la ea.

Ah, da! Tot nu ai scăpare. Îi muşc cu putere buza de jos, îndemnând-o să-şi deschidă buzele şi de îndată ce o face, îmi strecor limba în gura sa dulce şi-o sărut cu o foame pe care simt că nu pot să mi-o stăpânesc. Pe cât de încăpăţânată e, pe atât de nebună e, iar asta mă atrage şi mai mult, mai rău ca şi gravitaţia pământului. Îi strâng cu putere fesele, făcând-o să geamă în sărut, apoi îmi las palmele să alunece pe coapsele ei şi în cele din urmă pe picioare, pe care i le prind cu putere şi-o ridic, îndemnând-o să-şi pună braţele în jurul gâtului meu. Îmi înlănţui brâul cu picioarele sale, apoi îmi încleştez degetele în coapsele ei şi o fac să-mi simtă membrul mult prea întărit, apăsându-i feminitatea de el.

Acum pot s-o sărut în voie, strecurându-mi o mână pe sub tricou. Îi înlănţui trupul cu un braţ, simţindu-i pielea fină, dar fierbinte, în timp ce cealaltă mână mi-o înfig în părul său şi-o lipsesc de buzele mele. Îi sărut fiecare părticică a pielii şi cobor, sfârşind pe linia pulsului şi gustându-i din nou pielea. Geamătul pe care îl scoate din adâncul sufletului său îmi încântă timpanele, dorindu-mi acum s-o simt şi mai mult, însă totul se risipeşte, de îndată ce pune din nou stop.

Fir-ar să fie!

De ce face la fel de fiecare dată când încerc să ajung unde vreau?

— Nu pot face asta! îmi spune deodată şi-i observ sfârcurile întărite prin tricou. Lasă-mă jos! mă roagă, privindu-mă atent în ochi, pe măsură ce se împinge să scape din braţele mele şi-o eliberez cu regret.

Să-mi bag...! Îmi las capul pe spate şi rămân tot acolo, în balansoar, cu ochii în soare şi cu o erecţie cât China. Fir-ar să fie!

– Capitolul 7 –

Christina Hera
„Ameninţările Vieţii”

27 Aprilie 2015

Sunt două luni şi trei săptămâni de când locuiesc la Emma şi o lună şi două săptămâni de când lucrez la cafeneaua *„L'Amour”* din centru, a doamnei şi domnului Collins. Şi tot atâta timp de când mama mă frecventează des la cofetăria la care lucrez, spunându-mi vrute şi nevrute, de multe ori sfârşind să fie dată afară pentru că-mi face mereu scandal. Îmi e şi ruşine de domnul şi doamna Collins, chiar dacă ei mă asigură că nu-i deranjează. Ba mai mult, i-au interzis mamei să mai intre în cafenea, altfel vor chema poliţia, nu de alta, dar ba mă vrea înapoi în viaţa ei, spunându-mi că îi pare rău pentru ce a făcut, ba mă face în toate felurile, crezând că am ajuns o desfrânată. La naiba cu ea şi cu tâmpeniile ei! Deja m-am săturat. Nu ştiu exact ce vrea, dar dacă nu termină, mă văd nevoită să chem poliţia şi să cer o restricţie împotriva ei. Credeam că mă iubeşte, aşa cum o mama ar trebui să-şi iubească un copil, însă atitudinea ei schimbătoare mă face să mă simt confuză în acest moment. Inspir adânc şi încerc să termin de scris ceea ce trebuie să trec în registru pe luna aceasta, realizând că mai este doar puţin până plec acasă, însă mă simt mai obosită ca oricând.

De fapt, de ce mă mai mir? Toate evenimentele ce s-au întâmplat în săptămânile trecute m-au bântuit constant, sfârşind de multe ori cu Augustin în camera mea, încercând să mă facă să mă calmez şi să pot să dorm din nou. Căci şi acum mai simt pistolul acela între mâinile mele, atât de rece, atât de real, iar faptul că l-am împuşcat în legitimă apărare pe William, atunci când m-am năpustit asupra lui ca să i-l iau, nu mă face să mă simt deloc mai bine. Mă simt ca

o... criminală, chiar dacă el nu e mort. Mi se mai întâmplă să-l văd pe Augustin cu pistolul în mână, de fiecare dată când închid ochii, şi nu mai înţeleg nimic din visele ciudate pe care le am.

Nu, eu nu sunt ca el! Nu sunt o criminală. Drace! Inspir adânc şi încerc să mă calmez, de preferat înainte s-o iau complet razna. De ce simt o lipsă în sufletul meu ca şi cum mi-e dor de el? La naiba de două ori! Ajung să cred din ce în ce mai mult că m-am îndrăgostit ca o nebună de Augustin, iar acum că e plecat, de mai bine de o săptămână, starea pe care o am nu mă ajută cu nimic. Să fim serioşi, cum naiba să nu ajung să mă îndrăgostesc de un nemernic ca el, când se comportă ca un gentleman, având grijă de mine, chiar dacă de multe ori dă cu bâta în baltă şi-mi serveşte câte un duş rece, revenindu-mi la realitate.

Gândul îmi zboară din nou la el şi, sincer, îmi vine să-mi trag o mamă de bătaie, doar ca să nu mă mai gândesc la nemernicul care practic mă hărţuieşte. Ah! Când mă strânge în braţele lui, mă simt în siguranţă, ca şi cum aş aparţine cuiva.

Termină, Christina! Eşti o toantă, dacă începi să crezi fie numai pentru o secundă că el ar ţine la tine! îmi urlă în minte vocea interioară, gata, gata să mă ia la bătaie, dacă trebuie. Termin de scris şi ultimele rânduri în registru, când clopoţelul care începe să sune, mă anunţă că se deschide uşa de la intrare. Îmi ridic privirea şi-o observ pe Emma în prag. Zâmbesc. Trebuie să recunosc că suntem şi mai unite decât am fost vreodată, deşi faptul că eu lucrez o cam sfâşie pe dinăuntru, pentru că ajung târziu acasă. O supără faptul că eu încă refuz ajutorul ei, de a mă ajuta cu bani. Mă observă şi înaintează spre mine zâmbind.

— Te rog, spune-mi că ai terminat! vorbeşte, făcând botic şi încep să chicotesc când îi văd mutrişoara.

E veselă ca-ntotdeauna, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat acum ceva timp. Încă n-a îndrăznit să-şi întrebe fratele de ce poartă o armă la el, deşi mi-a mărturisit că o cam

sperie faptul acesta. Sincer, până şi pe mine mă sperie, mai ales că nu e pentru prima dată când l-am văzut ţinând un pistol în mână. Oftez prelung şi închid registrul.

— Am terminat deja, îi răspund zâmbitoare.

— Atunci cred că meritãm şi noi o prăjitură şi ceva de băut, îmi spune clipind des, doar ca să mă facă să cedez. Ce spui?

— Le pregătesc imediat, îi răspund, întorcându-mă spre frigider.

Telefonul începe deodată să-mi vibreze în buzunarul blugilor, anunţându-mă că tocmai am primit un mesaj. Dar de la cine? Scot telefonul şi verific ce-am primit. Observ mesajul vocal şi mă gândesc de două ori înainte să-l deschid sau nu, dar renunţ. O să-l ascult când voi ajunge acasă. Probabil e vreo reclamă sau vreun mesaj robotic de la agenţia mobilă, cu tot felul de promoţii. N-ar fi pentru prima dată. Aşez cele două prăjituri pe farfurii, apoi mă îndrept spre aparatul de făcut cafea şi pregătesc un latte macchiato pentru mine şi un smoothie pentru Emma, de banane şi căpşuni, în aparatul special pentru aşa ceva. Odată terminată treaba, le aşez pe toate pe o tavă şi mă îndrept spre masa la care stă liniştită Emma, aşezându-mă apoi în scaunul liber.

— Deci? sparge Emma tăcerea, în timp ce ia o gură din smoothie, savurându-l.

Îmi ridic privirea spre ea, gustând din cafeaua mea.

— Deci, ce? o întreb şi înfig linguriţa în prăjitură.

— Ce vrei să facem în seara aceasta? mă întreabă, dar nu reuşesc decât să mă strâmb, semn că nu sunt prea încântată. Hai, Chris, nu fi aşa! Hai să vedem un film! se milogeşte, făcând o faţă de copil mic, cu care reuşeşte să mă înduplece mereu.

Zâmbesc. Cred că e timpul ca noi două să ieşim din starea de *„văduvie”*. Nu mai putem rămâne aşa, suntem prea tinere ca să ne comportăm ca două babe.

— Bine, ce fel de film? iau o gură de cafea.

— Ce zici de un film de groază? îmi propune şi pare o idee destul de bună.

Încuviinţez că *da* şi sfârşim, în cele din urmă, prin a povesti tot felul de lucruri, care mai de care mai nebuneşti şi banale. De la tâmpenii, până la faptul că trebuie să mergem în mall pentru a-mi mai reînnoi garderoba. Parc-o şi văd pe Emma, dar mă bucur c-am să pot plăti din banii mei, mai ales că în seara aceasta voi lua şi eu primul meu salariu. După alte câteva minute trecute, în care ne-am mai relaxat şi noi puţin aşa, ca între fete, ne hotărâm că e timpul să mergem spre casă. Trag geaca pe mine şi o urmez pe Emma, nu înainte de a saluta pe toată lumea, aşa cum am fost învăţată.

— O seară frumoasă, doamnă Collins!

— Christina, mă strigă doamna Collins, chiar înainte de a ieşi din cafenea.

Mă întorc spre dânsa, oprindu-mă înaintea ei. Salariul, am uitat! Uf!

— Acesta este pentru tine, draga mea! îmi spune, înmânându-mi un plic alb cu numele meu pe el. Îi meriţi din plin! adaugă şi-mi zâmbeşte.

Deschid plicul şi rămân uimită când văd suma mare pe care mi-a dat-o doar pentru o lună şi două săptămâni de muncă. Mă simt ciudat. Pe contractul meu scrie o anumită sumă de bani, dar aici sunt aproape cât pentru două salarii pe două luni.

— Doamna Collins, dar e prea mult, îi spun, în timp ce o privesc cu ochii mari.

— Îi meriţi, draga mea! continuă să-mi vorbească. Eu nici nu vreau să aud una ca asta.

Poate că alţii ar fi mai nesimţiţi decât mine. Ar lua banii pur şi simplu şi ar pleca, însă eu nu sunt aşa. Oftez prelung şi dau să scot din bani pentru a-i înapoia, dar sunt oprită.

— Nici nu mă gândesc să-i primesc înapoi! Eşti o fată extraordinară şi meriţi mai mult de la viaţa aceasta, aşa că sper ca tânărul ce tot a venit după tine să te preţuiască, altfel e un prost dacă te scapă printre degete, îmi spune zâmbind şi dau să-i spun că eu şi Augustin nu suntem împreună, însă renunţ.

Nu e prima dată când îi tot explic, dar ea tot împreună ne vede şi asta mă cam întristează puţin. Nu sunt ca alte fete care vor doar să se distreze, să iasă în cluburi, să se machieze şi să se îmbrace strident. Sunt doar eu şi atât, aşa că nu cred că Augustin m-ar vedea mai mult decât ca pe o virgină pe care vrea s-o bage în patul lui şi apoi să se mândrească cu asta. Detest lucrul acesta. Îi ofer o îmbrăţişare strânsă şi în cele din urmă o urmez pe Emma afară din cafenea, în timp ce-mi pun plicul cu bani în ghiozdan, la loc sigur.

— Deci, să înţeleg că mâine mergem la shopping? mă întreabă Emma entuziasmată. Haide, Chris! De când îmi doresc să fac asta cu tine, se smiorcăie mai rău decât un copil, şi încuviinţez din cap, făcând-o şi mai fericită.

Mă îmbrăţişează strâns, apoi îmi dă drumul, de îndată ce Josef ajunge chiar la timp după noi, parcând pe aleea din faţa cafenelei. Acesta se dă jos şi ne deschide portiera, îndemnând-ne să ne facem comode pe bancheta din spate. Facem întocmai, ca mai apoi să închidă portiera în urma noastră. Ocoleşte maşina prin faţă şi de îndată ce se vede la volan, porneşte motorul, plecând în trombă de pe loc.

— Drăguţ din partea doamnei Collins să ne mai împacheteze câte o prăjitură pentru acasă, îmi spune Emma deodată, spărgând liniştea, cu un zâmbet larg pe buze, mai ales că ştiu că ei îi cam plac foarte mult dulciurile.

— E o doamnă de treabă, mărturisesc şi-mi întorc privirea pe geam, privind îndelung beculeţele ce împânzesc cu lumina lor întreg oraşul.

Drumul spre casă e destul de liniştit, până şi traficul nu e aşa de aglomerat ca altă dată, încât reuşim să ajungem în timp record la destinaţie. Oftez prelung şi în cele din urmă deschid portiera, apoi ies din maşină, odată cu Emma. Arunc o privire prin curtea spaţioasă, dar nici urmă de maşina lui Augustin sau de el. Ce naiba fac? De parcă mă aştept ca el să apară şi să mă strângă în braţe. Doamne, ce fraieră mai sunt! Mă îndrăgostesc de un tip cu mult mai mare decât mine şi care nu dă doi bani pe sentimente şi emoţii. *De ce*

caut iubire şi afecţiune în locuri nepotrivite? Îmi vine să mă pun în faţa unui perete şi să dau cu capul de el, poate-poate îmi vine mintea la loc. Uf! Sunt de-a dreptul obosită, însă i-am promis Emmei că ne vom uita la nenorocitul acela de film.

— Eşti bine? mă întreabă Emma, de îndată ce ajunge în dreptul meu, privindu-mă nedumerită.

— Da, sunt bine! o mint, forţându-mă să zâmbesc.

— Chris, dacă eşti obosită o putem lasă pe altă dată. Nu te forţa doar ca să-mi faci mie pe plac, continuă să-mi spună, făcându-mă să mă simt prost faţă de ea.

— Nu, Emma! Chiar îmi doresc să văd filmul acela cu tine şi oricum e weekend. Putem dormi până mai târziu şi după aceea să mergem la mall, îi sugerez, apoi o văd zâmbindu-mi voioasă.

— Ai dreptate! Hai să intrăm până nu se topeşte toată crema de pe prăjituri.

Suntem deja spre sfârşitul lui aprilie şi ne aşteptăm oricând să plouă, mai ales că ador ploaia caldă, dar uite că e din ce în ce mai cald, chiar şi seara. Emma se duce direct în bucătărie să pună în frigider prăjiturile şi să pregătească popcornul, aşa că, în timp ce ea trebăluieşte prin bucătăria spaţioasă, eu aranjez camera ca pentru cinema şi setez filmul, punând pauză până ne facem comode pe canapea.

— Emma, urc! strig cât să mă audă.

— *Bine!* vine şi răspunsul ei.

Îmi iau ghiozdanul şi geaca de blugi, apoi mă îndrept spre camera mea, nu de alta, dar simt nevoia să mă schimb în ceva mai lejer. Urc scările destul de grăbită şi mă îndrept cu paşi leneşi spre dormitor, aruncând în acelaşi timp o privire scurtă spre uşa neagră din dreapta mea. *Ce naiba îmi închipui? Că se va deschide uşa, ieşind un Augustin încruntat?* Îmi reprim orice alt gând stupid pe care mintea mea îl născoceşte şi intru în dormitorul meu. Dau să-mi arunc ghiozdanul şi geaca pe pat, îns-o cutiuţă şi un bilet îmi captează atenţia. Ce naiba? De când sunt astea aici? Mă uit haotic prin cameră, dar nu văd pe nimeni.

Cred că oboseala îşi cam spune cuvântul. Arunc ghiozdanul şi geaca pe pat, unde mă aşez şi eu. Iau cutiuţa şi o deschid cu grijă. Rămân şocată de ce găsesc în ea. Inimioara, destul de mare, încrustată cu pietricele, mă pune serios pe gânduri. Nu ştiu dacă e din argint sau poate din aur alb, însă cine a lăsat asta aici sigur a greşit camera. Pun lănţişorul înapoi în cutiuţă şi iau grăbită bileţelul, despăturindu-l. Îmi simt inima bătând cu putere în piept, în timp ce încep să trec cu privirea peste scrisul îngrijit şi descifrabil.

„Nu ştiu ce-mi faci, micuţo, dar e clar ca bună ziua că nu mi te pot scoate din minte. Eşti pretutindeni, dar totuşi niciunde. Eşti atât de aproape, dar totuşi atât de departe.

Acum inima mea e la tine şi la propriu, şi la figurat. Ai grijă de ea, pentru că am de gând să ţi-o fur şi eu pe a ta!

C.”

Citesc cred că pentru a patra oară biletul şi tot nu-mi vine să cred ce scrie în el sau că ar fi adresat mie. Însă cine e acest *„C.”*? Nu cunosc pe nimeni a cărui nume să aibă iniţiala *„C”,* iar asta mă cam sperie puţin. Oricine a intrat în dormitorul meu, cu siguranţă va intra din nou. Scot repede un pix din sertarul noptierei de lângă pat şi încep să scriu pe dosul biletului.

„Nu ştiu cine eşti sau ce doreşti de la mine, dar nu pot primi acest cadou, chiar dacă gestul în sine e unul frumos. Însă, tind să cred că ai greşit persoana. Aşa că, fă-l cadou acelei fete care ţi-a furat cu adevărat inima, pentru că nu cred că sunt eu aceea.”

Las biletul şi cadoul exact cum le-am găsit, aşezate frumos pe pat, apoi mă îndrept spre dulap şi scot o pereche de pantaloni de trening, mai strâmţi spre baza piciorului şi un tricou negru, puţin larg. Mă schimb repede de haine, îmi iau telefonul şi ies din dormitor.

— Of, la naiba! Am şi uitat de mesajul acela vocal, spun cu voce tare ca pentru mine, amintindu-mi de el în timp ce cobor scările şi mă îndrept spre living.

Ajunsă în living, încep să formez numărul mesageriei vocale şi duc telefonul la ureche. Ceea ce urmează să aud îmi ridică părul pe corp, căci vocea răguşită şi groasă a tatălui meu sună ca a unui diavol, gata să jupoaie de viu pe oricine îi iese în cale.

„Nenorocita naibii, Jigodie ce eşti! Te-am căutat peste tot! Cum ai îndrăznit şi tu să mă părăseşti, exact ca mă-ta? Să fiu al dracului dacă nu vă găsesc eu pe amândouă şi vă omor cu mâna mea! M-ai auzit? Îţi jur că te omor şi pe tine, şi pe scorpia de mă-ta! M-aţi făcut de tot rahatul, aşa că sunteţi ca şi moarte pentru mine!”

Îmi simt corpul cum începe să tremure, din ce în ce mai necontrolat, din cauza cuvintelor tăioase pe care mi le-a adresat tata. Trebuie să recunosc că de asta m-am temut de la bun început. Se zice că de ce te temi nu scapi niciodată, iar în momentul de faţă aşa mă şi simt. Scap telefonul pe jos, simţindu-mă brusc slăbită şi neputincioasă, iar în momentul acesta, pur şi simplu, simt că-mi fuge pământul de sub picioare. De unde are numărul meu? Tata nici nu ştie că am telefon, doar mama ştie asta.

Of, Doamne!

Nu cumva a prins-o pe mama şi a torturat-o până i-a dat numărul? Nu, nu! Oricât de nebună e, nu cred că a făcut asta. Mă întorc şi o observ pe Emma cum începe să mă analizeze atent, încercând să-şi dea seama ce se petrece cu mine, acum că şi-a făcut apariţia în living, dar nu sunt în stare să reacţionez în niciun fel. De ce tocmai acum se întâmplă toate astea? Acum când am simţit că o iau de la capăt? Îmi e teamă, dar nu pentru mine, ci pentru Emma, pentru că nu-mi doresc ca ea să păţească ceva, din cauza mea. Dintotdeauna m-am gândit mai întâi la alţii şi abia apoi la mine. Iar dau apă la şoricei. M-am săturat să fiu atât de vulnerabilă, dar când e vorba de tata nu mă pot controla.

Emma se apropie de locul în care am prins rădăcini, îmi pune o mână pe umărul meu şi constată cu stupoare că tremur din toate încheieturile.

— Christina, eşti bine? Doamne, tremuri toată! Ce s-a întâmplat? groaza din glasul ei îmi confirmă cât sunt de speriată.

Nu-i spun nimic, doar o trag spre mine şi o iau în braţe, pentru că în momentul acesta singurul lucru de care am nevoie este o îmbrăţişare. Nu spune nici ea nimic şi mă strânge la fel de tare ca mine în braţele ei, mângâindu-mi uşor spatele, pentru a mă calma. Rămânem aşa preţ de câteva minute. Mă desprind din îmbrăţişarea Emmei, apoi mă aşez pe canapea, pentru că simt că nu mă mai pot ţine pe picioare, în timp ce Emma dă o fugă până în bucătărie şi se întoarce cu un pahar cu apă. Îl iau între degetele tremurânde şi îl beau pe tot, pe nerăsuflate.

— Îmi poţi spune acum ce s-a întâmplat? mă întreabă, observându-mă mai calmă.

— Tata mi-a lăsat un mesaj vocal, spun înghiţindu-mi nodul din gât. M-a ameninţat că mă omoară, dacă mă va găsi. Nu ştiu de unde ştie el că eu am telefon. Doar mama ştie asta, îi mărturisesc.

— Of, Doamne, Christina! Calmează-te, te rog! Nu-ţi va face nimeni, nimic! încearcă Emma să mă liniştească, dar ea nu-l cunoaşte deloc pe tata, aşa cum îl cunosc eu.

O privesc cu teamă.

— Nu-l cunoşti pe tata, aşa cum îl cunosc eu, Emma! Când îşi propune ceva, reuşeşte. Crede-mă!

Mă priveşte în ochi preţ de câteva secunde şi realizează cu stupoare că vorbesc cât se poate de serios. Tot ceea ce face tata ca s-obţină ceea ce-şi doreşte, face ilegal şi prin metode neortodoxe. Cred că tot aşa a aflat şi de faptul că am telefon. Ştiu de ceva vreme că face parte dintr-o frăţie ori bandă, cel puţin făcea parte, dar n-am spus asta nimănui, nici măcar Emmei. Nu vreau ca ea să fie implicată. E de-ajuns să ştiu doar eu şi probabil ştie şi mama, dar nici ea n-a spus nimănui vreodată.

O observ pe Emma, adunându-mi telefonul de pe jos. Tastează numărul mesageriei vocale, ca să asculte şi ea cu atenţie mesajul. Îşi duce o mână spre gură şi rămâne destul de îngrozită până şi ea de mesajul primit. Da, se pare că n-am scăpat! Trebuie să fiu atentă, să fiu puternică, chiar dacă acum îmi vine să urlu, nu altceva. După alte câteva minute, ne liniştim amândouă şi decidem totuşi să vizionăm filmul ales de ea. Ne aşezăm comod pe canapea, cu câte un bol plin cu popcorn în braţe, dar parcă nu mai am chef de asta acum.

„They Found Hell" pare un film de groază destul de bun. Tipicul clasic al unui grup de tineri ce au lucrat de zor la o maşină a timpului, dorindu-şi să ajungă în trecut, însă ajung direct în iad. Acum tot ce trebuie ei să facă este să scape cumva de acolo, înainte ca sufletele iadului să-i omoare pe toţi. Cam aşa mă simţeam şi eu când locuiam în casa aceea. Acum am avut un noroc chior cu Emma. Dacă n-ar fi fost ea, nu ştiu exact unde-aş fi fost. Viaţa e făcută s-o trăieşti, nu doar să supravieţuieşti. Chiar dacă mai trebuie să treacă ceva timp până la terminarea liceului şi încă câteva zile bune până la ziua mea de naştere, aştept ca timpul să treacă pe nesimţite şi să scap, plecând undeva unde nu mă cunoaşte nimeni, luând viaţa de la capăt. Când trăieşti într-o asemenea casă, cu o viaţă ca într-un iad, îţi doreşti să pleci cât mai departe posibil. Dar sufletul nu mă lasă s-o părăsesc acum pe Emma, pe surioara mea. Fiind adâncită până peste cap în gânduri, nici nu realizez că filmul se uită la mine, nu eu la el. Îmi revin repede şi constat că ecranul s-a oprit, iar filmul a ajuns de mult la sfârşit, fără ca măcar să fi reţinut ceva din toată acţiunea. Până şi Emma a adormit cam pe la jumătatea lui. Oftez zgomotos şi încerc să mă ridic de pe canapea, dar constat că Emma a adormit sprijinită cu capul de umărul meu, aşa că mă aşez înapoi lângă ea. Ce să fac? Trebuie cumva s-o trezesc pentru c-ar fi prea de tot s-o las să doarmă aici.

— Emma? spun mai mult în şoaptă. Emma, trezeşte-te, filmul s-a terminat.

O scutur puţin şi o aud moţăind. Înseamnă că nu a adormit profund şi asta e bine, acum pot s-o duc până în camera ei. Reuşim, cu chiu, cu vai să ne ridicăm amândouă de pe canapea şi să ne îndreptăm spre baza scărilor, cu o Emma mai mult somnoroasă decât trează. Le urcăm cu greu, dar într-un final reuşim să ajungem în dreptul dormitorului ei. Deschid uşa şi intru cu tot cu Emma înăuntru. Doamne, ce grea e fata asta, acum că e pe jumătate adormită.

Reuşesc să ajung în dreptul patului, unde o întind pe Emma, lăsând-o să doarmă liniştită. Numai eu nu am somn, nu după mesajul primit de la tata. Mă sperie! Şi la propriu şi la figurat. Ies cu grijă din dormitor şi închid uşa după mine, apoi mă îndrept spre camera mea, simţindu-mă copleşită de tot şi de toate, iar acum... Acum simt că s-au adunat prea multe, poate prea multe. Mai am un pic până să explodez. Îmi aşez mâna pe clanţă şi-o apăs, deschizând uşa. De îndată ce intru, pe pat găsesc aceeaşi cutiuţă, însă acum sunt două bileţele. *Când a intrat?* N-am văzut pe nimeni să intre în casă. Mă apropii puţin cam temătoare de pat şi în cele din urmă iau biletul cel nou şi-l despătur, apoi trec cu vederea peste acelaşi scris frumos şi descifrabil, citind mesajul.

„Dacă iubirea poate alina o inimă frântă, tot aşa mi-ar plăcea şi mie să-ţi alin durerea pe care o ai acum în suflet, cu iubirea unui suflet rebel. Să-ţi ating chipul cu mângâieri, să-ţi ating corpul cu îmbrăţişări, să te strâng la pieptul meu pentru că eşti atât de frumoasă! Atât de frumoasă, încât mă doare.

C.

P. S. N-am greşit deloc persoana. Tu eşti acea fată care mi-a furat inima."

Citesc din nou biletul şi tot nu-mi vine să cred. Cu siguranţă cineva îşi bate joc de mine. La naiba! Iau biletele şi cutiuţa şi le arunc frustrată în sertarul de la noptiera de lângă pat. Ies din cameră. Nu vreau ca cineva să-mi creeze

speranţe, pentru că mă ataşez prea repede de o persoană, mai ales că simt nevoia acută de iubire şi afecţiune.

Doamne! Îmi trec mâinile prin păr, cam stresată, îndreptându-mă spre capătul scărilor. Le cobor fără pic de vlagă în mine şi mă îndrept spre... Spre ce mama naibii să mă îndrept? Simt nevoia să lovesc ceva, să mă descarc de toată frustrarea pe care o am în suflet. Îmi aduc aminte că Emma mi-a spus ceva de o sală de forţă, echipată cu tot ce trebuie, chiar aici în casă, însă în ce parte e? Mă opresc în loc, preţ de câteva secunde, apoi mă întorc brusc şi o iau spre partea cealaltă a casei. Partea în care n-am fost încă.

Sală de forţă, citesc în gând eticheta de pe uşă, odată ajunsă în dreptul acesteia. Ce se poate întâmpla? Inspir adânc şi intru în forţă. Camera e goală, dar plină cu tot felul de aparate, un sac de box şi un... ring de box?! Nu mă aşteptam la atâtea. Chiar e uimitor! Încep şi mă plimb haotic prin încăpere, atingând aparatele cu buricele degetelor până în dreptul sacului de box. Îmi ridic mâna şi o duc spre acesta, începând să ating materialul din piele, încet. De ce naiba îmi zboară gândul la Augustin? Cu siguranţă l-a atins atunci când se antrena, nu de alta, dar nu poţi să ai un aşa corp, cum îl are el, atât de sexy, de impunător, dacă nu te şi antrenezi, nu?

Of, Doamne! Ce e cu mine? De ce visez cu ochii deschişi la corpul lui? Prind sacul între braţe şi-mi sprijin fruntea de acesta, simţindu-mă din ce în ce mai pustie pe dinăuntru şi... doare. Doare al naibii de tare. Toate astea încep să se simtă exact în momentul în care te simţi abandonat sufleteşte. Aş vrea să pot aparţine cuiva, să ştiu că e lângă mine, să mă iubească, să mă ocrotească, dar nu e nimeni.

Nimeni cui să-i dăruiesc toată dragostea pe care o am în suflet şi în inimă, pe care să mi-o declar... sunt sută la sută sigură că mă îndrăgostesc de Augustin. Sau mai bine spus sunt deja îndrăgostită de Augustin. De tipul care nu simte nimic, nu exprimă nimic, de parcă e gol, fără inimă, fără suflet, doar un trup umblător. Şi... pe lângă toate astea, tata vrea să mă omoare. Oftez prelung şi încep să lovesc sacul

de box, de parcă ar avea vreo vină pentru ceea ce mi se întâmplă, dar simt nevoia acută de a mă elibera de ce am înăuntru.

— Ce ţi-a făcut sacul acela de-l loveşti aşa? vocea lui Augustin răsună în toată sala şi încep să mă întreb de cât timp e aici şi priveşte micul meu *„spectacol”*.

Grozav! Şi acum tobele vă rog, pentru că începe show-ul de stand–up comedy pe seama Christinei. Numai chef de glumele lui nu am în acest moment. Îmi şterg lacrimile fugitiv, fără să mă întorc cu faţa spre el şi dau să ies din sală, însă el mă opreşte, prinzându-mă de braţ. Mă întoarce cu faţa spre el, dintr-o singură smucitură, dar îmi cobor privirea, pentru că nu vreau s-observe că am plâns. Nu e un tip căruia să-i pese, aşa că dau din nou să plec, dar tot nu mă lasă, plasându-şi degetele sub bărbia mea. Îmi caută privirea.

— De ce-ai plâns? mă întreabă cu o privire încruntată.

Îl privesc aşa cum n-aş vrea s-o fac, dorindu-mi să-i înlănţui trupul cu braţele şi să trag un plâns zdravăn la sânul lui, dar mă abţin chiar dacă mă zbat în braţele sale. Dacă mă mai priveşte mult aşa, cu cele două oceane ce-i străluces, ştiu sigur că voi sfârşi prin a-i săruta buzele ce mă dojenesc acum şi nu ştiu cum va reacţiona.

— Nu contează, vine şi răspunsul meu, deşi îmi vine să-i spun tot ceea ce mă apasă pe suflet.

Oftează prelung, apoi îşi deschide buzele cărnoase şi spune:

— Nu prea ştii să minţi, îmi spune verde-n faţă, în timp ce aproape că mă lipeşte de el. Te frământă ceva, altfel n-ai fi lovit sacul acela de box atât de nervoasă, continuă să-mi vorbească. Încă tot nu vreau să-mi deschid sufletul şi să-i spun ce mă frământă, chiar dacă mă mănâncă limba rău de tot. Vino! mă apucă de mână şi mă trage după el.

Ce naiba? Ajung din nou în faţa sacului de box, însă acum e şi Augustin aici, poziţionându-se în spatele meu. Nu ştiu ce anume vrea să facă. Îmi poziţionează mâinile în apărare sau aşa ceva – stânga mai în sus, dreapta puţin mai

în jos – şi-mi îndeamnă palmele să se strângă în pumni, în timp ce piciorul său îmi depărtează picioarele, poziţionându-mă cu un picior în spate şi unul în faţă.

Ştiu că ar trebui să-l întreb ce naiba face, dar nu-i zic nimic, doar stau şi-l las să facă ce... ce naiba vrea să facă?! Înghit în sec de îndată ce-i simt buzele în dreptul urechii mele, la fel şi respiraţia caldă ce-mi furnică simţurile şi înghit din nou în sec, simţindu-mi inima bubuind în piept.

— Aceasta e poziţia dacă vrei să înveţi să loveşti.

— Cine a spus că vreau să învăţ? îl iau peste picior, deşi mi-ar prinde bine câteva lecţii.

Nu prea ştiu cum să mă apăr, iar lecţia asta cu siguranţă îmi va fi de folos atunci când va fi nevoie. Nu-i dau de înţeles că vreau ca el să mă înveţe de fapt sau că vreau ca el să fie aici, lângă mine.

— Încă tot nu ştii să minţi, continuă să-mi spună adevărul drept în faţă, dorindu-mi să mă întorc cu totul spre el şi să-l pocnesc.

De parcă mi-ar fi anticipat gândurile, mă ţine ferm pe poziţie, simţindu-l mult prea aproape de mine, lipiţi unul de celălalt la propriu, ca un singur corp. Inima lui bate destul de tare, dar şi a mea, iar în momentul acesta simt nevoia s-o rup la fugă, de preferat înainte să fac vreo prostie. Îşi aşază palmele peste pumnii mei, strângându-i în pumni la rândul lui, apoi începe să lovească sacul de box, când cu dreapta, când cu stânga, îndemnându-mă şi pe mine să fac la fel.

— Vezi, nu e atât de greu, continuă să-mi spună, dar aş vrea să-l contrazic, spunându-i că e destul de greu.

E greu, mai ales cu trupul lui lipit la propriu de al meu. Doamne, de ce e atât de cald? Înghit în sec şi mă desprind din *„îmbrăţişarea”* bizară, întorcându-mă mai apoi cu totul spre nebunul din faţa mea.

— Mulţumesc! îi spun cu jumătate de gură, privindu-l direct în ochi şi-mi umezesc buzele cu limba.

— Acum vrei să-mi spui şi mie ce e cu tine? mă întreabă din nou. Şi nu încerca să mă minţi că-mi dau seama când faci asta.

La naiba cu instinctele lui supranaturale! Trebuia să-mi dau seama că n-o s-o lase baltă. De fapt, el niciodată nu o lasă baltă, de parcă trebuie să ştie totul.

— N-ai să înţelegi, îi răspund sec.

— Încearcă-mă! mă provoacă, în timp ce-şi încrucişează braţele la piept, privindu-mă încruntat.

El şi încruntarea. Ce naiba are cu asta? Îmi reprim gestul de a-mi da ochii peste cap şi intenţia de a-i spune că nu-i stă deloc bine aşa nervos, însă renunţ şi oftez.

— Cum ai de gând să înţelegi ceea ce mă frământă, când tu nu simţi nimic? îl întreb şi realizez ce întrebare nesăbuită i-am adresat. Ştii ceva, las-o baltă! îi spun ofticată şi dau să ies din sala de forţă, însă n-apuc să fac nici măcar un pas, simţindu-mă deodată luată pe sus la propriu şi pusă cu burta pe unul dintre umerii săi, exact ca pe un sac de cartofi.

— Augustin, ce naiba faci?

— Nimic, îmi răspunde indiferent.

— Cum nimic? Lasă-mă jos! urlu la el şi încep să-l lovesc cu pumnii în spate, dar mă trezesc plesnită rău peste fund.

Usturimea pe care o simt doare al dracului. Îl omor de mă mai plesneşte încă o dată, deşi tind să cred că şi-a dorit de mult timp să facă asta. Afurisitul! Îmi revin cumva, deschizându-mi ochii şi realizez că nu mai suntem în sala de forţă, ci ne îndreptăm spre ieşirea principală. Of, nu! Iar are de gând să mă arunce în stradă, exact ca data trecută, iar asta mă sperie cumplit, simţindu-mi dintr-odată corpul tremurând.

— Tata mi-a trimis un mesaj vocal, spunându-mi că mă va omorî de îndată ce mă găseşte, mărturisesc pe un ton plin de groază. Te rog nu mă arunca din nou în stradă, continui să-i spun, în timp ce lacrimile deja îmi curg pe obraji.

Îl simt oprindu-se brusc şi nu înţeleg de ce sau dacă e din cauza a ceea ce am spus? Sau iar are de gând să facă glume proaste pe seama mea?

— Cine a spus că vreau să te arunc în stradă? Vocea lui uşor amuzată, dar şi îngrijorată mă ia prin surprindere.

— Atunci, ce naiba vrei să faci? Lasă-mă jos! îl rog mai blând de data aceasta.

— Ai să vezi! îmi spune, continuându-şi drumul spre ieşirea principală.

Ajuns în dreptul uşii, o deschide şi păşeşte cu tot cu mine în aerul cald de primăvară, îndreptându-se spre... Spre ce? Încerc să-mi dau seama, dar nu prea reuşesc. Corpul lui masiv îmi limitează vizibilitatea. Când mă lasă jos pe picioarele mele realizez că suntem în dreptul maşinii sale.

— Urcă! îmi ordonă. N-am să te rog de două ori, altfel te urc eu cu forţa! îmi spune şi înghit în sec.

Vorbeşte destul de serios din câte observ, dar n-am să mă urc până nu-mi spune unde are de gând să mă ducă.

— Unde vrei să mă duci? îl întreb şi deja îmi fac tot felul de scenarii macabre în minte.

— N-ai deloc încredere în mine, constată, zâmbind.

— Nu, îi confirm. Mi-ai dat vreun motiv să am? îl întreb temătoare.

— Urcă! îmi ordonă din nou, dar rămân ferm pe poziţii.

N-am de gând să urc până nu-mi spune unde mama naibii vrea să mă ducă. Îl observ oftând, apoi mă trezesc urcată cu forţa în scaunul pasagerului şi cu centura pusă, de parcă ar vrea să fie sigur că nu fug şi închide portiera. El se urcă la volan, în timp ce eu trag de centură ca s-o desfac. În zadar. Nu vrea să se desfacă. Fir-ar să fie!

— Poţi să tot încerci, se desface doar dacă îţi dau eu drumul, îmi spune de îndată ce se aşază în scaunul şoferului. Comenzile sunt aici, continuă să-mi spună şi-mi arată spre butoanele de la bord.

Dar care e butonul de deblocare a centurii de siguranţă? Ah! Încă temătoare mă aşez în scaun, în timp ce Augustin porneşte maşina şi iese din curte. Nu ştiu unde mergem, dar tot acest secret îmi dă fiori de gheaţă pe şira spinării. Dacă vrea să mă omoare? Înghit în sec, în timp ce maşina goneşte cu viteză pe străzile New York-ului, fără o destinaţie anume.

— Vrei să mă omori, nu? îl întreb într-un târziu, spărgând tăcerea dintre noi şi făcându-l să izbucnească în râs.

De ce mama naibii râde? Îmi întorc privirea spre el, simţind un nod în gât, pe care nu prea reuşesc să-l înghit, şi-l privesc tremurând. Omul ăsta mă omoară încet, dar sigur, iar în momentul acesta mă sperie grozav.

— De unde-ţi vin ideile astea? întrebarea lui mă ia prin surprindere. Fără să-mi răspundă la întrebare, acum că s-a oprit din râs.

— De îndată ce tu nu-mi spui absolut nimic, la ce altceva să mă gândesc? protestez, încrucişându-mi braţele la piept.

— La mine, gol, îmi răspunde cu un aer îngâmfat, făcându-mi în acelaşi timp cu ochiul.

Îl privesc cu ochii cât cepele şi nu-mi vine să cred că mi-a spus aşa ceva. Recunosc că în secret mi-l imaginez gol puşcă, dar asta e prea de tot.

— Ce te face să crezi că vreau să mi te imaginez gol puşcă? îl întreb direct.

— Dacă n-aş şti că mă doreşti, aş tăcea. Aproape că mă înec cu saliva când aud ce-mi spune.

Îl privesc în continuare încremenită, dar şi cu ochii mari, simţindu-mi în acelaşi timp obrajii arzând. Pesemne că roşesc, ceea ce sigur mă da de gol. Îl doresc, însă mai mult decât vrea el să-mi ofere, dacă vrea să-mi ofere... Nu doar trupeşte, ci şi sufleteşte, însă ştiu că asta nu se va întâmpla niciodată. Nu fac decât să mă amăgesc de una singură. Îmi întorc privirea spre dreapta, pe geam şi realizez că tocmai ieşim din oraş. Tot mi-e teamă că vrea să mă omoare. Oftez prelung şi mă las moale în scaun, fără să-i mai spun ceva. Ce-aş putea să-i mai spun? Singurul lucru pe care mai pot să-l fac, e să mă resemnez şi să-mi accept sfârşitul, deşi mai am atâtea lucruri de făcut, de oferit! Simt maşina încetinind tot mai mult, după ce a mers o bucată bună de drum, aşa că îmi închid ochii şi-mi aştept sfârşitul, doar că... După câteva minute de tăcere, care mă sperie, îmi deschid ochii şi-mi întorc privirea spre Augustin, găsindu-l cu ochii închişi.

— Chiar mă întrebam când ai de gând să te trezeşti, îmi spune fără să-şi deschidă ochii.

— Nu dormeam, îi răspund tăios.

— Atunci eşti chiar prostuţă dacă tu crezi că vreau să te omor, îmi spune deschizându-şi ochii în cele din urmă şi îşi întoarce privirea spre mine. Singurul mod în care aş vrea să te omor ar fi de plăcere, continuă să-mi vorbească pe un ton pervers, făcându-mi în acelaşi timp jucăuş din ochi. Şi ca să-ţi răspund la miile de întrebări pe care le ai, ei bine, aici vin când simt nevoia să-mi eliberez sufletul de frământări şi de ceea ce simt. Asta ca să înţelegi că nu sunt lipsit de emoţii sau de sentimente.

Deci are sentimente..., constat în sine mea. Îmi întorc privirea înainte şi mă uit la miile de beculeţe ce împânzesc acum întreg oraşul New York. E atât de frumos peisajul, aşa că deschid portiera şi ies din maşină – de îndată ce-mi desface centura de siguranţă – îmbrăţişându-mi în acelaşi timp corpul cu braţele. Aerul puţin răcoros se simte atât de plăcut aici sus, pe deal! Îmi închid ochii preţ de o secundă, inspirând adânc aerul în plămâni şi realizez că nu mai este mult până când norii vor *„plânge”* deasupra oraşului. Aerul e destul de umed şi asta o simt doar inspirând adânc. Îi simt deodată palmele pe umerii mei, alunecând apoi uşor în jos pe braţe şi sfârşind să mă strângă în braţele lui. Îmi place îmbrăţişarea sa, dar îmi face şi rău în acelaşi timp. Nu mă pot dezlipi de el.

E total greşit.

Îmi dă părul într-o parte şi începe să-mi atingă pielea delicat cu buzele sale fierbinţi, fix în locul în care am semnul din naştere, transmiţându-mi fiori reci şi calzi pe şira spinării. Tind să cred că are ceva cu locul acela. Îi simt buzele urcând tot mai mult spre lobul urechii şi, de îndată ce ajunge în dreptul acestuia, îl prinde delicat cu buzele, îndemnându-mă să-mi las capul pe umărul său şi croindu-şi drum liber pentru a-mi explora pielea în voie.

Buzele mele se întredeschid acum că-i simt palmele strângându-mi sânii cu putere şi transmiţându-mi mii de fiori prin tot corpul. Buzele sale îmi înfierbântă pielea. Mă întoarce cu totul spre el printr-o smucitură şi îmi atacă în

cele din urmă buzele, sărutându-mă cu o foame pe care n-am mai simțit-o la el până acum. Şi nu e primul sărut pe care mi-l oferă. Îmi dă senzaţia că nu şi-a tras-o cu nicio altă fată cât a fost plecat, de parcă s-a păstrat doar pentru mine. E greşit şi să cred că-l pot păstra doar pentru mine şi nu pentru nimeni altcineva.

Îi simt palmele alunecând pe spatele meu, sfârşind prin a-mi strânge puternic fundul şi apropiindu-mă tot mai mult de el. Mă simt tot mai ameţită, în timp ce limba sa se adânceşte şi mai mult în gura mea, aşa că într-o fracţiune de secundă mă simt luată pe sus şi aşezată pe capota maşinii, cu el între coapsele mele. Ştiu că ar trebui să pun stop, dar mă simt de parcă aş fi sub vraja lui. O vrajă ce nu vrea să se risipească, o vrajă în care să fim doar noi doi şi nimeni altcineva.

— Ce-mi faci, micuţo? îl aud întrebându-mă, în timp ce buzele sale îmi plasează încă un sărut pe linia pulsului. Nu mi te pot scoate din minte, continuă să-mi spună şi tresar.

Sunt exact cuvintele de pe bileţelele găsite în camera mea. Nu, nu! Îşi bate joc de mine doar ca să ajungă în pantalonii mei. Fir-ar să fie! De ce nu mi-am dat seama? Dar tot nu înţeleg ce e cu iniţiala *„C.”* de pe bileţele. Foloseşte un alt nume doar ca să nu mă prind? Îmi aşez palmele pe pieptul său şi-l aud mormăind nemulţumit, căci deja îmi cunoaşte următoarea mişcare. Vreau să pun stop la ceea ce se întâmplă între noi, deoarece e al naibii de greşit tot ce se întâmplă acum, aici. E aiurea. Îmi prinde încheieturile mâinilor şi mă imobilizează complet, făcându-mi inima să bată de două ori mai repede ca acum zece secunde.

— De ce întotdeauna faci asta? Ce se poate întâmpla dacă te laşi dusă de val? continuă să-mi pună întrebări, în timp ce ploaia începe să ude complet totul în jurul nostru, chiar şi pe noi.

— Prea multe, îi răspund, privindu-l în ochi. Deja se întâmplă prea multe, iar tu nu vei fii dispus să-mi oferi ce eu am nevoie, pentru că nu eşti capabil să simţi, îi spun şi puţin îmi pasă dacă îmi vede lacrimile sau nu.

Ploaia mi le ascunde destul de bine.

— De ce ai tu nevoie? mă întreabă mai blând, eliberându-mi încheieturile. Ai unde să locuieşti, banii nu sunt o problemă...

— Tu crezi că de astea am nevoie? îl întreb dezamăgită. Am două mâini, două picioare, sunt capabilă să muncesc şi eu ca să am aşa ceva, continui să-i spun, observându-i nedumerirea în ochi.

Doar pentru o secundă dacă ar încerca să vadă în sufletul meu ar înţelege că eu am nevoie de afecţiune, de iubire, nu de acele lucruri materiale, ci de altele mult prea valoroase care nu pot să fie cumpărate cu bani sau cu orice altceva. Mă ridic în şezut, de îndată ce se ridică de pe mine şi-mi aţintesc privirea în jos. Doare! Pentru că realizez şi mai mult că ceea ce simt pentru el nu e doar o ataşare, e ceva ce nu-mi pot încă explica şi care nu va trece prea curând.

— Ceea ce am eu nevoie e de zece ori mai valoros decât toţi banii din lume, încep să-i spun. Nu se poate cumpăra, dar trebuie s-o simţi ca s-o înţelegi. Tot la fel de repede se şi poate pierde, căzând în abisul care îţi înnegreşte sufletul, continui să-i spun, privindu-l acum în ochi.

Sunt udă leoarcă, dar puţin îmi pasă acum de asta. Privirea lui nedumerită spune totul.

— Nu vei înţelege ce ţi-am spus acum, Augustin, decât atunci când va fi prea târziu, sunt ultimele mele cuvinte înainte să sar de pe capota maşinii şi s-o rup la fugă prin ploaie.

Sunt o proastă! O proastă incurabilă ce caută ceea ce el nu-mi poate oferi. Nu-mi poate oferi afecţiune, iubire, siguranţă, ca să mă facă să mă simt împlinită. Mă opresc din fugit, după un kilometru şi ceva, gâfâind cumplit şi încep să urlu din toţi plămânii, doar ca să scap de durerea pe care o am în suflet. Trebuie să fiu puternică şi să merg mai departe. Viața nu se opreşte la el, chiar dacă acum doare cumplit. Inspir adânc, închizând ochii, şi îmi continui drumul la pas prin ploaia ce cade fără încetare din cer. Îmi deschid înapoi ochii şi-mi îmbrăţişez corpul ca să-mi ţin de cald. Scârţâitul

roţilor ce se aude de la depărtare îmi confirmă că se apropie o maşină de mine, cu viteză destul de mare, dar care mă şi depăşeşte, oprind la câţiva paşi în faţa mea, pe şoseaua umedă. Portiera se deschide şi din maşină iese un Augustin nervos, păşind destul de apăsat spre mine.

— Ce e în capul tău? mă dojeneşte. De ce fugi întotdeauna...

— Pentru că vreau să fiu cât mai departe de tine! urlu la el, întrerupându-l. Pentru că ştiu că până la urmă voi ceda, iar tu-mi vei face scrum sufletul! continui să urlu la el şi-n clipa aceasta mă simt trasă în braţele lui. Eşti un nemernic incurabil..., glasul meu stins abia se mai aude, în timp ce îi prind tricoul umed în pumni.

Nu are cum să înţeleagă ce simt eu pentru el. Nu e doar o ataşare, e ceva mai mult şi asta îmi sfâşie îngrozitor sufletul. Toate acţiunile lui, încă de când am ajuns să locuiesc la ei, m-au bulversat într-un mod neaşteptat, dar şi comportamentul său schimbător mi-a dat numai dureri de cap. De multe ori s-a comportat ca şi cum îi pasă, fiindu-mi alături şi încercând să mă calmeze, ca şi acum. Nu-l mai înţeleg deloc, deşi aş vrea s-o fac.

— Îmi pare rău..., îl aud într-un târziu.

Îmi ridic privirea din pieptul său şi-l privesc, cum pot, în ochi. Întunericul ce ne înconjoară şi lumina slabă a beculeţelor ce împânzesc întreg oraşul, îmi limitează vederea.

A spus că-i pare rău?

Pentru ce?

— Te duc acasă, nu vreau să faci vreo pneumonie, continuă să-mi vorbească cu buzele umede de la ploaie şi constat că deja tremur incontrolabil.

Nici nu e de mirare, ploaia încă cade din cer fără să-i pese că ne udă până la piele pe amândoi. Îl simt dezlipindu-se de mine, dar nu-l las şi-mi presez buzele de ale sale, sărutându-l şi luându-l total prin surprindere cu gestul meu.

— Îmi pare rău! îi spun, de îndată ce-mi dezlipesc buzele de ale lui, respirând sacadat.

Dau să plec, dar nu mă lasă şi mă trage înapoi în braţele sale şi, de îndată ce-şi înfige degetele în părul meu umed, începe să mă sărute mult mai profund decât am făcut-o eu. Mă simt ca şi cum ne-am lua *„Adio!”,* dar încă locuim sub acelaşi acoperiş. Va fi greu, dar voi trece şi peste asta, aşa cum am trecut deja prin multe altele.

— Îmi pare rău! îmi spune şi el din nou. Îi simt respirația caldă, acum că buzele sale nu le mai ating pe ale mele. Mă priveşte adânc în ochi.

Mă desprind din îmbrăţişarea lui şi pornesc spre maşină. Deschid portiera şi urc pe în scaunul din dreapta. Înainte să pot închide portiera în urma mea, aceasta se deschide larg şi mă trezesc acoperită de o pătură pufoasă. Felul în care îi cade părul umed peste chip îl face şi mai senzual, dorindu-mi nebuneşte să-l las să-mi rupă hainele, aici şi acum şi să mă facă a lui, dar îmi reprim această dorinţă absurdă şi-mi întorc privirea în altă parte. Acum că sunt destul de acoperită, portiera se închide şi-l observ ocolind maşina. Porneşte motorul maşinii şi, de îndată ce mă aude strănutând, se apleacă puţin mai înspre mine şi dă drumul căldurii de la comenzile de pe bord, o luăm din loc. O să am nevoie de o baie lungă, cât mai fierbinte, doar ca să-mi opresc trupul din tremurat. Îmi închid ochii, în timp ce maşina goneşte cu câţiva kilometri la oră, pe străzile New York-ului, cu direcţia acasă. Sper doar ca Emma să nu se fi trezit şi să-mi constate lipsa, altfel cu siguranță îl va lua pe Augustin la rost. Întotdeauna o face. Ajungem în timp record acasă şi simt maşina, încetinind de îndată ce Augustin intră pe porţile din fier. Se pare că ploaia s-a oprit.

— Ai grijă de tine, glasul lui Augustin îmi răsună în urechi, captându-mi atenţia chiar în momentul în care dau să cobor.

— Tu nu intri? îl întreb. O să răceşti, continui să-i spun şi observ felul în care strânge volanul între palme sale, făcând ca degetele să i se albească.

— Am ceva de rezolvat, îmi spune sec, fără să mă privească şi îmi înghit nodul din gât cum pot.

Nu mai spun nimic. Cobor pur şi simplu, strângând pătura în jurul meu. După ce închid portiera în urma mea, Augustin dă în marşarier, îndreaptă botul maşinii şi iese în trombă din curte. De ce oare presimt că urmează să se întâmple ceva rău? Intru în casă – mă întâmpină liniştea – şi mă îndrept direct spre camera mea, dar cu gândul încă la Augustin. Sper doar să nu facă vreo prostie. Din câţiva paşi ajung în dreptul dormitorului meu, dar cu grijă să nu o trezesc pe Emma, şi intru, închizând la fel de încet uşa în urma mea. Mă lipesc de uşă, ducându-mi o mână spre chip. Îmi înăbuş suspinele ce vor să iasă, de îndată ce văd trandafirul de un roşu spre negru pe pat. Ce naiba? De când e aici? Mă reped spre el, aruncând pătura pe jos şi-l iau între degetele mele tremurânde, realizând că are ataşat de el şi un bilet.

Îl miros scurt şi în cele din urmă deschid biletul, dând peste acelaşi scris frumos şi îngrijit.

„Ţi-a spus cineva până acum că ai cei mai frumoşi ochi? Dacă nu, o voi face eu.

De câte ori zâmbeşti, ochii îţi strălucesc într-un fel anume ce mă face să vreau să-ţi gust buzele rozalii. Să te strâng în braţe şi să nu-mi mai scapi printre degete. Să te fac a mea, de îndată ce trupurile noastre se unesc într-un întreg. Să te simt pe tine, micuţa mea, zi şi noapte lângă mine.

C.”

Citesc încă o dată biletul. Acum sunt şi mai confuză. Dacă acum câteva minute credeam că Augustin e cel care face toate astea, ei bine, acum nu mai cred. Am fost tot timpul cu el, nu avea cum să-mi pună trandafirul şi biletul în cameră. La naiba! Pun trandafirul şi biletul deoparte, apoi îmi frec faţa cu palmele şi în cele din urmă mă îndrept spre dulap. Strănut de mai multe ori, în timp ce-l deschid şi îmi iau câteva haine, apoi intru în baie. Am nevoie de duşul acela fierbinte înainte să mă pun în pat, dar gândul îmi zboară acum la Augustin şi la plecarea lui bruscă, care mă nedumereşte şi mă face să mă gândesc doar la lucruri rele.

De ce am un sentiment ciudat, ca şi cum ceva rău urmează a se întâmpla? Încă mă frământă lucrul acesta pe dinăuntru, dar poate mă înşel. Scutur frenetic din cap şi-odată ce scap de hainele umede de pe mine, intru în duş şi dau drumul la apă, lăsând ca picurii calzi să-mi încălzească trupul. După zece minute în care apa uşor fierbinte mi-a încălzit toată pielea, ies din baie, îmbrăcată cu hainele pregătite şi respirând greoi. Ce naiba e cu mine? Cu siguranţă mă paşte o răceală zdravănă. Dau plapuma subţire la o parte şi mă aşez pe pat, încercând să adorm. E trecut de unu noaptea, iar dimineaţă i-am promis Emmei că vom merge la shopping.

***

„Maşina se învârte haotic pe asfaltul umed, în timp ce Augustin încearcă s-o oprească, dar în zadar. Cei care ne urmăresc nu se lasă cu una, cu două şi nu înţeleg ce vor de la noi, de la mine.

— Ţine-te bine! îmi spune şi fac întocmai, prinzându-mi şi mai bine centura.

De îndată ce-mi ridic ochii şi privesc înainte, groaza pune stăpânire pe întreg corpul meu. Doamne, ne apropiem de marginea unei prăpăstii.

— Augustin! urlu chiar înainte ca maşina să cadă şi să înceapă să se rostogolească în prăpastie.

Prin faţa ochilor îmi trece toată viaţa pe care am avut-o lângă el, încă de când l-am cunoscut. Cu bune, cu rele, cu suişuri, cu coborâşuri. Însă, cel mai mare regret al meu e faptul că nu i-am spus nici măcar o dată „Te iubesc!”. Pentru că da, îl iubesc din tot sufletul meu. Odată ce maşina se opreşte din rostogolit şi noi rămânem cu sus-ul în jos, simt cum tot sângele mi se scurge în cap şi îmi întorc privirea spre Augustin. Dar Augustin nu se mişcă deloc. E rănit şi plin de sânge, ca şi mine.

— Augustin! îi pronunţ numele cu greu, dar nu primesc niciun răspuns. Augustin, îi pronunţ din nou numele, în timp ce-l zgâlţâi să se trezească, dar nimic.

Mă întind cum pot spre bordul maşinii şi reuşesc, într-un final, să desfac centurile de siguranţă, căzând şi lovindu-ne într-un mod brutal, simţind cioburile de sticlă spartă sub noi. La dracu! Ies prin geamul spart de la portieră, târându-mă pe burtă şi, de îndată ce simt mirosul motorinei, realizez că mai sunt doar câteva secunde până la un dezastru.

Mă ridic în picioare şi chiar dacă toate mă dor şi ameţesc, mă îndrept spre partea cealaltă a maşinii, ocolind-o. Odată ajunsă în dreptul lui Augustin, mă pun în genunchi – chiar dacă sunt cioburi de sticlă spartă şi pietre – şi încerc să-l scot cum pot din maşina ce stă să explodeze.

— Augustin, trezeşte-te! urlu la el. O să explodeze maşina, trezeşte-te! Nu pot face asta de una singură, am nevoie de tine! urlu în continuare la el, dar el nici nu se clinteşte.

Îmi introduc mâinile pe sub braţele lui şi încep să-l trag cât mai departe de maşină. Doamne, e atât de greu, dar acum nu e timp să mă plâng de asta. Nu când maşina e pe cale să explodeze. Deodată mă simt aruncată la pământ, împreună cu Augustin cu tot, căzând peste el. Explozia ia amploare şi face ca maşina să fie acum în flăcări. Mă ridic cu dificultate de jos după câteva minute. Simt arsuri pe unele părţi ale corpului şi încerc să-mi revin cât de cât, aşezându-mă în şezut. Îl trag apoi pe Augustin în braţele mele şi încerc să-l trezesc.

— Augustin, trezeşte-te! Nu mă lăsa singură, te rog, trezeşte-te..., îi vorbesc cu un glas aproape stins şi cu ochii în lacrimi. Te iubesc! Te rog, trezeşte-te!"

— Augustin, mă trezesc brusc, respirând destul de sacadat şi îi rostesc numele, ridicându-mă în şezut.

— Sunt aici, glasul lui îmi captează atenţia şi mă simt trasă în braţele sale.

Doamne, a fost doar un vis. Un nenorocit de vis. Mă bucur că e viu şi că e teafăr, însă icnetul înfundat pe care îl scoate, ca şi mirosul de băutură şi de apă stătută îmi dau de gândit. Ce naiba a făcut? De ce e ud şi unde naiba a fost până la ora asta? Mă desprind din îmbrăţişarea lui şi aprind

becul de la veioza de pe noptiera de lângă pat. Mă întorc cu totul spre el. De îndată ce-l văd în ce hal e, ud și sângerând în partea dreaptă a abdomenului, îmi duc mâinile spre chip și-mi înăbuș un țipăt. Ce naiba s-a întâmplat? Mă apropii de el, dându-mă acum jos din pat.

— Augustin, îi pronunț numele pe un ton sugrumat. Ce-ai pățit? îl întreb cu groază.

— Nimic, îmi răspunde rece.

Nu-mi place deloc privirea lui, parcă nu e el. Mă reped spre Augustin și-i ridic tricoul, observând crestătura din abdomenul său, care încă sângerează.

— Cum nimic? aproape că mă răstesc la el. Cine te-a înjunghiat? îl iau la întrebări și îmi vine să-l iau eu la bătaie.

Fără să aștept să-mi mai răspundă, mă reped spre baie, de unde mă întorc cu un prosop curat. Dau să-i scot tricoul de pe el, dar mă oprește, prinzându-mă de încheieturi. Îmi ridic privirea și-i spun:

— N-am de gând să mă cert cu tine, așa că lasă-mă să văd rana aceea! îi vorbesc autoritar, eliberându-mi încheieturile. Reușesc să-l scap de tricou, dar mă trezesc cu talia înlănțuită de brațele lui și lipită la propriu de el.

Nu știu ce vrea să facă, însă n-am timp de prostii acum. Trebuie să văd rana aceea. Glasul lui sugrumat mă ia total prin surprindere.

— De ce faci toate astea? întrebarea lui mă ia pe nepregătite și clipesc des. De ce te doresc și nu te pot avea? continuă cu întrebările, în timp ce mă uit cu ochi mari la el.

Tind să cred că alcoolul e de vină pentru ceea ce scoate pe gură acum, pentru că dacă ar fi fost treaz n-ar mai fi spus unele ca acestea. Dar știi cum se spune: copilul mic și omul beat spun adevărul, însă tot nu-mi vine să-l cred, deși poate chiar spune adevărul. Îl trag după mine, cu chiu, cu vai și reușesc cumva să-l așez pe pat, apoi mă duc spre ușa de la dormitor și o închid cu cheia. Dacă e să adoarmă cumva aici, nu vreau ca Emma să dea buzna și să înceapă să-și facă tot felul de scenarii ciudate, de îndată ce-l vede pe fratele ei în dormitorul meu.

Știu bine că nu mă va lăsa să dorm de una singură și nici nu mă va lăsa să merg în altă parte să dorm. Mă apropii de pat cu un alt prosop curat în mână, pe care l-am luat în fugă din baie şi i-l schimb pe cel îmbibat deja de sânge. Trebuie să mă grăbesc, altfel va pierde şi mai mult sânge. Trebuie să-l scap şi de hainele încă ude. Reuşesc să-i descalț adidaşii cu care era încălțat şi mă reped să-i desfac şi pantalonii, ca să-i dau jos. Mă trezesc, însă, trasă spre el.

— Ştiam eu că n-o să poţi sta deoparte şi că mă doreşti, exact cum te doresc şi eu, îmi spune, iar sclipirea ciudată din ochii lui mă face să înghit din nou în sec.

— Augustin, trebuie să te scap de hainele ude, altfel rişti să răceşti, îi spun, încercând să mă eliberez. Iar dacă nu-ţi tratez rana, vei pierde şi mai mult sânge şi-am să mă văd nevoită să chem salvarea, mai adaug.

Îmi dă drumul cam nemulţumit, lăsându-mă să-i dau jos de pe el și pantalonii uzi. În cele din urmă îl acopăr cu o plapumă subţire ca să se încălzească. Iau hainele ude şi pe cele îmbibate în sânge de pe jos şi le duc în baie, revenind în cameră cu trusa de prim-ajutor. Constat cu stupoare că boxerii lui sunt acum pe jos. La naiba! *E gol puşcă în patul meu*, îmi zic în sine şi înghit în sec a nu ştiu câta oară. Mă aşez pe pat, lângă el, dezvelind doar porţiunea în care are rana. Inspir adânc, în timp ce deschid trusa de prim-ajutor. Iau un tampon de vată pe care îl înmoi în dezinfectant, apoi dau cu grijă prosopul la o parte şi încep să-i tamponez rana. Îl simt că tresare. Of! Rana e prea adâncă şi dacă nu e cusută cât mai repede, poate să piardă şi mai mult sânge. Tamponez şi mai bine rana şi încerc să-mi dau seama cum pot să-l ajut. Fir-ar să fie! Oftez prelung, în timp ce degetele lui îmi mângâie obrazul şi-mi canalizez privirea spre el.

— Voi chema salvarea, rana ta e prea adâncă. Dacă nu e tratată cum trebuie vei pierde şi mai mult sânge, îl anunţ şi dau să mă ridic, ca să mă duc să iau telefonul, dar mă opreşte, prinzându-mă de mână.

— N-ai să faci asta! îmi spune tăios.

— Dar...

— Du-te în camera mea! În baie, în dulăpiorul de pe perete, vei găsi tot ce-ţi trebuie, mă instruieşte şi pare destul de serios.

— Dar ar trebui să mergi la spital, Augustin. Eu n-am cu ce să-ţi tratez rana, continui să-i vorbesc, poate-poate îl conving.

— Fă cum ţi-am spus şi-o să fie bine, mă îndeamnă şi tresar.

Fir-ar să fie! Încuviinţez din nou din cap şi mă îndrept spre uşa de sticlă ce dă în balcon, de îndată ce mă eliberează. *În ce mama naibii s-a băgat? Ce naiba e în capul lui?* îmi pun un milion de întrebări fără răspuns. Intru cu grijă în camera lui Augustin, aprind becul de la întrerupătorul de pe peretele de lângă uşa de sticlă şi, înainte să mă îndrept spre baie, mă opresc în loc şi mă holbez preţ de un minut la camera lui. Dacă până acum nu i-am văzut camera, ei bine, o văd în momentul acesta, căci mă aflu deja înăuntru.

Pereţii sunt de un negru-închis, iar draperiile de noapte sunt de culoare gri. În partea stângă, între două geamuri imense, stă un pat dublu acoperit de o lenjerie neagră cu puţin roşu, iar faţă în faţă cu patul, pe perete, este instalat un imens televizor. Lângă televizor e uşa principală, iar în capătul camerei, unde uşa e puţin întredeschisă, e baia. Corpurile de mobilier sunt aşezate frumos prin tot dormitorul, iar culoarea lor închisă cu puţin alb, covorul imens de un negru cu gri şi alb aşezat în mijlocul camerei, toate completează perfect camera, dar şi viaţa sumbră şi misterioasă a lui Augustin. O viaţă ce m-a primit cu braţele deschise. Păcat, însă, că tocmai viaţa asta îmi va aduce mie sfârşitul.

Inspir adânc şi pornesc cu paşi repezi spre uşa din capătul camerei. O deschid şi intru. Deschid uşiţa de la dulapul indicat de Augustin şi iau trusa chirurgicală.

Doamne, mă pune să-i cos eu rana? mă întreb în sinea mea şi mă cutremur. Nu pot face asta, nu! Dar nici nu mă lasă să chem salvarea. Fir-ar să fie! Iau trusa şi ies din baie.

Mă opresc în faţa dulapului şi scot o pereche de boxeri, un tricou şi o pereche de pantaloni de trening. Nu vreau ca el să stea gol în patul meu şi nu e vorba că nu mi-ar plăcea. Ies cu totul din camera lui şi intru în dormitorul meu, găsindu-l pe marginea patului, neacoperit, în timp ce-şi dezinfectează rana. Îmi las repede privirea în pământ, deşi îmi vine să mi-o ridic, şi ajunsă în dreptul său, mă întorc cu spatele şi îi întind hainele cu o mână.

— Te rog, pune ceva pe tine, vorbesc şi-l aud chicotind.

— De ce? Nu-ţi place ce vezi? mă ia peste picior şi-n următoarea secundă îl simt în spatele meu, luându-şi hainele. Dar... chiar înainte să-mi retrag mâna, mi-o prinde şi mi-o aşază pe abdomenul său, îndemnându-mă să mă întorc cu totul spre el, deşi ţin în continuare trusa chirurgicală în braţe.

Inspir adânc şi îmi închid ochii strâns, pentru că nu vreau să-i văd drăcuşorul. Îi simt respiraţia caldă, cu iz de alcool, brăzdându-mi faţa, în timp ce mâna mea alunecă pe abdomenul său în jos, condusă de el. Omul ăsta umblă gol puşcă prin faţa mea şi nici nu-l deranjează asta?! Îmi retrag mâna, înainte de a ajunge unde cred eu că vrea să ajungă, apoi aşa cum sunt, cu ochii închişi, îi spun:

— Pune ceva pe tine! îi ordon şi-l aud oftând.

E incredibil nemernicul ăsta, deşi am ajuns să mă îndrăgostesc de el nebuneşte. Poate prea mult!

— Poţi să-ţi deschizi ochii acum, îmi spune după un minut şi fac întocmai.

Se pare că doar boxerii şi i-a tras pe el, dar e mai bine decât nimic. Îi fac semn să se întindă în pat, apoi mă aşez din nou pe marginea acestuia, lângă el şi deschid trusa. Ce naiba trebuie să fac? Sunt atâtea, iar eu deja intru în panică.

— Ia un ac curbat! Tot acolo trebuie să fie şi un fir de sutură chirurgical, mă instruieşte ce trebuie să fac ca să pot să-i închid rana.

Îmi simt mâinile tremurând, aşa că încep să închid palmele şi să le deschid, doar ca să-mi revin, inspirând adânc. Doamne, ce emoţii am! N-am mai făcut niciodată asta.

— Te vei descurca, micuţo! îmi spune, încurajându-mă şi-i simt mâna peste a mea.

— Nu cred că pot să fac asta, Augustin! îi mărturisesc sincer.

— O să poţi, micuţo! mă încurajează din nou, mângâindu-mi pielea.

Scutur frenetic din cap, cu ochii închişi, şi-mi dau seama că nu am de ales. Deja sunt panicată al naibii de rău.

— Uită-te la mine, mă îndeamnă şi fac întocmai, găsindu-l mult prea aproape de chipul meu. Te vei descurca, micuţa mea! îmi spune, alintându-mă şi-mi mângâie scurt obrazul.

Încuviinţez scurt din cap şi trec la treabă, asta după ce mă spăl bine pe mâini, nu de alta, dar nu sunt mânuși în trusă. Bag firul prin gaura acului şi inspir adânc, pregătindu-mă sufleteşte pentru ceea ce urmează să fac. Îl privesc pe Augustin în ochi, parcă încercând să găsesc o portiţă de scăpare, însă slabe şanse. Nu dă înapoi deloc. Respir adânc şi introduc acul steril prin carnea vie, făcându-l pe Augustin să geamă înfundat de durere, muşcând cu putere plapuma subţire. Bine că are de toate, doar anestezic nu. Mă simt de parcă pe mine mă doare şi da, chiar mă doare, mai ales că mâna lui îmi strânge cu putere coapsa. Inspir adânc şi mă opresc pentru un minut, simţindu-mi lacrimile ce încep să-mi curgă, apoi îmi deschid buzele tremurânde şi spun:

— Poţi, te rog, să nu mă mai strângi aşa tare de picior? îl rog, respirând greu. Nu de alta, dar mi-e imposibil să duc sarcina până la capăt, dacă tu..., mă opresc şi-l observ dând din cap că a înţeles şi îmi eliberează coapsa.

Inspir adânc a doua oară, încerc să mă calmez, apoi repet aceeaşi manevră pe care am făcut-o acum câteva minute – înainte ca el să mă strângă puternic de coapsă – introduc acul în carnea vie încă de vreo trei, patru ori şi mă opresc brusc la jumătatea drumului.

Sunt udă leoarcă de emoţiile care mă trec şi simt că nu mai am mult până să leşin. Îmi şterg transpirația de pe frunte

cu dosul palmei şi înghit în sec, întorcându-mi privirea spre el. Inspir adânc, apoi expir profund, în timp ce-mi şterg mâinile de tricoul de pe mine şi, înainte să pot continua, glasul lui Augustin îmi captează din nou atenţia.

— Te descurci bine, îmi spune, privindu-mă. Încă puţin şi ai terminat, continuă să mă încurajeze, deşi eu simt că nu mai pot.

Tremur incontrolabil şi de-abia dacă mai pot să ţin acul între degete. Mi-e şi frică să-l mai introduc în corpul său plin de sânge.

— D-dar, A-Augustin..., mă bâlbâi.

— Am încredere în tine, micuţo, ştiu că poţi! îmi spune blând.

Încuviinţez şi duc sarcina până la capăt, chiar dacă îmi vine să mă opresc. Simt deja că o iau razna. Într-un final bandajez locul, terminând cu totul. În momentul de faţă eu sunt cea care se simte ameţită şi are nevoie de îngrijiri. Dau să mă ridic, ca să mă duc la baie, însă genunchii îmi cedează şi aproape că mă prăbuşesc pe podea din cauza stării pe care o am. Braţele calde ale lui Augustin mă prind chiar la timp, din nou...

— Micuţa mea, mă alintă şi nu înţeleg de ce îmi spune aşa.

Nu sunt a lui, dar gesturile sale mă fac să mă simt ca şi cum îi aparţin.

— Să nu mă mai pui să fac asta niciodată! Îi ordon şi îl observ zâmbindu-mi subtil.

Mă repune pe picioare, dar mă simt încă ameţită, aşa că mă prind mai bine de el.

— Ar trebui...

— Sunt bine, îl întrerup. Trebuie doar să strâng toate astea, nu-ţi face griji. Odihneşte-te! continui să-l mint că-mi este bine, deşi ştiu că nu mă crede.

Oftez prelung, ca în cele din urmă să reuşesc să adun totul în scurt timp. Verific mai apoi ceasul. E aproape patru

dimineaţa. La naiba! Noroc că m-am înţeles cu Emma să mergem la mall de la unsprezece încolo. Depinde cum ne trezim. Îmi împreunez palmele, adunând apa în ele, ca în cele din urmă să-mi stropesc faţa ca să-mi revin şi îmi ridic privirea, observându-l pe Augustin în oglinda de pe perete. Aşa realizez că e în spatele meu. Când a intrat în baie? Îmi dă părul într-o parte şi-şi plasează buzele pe gâtul meu, făcându-mă să simt o pulsaţie între coapse. Îi simt braţul, înlănţuindu-mi talia, în timp ce buzele sale mai plasează încă un sărut şi-mi închid ochii lăsându-mă învăluită de senzaţia ce mi-o oferă. Şi tot nu pot să fac asta, oricât şi-ar dori, oricât mi-aş dori.

— Mulţumesc! îmi spune şi-mi deschid ochii. Ar trebui să te odihneşti, continuă să-mi vorbească blând, ca mai apoi să mă simt trasă după el până în dormitor.

Mă opresc, simţind cum tricoul de pe mine se ridică, dar îl opresc înainte să mi-l dea jos şi-l dojenesc pe Augustin din priviri.

— E plin de sânge, nu poţi să dormi cu el, îmi spune şi are dreptate, de îndată ce-mi cobor privirea şi observ pata imensă de sânge de pe acesta.

Clatin din cap şi-l las să mi-l dea jos, bucurându-mă în sinea mea că am ales să port o bustieră pe dedesubt, pe lângă chilot şi astfel nu sunt goală. Îşi aşază palmele pe talia mea, acum că mi-a aruncat tricoul pe jos şi mă îndeamnă gentil să mă urc în pat, aşa că mă întorc cu spatele la el. Realizez destul de repede că a schimbat lenjeria de pe pat. *De aceea era în baie,* constat în sine mea şi mă surprinde faptul că face şi asta. Deci, e şi harnic. Fac întocmai, oboseala spunându-şi deja cuvântul şi odată ce mă aşez confortabil în aşternuturi, îl simt lângă mine, acoperindu-ne cu plapuma subţire. Mă întorc pe spate şi-l privesc în ochi, preţ de câteva secunde, ca mai apoi să-i simt buzele presate peste ale mele, sărutându-mă scurt şi trăgându-mă şi mai bine în braţele sale calde, fără să mai scoată vreun cuvânt.

– Capitolul 8 –

Augustin Ozera
„Bântuit de amintiri şi de Prezent”

Razele dimineţii îmi mângâie subtil chipul şi încerc să-mi deschid ochii, dar îi închid la fel de repede înapoi, simţindu-i şi acum buzele atingându-le pe ale mele. Ştiu exact ce-am făcut aseară după ce-am lăsat-o acasă. Am plecat ca un nebun la cel mai apropiat club, fără să-mi pese că hainele mele sunt încă ude. Am simţit nevoia să i-o trag unei tipe oarecare – puţin îmi păsa cum o cheamă sau unde stă, ca să mă eliberez de toată frustrarea acumulată. Fata asta mă ţine rău de tot pe jar şi de când locuieşte aici n-am reuşit nici măcar o dată s-o simt pe deplin, să fie a mea, aşa cum îmi doresc. Aşa că i-am tras-o uneia în baia clubului şi m-am eliberat de tot ce aveam în mine, imaginându-mi că e Christina în locul ei. Apoi, totul a degenerat într-un mod neaşteptat. De îndată ce m-am întors la bar, mai calm, dar nu complet liniştit şi am început să beau. Tipul de lângă mine a început să-mi vorbească vrute şi nevrute, ajungând la o concluzie care m-a scos din minţi mai rău decât aş fi crezut. Căci beau pentru că micuţa mea e o curvă ordinară, dacă am ajuns în halul acesta. Da, poate am băut din cauză că ea mă tot respinge şi nu pot ajunge unde îmi doresc eu să ajung, însă asta nu o face o curvă ordinară. Nici pe departe nu e, aşa că oricine ar denigra-o în privinţa asta pe micuţa mea n-ar avea cum să scape basma curată.

Îmi amintesc că m-am ridicat de pe scaun şi am început să-l iau la pumni, când în stânga, când în dreapta, făcându-l să-şi înghită cuvintele. Însă, cine-ar fi crezut că nebunul are un cuţit la el, iar furia pe care o aveam m-a costat scump. De îndată ce-am simţit lama cuţitului intrând destul de adânc în abdomenul meu, am ştiu că e timpul să plec de acolo, înainte ca lucrurile să degenereze şi mai mult. Sunt furios pe Christina când mă îndepărtează de fiecare dată de la un anumit punct, dar oricât de mult mi-aş dori s-o arunc

în pat şi s-o fac a mea, ceva mă opreşte, pentru că, oricât de îndrăgostit aş fi, nu pot să-i fac asta.

O doresc al naibii de mult şi poate de aceea încerc cumva să mă apropii de ea, oferindu-i câte un mic cadou însoțite de bileţele cu mesaje în care îi declar ce simt. Iniţial, am vrut să mă semnez cu *„A”,* de la Augustin, dar n-am vrut să-şi dea seama prea repede că sunt eu şi nici nu vreau asta încă. Ştiu, sunt un egoist, mai ales acum că încep să simt ceva pentru ea. N-ar trebui să mi se întâmple asta. Am jurat că n-am să mai iubesc vreo altă femeie în afară de Eva, însă încep să cred tot mai mult că s-a ţinut de cuvânt când mi-a spus că-mi va trimite un Înger care să mă iubească necondiţionat, aşa cum merit.

Pentru numele lui Dumnezeu! E doar o puştoaică. Ce-mi faci tu, Eva? urlu în sinea mea şi ştiu că mă aude, de acolo de unde e acum. Te-am iubit atât de mult şi încă cred că te mai iubesc, nici nu mai ştiu, dar te-am pierdut şi totul din cauza mea, a ceea ce fac şi cu ce mă ocup. *Cum poate fi ea cea care să mă facă fericit?* M-a văzut deja cu un pistol în mână şi nu o dată, dar e doar o puştoaică, ce mama dracului? Şi chiar dacă e ea cea care să-mi fie alături, va mai fi lângă mine? M-ar mai iubi dac-ar şti exact cu ce mă ocup sau câţi mor din cauza mea şi a celorlalţi? Ah, la naiba! Asta nu poate fi cu putință! Nu trebuie să se întâmple asta! Am lăsat o singură dată garda jos şi mi-am deschis sufletul şi unde am ajuns? Fir-ar să fie! N-am de gând să mai las garda jos de acum încolo, nici pentru ea, nici pentru o altă fată.

Asta mă face slab, iar eu nu-mi permit să fiu slab. Nu în domeniul în care sunt. Îmi deschid ochii şi o observ pe Christina, preumblându-se, când într-o parte, când în alta, prin toată camera şi nu prea ştiu ce face. E îmbrăcată într-o pereche de colanţi, ce-i vin până la genunchi, scoţându-i fundul bombat în evidenţă. Asta mă face să îmi prind buza de jos între dinţi, nu de alta, dar îmi trec o mie de lucruri prin cap pe care le-aş face cu fundul ei şi încerc să mă calmez, uitându-mă în continuare la ea.

Îşi trage bustiera peste cap, rămânând doar în colanţi şi cu spatele la mine, de parcă ar şti că trag cu ochiul, apoi îşi îmbracă sutienul şi maioul puţin larg, până peste fund şi se întoarce cu totul spre mine. Îmi închid repede ochii pe jumătate, pentru că nu vreau să ştie că sunt treaz, ca s-o pot spiona în continuare. Scrie ceva pe un bilet şi-l aşază lângă mine, pe pernă.

De ce naiba îmi vine să iau chiar acum biletul şi să văd ce a scris? Însă mă abţin. Deschide dulapul şi scoate ceva din el, apoi îl închide la loc. Nu ştiu exact unde merge, puţin îmi pasă, însă tot mă scoate din minţi gândul că nu voi şti de ea. E treaba ei unde merge, cu cine merge sau ce face. Nu trebuie să fiu tot timpul după fundul ei. Nu reprezintă nimic pentru mine sau da?

Îmi strâng ochii de frustrare şi aproape că-i deschid larg, de îndată ce-i simt buzele sărutându-mi creştetul, dar îmi reprim dorinţa asta şi nu înţeleg unde dracu' mi s-a dus toată nervozitatea pe care am avut-o acum câteva secunde. Zici că ştie cum să-mi calmeze demonii, dar cum? De îndată ce aud uşa închizându-se în urma ei, mă ridic în şezut, icnind din cauza durerii şi iau biletul. Are un scris frumos şi îngrijit.

„Nu-ţi face griji, am fost deja şi am spălat toate hainele pătate de sânge, cu mult înainte ca toţi să se trezească. Deci, nu va şti nimeni, exceptând eu şi tu. Am plecat cu Emma la mall...

La naiba! Nici nu ştiu de ce-ţi spun asta. Lucrurile tale sunt pe noptiera de lângă pat."

Zâmbesc ca un idiot, constatând că tocmai mi-a spus unde pleacă şi cu cine, deşi nu e nevoită s-o facă. Chiar şi dacă nu mi-ar fi spus, tot aş fi aflat unde s-au dus. Îmi întorc privirea spre noptiera de lângă pat, de îndată ce vibratul telefonului meu îmi captează atenţia şi oftez prelung. Numai chef de rataţii ăştia nu mai am azi, dar chiar şi aşa tot trebuie

să văd pe unde dracu' se ascunde Katherine şi ce mama naibii are de gând să facă cu plăcuţele alea. Iau telefonul şi răspund fără să mă uit la apelant.

— Rataţilor, mă sunaţi doar în momente nepotrivite şi la ore nepotrivite! mă răstesc la Alex, dându-mi seama după voce cine e.

— Ce?! ridică tonul. Eşti pus pe treabă, nu glumă! Armăsarule, mai ia o pauză! îmi spune Alex amuzat şi începe să râdă zgomotos. Nici nu mă gândesc să-i spun că nici măcar nu mi-o trag, ci doar stau ca un bou în patul unei fete pe care nu pot încă s-o am.

— De parcă tu şi Happy ştiţi să luaţi o pauză. Lua-v-ar dracu' pe toţi, îi răspund iritat printre dinţi şi, frustrat, arunc telefonul cât-colo.

Oftez zgomotos, în timp ce dau plapuma subţire la o parte şi mă ridic în picioare, simţind în acelaşi timp firele cu care sunt cusut. Aşa îmi trebuie dacă am ajuns să mă iau la bătaie pentru simplul fapt că altul s-a legat de Christina. Deşi nu o cunoaşte deloc, cum îşi permite să spună că o târfă ca ea n-ar trebui să mă aducă în halul ăla în care să beau până nu mai ştiu de mine? Are totuşi dreptate în legătură cu băutura, dar nu şi în ce-o priveşte pe micuţa mea. Nici pe departe nu are dreptate. Ea nu se înjoseşte ca altele, pângărindu-şi trupul. E neatinsă, e pură ca un Înger. Fir-ar să fie! Am început s-o alint, să spun că e a mea când, de fapt, nici pe departe nu e aşa. Îmi trec mâinile prin păr stresat şi, în cele din urmă, îmi iau hainele şi restul lucrurilor, nu înainte de a-i aranja patul. Ies din dormitorul ei, păşind acum în balconul spaţios şi puţin umed de la ploaia de azi-noapte. Arunc lucrurile pe măsuţa de unde îmi iau pachetul de ţigări, cu toate că am spus că renunţ la fumat, apoi îmi aprind una. În momentul de faţă aş fuma tot pachetul, exact ca în alte dăţi, dar realizez că nu are rost. Tot la ea mi-e gândul, tot la micuţa mea cu ochişori hazel. Încep să mă plimb haotic de colo-colo cât timp fumez, dar gustul acesteia mă scârbeşte şi sting ţigara, chiar dacă am tras doar un fum din ea.

O sting în scrumiera de pe măsuţă şi ajuns în dreptul camerei mele –având pe mine doar boxerii – şi după ce mi-am luat şi lucrurile, împing uşa de sticlă într-o parte şi intru. Mă duc alene spre dulap, îl deschid, apoi trec fugitiv cu privirea prin el şi aleg la întâmplare o pereche de blugi negri, un tricou bleumarin simplu şi o pereche de lenjerie intimă, îndreptându-mă mai apoi spre baie. Rămân doar în costumul lui Adam şi intru sub jetul de apă, relaxându-mi muşchii plini de tatuaje, ce-mi acoperă majoritatea corpului, din cap până-n picioare. Toate tatuajele astea au o semnificaţie ascunsă, ştiută doar de mine. Mă sprijin cu mâinile de peretele rece din cabina de duş şi încep să mă gândesc intens la tot şi la toate, însă tot la ea îmi zboară gândul. La buzele acelea ce mă omoară încet, încet atunci când le ating, la corpul ei care mă cheamă să-l răsfăţ.

După zece minute de duş, ies şi-mi trag boxerii pe mine, apoi blugii, tricoul şi plec în cameră. Îmi schimb bandajul şi verific rana, apoi îmi aranjez părul şi, după ce îmi încalţ tenişii, ies din dormitor, trântind uşa în urma mea. Cobor scările în grabă. Pare că rana nu are de gând să-mi dea pace, însă trebuie să recunosc că a făcut o treabă bună Christina, chiar dacă a intrat în panică în primă fază. Înaintez prin living spre spaţiul destinat bucatelor. Urăsc când în toată casa se aşterne o asemenea linişte. Intru în bucătărie şi într-un fel mă aştept să dau peste Christina, gătind ceva, căci, trebuie să recunosc, e o bucătăreasă excelentă. Am început să ador tot ce găteşte ea, chiar dacă nu-i dau de înţeles asta. Deschid dulapul de sus şi iau cutia cu cereale, apoi deschid frigiderul şi iau laptele, turnând cele două ingrediente într-un bol, ca să le amestec puţin.

Mănânc pe fugă cerealele cu lapte, beau un pahar cu suc de portocale – un lucru devenit obişnuinţă – apoi mă îndrept spre ieşirea principală, spre maşina mea. Rataţii ăia ar face bine să se ţină departe de şotii, dacă nu vor să aibă probleme. Azi chiar n-am chef de tâmpeniile lor. Mă urc în maşină şi demarez în trombă spre sediu. O să fie o săptămână lungă

şi grea, o săptămână plină de peripeţii, o săptămână departe de Îngerul ce dormea în braţele mele. *Ah, Christina, ce-mi faci tu mie?* Apăs ambreiajul, schimb viteza şi în cele din urmă accelerez, făcând slalom printre maşinile care circulă regulamentar, ajungând în timp record în faţa sediului, unde şi parchez. Scot cheile din contact, îmi iau telefonul, portmoneul de pe bord şi ies din maşină, îndreptându-mă acum spre intrare. Sper ca idiotul de Cody să fi spus ceva, altfel o va încurca destul de rău. Intru în clădire şi încep să urlu, încercând să maschez ceea ce mă frământă acum.

— Ce faceţi, rataţilor?

— Te aşteptăm pe tine, ratatule! Alex a găsit ceva interesant când te-a sunat, dar tu, nesătulule i-ai închis telefonul în nas, mă dojeneşte Toby.

— Ce ştii tu de asta, doctore?! Nu eşti acolo ca să-mi ţii lumânarea, i-o trântesc în faţă şi zâmbesc.

Nu îmi doresc ca ei să afle că între mine şi Christina ar fi ceva, pentru că nici eu nu ştiu mai exact ce anume e, nu până când nu-mi pun ordine în gânduri şi în inimă. Nu ştiu exact ce-mi face, dar o face bine. Mă îndrept cu paşi lejeri spre camera alăturată, unde Alex butonează de zor şi mă opresc în spatele lui, aruncând o privire către monitoare.

— Măi să fie! spun şi zâmbesc.

Alex îşi întoarce privirea spre mine nedumerit şi după aceea înapoi către monitoare, moment în care aş putea să jur că văd pe chipul lui un zâmbet tâmpit. Pe monitorul din faţa mea stă un Audi A1 quattro, maşina preferată a Emmei. Greu de găsit, fiind de-abia scoasă pe piaţă şi greu de cumpărat. O aştept de foarte mult timp, încă de când a ieşit pentru prima dată prototipul, iar acum trebuie să fac cumva s-o achiziţionez, nu de alta, dar nu prea sunt în relaţii bune cu sora mea şi asta ar putea s-o mai înmoaie puţin.

— Fă tot posibilul şi află ce preţ de pornire are, apoi anunţă-mă, îi spun zâmbind strengăreşte.

Alex îşi întoarce din nou privirea spre mine şi se uită uimit, ca în cele din urmă să-mi vorbească zâmbind:

— Te-ai şi săturat de noua ta achiziţie sau e pentru cineva special? mă întreabă şi-mi dau seama lesne că face aluzie la Christina.

— Te-ai gândit să-i faci un cadou boboacei? mă întreabă acum Andy, de îndată ce ajunge în camera tehnică şi se sprijină de perete cu mâinile încrucişate la piept şi cu un zâmbet cât China. Am spus eu că ţi-a picat cu tronc fata asta. E bună rău, nu? continuă cu întrebările lui idioate şi îi trag o palmă zdravănă peste ceafă, ajungând în dreptul lui.

— E pentru sora mea, dementule! Şi-o doreşte de foarte mult timp, îi răspund destul de iritat, dar mai iritat sunt când aduce vorba de boboacă.

La naiba, de Christina! Ce naiba are cu ea? Nu cumva i s-a pus pata pe ea şi acum o vrea doar pentru el, pentru o noapte şi doar atât. Nici să nu se gândească, pentru că dacă se atinge de ea îi tai bijuteriile, fără să-mi pese că e prietenul meu şi om din echipa mea.

— Ce-ai mai făcut de data asta? mă întreabă Alex amuzat.

— Poveste lungă, i-o trântesc în faţă fără prea multe explicaţii.

Când greşesc faţă de sora mea, întotdeauna îi fac câte un cadou, încercând să mă împac cu ea, dar de data aceasta lucrurile stau diferit. Trecuse printr-o traumă de care nu avusesem habar până acum şi eu ca un neştiutor şi aiurit ce sunt o iau la rost chiar pe persoana care a salvat-o şi i-a fost alături în tot acest timp. Patetic, ştiu! Ies din camera tehnică şi mă îndrept spre masa mare din mijloc, ca să arunc din nou o privire pe monitorul imens.

Următorul transport va trece prin Bronx, cartierul rău famat, apoi prin Queens şi în final spre ieşirea din New York. Aici am de gând s-opresc cele două tiruri pline cu armament şi heroină, ce valorează câteva milioane de dolari. E o captură bună şi sigură. Tocmai de asta avem nevoie acum, să deturnăm camioanele mai marilor traficanţi. Cu asta ne ocupăm noi, chiar dacă de multe ori implică şi pierderea unor vieţi. Verific din nou monitorul şi mă afund tot mai mult în

strategii. Stau, mă gândesc şi alcătuiesc un plan în mintea mea diabolică şi, dacă reuşim să ducem la bun sfârşit totul exact cum m-am gândit, cu siguranță planul va avea succes. Trebuie, însă, s-o găsim şi pe nemernica de Katherine.

— Arman, ai reuşit să scoţi ceva de la Cody? N-a spus nimic? Unde dracu' e Katherine? îl întreb nervos şi mă îndrept de spate.

— Nu vrea să spună nimic, doar să ne aşteptăm la ce-i mai rău, îmi tot spune. Nu pot să-mi dau seama la ce mama naibii se referă.

Ce poate fi atât de rău? Ascunde mai multe decât lasă să se vadă, nemernica. Tot nu mă las până nu aflu ce anume şi până unde merge planul ei diabolic de a se răzbuna pe ceva de care nu suntem vinovaţi. Oftez prelung şi mă uit prin toată încăperea, căutându-l cu privirea pe idiotul de Mario. Nu l-am mai văzut de săptămâni bune, chiar dacă l-am trimis la Washington ca să vadă şi sediul de acolo. Sunt mai bine de două luni de când nu i-am mai văzut mutra, însă ştiu că a revenit în New York acum o săptămână, dar nici gând să dea pe-aici. Oftez din nou şi-mi notez în minte să nu uit să-l sun pe Ben White, şeful departamentului de poliţie, pentru unda verde de care avem nevoie. Misiunea aceasta trebuie să iasă bine, pentru că nu ne lipsesc complicaţiile.

Mă întorc la masa cu monitorul încorporat şi continui să caut toate posibilităţile de a face misiunea aceasta un succes. Gândul îmi zboară acum la Christina. Ştiu că sunt la mall amândouă, dar ce naiba fac acolo? Inspir adânc şi, în cele din urmă mă îndrept spre sala tehnică. Am de gând să-l pun pe Alex să le spioneze puţin. În egală măsură sunt şi curios dacă Emma mi-a luat din nou cardul ca să-l golească sau nu. Ştie exact unde-l ţin şi ştiu când îl ia ca să-şi facă de cap. Nu trebuie să-mi spună, întotdeauna primesc pe telefon mesaj cu ceea ce şi-a cumpărat.

— Vreau să accesezi camerele de supraveghere de la mall! îi ordon lui Alex, acum că sunt în spatele lui.

— Iar îşi face Emma de cap? mă întreabă, ştiind exact de ce îl rog să facă asta.

— Să zicem!

Acesta începe să butoneze tastele de parcă mai are un pic şi le scoate cu totul din suport, afişând într-un final imaginile din mall. Mă uit ca nebunul când într-o parte, când în alta, găsindu-le într-un final la magazinul New Yorker. Am avut dreptate, sora mea iar e la shopping şi mă aştept din clipă în clipă ca telefonul să bâzâie, anunţându-mă ce şi-a cumpărat. Însă acum numai de sora mea nu-mi arde, ci mai vreau să găsesc o persoană anume, una care mă cam pune pe jar.

— Te las, mă duc să văd ce face Happy! îmi spune Alex deodată. Camera zece, mai adaugă înainte să iasă din sala tehnică şi nu înţeleg ce-a vrut să spună cu asta.

Mă aşez confortabil pe scaun şi dau pe camera zece, aşa cum mi-a spus. Aceasta mi-o arată pe Christina, probând o rochie ce-i vine ca turnată, aşa că stau şi mă holbez ca un nebun. Zâmbetul ei e de milioane. Inspir adânc, îmi scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi trec pe celălalt număr. Nu vreau ca ea să ştie că eu sunt cel care face toate astea, că eu îi trimit mesaje codate, nu până nu sunt sigur ce simt atunci când sunt lângă ea. Îmi trec o mână prin păr – un obicei devenit obişnuinţă – şi, în cele din urmă, tastez mesajul:

„Ai un corp frumos, iar rochia aceea îţi vine ca turnată. Ar trebui s-o cumperi. Mi-ar face plăcere să te văd în ea.
C.”

Apăs pe butonul de trimitere şi aştept reacţia ei. O observ luându-şi telefonul şi, de îndată ce citeşte mesajul, începe să se uite haotic prin magazin. *N-ai să mă găseşti,* spun în sinea mea şi zâmbesc în colţul gurii. Îmi mijesc ochii şi apăs pe un buton de pe tastatură, aducând astfel imaginea mai aproape, pentru a o privi mai bine. Începe să tasteze telefonul, apoi se aşază pe scaun privind în gol, în timp ce telefonul meu vibrează, anunţându-mă că tocmai am primit un mesaj.

„Nu ştiu cine eşti sau ce vrei, dar te rog încetează să-ţi mai baţi joc de mine şi de viaţa mea. Prima dată bileţelele, acum asta? Nici nu ştiu de unde ai numărul meu. Dacă tu ai impresia că aşa vei ajunge unde vrei să ajungi, te înşeli amarnic!"

Într-un fel mă aşteptam la un asemenea mesaj din partea ei. Crede că-mi bat joc de ea, însă nici eu nu ştiu exact ce fac sau ce simt mai exact. Fir-ar să fie! Dau să mă ridic de pe scaun şi s-o las baltă, dar faptul că-şi şterge fugitiv ochii mă face să realizez că plânge. De ce? Ce o frământă atât de mult de nu poate să-mi spună? Oftez prelung şi mă trântesc înapoi în scaun, aţintind tavanul. Drace! Ce-mi face fata asta? Ce naiba e cu mine? Mă comport ca un adolescent la pubertate, plin de coşuri, care urmăreşte o fată pe care nu o poate avea. Grozav! Tocmai m-am transformat într-un hărţuitor. Scot din nou telefonul şi tastez încă un mesaj:

„Ochii tăi sunt prea frumoşi ca să fie plini de lacrimi. Ce s-a întâmplat, micuţa mea?
C."

Trimit mesajul şi aştept, dar ce mama naibii aştept? Un semn? Mă uit în continuare la ceea ce face şi o văd tastând din nou. Inima îmi bubuie dintr-odată în piept, dar vreau să cred că asta nu se datorează răspunsurilor ei, nu de alta, dar aş arăta ca un imbecil în momentul de faţă. Telefonul începe să-mi vibreze, anunţându-mă de mesajul pe care l-am primit. Îl deschid şi încep să-l citesc.

„Tot nu ştiu cine eşti sau ce doreşti de la mine, dar nu te va ajuta cu nimic tot ceea ce faci. Tind să cred că şi tu cauţi iubirea şi afecţiunea, însă le cauţi în locuri greşite... exact ca mine. Nu sunt cu nimic mai bună decât orice altă fată pe care o vezi în jurul meu şi crede-mă că sunt cu miile.

De ce eu? De ce o persoană defectă ca mine? Doar ca s-o poţi distruge mai uşor? Doar ca să poţi s-o calci în picioare, iar după ce nu mai e bună s-o arunci la gunoi?

E patetic că-ţi spun toate astea, deşi nici nu te cunosc, dar tot ce pot să-ţi cer e să încetezi. Nu vreau să-mi pierd şi ultima fărâmă din sufletul pe care îl mai am. E tot ce mi-a mai rămas, acum că inima mea bate pentru o persoană care nu dă doi bani pe ceea ce simte pentru ea."

Nu mă aşteptam la un asemenea mesaj din partea ei, dar e clar ceea ce-mi cere. Poate ar trebui să încetez. Nu simt nimic pentru ea, ce naiba tot fac? *Eva, mă înnebuneşti complet acum!* Oftez prelung şi, în cele din urmă, mă ridic de pe scaun, închid totul şi ies din camera tehnică. Trebuie să încetez, trebuie să mi-o scot din cap! Lovesc cu piciorul coşul de gunoi în drum spre sala mare, captând atenţia celor prezenţi, dar sunt prea nervos ca să-mi pese.

— Augustin, omule! Te-a cam pus boboaca pe jar, glasul lui Andy începe să-mi cam dea bătăi de cap.

— Vrei să încetezi dracului cu asta sau jur că-ţi tai limba şi te pun s-o înghiţi! mă răstesc sadic la el, apropiindu-mă ca un fulger de el. Îl trântesc de unul dintre pereţii clădirii. Dacă te mai prind că scoţi vreun cuvânt în legătură cu ea, îţi rup picioarele! M-ai înţeles? urlu la el şi parcă simt nevoia să pocnesc pe cineva.

— Omule, calmează-te! îmi cere, ridicând mâinile în aer, semn că se predă.

— De-abia dacă te mai recunoaştem de câteva zile-n-coace, începe Toby să vorbească. Când vine vorba de boboacă...

— O cheamă Christina! urlu la el. Drace!

Cu toţii mă privesc nedumeriţi şi simt că o iau razna. Nu ştiu ce mi-a făcut fata asta, dar cred că s-a înfipt bine pe sub pielea mea de-am ajuns să urlu la prietenii mei din cauza ei. Îl las pe Andy şi-mi trec mâinile prin păr stresat, apoi ies din sediu. Am nevoie de aer, de foarte mult aer.

De îndată ce mă văd în afara clădirii, îmi ies din minţi, lovind şi aruncând cu tot ce-mi iese în cale, însă durerea groaznică de la rana de pe abdomen îmi potoleşte pornirile nervoase. Cu siguranţă s-a deschis din nou şi acum sângerează.

— Ce naiba e cu tine? glasul lui Happy îmi captează atenţia, îndemnând-mă să mă întorc cu totul spre ea. Felul în care reacţionezi mă face să cred că..., începe ea să-mi spună, dar nu-şi duce fraza până la capăt.

— Că ce, Happy? o întreb mai calm, aşezându-mă pe trepte. Că sunt îndrăgostit de Christina sau că mă îndrăgostesc de ea?

— Cam aşa ceva, aud răspunsul ei.

— Nu are cum, n-am mai iubit pe nimeni de când...

— Nu crezi că e timpul s-o laşi în pace şi să-ţi trăieşti viaţa? întrebarea ei mă pune pe gânduri. Sunt mai bine de doi ani de când ea nu mai e printre noi, Augustin. Eva nu se mai întoarce. Revino-ţi! Nu crezi că meriţi pe cineva care să te iubească cu adevărat? În ciuda a cât de multe ţi-a făcut Eva, tu ai continuat s-o iubeşti orbeşte, ignorând că ea te înjunghia pe la spate cum dorea, continuă să-mi spună şi nu pot decât să-i dau dreptate.

Eva nu m-a iubit în adevăratul sens al cuvântului, ea a iubit doar ceea ce am eu: putere, bani, statut. Poate de aceea încerc s-o ţin şi pe Emma departe de persoanele care ştiu doar să profite, însă Christina... ea mi-a demonstrat contrariul în multe privinţe şi asta mă nedumereşte total. Tot ce mi-am dorit până în acest moment e s-o am în patul meu, însă acum îmi doresc să fiu doar lângă ea. Fir-ar să fie! N-am cum să fiu îndrăgostit de o puştoaică, nu!

— Aşa e, poate că Eva mi-a făcut multe, dar n-am cum să fiu îndrăgostit de o mucoasă de doar şaptesprezece ani. E absurd, Happy!

— Chiar e? îmi pune o întrebare cu subînţeles, ce mă bulversează complet. Tind să cred că te minţi de unul singur şi nu vrei să accepţi asta, mai ales când toate semnele sunt atât de evidente, adaugă ea cu seriozitate.

— Nu-mi pasă ce fel de semne idioate crezi că sunt, dar ştiu sigur că NU sunt îndrăgostit de Christina. Neg vehement tot ceea ce-mi spune, punând punct acestei conversaţii ciudate şi intru în sediu.

Am treburi mult mai importante decât să-mi pese de o puştoaică. Intru în sala mare şi mă îndrept spre masa cu monitor, făcându-le semn şi celorlalţi să se apropie. Îmi umezesc buzele cu limba şi mă sprijin de marginea blatului cu palmele, însă n-apuc să spun nimic cu privire la misiunea pe care o aveam, că uşa principală se deschide, apoi se trânteşte zgomotos în urma cuiva. Îmi ridic privirea din monitor şi mă încrunt de îndată ce îl văd pe Mario, intrând la braţ cu o blondă. Puştiulică ăsta mă omoară cu zilele, iar acum că sunt complet ieşit din minţi, nu mai scapă! pufăi exasperat şi mă îndrept spre el. Îi trag un pumn de toată frumuseţea direct în moacă, iar acesta se dezechilibrează şi cade la podea. Mă scoate din minţi când nu ascultă. N-are voie să aducă pe nimeni aici, în special femeile cu care şi-o trage, dar văd că tot nu ascultă. L-am trimis cu un scop la Washington, iar acum se întoarce cu asta? Mama ei de treabă! Îl privesc de sus şi observ sângele ce nu întârzie să apară, realizând că tocmai i-am spart nasul. Oricum o merita.

— Ce te-a apucat, omule? mă întreabă Mario, încercând să-şi oprească sângerarea.

— Ţi-am spus de un milion de ori să nu-ţi mai aduci târfele aici, dar nu mă asculţi! Acum sper c-ai să faci ce-ţi cer şi scoate-o de aici, dacă nu vrei să-i fac eu vânt! Avem treburi mai importante de făcut. Vreau un raport complet despre tot ceea ce s-a întâmplat la Washington! urlu exasperat şi, fără să-i dau drept de replică, mă întorc înapoi la treabă.

Îl observ cu coada ochiului cum se ridică de jos, ajutat de tipa blondă cu care a venit, apoi se duce spre chiuveta din colţ să-şi cureţe faţa de sânge. După vreo cinci minute, în care mă uit când spre el, când la monitor, Mario îi şopteşte ceva la ureche blondinei, iar aceasta dispare destul de repede din peisaj. Acesta se întoarce numaidecât cu faţa spre mine, în timp ce-şi ţine nasul într-un prosop mic şi se încruntă, păşind înspre mine.

— Frumos croşeu de dreapta! mă laudă ironic.

Ridic privirea din monitor şi mă uit ameninţător la el, făcându-l să-şi ridice mâinile în aer, semn că se predă şi că nu va mai face aşa ceva. Eu izbucnesc într-un râs isteric. Chiar dacă acum câteva minute turbam de nervi, ei bine, acum că l-am pocnit, simt că mi-am mai revenit. Destul de comic puştiul. Mă îndrept de spate şi mă poziţionez în faţa lui, privindu-l. Nu arată atât de rău, îi va trece în câteva zile. Îl bat uşor pe umăr şi-i spun:

— Mai ascultă şi tu din când în când, nu strică. Acum la treabă! Ordon. Mă întorc spre monitor, însă mă răzgândesc şi mă întorc din nou spre el.

Felul în care mă priveşte nu-mi place deloc. Numai chef de alte întrebări nu am sau de glume tâmpite, însă înainte să-şi deschidă gura şi să spună ceva, Andy i-o ia înainte şi-i spune:

— Oho, deci tu eşti cel pe care şi-a vărsat nervii de data asta! Nici nu-i de mirare când e vorba de boboaca lui, îl ia gura pe dinainte şi-n momentul acela s-a dus dracului toată dispoziţia mea.

— Ce boboacă? Mario pare nedumerit de ceea ce află şi-şi întoarce privirea spre Andy.

— Stai să vezi ce bine arată! exclamă Andy, mişcându-şi jucăuş sprâncenele. Am o poză cu ea, vrei s-o vezi? continuă să vorbească aiurea, scoţându-şi în acelaşi timp şi telefonul.

Nu-mi vine să cred că are o poză cu Christina. De unde mama naibii o are? Acesta îi arată poza sau pozele, la dracu, nici nu ştiu câte are, şi-l observ pe Mario privindu-mă cu ochi mari.

— Oho, da e bună rău! exclamă Mario, iar eu simt că mai am un pic şi-mi ies din minţi. Cred că rupi patul cu ea, continuă să vorbească, făcându-mă să scrâşnesc din dinţi.

De obicei nu-mi pasă că fac asemenea glume pe seama fetelor cu care mi-o trag, însă aici e vorba de puştoaica pe care nici măcar n-am ajuns s-o bag în patul meu în adevăratul sens al cuvântului. Încerc să mă calmez, însă mişcările din bazin ale lui Mario, imitând o partidă de sex, în timp ce

mă privește, mai au puțin până să mă facă să-l pocnesc din nou, în frunte cu Andy. Dar mă abțin, de îndată ce o mână așezată pe umărul meu îmi captează atenția, îndemnând-mă să mă întorc cu privirea în spate. Happy îmi face semn din cap să nu-i iau în seamă și să-mi văd în continuare de ceea ce avem mai important de făcut. Inspir adânc și încuviințez scurt din cap, ca în final să-mi îndrept din nou atenția spre monitorul imens de pe perete.

Pe ecran încep să apară atât documente, cât și poze cu cei implicați, dar și a cui este marfa de fapt. Cu toții se adună în spatele meu, distrăgându-le atenția de la alte prostii, așa că ședința poate să înceapă.

— Emanuel Del Castillo! Cel mai mare traficant de arme, droguri și carne vie din Washington D. C. , încep să le explic. Acum două zile a încărcat două camioane cu marfă pentru a le trimite peste ocean, însă mă tem că nu vor mai ajunge la destinație, continui.

— Ce conțin? mă întreabă Mario, de îndată ce și-a mai revenit din ce dracu' făcea acum câteva minute și-l privesc cu ochi critici, ridicând o sprânceană.

— Te-am trimis degeaba în Washington? Mă grăbesc să-l iau la întrebări. De ce nu ne spui tu ce conțin? îl îndemn.

— Ah, da! E greșeala mea. Se pare că pumnul tău mi-a cam afectat memoria. În fine, nu suntem aici ca să ne distrăm, începe să vorbească serios, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap ironic.

Nu, pe bune! Dar acum câteva minute ce mama naibii făceai? zic în sinea mea.

— Unul dintre camioane transportă în jur de cincisprezece mii de kilograme de heroină, în stare pură. O cantitate destul de mare, poate prea mare, după părerea mea. Însă, constatând faptul că vor s-o distribuie prin întreaga Europă, e de înțeles. Dacă vor ajunge la destinație, în Franța, vor fi preluate de Marco Del Castillo, fratele acestuia.

Mario devine destul de serios atunci când e rost de explicații, mai ales în cadrul ședințelor premergătoare misiunilor pe care le avem.

— Şi celălalt camion ce conţine? întreabă Arman.

— Celălalt camion transportă câteva zeci de arme M16, cunoscut sub numele de Rifle, calibru de 5. 56 mm, denumirea uzitată de SUA pentru puşca AR. 15. MP7 (Maschinenpistole - 7) este un pistol de muniţie, fabricat de Heckler & Koch (H&K), cu o dimensiune calibrată de 4. 6x30 mm. Saiga 12 – este o puşcă care adoptă designul AK-47, realizat cu configuraţii diferite. FR F2 – este o puşcă de lunetist cu acţiune de şurub, cu calibru de 7. 62 mm, de origine franceză. Arma de asalt M-4A1 este cea mai populară armă personală din armata SUA şi din multe ţări din întreaga lume. M-4A1 este capabilă să tragă între 700 şi 950 de runde pe minut, explic eu mai departe şi îmi încrucişez mâinile la piept. În mai puţin de două ore sau poate nici atât, vor trece prin Bronx apoi prin Queens şi în cele din urmă amândouă se vor îndrepta spre ieşirea din New York. Atunci vom ataca noi, la periferia oraşului.

— Vom purta cagule şi vom lua maşinile *„fantomă”,* explică la rândul ei Happy, trântind geanta cu echipamentul pe masă. Nu cred că vrem niciunul dintre noi să fim descoperiţi, nu-i aşa, rataţilor?

— Şi încă ceva, mai adaug. Dom şi Emanuel sunt încă în conflicte, aşa că dacă unul dintre voi, retardaţi mintal, se abate de la plan, mă voi asigura chiar eu că nu veţi mai ajunge ziua de mâine, îi ameninţ pe toţi şi cu asta închei şedinţa. Mă îndrept mai apoi spre sala tehnică şi mă postez în spatele lui Alex.

Nu vreau să ştiu ce face Christina, nici măcar sora mea. Tot ce mă interesează acum e misiunea pe care o vom îndeplini şi atât. Trag o privire fugitivă peste imaginile afişate pe monitoare, în timp ce Alex accesează fiecare cameră de supraveghere din zonele prin care vor trece camioanele cu marfă, pentru a şti locaţia exactă a acestora. Realizez atunci că în mai puţin de câteva minute vor trece prin Queens, apoi vor ieşi de tot din New York. Când naiba a trecut timpul atât de repede? Trebuie să acţionăm acum dacă vrem să punem mâna pe marfa aceea.

Mă îndrept de spate şi-l bat uşor pe umăr pe Alex.

— Anunţă-ne dacă vor exista ceva schimbări! îi ordon, apoi ies din camera tehnică şi mă îndrept spre garajul cu maşinile *„fantomă”*.

Maşinile *„fantomă”* sunt unele dintre cele mai rapide maşini din lume, proiectate special pentru astfel de misiuni. Au caroseria de un negru mat, geamurile sunt fumurii, circulă fără plăcuţe de înmatriculare şi sunt proiectate în aşa fel încât să fie greu de depistat şi să nu poată fi pătrunse de gloanţe.

— Mario, tu vii cu mine! îl anunţ şi-i fac semn să se apropie. Arman, tu vei merge cu Lorena, iar Toby cu Happy! le dau ordine şi celorlalţi, împărţind echipele. Aveţi fiecare echipamentele? întreb şi aceştia ridică genţile, arătându-mi-le.

— Da, şefu! strigă toţi în cor, iar eu mă strâmb la auzul cuvântului *„şef”*.

Urăsc să mi se spună aşa, dar am început s-o las baltă cu explicațiile când vine vorba de apelativul *„şef”*. Nu mă consider şef, deoarece asta e treaba lui Dominic, dar când îi apucă pe nebunii ăştia, îi apucă. Îmi dau ochii peste cap semn că nu-mi prea convine, îmi iau geanta cu echipamentul şi pornesc spre maşini.

— Şi eu ce mama naibii fac? se plânge Andy, fluturând din mâini.

— Dacă tot îţi place boboaca, de ce nu o supraveghezi? i-o spun direct în faţă. E cu sora mea la mall. Cu siguranţă i-ar prinde bine o părere în a-şi achiziţiona lenjeria intimă de care are nevoie! îl ironizez şi-l observ înghiţind în sec.

— Decât să mă trezesc cu un alt pumn în nas, am să zic pas, deşi, dacă stau bine să mă gândesc, nu e o idee rea, îmi întoarce vorba şi mă încrunt. Ce? Nu e ca şi cum ar fi proprietatea ta, îmi spune, bătându-mă cu palma peste umăr şi simt cum nervii încep să pună stăpânire pe mine, dar mă abţin.

— Da, ai dreptate! Nu e proprietatea mea, aşa că, baftă! e tot ce-i mai spun printre dinţii încleştaţi, înainte de a ieşi din sală, îndreptându-mă spre garaj.

Nu-mi place deloc în ce direcţie se îndreaptă totul, dar nici atitudinea lui Andy nu-mi pică deloc bine. Nu ştiu ce pune la cale, dar tind să cred că tocmai i-am pus-o pe tavă pe Christina şi m-am dat din calea lor.

Fir-ar să fie! Îmi frec tâmpla şi pufăi exasperat, în timp ce telefonul îmi vibrează în buzunarul blugilor, anunţându-mă că am primit un mesaj. Îl scot, îl deblochez şi verific mesajul primit. Ben White tocmai mi-a trimis mesaj că avem undă verde pentru a începe misiunea. Îmi las toate gândurile tâmpite deoparte şi le fac semn tuturor să urce în maşini. Urc la volan, pornesc motorul, apoi virez spre dreapta şi ies din garaj, îndreptându-mă spre ieşirea din oraş, cu ceilalţi în urma mea. Virez când stânga, când dreapta, doar pentru a ajunge mai repede la destinaţie şi ne facem uşor loc printre maşinile care circulă regulamentar. Odată ajunşi la punctul mort, oprim în zone mai puţin vizibile, dând drumul la staţie pentru a putea comunica între noi mai uşor.

— Cât mai este până ajung? îl întreb pe Alex şi-l pot auzi destul de bine cum îşi mişcă degetele cu o agilitate inexplicabilă peste butoanele de la tastatură.

Omul acesta mă uimeşte pe zi ce trece. Tind să cred că verifică din nou fiecare cameră de supraveghere, în timp ce noi ne punem cagulele şi mănuşile. Ne pregătim armele, cât timp aşteptăm semnalul lui Alex.

— *În mai puţin de cinci minute sunt în dreptul vostru*, ne anunţă.

Ambalăm motoarele şi odată ce camioanele apar în zare, tot mai aproape de noi, demarăm urmărirea în trombă.

— Lorena, tu mergi spre dreapta, iar Happy spre stânga! le ordon prin staţie, iar ei execută numaidecât, luând-o înainte.

Trebuie să-i facem să se oprească cumva. Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez, călcând pedala până-n pământ şi, în mai puţin de câteva secunde, ajung în dreptul celui de-al doilea camion. Mario îşi pregăteşte arma, apoi lasă jos geamul şi se aşază pe marginea lui, cu jumătate din corp înăuntru, iar cu cealaltă jumătate în afara acestuia. Îmi

face semn – printr-o bătaie a palmei în caroseria maşinii – că pot să mă apropii cât mai mult de camion şi eu fac întocmai. Încerc să ţin maşina pe poziţie, în timp ce Mario ia în vizor prima ţintă. Nu trece mult până când îl nimereşte pe tip direct în cap, captând atenţia celuilalt care conduce camionul. Îl observ cum se repede spre arma de pe bord, însă acesta n-apucă s-o ia, fiind scos cu forţa din cabină de către Toby.

Cade, rostogolindu-se pe şosea, şi ajunge sub roţile enorme ale camionului, strivindu-l. Toby se aşază confortabil pe scaunul şoferului şi preia frâiele încetinind. Ne face astfel loc pentru a putea captura şi celălalt camion. Mario revine la locul lui pe scaun, iar eu accelerez, ajungând în spatele primului camion. Virez apoi spre stânga şi mă poziţionez în spatele maşinii pe care Happy o conduce. Aceasta accelerează şi se poziţionează în faţa camionului, încetinind din când în când, derutându-i pe cei ce conduc vehiculul acela imens. Ajuns în dreapta şoferului, Mario lasă geamul din nou jos, îşi scoate iar jumătate de trup prin el şi, în scurt timp, se aude primul foc de armă din partea cealaltă. Încerc să menţin maşina pe poziţie, în timp ce acesta se prinde de uşa camionului, o deschide şi-l trage afară pe şofer. Se aşază comod pe scaun, preluând frâiele camionului. Frânez brusc, virez spre stânga şi, după ce reuşesc să îndrept botul maşinii, mă duc după şoferul ultimului camion. E de datoria noastră să nu lăsăm pe nimeni în viaţă, să nu lăsăm martori.

Opresc maşina şi mă dau jos, în timp ce-mi pregătesc arma şi, de îndată ce ajung în faţa şoferului, o îndrept spre capul idiotului, făcându-l pe nemernic să înceapă să mă roage să-i cruţ viaţa într-o rusă stâlcită. Dar nu-l iau în seamă, aşa că apăs pe trăgaci, iar glonţul ajunge să se implânte fix în fruntea lui, oprindu-l de tot din a mai vorbi. Îl verific, lovindu-l cu piciorul şi mă întorc la maşină. Urc înapoi la volan şi plec în trombă spre sediu. Totul a decurs destul de bine, deşi Ben va avea de furcă cu încă un caz neelucidat.

Va ști el ce trebuie să facă, doar își ia și el partea din misiunea aceasta, căci nimic nu e pe gratis. Totul are un preț ce trebuie plătit. Într-un final ajung la sediu chiar înaintea celorlalți, care încă sunt pe drum spre depozit pentru a descărca marfa, așa că opresc mașina în garaj și cobor. Arunc cagula și mănușile într-un coș din încăpere și mă îndrept spre camera tehnică, unde Alex face ultimele verificări înainte de a cumpăra mașina de care am nevoie pentru sora mea.

— Deci, cum stăm? întreb odată ajuns lângă el.

— Încă puțin și am finalizat comanda, mă anunță, continuând să tasteze. Ceilalți au ajuns deja la garaj, mă pune la curent cu cealaltă treabă.

— Bun! răspund și mă aplec puțin pentru a verifica încă o dată mașina și prețul, însă rămân uimit de ceea ce descopăr.

Șmecherul de Alex a intrat în baza lor de date, fără să lase vreo urmă în server, răsfirând totul printr-o sumedenie de servere din tot continentul SUA. Astfel a reușit să modifice prețul mașinii, demonstrându-mi încă o dată câte e în stare să facă. Zâmbesc satisfăcut și mă îndrept de spate. Dacă stau și mă gândesc mai bine, în momentul de față mă simt de parc-aș fi câștigat la loto, fără ca măcar să fi cumpărat vreun bilet.

***

8 Mai 2015
Într-o zi de vineri

A trecut mai bine de o săptămână de când sunt plecat și nu știu mai nimic ce se întâmplă pe-acasă. Se pare că transportul mărfii până în L. A. și asigurarea că totul merge conform planurilor, mi-au luat mai mult decât mă așteptam. Aș fi vrut să pot rămâne pe-acasă mai mult, de fiecare dată, însă rahaturile astea de afaceri nu-mi dau pace. Tot ce sper e ca toate astea să nu se destrame într-o bună zi, făcând ca

totul să se ducă pe apa sâmbetei, nu de alta, dar s-a mai întâmplat asta o dată şi n-a fost deloc plăcut. N-am de gând să mai las ca afacerile să-mi invadeze familia.

Au suferit destul din cauza mea. Încă îmi aduc aminte cu tristeţe de-acea zi blestemată. Acea zi în care m-am hotărât să-mi iau viaţa în propriile mâini şi să plec pe termen nedeterminat. Emma fusese destul de devastată, aflasem asta mai târziu. Căzuse într-o depresie din cauza mea, din cauza plecării mele. Ce fel de frate sunt eu, încât să nu ştiu prin ce a trecut sora mea sau prin ce naiba trece? Dacă n-ar fi fost Christina lângă ea, cu siguranţă avea să cadă într-o altă depresie, poate mult mai acută decât cea de ultima dată şi pentru asta îi sunt recunoscător, deşi nu i-o arăt. Trebuie s-o împac pe sora mea. Din seara în care am scos-o pe Christina afară din casă, de-abia dacă mi-a mai vorbit, doar strictul necesar şi cam atât. Ştiu că încă e supărată pe mine, chiar dacă au trecut câteva săptămâni de la incident. Când e supărată, cu greu o mai împaci, crede-mă că ştiu, mai ales când eu sunt cel vinovat. Oftez prelung, realizând că sunt tot mai aproape de casă, tot mai aproape de...

Fir-ar să fie! Mi-au trecut prin minte toate zilele în care am fost plecat, iar faptul că Andy are de gând să facă un pas spre ea, mă îngrozeşte. Ştiu bine cât de fustangiu e omul acesta, de aceea nici nu vreau să se apropie de Christina. La naiba! De ce-mi pasă? De fapt, poate să facă ce vrea, nu e a mea. Porţile de fier se deschid larg şi intru cu maşina în curte. Arunc o privire înainte şi de îndată ce mă văd în faţa casei, opresc şi observ că maşina comandată special pentru Emma, e deja aici. Sper din suflet să-i placă şi să mă ierte, deşi cred că va fi mai greu ca oricând. Pufăi exasperat şi cobor din maşină, apoi mă îndrept spre intrarea principală cu paşi apăsaţi şi destul de obosit. Livingul pare destul de pustiu şi, înaintând prin el dau peste Henry, care-şi vede de treburile lui, fără să-şi dea seama de prezenţa mea. Mă îndrept spre el şi-l opresc înainte să dispară din raza mea vizuală.

— Henry...

— Bine aţi revenit acasă, domnule! îmi urează.

— Şi eu mă bucur că sunt acasă, Henry. Unde e toată lumea, de ce e aşa pustiu pe aici? îl întreb, referindu-mă atât la sora mea, cât şi la Christina.

Într-un fel mi-a fost dor de micuţa mea... Încerc să mă calmez.

Ce naiba tot îndrug acolo?

Nu înseamnă nimic pentru mine, de aceea tot nu înţeleg de ce o numesc în continuare *„micuţa mea”*. Îmi reprim orice alt gând tâmpit pe care îl mai am şi încerc să mă relaxez, fără să mă mai contrazic atâta.

— Domnişoara Emma este la ea în cameră, îşi face temele, iar domnişoara Christina e la cafenea. E ziua ei de lucru, mă anunţă Henry. Pe moment chiar am uitat de locul de muncă al Christinei.

— Mulţumesc, Henry! îi răspund şi mă îndrept spre camera Emmei.

Trebuie să mă împac cu sora mea. Ajuns sus şi odată postat în faţa uşii de la dormitorul Emmei, bat de două ori şi aştept să-mi răspundă ca să pot să intra.

— *Intră!* glasul Emmei se aude destul de bine.

Apăs clanţa şi intru în cameră, însă n-apuc să fac bine doi paşi că mă trezesc cu Emma, sărindu-mi în braţe. Ok, la asta chiar nu mă aşteptam! Chiar nu e reacţia pe care mă gândeam eu că o va avea de îndată ce mă vede. Cu toate astea o strâng în braţe, pentru că mi-a fost dor de ea, de sora mea.

— Trebuie să vorbim, o anunţ, în timp ce mă desprind din îmbrăţişarea noastră.

Ea mă priveşte nedumerită, fluturându-şi genele, apoi îşi deschide buzele şi-mi spune:

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă. Despre ce anume vrei să vorbim?

Îi fac semn să se aşeze pe pat şi face întocmai. Îi urmez exemplul şi mă aşez şi eu lângă ea. Oftez prelung din cauza oboselii şi în cele din urmă vorbesc:

— Ştiu că nu sunt un frate foarte bun şi mai tot timpul te-am necăjit, dar chiar îmi pare rău! îi spun cu regret, privind-o adânc în ochii ei albaştri, ce seamănă foarte mult cu ai mamei.

— Te iert, Augustin! îmi spune repede fără să mai stea pe gânduri şi mă uit la ea mirat.

Ce s-a întâmplat cu sora mea? E mai veselă şi mai bine dispusă ca niciodată; şi mă iartă aşa de uşor! Tind să cred că pune ceva la cale, dar ce? Sau poate m-am ţăcănit eu de tot şi nu-mi mai recunosc sora. Scutur uşor din cap şi, înainte să mai pot spune ceva, Emma mi-o ia înainte şi vorbeşte:

— Am nevoie de bani, îmi spune categoric, iar eu îi zâmbesc.

— Eram sigur că de asta eşti aşa de bine dispusă, nu neapărat pentru că m-ai iertat! îi spun verde-n faţă. Şi, oricum, ştii bine unde mi-e cardul. Nici nu ştiu de ce-mi mai ceri, continui să-i spun, ridicând dintr-o sprânceană.

— Unu la mână, am nevoie de bani ca să-i pot cumpăra ceva Christinei, mă anunţă. De data aceasta n-are cum să mă mai refuze, mai ales că este un cadou pentru ziua ei de naştere, continuă să-mi mărturisească şi mă uit ca un păm-păl ău la ea. Iar doi la mână, te-am iertat încă de când ai adus-o pe Christina înapoi acasă, doar că mi-a plăcut să te las să crezi că sunt încă supărată pe tine.

— Deci, aşa! spun şi mă reped spre ea, gâdilind-o.

— Lasă-mă naibii! mă expediază, râzând în hohote.

Mă aşez înapoi pe marginea patului şi inspir adânc, apoi îmi deschid buzele şi-i spun:

— Şi când e ziua ei? o întreb curios, aşteptând răspunsul.

— Pe douăzeci iunie, îmi răspunde şi realizez că mai este cam o lună şi ceva până să devină majoră.

— Şi la ce anume te-ai gândit să-i cumperi? o întreb în continuare.

Nu ştiu de ce, dar brusc îmi doresc s-o cunosc mai bine, să ştiu ce-i place şi ce nu-i place. Dar de ce mama naibii mă interesează atât de multe? Înainte să-i pot spune s-o lase

baltă, că oricum nu mă interesează acest aspect, mi-o ia înainte şi-mi mărturiseşte dorinţa Christinei.

— Cărţi! vine răspunsul ei şi rămân perplex.

Clipesc des, de parcă n-am auzit bine şi jur că mă aşteptam la orice altceva, dar nu la cărţi. În ziua de azi nu mai vezi nicio fată să-şi dorească aşa ceva.

— Cărţi?! o întreb cu glas tare, privind-o mirat. Şi eu care credeam că vouă, fetelor, vă plac doar hainele de firmă, bijuteriile, tot felul de nebunii, spun fluturându-mi mâinile în aer.

— Ei bine, dragă frate, nu toate fetele sunt ca cele cu care ţi-o tragi tu, aşa materialiste, mi-o spune direct şi mă încrunt. Ei îi plac cărţile de dragoste, pentru că e o fire romantică, blândă, sufletistă, modestă şi iubitoare, mi-o caracterizează pe Christina scurt. Practic tocmai am aflat despre ea mult mai multe decât ştiam deja.

Cine-ar fi crezut că mai există şi fete de genul acesta. Toate cele pe care le cunosc eu sunt doar nişte prefăcute, care vor atenţie şi bani. Ea însă nu e aşa. Cumpără-i o carte, şi ai cucerit-o. Zâmbesc ca un păpălău şi apoi îmi aduc aminte brusc de ce-am venit la sora mea, aşa că scot cutiuţa din buzunar şi i-o pun sub nas.

— Asta e pentru tine.

Deschide cutiuţa şi, de îndată ce vede cheile de la maşină, sare în sus de fericire, îmbrăţişându-mă scurt, ca mai apoi să iasă în viteză din dormitor. Eram sigur că-i va plăcea. Încă de când şi-a luat carnetul de conducere la şaisprezece ani m-a tot bătut la cap că vrea să aibă şi ea maşina ei. Acum o are şi nu orice maşină, ci cea pe care şi-a dorit-o de mult timp. Mă ridic şi eu în picioare şi mă îndrept grăbit spre curtea din faţă. Vreau să fiu acolo când îşi va vedea maşina, pentru că expresia feţei sale e de milioane pentru mine. Ajung destul de repede în curtea din faţă, tocmai în momentul în care Emma îşi pupă, la propriu, maşina primită cadou, făcându-mă pe mine să mă amuz copios de reacţia ei. E de-a dreptul fenomenală sora mea, iar acum se

comportă mai ceva ca un copil într-un magazin cu dulciuri. Îşi verifică maşina în cel mai mic detaliu. Ba mai mult, o porneşte şi-i ambalează motorul pe loc.

— Doamne, o ador! îmi spune cu un zâmbet imens pe faţă, holbându-se în continuare la ea.

— Doar să ai grijă să nu nimereşti primul copac, o iau peste picior. Primesc în schimb un pumn în braţ.

— Nu conduc chiar atât de prost, idiotule! se îmbufnează.

— Dar nici ca un pilot Nascar... continui eu s-o iau peste picior, râzând.

— Bine, bine! Dă-te mare că ştii tu mai bine! Dar lasă asta acum şi spune-mi ce e între tine şi Christina! cuvintele ei venite ca un trăsnet îmi taie respiraţia.

Ce naiba m-a întrebat? Clipesc des şi îmi întorc privirea uimită spre sora mea, care aşteaptă în continuare un răspuns.

— De unde naiba ţi-a venit asta?

— De parcă nu se vede... îmi dă scurt replica, mimând dintr-o mână o gură care vorbeşte aiurea. Eşti altfel când eşti în preajma Christinei. Acţionezi impulsiv şi te enervezi uşor când cineva spune ceva la adresa ei. În ultima vreme ai fost la ea la lucru constant şi-ai adus-o acasă. Până şi doamna Collins v-a spus că vă stă bine împreună, îmi spune, iar eu rămân din nou perplex. Până şi eu te-am surprins odată, apropiindu-te mult prea mult de ea, iar felul acela în care te-ai apropiat de Christina, nu e deloc felul în care te-ai apropiat de celelalte prietene ale mele. Tind să cred că te-ai îndrăgostit, frate!

— M-am ce?! urlu la ea surprins de ceea ce îmi spune. Ce te face să crezi că sunt îndrăgostit de o puştoaică şi mai ales de prietena ta? Revino-ţi în fire, Emma! Vorbeşti numai prostii, neg totul, privind încruntat spre sora mea. O observ dându-şi ochii peste cap ca şi cum mi-ar spune: *„Sigur, de parcă te-aş crede!”*

— De ce te minţi singur, Augustin? Crezi că nu meriţi să iubeşti din nou? Încă te mai ţii de Eva? continuă să mă bombardeze ea cu întrebările. Termină cu asta! Eva e

moartă! Ce mama naibii tot o ţii cu moarta aceea? Sincer acum, niciodată n-am plăcut-o, nu de alta, dar felul ei de-a fi m-a dezgustat, încă din clipa în care ai adus-o aici. Nici nu ştiu ce-ai văzut la ea. Era doar o panaramă spălăcită, care se credea buricul pământului şi care umbla doar după banii tăi. Nici măcar nu te-a iubit, aşa cum ai iubit-o tu, pămpălăule! îmi mărturiseşte sincer. Aşa că termină cu copilăriile de doi bani şi treci la treabă altfel s-ar putea s-o pierzi pe Christina în favoarea altuia, mă îndeamnă şi mă uit din nou perplex la Emma, încercând să-mi dau seama când a devenit sora mea o expertă în ale iubirii.

Oftez prelung şi-mi mut privirea într-un punct fix, amintindu-mi destul de bine ziua în care am hotărât s-o mut pe Eva la mine. A fost un scandal infernal cu Emma.

„— Ce caută nemernica asta aici? mă întreabă Emma nervoasă, de îndată ce o vede pe Eva la braţul meu.

— E iubita mea, Emma. Are tot dreptul să fie aici, pentru că va locui cu noi, îi răspund vizibil iritat de atitudinea surorii mele.

— Bună! o salută Eva, iar Emma îi răspunde printr-o strâmbătură.

— Nu-mi place deloc de ea şi tind să cred că-ţi va aduce doar probleme, mi-o spune sincer în faţă. Vei regreta mai încolo, ascultă bine ce-ţi spun! Nu e aşa cum o crezi.

Nu ştiu ce e cu sora mea de reacţionează aşa, însă nu i-a dat nicio şansă Evei să se afirme aşa cum trebuie, încă de când a cunoscut-o, iar acum... Nu e aşa cum o crede, la dracu! Mă întorc cu totul spre Eva şi-o cuprind în braţele mele, înainte de a izbucni în plâns.

— N-o lua în seamă, iubito! O să fie bine, îi spun, în timp ce-i mângâi părul ca s-o calmez.

— Pufff! dispreţuirea Emmei se aude bine şi cred că a făcut-o dinadins.

— Vreau doar să mă înţeleg bine cu ea, iubitule! glasul afectat al Evei se aude deodată şi sughiţă din cauza plânsului.

— Doamne, te mai poți preface mult timp? continuă Emma s-o jignească pe iubita mea.

Îmi strâng ochii şi mă întorc spre sora mea nervos. Fără să mai răspund de acţiunile mele şi total ieşit din minți din cauza ei, las ca palma mea grea să se izbească puternic pe obrazul surorii mele. Nu credeam că voi face asta vreodată, dar a fost ultima picătură care a umplut paharul şi nu mai suport. O iubesc pe Eva şi-ar trebui să-mi respecte iubita, dar nu o face, ba dimpotrivă se leagă de ea din orice motiv.

— Nu pot să cred că m-ai lovit! răspunde Emma scrâşnind din dinţi. Până aici! spune şi-mi întoarce spatele, ca apoi să se îndrepte spre scări.

Le urcă apăsat şi se face nevăzută.

Mă întorc la iubita mea şi o iau din nou în braţele mele, doar ca s-o calmez. Îmi trec palma pe spatele ei, de sus în jos.

— De ce mă urăşte atât de mult? Mă întreabă Eva privindu-mă cu disperare.

— Nu ştiu, iubito! încerc eu s-o calmez. Nu-ți face griji, totul va fi bine, ai să vezi! Voi vorbi cu ea, mai adaug, în timp ce un zgomot îmi captează atenţia, venind dinspre scări.

Îmi întorc privirea în spate şi o surprind pe Emma cărând după ea un troler imens. Ce naiba?

— Unde naiba crezi că mergi? o întreb încurcat şi mă postez în faţa ei.

— Eu nu mai am de gând să stau aici, mai ales dacă fufa asta o să locuiască sub acelaşi acoperiş cu mine, îmi răspunde nervoasă şi dă să mă ocolească.

— Emma! o atenţionez şi o opresc din drum.

— La dracu, Augustin! înjură. M-ai lovit din cauza ei, ceea ce nu-ți stă în fire, şi vrei ca eu să mai rămân aici, cât timp e şi ea? Nici nu mă gândesc! Plec la mama şi la tata.

Încremenesc. Vorbeşte serios?!

— Eva încearcă să se înţeleagă cu tine şi tu reacţionezi aşa! mă răstesc la sora mea, aşa cum n-o mai făcusem niciodată.

— De ea îţi pasă, dar de cum mă simt eu, nu! Şi pe deasupra mă mai şi loveşti! Nici nu te mai recunosc, practic ţi-a spălat de tot creierul. Nu vezi că te îndepărtează de toţi? urlă la mine, în timp ce mă loveşte cu pumnii în piept. De familie, de prieteni, de mine. Deschide-ţi bine ochii înainte să regreţi, Augustin, altfel vei cădea rău şi sigur impactul va fi unul dur! îmi mai spune Emma, apoi iese cu totul pe uşă, lăsându-mă să privesc încremenit în urma ei."

Şi da, am ajuns să regret faptul că am adus-o pe Eva la mine, dar am ajuns să regret şi mai multe, de îndată ce am aflat ce face pe ascuns, fără să ştiu eu. Iubirea pe care am crezut că mi-o poartă a fost doar de faţadă şi deloc sinceră. De aceea am ajuns cum sunt acum, un demon scăpat din lanţuri. Inspir adânc, dar pe când să-mi deschid gura ca să-i mai spun ceva, văd două siluete apropiindu-se de noi şi ne captează atenţia, în mod special mie.

Ce naiba caută Andy aici? Şi mai ales ce mama dracului caută lângă Christina? Îmi mijesc ochii şi o analizez din cap până-n picioare. Poartă o salopetă din blugi scurţi, cu o bretea prinsă şi una lăsată liberă pe lângă corp, un maiou alb, iar în picioare poartă o pereche de tenişi negri. Părul ei ciocolatiu e lăsat liber, iar zâmbetul pe care-l poartă îi face chipul să radieze, în timp ce între mâinile sale ţine strâns nişte... cărţi?!

Boul! I-a cumpărat cărţi?

Fir-ar al naibii să fie! Îmi mut privirea pe Andy şi observ ghiozdanul pe care îl ţine în mâna sa. E al Christinei. Deci aşa! Vrea să fie gentleman, dar numai gentleman nu e, ci mai degrabă un mare fustangiu, care caută cu tot dinadinsul să mă scoată pe mine din minţi.

— Mă duc să las astea şi ne vedem într-un minut! îi spune Christina lui Andy, luând şi ghiozdanul cu ea. Nu-mi place deloc ce se întâmplă. Hei! mă salută, de îndată ce mă vede, apoi intră repede în casă, cu Emma pe urmele ei.

Numai bine, pentru că am ceva de vorbit cu nemernicul ăsta. Îl prind de braţ şi-l trag după mine.

— Omule, ce naiba ai cu mine? mă întreabă surprins de atitudinea mea bruscă.

— Ştiu ce ai de gând să faci! tun şi fulger. Retrage-te până nu ţi-o iei în faţă rău de tot! îl ameninţ, iar el îndrăzneşte să-mi zâmbească.

— Calmează-te, Augustin! îmi spune, bătându-mă cu palmele pe umeri. Nu înţeleg ce te ambalezi aşa. Nu e ca şi cum ar fi iubita ta, continuă să-mi vorbească zâmbind. Însă, mie numai de zâmbit nu-mi arde. Chiar tu mi-ai spus că pot să fac ce vreau, aşa că am făcut. Am fost după ea la muncă, am ieşit la plimbare, la o cafea, iar acum am s-o duc la un film. Ce e rău în asta? îmi aruncă cuvintele direct în faţă şi scrâşnesc din dinţi.

— Andy, îi fi tu prietenul meu şi omul meu din echipă, dar ştiu cât de fustangiu eşti, iar ea nu merită una ca asta! îi spun aproape urlând la el şi trebuie să recunosc că sunt de-a dreptul nervos.

Îi îndepărtez mâinile de pe umerii mei, apoi îmi trec mâinile prin păr, destul de stresat, şi încep să mă preumblu de colo-colo. Ce dracu' e cu mine? De ce reacţionez atât de impulsiv când vine vorba de Christina? Nu-mi place deloc că Andy e în preajma ei şi nu-l vreau lângă ea. *Ea e a mea!* urlu în sinea mea şi încremenesc. Ce naiba tot îndrug acolo? Cum mama dracului să fie a mea? Simt că îmi pierd minţile. Mă întorc cu totul spre Andy, care pur şi simplu zâmbeşte ca un tâmpit şi îl observ butonând de zor telefonul. *Acum îi trimite şi mesaje?* Îl omor! Înainte să mai pot face ceva, sunetul unor paşi ne captează atenţia şi-mi întorc privirea. E Christina, care are acum o gentuţă mică şi un cardigan negru pe ea. *Chiar merge cu idiotul ăsta la film?*

— Eşti gata de film? o întreabă Andy, de îndată ce ajunge în dreptul nostru.

— Sigur! îi răspunde ea scurt, dar mă priveşte pe mine, apoi îşi mută privirea pe Andy şi zâmbeşte forţat.

— Noapte bună, Augustin! Nu-ţi face griji, am s-o aduc devreme acasă, îmi spune Andy zâmbind, în timp ce-i

înlănţuie trupul cu un braţ şi pornesc spre ieşirea din curte. Acea privire scurtă a Christinei spre mine mă nedumereşte...

Intru nervos în casă, îndreptându-mă spre baza scărilor. Să-i ia dracu' pe amândoi! De îndată ce mă văd în dormitor, n-am stare deloc, practic îmi vine să arunc cu tot ce prind în mână. Deschid dulapul şi-mi scot o pereche de pantaloni scurţi şi cam atât. Mă schimb repede, luându-mi mai apoi şi telefonul, dar, înainte să ies din cameră, fulgerele şi tunetele care se aud afară îmi captează atenţia şi realizez cât de repede s-a schimbat vremea. Gândul îmi zboară la Christina, realizând că nu e îmbrăcată potrivit pentru aşa vreme, dar ştii ceva? Puţin îmi pasă! Dacă o prinde ploaia, n-are decât s-o încălzească Andy. Ies ca un fulger din dormitor, trântind uşa în urma mea şi mă îndrept spre sala de forţă, ca să mă descarc de toată frustrarea asta tâmpită, care mi-a pătruns întreg corpul. Ajuns în sala de forţă, încep să-mi înfăşor faşele pe mâini, pregătindu-mă. Mă ridic şi încep încălzirea. Fac abdomene, lovind cu pumnii în aer, ori de câte ori mă ridic, apoi trec la flotări. Câte cinci serii de câte douăzeci de flotări, doar ca să-mi ţin mintea ocupată şi să nu mă gândesc la cei doi care sunt la film acum. Mă ridic de jos şi bat pumnul în palmă, apoi îmi trec o mână prin păr, aranjându-l şi mă îndrept, în cele din urmă, spre sacul de box. Mă opresc şi-l privesc ca un idiot ce sunt, amintindu-mi de seara aceea în care am găsit-o pe Christina aici. Nu mi-a plăcut deloc starea în care se afla, însă felul în care am simţit-o în braţele mele m-a făcut să-mi doresc să nu-i mai dau drumul.

De îndată ce-mi revin, încep să lovesc sacul de box, mai nervos ca niciodată, în timp ce visez ca un nebun, cu ochii deschişi, la felul în care o atinge, îndemnându-mă să lovesc sacul cu toată puterea. La felul în care o sărută şi în care o face să-i geamă numele şi asta mă înfurie de-a dreptul. Eu trebuie să fiu acela, nu Andy! Drace! Lovesc sacul de box cât pot de tare, simţindu-mi corpul tremurând de nervi, dar mă opresc acum că melodia rock a telefonului meu se aude în toată sala. Cine naiba poate fi? Dacă e Christina, n-are decât s-o aducă Andy înapoi, eu nu mă duc după ea. Dau

să-mi continui antrenamentul, însă telefonul nu încetează să sune. Iau prosopul şi-mi şterg chipul de sudoarea ce m-a învăluit şi mă îndrept spre scaun. Îmi arunc privirea pe ecran. *Mario?!* Ce naiba? Apăs butonul verde şi răspund, ducând telefonul la ureche.

— Spune! îi ordon pe un ton uşor jos, doar ca să nu-mi sesizeze starea nervoasă ce m-a acaparat şi aştept să-mi răspundă.

— Nu e de bine, îmi spune. Emanuel a aflat ce s-a întâmplat şi îl acuză acum pe Dominic pentru marfa furată.

— La dracu! înjur în barbă. Dominic ce-a spus? întreb şi mai nervos.

— Că n-am fost noi, deşi ştie foarte bine cât de mult riscă spunând asta, îmi explică totul.

— Da, da, ştiu. O vom scoate la capăt şi cu problema asta, îl asigur, apoi închid apelul şi arunc furios telefonul de perete.

Îmi simt muşchii încordaţi din cauza nervozităţii acumulate. Avusesem o presimţire în legătură cu misiunea asta şi ştiam că totul avea să meargă din rău în mai rău. Trebuie să mă calmez cumva, nu pot s-o las pe sora mea să mă vadă în halul acesta! Nu acum când totul s-a rezolvat între noi. Nu-mi permit să fiu nervos din nou şi s-o iau razna. Ultima dată când m-a văzut în halul ăsta, din cauza unei afaceri nereuşite, aproape c-a ajuns la spital.

Fusesem atât de nervos, încât mi-am ieşit din fire şi era să incendiez întreaga casă. Ca să mă oprească mi-a dat o palmă atât de zdravănă peste faţă, încât mi-a mutat capul într-o parte şi mi-a spus cu ochii în lacrimi, că dacă nu-mi revin în fire cât de repede pot, nu mai aveam să fiu fratele ei. Că nu mă mai recunoaşte în niciun fel, că nu mă mai vrea în viaţa sa. Chiar m-a durut, mai ales că toate acele cuvinte veneau de la sora mea. Oftez prelung, apoi îmi adun rămăşiţele telefonului de pe jos şi ies din sala de forţă, îndreptându-mă spre dormitor. Am nevoie urgentă de un duş, însă de ce am nevoie şi mai mult, e să bag o fată în patul şi să i-o trag până nu mai ştie de ea.

Urc scările nervos, încercând în acelaşi timp să nu-mi trezesc sora, care cu siguranţă doarme, constatând faptul că... Cât naiba e ceasul? Unde naiba stă Christina atât de mult? Ajuns în dreptul dormitorului meu, apăs pe clanţă şi intru, îndreptându-mă direct spre dulap. Iau un alt telefon din compartimentul secret, din interiorul dulapului meu, şi fac schimbul cartelei, din cel avariat în cel nou. *E aproape douăsprezece noaptea*, constat acum că telefonul merge şi mă uit la ecran. În minte îmi revin tot felul de scene pe care le-am visat cu ochii deschişi, acum câteva minute. Jur c-am să-i tăbăcesc fundul când va ajunge acasă! Cum mama naibii să-mi facă una ca asta? Doamne, cât de mult o doresc, chiar şi aşa nervoasă cum e câteodată! Vreau s-o simt sub mine cum tremură de plăcere, cum îmi geme numele prelung, în timp ce intru în ea tot mai adânc. Vreau să-i dezmierd fiecare sân în parte, să i-l alint, să i-l gust, s-o fac a mea, făcând dragoste. Dragoste?

La naiba! Mă simt ca şi cum îmi doresc să gust tot mai mult dintr-un fruct interzis. Fără să mai stau pe gânduri, intru la fel de nervos în baie şi fac un duş rapid. Am nevoie să mi-o trag cu cineva şi ştiu sigur unde voi găsi ceea ce caut. Trag pe mine o pereche de blugi, un tricou alb şi tenişii în picioare, apoi ies în forţă din cameră. Inima începe să-mi bată cu putere, de îndată ce o surprind pe Christina urcând scările şi îndreptându-se spre camera ei. Deci s-a gândit să apară? E puţin plouată, dar arată al naibii de bine şi, dacă nu m-ar incomoda pantalonii, aş băga-o chiar acum cu forţa la mine în cameră, unde poate să urle cât vrea, pentru că nimeni n-are cum s-o audă şi aş face dragoste cu ea până-n zorii zilei.

Fir-ar să fie! De ce naiba mă tot gândesc la dragoste când vine vorba de afurisita asta mică? Îmi strâng buzele de ciudă şi mă gândesc să mă distrez puţin, aşa că mă bag în faţa ei intenţionat, fără ca ea să-şi dea seama de intenţia mea şi o fac să se izbească puternic de pieptul meu.

— Ar trebui să te mai uiţi mai bine pe unde mergi, nu să visezi la cai verzi pe pereţi! o dojenesc puţin pe un ton nervos.

— Scuze! îmi răspunde sarcastic, privindu-mă nervoasă.

— A fost bun filmul? o întreb în continuare pe acelaşi ton.

— Contează?! îmi răspunde din nou, tot cu o întrebare, iar asta începe să mă scoată din minţi, deşi e aşa drăguţă când reacţionează aşa...

Ar trebui să i se pună un semn pe spate şi să scrie *„Femeie Periculoasă”*. Da, cam asta ar trebui. Tot ce-mi doresc e să pot vorbi cu ea, chiar dacă pe dinăuntru mă macină încet faptul că o doresc atât de mult. Până şi aşa nervoasă, vocea ei suavă îmi face din nou muşchii să se încordeze, iar maxilarul să mi se încleşteze, atunci când privirea ei mă fixează. Mi-o întoarce cu aceeaşi monedă de fiecare dată. Trebuie să ies naibii din casă cât mai repede, altfel o iau acum pe sus şi o duc în camera mea, fără să mă mai uit înapoi sau să reacţionez în vreun fel la protestele ei. Apoi să-i întind trupul fierbinte în aşternuturile reci din mătase neagră din dormitorul meu şi s-o iubesc aşa cum ştiu numai eu.

— Măcar sărută bine? o întreb, referindu-mă la Andy.

Idiotul acela mă scoate rău din sărite şi cât de curând o să-l iau la bătaie, de se mai atinge de ea.

— Ce naiba e cu tine? mă întreabă mirată. Am fost doar la un idiot de film şi atât. Întotdeauna trebuie să se întâmple ceva când merg undeva? continuă să-mi pună întrebări. Ştii ceva? Las-o baltă! Nici nu ştiu de ce-ţi dau ţie explicaţii, nu eşti iubitul meu ca s-o fac! îmi trânteşte vorbele, apoi mă ocoleşte şi în cele din urmă se închide în camera ei.

La naiba! Are dreptate, nu e iubita mea ca să-mi dea explicaţii, dar atunci de ce naiba le aştept? Furios ies şi eu din casă cu gândul să mă îndrept spre Clubul The Delancey de pe 168 Delancey Street. Toţi cei din echipă vor fi acolo, cred că şi Andy. E un mare fustangiu, chiar dacă e prietenul meu, aşa că nu va pierde deloc ocazia să şi-o tragă cu vreo

fată dacă n-a reuşit nimic cu Christina. După cum o cunosc eu pe micuţa mea, mai degrabă l-ar lua la palme, decât să-l lase să se atingă de ea. Fir-ar să fie! De ce mama dracului o tot numesc *„micuţa mea”?* Scutur frenetic din cap şi acum că mă văd în scaunul şoferului, pornesc motorul, apoi ies pe porţile din fier şi mă îndrept direct spre club. Noaptea de-abia acum începe şi am de gând să mă distrez, nu să stau după fundul unei mucoase. Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez, ajungând destul de repede în faţa clubului de noapte. Parchez în locul special rezervat pentru persoanele importante şi cobor din maşină, îndreptându-mă acum spre intrarea în club, nu înainte de-a trânti portiera în urma mea şi a bloca maşina. Nu ştii ce fel de oameni sunt pe aici. Arunc o privire spre tipele ce-şi etalează îmbrăcămintea, în timp ce mă îndrept spre Darryl şi zâmbesc. Le fac jucăuş din ochi. Cu siguranţă vreuna îmi va cădea în plasă în seara asta, încât nici nu ştie ce-o aşteaptă. Cred că e timpul să las demonul să iasă din mine şi să-şi revendice prada.

— Ce faci, Darryl? îl întreb pe bodyguardul de la intrare.

Darryl Vaughan este un tip imens de culoare şi destul de solid, cu capul ras, plin de tatuaje şi cu o atitudine de speriat. Nu se pune nimeni cu el, doar eu am avut norocul acesta de a ajunge în mâinile sale, sfârşind într-o bătaie zdravănă, ce mi-a adus o mulţime de vătămări corporale, însă acum suntem amici, ce pot să spun?

— Augustin, omul meu! mă salută şi-mi loveşte uşor pumnul cu al lui. Ce vânt te-aduce pe-aici? mă întreabă.

— Nu strică să te mai şi distrezi din când în când, îi răspund, zâmbind.

— Aşa e. Mă bucur că te-am văzut, omule! adaugă înainte să-mi facă loc să intru.

Îl bat uşor cu palma pe umăr, arătându-i că şi eu mă bucur să-l văd, apoi înaintez prin club, căutându-mi din priviri nătângii din echipă. De îndată ce-i observ, mă îndrept spre ei şi, exact cum mă aşteptam, e şi Andy aici. Dacă până acum nu aveam treabă cu prezenţa lui, ei bine, acum mă cam irită.

— Uite cine e aici? Omul serii! spune Toby, în timp ce se ridică de lângă o roşcată focoasă, pe care cu siguranță a agăţat-o aici, în club şi se îndreaptă spre mine. Faceţi loc pentru cel mai râvnit burlac! continuă să bombăne, în timp ce mă aşez între Lorena şi încă o tipă pe care nu o cunosc.

Măcar arată destul de bine. Blondă, cu un decolteu adânc şi rochia scurtă până sub fese. Ținuta ei denotă că e o femeie uşoară, iar atitudinea ei linguşitoare o dă de gol în acest sens. Îmi dau ochii peste cap ironic şi în scurt timp domnişoara care preia comanda ajunge la masa noastră. Îmi comand un Tigresse Martini cu gheaţă şi mă fac comod pe canapeaua din piele, întorcându-mi privirea încruntată spre Andy.

— Şi cum a fost la film? îl întreabă Happy deodată, iar conversaţia lor brusc devine importantă pentru mine.

— A fost ok, începe acesta să spună, zâmbind. Asta dacă iei în considerare faptul că filmul a avut şi scene erotice, continuă să-i povestească. Deja simt că mă iau nervii.

De ce naiba a dus-o la un film erotic? Unde mama naibii vrea să ajungă cu asta? Cu siguranță şi-a propus să mă scoată din minţi. Iau o gură din băutura mea, brusc interesat de tipa de lângă mine, dar cu urechea la ce mai vorbesc ăştia doi.

— Ce film? continuă Happy să-i pună întrebări, destul de interesată de cum se numeşte filmul, apoi ia o gură din băutura ei.

Sincer? Până şi eu sunt curios ce film a ales idiotul.

— *Cincizeci de umbre ale lui Grey*, îi răspunde acesta cu un zâmbet pervers pe faţă şi aproape că mă înec cu băutura.

Cincizeci de umbre...?! Jur că-l omor! E cel mai erotic film pe care l-am văzut vreodată. Asta e prea de tot! Cum naiba să duci o fată precum Christina la un asemenea film? Fir-ar să fie! În momentul acesta imaginaţia mea o ia razna şi asta nu e deloc bine. Dau pe gât băutura pe care o mai am în pahar şi-mi comand alta, încercând în acelaşi timp să mă calmez, deşi nu prea reuşesc. Ce scoate pe gură Andy mă scoate pe mine din sărite.

— Boboaca e chiar de treabă şi sincer îmi place felul ei de-a fi, însă mai mult îmi plac buzele ei. Sunt atât de moi şi de dulci, numai bune de sărutat, îi spune, lingându-şi buzele şi făcând să-mi clocotească nervii pe dinăuntru.

Fir-ar să fie!

Mie mi-a dat de înţeles Christina că nu s-a întâmplat nimic între ei, iar acum idiotul de Andy spune că a sărutat-o? Simt c-o iau razna. Dau paharul pe gât şi-mi comand de data aceasta o sticlă întreagă. Ori sfârşesc prin a mi-o trage cu tipa de lângă mine, ori am să-l iau pe Andy la bătaie pentru că s-a atins de micuţa mea.

Din două, una, însă cu siguranţă nu va scăpa viu din mâinile mele. Îl aţintesc cu privirea, scrâşnind din dinţi şi-l surprind tastând telefonul şi zâmbind în continuare, ori de câte ori primeşte câte un mesaj. La naiba! Cu siguranţă vorbeşte cu ea acum. Îmi torn pahar după pahar din sticla pe care o am în faţă şi puţin îmi pasă că mă-mbăt. Vreau doar să beau şi să mă simt bine în noaptea asta, însă gândurile tot nu-mi dau pace. *De ce mama dracului s-a atins de ea? Pe mine mă respinge şi pe el îl lasă s-o sărute?* Îl observ pe Andy ridicându-se şi îndreptându-se spre baie, aşa că fără să mai stau pe gânduri, mă ridic şi eu.

— Drăguţă tipa de lângă tine, îmi spune Andy, de îndată ce mă vede în baie. Ai de gând s-o faci praf în noaptea asta? mă întreabă şi înţeleg lesne că ce vrea să spună, că am de gând să i-o trag tipei de lângă mine până uită de ea.

Ei bine, în momentul acesta am de gând cu totul altceva să fac şi anume să mătur cu el pe jos! O merită din plin!

— Singurul lucru pe care am de gând să-l fac e să-ţi sparg ţie figura, îi răspund, scrâşnind din dinţi. Cine mama naibii ţi-a dat voie s-o săruţi? Mă năpustesc asupra lui, în timp ce-l prind de guler şi-l trântesc de perete.

— Omule, ce naiba te-a apucat? mă întreabă afectat de comportamentul meu bizar, dar nu îl iau în seamă şi-l trântesc din nou de perete.

— Ce m-a apucat? Să nu te mai atingi de ea! Ai înţeles?! Altfel mă văd nevoit să-ţi rup mâinile şi picioarele! urlu la el ca un nebun.

— După atitudinea pe care o ai acum, tind să cred că eşti gelos, îmi spune, îndepărtându-mi mâinile de pe el. Înţelege un lucru, Augustin! Christina nu e proprietatea ta, nu înseamnă nimic pentru tine. Chiar tu ai spus asta de „n" ori. E liberă să facă ce vrea şi cu cine vrea, continuă să-mi spună. Mai are puțin să mă scoată din minţi, obligându-mă să-l pocnesc.

Nu, nu are voie, îmi spun în sine.

Ea trebuie să se uite doar la mine, să mă dorească doar pe mine şi pe nimeni altcineva. Încep să râd ironic, apoi zic:

— Ce te face să crezi că sunt gelos? îl întreb amuzat. Ştiu exact cum eşti, un mare fustangiu care doar vrea să i-o tragă şi după aceea s-o arunce la gunoi, exact cum faci cu alte fete, urlu la el, dar nici eu nu sunt mai breaz. Stai departe de ea, vorbesc serios, Andy! îl ameninţ şi dau să ies din baie, însă cuvintele lui mă opresc.

— Şi tu nu vrei să i-o tragi? mă întreabă curios şi încremenesc. E frumoasă, deşteaptă, arată foarte bine şi pe deasupra mai e şi virgină, îmi spune, făcându-mă să înghit în sec. Nu-mi spune că nu vrei ca tu să fii cel care îi fură inocenţa, cel care să guste din ea, cel care s-o facă să-i geamă numele prelung, în timp ce ea i se dăruieşte, pentru că nu te cred! continuă să-mi vorbească şi fără să mai stau pe gânduri, îi servesc un pumn direct în faţă, trântindu-l pe jos.

Îl aud smiorcăind-se, încercând să-şi oprească sângerarea, în timp ce se ridică de jos şi spune printre dinţi:

— Eşti al dracului de îndrăgostit de ea, altfel n-ai reacţiona cum ai reacţionat acum, spărgându-mi nasul a nu ştiu câta oară, idiotule! îmi urlă în faţă, în timp ce se ţine de nas ca să-şi oprească sângerarea. Dacă nu faci cât mai curând ceva, ai s-o pierzi pentru totdeauna!

Scrâşnesc din dinţi şi, fără să mai adaug vreun cuvânt, ies din baie, lăsându-l pe Andy în agonie. Mă îndrept nervos direct spre masa la care am stat. O iau de mână pe tipa care mi-a ţinut până acum companie şi ies din club. Trebuie să scap de toată frustrarea pe care o am în acest moment, altfel îl snopesc pe Andy în bătaie şi nu va fi bine.

Îi fac semn tipei să urce în maşină şi ea face întocmai, aşezându-se în scaunul pasagerului şi, de îndată ce urc la volan, bag cheia în contact şi plec în trombă spre casă. Nu ştiu cât e ceasul, dar nici nu-mi pasă. Apăs ambreiajul şi schimb viteza, accelerând într-un final, în timp ce mâna tipei se aşază pe piciorul meu, îndreptându-se uşor câte uşor spre membrul ce aproape că-mi rupe atât boxerii, cât şi blugii pe care îi am, căpătând proporţii. Mâna tipei îl stimulează continuu.

Se pare că nu mai are răbdare, însă nu ştie ce-o aşteaptă. Sunt turbat, nu altceva, în momentul de faţă. Virez spre dreapta şi de îndată ce ajung în dreptul casei şi porţile de fier se deschid, parchez în curtea spaţioasă, apoi ies din maşină şi mă îndrept să-i deschid tipei. O ajut să coboare, o iau de mână şi o trag după mine înăuntru. Urcăm scările şi, odată ajunşi sus în dreptul dormitorului meu o izbesc de perete, la propriu, şi încep s-o sărut animalic, strângându-i coapsele şi făcând-o să geamă puternic.

Pe cât de puţin îmi pasă de sora mea în acest moment, pe atât îmi pasă să-i dau o lecţie Christinei. Cum a putut să-mi facă una ca asta? De ce l-a sărutat? De ce? Deschid uşa dormitorului şi-o împing pe tipă înăuntru, apoi trântesc uşa în urma noastră, probabil trezind pe toată lumea. De îndată ce o împing cu piciorul şi încep s-o dezbrac pe blondă, apoi pe mine de hainele incomode, sfârşesc prin a o trânti, la propriu, în aşternuturi. Deschid sertarul de la noptiera de lângă pat şi scot un prezervativ. Mă urc deasupra tipei, îmi introduc o mână între coapsele ei şi încep să-i stimulez feminitatea, făcând-o să geamă prelung. În secunda următoare mă pomenesc cu ea deasupra mea. Buzele ei îmi ating uşor pielea, coborând tot mai mult spre abdomen şi încep

să respir sacadat, de îndată ce ajunge în dreptul bărbăţiei mele. Buzele acesteia se mulează uşor în jurul membrului deja întărit şi începe să-l guste, să-l introducă adânc în gură, făcându-mă să gem în extaz.

Să fiu al dracului dacă nu i-o trag ca un diavol în noaptea asta! îmi zic în sinea mea, respirând tot mai sacadat şi mai puternic. O opresc pe tipă, al cărui nume nici măcar nu-l ştiu – dar nici nu vreau să-l ştiu – şi-mi rulez prezervativul pe membrul întărit ca piatra. O întorc apoi pe tipă pe burtă, cu fundul în sus şi, fără să mai ţin cont de nimic, intru brusc în interiorul ei, făcând-o să ţipe de-a dreptul. N-are decât, oricum n-are cine s-o audă în afară de mine. Camera e izolată fonic, aşa că pot să-mi fac liniştit de cap.

Îmi mişc şoldurile cu duritate de vreo câteva ori, apoi mă opresc şi o întorc cu faţa spre mine, făcându-mi loc între coapsele blondei. Intru brusc în interiorul său umed şi cald încă o dată. Sunt al dracului de nervos, făcând-o de-a dreptul praf pe tipa care e cu mine acum în pat şi, de îndată ce mă prind cu mâinile de tăblia patului, încep să-mi mişc frenetic bazinul, intrând brutal în interiorul ei, eliberându-mă de tot ce-am acumulat. Acum că de abia mai respiră, mă prăbuşesc obosit pe saltea, cu ochii aţintiţi în tavan.

S-o ia naiba de viaţă! Ce dracu' îmi faci, Christina?

***

Îmi deschid cu greu pleoapele, simţindu-mi capul cum bubuie, de parcă cineva a trecut cu maşina de mai multe ori peste el şi oftez zgomotos. Stau întins în pat, uitându-mă minute-n şir la tavanul care stă să-mi cadă-n cap, cel puţin aşa îmi juca feste mintea, ca mai apoi să-mi închid ochii la loc. Încerc să mă concentrez, amintindu-mi, într-un final, de ce-am făcut noaptea trecută. Practic l-am luat pe Andy la bătaie pentru că a îndrăznit s-o sărute pe Christina şi s-a mai şi mândrit cu asta.

Fir-ar să fie! Arunc o privire prin încăpere şi într-un final dau de două braţe bronzate artificial ce se întind şi se încolăcesc în jurul taliei mele, realizând că în pat lângă

mine stă aceeaşi blondă destul de apetisantă, pe care am cules-o azi-noapte din club şi căreia i-am tras-o până n-a mai ştiut de ea. Însă îmbrăţişarea ei nu se compară deloc cu cea a Christinei. Şi crede-mă că ştiu cum se simte. Am dormit destule nopţi la ea în cameră. Şi ce mama naibii am cu blondele în ultima vreme? Înainte nu conta că e brunetă, roşcată, şatenă, ciocolatie sau blondă, însă acum parcă numai pe blonde le prefer şi nu înţeleg de ce.

Christina nu e deloc blondă şi asta îmi place. Oare din cauza asta tind să aleg de fiecare dată câte o blondă, doar ca să nu mi-o imaginez pe ea? Scutur uşor din cap şi încerc să nu mă mai gândesc la Christina sau la orice altceva, dar îmi e destul de greu să nu o fac, mai ales când ştiu că Andy i-a sărutat buzele pe care le sărutam eu odată. Îmi doresc să i le sărut la nesfârşit, să i le gust, să... Încerc să-mi revin şi mă uit din nou la blonda siliconată de lângă mine. De ce-mi doresc ca în locul ei să fie Christina? Ce naiba îmi face fata asta? Îmi iau telefonul de pe noptiera de lângă pat şi-l verific, constatând cu stupoare că e trecut de douăsprezece după-masa, iar tipa trebuie să dispară, de preferat, înainte ca fetele să ajungă de la liceu. Nu vreau s-o găsească aici. O îmbrâncesc puţin pentru a o face să se trezească, dar se ghemuieşte la loc pe pieptul meu şi asta mă enervează. Urăsc când toate încearcă să se agaţe cât mai bine de mine, dar nu le merge deloc, pentru că, într-un final, tot reuşesc să mă descotorosesc de ele.

— Trebuie să pleci! îi spus pe un ton uşor nervos, în timp ce mă ridic brusc din pat şi mă aşez pe marginea acestuia.

— Atât de repede? mă întrebă, ridicându-se şi postându-se în spatele meu.

Mâinile ei încep să-mi mângâie pieptul gol, presărând în acelaşi timp sărutări umede în zona gâtului, dar simt că nu mai am starea necesară de aşa ceva şi nici nu e momentul potrivit acum pentru dulcegării. O prind strâns de mâini şi o dau la o parte, uitându-mă nervos la ea.

— Până ies din duş, să nu te mai găsesc aici sau în casa mea! îi spus pe un ton autoritar, făcând-o să se cutremure. M-ai înţeles?

Ea dă afirmativ din cap, apoi se îmbrăcă cât de repede poate şi iese val-vârtej din dormitor, lăsând uşa întredeschisă în urma ei. Pot să-i aud cu uşurinţă de-aici tocurile tropăind pe scări, apoi uşa de la intrare trântindu-se în urma ei. A plecat! Răsuflu uşurat, ridicându-mă aşa gol, doar în costumul lui Adam, spre uşă ca s-o închid la loc. De îndată ce învârt cheia în broască, intru în baie şi fac un duş rapid. Ziua de azi am de gând să mi-o petrec acasă, chiar dacă ar cam trebui s-o caut pe Katherine. Însă şi sora mea are nevoie de fratele ei, aşa că n-am de gând să mă răzgândesc.

Trag pe mine o pereche de pantaloni de trening lungi şi ies desculţ, la bustul gol din cameră, îndreptându-mă acum spre bucătărie, însă sunetul unei maşini cu câţiva cai putere la bord îmi captează atenţia şi realizez că Emma şi-a luat maşina la plimbare. Zâmbesc, ştiind că e destul de mândră de asta şi înaintez. Ajuns în bucătărie m-apuc să-mi pregătesc un bol de cereale cu lapte, nu de alta, dar n-am niciun chef de altceva la ora asta, pe care îl mănânc cu poftă.

— Încă mai mănânci cereale ca un copil mic? mă dojeneşte Emma destul de amuzată, de îndată ce intră în bucătărie şi mă observă.

— Nu-mi aduc aminte ca cineva să fi interzis adulţilor să mănânce aşa ceva, îi întorc vorba şi o privesc ridicând o sprânceană.

Ce naiba face şi ce-i cu toate pungile alea? O văd că începe să desfacă, rând pe rând, fiecare pungă-n parte, în timp ce Christina intră cu altele. Parcă erau la şcoală sau nu?!

— Chiar a fost nevoie să cumperi tot mall-ul? o dojeneşte Christina pe Emma, în timp ce lasă plasele pe masă. Nici nu ştiu la ce-ţi trebuie toate astea. De fapt, jumătate din cumpărături sunt ale câinelui pe care ţi l-ai luat, continuă ea s-o dojenească. Mai să mă înec când aud cuvântul *„câine”*.

De ce mama naibii...? De fapt, ştii ceva, nici nu vreau să ştiu, nu de alta, dar sora mea poate fi o cheltuitoare înnăscută, care-şi cumpără absolut tot ce vrea. Am făcut greșeala să-i ofer totul, iar acum zici că nu se mai poate opri din a cumpăra, inclusiv lucruri fără rost. Îl compătimesc de pe acum pe tipul care îi va deveni la un moment dat iubit.

— Voi două nu trebuia să fiţi la şcoală? le iau la întrebări, savurând în continuare din bolul cu cereale.

Ochii Christinei mă privesc destul de blând. Roşeşte în obraji şi nu înţeleg de ce. S-a întâmplat ceva azi-dimineaţă şi nu-mi aduc aminte eu sau e din cauză că l-a sărutat pe Andy? Nu-mi pot da seama, dar am să aflu. O privesc destul de încruntat şi mai iau o gură din bolul cu cereale, făcând-o să-şi întoarcă privirea într-o altă parte.

— E weekend, tontule! Pe ce planetă trăieşti? glasul surorii mele mă scoate din visare şi mă încrunt, în timp ce pun bolul gol în chiuvetă.

Un lătrat micuţ ne captează deodată atenţia, de îndată ce un ghemotoc de blană intră foarte voios în bucătărie, dând din codiţa lui mică. Trebuie să recunosc că sunt tare drăgălaşi cățeii chow–chow, cu atât mai mult acesta că e un pui.

— Va trebui să ai mare grijă de el, dacă tot l-ai vrut, îi spune Christina surorii mele, luând blăniţa aceea umblătoare în braţe.

O privesc atent la felul în care se joacă cu câinele. Îşi atinge năsucul mic de al câinelui şi îi zâmbeşte dulce.

Ok, de ce naiba mă imaginez în locul câinelui?

— Asta nu înseamnă că nu mă poţi ajuta, se aude vocea Emmei, în timp ce mângâie ghemotocul din braţele Christinei. De ce crezi că am luat câte două din fiecare? O parte vor fi la tine în cameră şi cealaltă parte la mine, îi spune zâmbitoare. Împărţim totul.

— Norocul tău că ador cățeii, iar ghemotocul acesta mititel mi-a intrat la suflet, deci... s-ar putea să ţi-l fur, glumeşte Christina pe seama surorii mele, în timp ce eu nu fac decât să le ascult.

— Nu mă deranjează, îi răspunde sora mea amuzată. Când nu-l ai pe Andy lângă tine, te încălzeşte Azriel. Nu vezi ce ghemotoc de blană e?

— Azriel? o întreabă de îndată ce aude numele pus de sora mea câinelui. Şi ce treabă are Andy cu toate astea? o întreabă din nou destul de nedumerită şi, sincer, aş vrea să ştiu şi eu până unde se întinde discuţia asta. E doar un amic, Emma, nimic mai mult, îi explică Christina surorii mele. Însă, pe mine nu mă păcăleşte aşa de uşor.

Ştiu bine ce-au făcut, iar asta mă scoate din minţi!

— Azriel! E nume de înger sau de demon, din câte ştiu, îi explică sora mea. Cât despre Andy, ei bine, mi se pare că te cam place... Nici nu-i de mirare că e mai tot timpul pe lângă tine, continuă ea să vorbească ca şi cum nici n-aş fi aici de faţă. Revin imediat! adaugă şi iese din bucătărie, lăsându-mă doar cu Christina şi cu căţelul voios.

Mă sprijin mai bine de blatul mesei, încrucişându-mi braţele la piept, şi o privesc în continuare la cum se joacă cu Azriel. Felul în care îşi mişcă corpul atât de natural, fără pic de efort, o face să fie atât de senzuală, de parcă m-ar chema spre ea s-o ating, s-o răsfăţ. Fir-ar să fie! Fără să mai stau pe gânduri, mă reped spre Christina şi-o prind de braţ, de îndată ce lasă ghemotocul jos, şi-o întorc cu faţa spre mine, dintr-o singură smucitură. Mă priveşte nedumerită, neînţelegând ce m-a apucat, dar nu-i dau timp să reacţioneze în niciun fel şi-mi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o cu foc.

Cât de dor mi-a fost de buzele astea! Îmi aşez palmele pe coapsele ei, alunecând mai apoi pe picioare în jos şi-o salt în braţele mele. O urc cu fundul pe blatul mesei şi-mi fac loc între coapsele ei, apoi o trag cât mai aproape de mine, chiar dacă protestează, şi-mi mut buzele pe linia pulsului de pe gâtului ei, smulgându-i un geamăt înfundat.

— Augustin, nu! Augustin, opreşte-te! mă roagă revoltată, în timp ce mă împinge şi mă trezesc plesnit destul de puternic peste faţă, de îndată ce-i dau drumul.

Îi prind încheieturile şi i le duc la spate, imobilizând-o complet, în timp ce privirea mea o fulgeră până-n străfundul sufletului ei.

— Pe mine mă plesneşti, dar pe Andy îl laşi să te sărute? o iau la rost şi mă uit nervos la ea.

— Ce tot îndrugi acolo? mă întreabă revoltată, încercând să se elibereze. De unde-ai mai scos-o şi pe asta? continuă ea să-mi pună întrebări, privindu-mă cu ochii mari.

— Nu încerca să mă minţi! o ameninţ la fel de nervos.

— De ce naiba să mint? Andy nu m-a sărutat, nici măcar nu m-a atins! urlă ea, în timp ce mă priveşte în ochi. Şi ce-ţi pasă ţie dacă m-a sărutat sau nu? mă ia la întrebări şi mai revoltată, zbătându-se în braţele mele. Nu e ca şi cum aş fi a ta şi numai a ta! se răsteşte din nou la mine. Dă-mi drumul, cretinule! urlă şi mai tare şi-i dau drumul până la urmă.

O privesc cum sare jos de pe blatul din bucătărie şi iese val-vârtej, nu înainte de a-l lua pe Azriel cu ea.

Fir-ar să fie!

***

A trecut mai bine de jumătate de zi de când n-am mai dat deloc cu ochii de Christina. Ori mă evită, ori e plecată cu Andy pe undeva. De ce naiba mă tot gândesc la asta? Are tot dreptul să umble cu cine vrea şi să se sărute cu cine vrea. Asta îmi reaminteşte că trebuie să-i rup, cât de repede, picioarele lui Andy pentru că m-a minţit în legătură cu sărutul acela. Dacă Christina nu m-ar fi privit în ochi când mi-a spus că Andy nici n-a sărutat-o, nici n-a atins-o, n-aş fi crezut-o nici măcar pentru o clipă. Lătratul lui Azriel se aude din balcon, captându-mi atenţia, aşa că mă ridic din pat. Ghemotocul acela mic mă întâmpină în prag, lătrând şi dând din codiţa lui mică, făcându-mă să zâmbesc. Bine, bine! Nu trebuie să vă amuzaţi aşa, dar potaia asta mică îmi cam place, într-un fel.

Ies în balcon, jucându-mă cu mititelul şi-o observ pe Christina stând întinsă în balcon, înconjurată numai de cărţi, caiete şi multe altele, dar cu căştile în urechi, ascultând probabil muzică. Îl iau pe Azriel în braţe şi amândoi o privim îndelung, făcându-şi temele. Pare destul de încurcată în ceea ce face, aşa că mă apropii şi mă aşez jos lângă ea, împreună cu Azriel. Nici măcar nu şi-a dat seama că sunt aici. Oftez şi-i scot o cască din ureche, captându-i atenţia.

— Dacă ai chef de glume proaste, caută pe altcineva! se răsteşte la mine, expediindu-mă fără ezitare.

— Ai nevoie de ajutor? o întreb fără să iau în seamă ce mi-a spus.

Oftează scurt, apoi se întoarce cu privirea spre mine şi-mi spune:

— Doar dacă ştii să faci o analiză literară a operei lui William Shakespeare, *Romeo şi Julieta*, mă pune ea în teamă. Trebuie să recunosc că iubesc opera aceea. Sau poate ştii să scrii un eseu despre iubirea imposibilă dintre Romeo şi Julieta ori să realizezi caracterizarea fiecărui personaj în parte, continuă să-mi vorbească şi-i zâmbesc cu subînţeles.

Ei bine, ştiu câte ceva despre această operă a lui William Shakespeare, iar *Romeo şi Julieta* este pentru mine una dintre operele literare preferate. Ce? Aţi crezut că un nebun ca mine n-are habar de literatură. Ei bine, cred că v-aţi cam înşelat, dar rămâne între noi.

— *„Iubite văr, îţi spun pe şleau: greşeşti!*

Iubita mea nu poate fi ochită vreodată de săgeata ascuţită

De Cupidon, căci e neprihănită, ca Diana şi la fel de înţeleaptă.

Ea nu asculta-o îndrăgostită şoaptă,

Nicio privire dulce. N-o încântă nici aurul ce-ar ispiti şi-o sfântă.

Bogată-n frumuseţe: dacă moare, s-a stins şi vraja ei fermecătoare.”, îi recit frânturi din text şi-o observ cum mă priveşte uimită.

— Cine-ar fi crezut că şi la asta te pricepi! îmi spune într-un târziu, pe un ton uşor amuzat.

— Să spunem că sunt plin de surprize, îi răspund, zâmbindu-i pervers. Aştept!

Îmi îndrept privirea spre Azriel şi mă trezesc cu o limbă peste faţă din partea lui.

Ce-ţi mai place! constat acum că mă linge din nou.

— Ce aştepţi? mă întreabă Christina nedumerită, în timp ce-şi trece privirea prin foi, apoi şi-o întoarce spre mine.

— Ce-ar spune Benvolio mai departe? o provoc să recite, fiind curios dacă ştie.

Înainte să-şi dea seama ce fac, îi iau cartea şi o închid, îndemnând-o să-mi recite. Nu vreau să trişeze.

Oftează prelung, apoi mă ţinteşte cu privirea şi-mi spune:

— *„Vrea să rămână-în veci neprihănită?”* îmi răspunde.

— *„Da, asta vrea... Urmarea e cumplită.*

Căci frumuseţea va pieri odată

Cu ea, ca o avere fermecată, cu frumuseţea lumii viitoare.

E prea frumoasă, prea stăruitoare

În hotărâta ei neprihănire,

Să fie-în veci cuprinsă de iubire.

Ea s-a jurat că-n veci să nu iubească, prin chinul meu, virtutea să-şi sporească

Făcând, prin jurământul ei barbar, din mine-un mort, ce mai trăieşte doar

Nefericirea-i astăzi să ţi-o spuie.”, continui să recit din *Romeo şi Julieta*, făcând ca privirea ei pierdută în a mea să mă facă să mă apropii şi mai mult de ea.

— *„Ascută-mi doar povaţa: alt leac nu e*

Decât să încerci să uiţi. Cred că se poate.”, continuă şi ea să recite şi pot să observ cu uşurinţă felul în care pieptul ei urcă şi coboară ritmat.

— *„Învaţă-mă atunci să uit de toate!”*, continui.

— *„Îndreaptă-ţi ochii spre alte frumuseţi.”*

— *„Atunci s-o iubesc mai mult mă înveţi!*

Căci măştile atât de norocoase

Să ascundă chipul celor mai frumoase

Sunt negre şi icoana ce-ascunde sub ele bietei inimi îi răspunde şi mai duios. Cum poţi avea puterea, când ai orbit, să uiţi ce-a fost vederea,

Comoara scumpă azi pe veci pierdută?

Arată-mi o femeie neîntrecută în farmece – şi-o să mă las rece. Fiindcă-mi dă prilej să văd că o întrece.

Cu farmecu-i divin, fermecătoare. Rămâi cu bine. Nu mă înveţi uitarea.", continui din nou să-i recit, iar în momentul acesta îmi vine s-o sărut al naibii de mult.

— *„De voi găsi un leac, ţi-l spun, vezi bine,*

Sau mor îndatorat faţă de tine", e tot ce-mi mai spune, înainte ca buzele mele să le acapareze cu totul pe ale ei, într-un sărut ce de mult se lăsa aşteptat.

Îmi înfig o mână în părul său moale şi adâncesc şi mai mult sărutul. Îmi doresc ca momentul ăsta să nu se mai termine niciodată, în timp ce micul ghemotoc latră lângă noi. Mă apropii, aproape urcându-mă peste trupul ei fierbinte, însă totul se risipeşte de îndată ce tunetele şi fulgerele împânzesc întreg cerul, făcând-o pe Christina să tresară speriată. E doar o mică ploaie. Doar n-o sperie asta? Dau s-o sărut din nou, dar mă opreşte.

— Trebuie să..., începe să spună, dar lasă fraza neterminată, iar eu ştiu exact ce vrea să facă.

Oftez prelung, mă resemnez pe moment, dar jur că-n noaptea asta nu mai scapă de mine. N-am de gând să mai dau înapoi. O ajut să-şi strângă lucrurile, luându-l şi pe Azriel cu ea, chiar înainte ca ploaia să ne ude complet. Pe mine nu mă deranjează, aşa că rămân să mă calmez, înainte să fac un lucru nebunesc, acel lucru pe care mi-l doresc de mult să-l fac.

Am de gând să gust din ea, am de gând s-o fac a mea!

– Capitolul 9 –

Christina Hera
„O noapte fierbinte”

— Ah, Doamne! oftez, în timp ce mă preling pe lângă pat în jos, îmbrăţişând ghemotocul de blană, de îndată ce mi-am lăsat temele deoparte.

Numai chef de ele nu mai am. Ce naiba tot fac? L-am lăsat să mă sărute din nou, a nu ştiu câta oară, chiar dacă mi-am jurat că n-am s-o mai fac. De data aceasta chiar m-am lăsat purtată de val. Dialogul dintre noi a devenit atât de pasional, sfârşind prin a ne săruta. De n-ar fi fost vremea asta capricioasă, tunetele şi fulgerele, ca să mă scoată din visare, cu siguranţă am fi ajuns să facem dragoste acolo în balcon. De ce mama naibii vorbesc de dragoste? El nu simte ceea ce simt eu şi asta chiar doare. Mă tem că-ntr-o bună zi am să-i cedez cu totul. Mă întind pe pat şi aţintesc tavanul cu privirea. Îmi duc o mână spre buze de parcă buzele lui mai sunt tot acolo, sărutându-mă. Închid ochii preţ de câteva secunde şi-mi simt lacrimile, rostogolindu-se pe obraji. Felul în care m-a sărutat a fost atât de pasional, atât de tandru, atât de blând, încât am fost la un pas să-i cedez, dacă nu ne-ar fi întrerupt dezlănţuirea cerului. Felul în care are grijă de mine, chiar şi atunci când nu am nevoie, îmi dă de înţeles că-i pasă. Însă, de fiecare dată când devine un nemernic şi dă cu bâta-n baltă, nu mai ştiu cum ar trebui să mă port cu el, ce să-i spun şi ce nu.

Mă derutează că e atât de schimbător. La naiba! Corpul meu răspunde atât de uşor impulsurilor sale nebuneşti, făcându-mă să-mi doresc mai mult şi mai mult de fiecare dată. Acum a reuşit să mă excite într-atât încât să mă ud între coapse. Drace! Dac-ar fi aici, acum, l-aş lua la bătaie, cât e el de mare! Da, mă amăgesc singură. Ştiu că voi sfârşi prin a mă urca peste el, la propriu. De ce mi-a fost dat să mă îndrăgostesc tocmai de fratele prietenei mele cele mai bune?

— Încetează, Christina! Încetează să mai crezi că poate vedea ceva la o fată ca tine. Lui nu-i pasă de sentimentele tale, tot ce vrea e să te bage în patul lui şi atât. Încetează! mă dojenesc de una singură cu voce tare, strângând ghemotocul şi mai tare în braţe. Primesc în schimb cel mai dulce pupic de la Azriel.

Zâmbesc, îmi şterg fugitiv lacrimile ce-au început să-mi curgă nestingherite şi-l smotocesc un pic pe Azriel. E atât de drăgălaş mititelul, încât îţi este imposibil să nu zâmbeşti atunci când îl vezi.

Îmi frec nasul de năsucul său umed, primind din nou un pupic de toată frumuseţea. Inspir adânc şi mă adun de pe jos, de îndată ce o uşoară ciocănire în uşa dormitorului îmi captează atenţia.

— *Chris, sunt eu. Pot să intru?* glasul Emmei se aude de dincolo de uşă. Cu siguranţă a venit să-l ia pe Azriel.

Inspir adânc, încă o dată, în timp ce mă îndrept spre uşă cu blăniţa în braţe şi, după ce-mi aşez mâna pe clanţă, îi deschid şi o las să intre înăuntru. Se repede spre Azriel şi mi-l fură la propriu din braţe, smotocindu-l. Se pare că micuţul acesta a devenit cel mai important membru al familiei într-un timp relativ scurt.

— Şi? Ce-ai de gând să faci? mă întreabă, în timp ce se joacă cu Azriel.

Dau să-i răspund, însă fulgerele ce împânzesc întreg cerul luminează camera, făcându-mă să tresar. Urăsc fulgerele, încă de când am fost scoasă de tata afară din casă pe o vreme ca asta. M-a ţinut pe întuneric. Fulgerele erau singurele care-mi luminau calea. Şi toate astea numai pentru că n-am fost în stare să-nvăţ o idioată de poezie, după cum îşi dorea el s-o învăţ. Aveam doar nouă ani. Un fulger a trăsnit atunci la câţiva paşi de mine, înfiorându-mă de-a dreptul. Ei bine, de atunci mi-e frică de ele.

— Vrei să rămân cu tine la noapte? mă întreabă Emma, de îndată ce-mi vede tresărirea.

Sincer, nu ştiu ce să zic, însă dacă rămâne s-ar putea să mă apuc de plâns şi nici nu ştiu cum i-aş explica unele lucruri. Chiar nu vreau să se îngrijoreze şi ea din cauza mea. Viaţa mea a devenit şi mai complicată. Doamne!

— E ok şi aşa mai am mult de învăţat, deci voi fi bine. O să las lumina aprinsă, îi răspund repede, asigurând-o că voi fi bine, cât de cât. Dar, înainte de toate, am să fac un duş lung, continui să-i vorbesc zâmbind.

— Atunci te las. Eu şi Azriel o să ne uităm la un film în camera mea şi cu siguranţă voi adormi înainte ca filmul să se sfârşească, îmi spune, făcându-mă să-mi amintesc de data trecută când a adormit, încă de la începutul filmului.

Zâmbesc, în timp ce-i conduc şi închid uşa cu cheia, acum că au ieşit din cameră. Nu ştiu de ce fac asta, însă puţin îmi pasă acum. Trebuie neapărat să-mi schimb hainele astea. Nu de alta, dar sunt cam transpirată pe tot corpul şi umedă al naibii de rău între coapse, iar sânii mei au devenit cam sensibili. Fir-ar să fie! Îmi frec faţa cu palmele şi, în cele din urmă, mă îndrept spre dulap. Îl deschid, iau un prosop pufos şi destul de colorat, pijamalele albastre, cumpărate recent, formate dintr-o pereche de pantaloni trei sferturi, ca nişte colanţi, şi un maiou cu breteluţe subţiri. Îmi mai aleg şi o pereche de lenjerie intimă din bumbac, apoi mă-ndrept spre baia din camera mea. Ştiu. Am zis că fac un duş, dar sincer ar merge mai degrabă să-mi umplu cada cu apă, sperând ca într-un final să scap de nenorocita asta de fierbinţeală ce mi s-a instalat în corp. Oftez prelung şi mă îndrept spre baie.

Dau drumul la apă, apoi torn puţin din spumantul meu preferat, ciocolată şi trandafiri, şi încep într-un final să scap de toate hainele de pe mine, aruncându-le în coşul cu rufe murdare. Intru în cadă, cu câte un picior, pe rând şi las ca apa să-mi înghită corpul, relaxându-mi fiecare muşchi în parte. Câteodată simt nevoia să mă răsfăţ, aşa că torn în palme o cantitate destul de mare din lichidul uşor parfumat şi îmi săpunesc bine trupul. După ce termin cu ritualul corpului, trec la părul pe care îl îngrijesc cu mare atenţie. Tunetul ce se aude cu putere mă face să tresar din nou.

Fir-ar să fie! N-am nimic cu ploaia, ba dimpotrivă chiar îmi face plăcere să stau în ploaie, mai ales dacă e o ploaie caldă de vară, însă ceea ce mă sperie sunt fulgerele, trăsnetele şi tunetele. Mă îngrozesc exact ca pe un copil mic. Nu ştiu sigur câte minute au trecut de când sunt în baie, dar tind să cred că au trecut cel puţin douăzeci de minute de când zăbovesc în cadă. Aburii s-au împrăştiat în întreaga încăpere. Îmi închid ochii preţ de câteva minute şi încep să-mi muşc destul de violent buza de jos, gândindu-mă la sărutul pe care mi l-a oferit Augustin acum câteva minute. În momentul acesta simt din ce în ce mai intens o pulsaţie, arzând frenetic între coapsele mele, dorindu-mi ca el să fie aici şi să mă atingă. De ce naiba îmi doresc asta? Dar trebuie să recunosc că nu e nici prima, nici ultima dată când îmi doresc ca el să mă atingă, când îmi doresc să-i cedez şi să-l las să facă ce vrea cu corpul meu, chiar dacă ştiu că e complet greşit. Fără să-mi dau seama prea conştient ce fac, îmi strecor o mână între coapse şi fac ceva ce n-am mai făcut până acum. Îmi ating feminitatea printr-un gest pervers, în timp ce buzele mele întredeschise lasă să-mi scape printre ele un geamăt de plăcere. Fir-ar să fie!

Ce naiba fac? Cu siguranţă am luat-o razna. Sar ca arsă şi ies naibii din cadă, înainte să mai fac altceva, apoi îmi şterg bine corpul, iar părul mi-l înfăşor într-un alt prosop. Îmbrac apoi hainele, îmi şterg bine părul, în timp ce mă privesc în oglinda de pe perete, şi realizez că de foarte mult timp n-am mai purtat ochelarii, pentru că n-am mai avut ameţeli. Când naiba a trecut atât de repede timpul? Dacă stau bine să mă gândesc, mai am puţin şi sunt majoră. Oftez. Aşez prosopul înapoi în suport şi ies din baie, însă, de îndată ce observ silueta lui Augustin, stând pe marginea patului, butonând atât telefonul meu, cât şi al lui, mă opresc în loc. Ce naiba caută aici? Nu-mi place când cineva umblă printre lucrurile mele, aşa că mă îndrept spre el şi-mi smulg telefonul din mâna lui, captându-i atenţia.

— Ştii, nu e frumos să umbli prin lucrurile altora! îl dojenesc uşor nervoasă.

— Ai ceva de ascuns? mă întreabă şi mă uit perplex la el.

Nu-mi vine să cred că mă întreabă aşa ceva. Chiar dacă n-am nimic de ascuns, trebuie el să-mi umble prin lucruri?

— Ce naiba să am de ascuns şi cui? îi răspund uimită, tot cu o întrebare.

Ochii lui pătrunzători mă privesc cum n-am văzut să mă mai fi privit până atunci şi înghit în sec, făcându-mă să mă simt ciudat şi să mă fâstâcesc. Ceva nu e în regulă, dar ce? Îmi simt inima bătând cu putere în piept, în timp ce Augustin se ridică în picioare, fără să-mi mai răspundă şi se apropie tot mai mult de mine, însă îl iau prin surprindere de îndată ce încep să fac un pas înapoi. Un sentiment ciudat mă învăluie cu cât se apropie, neînţelegând ce vrea să facă. Dau să păşesc mai în spate, însă nu mai am unde. Spatele meu e lipit până la refuz de uşa dormitorului. Îl observ aplecându-se puţin şi rămân perplex, neînţelegând nici acum ce vrea să facă, însă de îndată ce mă văd cu capul în jos şi pusă cu burta pe unul dintre umerii lui, intru în panică.

— Augustin, lasă-mă dracului jos! Ce naiba faci? încep să protestez, lovindu-l cu pumnii în spate. Nu mă ia în seamă şi se îndreaptă spre balcon, unde constat că sunt acum.

Înțeleg imediat ce vrea să facă şi încep să mă zbat, dar mă trezesc cu o palmă zdravănă peste fund, făcându-mă să-mi strâng ochii de durere, din cauza usturimii provocate. Aproape că-mi dau lacrimile. La naiba! El şi palmele lui, deşi tind să cred că-i cam face plăcere să mă plesnească peste fund, mai tot timpul.

— Lasă-mă jos, nebunule! protestez din nou, simţind stropii ce cad din cer, acum că suntem afară pe balcon. Tu n-auzi? Eşti surd? urlu la el şi mă trezesc cu încă o palmă zdravănă peste fund, făcându-mă să icnesc.

Cu siguranță îmi e roşu fundul acum. De mă mai plesneşte încă o dată, nu voi mai putea sta în şezut o săptămână. Îl omor! Deja sunt udă leoarcă. Grozav! O să fiu nevoită să fac un duş cât mai fierbinte ca să mă încălzesc, nu de alta, dar deja pielea mi s-a făcut ca de găină din cauza frigului

şi, cum sunt rea de frig, mă încălzesc greu. Aud uşa dormitorului deschizându-se şi realizez că nu are cum să fie uşa camerei mele. Tocmai mă uit înspre ea şi constat că e a lui. Am dat de dracu...

Cum naiba mai scap din asta? Ori de câte ori a mai dormit la mine în cameră, încercând să mă calmeze pentru că un coşmar nu-mi dădea pace, era altfel. N-a îndrăznit să facă nimic mai mult decât un sărut, însă acum sunt în camera lui şi nu ştiu ce-i trece prin minte. Mă simt pusă în picioare, aşa că îl iau prin surprindere şi-l plesnesc cât pot de tare peste faţă pentru îndrăzneala lui. Nu-mi pasă ce naiba are el în mintea aia a lui îngustă, dar eu nu rămân aici. Fără să spun ceva sau să aştept ca el să spună ceva, mă îndrept nervoasă spre balcon, dar mă simt prinsă de braţ şi întoarsă cu faţa spre el. Dau să-l mai plesnesc încă o dată, dar mă ia acum el prin surprindere, de îndată ce-mi prinde ambele mâini la spate, imobilizându-mă.

— Să văd acum ce mai poţi să faci? mă întreabă.

— Dă-mi drumul, idiotule! urlu la el, în timp ce mă zbat ca să mă eliberez. Puterea lui e de două ori mai mare decât a mea, dar tot nu mă las.

— Te fac eu să-ţi dai drumul, dar în alt sens vorbind! îmi spune pe un ton pervers şi înghit în sec.

S-o crezi tu asta! N-am de gând să-l las să-mi fure inocenţa, nu când nu sunt de acord cu aşa ceva. Mă simt obligată, nu ca şi cum aş face asta de bună voie, deşi într-un anume fel chiar îmi doresc ca el să fie cel căruia să-i dăruiesc ce am mai de preţ, însă... nu în momentul acesta. Nu mă simt încă de pregătită pentru o noapte nebună. Încep să cred că n-o s-o lase baltă, aşa că mă zbat în continuare să ies din strânsoarea lui. În zadar... Tot nu-mi dă drumul.

— Dacă nu-mi dai drumul, o să te acuz de viol şi de corupere de minori! îl ameninţ eu nervoasă, dar şi puţin speriată că nu voi reuşi să-l înduplec.

— Cine ai impresia că te va crede? mă întreabă şi încremenesc.

Sincer? La asta nu m-am gândit... Sunt speriată de moarte şi încep să tremur. Cum naiba mai scap eu de-aici? Nu vreau asta, nu! Fără să realizez îmi curg lacrimile deja şi mă zbat în continuare ca să mă eliberez, însă nu pentru mult timp. Brusc mă simt eliberată. Se dă cu un pas mai în spate şi mă priveşte. Fără să mai stau pe gânduri, mă îndrept cu paşi repezi spre uşa ce dă în balcon şi de îndată ce o deschid dau să ies ca să fug în camera mea, însă un trăsnet neaşteptat, ce pare atât de aproape de noi, mă face să tresar speriată, ajungând în cele din urmă tot în braţele lui Augustin.

Când naiba a ajuns lângă mine?

— Te sperie fulgerele? mă întreabă blând, în timp ce-mi mângâie uşor spatele cu palma, stând amândoi în ploaie.

— Îhî, e tot ce reuşesc să îngăim, nefiind capabilă să mai scot vreun alt cuvânt.

Cum aş putea? Mă îngrozesc al dracului de rău şi, colac peste pupăză, Augustin tocmai mi-a descoperit punctul vulnerabil. O slăbiciune. Îmi ridic privirea din pieptul său, ce emană o căldură infernală, în ciuda faptului că stăm în ploaie, şi-l privesc preţ de o secundă. Mă desprind apoi cu uşurinţă din braţele sale şi mă îndrept direct spre camera mea, cu gând să intru cât mai repede sub duşul fierbinte ca să mă încălzesc. Doar cu câteva minute înainte făcusem o baie bună, iar în acest moment sunt nevoită să mai fac una, doar ca să mă încălzesc. Mă duc direct la baie, fără să-mi mai iau haine de schimb. Le voi lua după ce ies, nu de alta, dar mi-e frig. Scap repede de hainele umede de pe mine şi intru în duş, dând drumul apei treptat, de la cald spre aproape fierbinte.

Noaptea aceasta poate fi mai nebună decât de-atât? După cinci minute opresc apa şi ies, luând prosopul mare din suport, pe care mi-l înfăşor în jurul trupului. Ies înfrigurată din baie şi mă îndrept spre dulap. De îndată ce-l deschid, mare mi-e surprinderea când constat că toate hainele mele nu mai erau. *Ce naiba? Cum să se fi evaporat?* Mă întreb şocată în sinea mea, uitându-mă peste tot, doar dacă... *Augustin!* Ce

vrea să facă cu hainele mele? Dau să închid dulapul, dar ceva alb îmi captează atenţia, aşa că îmi strâng mai bine prosopul în jurul trupului, apoi iau materialul fin între degetele mele şi, după ce se desface, curgând în jos, realizez că e o cămaşă de noapte, destul de fină, cu un decolteu puţin cam adânc pentru gusturile mele, cu spatele gol, cu doar două breteluţe în zig-zag şi uşor lungă, terminându-se într-un colţ pe partea stângă. *Doar nu vrea să îmbrac asta?* mă întreb în sinea mea şi înghit în sec. Inspir adânc ca să mă calmez, dar nu prea reuşesc. Ce naiba să fac? Vibratul telefonului îmi captează atenţia, anunţându-mă că am primit un mesaj. Mă îndrept spre noptiera de lângă pat, cu cămaşa de noapte în braţe şi iau telefonul în mână. Mi-e şi frică să deschid mesajul primit, pentru că e de la Augustin, cu siguranţă. Acţiunile lui sunt nebunești de-a dreptul. Nici nu realizez când şi cum le pune la cale. Oftez prelung şi, în cele din urmă, deschid mesajul şi citesc.

„Îmbracă cămaşa de noapte şi-ţi vei primi hainele înapoi, în caz contrar, să văd cum te descurci cu o singură hăinuță, pentru că n-ai să le mai vezi."

Citesc încă o dată mesajul şi tot nu-mi vine să cred ce mi-a scris. Să-l ia naiba! Ce naiba mă fac acum? Ce mă poate enerva! Mă îndrept din nou spre dulap, rugându-mă în gând să nu-mi fi luat şi lenjeria intimă. De îndată ce deschid sertarul de jos al dulapului, răsuflu uşurată că o găsesc la locul ei. Îmi iau o pereche de chiloţi din bumbac, îi trag pe picioare în sus pe sub prosop, apoi îmbrac cămaşa şi las prosopul să cadă pe podea. Trebuie să recunosc că-mi place cum se simte materialul ăsta pe pielea mea. Arunc fugitiv o privire în oglindă. Observ că-mi vine ca turnată şi-mi place enorm cum arăt.

De unde ştie ce mărime port? Duc prosopul în baie, apoi revin în cameră şi mă bag în pat, nu înainte de a stinge lumina şi de a lăsa de veghe doar lumina slabă de la veioza

de pe noptieră. Trag plapuma subţire până sus şi încerc să adorm, ca să mă încălzesc. Nu ştiu câte minute au trecut de când s-au întâmplat toate astea, însă braţul ce se încolăceşte în jurul meu, puţin umed şi rece, mă face să tresar speriată, trezindu-mă cu totul din visare. Mă întorc, dar n-apuc să scot niciun cuvânt, că mă simt asaltată de buzele ce se lipesc brutal de ale mele, sărutându-mă. Ce naiba? Ştiu că nu poate fi decât Augustin. Şi totuşi mă sperie... Încep să-l lovesc cu pumnii, fără să-i răspund la sărut şi încerc să mă eliberez din braţele sale, dar nu reuşesc. Îi simt degetele trăgând de cămaşa mea în sus şi ştiu sigur ce vrea să facă. Dar eu nu vreau! Îl împing din nou şi din nou, reuşind într-un final, cumva, să mă eliberez şi să mă dau cu totul jos din pat, gâfâind. Îmi aşez mai bine cămaşa de noapte pe mine, gâfâind în continuare şi-l observ ridicându-se, la rândul său din pat. Se apropie de mine, destul de nemulţumit:

— Rămâi unde eşti! strig, dar nu mă ia în seamă. Mă priveşte pur şi simplu, cu o sclipire ciudată în ochi, ceea ce mă determină să mă dau tot mai în spate, până ajung în dreptul uşii.

Apăs pe clanţă, dar nu se deschide oricât aş încerca. Fir-ar să fie! La cât de rău îmi bate inima în piept, numai să deschid uşa cu cheia nu sunt în stare, aşa că renunţ şi dau să-l ocolesc, dar mă prinde de braţ şi mă trage spre el.

— Augustin, dă-mi drumul sau ţip! îi spun, trăgând de braţul meu ca să mă eliberez.

De ce nu mă lasă în pace? Doamne! Reuşesc, nu ştiu exact cum, să-mi eliberez braţul şi, fără să mai stau prea mult pe gânduri, ies în fugă în ploaia torenţială de afară, aproape să alunec pe gresie, şi mă îndrept acum spre camera lui. Proastă idee! Intru înăuntru, aşa plouată şi mă îndrept direct spre uşa dormitorului său, încercând să ies şi să fug în camera Emmei, cu pretextul că nu pot să dorm din cauza fulgerelor, pentru că mă sperie. Spre ghinionul meu, uşa e închisă cu cheia şi nici urmă de cheie. La naiba! Cum ies eu de aici? Zgomotul uşii de la balcon îmi captează atenţia.

Mă întorc, dar nu văd pe nimeni, fiind întuneric în cameră. Nu-mi place întunericul, dar nici fulgerele. Păşesc precaut spre uşa de la balcon, uitându-mă când în stânga, când în dreapta, şi nu văd pe nimeni, chiar dacă mă simt urmărită. În momentul acesta mă simt ca-ntr-un film de groază. Nu prea mă uit la filme de groază din simplul fapt că nu mai reuşesc să dorm noaptea, ba mai mult mă tem că mă bântuie personajele filmului.

Trag de uşa din sticlă într-o parte cu putere, dar nu se mai deschide. Nu, nu! Încerc din nou şi din nou, dar tot nimic. Panica mi se instalează deja. Ţip cât mă ţin plămânii în clipa în care mă simt întoarsă brusc. Aproape mă prăbuşesc pe podea din cauza sperieturii, însă braţele ce-mi înlănţuie trupul nu mă lasă să cad şi mă ridică înapoi.

— De ce-mi faci asta? îl întreb într-un târziu, plângând în pieptul său. El nu-mi răspunde, doar îmi mângâie subtil spatele.

De ce nu spune nimic? Mă enervează când nu spune nimic! Îmi ridic privirea spre a lui şi-l surprind privindu-mă intens cu o sclipire ciudată în ochi. Înghit în sec şi-mi întorc capul într-o parte, de îndată ce-şi apleacă chipul spre mine şi dă să mă sărute, dar nu-l las, aşa că buzele lui sfârşesc pe linia pulsului de pe gâtul meu, sărutându-mi pielea. Mă înfior cu cât buzele sale urcă spre lobul urechii şi simt fiori prin tot corpul. Mă excit... Mă strânge şi mai tare în braţe, fără posibilitatea de a mă elibera sau de a fugi undeva, şi de îndată ce buzele lui ajung în dreptul urechii, îmi şopteşte:

— Ai încredere în mine? mă întreabă senzual, iar eu încremenesc.

Cum poate să mă întrebe aşa ceva?

Clar că nu am încredere în el! Nu de alta, dar nici nu mi-a dat un motiv bun să am încredere în tot ce reprezintă el. Şi până la urmă chiar dac-aş avea, tot n-aş ceda.

— NU! răspund foarte sincer.

— Sincer, nici eu! îmi mărturiseşte, în timp ce-i simt buzele, curbându-se într-un zâmbet pe pielea mea.

Îmi întorc brusc privirea spre a lui, apoi îmi deschid din nou buzele uşor uscate şi-i spun:

— Dă-mi drumul, Augustin! Chiar vrei să mă omori? îl întreb, referindu-mă la sperietura pe care am tras-o acum câteva minute.

— Singurul mod în care vreau să te omor este de plăcere, micuţo! îmi răspunde, făcându-mă să înghit în sec, din nou.

Îi simt mâinile coborând uşor pe spate, aşezându-le mai apoi pe fundul meu, pe care mi-l strânge puternic între palme, făcându-mă să icnesc. Doamne, e mult prea aproape, însă nu de asta îmi fac griji acum, ci de faptul că-mi cam place, mai ales că fierbinţeala dintre coapse a revenit din nou, de data aceasta mai intens ca-nainte. Sincer, mi-e frică... Îl privesc în ochi, chiar înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele, şi începe să mă sărute atât de tandru, atât de pasional, în timp ce mă dezbracă. Mă determină, vrând, nevrând, să mă agăţ de trupul său aproape gol, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni de trening lung. Asta n-am de gând să fac.

Nu vreau să cedez, deşi corpul meu îmi cere cu totul altceva, cu toate că n-o arăt. Nu sunt pregătită să-mi pierd virginitatea, nu încă şi asta din simplul fapt că mă sperie gândul că voi suferi după aceea. Îl iubesc, cred că la modul cel mai serios, iar asta nu e bine deloc, deoarece el nu simte nimic pentru mine. Însă, felul în care mă atinge, făcându-mi trupul să tremure fibră cu fibră, felul în care mă sărută, toate astea îmi arată că-i pasă oarecum. Totuşi cred că mă amăgesc singură... Îmi simt braţele prinse şi încolăcite în jurul gâtului său, în timp ce buzele sale coboară uşor pe maxilar în jos şi sfârşesc pe linia pulsului de pe gâtul meu. Buzele mele întredeschise scot sunete... Gâfâi şi gem uşor pe măsură ce buzele lui îmi ating lobul urechii, sugându-l apoi în cel mai senzual mod.

— Ce-mi faci, micuţo? mă întreabă şi tot nu pot să-mi dau seama ce anume i-am făcut, însă în acest moment nici nu pot gândi coerent.

Palmele sale coboară foarte încet pe coapse în jos şi în cele din urmă mă simt săltată în braţele sale, îndemnându-mă să mă agăţ şi mai bine de el, în timp ce-mi încolăceşte picioarele în jurul său. Mă lipeşte complet de uşa din sticlă ce dă spre balcon, continuând să mă sărute şi să-şi plimbe mâinile nestingherite pe tot corpul meu.

— Augustin, nu sunt pregătită... îi spun, gâfâind, în timp ce-mi sărută gâtul şi-mi masează fundul, împingându-se din când în când cu bazinul în coapsele mele.

— Atunci te voi învăţa altceva, îmi răspunde printre săruturi, lăsând mai apoi să-mi cadă pe umăr o bretea a cămăşii de noapte, dezvelindu-mi unul dintre sâni.

Ah, Doamne! Gura lui se umple cu sânul meu şi începe să-l lingă, să-l guste cu patos. Îi simt limba, în care are pus un cercel, peste sfârcul meu deja întărit, făcându-mă să gem prelung şi să mă excit nebuneşte...

Fir-ar să fie! Mă saltă mai bine în braţele sale, dezlipindu-mă de uşa de sticlă. Se îndreaptă cu tot cu mine spre pat, în timp ce ochii lui pătrunzători mă privesc, aşa cum n-au mai făcut-o până acum, cu... iubire?! Cu siguranţă e doar în mintea mea. Mă întinde cu grijă pe pat, fără să întrerupă contactul vizual dintre noi şi-şi face loc între coapsele mele, aplecându-se peste corpul meu. La naiba! Inima mea bubuie atât de tare, încât mai are un pic şi-mi iese de tot din piept. Îmi deschid buzele, dorindu-mi să-i spun că vreau să-mi dea drumul, deşi corpul mă trădează, dar mi le închide la loc, punând un deget peste ele.

— Lasă-te dusă de val şi doar simte... mă roagă el atât de suav, încât cuvintele sale mă fac să mă cutremur, neştiind ce urmează să mi se întâmple.

Doamne, tremur toată, deşi practic încă nu mi-a făcut cine ştie ce, însă odată ce buzele lui îmi ating baza gâtului, coborând tot mai în jos în spre sâni, mă simt deja pierdută în senzaţiile pe care mi le oferă. Îşi pune palma pe umărul meu drept şi-mi dă la o parte breteaua, lăsând-o să cadă şi să-mi dezvelească astfel şi celălalt sân.

Mă simt ciudat aşa, pe jumătate goală în faţa lui, însă nu-mi dă deloc ocazia să mă simt stânjenită, revendicându-mi din nou buzele şi sărutându-mă cu poftă, în timp ce şoldurile sale se împing cu putere în ale mele.

E de-a dreptul excitat, la fel ca mine. Îi simt mult prea bine drăcuşorul lipit de feminitatea mea. Gem în sărut, cu cât se împinge mai dur, din nou şi din nou în şoldurile mele şi-mi încleştez degetele în părul său, dezordonându-l puţin câte puţin. Zici că facem dragoste, împingându-se şi mai cu putere cu şoldurile în ale mele, ridicându-mi un picior în jurul său. La naiba! Sunt puţin nedumerită de faptul că nu se dezbracă de tot, aşa cum poate şi-ar dori, ca să mă aibă cu totul, însă toate astea sunt...

Nici nu-mi găsesc cuvintele necesare pentru a explica felul în care mă face să mă simt, acum că îi dau voie să-mi dezmierde trupul, e adevărat mai mult obligată, decât de bună voie oarecum. Mă lipseşte de buzele sale şi coboară spre sânii dezveliţi, dezmierdându-i mai apoi pe fiecare-n parte, aşa cum numai el ştie. Mi-l suge pe unul, în timp ce cu palma mi-l frământă pe celălalt. Încerc să mă abţin să nu urlu de excitare, în timp ce coboară periculos de mult spre partea cu terminaţii nervoase, simţindu-mi tot mai intens pulsaţia dintre coapse.

— E mai uşor dacă le laşi să iasă, oricum nu te aude nimeni în afară de mine! îmi spune de parc-ar şti ce simt, abţinându-mă din răsputeri să nu gem, în timp ce el continuă să-mi sărute abdomenul tot mai aproape de betelia chilotului.

Afară, fulgerele încă împânzesc cerul, luminând din când în când camera cufundată într-un semiîntuneric, ceea ce face ca totul să fie al naibii de excitant. Îmi simt chiloţii traşi pe picioare în jos, rămânând aproape goală în faţa lui, deşi cămaşa de noapte mai e pe mine, în jurul brâului. Îmi strâng picioarele laolaltă, de parcă ar vedea prea multe, deşi în întuneric abia dacă se vede ceva şi-l aud chicotind.

Acum chiar mă simt ciudat. Mâinile lui îmi ating picioarele, de la glezne spre genunchi, urcând cu încetinitorul în

sus, spre coapse, pe care mi le depărtează ușor. Înghit în sec, acum că-mi sărută interiorul coapsei stângi, îndemnându-mă să-mi deschid buzele şi să gem fără reţineri. Însă sunetele pe care le scot sunt mai mult nişte respiraţii întrerupte ce urcă treptat, cu cât înaintează şi el spre interiorul coapsei mele. De îndată limba sa caldă îmi atinge gentil clitorisul şi trasează linii fierbinţi de jos în sus, făcându-mă să-mi simt trupul tremurând fără ezitări, de parcă mi-ar fi frig.

Doar că numai frig nu-mi este mie în momentul de faţă. Felul în care gâfâie şi el mă face să mă pierd în excitarea ce mi-o oferă, cu cât se înfruptă mai flămând din feminitatea mea şi mă face să gem fără reţineri. Îmi simt fiecare centimetru al pielii brăzdat de picurii reci de transpiraţie, care fac ca furnicăturile ce-mi străbat feminitatea să devină tot mai intense. La naiba! Cine-ar fi crezut că aşa se simte plăcerea... Îmi tremură tot trupul, ceea ce mă face să-mi pierd complet minţile. Gem din nou prelung şi puţin mai tare, în timp ce limba sa caldă şi jucăuşă intră în interiorul meu, răscolindu-mă şi făcând ca şoldurile să-mi tremure. Strâng cearşaful în pumni, simţind toată plăcerea ce mă învăluie. Gemetele pe care le scoate şi el, doar gustându-mi feminitatea, mă fac să-mi ridic pentru o clipă ochii şi să-l privesc îndelung, deşi nu ştiu de ce fac asta. Îmi înfig în cele din urmă degetele în părul său dezordonat şi parcă-mi doresc să-l simt mai mult... .

— Augustin, nu mai pot, opreşte-te! îl rog printre micile guri de aer, trântindu-mă în aşternuturi. Îmi arcuiesc spatele, de îndată ce limba sa intră în interiorul meu, făcându-mă să gem lung.

Dacă o mai ţine mult aşa... o să mă topesc de tot de extaz, mai rău decât o ciocolată lăsată în soare.

— Încă puţin, micuţa mea, îmi şopteşte. Acum e la nivelul meu şi-l observ că-şi linge degetele ca mai apoi să-mi maseze feminitatea cu ele, făcându-mă să tremur fără pic de control.

Felul în care mă priveşte direct în ochi, în timp ce buzele mele întredeschise scot gemete, mă fac să vreau să-l sărut

chiar acum. Ah, ah, la naiba! Îmi încleştez degetele în părul său şi-l trag mai aproape de mine, captându-i buzele într-un sărut menit să mă calmeze. Dimpotrivă, tresar şi mai mult pe măsură ce degetele lui se adâncesc în mine, mişcându-se când înăuntru, când în afară, când circular. Trupul meu tremură necontrolat şi tot ce fac e să-i strâng corpul în braţe şi să-mi adâncesc unghiile, nu prea mari, în epiderma lui tatuată. Un geamăt prelung de plăcere maximă iese din mine, de îndată ce orgasmul mă învăluie complet.

— Cine-ar fi crezut că poţi fi atât de dulce şi atât de pură, exact ca un Înger ce poate să-mi îmblânzească Demonul, cum nicio altă fată n-a reuşit până acum şi asta doar văzându-te satisfăcută! mărturia lui Augustin, cu chipul ascuns în umărul meu mă uimeşte.

Îşi face loc între coapsele mele, ducându-şi mai apoi mâinile pe sub spatele meu şi, într-o fracţiune de secundă, mă văd deasupra lui, cu picioarele încolăcite în jurul său, în timp ce acum stă în şezut pe marginea patului. Îşi aşază palmele pe fundul meu dezgolit şi-l strânge uşor, făcându-mă să icnesc.

Mă trage şi mai aproape de el, plasându-mi în acelaşi timp palmele pe pieptul său dezgolit, fiind încă cu sânii goi şi cu bretelele cămăşii de noapte căzute pe umeri, în jos. Chipurile noastre sunt la un milimetru unul faţă de altul şi pot să jur că buzele ni se ating. Încă gâfâind amândoi, îmi captează buzele într-un sărut şi-mi striveşte şi mai mult sânii de pieptul său dezgolit, în timp ce palmele sale îmi frământă fundul şi-l mişcă, din când în când, peste drăcuşorul său tare ca piatra. La naiba! E atât de greşit ce s-a întâmplat aici, iar acum regret că n-am fost mai puternică şi nu l-am îndepărtat cu mai multă forţă, deşi sunt conştientă că nu aveam cum să scap oricum.

— Plângi, constată acum că buzele lui nu le mai ating pe ale mele. Micuţa mea, nu plânge! mă alintă, luându-mi chipul între palmele sale făcute căuş şi mă priveşte în ochi, aşteptând să-i răspund.

— E atât de greşit ce s-a întâmplat acum... îi răspund printre sughiţuri. Şi de ce îmi tot spui *„micuţa mea”?* îl întreb nedumerită, mai ales că nu e prima dată când face asta. Însă nu îmi răspunde, ci doar mă trage înapoi în braţele sale, aşezându-mi în acelaşi timp şi bretelele cămăşii pe umeri.

Îl simt lăsându-se uşor pe spate în aşternuturi, cu mine încă peste el şi mă înveleşte cu plapuma subţire, de parcă nu vrea să răcesc. Însă, cum aş putea să răcesc când corpul lui emană o căldură infernală, încălzindu-mă instant şi moleşindu-mă tot mai mult, în timp ce mă ia somnul încet, încet. Mâinile sale îmi mângâie spatele şi-mi trec un picior între coapsele lui, relaxându-mă tot mai mult.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine când sunt în preajma ta. Mi-am dorit noaptea aceasta, aşa că nu plânge, micuţa mea! N-a fost nimic greşit, îmi spune. Nu-mi dau seama dacă e chiar Augustin cel care vorbeşte cu mine sau cel din visele pe care le am de multe ori cu el.

***

Razele dimineţii îmi mângâie delicat chipul şi mă întorc pe burtă, cu braţele pe sub pernă. Inspir adânc parfumul ce-mi încântă toate simţurile. Îmi doresc să mai moţăi încă puţin înainte de a mă ridica cu totul din pat. Brusc se aude un ciocănit în uşă. Uşa se deschide câteva secunde mai târziu. Mă ascund cum pot şi ascult. Dar stai, sunt încă în camera lui? Fir-ar să fie! *Sper că nu e Emma,* mă rog în gândul meu şi-mi afund chipul mai mult în pernă, chiar dacă de-abia respir.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă Augustin cu o voce răguşită, apoi muşcă din ceva. După zgomot tind să cred că e un măr.

— Nu ştii unde e Christina? îl întreabă şi simt c-am dat de dracu’ dacă acesta îi spune că sunt în patul lui. Iar mănânci toate merele? îl dojeneşte ea. Am intuit bine ce mănâncă.

Fir-ar să fie! Acum mor de ruşine de-a binelea şi-mi vine să mă afund şi mai mult în pernă. Aş da orice să nu mai fiu aici, ci în camera mea. Mă abţin să nu fac vreo prostie, aşa că nu fac decât să ascult în continuare, cu inima bubuindu-mi în piept. Încă mă rog în sinea mea ca Augustin să nu fie atât de dobitoc, încât să-i spună Emmei că sunt aici. Îmi muşc frenetic buzele pe interior şi aşteptarea asta mă omoară.

— De unde să ştiu eu unde e Christina? îi răspunde pe un ton dur şi asta mă face să mă cutremur. Da ce sunt eu, dădaca ei? continuă şi nu ştiu dacă el îşi dă seama că îi pot auzi.

— Nu trebuie să fii aşa grosolan, îi spune Emma lui Augustin. Te-am întrebat, pentru că bat de cinci minute la uşă la ea şi nu răspunde, continuă Emma să-i explice.

De unde naiba să răspund când eu, de fapt, sunt în dormitorul lui Augustin şi implicit în patul său. Uf! Inspir adânc şi aproape că-mi ţin respiraţia, aşteptând ca totul să se termine şi să rămân de una singură. De ce se petrece totul în slow motion?

— Poate că încă doarme şi de aceea nu-ţi răspunde, îi spune deodată Augustin, luându-mă prin surprindere cu atitudinea sa atât de calmă. Te-ai gândit la asta?

— De fapt, a spus ea că stă până târziu să înveţe, constată Emma cu voce tare mai mult ca pentru ea şi încep să înghit în sec, gândindu-mă la felul în care *„am învăţat”* azi-noapte.

Doamne! A fost o *„materie”* destul de interesantă, cu buzele lui Augustin între picioarele mele, simţindu-i mult prea adânc limba în interiorul meu. Şi acum mă cutremur pe interior, doar amintindu-mi de noaptea trecută.

— Cu siguranță asta e, îi răspunde Augustin, aprobând-o şi probabil în acest moment zâmbeşte, gândindu-se la ce s-a întâmplat aseară.

Afurisitul! Îmi vine să mă ridic din pat şi să-l iau la bătaie, însă mă abţin pentru că nu vreau ca Emma să ştie că

sunt aici. Nu de alta, dar cu siguranță se va supăra rău de tot pe mine, realizând că m-am cam lăsat sedusă de propriul ei frate. Ah! Lătratul lui Azriel se aude mult prea aproape de pat şi asta mă face să încremenesc şi mai mult. Ghemotocul îşi va da seama că sunt eu, la naiba! Ce mă fac?

— Azriel! aud glasul Emmei, strigându-l şi mă rog în gând să nu intre în cameră.

— Du-te şi vezi dacă au venit ceilalţi şi spune-le că ne vedem la piscină, glasul lui Augustin se aude din nou, vorbindu-i surorii sale şi tind să cred că tocmai o expediază doar ca să nu mă vadă.

— Şi...? Emma dă să spună ceva, dar nu-şi mai duce fraza până la capăt, fiind întreruptă de fratele său, care pare că vrea cu tot dinadinsul ca ea să nu intre în camera lui.

Mulţumesc, Augustin! Deşi, tot îmi vine să te iau la palme.

— Aduc eu cățelul, îi răspunde repede, întrerupând-o. Hai, du-te! o expediază din nou şi aud uşa cum se închide, făcându-mă să răsuflu uşurată în sinea mea.

Chiar şi aşa, tot nu mă gândesc să mă ridic din pat, nu până nu pleacă şi Augustin din cameră. Nu vreau să dau ochii cu el, nu încă. Mă simt cam ciudat în prezența lui, după noaptea trecută.

— Bună dimineaţa, micuţo! îmi şopteşte gentil în ureche şi mă sărută prelung pe umăr, în timp ce mâna lui îmi mângâie subtil una dintre coapse, urcând încet spre feminitatea mea. Atunci realizez că nu am chiloţi pe mine.

Grozav! Am adormit nici prea goală, nici prea îmbrăcată. Fir-ar să fie! Îmi muşc puternic buza pe interior, abţinându-mă cu greu să nu gem, pentru că senzaţiile pe care mi le oferă în acest moment, pe lângă buzele ce-mi ating gentil pielea, sunt al dracului de excitante. Cu siguranță m-am udat iar între picioare. Încerc să respir încet şi regulat, pentru că nu vreau să ştie că nu dorm, în timp ce degetele sale îmi mângâie subtil feminitatea. Dacă mai continuă mult cu asta, cu siguranță o să sar pe el. Într-un târziu, îmi trage mai bine în jos cămaşa ce-mi acoperă posteriorul, apoi îmi mai

dă câteva sărutări pe umăr şi în cele din urmă mă lasă în pace, ieşind cu tot cu Azriel din dormitor.

Ce-a mai fost şi asta? Un fel de „Bună dimineaţa”? Şi care ceilalţi? Prea multe întrebări şi prea devreme. Mă ridic din pat, culegându-mi mai întâi chiloţii de pe jos, ca să-i iau pe mine, nu de alta, dar e ciudat fără ei. Îi aranjez patul, pentru că nu vreau să fiu o nesimţită să-l las aşa şi ies cu totul din dormitorul lui Augustin în balconul spaţios, apropiindu-mă cu paşi mărunţi de balustrada acestuia. Casc prelung şi mă întind mai ceva ca o pisicuţă, urmărind toată mişcarea din jurul piscinei. Toată gaşca lui e aici, exceptând Andy, pe care nu l-am mai văzut de când am ieşit la film şi pe care va trebui să-l iau la rost, după ce mă întâlnesc cu el, din simplul fapt că i-a spus lui Augustin că m-a sărutat. Sincer, nici măcar la film nu am stat, nu de alta, dar de îndată ce am văzut cum e, am ieşit val-vârtej din cinema cu Andy pe urmele mele. L-am luat la rost în seara aceea, apoi i-am cerut să mă ducă acasă, însă a insistat că vrea să-şi ceară scuze pentru filmul ales şi m-a scos la o plimbare prin parc, unde doar am stat şi am povestit. Ca amic e simpatic, dar mi-ar fi fost şi mai simpatic dacă nu mă ducea la un asemenea film. Nu toate fetele îşi doresc asemenea lucruri, iar *„Cincizeci de umbre ale lui Grey*” e mult prea erotic pentru gusturile mele, mai ales că aseară e pentru prima dată când am gustat din acest erotism sau, mai bine spus, Augustin a gustat din mine, la propriu.

Fir-ar să fie! Ce naiba mă fac? E atât de greşit totul... Oftez prelung şi-mi aţintesc privirea spre piscină, întâlnind-o pe a lui Augustin fix în momentul în care-şi întoarce privirea spre balconul meu, moment în care îmi face jucăuş cu ochiul când mă vede.

Ce naiba? Oare ce s-a schimbat de aseară până acum? Intru înapoi în camera mea şi deschid dulapul. Fac ochii mari şi constat că toate hainele mele sunt la locul lor. Măcar s-a ţinut de cuvânt când a spus că o să mi le înapoieze. Scot o pereche de pantaloni scurţi de trening, ca să fiu cât mai

lejer îmbrăcată şi un maiou negru. Stau pe gânduri dacă să-mi iau costumul de baie sau o lenjerie intimă normală. Oftez din nou şi până la urmă îmi dau seama că degeaba îmi iau costumul de baie, când eu nici măcar nu ştiu să înot. N-am avut niciodată ocazia să învăţ, dar nici n-a avut cine să mă înveţe, mai bine spus.

Inspir adânc, în timp ce închid dulapul şi mă îndrept spre baie, nu înainte de a-mi verifica telefonul. Un duş scurt înainte să cobor şi să iau micul dejun... Uf! *E aproape amiază...* constat. Şi uite aşa am ratat micul dejun, dar tot am să savurez un bol cu cereale. Las telefonul deoparte şi intru în baie. Fac un duş rapid şi ies gata îmbrăcată, cu un prosop pe cap, încercând să mai scot din apa ce încă curge din şuviţele de păr. Gândul îmi zboară din nou la noaptea trecută şi la ceea ce s-a întâmplat. Chiar şi acum îi mai simt buzele în acel loc. Of, la naiba! Şterg bine-bine părul şi abandonez mai apoi prosopul pe marginea patului, ieşind în cele din urmă din cameră. Mă îndrept spre bucătărie alene.

— Cât ai stat azi-noapte să înveţi de te-ai trezit abia acum? mă întreabă Emma, de îndată ce intru în bucătărie şi o găsesc făcându-şi o cafea. Înţeleg că mai este puţin până la examenul final, dar încearcă să nu exagerezi, mă dojeneşte şi îmi vine să zâmbesc, deşi mai degrabă îmi vine să mă plesnesc.

Cu Augustin prin preajmă numai de învăţat n-am cum să învăţ. Îmi umezesc buzele cu limba şi oftez scurt, îndreptându-mă mai apoi spre frigider. Scot laptele, apoi cutia cu cereale din dulapul de sus şi un bol. Torn conţinutul celor două în acesta, le amestec puţin şi casc din nou. Parcă m-am trezit mai obosită decât odihnită, aşa că las cerealele deoparte şi pun să-mi fac o cafea. Cât timp aştept să curgă cafeaua în aparat, îmi frec faţa cu palmele şi mă întorc cu faţa spre...

Unde naiba a dispărut bolul meu cu cereale cu lapte? N-are cum să se fi evaporat. Mă uit când în stânga, când în dreapta şi tot nimic.

— Cauţi ceva? vocea amuzată a lui Augustin îmi captează atenţia, făcându-mă să mă întorc cu totul spre el.

— Caut..., dau să-i spui ce anume caut, dar mă opresc de îndată ce-l văd mâncând din bolul meu cu cereale.

Să fiu al naibii! E îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurţi cu un model anume şi puţin ud. Stropii de apă i se preling de pe şuviţele de păr în jos pe chip, apoi pe tot corpul. Îmi muşc buza pe interior şi încerc să nu mă holbez prea mult la el. Dar îmi trezeşte amintiri de azi-noapte, mai ales că nebunul îşi mai şi linge buzele pe deasupra, zâmbindu-mi pervers. Uf, afurisitul! Mă abţin să nu-mi dau ochii peste cap şi mă întorc cu spatele, uitându-mă spre cafeaua mea. Sper că n-o să mi-o ia şi pe asta. Oftez prelung şi mă gândesc că dacă tot mi-a luat *„micul dejun”* ar trebui să-mi fac altul.

— De ce te-ai întors? Nu-ţi place ce vezi? mă întreabă şoptindu-mi senzual la ureche, în timp ce-şi pune o palmă pe fundul meu, presându-mă uşor cu trupul lui, atât cât să-i simt drăcuşorul mult prea tare.

Fără să spun nimic, îl iau total prin surprindere şi îi trag o palmă. Mă priveşte încruntat şi nu înţelege de ce l-am plesnit. Ei bine, am făcut-o din mai multe motive, însă n-am de gând să i le înşir ori să i le explic. Să-şi dea seama şi singur!

— Pentru ce-a fost asta? mă întreabă în cele din urmă.

— Amândoi ştim că ceea ce s-a întâmplat sau ce naiba se întâmplă e greşit din toate punctele de vedere, îi răspund şi înghit în sec.

— Şi ce anume se întâmplă mai exact? mă întreabă, punând bolul pe suprafaţa blatului, în timp ce se apropie şi mai mult de mine.

În momentul acesta inima îmi bubuie în piept şi nu ştiu ce să fac sau ce să spun. De fapt, ce naiba se întâmplă?

— Nu-mi spune că nu ţi-a plăcut, mă îndeamnă să-i răspund, referindu-se la noaptea trecută. Pentru că nu te cred.

Chipul lui e prea aproape de al meu şi pot să jur că nu mai are mult până să mă sărute. Însă, chiar dacă şi eu îmi doresc asta, trebuie să mă abţin. Ce naiba să fac? Dau cu mâna de bolul cu cereale, venindu-mi în minte o idee năstruşnică. Torn tot conţinutul acestuia direct în capul lui Augustin, făcându-l să se dea cu un pas mai în spate. Of, drace! Asta nu e bine. Pun bolul gol pe suprafaţa blatului şi dau să ies din bucătărie, însă n-apuc să fac bine doi paşi că mă opreşte, prinzându-mă de mână. Fir-ar să fie!

— Unde crezi că mergi? mă întreabă nervos. Crezi că scapi nepedepsită? se răsteşte la mine şi înghit în sec, în timp ce mă trage după el, iar eu încerc să merg în cealaltă parte, doar ca să scap de el.

— Augustin, lasă-mă naibii în pace! protestez, dar tot nu se lasă, trezindu-mă săltată pe sus şi pusă cu burta pe unul dintre umerii lui, îndreptându-se spre...

Spre ce naiba se îndreaptă? Of, nu! Dacă vrea să...? Nu, nici nu vreau să mă gândesc că vrea să facă ceva ieşit din comun, însă de îndată ce mă văd în curtea din spate şi aud râsetele celorlalţi, în timp ce unii sar în apă, realizez că se îndreaptă spre piscină şi atunci mă cuprinde o undă de spaimă. Nebunul vrea să mă arunce în apă, dar eu nu ştiu să înot. La naiba!

— Augustin, lasă-mă jos! îl rog, dar nici că mă ia în seamă, continuându-şi drumul. Augustin, nu ştiu să înot, lasă-mă jos! protestez în continuare şi în loc de orice răspuns primesc o palmă zdravănă peste fund, ce mă face să-mi închid ochii din cauza usturimii provocate.

Ce-i mai place să mă plesnească, nemernicul. Cum să-l fac să se oprească? Cum să-l fac să înţeleagă că eu chiar nu ştiu să înot şi că mă voi duce dracului la fund de îndată ce ating apa?

— Naiba să te ia, lasă-mă dracului jos! urlu la el, în timp ce-l lovesc cu pumnii în spate. Nu ştiu să înot, nemernicule! urlu în continuare la el.

— Aha!... Nu mă las păcălit de asta! Au fost multe care au spus că nu ştiu să înoate, ca după aceea să-mi arate contrariul, îmi răspunde amuzat, continuându-şi drumul spre piscină.

Dau să mai spun ceva, însă nu mai apuc să scot nici măcar un afurisit de cuvânt că deja mă simt aruncată, la propriu, în piscină. Reuşesc să-mi ţin respiraţia fix înainte de a plonja în apă şi după ce mă văd scufundată în apa mult prea rece şi cristalină, încep să dau din mâini şi din picioare, dar fără rost. I-am spus nebunului că nu ştiu să înot, dar văd că nu m-a luat în serios. Îl omor când ies de aici, asta dacă mai ies. Încerc să-mi ţin respiraţia în continuare, în timp ce mă forţez să ies la suprafaţă. Însă cum aerul îmi lipseşte îmi deschid gura, dorind să respir şi înghit o cantitate mare de apă. Încep să intru în panică.

Fir-ar să fie! Fir-ar să fie! înjur în sinea mea şi-mi ridic cum pot privirea, dar nu prea înţeleg nimic din ce se întâmplă acolo sus. Vederea îmi este blurată de apa în care sunt. O să mor, la naiba! Înghit din nou apă, dând în continuare din mâini şi din picioare panicată, însă oboseala începe să pună repede stăpânire pe simţurile mele şi simt că acesta îmi e sfârşitul.

Of, Doamne! Am să mor. Deodată se aude un pleosc puternic, în timp ce pleoapele mele vor să se închidă, acum că am renunţat să mă mai chinui să ies şi, în cele din urmă, o siluetă se observă cum înoată spre mine şi-l recunosc pe Augustin. Preferam să mă salveze înainte ca aerul să dispară de tot din plămânii mei.

Îmi cuprinde trupul cu braţele, în timp ce-l privesc pierdută şi-şi presează puternic buzele de ale mele, oferindu-mi din aerul său, ca mai apoi să se ridice într-un final, cu tot cu mine, la suprafaţă. *Bine că nu m-a lăsat să mor de tot, boul!* De îndată ce simt aerul în jurul meu, scuip toată apa direct pe faţa lui Augustin, apoi inspir adânc, tuşind în cele din urmă ca să-mi revin. Inspir adânc, din nou, făcând ca pieptul să-mi urce şi să coboare ritmat, în timp ce Augustin îşi şterge apa de pe faţă cu mâna.

— Te salvez de la înec şi în schimb asta primesc? mă întreabă, referindu-se la faptul că i-am scuipat toată apa pe faţă.

— Tu eşti cel care m-a aruncat în apă, chiar dacă ţi-am spus că nu ştiu să înot şi tot tu te plângi?! îl întreb uşor nervoasă şi cu o voce răguşită. Ce e cu tine?! Lasă-mă naibii în pace, nebunule! protestez şi în următoarea secundă mă văd din nou în apă, dând din mâini şi din picioare ca să ajung la suprafaţă.

Nemernicul mi-a dat drumul.

Îl omor, asta dacă nu mor eu înaintea lui. Mă simt din nou trasă din apă la suprafaţă, dar de data aceasta mă încolăcesc cu totul în jurul lui, speriată de-a binelea.

— Te omor dacă mă mai laşi să cad în apă, îi şoptesc. Tremur şi îi simt râsul în pieptul meu.

— Să văd care pe care omoară mai repede, îmi şopteşte şi cred că se gândeşte deja la un altfel de omor, pe când eu chiar mă gândesc să-l omor în adevăratul sens al cuvântului.

— Eşti un afurisit incurabil! îi spun fără să mă desprind de el.

Cum aş putea când inima mea bate de zece ori mai rapid în acest moment, iar lui îi arde de glume. Îi simt palmele coborând de pe spatele meu spre fund. Mă strânge cu putere, făcându-mă să tresar şi mă desprind puţin de el ca să-l privesc în ochi. Îşi mută privirea de pe ochii mei pe buze şi cred că ar vrea să mă sărute, însă sunt prea mulţi de faţă. Sunt curioasă dacă chiar o va face.

— Scoate-mă afară de aici! îl rog într-un târziu şi-l observ oftând, apoi se îndreaptă cu mine cu tot spre marginea piscinei.

Ajunşi la margine, mă desprind de corpul său, când Happy şi Toby mă prind de mâini şi mă scot cu totul afară, în timp ce apa se scurge din hainele mele.

— Nu eşti în toate minţile, ai vrut s-o omori? Happy începe să-l dojenească pe Augustin, în timp ce îmi pune pe umeri un prosop imens.

Augustin îşi dă ochii peste cap cu o atitudine ironică şi începe să înoate pe spate spre cealaltă parte a piscinei, privindu-mă intens.

— Hapciu! strănut cu putere, captându-i atenţia lui Happy.

Îmi revin repede şi trag mai bine prosopul pe mine, îndreptându-mă acum spre interiorul casei. Nu mai vreau nimic altceva în momentul acesta decât să mă bag în pat cu o cană imensă de ceai fierbinte. Însă nişte voci puternice ce se aud înăuntrul casei ne atrag atenţia mie şi lui Happy. Nu prea înţeleg ce anume se întâmplă, aşa că odată ajunsă în living, mare mi-e surprinderea s-o găsesc pe mama aici.

— Mamă?! Rostesc şocată. Ea se uită imediat la mine. Ce cauţi aici? Mai bine spus, de unde ştii că stau aici?

Înghit în sec, simţind că tremur din tot trupul şi tot nu-mi vine să cred că e aici, acum. De unde ştie unde stau? Dacă la cafenea nu mai poate intra ca să mă ia la rost, acum m-a urmărit până a fost sigură că aici locuiesc. Probabil are chef de scandal. Ce i-am putut face fiinţei ăsteia de a ajuns să mă urască atât de mult? Mai ales că a existat o perioadă când mă iubea, când mă ocrotea şi avea grijă de copilul ei, însă acum a devenit egoistă, nepăsătoare. Îi pasă doar de ea şi de nimeni altcineva, de parcă fiica nici n-ar exista.

— Am ştiut eu că ai devenit o mică târfuliţă, îmi aruncă în faţă cuvinte acide, făcându-mă în fel şi chip. Rămân uimită. Nu eram sigură, aşa că am vrut să mă conving, iar acum...

— Acum, ce? o întreb revoltată, întrerupând-o. Mai bine de două luni de zile nu ţi-a păsat de mine. Nu ţi-a păsat dacă mai sunt vie sau nu, m-ai lăsat pur şi simplu să fiu omorâtă în bătaie şi pentru ce? mă răstesc la ea, simţind cum învârte şi mai mult cuţitul în rană. Pentru că tu ai avut tupeul să pleci de-acasă, clădindu-ţi o viaţă mai bună în altă parte şi pe mine să mă abandonezi acolo, nu? Iar acum vii aici şi mă faci în toate felurile, de parc-aş fi un parazit, nu propria ta fiică. Ce fel de mamă eşti tu? arunc în mama cu întrebări

la fel de acide ca atitudinea ei, simţind cum mă doare inima şi sufletul.

Doamne, apără-mă şi dă-mi putere, altfel voi face ceva nechibzuit şi greşit.

— Nu ridica tonul la mine, domni..., începe să spună, dar se opreşte. Numai domnişoară nu te mai pot numi şi de ce naiba eşti udă? îmi vorbeşte cu scârbă. Chiar nu-i înţeleg ieşirile astea, în care mă face să mă simt ca un gunoi. Văd că-ţi place să te comporţi ca tipele alea uşuratice, de îndată ce eşti udă leoarcă, continuă să mă facă în toate felurile şi dau să-i spun că nu e aşa, dar îmi închid gura şi tac, pentru că degeaba încerc. Tot ce vrea ea va crede, nimeni nu o poate convinge de contrariul situației.

Mă doare îngrozitor de tare să văd că-mi vorbeşte în halul ăsta, nu ca o mamă care-şi căuta disperată copilul şi care-ar vrea s-o ia cu ea, oferindu-i un trai mai bun.

Ce naiba are mama? Chiar n-o mai recunosc deloc.

— Doamnă, cum vorbiţi aşa cu copilul dumneavoastră? intervine Happy, oripilată de felul în care-mi vorbeşte şi-o opreşte din a-şi mai răci gura cu tot felul de vorbe urâte la adresa mea.

— Tu nu te băga, pramatie ce eşti! se răstește mama, făcând-o pe Happy s-o privească surprinsă de felul în care îi vorbeşte. Cu ce tupeu îmi vorbeşti, pictato? Te uiţi puţin la tine cum arăţi? o jigneşte mama fără reţineri şi asta nu-mi place deloc.

— Mamă! o atenţionez, intenționând s-o opresc, dar îmi închide gura de tot, de îndată ce-şi ridică o mână în aer şi-mi spune să tac.

— Auzi, cucoană! Mie nu-mi vorbeşti pe tonul acesta, se răţoiește Happy la mama destul de enervată. Aveți puţin respect pentru fata asta! În fond e copilul dumneavoastră, continuă să-i spună, dar tind să cred că mama nu o ia în seamă pe Happy, mai ales că priveşte încruntată înspre ea.

Înghit cu greu nodul ce mi s-a adunat brusc în gât şi simt cum tremur din toate încheieturile, atât din cauza femeii

din faţa mea, cât şi a hainelor umede pe care le port. Chiar nu pot să înţeleg ce anume vrea. Bani, statut sau ce naiba? Pentru că ştiu sigur că nu după mine a venit. Dacă era aşa, s-ar fi comportat altfel, decât o face acum.

— Ea nu e..., începe mama să spună ceva, dar se opreşte brusc şi nu înţeleg de ce.

Mă uit în continuare la mama, mijindu-mi ochii şi încerc să-mi dau seama ce naiba se întâmplă, de fapt. În acest moment simt că-mi ascunde ceva mult prea important ca eu să ştiu, dar ce anume?

— Tu vii cu mine, chiar acum! mă prinde brusc de mână şi începe să mă tragă insistent după ea, dar opun rezistenţă pentru că nu vreau să merg nicăieri cu mama.

Nu mai am încredere în propriul meu părinte, iar asta a ajuns să mă sfâşie pe dinăuntru, exact ca o gheară de urs asupra prăzii sale. Îmi iau inima în dinţi şi mă smucesc din mâinile ei, spunând:

— Nu merg niciunde cu tine! protestez, chiar dacă ea continuă cu ale ei şi muţesc de îndată ce aud cum îmi vorbeşte.

— Taci dracului din gură şi vino odată, dacă nu o vei încurca rău de tot! Și mă ameninţă cu bătaia, trăgând din nou de mine.

Ce naiba e cu femeia asta? A înnebunit de tot? Jur că n-o mai recunosc. Îmi deschid buzele, abţinându-mă să nu izbucnesc în plâns şi dau să spun ceva, dar nu mai apuc să scot două cuvinte pe gură, că o voce destul de familiară mi-o ia înainte, vorbind în locul meu. Augustin reuşeşte să-mi elibereze mâna din strânsoarea mamei.

— Christina nu pleacă de aici, nici în ruptul capului! hotărăşte Augustin, făcând-o pe mama să se întoarcă cu totul spre el şi să-l privească îndelung, de jos în sus.

Da, e impunător, recunosc până şi eu. Un nebun în toată regula, nu glumă şi al naibii de sexy. Asta ştiu şi eu, mama, poate mult prea mult.

— Şi tu cine mai eşti să-mi spui ce să fac cu copilul meu şi ce nu? îl întreabă mama pe un ton nervos, încrucişându-şi braţele la piept şi privindu-l acuzator.

— Contează? o ia Augustin din scurt, trăgându-mă în spatele lui. Presimt că va degenera totul în următoarele momente.

— Da, contează! i-o aruncă mama înapoi. Vreau să vorbesc cu părinţii tăi! îi răspunde ea pe un ton aspru. Ştiu ei că fata mea locuieşte abuziv aici, pe când are o casă şi propria ei cameră? continuă mama să vorbească. Nici nu mai ştiu cum să reacţionez în momentul de faţă.

Îmi vine să mă ascund la doi metri sub pământ din cauza ruşinii care m-a cuprins. Nu de alta, dar m-am făcut toată roşie la faţa din cauza mamei şi a aceea ce scoate pe gură.

— Abuziv?! o întreabă Augustin surprins şi râde. Dumneavoastră ştiţi ce spuneţi? o întreabă amuzat. Atâta timp cât eu şi cu sora mea nu avem nimic împotrivă ca ea să locuiască aici, nu văd irelevanţa cuvintelor dumneavoastră, o pune la punct Augustin pe mama. Şi dacă tot vă ţineţi tare ca fiind mama ei, unde aţi fost când soţul dumneavoastră a vândut-o unui bărbat doar ca să scape de ea? Unde aţi fost când a fost pe punctul de a fi violată, nu înainte de-a fi şi bătută într-un mod bestial? începe s-o bombardeze el cu întrebări. Simt că inima mea mai are puţin şi iese cu totul din pieptul meu, atât de tare îmi bate.

Mă dau mai într-o parte din spatele lui Augustin şi o privesc pe mama îngrozită, cu ochii în lacrimi. După expresia feţei sale, pare surprinsă, ca într-o fracţiune de secundă să devină serioasă şi încruntată, ca şi cum mai degrabă m-ar bănui că am născocit eu astfel de minciuni doar ca să stârnesc mila altora, decât ar crede ce-i spune Augustin. Însă, eu ştiu cel mai bine cât de adevărate sunt vorbele lui Augustin, pentru că el m-a scăpat din mâinile lui Fabian.

— Asta nu poate fi adevărat! îl contrazice, dovedind astfel că nu-l crede. Cu siguranţă minţi, aşa că vreau să vorbesc cu părinţii tăi şi nu plec de aici până nu vorbesc cu ei! continuă să se ţină tare mama pe poziţii.

— Eu iau deciziile în casa aceasta, îi răspunde Augustin. Atunci abia încep să mă întreb şi eu în sinea mea unde sunt părinţii lor, căci de când locuiesc aici nu i-am văzut niciodată.

Interesant că nici pe Emma n-am auzit-o vorbind vreodată despre ei. E ceva ce-ar trebui să ştiu eu? Nu vreau să cred că Emma mi-a ascuns un lucru atât de important, mai ales că eu îi spun totul, exceptând partea în care m-am cam îndrăgostit de fratele ei şi faptul că el m-a sărutat... de mai multe ori, aş putea adăuga, dar şi că... Fir-ar să fie!

— Aşa că vă rog cât se poate de politicos, să ieşiţi naibii din casa mea! îi ordonă Augustin mamei. Dar mama e de neclintit.

— Nu permit unui puştan ca tine să ridice tonul la mine şi nu plec fără fiica mea! Vorbele mamei sunt destul de aspre şi dă să se apropie din nou de mine, dar Augustin îi taie calea, ascunzându-mă din nou în spatele lui.

— Dacă dumneavoastră credeţi că la cei douăzeci şi patru de ani ai mei mai sunt un puştan, atunci vă mulţumesc pentru compliment şi vă poftesc naibii afară! îi răspunde pe un ton amuzat şi înghit în sec auzind câţi ani are, de fapt, nebunul ăsta drag din faţa mea.

Of, Doamne! Mi-a spus de atâtea ori cu nonșalanță că e cu mult mai mare decât mine, dar nu credeam c-ar putea fi între noi o diferență de şase ani, dacă iau în calcul că voi împlini în curând optsprezece ani. Înghit în sec, simţindu-mă de-a dreptul pierdută şi mă dau cu un pas mai în spate. O iau brusc spre capătul scărilor, fără să-mi pese câtuși de puțin că mă strigă mama cu insistenţe.

— Christina! Christina, stai!

Urc scările grăbită, fără să mai arunc o privire înapoi, nici măcar pentru o secundă, şi mă îndrept spre camera mea. Îmi doream în acel moment să nu mai văd pe nimeni. Trebuie să-mi schimb hainele astea ude înainte să mă aleg cu o răceală zdravănă. Nu vreau nimic altceva decât să uit complet de ziua de azi şi să mă odihnesc.

– Capitolul 10 –

Augustin Ozera
„Karma – o curvă ordinară”

Doamne, mama Christinei e pacoste, o persoană execrabilă! Asta e, m-am văzut nevoit s-o scot cu forţa afară din casă, mai ales că-i turuia gura mai rău decât la o moară stricată! Nici nu-i de mirare că nu vrea să se mute înapoi cu ea, de fapt nici n-am de gând s-o las să plece. Nu ştiu exact ce-mi face fata asta, dar orice mi-a făcut, acum nu pot să mi-o mai scot din cap şi dac-aş vrea, mai ales după noaptea trecută în care am gustat la propriu din ea. Îmi umezesc bine buzele cu limba, simţindu-i gustul şi acum, în timp ce mă îndrept spre camera ei.

Vreau să ştiu că e bine, însă parcă cu un impuls intens de a gusta din nou din ea. Ajuns în dreptul camerei sale, intru fără să mai bat la uşă, însă nu găsesc pe nimeni. Oare să fi plecat? Fără să mai stau pe gânduri mă apropii grăbit de dulap şi-l deschid larg, găsind toate hainele ei încă acolo, împachetate frumos. Ce naiba m-a apucat să tresar ca un idiot la gândul că poate a plecat? Scutur uşor din cap şi închid înapoi dulapul, apoi încep să-mi masez tâmplele exasperat de atitudinea penibilă pe care o am. De ce mama naibii mă comport ca un adolescent în acest moment? Fir-ar să fie! De fapt, de ce-mi pasă mie dacă mai e aici sau nu? Poate să plece oricând vrea ea! Doar n-o ţin legată cu forţa! Oftez prelung şi dau să ies din camera ei, însă lătratul lui Azriel îmi captează atenţia, venind chiar din balconul spaţios. Inspir adânc şi mă apropii cu paşi lejeri de balcon. Dau draperia la o parte şi-o găsesc pe Christina cu Azriel în braţe. Potaia aia mică stă unde e mai confortabil, pe pieptul ei. Dar ce naiba face? Ies în balcon, încă nedumerit de felul în care stă destul de nemişcată, cu genunchii ridicaţi şi tălpile goale pe gresie, ochii închişi şi cu braţele întinse pe lângă cap, iar eu mă holbez ca un păpălău la ea.

— Ai de gând să stai toată noaptea şi să te holbezi la mine sau ai de gând să-mi spui ce vrei? mă întreabă cu o voce blândă, fără să deschidă ochii şi încerc să-mi dau seama cum de ştie că sunt eu.

— Ce naiba faci acolo? o iau tare şi mă poziţionez deasupra ei, cu câte un picior deoparte şi de alta a corpului său, privind-o cu mâinile încrucişate la piept.

— Meditez? îmi răspunde cu o întrebare, în timp ce-şi deschide ochii şi mă priveşte puţin cam somnoroasă.

Îmi mijesc ochii şi încerc să-mi dau seama ce vrea să facă, însă de îndată ce realizez, îi prind destul de repede piciorul şi-o întorc cu totul pe burtă, făcând-o să ţipe. Mă poziţionez peste corpul ce se zbate, imobilizând-o. Poziţia pe care o avem acum nu e chiar una cuminte, dar mi-ar face plăcere s-o pot avea aşa, pe la spate. I-aş putea oferi numai senzaţii tari, dar ca să fiu şi mai al dracului mă împing cu bazinul în fundul ei şi o aud icnind.

— Pe bune?! răbufneşte. Dă-te naibii jos de pe mine! protestează ea, dar n-o iau în seamă, aşa că încep să-i dau părul într-o parte, lăsându-l să-i cadă pe umărul celălalt şi o sărut la baza gâtului. Augustin, încetează! mă roagă ea, însă nu renunţ. Îmi bag mâna pe sub abdomenul ei, şi-o trag după mine, aducând-o în poziţia de stat în patru labe. Şi rămânem aşa.

Fără să-i dau timp de gândire, încep s-o sărut cu foc începând de la baza gâtului, în timp ce mâna mea coboară periculos de repede spre pantalonii ei scurţi. Desigur! Mă opreşte chiar înainte să pot ajunge unde îmi doresc. Fir-ar să fie!

— Augustin, nu! începe să-mi spună printre respiraţii scurte. Nu mai pot să fac asta încă o dată! E greşit, continuă să-mi vorbească, deşi ştiu că îşi doreşte la fel de mult ca mine.

— Tu spui nu, iar corpul tău spune altceva, îi şoptesc ca mai apoi să-mi aşez mai bine braţul în jurul taliei sale si-o ridic, în acelaşi timp cu mine, rămânând amândoi în genunchi.

Îi dau încă o dată părul într-o parte şi-mi lipesc buzele pe linia fierbinte a pulsului său, strângând-o mai bine în braţele mele. La naiba, mă simt atât de bine cu ea, încât nu-mi mai vine să-i dau drumul. Continui să-i sărut pielea şi-o ridic cu totul în picioare, odată cu mine, apoi o întorc ca să pot să-i văd ochii, ce cu siguranţă sunt roşii de plâns. Dintr-o altă mişcare, înainte să poată protesta, o ameţesc şi mai tare cu buzele pe care mi le lipesc de ale ei şi încep s-o sărut pătimaş. Îi încolăcesc braţele în jurul gâtului meu, în timp ce-mi răspunde sărutului, apoi îmi plimb mâinile nestingherite pe trupul său, ajungând în final cu palmele pe fund şi i-l strâng, făcând-o să geamă în sărut. Fir-ar să fie! O doresc cum n-am dorit nicio femeie până acum, aşa că o salt în braţele mele, încolăcindu-i picioarele în jurul meu şi încep să mă deplasez spre camera ei, acum că buzele sale nu le mai ating pe ale mele.

— Augustin, îmi pronunţă numele blând aproape de ureche şi ştiu exact de ce face asta.

— E în ordine, micuţa mea! încerc s-o liniştesc. Vom dormi doar, îi spun, asigurând-o că-mi voi ţine mâinile acasă, deşi în preajma ei nu ştiu cum aş putea să fac asta.

O aşez uşor pe pat, aşezându-mă şi eu lângă ea şi-o strâng în braţele mele. Toţi demonii mei sunt ca nişte căţeluşi dresaţi atunci când sunt în preajma Christinei şi, sincer, nu ştiu ce naiba îmi face de sunt atât de calm. Niciodată n-am fost atât de calm în preajma unei femei, nici chiar în preajma Evei. Nu ştiu ce simt pentru ea, dar e clar că nu e o simplă atracţie, altfel n-aş fi cedat atât de uşor şi aş fi făcut-o a mea cu totul. Îi sărut dulce creştetul şi o trag şi mai mult în braţele mele. Am mai dormit cu ea, dar de fiecare dată e tot mai plăcut s-o strâng la pieptul meu.

***

Lătratul lui Azriel mă trezeşte brusc din somn şi nu înţeleg de ce anume latră. Mă uit încă buimac de cap prin cameră şi realizez că sunt încă în dormitorul Christinei, iar

ea doarme destul de liniştită cu capul pe pieptul meu gol şi cu braţul în jurul meu. Zâmbesc ca un idiot şi-mi las capul înapoi pe pernă, aţintind tavanul. Aseară am avut timp de meditat la tot ce s-a întâmplat în aceste trei luni de când locuieşte la noi. E prima fată pe care am băgat-o în patul meu, dar cu care nu mi-o trag la propriu, ci doar o gust, aşa cum mi-am dorit încă de când ne-am cunoscut şi toate astea după trei luni. E ceva ieşit din comun pentru mine. Nu-mi stă-n fire. Inspir adânc şi realizez că acesta nu e stilul meu, mai ales că fiecare fată îmi pică foarte repede în pat, nu ca ea. Ceva dinăuntrul meu se schimbă, poate mai repede decât realizez că se întâmplă deja.

Îmi masez faţa cu palmele şi încerc, încetul cu încetul, să mă ridic din pat, cu grijă, să n-o trezesc. Aşez o pernă sub ea, ca şi cum ar fi pieptul meu şi-i iau telefonul de pe noptiera de lângă pat, verificând cât e ceasul. *E doar şase şi patruzeci de minute dimineaţa,* constat şi nu-mi vine să cred că m-am trezit aşa devreme. Dau să-i pun telefonul înapoi, însă imaginea de pe ecran îmi captează atenţia. Deblochez telefonul şi încep să mă uit ca un nebun prin pozele pe care le are în galerie. Multe sunt cu ea şi cu Emma, chiar şi cu Azriel, însă... mai găsesc ceva ce mă surprinde până şi pe mine. E o poza cu ea şi cu ghemotocul de blană, zâmbind, dar cumva m-a prins şi pe mine în poză. Îmi trimit şi mie pe telefon, prin mesaj, poza respectivă, plus încă una cu ea, apoi şterg mesajul de tot şi pun telefonul înapoi de unde l-am luat. O privesc preţ de câteva secunde la felul în care moţăie şi asta mă face să zâmbesc ca un dement. Oare mă îndrăgostesc de o puştoaică?

Nu de alta, dar fata asta, într-un fel sau altul, îmi cam pune capac la tot. Îmi mut privirea pe mititelul ce dă din codiţa lui mică la picioarele mele şi-l iau în braţe, smotocindu-i puţin blăniţa. Ştiu însă că mai mult îi place lângă Christina, aşa că cine sunt eu să nu-i îndeplinesc dorinţa. Îl aşez pe pat, lângă fata ce doarme dusă, iar acesta se ghemuieşte lângă corpul ei, adormind. Trebuie să recunosc că

sunt puţin gelos pe Azriel, pentru felul în care se cuibăreşte lângă Christina, e aşa... Îmi frec faţa cu palmele, din nou, şi în cele din urmă ies în balconul spaţios, oftând. Mă uit ca un idiot aiurea şi nu prea ştiu ce fac, însă sunetul telefonului meu mă scoate din visare şi mă întreb cine naiba mă sună la o oră atât de devreme. Fără să mai stau pe alte gânduri întortocheate, mă îndrept cu paşi repezi spre dormitorul meu. Iau telefonul de pe noptieră şi răspund fără să mă mai uit la apelant.

— *Cody a reuşit să scape,* mă pune Dominic la curent cu situaţia actuală, recunoscându-i repede vocea.

— Cum naiba a scăpat? Nu are cum! spun revoltat. Când s-a întâmplat asta? îl întreb nervos, în timp ce-mi trec o mână prin păr, brusc stresat.

— *Azi-noapte,* îmi răspunde scurt. *Katherine s-a folosit de virusul de pe plăcuţele furate şi l-a scos pe nemernic, chiar înainte să mai putem scoate ceva de la el,* continuă să mă pună la punct cu ceea ce s-a întâmplat acum câteva ore.

— Drace! înjur în gura mare.

— *Adună echipa şi găsiţi-l înainte să părăsească New York-ul! Şi găsiţi dracului plăcuţele alea o dată! Nu cred că vrem să ne punem Frăţiile din celelalte oraşe în cap!* urlă la mine şi ştiu că are dreptate. *Nu mă interesează unde mama naibii trebuie să ajungeţi ca să le recuperaţi, doar faceţi-o odată ca după aceea să le văd distruse!* continuă să urle supărat la mine. *Ne-am înţeles?*

— Sigur! e tot ce-i mai răspund şi închid apelul.

Drăcia dracului!

Am ajuns din lac în puţ. Grozav! Trântesc telefonul de perete destul de nervos. Îl omor când îl prind!

Mă schimb de haine, îmi iau o anumită sumă de bani şi un telefon nou din compartimentul secret al dulapului şi în cele din urmă ies din dormitor, implicit şi din casă, îndreptându-mă spre maşină. Trebuie să ajung cât mai repede la sediu, să văd ce fel de daune ne-a provocat afurisita aceea. Se pare că Alex are de lucrat serios la un nou sistem de

protecţie contra virusului creat de el însuşi, altfel îl trântesc şi pe el de toţi pereţii împreună cu Arman. El l-a adus pe Cody în echipa noastră.

Apăs ambreiajul, schimb viteza şi accelerez, strângând de nervi tare volanul între mâini. În acest moment m-aş fi cuibărit eu lângă Christina în locul ghemotocului, dar uite că tâmpenii de genul ăsta se întâmplă când mă aştept mai puţin şi-mi dau efectiv toate planurile peste cap.

Cine a spus *„Karma e o curvă ordinară”* a avut mare dreptate. Pentru că aşa e pe bună dreptate. Ajung destul de repede la sediu – drumul e mult mai liber decât mă aşteptam să fie – şi parchez în curtea acestuia, ieşind mai apoi din maşină. Mă îndrept spre intrarea principală.

— Alex, vreau un raport total al daunelor! urlu la el, de îndată ce mă văd înăuntru şi mă îndrept spre masa din sala mare, începând să butonez tastele digitale ale ecranului încorporat.

Înainte ca Alex să-mi răspundă, ecranul imens de pe perete se aprinde, iar pe acesta apare Katherine cu un zâmbet viclean pe buze, captându-mi atenţia.

— *Augustin! Augustin!* glasul ei fals îmi lasă un gust amar în gură. *De cât timp nu ne-am mai văzut, scumpule?* mă întreabă pe un ton ironic, alintându-mă. *Ştii, trebuie să-i mulţumesc lui Alex pentru micul „cadou...”* continuă să-mi vorbească pe un ton de divă, în timp ce flutură prin faţa ei plăcuţele. *Cine-ar fi crezut că acestea două îmi vor aduce atât de multe foloase!* se laudă şi zâmbeşte ca un drac împielităt.

Se pare că nemernica s-a cam folosit de plăcuţele acelea, poate mai mult decât ştim deja şi asta nu e bine deloc. O să ne pună toate Frăţiile în cap, dar şi pe cei mai renumiţi traficanţi, asta dacă nu cumva a şi făcut-o deja.

— Încetează să te mai joci cu focul, Katherine! Mă răstesc la ea. S-ar putea ca într-o bună zi să te arzi destul de rău şi atunci nu va fi prea plăcut pentru tine, femeie bătută în cap! urlu aspru la ea.

— *Nu aşa de rău cum vă veţi arde voi şi la propriu, şi la figurat, de acum încolo...* îmi dă ea replica. *Să nu credeţi c-am uitat ce-aţi făcut, iar lucrurile nu vor rămâne aşa!* continuă să-mi spună pe un ton nervos, ameninţându-ne.

Nu ştiu cine mama naibii i-a băgat în cap că noi suntem responsabili pentru dispariţia fiicei sale, pentru moartea părinţilor ei şi a soţului ei, Dylan Corvinus, însă toată mascarada asta se întâmplă doar pentru a ascunde adevăratul făptaş. Sigur se ascunde pe undeva şi nu vrea să fie găsit.

Dau să-i spun câteva de sănătate, dar mi-o ia înainte şi vorbeşte în locul meu.

— *„Prietenii" voştri nu vor fi prea încântaţi când vor afla ce aţi furat de la ei...* îmi spune pe un ton drăcesc, folosind cuvântul *„prieteni"* cu ghilimelele de rigoare. Încep să mă întreb ce mama naibii a făcut nemernica asta?

— Katherine! o atenţionez, dar nu primesc în schimb decât un râs isteric, apoi îmi închide apelul video în faţă. Alex! urlu cât pot de tare în direcţia lui, simţindu-mi o venă zvâcnind.

— Sunt în Boston! mă informează el şi mă întreb cum naiba au ajuns aşa de repede acolo.

— Pregăteşte totul, plecăm la Boston, acum! ordon printre dinţii încleştaţi.

S-o ia naiba! N-am de gând s-o las în viaţă pe afurisita asta notorie, nici măcar pentru o clipă. Nu merită. Deja sunt sătul de ea până peste cap. Mă îndrept cu nervii întinşi la maxim spre camera armelor şi pregătesc arsenalul de care am nevoie, verificându-le şi încărcându-le, apoi îmi iau o vestă antiglonţ şi tot ce mai am nevoie. Ce? Credeţi că doar cei din S. W. A. T. T. au aşa ceva? Ei bine, suntem mai pregătiţi decât orice Frăţie sau decât poliţia însăşi.

— V-aţi gândit să apăreţi într-un final, mortăciuni ambulante! urlu la cei din echipa mea, privindu-i în ce hal arată fiecare, de îndată ce ajung înapoi în sala mare.

Cu siguranţă au dat o spargere la magazinul de alcool al domnului West, cel din centru, altfel nu-mi pot explica de ce

naiba arată fiecare ca picaţi din pom. Arunc geanta pe jos, masându-mi tâmplele stresat, şi în cele din urmă pufnesc.

— Cody a reuşit să scape ajutat de către Katherine şi vouă vă arde de petreceri?! urlu la ei cât mă ţin plămânii.

— De parcă tu eşti mai breaz, mi-o spune verde-n faţă Andy, fără să-şi dea seama că mai are puţin să mă scoată de tot din minţi.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întreb, spumegând.

— Ne ţii nouă morală despre absolut orice, dar tu nu eşti în stare să recunoşti că ai sentimente pentru ea, idiotule! îmi spune nervos şi nu înţeleg la cine se referă acum sau sunt eu mult prea nervos ca să-mi dau seama.

Numai chef de glume proaste nu am la ora asta. Ori spune ce are de spus, ori îl pocnesc până îmi va spune singur şi asta n-o să ne cadă bine la amândoi.

— Treci la subiect, Andy!

— Despre boboacă e vorba, prostul naibii! Ai sentimente pentru ea, dar eşti prea prost să le recunoşti! îmi trânteşte vorbele ca un duş rece. Numai de asemenea discuţii nu am chef în momentul acesta, dar se pare că n-are de gând să mă menajeze, mai ales că e încă mort de beat şi continuă să arunce cu vorbe în mine. Şi nu mă lua cu *„încă o iubesc pe Eva, ea e totul pentru mine”* şi multe alte rahaturi de genul ăsta, că nu faci decât să te minţi de unul singur! Recunoaşte o dată că te îndrăgosteşti de Christina, altfel ai s-o pierzi pentru totdeauna, gorilă ambulantă ce eşti! mă face el în toate felurile posibile şi pot să observ cu câtă tărie se abţine să nu mă ia la bătaie.

— Andy, ai face bine să-ţi ţii gura aia spurcată închisă sau ţi-o închid eu de tot! îl avertizez eu. Nu-mi da motive şi mai multe să-ţi trăsnesc câţiva pumni în faţă, îl avertizez din nou.

— De ce? Te deranjează adevărul? continuă să-şi bată gura, aşa că fără să mai stau pe gânduri şi scos total din minţi, îmi strâng pumnul şi i-l servesc ca mic dejun.

Deodată mă simt tras din spate de ceilalţi, chiar înainte să-i mai servesc încă unul, auzindu-i vorbind în jurul meu.

— Încetaţi amândoi! urlă Lorena la noi. Vă comportaţi ca doi mucoşi de grădiniţă în momentul de faţă. Ce naiba v-a apucat? V-a pus o puştoaică pe jar sau ce dracu' aveţi? continuă să urle la noi şi asta îmi dă de gândit.

Oare Andy are sentimente pentru Christina sau de ce reacţionează impulsiv, încercând să mă scoată de tot din minţi? Naiba să-i ia pe amândoi! Oftez prelung, apoi îl ațintesc cu privirea pe Andy şi-i spun:

— Avem treburi mai importante de rezolvat acum, iar ţie îţi arde de sentimentele mele date dracului? urlu la el, fără s-o bag în seamă pe Lorena, în timp ce-l observ cum încearcă să-şi oprească sângerarea. Nu-mi pasă ce faci, dar rămâi aici! N-am nevoie de un beţiv în misiunea pe care o avem! În cele din urmă mă îndrept spre ieşirea principală, nu înainte de a-mi lua geanta de pe jos.

Ies nervos pe uşa sediului şi mă îndrept spre maşină cu mintea învălmășită. Nu ştiu ce naiba am, dar când e vorba de Christina îmi pierd minţile, iar Andy nu mă ajută cu nimic, ba dimpotrivă, mă înnebuneşte şi mai mult. Arunc geanta în portbagaj şi mă îndrept spre portieră. Urc la volan și oftez, presimțind că ziua asta va fi una lungă şi obositoare. Bag cheia în contact, dar înainte să apuc să pornesc motorul, portiera de pe partea pasagerului din dreapta se deschide larg şi-l observ pe Andy urcând.

— Ce naiba cauţi aici? mă răstesc el, în timp ce se aşază comod în scaun, apoi închide portiera în urma lui şi se întoarce spre mine.

— Chiar dacă eşti un maimuţoi ambulant şi prea idiot ca să recunoşti unele lucruri, ştii bine că ai nevoie de mine acum! îmi răspunde serios. Chiar dacă îmi vine să-i mai pocnesc una, trebuie să-i dau dreptate.

Învârt cheia, fără să mai spun ceva, punând în funcțiune motorul, apoi dau în marşarier şi în cele din urmă ies din curtea sediului, îndreptându-mă spre Boston. Nu ştiu exact ce vom găsi acolo când vom ajunge, dar sper să iasă totul bine, altfel s-ar putea să iasă numai scântei. Dau drumul

staţiei şi aştept indicaţiile lui Alex, despre tot ceea ce se petrece şi pe unde naiba umblă Katherine şi Cody, deoarece sunt în jur de trei sute şaizeci şi şase de kilometri până în Boston, iar cu Andy în maşină voi înnebuni la propriu trei ore. Virez spre stânga la prima intersecţie şi o iau prin centru, chiar pe lângă cafeneaua la care lucrează Christina. Oftez prelung şi încerc să mă concentrez pe misiunea de azi, însă imaginile de aseară îmi revin în minte, ca şi cele din seara de dinainte. Cele în care i-am auzit pentru prima dată gemetele de plăcere, numele meu rostit de buzele ei senzuale şi felul în care corpul ei vibra sub al meu. La naiba!

Lovesc volanul cu palma de parcă ar avea vreo vină şi scrâşnesc din dinţi. *Acum și-au găsit să-mi treacă toate astea prin cap!* Virez spre dreapta şi o iau tot înainte spre ieşirea din New York.

— Pari destul de agitat, constată Andy, observându-mi reacţiile impulsive pe care le am. Are legătură cu boboaca, nu? începe el din nou cu întrebările. Trebuia să mă aştept la aşa ceva, odată ce a urcat la mine în maşină.

Ştiu că dacă nu-i dau un răspuns cât mai repede, o va ţine tot aşa până vom ajunge în Boston şi, sincer, acum nu am starea necesară să suport aşa ceva.

— N-o s-o laşi baltă cu asta, nu? îi răspund tot cu o întrebare.

— Nu! Până nu recunoşti că îţi place de boboacă mai mult decât ţi-a plăcut de cineva până în acest moment şi nu mă refer...

— Ştiu la ce te referi, i-o tai scurt, întrerupându-l.

Oftez prelung şi-mi trec o mână prin păr stresat, un gest destul de enervant, devenit de la o vreme o obişnuinţă şi inspir adânc. Sincer, nici eu nu ştiu de fapt ce e cu mine în preajma ei. Mă calmează aşa cum nu mă aşteptam vreodată să mă calmeze vreo femeie. În plus, e prima femeie pe care o aştept să mi se dăruiască de bună voie, ceea ce nu-mi stă-n fire.

— Deci?

— E diferită, îi răspund scurt, fără prea multe explicaţii.

— Diferită în ce sens? continuă cu întrebările. Dacă n-are de gând să înceteze cu întrebările, mă tem c-am să-l dau cu capul de bordul maşinii. Fii mai explicit, nu de alta, dar zici că eşti o muiere bleagă în momentul acesta! mă cataloghează nonşalant. Eu îl aţintesc cu privirea încruntat.

Inspir adânc din nou şi, în cele din urmă, îi spun:

— De când te interesează pe tine sentimentele mele? îl întreb printre dinţi. Sau vrei să ai cale liberă la ea? îl atac cu o serie de întrebări.

— S-ar putea ca cineva să ţi-o ia înainte şi tu să ai de pierdut. Şi nu mă refer la mine, dobitocule! Sincer, e prea bună pentru unul ca mine, îmi mărturiseşte la fel de sincer.

Ce s-a întâmplat cu Andy şi unde a dispărut? arunc o privire fugitivă spre el.

— Spune tot, domnule fustangiu! îl îndemn şi tind să cred că ştie mai multe decât lasă să se vadă. De preferat, înainte să te dau cu capul de bordul maşinii, şi-ar fi păcat să fac asta, nu de alta, dar nu vreau să-mi pătezi frumuseţea asta de maşină cu sângele tău!

— Mai ţii minte când am dus-o la filmul acela? mă întreabă, ignorând ceea ce i-am spus.

Cum naiba să uit că a dus-o la un film erotic? Aş fi chiar idiot să uit aşa ceva, dar sunt curios ce are să-mi spună, aşa că îl îndemn din priviri să continue.

— Ei bine, la prima scenă mai deochiată a şi părăsit sala de cinema, începe să-mi spună, şi, sincer, chiar mă aşteptam la asta din partea ei. M-am dus după ea şi m-am trezit cu o palmă zdravănă peste faţă, continuă să-mi mărturisească. După ce mi-am cerut scuze am hotărât să mergem la o plimbare în parc. Eu şi parcul, mă-nţelegi ce zic...

Zâmbesc ca un idiot, în timp ce Andy îmi mărturiseşte sincer păţania pe care a avut-o în seara în care a scos-o pe Christina la un film şi trebuie să recunosc că e destul de amuzantă. Încerc să par serios şi să-l ascult, dar nu prea-mi iese. Cu siguranţă l-a pus la punct.

— Înainte să-mi mai spui ceva, țin să te anunț că vrea să te omoare, îl pun la curent cu ce îl așteaptă, zâmbind.

— Cred că știu de ce, îmi răspunde și cu siguranță a realizat că e vorba despre *„sărutul"* lor inexistent.

I-aș cam da eu o lecție chiar acum, dar îmi pare rău de mașină, nu de el, însă am de gând să-i dau Christinei șansa de a-l pune la punct pentru ceea ce a scos pe gura aia a lui afurisită.

Mă întind puțin în față, iau telefonul și verific ceasul. Încă o oră și jumătate până la destinație, iar cu Andy aici o să tâmpesc, dacă-mi mai pune și alte întrebări, toate cu referire strict la Christina și la...

— *Nemernica a folosit din nou plăcuțele cu virusul,* ne anunță Alex deodată, alungându-mi brusc gândurile.

— Ce naiba a mai furat de data asta? îl întreb nervos.

— *N-o să-ți placă,* îmi spune, butonând în continuare tastatura. *Tocmai a furat un sfert din acțiunile pe care le are Emanuel Del Castillo la clubul de noapte din Seattle.*

Fir-ar să fie! Asta ne mai lipsea acum! Omul acela e în conflict de câțiva ani cu Dom și pe deasupra ne suspectează și de deturnarea camioanelor cu marfa pe care trebuia s-o trimită fratelui său peste ocean. Nu că n-am fi vinovați, dar acum am intrat și mai adânc în bucluc și asta doar din cauza lui Katherine.

Bravo, deșteaptă mutare a mai făcut! Lovesc din nou volanul cu palmele, de parcă ar avea vreo vină și schimb în cele din urmă viteza, accelerând tot mai mult, ca un turbat. Trebuie să ajungem în Boston, înainte ca nemernica să mai facă ceva cu plăcuțele alea.

— Frate, ne-am ars! glasul lui Andy mă scoate din transă.

— Spune-mi ceva ce nu știu, îi vorbesc nervos, accelerând din nou. Cu Emanuel nu e de glumă, iar acum că afurisita asta a furat de la el, cu siguranță vina va pica pe noi. Katherine și răzbunarea ei prostească!

Sunt de-a dreptul scos din minți acum, încât nici nu știu cum o să rezolvăm toate astea. Karma se cam joacă cu

vieţile noastre, de parcă am fi pe o tablă de şah, oscilând între nebun şi rege.

— Şi... sărută bine măcar? mă întreabă deodată Andy şi mă întreb ce naiba l-a apucat aşa, dintr-odată, aducând-o pe Christina din nou în discuţie.

— Andy! îl atenţionez, dar presimt că nu are de gând s-o lase nici acum baltă. Oftez prelung şi în cele din urmă îi spun. E puţin stângace, dar sărută al dracului de bine, îi mărturisesc sincer, în timp ce-mi înfloreşte un zâmbet în colţul gurii.

— Vezi? îmi spune el, privindu-mă ca un idiot.

— Ce să văd, boule? îl întreb încruntat. Andy, nu mă mai lua cu mesaje codate, c-o să ţi le trântesc în cap cât de curând! îi spun revoltat, ajungând în sfârşit la Boston.

— Doamne, cretin mai eşti! Zâmbeşti ori de câte ori îţi aminteşti ceva legat de ea, îmi răspunde enervat. Chiar nu vezi că..., începe să spună, dar nu mai apucă să-şi ducă fraza până la capăt, căci datele trimise de Alex ne captează total atenţia, ghidându-ne acum spre hotelul Ayana Bell, din partea de vest a oraşului.

Parchez în faţa hotelului de îndată ce ajungem şi cobor din maşină, odată cu Andy, uitându-ne mai apoi prin împrejurimi. Sper că n-a dispărut şi de aici nemernica, altfel sunt în stare s-o caut şi în gaură de şarpe, doar ca s-o omor cu mâinile mele!

— Deci, ce facem? mă întreabă Lorena acum că a ajuns şi restul echipei.

— Trebuie să ne mişcăm repede şi să recuperăm afurisitele alea de plăcuţe, altfel cine ştie ce naiba mai face cu ele nemernica, vorbesc repede, apoi mă îndrept spre portbagaj şi-l deschid, scoţând din geanta neagră pe care am pregătit-o.

Nu ştiu cât timp ne va lua toată drăcovenia asta idioată, dar sper să ajung la cursa din seara aceasta şi la cea organizată de cei de la Team Driftmonkeys, deoarece vechea mea prietenă Kara Reed şi totodată sora nebunului de Danzell

Reed, va fi şi ea la New York împreună cu iubitul ei Reece, concurând la cea mai mare întrecere de drifting. Scot pe rând pistoalele şi încep să le armez, aruncându-i două dintre ele lui Andy, în timp ce se pregătesc şi ceilalţi destul de intens. Nu ştiu pe cine găsim sau câţi anume vor fi înăuntru, dar cred că afurisita de Katherine e mai pregătită decât credem noi. Îmi îndes în ureche mica cască prin care putem comunica şi odată ce suntem pregătiţi cu toţii, înaintăm cu precauţie spre intrarea în hotel, uitându-ne când în stânga, când în dreapta. Locul acesta pare mai pustiu decât m-aş fi aşteptat să fie. La recepţie nu e nimeni, de parcă e un hotel al fantomelor dintr-un film de groază.

— Lorena, tu şi Toby cercetaţi parterul! Arman tu mergi la subsol împreună cu Happy, iar eu şi Andy cercetăm etajele, le spun ca să împart echipele, după care ne despărţim.

— Deci, ai de gând să n-o scapi pe Christina printre degete? mă întreabă Andy deodată, în timp ce urcăm spre etajul doi al hotelului, verificând fiecare cameră în parte şi-l privesc preţ de câteva secunde încruntat.

— Acum ţi-a venit să mă întrebi aşa ceva? îl întreb fără să-i răspund. Vrei să încetezi cu asta? Katherine face ce vrea din noi, din toată lumea, iar ţie îţi arde taman acum să mă întrebi ce voi face în legătură cu Christina! îi spun destul de revoltat de subiectul pe care l-a adus în discuţie.

— Ce să fac dacă doar acum am timp să vorbesc cu domnul bătut în cap! mi-o spune în faţă, apoi intră brusc în a treia cameră de la etajul doi al hotelului şi, înainte să-i răspund cu ceva pe măsura statutului său de fustangiu, glasul sugrumat pe care îl are îmi captează atenţia. Augustin...

— Ce s-a întâmplat? Ai dat peste vreo babă în bikini şi nu ştii cum să-i faci faţă? îl întreb amuzat, însă cum intru în cameră, tot amuzamentul meu dispare.

Las pistolul jos şi rămân mut, găsindu-l pe Cody cu nişte explozibil pe lângă corpul său, iar el legat de mâini şi de picioare de scaunul în care stă. Ceea ce mă surprinde şi mai mult, e faptul că are asupra lui şi plăcuţele blestemate pe

care le-am căutat de câteva săptămâni încoace. Se pare că nemernica de Katherine nu mai are nevoie de el şi cred că ne paşte un pericol mult mai mare, de acum încolo, din cauza ei şi a acţiunilor sale prosteşti. Îmi mijesc ochii şi mă uit mai bine la Cody. Atunci constat că e mai mult decât stresat sau poate aşa mi se pare, însă după expresia feţei pe care o are cu siguranţă ştie ceva. Dar ce? Mă apropii precaut de el, îi dezlipesc banda adezivă ce-i astupă gura şi-l las să vorbească, doar că nu spune nimic, râde ca un maniac, alertându-ne.

— Unde e Katherine? îl întreb, spărgând liniştea morbidă din jurul nostru.

— Nici nu ştiu de ce vă mai obosiţi s-o căutaţi, ne vorbeşte în cele din urmă. A plecat de mult...

— Şi te-a lăsat pe tine în urmă, constat cu voce tare, întrerupându-l. Sau mi se pare mie? îl întreb, încrucişându-mi braţele la piept şi-l privesc cu superioritate.

— Ce te face să crezi că m-a lăsat în urmă? mă întreabă, privindu-mă ameninţător. De unde ştiţi voi că nu aţi căzut într-o capcană? continuă cu întrebările şi asta mă pune serios pe gânduri. Tot hotelul e împânzit de explozibil, ne dă el de veste, zâmbind drăceşte.

— *Are dreptate*, ne confirmă Arman, auzind până şi ceilalţi discuţia pe care o am cu Cody. *Subsolul hotelului e plin de explozibil. Se pare că tocmai am căzut într-o capcană*, continuă să ne vorbească Arman prin staţie.

— Drace! înjur în gura mare.

— Înainte să ne spunem adio, Katherine ţi-a lăsat un mesaj, asta în caz c-ai să scapi viu de aici, îmi spune printre dinţi. *„Va veni vremea în care va trebui să alegi între cei pe care-i iubeşti, însă pe cine vei salva şi pe cine vei lăsa să moară? Nu poţi să le ai pe amândouă, şi una, şi alta. Alege cu grijă, dar alege bine!”,* acesta e mesajul ei, îmi spune Cody şi constat că acestea sunt ultimele lui cuvinte. Imediat ce văd telecomanda din mâna lui, înţeleg că ne mai despart doar câteva secunde înainte ca vieţile noastre să fie spulberate.

— Ieşiţi dracului afară, acum! urlu ca dementul, în timp ce o rup la fugă cu Andy pe urmele mele.

BOOM! Se aude prima explozie, urmată de a doua şi în cele din urmă o reacţie în lanţ ce ne spune să ne cărăm naibii din hotel, altfel ne va costa viaţa. Sar peste bucăţile de tavan ce tocmai au căzut în faţa noastră şi o rup din nou la fugă cu Andy în spatele meu, ferindu-ne de flăcările ce împânzesc repede hotelul. La naiba! Nu vreau să mor înainte ca... Las dracului toate gândurile şi mă feresc de bucăţile ce cad în continuare din tavan şi de îndată ce ajungem în afara hotelului, detonarea provocată de tot explozibilul de la subsolul clădirii ne aruncă câţiva metri în faţă, rănindu-ne uşor. Îmi întorc privirea spre clădirea în flăcări şi nu-mi vine să cred că tocmai am căzut într-o capcană. Fir-ar să fie! Cum de n-am prevăzut asta? Mă întorc pe spate, respirând sacadat şi aţintesc cerul acoperit de câţiva nori, privind în gol. Ce naiba a vrut să spună cu mesajul acela?

— Eşti bine? mă întreabă Andy, stând în faţa mea cu mâna întinsă şi aşteptând să i-o prind ca să mă ridic.

Fac întocmai şi mă ridic în picioare, încă cu privirea pe clădirea din faţa noastră, ce arde în continuare.

— Măcar am scăpat de plăcuţele alea nenorocite, glasul lui Toby ne captează atenţia, îndemnându-ne să ne întoarcem privirea spre el.

Totuşi are dreptate. Am scăpat de nenorocitele alea de plăcuţe ce ne-au dat bătăi de cap săptămâni întregi, însă, din clipă în clipă, ne putem trezi cu probleme şi mai mari, acum că Katherine ne-a jucat pe degete cum a vrut ea, folosindu-se de virusul ce i-a cam adus puterea. Tipa asta vrea cu disperare să ne radă de pe faţa pământului. Sunetul sirenelor ce se aud dintr-odată în îndepărtare ne dau de înţeles că ar fi timpul să ne cărăm cu totul de aici, de preferat, înainte s-o încurcăm.

Nu suntem în relaţii bune cu poliţia din Boston, iar asta ne poate costa închisoarea. Ne îndreptăm cu toţii spre maşini şi, odată ajunşi în dreptul lor, urcăm în grabă şi pornim motoarele, plecând în trombă din locul acela blestemat.

— Ce-a vrut să spună cu *„Va veni vremea în care va trebui să alegi între cei pe care-i iubeşti, însă pe cine vei salva şi pe cine vei lăsa să moară? Nu poţi să le ai pe amândouă, şi una, şi alta. Alege cu grijă, dar alege bine”*? mă întreabă Andy acum că am părăsit de tot Bostonul.

— Sincer, nici eu nu ştiu, dar de se atinge de Emma o omor cu mâna mea! îi răspund. Însă tot nu pricep cine poate fi cealaltă persoană iubită, deoarece Eva e moartă, întocmai ca şi părinţii mei.

— Eşti sigur că e vorba doar de sora ta? mă întreabă din nou, întorcându-se cu totul spre mine. Recunoaşte, o dată pentru totdeauna, că eşti îndrăgostit de Christina, iar asta o poate face o posibilă ţintă pentru răzbunarea lui Katherine, îmi spune şi chiar mă pune serios pe gânduri.

Apăs ambreiajul şi schimb viteza, accelerând prin ploaia ce a început să cadă brusc, îndreptându-ne spre New York. Mintea îmi zboară la micuţa ce locuieşte acum în casa mea, iar gândul că ar putea păţi ceva, mă face să mă cutremur pe dinăuntru.

Fir-ar să fie! *Oare chiar sunt îndrăgostit de ea?* Tot ce s-a întâmplat până acum, încă din ziua în care a adus-o Emma să locuiască la noi, mă pune serios pe gânduri, în timp ce minutele zboară fără să-mi dau seama, ajungând într-un final la New York. Încetinesc, mai mult decât îmi stă în fire s-o fac şi mă îndrept spre sediu. Ajuns acolo, parchez în curtea sediului şi deschid portiera, ieşind odată cu Andy din maşină. Misiunea de azi a fost total un fiasco, însă nu în totalitate. Chiar dacă n-am prins-o pe Katherine, măcar am scăpat de plăcuţele alea nenorocite ce ne-au dat numai bătăi de cap. Îmi trec o mână prin păr stresat, în timp ce înaintez spre intrarea principală, împreună cu restul echipei, arătând destul de şifonaţi. Am nevoie de un duş lung, de preferat, înainte să merg s-o văd pe Kara la concursul de drifting.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo? ne ia la rost Dominic acum că suntem în sala mare. Şi de ce naiba arătaţi cu toţii de parcă au şters cu voi pe jos? se răsteşte el în continuare la noi, însă numai chef de morala lui nu am acum.

Îmi dau ochii peste cap înfuriat şi mă îndrept spre sala tehnică, lăsându-l pe Dom să-şi răcească gura aiurea. Mă postez în spatele lui Alex, acum că sunt înăuntru, şi încep să mă uit atent peste monitoare. Simt că ne-a scăpat ceva, dar ce? Privesc în continuare, în timp ce Alex accesează fiecare cameră în parte, din întreg Boston-ul şi-o găsesc pe nemernică, intrând în aeroport cu bagajele gata făcute.

— Ce pui la cale Katherine şi unde naiba te îndrepţi acum? gândesc cu voce tare, captându-i atenţia lui Alex, care începe să acceseze baza de date a aeroportului, aflând destinaţia nemernicei.

BORA BORA?!

Deci, afurisita merge în vacanţă? Nici nu-i de mirare, tocmai şi-a mărit conturile cu câteva milioane de dolari, lăsându-ne nouă toate problemele pe cap, iar ea merge să se relaxeze. Fir-ar să fie!

— Monitorizează-i toate conturile şi anunţă-mă dacă se fac ceva schimbări! îi ordon lui Alex, care îmi răspunde cu o încuviinţare scurtă din cap, apoi ies ca un taifun din sala tehnică şi mă îndrept spre sala mare, unde Dominic încă le ţine morală celorlalţi.

— Vrei să termini cu morala asta de doi bani? mă răstesc la el ca scos din minţi. Afurisita ne-a întins o capcană, de unde mama naibii ai vrut să ştim ce ne aşteaptă? urlu la el şi-l văd muţind. Poţi dormi liniştit acum, plăcuţele alea afurisite au dispărut definitiv, odată cu moartea lui Cody, ţin să-l informez.

Oftez lung şi mă uit la ceas. E trecut de trei după-masă, iar la şase începe cursa Karei. Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să ajung, aşa că mă întorc şi dau să ies din sediu, însă glasul lui Dominic mă opreşte în loc.

— Unde naiba crezi că mergi? mă întreabă revoltat.

— Eu am terminat pe ziua de azi, dacă mai e ceva, descurcă-te singur! îi întorc scurt vorba şi ies naibii din încăpere, îndreptându-mă spre maşină.

Ajuns în dreptul acestuia, deschid portiera şi-mi las trupul greoi şi obosit în scaun, apoi pornesc în trombă spre

casă. Gândurile mă acaparează, în timp ce maşina aproape că zboară pe şosea. Fac ce fac şi gândul îmi fuge mereu la Christina. Puştoaica de şaptesprezece ani ce mă intrigă tot mai mult, pe zi ce trece. Oftez prelung şi după aproape treizeci de minute ajung în sfârşit acasă. Parchez în curtea spaţioasă şi cobor din maşină. *E mult prea multă linişte*, constat acum că intru în casă. Mă îndrept spre baza scărilor şi urc grăbit spre dormitoare. Mă opresc puţin şi-mi întorc privirea spre camera Christinei, chiar înainte de a intra în dormitorul meu. *Nu cred că va zice nimic dacă îi fac o vizită,* gândesc, în timp ce îmi aşez mâna pe clanţă şi deschid uşa, intrând apoi în dormitorul meu. O închid şi încep să scap de jumătate din hainele de pe mine, dar şi de încălţămintea din picioare şi mă îndrept spre uşa de sticlă ce dă spre balconul spaţios. O deschid şi păşesc desculţ pe gresia ce acoperă întreaga suprafaţă, îndreptându-mă spre camera Christinei. Nu ştiu de ce, dar simt o nevoie nebună de a fi lângă ea acum, deşi sunt complet nervos, chiar ieşit din minţi, din cauza misiunii ce tocmai ne-a dat peste cap cu totul. Am nevoie să-mi calmez demonii şi se pare că ea e singura care poate face asta. Lătratul lui Azriel îmi captează atenţia şi-mi întorc privirea spre ghemotocul de blană ce stă tolănit în patul ei, însă Christina nicăieri. Unde poate fi? Mă apropii de mititel şi-l iau în braţe, zâmbindu-i. Nu sunt eu mare iubitor de animale, dar uite că pramatia asta mică mi-a cam intrat la suflet.

— Unde e, Azriel? îl întreb de parcă ar şti cum să-mi răspundă, dar primesc în schimb un lătrat. Unde e Christina? îl întreb din nou şi se întoarce cu faţa spre uşa băii din cameră.

Se pare că face duş. Numai bine, îl putem face împreună, aşa că îl smotocesc un pic pe Azriel, drept recompensă că mi-a *„spus”* unde e micuţa mea. Îl smotocesc din nou, privind în faţă şi mă îndrept alene spre baie, însă încremenesc de îndată ce aud uşa dormitorului Christinei deschizându-se. Fără să mai stau pe gânduri, intru ca un taifun în baie şi închid uşa cu cheia, învârtind-o încet în broască. Îmi închid ochii preţ de o secundă, apoi îi deschid, mă întorc spre

dușul plin de aburi, urmărind cu privirea silueta ce se mișcă galant sub jetul de apă, în timp ce-mi muşc puternic buza de jos. Faptul că sunt conştient că ea e goală sub perdeaua de apă ce se prelinge pe pielea ei fină în jos, nu mă ajută cu absolut nimic. Ba, dimpotrivă, mii de fiori îmi străfulgeră fiecare nerv în parte, făcându-mă s-o doresc şi mai mult. Intru în duş aşa cum sunt şi-mi plimb privirea pe trupul ei până la fese şi trebuie să recunosc că are un corp frumos. E natural şi atins doar de mine. Îşi trece mâinile prin părul bogat, scăpând de excesul de apă şi, cum se întoarce spre mine, o ţintuiesc de perete şi-i astup gura cu palma ca să nu ţipe. Mă priveşte speriată, dar şi nedumerită de prezenţa mea aici, respirând sacadat, în timp ce-mi port privirea de sus până jos, pe trupul ei al naibii de sexy. Îmi ridic privirea, dar imediat ce-mi iau mâna de pe gura ei senzuală, mă trezesc plesnit cu o palmă zdravănă peste obraz. Fir-ar să fie!

— Vrei să nu mă mai plesneşti? o întreb nervos printre dinţi.

— Vrei să nu mai intri peste mine în baie? îmi răspunde tot cu o întrebare şi tot nervoasă ca mine.

— Mă mai gândesc, îi răspund, simţind nevoia să mă năpustesc asupra ei şi s-o iau cu totul, dar mă abţin pentru moment.

— Atunci şi eu mă mai gândesc dacă să te mai plesnesc sau nu, îmi răspunde ținându-și brațele încrucișate sub piept.

E al dracului de sexy atunci când e nervoasă şi îmi place la ea că-mi întoarce vorba înapoi, ori de câte ori are ocazia. O privesc lung, mutându-mi privirea când pe sânii ei, pe care încearcă să-i ascundă, când mai jos, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ieşi! mă expediază. Eu n-am de gând să fac asta, aşa că mă apropii şi mai mult de ea.

— De ce să ies când am o privelişte aşa de frumoasă? îi răspund, în timp ce-mi plimb privirea pe trupul ei dezgolit, pe care i se preling stropi de apă.

— Ieşi! urlă la mine şi-i închid din nou gura, acoperind-o cu palma.

Bolmojește ceva indescifrabil, însă glasul surorii mele ne distrage atenţia sau, mai bine spus, îi distrage atenţia şi încremeneşte.

— Nu pot, e Emma în camera ta, îi răspund încet, privind-o amuzat şi făcând-o şi pe ea să se încrunte la mine.

— *Christina, eşti bine?* glasul surorii mele se aude de dincolo de uşă şi-o observ pe Christina, încercând să-mi înlăture mâna şi chiar reuşeşte.

— Vrei să mă sufoci? mă întreabă nervoasă în şoaptă, acum că poate vorbi şi după felul în care respiră realizez că odată ce i-am astupat gura, i-am oprit şi respiraţia.

— *Christina, spune ceva, dacă nu intru!* strigă Emma, însă ea nu ştie că am închis uşa cu cheia.

— Sunt bine, nu trebuie să intri! îi răspunde Christina deodată, vorbind mai tare ca s-o audă. Doar m-am lovit..., vorbeşte din nou, însă restul frazei continuă s-o spună pe un ton jos, rostind încet printre dinţi, cât să aud doar eu, în timp ce mă priveşte în ochi:... . de un nemernic care mă hărţuieşte.

— *Ok, atunci! Eu plec cu Azriel la veterinar. Nu ştiu cât stau*, o anunţă şi după ce aud uşa de la dormitor trântită în urma ei, zâmbesc cu gura până la urechi.

Dacă tot sunt aici ud leoarcă, pot liniştit să fac şi acel duş, având acum şi companie. Încep să-mi desfac fermoarul blugilor, vrând să scap de ei cât mai repede şi-mi muşc buzele, privind spre frumuseţea din faţa mea.

— Ce naiba faci? mă întreabă Christina, în timp ce îmi dau jos blugii de pe mine.

— Duş? îi răspund printr-o întrebare.

— Atunci eu ies, mă anunţă repede şi dă să iasă din cabină, însă n-o las şi-o prind de braţ.

— N-am spus că vreau să-l fac singur, îi spun şi-o trag înapoi, ca în cele din urmă să închid uşa cabinei.

— Augustin, îmi pronunţă numele uşor speriată şi o observ întorcându-se cu spatele la mine, îndată ce scap de boxeri şi rămân gol puşcă. Eu ies, mă anunţă din nou, dar n-o las şi-o lipesc cu spatele de perete.

Inspiră adânc printre buzele întredeschise, mă priveşte ţintă în ochi şi pot s-observ cu uşurinţă felul în care înghite în sec. Trebuie să recunosc că-mi cam face plăcere să mă joc cu focul, iar cu ea... nici n-am cuvinte. Îi prind mâinile, i le pun pe pieptul meu dezgolit, apropiindu-mă de trupul ei şi-o fac să-mi simtă intens membrul tare, care e mai vioi ca niciodată.

— Opreşte-te! mă roagă, dar cum să mă opresc când palmele ei alunecă uşor pe pielea mea umedă, transmiţându-mi furnicături prin toţi nervii.

Îmi aşez palmele pe talia ei micuţă şi-o strâng uşor, făcând-o să tresară şi să-şi închidă ochii, în timp ce mâinile mele urcă încet spre sânii ei fermi.

Drace! Inspir adânc, simţindu-mă mai excitat ca niciodată şi încep să-i ating buzele cu degetul mare, făcând-o să-şi deschidă ochii şi să mă privească din nou. Privirea ei caldă îmi calmează demonii, dar îşi coboară ochii pe trupul meu şi-i închide brusc la loc, ascunzându-i în palme.

— La naiba! lasă o înjurătură să-i scape şi zâmbesc, realizând că tocmai s-a uitat mult prea în jos şi de aceea reacţionează aşa. Nu e deloc amuzant, îmi spune, în timp ce-şi ia mâinile de pe faţă şi-şi deschide ochii larg. Vreau să ies, îmi spune şi dă să plece, dar tot nu o las. Nu mă face să te plesnesc din nou! mă ameninţă ea.

— Încearcă! Haide, nu cred că eşti în stare să mă mai loveşti din nou! continui s-o provoc şi mai mult, căci îmi place când e nervoasă, şi-i întorc obrazul doar ca să mă poată lovi mai bine. Eşti cumva o laşă? o întreb şi o observ ridicându-şi mâna în aer, gata-gata să mă lovească, însă i-o prind şi i-o duc deasupra capului, făcând şi cu cealaltă la fel.

— Nu e corect! îmi răspunde.

— Şi e corect să mă tot plesneşti? o întreb printre dinţi.

— Şi ţie ţi se pare corect să tot intri peste mine în baie? îmi răspunde cu o întrebare la rândul ei.

Fir-ar să fie! Se pare că nu se dă bătută nici ea, dar nici eu n-am de gând să renunţ. Ştiu, suntem amândoi al dracului de încăpăţânaţi, dar se pare că tocmai asta mă atrage la ea mai tare. Îi prind faţa între palmele mele şi-mi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o cu o foame nemaiîntâlnită, în timp ce cu o mână îi ţin mâinile deasupra capului. *Deci nu vrei să-mi răspunzi*, constat în sinea mea, realizând că buzele ei nu vor să se deschidă. Îmi iau mâna de pe chipul ei şi-o las să alunece pe umărul său. De îndată ce ajung în dreptul sânului stâng, încep să-l frământ doar ca s-o fac să-mi răspundă. Însă se abţine destul de bine şi nu cedează.

Deci aşa! Bine, tu ai vrut-o! Las sânul deoparte şi cobor furtunos cu degetele spre feminitatea ei. O ating delicat, cât s-o fac să tremure, continuând tot aşa. Buzele ei se deschid într-un final, aşa că îmi introduc limba în gurița sa dulce şi-o sărut cu o foame ce nu o mai pot controla. O doresc! La dracu! O doresc! Îi eliberez mâinile, apoi îmi pun palmele pe coapsele ei şi le strâng puternic, făcând-o să icnească. Îmi plimb mâinile pe toată suprafaţa pielii sale, simţind-o tremurând şi mai mult lângă trupul meu, de îndată ce-i prind un sfârc între dinţi şi trag puternic de el.

— Augustin, o aud, gemându-mi numele prelung şi asta mă încântă al naibii de mult. Augustin, o aud din nou, dându-mi impulsul nebun de a o sălta în braţele mele, ceea ce şi fac, şi-i încolăcesc picioarele în jurul meu, lipind-o cu totul de perete. Aproape să intru în interiorul ei umed şi cald, când glasul ei sugrumat şi speriat mă opreşte brusc. Opreşte-te, te rog! urlă, plângând cu faţa ascunsă în umărul meu. Nu sunt pregătită, de ce mama naibii nu înţelegi asta? mă întreabă sughiţând, iar acum chiar nu ştiu ce naiba să fac.

Oftez prelung şi-o ţin în continuare aşa lipită de perete, încă cu picioarele încolăcite în jurul meu, îndemnând-o mai apoi să mă privească.

— Dă-mi un motiv...

— Un motiv? mă întreabă surprinsă și nervoasă în același timp, întrerupându-mă din ce aveam să-i spun. Încă din primele zile de când am venit aici mă torturezi constant din orice. Ba mai mult, mă hărțuiești, iar schimbările tale de atitudine îmi dau bătăi serioase de cap, îmi spune fără să mai respire. Când ești tandru și grijuliu, când ești un nesimțit incurabil, încât nu mai știu cum să te iau, iar eu..., continuă să-mi vorbească, dar ultima frază nu reușește să o mai ducă până la capăt, pentru că o întrerup.

— Iar tu ce? o întreb nedumerit.

— Nu contează, îmi răspunde scurt, fără să mă privească. Oricum ești lipsit de inimă, așa că de ce ți-ar păsa de o persoană ca mine? Tu nu vrei decât să mi-o tragi, fără să-ți pese măcar de sentimentele mele! îmi aruncă vorbele-n față. În momentul acesta nu mai știu ce să-i spun și cum să reacționez.

O las jos și mă întorc cu spatele la ea. În acest moment mă simt vulnerabil și nu-mi stă deloc în fire să fiu așa. Scrâșnesc din dinți, strângându-mi palmele în pumni și mă întorc cu totul în spate. O prind de braț, chiar înainte să deschidă ușa cabinei și-o lipesc de aceasta, lipindu-mă și eu la rândul meu cu abdomenul de spatele ei și-i spun:

— Mă intrigi și m-ai intrigat încă de când te-am cunoscut, însă atitudinea ta mă atrage al naibii de tare și mă face să te doresc așa cum n-am dorit niciodată vreo femeie, îi mărturisesc, în timp ce mâinile mele se plimbă nestingherite pe trupul ei umed. Uite cum facem, te îmbraci și după aceea vii cu mine, fără prea multe întrebări, iar eu promit că te las în pace, îi șoptesc la ureche, apoi îi prind lobul între buze, sugându-l și-i simt din nou trupul tremurând în brațele mele.

— Ce garanție am că te ții de cuvânt? mă întreabă, respirând tot mai sacadat și-și lasă capul într-o parte.

— N-ai de unde să știi, continui s-o tachinez, în timp ce degetele mele îi răsfață feminitatea.

— Augustin... îmi geme numele prelung şi o simt şi mai mult cum tremură în braţele mele.

O întorc cu faţa spre mine şi-mi zdrobesc buzele de ale ei, sărutând-o flămând, în timp ce o răsfăţ cu mângâieri şi-o aud gemând. O lipsesc de buzele mele şi o sărut pe linia pulsului, gustându-i pielea. Aş gusta din ea în fiecare minut, dar faptul că mă opreşte din a continua până unde îmi doresc să ajung, mă face s-o doresc ca un turbat. Cobor în jos cu săruturile spre sânii ei, făcuţi parcă special pentru palmele mele şi încep să-i dezmierd, gustându-i şi trecându-mi limba peste sfârcurile deja întărite.

Fir-ar să fie!

Revin la nivelul ei şi mă gândesc să fac ceva ieşit din comun, dar care o va înnebuni. Îi revendic buzele şi-o sărut cât s-o ameţesc şi mai mult, apoi o lipesc cu spatele de perete, strângându-i coapsele între palmele mele, în timp ce degetele ei îmi ciufulesc părul. O salt în braţele mele şi încep s-o ridic, încetul cu încetul în sus, ca un fulg, sărutându-i şi muşcându-i gentil pielea la propriu, făcând-o să geamă, aşa cum îmi place mie, în timp ce cobor cu gura spre feminitatea ei.

— Augustin, ce faci? mă întreabă şi se lipeşte mai bine de perete, cât timp gura mea flămândă gustă din feminitatea ei delicioasă.

E pentru prima dată când fac asta, dar să fiu al dracului dacă nu-mi place, iar ea e al naibii de senzuală, gemându-mi numele prelung şi făcându-mă să mă simt satisfăcut. Simt, din ce în ce mai mult, felul în care tremură, fiind scuturată de orgasmul ce i-a acaparat fiecare nerv şi mă simt şi mai satisfăcut ca niciodată.

— Augustin... Augustin, o să leşin... îmi şopteşte şi-mi îndrept privirea spre ochii ei şi mă opresc brusc.

O repun în picioare şi mă uit la ea dacă e ok, dar o prind chiar înainte să cadă de tot şi-i mângâi uşor chipul cu degetele, îndemnând-o să mă privească.

— Dacă acum leşini, micuţa mea, când vom face dragoste, cum va fi? o întreb şi-o observ făcând ochii mari. Probabil nu-i vine să creadă ce i-am spus, iar eu abia acum realizez ce naiba am scos pe gură.

De unde şi până unde mi-a venit să spun aşa ceva? O trag sub jetul cald de apă, ca să terminăm într-un final duşul acesta, apoi iau gelul de duş cu aromă de trandafiri şi ciocolată, din câte constat, şi torn o cantitate destul de mare în palme, ca apoi să îl aplic pe trupul ei, masând. Însă, mă trezesc cu un burete plin de clăbuci peste nas şi mă strâmb. Deci aşa? Vrei să ne jucăm! Dau să-i iau buretele, dar îl ascunde la spate. Mă năpustesc asupra ei şi încerc să i-l iau, dar se pare că nici ea nu se lasă mai prejos, chiar dacă acum câteva minute mai că leşina de plăcere.

— Să te îmbraci cu ceva mai..., încep să-i spun pierdut în culoarea ochilor ei şi mă ia prin surprindere îndată ce-şi zdrobeşte buzele de ale mele, sărutându-mă.

Sărutul ei stângaci e tot mai dulce, tot mai nebunesc. Îi răspund şi-o strâng în braţe, realizând că lângă ea mă simt eu şi tot nu înţeleg cum e asta posibil. Mă lipseşte de buzele sale şi iese cu totul din duş, lăsându-mă singur. Fir-ar să fie! Mă sprijin de perete lăsând ca apa să-mi învăluie trupul şi, după alte zece minute, în care reuşesc să termin şi eu nenorocitul acesta de duş, ies într-un prosop din baie şi-o găsesc pe Christina gata îmbrăcată. E al naibii de sexy. E îmbrăcată într-o bustieră sau sutien mov, ce naiba o fi şi acela, iar deasupra poartă o cămăşuţă cu un decolteu foarte adânc şi o pereche de pantaloni mult prea scurţi din blugi. În picioare şi-a luat tenişi, ca-ntotdeauna, dar de culoare albă. Mă apropii de ea şi-o plesnesc puternic peste fund, făcând-o să tresară. Îi fac jucăuş din ochi, chiar înainte să ies în balconul spaţios şi mă îndrept mai apoi spre camera mea. Scap de prosopul ce-mi acoperă o parte importantă şi deschid dulapul.

Scot o pereche de blugi rupţi pe alocuri, un tricou alb, o cămaşă în carouri alb-negru şi-o pereche de boxeri. Mă îmbrac rapid, apoi încalţ perechea de adidaşi albi şi îmi leg

cămaşa în carouri la brâu. Îmi aranjez părul, apoi îmi iau telefonul, portmoneul şi cheile de la maşină, ieşind într-un final din dormitor. Cobor scările, găsind-o pe Christina în living. Acum mai are la ea şi o gentuţă mică, părul lăsat liber să-i cadă pe umeri, iar machiajul natural îi completează excelent toată ţinuta. O analizez din cap până-n picioare, în timp ce-mi umezesc buzele cu limba şi, ajuns în dreptul său, îmi aşez mâinile pe talia ei, făcând-o să tresară. Îşi ridică privirea spre mine, apoi îşi deschide buzele senzuale şi spune:

— Şi... unde mergem? mă întreabă uşor nesigură. Eu îi zâmbesc.

— Parcă am spus fără întrebări! Îi răspund şi-o observ înghiţind în sec. Vino! o îndemn şi-mi împletesc degetele cu ale ei, în timp ce ne îndreptăm spre ieşirea principală.

Ajunşi în dreptul maşinii, îi deschid portiera şi-o las să urce în scaunul pasagerului, apoi urc şi eu în scaunul şoferului, întorcându-mi privirea spre Christina. O observ privind în gol, aşa că îmi aşez palma pe piciorul ei, ca să-i atrag atenţia.

— Eşti bine? o întreb, iar ea îmi răspunde cu o încuviinţare scurtă din cap, apoi îşi lasă capul pe spate şi-şi închide ochii.

— Sunt puţin obosită, îmi răspunde în cele din urmă şi zâmbesc complice.

Ştiu, sunt vinovat pentru oboseala ei şi, sincer, aş mai obosi-o încă pe atât, căci aş vrea s-o gust la nesfârşit, iar într-un final să fac dragoste cu ea. Mă încrunt brusc şi tot nu mă pot înţelege de ce naiba mă gândesc la dragoste, când nici eu nu ştiu sigur ce simt pentru ea. Dacă simt! Îndată ce porţile de fier se deschid, plec în trombă spre Brooklyn, unde are Kara cursa. N-am văzut-o de foarte mult timp şi chiar sunt curios ce mai face, dar n-apuc să-mi duc gândurile mai departe, în timp ce *„zbor”* cu maşina pe asfalt, că melodia rock a telefonului meu mă readuce în simţiri. Iau telefonul de pe bordul maşinii şi mă uit la apelant, zâmbind într-un final şi răspund.

— Kara, îi pronunţ numele şi trag o privire spre Christina, de parc-aş vrea să-i observ reacţia, apoi continui. Chiar mă întrebam când aveai de gând să dai un semn de viaţă, vorbesc cu zâmbetul pe buze şi o aud chicotind.

— *Nu-mi spune că ţi-a fost dor de mine, nebun incurabil?* mă întreabă, râzând la rândul ei. *Apropo, Reece te salută şi de-abia aşteaptă să te cunoască!* continuă să-mi spună, iar eu zâmbesc, spionând-o din când în când pe Christina.

Nu ştiu exact ce face, mai ales că nu şi-a întors deloc privirea spre mine, şi asta mă face să mă încrunt puţin. Aş vrea să-i văd ochişorii, să-i analizez expresia feţei, dar se pare că ea nu vrea să-mi arate nimic. E supărată cumva? Şi de ce naiba îmi fac atâtea griji? M-aş aştepta să urle la mine că vorbesc cu o altă femeie de faţă cu ea. Mi-ar plăcea s-o văd geloasă.

— Sper că se comportă frumos cu tine, altfel..., spun deodată, făcând-o pe Kara să râdă zgomotos.

— *Tot la fel ai rămas*, constată. *Ia spune-mi, vii singur sau ţi-ai găsit pe cineva?* mă întreabă curioasă.

— Poţi spune şi asta, îi răspund codat.

— *Care variantă, Augustin? Prima sau a doua?* continuă să-mi pună întrebări în legătură cu viaţa mea amoroasă, însă nici eu nu sunt sută la sută sigur de ceea ce se întâmplă între mine şi Christina.

— A doua variantă, Kara! îi răspund repede şi virez brusc la dreapta, făcând-o pe Christina să tresară şi să mă aţintească nervoasă cu privirea.

— Îţi face plăcere să superi oamenii când încearcă să se odihnească puţin? mă întreabă ea nervoasă, scrâşnind din dinţi şi acum realizez că e puţin somnoroasă.

— *Deja îmi place de ea, te cam pune la punct*, mi-o trânteşte Kara amuzată, auzind vocea micuţei mele.

— Ha, ha! Foarte amuzant, Kara! i-o întorc. Ne vedem! mai adaug şi închid telefonul, aruncându-l pe bordul maşinii, apoi îmi aşez palma pe piciorul Christinei şi urc încet spre coapsa ei, în timp ce înaintăm spre Brooklyn.

Îi simt mâna peste a mea, aşa că îmi întorc privirea spre ea şi constat că încă e nervoasă, dar nu spune nimic, ci doar îşi împleteşte degetele cu ale mele şi atât.

Oftez prelung şi-mi întorc privirea înapoi la drum. În mai puţin de patruzeci de minute ajungem la destinaţie, deoarece din centrul Brooklyn-ului până la Cruise Terminal, tot drumul e închis pentru cursa ce urmează să aibă loc, fiind nevoit s-o iau pe străduţe ocolitoare ca să ajung unde trebuie. Ajuns la destinaţie, parchez într-un loc liber.

— Ţi-a luat cam mult să apari, mă ia Kara peste picior, de îndată ce cobor din maşină cu micuţa mea.

— Nu e vina mea că s-au închis tocmai drumurile importante din Brooklyn, îi răspund. Şi, unde ţi-e prinţul? o întreb, aşteptând ca Reece Medina să apară din clipă în clipă.

— Dar regina ta, unde e? O ţii cumva ascunsă? mă întreabă, încrucişându-şi mâinile la piept şi mă priveşte ridicându-şi curioasă o sprânceană.

Zâmbesc mândru, apoi mă întorc în spate şi o prind pe Christina de mână, aducând-o mai aproape de mine.

— Christina, ea e Kara, o veche prietenă, îi spun micuţei mele, făcându-i cunoştinţă cu ea.

— Îmi pare bine să te cunosc! îi spune Christina, întinzând mâna.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc, Christina! îi spune Kara, strângându-i uşor mâna la rândul ei. Totuşi, trebuie să te felicit, continuă să-i vorbească şi nu înţeleg pentru ce.

— Pentru? o întreabă Christina nedumerită.

— Pentru schimbarea în bine pe care o văd la Augustin, îi răspunde Kara. Dacă ea crede că o puştoaică m-a schimbat, se înşală amarnic.

— Ce te face să crezi că m-am schimbat? o întreb zâmbind cu gura până la urechi şi-mi încrucişez braţele la piept.

— Te-ai uitat aşa puţin la tine? mă întreabă amuzată. Eşti altă persoană în preajma ei, aşa cum nu te-am văzut în compania niciunei alte femei, îmi spune şi trebuie să recunosc că nu e prima persoană care îmi spune asta.

Oare chiar m-a schimbat o puştoaică? Îmi întorc privirea spre Christina şi-o găsesc privindu-mă cu căldură, aşa cum nicio altă fată nu m-a privit până acum, exceptând dăţile în care aşa mă privea Eva, doar că pe parcurs am aflat că se prefăcea şi că acea căldură a ei era falsă. Privirea caldă pe care Christina mi-o oferă de fiecare dată e sinceră şi asta mă nedumereşte, pentru că nu sunt obişnuit cu asemenea afecţiune.

— Eşti gata? vocea unui bărbat ne captează atenţia, de îndată ce ajunge în dreptul Karei şi îi sărută creştetul.

— Reece, el e Augustin, Kara mă prezintă bărbatului din faţa sa, apoi se întoarce cu chipul spre el şi-i zâmbeşte.

Deci el e Reece, constat în sinea mea şi-l privesc lung. Pare un tip dintr-o bucată, cu părul brunet şi uşor ciufulit, îmbrăcat în haine specifice curselor şi cred că are în jur de douăzeci şi ceva de ani, poate chiar spre treizeci, ştiind faptul că amicei mele Kara îi cam plac tipii mai mari decât ea.

— Mă bucur să te cunosc, Augustin! îmi spune Reece, întinzându-mi mâna.

— Asemenea! îi răspund şi-i strâng ferm mâna.

— Iar ea e Christina, iubita lui Augustin, glasul Karei se aude din nou, în timp ce o prezintă pe micuţa mea şi zâmbesc când o văd, surprinsă şi ea de ceea ce aude.

— Ăăăă... se bâlbâie. Kara, noi nu suntem împreună, îi răspunde Christina, roşind, aşa că mă aplec puţin cât să ajung la urechea ei şi-i spun:

— De unde ştii că nu e aşa? o întreb şi, după ce se întoarce cu chipul îmbujorat şi cu ochii cât cepele, îi fac jucăuş din ochi şi zâmbesc.

Nu cred că se aştepta la asta, dar, sincer, nici eu nu mă credeam în stare să scot una ca asta pe gură, însă uite că m-am surprins până şi pe mine.

— Ne vedem la celălalt capăt, îmi spune Kara entuziasmată, apoi dispare împreună cu Reece, îndreptându-se acum spre maşini pentru a se pregăti.

Rămas doar cu Christina, mă apropii de ea şi-mi aşez mâna pe talia sa, ca să-i captez atenţia.

— Vino! Trebuie să ajungem la Cruise Terminal înainte să înceapă cursa, îi spun ca mai apoi să-mi împletesc degetele cu ale ei, îndreptându-ne spre maşină.

Ajunşi în dreptul acesteia, îi deschid portiera şi-o privesc cum îşi lasă trupul să alunece lejer în scaunul pasagerului. Ce are aşa special de mă atrage atât de mult? Dau în marşarier, reuşind într-un final să îndrept botul maşinii şi plec în trombă spre Cruise Terminal. Pe tot parcursul drumului, liniştea dintre noi mă înnebuneşte, însă după nici douăzeci de minute parchez chiar lângă pistă şi mă întorc spre Christina, punându-mi o mână pe genunchiul ei. Inspiră adânc, după felul în care pieptul i se urcă.

— Încerc să te înţeleg, dar câteodată mi-e atât de greu, începe să-mi vorbească fără să mă privească. Mai ales când te schimbi atât de brusc, continuă să-mi spună ce îi trece prin minte, întorcându-se spre mine. De ce te ascunzi după o mască? mă întreabă şi mă încrunt.

Nu ar înţelege de ce sunt aşa, mai ales că meseria pe care o am nu e tocmai legală, dar nici ilegală, iar toate astea o vor devora încet şi sigur. Îmi umezesc buzele cu limba şi mă aşez mai bine în scaun cu privirea spre înainte.

— Ce te face să crezi că mă ascund după o mască? o întreb printre dinţi. Nu mă cunoşti deloc, Christina. Pot fi orice, mai ales coşmarul de care mulţi se tem, continui să-i vorbesc pe un ton aspru şi nu ştiu de ce fac asta, apoi inspir adânc, lăsându-mi capul pe spate.

— Ochii nu mint, Augustin! îmi răspunde, luându-mi mâna într-a ei ca să-mi atragă atenţia.

E mai calmă decât am crezut, iar asta mă calmează până şi pe mine. Îmi eliberează mâna şi dă să iasă din maşină, dar o prind de încheietură şi-o trag înapoi spre mine, făcând-o să mă privească nedumerită. Însă nu-i dau timp să riposteze în niciun fel, aşa că îmi bag mâna în părul ei şi-i sărut pasional buzele. Oare chiar mă îndrăgostesc de ea? M-ar iubi aşa cum sunt? Un nebun cu acte în regulă, un om ce ucide cu sânge rece atunci când e nevoie, un coşmar în mijlocul

fericirii, un demon scăpat din lanţuri, care pârjoleşte pământul pe care calcă. O lipsesc de buzele mele, apoi îmi sprijin fruntea de a ei, zâmbind ca un idiot.

— Va trebui să-mi explici cum vine treaba asta cu această cursă, îmi spune deodată şi încep să zâmbesc ciudat, făcând-o să se îmbufneze. Nemernic mai eşti!.

— Haide, înainte să începă! îi spun şi coborâm amândoi rapid din maşină, îndreptându-ne mai apoi cât mai aproape de pistă. Revin imediat, îi spun şi mă îndrept spre buticul amenajat chiar aici.

Cumpăr două cola şi revin în dreptul Christinei, punându-i sucul în faţă şi, chiar înainte să protesteze, i-o iau înainte şi vorbesc:

— Nici să nu te gândeşti, o opresc, ştiind exact ce vrea să facă.

— Dar...

— Niciun dar, i-o retez scurt. Eu te-am luat cu mine, deci nu accept să plăteşti tu, ripostez în continuare şi mă postez în dreptul ei.

Fără să mai comenteze, îşi ia sucul, apoi îl duce spre buze şi bea câteva guri din el. Numai la un pai nu m-am gândit să aduc, cred că se descurcă şi aşa. O urmăresc îndeaproape şi îndată ce un strop de suc i se prelinge pe lângă buze în jos, i-l prind între buzele mele şi îl sug. Înghit în sec şi ea la fel, ca în cele din urmă să ne întoarcem privirea spre ecranul mare, urmărind cursa deja începută.

— Acum îmi explici şi mie despre ce-i vorba aici? mă întreabă într-un târziu. Încântat, zâmbesc cu gura până la urechi.

— Păi, cursa este dată în cinstea foştilor drifteri din 2012. La universitate, Kara era un drifter foarte cunoscut, îi povestesc micuţei mele şi observ cum mă priveşte cu ochii mari, interceptând informaţia primită.

— Cine-ar fi crezut că ai urmat şi o facultate, îmi spune amuzată şi mai ia o gură de suc.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, îi răspund pe un ton pervers.

— Bine, bine! Acum explică-mi mai departe, pare destul de interesant ceea ce spui, îmi spune şi zâmbesc cu gura până la urechi din nou, simţindu-mă în largul meu lângă ea.

— Câştigătorul va primi un cec substanţial, valabil într-un service-auto specializat în tunarea maşinilor, continui să-i explic şi îi zâmbesc larg, trăgând-o mai aproape de mine.

Ea încuviinţează gentil şi îşi ridică privirea spre ecranul imens din faţa noastră. Dau să mai vorbesc, dar glasul ei mă opreşte, de parc-ar fi intuit că vreau să mai spun ceva.

— Taci! Uite-ţi prietena pe ecran! aproape că ţipă şi încep să chicotesc uşor datorită entuziasmului ei.

Chiar nu credeam că micuţa mea poate fi încântată de un eveniment ca acesta. Constat că nu ne dăm înapoi de la a ne surprinde unul pe altul. Cursa devine tot mai strânsă, iar Kara nu se lasă deloc, de altfel nici Reece, care e mai în faţă cu o maşină decât ea. Pe ultima sută de metri, Kara îi ia pe toţi prin surprindere, depăşindu-i printr-un drift şi-o răsucire la 360 de grade, care lasă în urmă un fum dens. Kara câştigă cursa.

Învingătoare, ea iese din maşină entuziasmată, aproape sărind în sus de fericire. După numai câteva clipe, opreşte şi Reece maşina, coboară lângă Kara, se aşază într-un genunchi în faţa ei şi scoate din buzunarul interior al costumului, special pentru asemenea curse, o cutiuţă argintie, vorbindu-i în cele din urmă fetei:

— Kara Reed, vrei să fii soţia mea? o întreabă Reece şi-o observ pe Kara rămânând fără glas pentru câteva secunde. Nu-i venea să creadă ce i se întâmplă.

— DA! îi răspunde ea într-un final, sărindu-i în braţe de bucurie.

Îmi întorc privirea spre micuţa mea şi observ pe chipul ei o fericire imensă pentru amica mea şi asta mă face până şi pe mine să zâmbesc ca un idiot. După alte câteva minute trecute, Kara şi Reece se apropie de noi, îmbrăţişaţi şi încă entuziasmaţi de toată povestea cu cererea în căsătorie. Mă

gândesc într-o clipă că e momentul potrivit să-i anunț și eu de cursele ilegale care urmează să se țină la periferia orașului, chiar în seara aceasta.

— Felicitări! le urez și-i strâng ferm mâna lui Reece, apoi o strâng și pe-a Karei, lovindu-ne umăr în umăr și cu palma pe spate, salutându-ne în stilul nostru, ca în vremurile bune.

— Felicitări! le urează și micuța mea, îmbrățișând-o strâns pe Kara.

— În seara aceasta se țin cursele ilegale la periferia orașului, o anunț pe Kara și-i văd încântarea în privire, probabil entuziasmată de așa o veste. Nu de alta, dar de mult timp nu mai participase la o asemenea cursă, iar cursa din seara aceasta ar fi un prilej bun să-i oferi un cadou de nuntă. Deci? o întreb din nou și o observ că-și întoarce privirea spre Reece, care încuviințează din cap propunerea mea.

— Vom fi acolo, îmi răspunde în cele din urmă și asta mă bucură.

***

Și, în sfârșit, după ce am terminat toată treaba și misiunea de astăzi, eșuată într-o anumită măsură, iată-mă alături de Christina și de restul echipei la cursele ilegale din seara aceasta. Doar gândul că micuța mea probabil se va speria atunci când poliția ne va strica distracția, mă face să înăbuș un râset silențios.

— Și Kara o să participe? vrea să știe Christina, așa că dau afirmativ din cap, coborând din mașină și îi fac și ei semn să facă la fel.

— Și noi vom participa, îi răspund în cele din urmă și-i fac cu ochiul Karei care pare să fie în culmea fericirii, având în vedere cererea în căsătorie de care a avut parte după câștigarea cursei din port.

— Noi?! Augustin, ce naiba? se repede micuța mea să mă tragă de limbă, dar mă rezum doar s-o mângâi gentil pe șolduri.

Văd cum un nod i se aşază în gât, apoi înghite în sec, fapt ce mă determină să mă joc cu degetul mare deasupra beteliei blugilor ei, care apropo, sunt mult prea scurţi pentru gândurile mele neliniştite – oricum, în curând nici măcar nu vor mai fi pe ea.

— Ce spui de-o cursă între mine şi tine, prieteno? O întreb pe Kara, ştiind că dacă o numesc *prieteno,* ea se va încăpăţâna şi-i voi stârni adrenalina de care are nevoie.

— S-a făcut, dar cu ce mă aleg? mă întreabă şi îşi aşază mâinile încrucişate la piept.

— Cu noul meu Corvette ZR1, îi răspund, şi imediat toată echipa mea de nebuni, care e deja atentă la noi, începe să şuşotească.

Poate că sunt nebun, dar sunt sigur că ideea mea îi surâde Christinei, având în vedere zâmbetul radiant cu care mă priveşte.

— Perfect!

— Cursa se desfăşoară în jurul statuii libertăţii, luând-o pe Cross Bay Boulevard, apoi pe Beach Channel Drive, ca mai apoi s-o luăm pe Flatbush Avenue şi înapoi aici, rânjesc. O văd pe Kara cum mă priveşte puţin terifiată.

— Stai, acela-i un loc interzis, nu vreau să intru la mititica, aşa proaspăt căsătorită! exclamă şi încep să râd uşor pe seama ei.

Doar nu credea c-o să se aleagă cu o maşină ca asta dintr-o cursă prin oraş, nu-i aşa? Nu mai stau pe gânduri, o iau pe Christina de mână, o trag uşor spre maşină, şoptindu-i să urce şi, când deschid portiera, văd că blondina, căreia îi era frică acum câteva minute să nu intre la mititica, se grăbeşte spre Shelby-ul său. Pornesc motorul şi accelerez până ajung în dreptul maşinii în care la volan era Kara.

Evident că o voi lăsa să câştige cursa aceasta, pentru că trebuie să-i dau un cadou de nuntă minunat. O aud din partea stângă cum îşi turează motorul, aşa că fac acelaşi lucru, iar în momentul în care Andy ne dă startul, deşi apăs acceleraţia la maxim, Kara mi-o ia înainte. Mereu a făcut

asta având în vedere că timpul de demarare al maşinii sale este cu două secunde mai rapid decât al meu, dar nu mai are asta acum importanţă, eu trebuie s-o las să câştige.

— O laşi să ţi-o ia în faţă? mă întreabă dintr-odată Christina. Din câte am auzit, tu eşti Demonul şoselei, asta mi-au spus cei din echipa ta, dar şi toţi de aici. Deci, Demonule, unde e puterea ta? mă întreabă din nou şi tot ce pot să fac e să-mi întorc privirea spre ea şi să-mi lipesc palma grea de coapsa ei, făcând-o astfel să icnească din cauza micii dureri provocate.

Jur că n-am fost niciodată atras de cineva care m-a numit demon până acum, dar cuvântul ăsta, spus cu atâta încredere şi scos dintre buzele acelea pline ale micuţei mele... Să mă ia toţi dracii!

— Trebuie s-o las, e cadoul ei de nuntă, îi explic şi râd uşor din cauza privirii încruntate pe care mi-o aruncă.

— Şi totuşi, sunt atât de fericită pentru ea, chiar dacă nu o cunosc! zâmbeşte şi priveşte parcă pierdută prin parbrizul maşinii.

Nu văd de ce toată lumea este atât de încântată când este vorba de căsătorie. Da, nu sunt misogin să spun că nu are căsătoria un rol în viaţa omului, dar zău acum, sunt doar nişte acte. Căsătoria adevărată o faci cu inima şi sufletul, nu cu un notar sau cu un primar al oraşului, care devine atât de plictisitor în timp ce citeşte foile acelea interminabile, asta înainte ca voi să semnaţi *„tratatul de pace”*. Accelerez totuşi mai tare, ajungând acum să fiu în spatele maşinii condusă de Kara, iar în următoarele secunde, observ că intrăm în prima curbă din jurul statuii libertăţii, aşa că aprind farurile în faza lungă, pentru a-i face un mic semn. Încetinesc, iar ea continuă să demareze în viteză, dându-se în stambă cu mici drifturi când are ocazia.

— Ce faci? întreabă micuţa mea, dar nu-i răspund, ci continui să conduc lent.

Fac un viraj brusc spre dreapta şi reuşesc astfel să camuflez maşina neagră între patru arbori imenşi din Broad Channel American Park, chiar dacă e interzis să staţionăm

aici. La ora asta târzie nu are cine să ne deranjeze. Respiraţia Christinei devine deja una al naibii de accelerată şi ştiu că asta e pentru că, prin căpşorul ei trec acum o mulţime de gânduri interesante, aş putea spune. Prind maneta de sub scaun şi-l las mult mai în spate, apoi îmi întorc privirea spre Christina care stă cu palmele în poală, jucându-se cu degetele într-un mod atât de inocent, încât îmi simt sângele cum fierbe în fiecare venă din trup.

— Nu doar Kara trebuie să primească un cadou, nu-i aşa? rânjesc spre ea, făcând-o să-şi întoarcă privirea nedumerită spre mine, în timp ce-şi trece vârful limbii peste buze.

— Nu înţeleg, Augustin... şopteşte şi îşi duce o şuviţă de păr după ureche. Hai să mergem înapoi! Sunt sigură că ceilalţi sunt destul de îngrijoraţi în legătură cu tine, adaugă oarecum temătoare. Simt deja tensiunea pe care o emană.

— Crede-mă, ei ştiu bine că-mi pot purta şi singur de grijă. În plus, micuţa mea trebuie să primească şi ea la rândul ei un cadou, nu-i aşa? spun pe un ton senzual, aşezându-mi palma pe coapsa ei şi rânjesc când văd că tresare uşor.

Mă aplec peste schimbătorul de viteze şi-i sărut delicat pielea dezgolită a umărului, în timp ce-mi aşez ambele palme de-o parte şi de alta a şoldurilor sale. Din câteva mişcări, o trag la mine în poală. Picioarele ei sunt acum depărtate, chiar deasupra membrului meu tare ca piatra şi-o observ cum îşi aşază temătoare palmele mici pe pieptul meu dur şi încordat, care se relaxează repede datorită atingerii mâinilor ei.

— Ce... Ce vrei să faci? se bâlbâie şi ador faptul că, atunci când se simte dominată de mine, se pierde cu firea.

— Să-ţi ofer cadoul, micuţo! şoptesc în dreptul urechii sale, în timp ce urc cu palmele pe spatele său şi-i ridic, în acelaşi timp, cămăşuţa subţire pe care o are deasupra bustierei mov.

O sărut fin sub lobul urechii, îl muşc gentil şi îmi trec vârful limbii în jurul lui, auzind cum buzele ei las-o doză considerabilă de aer afară. O înnebunesc la propriu şi ador să fac asta de fiecare dată când am ocazia.

— Dar... cred că trebuie să faci și tu ceva ca să-ți primești cadoul, vorbesc după câteva secunde, continuând să o sărut de-a lungul maxilarului ei, până să ajung în dreptul buzelor cărnoase.

Îmi ridic pentru câteva secunde privirea spre ea și, Dumnezeule, genele ei lungi se mișcă atât de repede încât, parcă mi-ar cere să fac mai mult. S-o duc în starea aceea în care îmi place mie s-o văd și în care îi place și ei să mă simtă. Și, drace, ce mult vreau asta! Îmi desfac nasturele și fermoarul de la blugii de pe mine și-i las puțin în jos, apoi îi prind mâna dreaptă în a mea și i-o ghidez spre deschizătura blugilor și o îndemn să-mi strângă membrul mult prea excitat în palma ei micuță. Să fiu al naibii dacă nu ador să i-o simt acolo, s-o simt strângându-mi membrul și, chiar dacă asta nu s-a întâmplat de prea multe ori, o vreau și mai mult.

— Lasă-te dusă de val, micuța mea și doar simte, răsuflu peste buzele ei, sărutând-o moale, în timp ce palmele mele coboară înapoi asupra șoldurilor sale și gem înfundat, simțind felul în care mâna ei micuță îmi strânge în palmă membrul ce râvnește să fie în interiorul ei umed și cald. Strânge-l mai tare, micuțo! o îndemn și-o simt făcând întocmai, excitându-mă al dracului de tare.

Știu că o poate face și știu că datorită fiorilor ce-i brăzdează trupul se va lăsa condusă de propriul ei sine – dar sinele acela cu care nu a făcut cunoștință întru totul până acum. Îmi mișc circular degetele pe clitorisul ei, în timp ce mâna sa îmi stimulează bărbăția. Își dă seama repede de ceea ce vreau să fac și simt cum își înfige unghiile de la cealaltă mână în spate, odată ce feminitatea sa se întâlnește cu mădularul meu, care nici nu știu când a devenit atât de repede tare ca piatra.

— Hai, demoniță mea, dezlănțuie-te și revendică-ți trofeul, îi șoptesc în timp ce îi sărut pielea netedă a sânilor pe jumătate dezgoliți. Aud cum scoate un mic geamăt în timp ce bazinul i se mișcă mult mai alert, chiar și fără ghidajul meu.

Drace! scrâşnesc din dinţi, respirând greoi. Îi sărut pielea înfometat, iar atunci când ajung în apropierea bustierei, îmi trec degetele deasupra ei şi-o trag astfel încât să las minunăţiile la vedere. Micuţa mea scânceşte uşor, parcă ţinându-se şi mai bine de mine pentru a nu cădea pe spate, dar nu ţin cont de asta şi îmi aşez palmele pe talia ei, în timp ce buzele mele îşi fac treaba în jurul sfârcului ei drept şi-i simt mâna strângându-mi cu putere bărbăţia în palma sa.

Drace! Aş putea s-o fac să se simtă aşa la nesfârşit în starea în care e acum şi simt că am mai avansat un pic.

— Aug... . . Augustin, şopteşte sacadat, mişcându-şi acum în faţă şi în spate bazinul, simţind presiunea ce o exercită asupra membrului meu.

Îşi mişcă mâna în sus şi-n jos pe mădularul meu, lucru ce mă face să scot la rându-mi un geamăt chiar deasupra sfârcului ei. Îl prind cu dinţii şi-l alint apoi cu vârful limbii, în timp ce Christina mă ia prin surprindere atunci când îşi aşază mâna micuţă sub bărbia mea şi mă trage sărutându-mă delicat. Geme peste buzele mele, fără să se poată controla şi ştiu că orgasmul este pe cale să pună stăpânire atât pe ea, cât şi pe mine. Aşa că îi desfac nasturele şi fermoarul de la blugii mult prea scurţi pe care îi poartă, apoi încerc să-i scot mâna ce-mi strânge membrul, dar se pare că nu vrea să-l lase, iar felul în care mă aţinteşte cu privirea în ochi, mă excită şi mai rău.

Îmi aşez palmele peste sânii ei şi-i strâng cu putere, făcând-o pe Christina să mă încânte în continuare cu gemetele ce devin ca o melodie pentru timpanele mele şi urc cu palma, simţindu-i fineţea pielii, până în dreptul gâtului ei. Îmi încord uşor degetele în jurul acestuia, muşcându-mi cu putere buza de jos, şi urc apoi spre buzele întredeschise. Îmi trec buricele degetului mare peste buze şi-i presez cu duritate feminitatea de membrul întărit ca naiba, în timp ce mâna mea se strecoară în blugii ei prin spate şi-mi introduc două degete în interiorul său, de îndată ce mişcările din bazin ale micuţei mele se intensifică, ducând totul la extrem.

Dând la o parte ezitarea şi timiditatea pe care o are mai mereu, micuţa mea prinde curaj şi se apasă cu putere peste poala mea, făcându-mă să-i simt disperarea după plăcere.

— Ia-ţi trofeul, demoniţo! rânjesc şi îi muşc cu putere buza inferioară, ridicându-mi bazinul spre ea pentru a o ajuta.

Să mă ia toţi dracii! O observ dându-şi capul pe spate, deschizându-şi mai apoi buzele, ca să-i scape un geamăt aproape ascuţit, aşa că mă dau în spate, strângându-i cu putere fesele ferme în palme cu o mână, în timp ce cu cealaltă îmi introduc degetele şi mai adânc în interiorul ei, lăsând ca orgasmul puternic să-i scuture trupul. Gem de plăcere ca un diavol, de îndată ce simt orgasmul ce mă învăluie şi pe mine.

— Micuţa mea, demoniţa mea! îi şoptesc lângă buze şi-o trag într-o îmbrăţişare strânsă, după care, încerc să-mi reglez respiraţia într-un ritm normal.

— Augustin... o aud, şoptindu-mi numele senzual şi trebuie să recunosc că numele meu pe buzele ei e al naibii de fierbinte. Ce-mi faci tu mie? mă întreabă şi observ cum obrajii i se îmbujorează instantaneu, ruşinând-se, apoi înghite în sec.

Îmi trec degetele mari peste obrazul ei drept, privind-o intens în ochi, apoi o sărut pe frunte, simţindu-i fierbinţeala puternică ce i-a cuprins întreg trupul.

— Nu-ţi fac nimic, micuţo, doar te ajut să te cunoşti mai bine, îi răspund. Zâmbesc şi-o îmbrăţişez strâns.

Sper doar să nu mă mai trezesc plesnit după ceea ce s-a întâmplat acum, pentru că a fost al naibii de plăcut. După cum observ şi ei i-a plăcut, deşi s-ar putea să nu recunoască asta. Aş vrea încă odată, dar fără hainele pe noi... Îşi drege uşor glasul, apoi îşi muşcă cu putere buza de jos, încât pot să jur că nu mai este mult şi îi iese sângele, privind când în ochii mei, când în jos spre... Sunt puţin nedumerit, aşa că îmi îndrept privirea în jos şi mă abţin să nu râd ca un idiot, de îndată ce-i observ mâna umedă.

— Nu e amuzant, mă dojeneşte într-un fel şi îşi lasă capul într-o parte, oferindu-mi o privire urâtă, în timp ce continui să mă abţin să nu râd. Ia să vedem cum ţi-ar sta cu asta pe faţă, spune îmbufnată şi îşi duce mâna spre chipul meu, dar i-o prind înainte de a face ceva.

I le duc la spate şi i le ţin bine cu o mână, cât timp degetele de la cealaltă mână mi se strecoară în pantalonii ei şi îşi croiesc drum spre feminitatea ce încă pulsează fierbinte sub atingerea mea. Icneşte cu ochii aţintiţi încă în ai mei şi îşi deschide delicat buzele, lăsând aerul cald să iasă printre acestea.

La dracu! Imaginea asta mă face să îmi doresc şi mai mult s-o fac a mea. Îi prind buza de jos între dinţii mei, cu cât degetele mi se adâncesc în interiorul ei şi o aud respirând greoi, în timp ce o lipesc cu totul de corpul meu. Îi sug buza cu putere până când i se face roşie, apoi îi dau drumul şi-mi ling degetele ce au savoarea ei pe ele, continuând s-o privesc în ochi.

Ce-mi faci tu, mie, oare? îmi zic în sinea mea şi mă las mai într-o parte. Deschid torpedoul şi scot din acesta un prosopel pe care-l ţin acolo tot timpul. Îi iau mâna „umedă" şi-o ajut să o „usuce".

— Putem să ne întoarcem, te rog? mă întreabă oarecum bulversată, aşa că aleg s-o las să se aşeze înapoi pe scaunul ei, de îndată ce termin cu ştersul, deşi mie nu-mi mai vine să mă întorc, ci s-o iau spre casă şi s-o încui pe Christina în camera mea, făcând dragoste cu ea până la epuizare.

Sunt fericit că nu a protestat, aşa cum face de fiecare dată şi, poate că nu a făcut-o pentru că şi-a dorit şi ea la fel de mult ca mine aşa-zisul trofeu. A lăsat totul de-o parte şi pur şi simplu am simţit cum dorea să se facă una cu mine. Mă înnebuneşte cu fiecare gest şi cu fiecare atingere.

— Eşti bine? o întreb când suntem gata de plecare, în timp ce pornesc motorul maşinii şi-mi aşez palma peste genunchiul ei, captându-i atenţia.

Încuviinţează scurt din cap că da, zâmbindu-mi dulce, aşa că dau în marşarier şi ies astfel dintre arborii înalţi,

continuând să conduc pe Cross Bay Boulevard, apoi pe Beach Channel Drive, ca în cele din urmă s-o iau pe Flatbush Ave şi, câteva minute mai târziu, ajungem înapoi în locul de pornire a cursei. Ajunşi în baia de mulţime ce o aclamă pe Kara ca şi câştigătoare, opresc în dreptul maşinii ei şi nu cobor până când nu o văd pe Christina bine. Hainele îi ascund acum părţile importante, doar de mine văzute şi atinse, observând-o inspirând adânc ca şi cum încearcă să se calmeze.

— Mai putem rămâne dacă vrei, îi spun şi-mi împletesc degetele cu ale ei.

— Sunt bine, Augustin! Doar puţin obosită şi oricum trebuie să-i oferi Karei cadoul de nuntă, nu? mă întreabă şi zâmbesc.

Zâmbesc, în primul rând din cauza oboselii Christinei, provocată doar de nebunia mea, iar în al doilea rând zâmbesc anticipând reacţia Karei, de îndată ce am să-i înmânez cheile de la maşină, crezând că a câştigat pe merit. Deschid portiera şi, înainte să ies din maşină, îi strâng uşor mâna Christinei, îndemnând-o să iasă odată cu mine.

— Cheile, îmi cere Kara acum că stau în faţa ei, rânjind. Ce? Am câştigat maşina pe drept, deci... cheile.

— Ce te face să crezi că nu te-am lăsat să câştigi? o întreb, zâmbind în continuare şi o văd strâmbându-se la mine. Maşina aceasta e cadoul meu de nuntă, îi spun şi-i înmânez cheile, lăsând-o mască.

Mă întorc şi-o observ pe Christina încercând să scape de un nemernic care încearcă s-o atingă, iar asta mă scoate din minţi. Nimeni nu se atinge de demoniţa mea, aşa că fără să mai stau pe gânduri, mă îndrept ca o furtună spre Chad Hunt, un nemernic care caută tot timpul să racoleze fete şi o trag pe Christina în spatele meu.

— Dispari de aici, Chad! mă răstesc la el.

— Hai, omule! E prospătură, îmi spune nonşalant, făcându-mă să-mi pregătesc pumnii.

— Ţi-am spus că nu mai ai voie aici la periferie, altfel îţi rup capul, dar văd că nu m-asculţi, îl iau la rost, apropiindu-mă tot mai mult de el, gata să-l pocnesc.

— Nu-mi spune că târfa asta e a ta? mă întreabă, folosindu-şi limbajul murdar, iar asta mă zgârie pe creier.

Christina nu e o femeie uşoară, nici măcar nu arată ca una, aşa că n-am de gând să-i permit să-mi vorbească despre ea vulgar, mai ales când ea e a mea. Aproape să-l pocnesc ca un turbat, însă trupul micuţ al Christinei se postează în faţa mea şi mă opreşte.

— Augustin, nu merită! îmi spune, privindu-mă şi ţinându-mă pe loc. Eşti mai bun decât el.

— Aşa, ascultă-ţi târfuliţa! continuă să mă aţâţe Chad, făcându-mă să scrâşnesc din dinţi. Însă, recunosc Christina m-a surprins de-a dreptul.

Demonița mea se desprinde de mine, se-ntoarce brusc spre Chad şi-i dă un pumn de toată frumuseţea direct în moacă, făcându-l pe acesta să se dezechilibreze.

— La dracu! înjură în gura mare demoniţa mea, în timp ce-şi ţine strâns pumnul cu cealaltă mână.

Cu siguranță mâine i se va umfla, dar sunt mândru de ea. Mă simt al dracului de mândru de fata care nu încetează să mă uimească în fiecare minut cu gesturile ei.

— Unde-ai învăţat să dai cu pumnul? o întreb mai calm şi încerc în acelaşi timp să-i ameliorez durerea cu buzele mele, sărutându-i pielea fină. Poţi să-ţi deschizi pumnul? continui s-o întreb, îndreptându-i degetele şi o aud scrâşnind din dinţi de durere.

— Am avut un profesor foarte bun, îmi răspunde ea şi-mi ridic privirea spre ea, zâmbind.

Învaţă destul de repede, constat în sinea mea, zâmbind în continuare şi-i spun:

— Ţi-am arătat o singură dată, grăiesc, amintindu-mi de seara aceea în sala de forţă, atunci când am găsit-o într-o stare nu prea bună.

— Norocul meu că prind repede, îmi răspunde şi cu asta nu încetează să mă surprindă.

Unde-ai stat ascunsă în tot acest timp?

– Capitolul 11 –

Christina Hera
„Calmul dinaintea furtunii”

13 Mai 2015
Într-o zi de miercuri

Nu-mi vine să cred că fac asta şi ştiu că mă veţi judeca aspru pentru decizia mea, mai ales că am doar şaptesprezece ani, aproape optsprezece în câteva zile, însă, în preajma lui Augustin credeţi-mă că până şi voi veţi ajunge să luaţi aceeaşi decizie ca mine. Nu de alta, dar oricând pot să-mi pierd autocontrolul şi să mă las, la naiba, sedusă până la capăt, sfârşind în cele din urmă prin a face dragoste, la propriu, cu el. Inspir adânc şi aştept ca doamna doctor Singleton să-şi facă apariţia pentru a-mi face controlul, dar şi pentru a mă sfătui ce fel de anticoncepţionale să iau. Da. Am de gând să încep să iau anticoncepţionale chiar dacă nu mi-am început, la propriu, viaţa sexuală, pentru simplul fapt că vreau să fiu responsabilă măcar în asta, dacă inima mea face doar ce vrea.

— Ai emoţii, draga mea? mă întreabă deodată doamna Collins, strângându-mă uşor de mână.

— Da, îi răspund, oftând. N-am mai făcut asta până acum şi mamei nu pot să-i cer să vină, nu de alta, dar deja mă consideră o depravată, îi răspund cu tristeţe doamnei Collins.

Mă bucur mult că nu mă judecă, ci mai degrabă mă ascultă şi mă înţelege, sfătuindu-mă ori de câte ori am nevoie, ca şi acum. Când i-am cerut să vină cu mine, explicându-i de ce, a acceptat fără să ezite vreun pic, înţelegându-mă. Ba chiar mi-a spus că dacă asta simt şi vreau să fiu pregătită din timp, ea nu are ce să-mi reproşeze, însă mi-a dat sfatul să iau orice decizie cu cap. Şi da, am gândit cu capul când am luat această decizie, pentru că nu vreau să mă trezesc cu vreo surpriză şi să nu ştiu cum să mă descurc. Nu spun că

Augustin nu e un bărbat responsabil, însă e mai bine să fii pregătit din timp în orice situaţie şi pe deasupra... Of! Nici nu ştiu ce fel de relaţie avem noi, dacă avem vreo relaţie. Fir-ar să fie! Toate astea mă bulversează rău de tot.

— Domnişoara Hera, mă strigă asistenta, scoţându-mă din gândurile încurcate care mă năpădesc. Îmi simt inima bubuind în piept.

— Curaj, draga mea! îmi spune doamna Collins, îmbărbătându-mă, chiar înainte să intru în cabinetul doctoriţei.

Încuviinţez scurt din cap şi în cele din urmă mă îndrept cu paşi mărunţi, strângând poşetuţa între degete, către cabinetul doctoriţei.

Noroc că am nimerit la o femeie. Cu siguranţă nu aş fi acceptat consultaţia la un doctor bărbat. Să nu credeţi că am ceva cu bărbaţii, însă singurul bărbat cu care am avut şi am interacţiuni mai intime, e Augustin. De aceea vreau să fiu mai responsabilă, chiar dacă s-ar putea să-mi mai pierd capul din când în când. Ajunsă în dreptul cabinetului, mă opresc pentru câteva secunde, inspir adânc, ca apoi să bat la uşă.

— *Intră!* se aude dinăuntru, aşa că inspir adânc încă odată, pentru a-mi face curaj şi intru în încăperea ce miroase a medicamente.

— Bună ziua! salut scurt şi mă apropii de biroul dânsei.

Bine, recunosc! Sunt mai speriată decât arăt că sunt, dar dacă tot am venit, s-o fac şi pe asta.

— Deci, să începem, îmi spune doctoriţa şi-mi face semn să mă întind pe patul de lângă monitor.

Nu prea ştiu exact ce are să-mi facă, dar doamna Collins m-a asigurat că e o doctoriţă foarte bună în domeniul pe care îl practică, aşa că mă încred în ea. Inspir adânc, apoi mă întind pe pat şi aştept.

— Să înţeleg că nu ai mai fost niciodată la un cabinet ginecologic? mă întreabă brusc doamna doctor Singleton, în timp ce se aşază pe scaun lângă mine.

— Nu, e prima dată, îi răspund timid şi simt cum emoţiile mă cuprind total.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu e nimic dureros, continuă să-mi spună. Doamna Collins mi-a spus în mare despre ce e vorba şi trebuie să recunosc că ai o bunică de treabă, înţelegătoare, îmi spune doamna doctor şi rămân surprinsă când pronunţă cuvântul *„bunică”*, referindu-se la doamna Collins.

Nici nu ştiu cum îi voi mulţumi îndeajuns doamnei Collins pentru tot ceea ce face pentru mine. Practic, a devenit părinte pentru mine. Un părinte de care n-am avut parte niciodată. Inspir adânc şi încerc să mă abţin să nu plâng, pentru că asta m-a emoţionat puţin. După alte câteva minute trecute, plus multe alte controale, ca să zic aşa, mă aşez pe scaunul din faţa mea şi o aştept pe doamna Collins să intre.

— Cum a fost, draga mea? glasul doamnei Collins mă scoate din visare, acum că se aşază pe scaunul de lângă mine şi mă prinde de mână. Însă nu apuc să scot niciun cuvânt, căci doamna doctor mi-o ia înainte.

— Trebuie să recunosc că, în ciuda emoţiilor evidente, ai fost un pacient destul de calm pentru prima ta experienţă la ginecolog, vorbeşte doamna doctor, iar eu îi zâmbesc timid, deşi mă simt în continuare jenată de situaţie. Acum să vorbim şi despre cealaltă problemă, pastilele! continuă să vorbească şi simt cum mi se pune un nod în gât.

— Eu..., dau să spun ceva, însă parcă nu îndrăznesc.

Doamna Collins mă strânge uşor de mână, îndemnându-mă să spun fără frică de ce am nevoie de pastilele respective, aşa că îmi fac curaj, inspirând adânc, apoi spun:

— Am nevoie de anticoncepţionale pentru că eu şi... iubitul meu dorim să ne începem viaţa sexuală şi... ne-am gândit că ar fi bine să luăm pastile, îi spun, înghiţind de multe ori în sec. Aş putea să jur că în acest moment sunt mai roşie decât racul.

— Nu v-aţi gândit să folosiţi prezervativele? mă întreabă doamna doctor. Nu de alta, dar sunt eficiente şi în bolile cu transmitere sexuală, continuă să mă pună în temă cu totul şi înghit, a nu ştiu câta oară, în sec.

Sincer, m-am gândit şi la asta, dar cu Augustin nu pot să fiu sigură de nimic, aşa că mai bine iau şi anticoncepţionale ca să fiu eu sigură pe un lucru. Nu mă înţelegeţi greşit, iubesc copiii mici, însă nu e momentul pentru a avea unul. Sunt încă tânără şi am viaţa înainte, iar ceea ce se întâmplă între noi nu e nimic sigur. De aceea nu vreau să mă trezesc cu burta la gură şi părăsită pe deasupra. Inspir adânc, mai ales că e destul de ciudat să vorbesc despre mine şi Augustin ca fiind un cuplu, dar trebuie s-o fac şi pe asta.

— Ne-am gândit şi la prezervative, dar ne dorim să fim şi mai siguri de protecţie, continui să-i spun, la fel de stânjenită.

Singurul lucru care mă sperie mai tare e faptul că pot fi descoperită de către Augustin şi chiar nu ştiu cum aş putea să-i explic asta. Drace! De ce naiba mă tot gândesc la Augustin ca şi cum ar fi iubitul meu? Ca şi cum am lua deciziile împreună când nici măcar nu e aşa sau e? Of! Sunt aproape majoră, aşa că pot să iau şi eu propriile decizii, deşi lumea te consideră deja adult încă de când împlineşti vârsta de şaisprezece ani. Nu sunt nevoită să-i dau lui explicaţii, că vreau să mă protejez sau cine ştie pentru ce altceva.

— Eu sunt destul de mândră de ea, spune deodată doamna Collins, făcându-mă să roşesc. Îmi place că vrea să fie responsabilă, dar şi matură în acelaşi timp, continuă să vorbească, privindu-mă cu o sclipire în ochi.

Cred că e pentru prima dată când cineva îmi spune că e mândru de mine. Îmi dau lacrimile, dar încerc să mă abţin. Nu vreau să par o plângăcioasă tocmai acum. O strâng de mână uşor şi-i zâmbesc cu mult drag. E o femeie deşteaptă, simpatică şi, la vârsta pe care o are, e destul de înţelegătoare şi înţeleaptă.

— Bun! Atunci nu ne rămâne decât să-ţi prescriu pastilele dorite, dar mai trebuie să aşteptăm încă zece minute până când vor fi gata rezultatele analizelor, ne spune doctoriţa, zâmbind.

Încuviinţez scurt din cap şi ieşim din cabinet, aşteptând în continuare rezultatele analizelor mele. Sper doar ca totul să fie bine, nu de alta, dar nu ştiu să fi suferit de vreo boală. Mă aşez pe scaunul din sala de aşteptare şi doamna Collins face la fel, aşezându-se lângă mine. Nici Emma nu ştie că sunt aici, deşi simt că ar fi trebuit să-i spun, nu să afle din altă parte, adică de la doamna Collins.

Am să-i mărturisesc şi ei, aşa va şti că nu-i ascund nimic, deşi parcă nu i-aş spune totuşi nimic de anticoncepţionale. Nu încă. Deodată simt vibraţia telefonului în gentuţa pe care o am cu mine şi încep să mă întreb cine e, aşa că-l scot, îl deblochez şi observ că am un mesaj de la *„C”*. Ştiu, sună ciudat că l-am trecut aşa în telefon, dar nu-mi oferă deloc ocazia să aflu cine e sau ce anume doreşte de la mine, chiar dacă tot ceea ce face e să-mi scrie mesaje romantice sau să se intereseze cum sunt. Deşi i-am spus de nenumărate ori să mă lase în pace, văd că tot nu renunţă, chiar dacă s-a întâmplat ca mesajele să înceteze pentru o perioadă, până acum. Deschid mesajul şi rămân surprinsă de ceea ce scrie în el.

„Nu ştiu exact ce cauţi la spital, dar sper că eşti bine. N-aş vrea pentru nimic în lume să păţeşti ceva, micuţa mea!
C.”

Inspir adânc, pentru a nu ştiu câta oară, în timp ce aştept ca rezultatele să vină şi încerc să-mi dau seama cum face asta. Adică, de unde ştie el că sunt la spital? Mă simt mai urmărită decât preşedintele în sine şi toate astea din cauza unui tip, poate e o tipă, care se ţine scai de mine. N-am de unde să ştiu. *„C”* poate să vină de la orice fel de nume, băiat sau fată. De ce naiba nu m-am gândit la asta până acum? Ar fi ciudat să mă placă o fată sau nu? În acest moment sunt mult prea stresată ca să-mi dau seama. Oftez prelung în timp ce tastez mesajul şi prin cap îmi trec un milion de imagini, despre cum ar arăta tipul sau tipa care îmi tot trimite mesaje.

„Deşi te-am rugat de nenumărate ori să mă laşi în pace, de data aceasta am să-ţi răspund. Aşa, ca să nu spui că sunt rea şi... sunt bine. Doar un control de rutină.

P. S.: De unde ştiu eu că nu eşti o fată care doar vrea să-şi bată joc de viaţa mea? Oricum n-ai fi nici primul/ prima care ar face asta."

Apăs pe trimitere şi în cele din urmă bag telefonul înapoi în gentuţă, aşteptând rezultatele. Însă nu bine mă aşez în scaun, că telefonul meu începe să vibreze din nou. Îl scot din gentuţă şi-l deblochez din nou, apoi citesc mesajul.

„Ce te face să crezi că ai scăpat de mine? Poate te-am lăsat să-ţi fie dor de persoana mea şi nu, nu sunt fată. De unde ţi-a venit ideea asta? Şi cine te necăjeşte la şcoală? Spune-mi ca să ştiu pe cine bag în spital.

C."

Rămân blocată pentru o secundă şi nu înţeleg de unde i-a venit ideea că mi-ar fi dor de el. Nici măcar nu-l cunosc. Tot ce ştiu e că îl cheamă *„C"* şi cam atât. Mă las mai bine în scaun şi încep să tastez din nou, scriindu-i un alt mesaj.

„Ce te face să crezi că ţi-am dus dorul? Nici măcar nu te cunosc. Tot ce ştiu e faptul că te cheamă „C" şi cam atât. Cât despre cine mă chinuie la şcoală, ei bine... nu contează. Pot să-mi port şi singură de grijă, n-am nevoie de un înger păzitor şi nu trebuie să bagi pe nimeni în spital. Doamne!"

Trimit şi mesajul acesta, apoi bag telefonul în gentuţă, aşteptând în continuare rezultatele ce parcă nu mai vin, însă nu pentru mult timp. De îndată ce uşa cabinetului se deschide, inspir adânc şi mă ridic în picioare, îndreptându-mă mai apoi spre încăperea cu miros de medicamente, cu doamna Collins pe urmele mele.

— Analizele tale sunt foarte bune, exceptând o uşoară anemie, îmi spune doamna doctor, în timp ce se uită peste

rezultate. Îmi simt telefonul vibrând din nou, anunţându-mă că am primit un mesaj nou. Dar nu-l deschid. O voi face după ce ies din cabinet, altfel ar fi chiar nepoliticos din partea mea. Inspir adânc şi aştept ca doamna doctor să-mi prescrie anticoncepţionalele necesare, dar şi medicamentele pentru anemie.

— Am să-ţi prescriu anticoncepţionalele *„Ella Progestin”* şi nişte calciu efervescent, îmi spune doamna doctor, în timp ce trece pixul peste foaia din faţa ei, scriind reţeta.

Încuviinţez scurt din cap şi aştept reţeta, ca să pot pleca. Doctoriţa îmi înmânează reţeta şi plec. Acum e acum. Va trebui să ascund anticoncepţionalele de ochii curioşi ai Emmei, dar şi de Augustin.

— Vă mulţumesc, spun şi mă ridic în picioare, îndreptându-mă mai apoi spre ieşirea din cabinet, în timp ce îndoi reţeta şi o bag în gentuţă. Scot apoi telefonul, îl deblochez şi citesc mesajul primit.

„Ce te face să crezi că sunt un Înger? N-am spus niciodată că aş fi unul. Poate sunt un Demon, menit să te vegheze din umbră. Cât despre cine te necăjeşte la şcoală, ei bine, nu trebuie să-mi spui. Tot voi afla.

C.

P. S.: Mă cunoşti mai bine decât crezi, micuţo!”

Mă opresc pentru o secundă şi mă uit în spatele meu, având sentimentul ciudat că cineva mă urmăreşte îndeaproape, însă nu văd pe nimeni care să-mi dea de înţeles asta. *Ce naiba e cu mine?* Privesc încă o dată, dar încerc să cred că doar mi se pare, ca să-mi revin.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă deodată doamna Collins, nedumerită.

— Nu e nimic. Mi s-a părut doar că văd pe cineva cunoscut, dar cred că m-am înşelat, îi răspund cu un zâmbet pe buze.

Ieşim într-un final din spital şi ne îndreptăm spre cafenea. Am de gând s-o conduc pe doamna Collins înapoi şi abia apoi să merg acasă. E bine totuşi că am putut veni în timpul programului de la cafenea, aşa nu dau nimănui de bănuit. Va trebui să fiu atentă cu pastilele astea.

— Vă mulţumesc încă o dată că m-aţi însoţit, îi spun doamnei Collins, acum că am ajuns în faţa cafenelei.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti, draga mea! Mă bucur că te-am putut ajuta, îmi mărturiseşte sincer şi mă strânge în braţe.

— Noapte bună! îi urez, despărţindu-ne din îmbrăţişare, apoi pornesc spre staţia de autobuz.

Nu mă deranjează deloc să merg cu transportul în comun, aşa îmi mai pot pune gândurile în ordine, însă n-am parte de asta, căci maşina lui Augustin se opreşte în faţa mea, tăindu-mi calea şi speriindu-mă groaznic. Fir-ar să fie! Îmi duc o mână în dreptul inimii, în momentul în care acesta iese din maşină ca un fulger şi se îndreaptă spre mine, privindu-mă direct în ochi. Mă încearcă un sentiment ciudat, în timp ce el îmi deschide portiera.

— Am impresia cu tu până la urmă chiar vrei să mă omori, îi vorbesc, în timp ce-mi trag sufletul, şi-l observ zâmbind cu gura până la urechi.

— Iar eu îţi amintesc că singurul mod în care-aş vrea să te omor, este doar cel de plăcere, îmi şopteşte în ureche, simţind palmele lui pe talia mea.

Strâng gentuţă la piept şi urc în maşină, înghiţind în sec. Încă nu m-am obişnuit cu el atât de direct şi nici nu ştiu dacă mă voi putea obişnui vreodată. De îndată ce portiera se închide în urma lui, fiind acum în scaunul şoferului, Augustin învârte cheia în contact, porneşte motorul şi se îndreaptă acum spre...

Ei bine, nici nu ştiu unde se îndreaptă, nu de alta, dar numai spre casă nu o ia.

— Unde mergem? îl întreb într-un târziu.

— La mall, îmi răspunde scurt şi încep să mă întreb ce naiba căutăm noi la mall la ora asta, dar presimt că îmi va spune curând. Azriel are nevoie de câteva lucruri şi de mâncare, continuă să-mi spună pe un ton jos. Eu îi zâmbesc, captându-i atenţia. Ţi se pare amuzant?

— Puţin, îi răspund, încă amuzată. Aş fi putu să jur că nu te voi vedea vreodată făcând asta, să mergi după mâncare şi după alte lucruri de care are nevoie Azriel.

— Ca să vezi de ce am nevoie de ajutorul tău... Javra aia mititică îmi cam dă dureri de cap, mai ales când îşi lasă balele pe toată faţa mea, îmi spune printre dinţi uşor nervos. Mie-mi vine să râd în hohote, dar încerc să mă abţin şi spun:

— Hei! Nu te lua de mititelul acela scump, îl dojenesc şi încerc în continuare să nu râd. Nu vrea decât să-ţi ofere puţină iubire, aşa cum ştie el, iar tu îl vorbeşti de rău, om fără inimă! continui cu dojenitul şi, într-un final, mă pufneşte râsul.

Ce pot să fac? E mult prea amuzantă faţa lui nedumerită! Pe tot parcursul drumului niciunul din noi nu mai spune nimic, deşi mie mi-e greu să mă abţin să nu râd din când în când, ori de câte ori îmi vin în minte frânturi din discuţia noastră despre ghemotocul de blană. E un scump şi, sincer, nu m-ar deranja să mă *„pupăcească”*, oferindu-mi toată iubirea lui. Inspir adânc şi mă aşez mai bine în scaun, dar nu pentru mult timp. Ajunşi în parcarea mall-ului, Augustin opreşte şi parchează maşina cât mai aproape de intrare, aşa că deschid portiera şi cobor. Dacă tot sunt aici sper să reuşesc să-mi iau şi pastilele necesare, dar fără ca Augustin să ştie că sunt anticoncepţionale. Uşor de spus, greu de făcut. Mă simt distrasă de la gândurile mele, de îndată ce Augustin mă ia prin surprindere, luându-mă de mână. Îmi întorc privirea spre el şi mă uit la el puţin mirată, simţindu-mi obrajii în flăcări. Pesemne că tocmai m-a făcut să roşesc. Mă face să mă simt ca şi cum am fi un cuplu, iar asta nu e deloc uşor pentru mine. Mai ales că nu ştiu dacă

are sentimente pentru mine sau nu. Mă simt trasă uşor de mână şi intrăm în magazinul pentru animale. Doamne, sunt atât de multe animăluţe! Şi o mulțime de reptile! Cred că dintre toate animalele de aici, şerpii nu sunt preferaţii mei. Nu mă înţelegeţi greşit, nu am nimic cu târâtoarele astea, dar nu-mi place deloc sâsâitul lor. Face să mi se ridice părul în cap, înfiorându-mă. Augustin îmi dă drumul la mână şi începe să se uite pe la mâncarea de câini de care are nevoie Azriel. E încă un puiuţ, deci nu poţi să-i iei orice. Cât timp el se hotărăşte ce să ia, eu mă plimb haotic prin magazin, ajungând la un ţarc mic, amenajat în magazin special pentru căței. Zâmbesc de îndată ce-i văd jucându-se, lătrând din când în când. Sunt atât din rasa golden retriever, cât şi din alte rase: pug, poodle şi chow–chow. Doamne, sunt adorabili! Mă aplec puţin şi iau un ghemotoc de blană din rasa chow–chow în braţe şi-l ridic în aer, zâmbindu-i dulce, apoi mă joc puțin cu el, apropiindu-mi nasul de năsucul lui umed, iubindu-l.

— Doamne, eşti atât de adorabil! spun cu voce tare.

— Ştiu! îmi şopteşte Augustin şi mă uit urât la el.

— Mă refeream la ghemotocul de blană, dar dacă te simţi căţel să-mi spui. Nu de alta, dar e bine să ştiu, pentru că, dacă trebuie, am să te frec pe burtică, ca să te simţi mai bine, îndrăznesc să glumesc pe seama lui, încercând cu greu să mă abţin a nu râde.

Ok! Ştiu că tocmai l-am făcut pe Augustin căţel, dar n-mi pasă. Sincer, l-aş cam freca pe burtică dacă... Of! Şi mă opresc, încercând să-mi revin din gândurile ciudate care m-au acaparat aşa, deodată. Ce naiba e cu mine? Mă întorc la smotocit mititelul din braţele mele şi aproape să-l scap jos, de îndată ce sâsâitul unui şarpe se aude tocmai lângă urechea mea. Ţip cât pot de tare, atrăgând atenţia celor din magazin. Puţin îmi mai pasă de asta, când frica a pus stăpânire pe întreg corpul meu.

— Eşti complet nebun! urlu către Augustin, strângând ghemotocul de blană şi mai tare în braţele mele.

Tot corpul îmi tremură de frică, în timp ce se apropie de mine, ţinând în continuare şarpele în mâini şi înghit în sec.

De unde mama naibii a luat şarpele ăla şi cum de i-au dat voie cei din magazin să facă asta? mă întreb în sinea mea, terifiată. Dacă asta e răzbunarea lui pentru că l-am făcut căţel, ei bine, nu e deloc plăcută. Îi trag o privire cât se poate de urâtă şi ies din magazin, nu înainte de a lăsa pufoşenia la una dintre vânzătoare. Putea să facă orice altceva, chiar să mă sărute forţat în public, că nu mi-ar fi păsat, însă el a ales să mă înspăimânte de-a dreptul. Inspir adânc, încercând să-mi revin din sperietura pe care am tras-o, şi mă îndrept direct spre farmacie. Acum e momentul prielnic să-mi cumpăr pastilele, dar şi o sticlă de apă. La dracu! Încă aud şi acum sâsâitul acela enervant în urechi.

— Bună ziua! Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă farmacista, de îndată ce mă apropii de tejghea.

— Aş dori..., încep să spun, dar scot reţeta din gentuţă şi i-o înmânez.

Aceasta tastează urmărind monitorul, apoi dispare şi revine cu pastilele necesare. Scot portofelul, simţindu-mi telefonul vibrând, dar nu-l bag în seamă. Ştiu că e Augustin, dar n-am de gând să-i răspund, drept pedeapsă că m-a speriat al naibii de rău.

— Mulţumesc! spun de îndată ce am plătit.

Ascund anticoncepţionalele în gentuţă, dar las calciul afară, îndreptându-mă acum spre un stand de sucuri şi apă. Îmi cumpăr o sticlă de apă şi introduc în aceasta o pastilă efervescentă de calciu, lăsând-o să se dizolve, apoi încep să beau din ea, aşezându-mă pe o băncuţă. Nu ştiu de câte minute îmi tot vibrează telefonul, dar tot nu vreau să-i răspund. Nici acum nu pot să-mi revin după sâsâitul acela idiot.

La naiba!

Îmi închid ochii preţ de câteva secunde şi inspir adânc, simţind deodată ceva lingându-mă pe faţă. Îmi deschid brusc ochii, având impresia că acel şarpe mă urmăreşte, şi

înainte să apuc să ţip, văd în faţa mea acelaşi ghemotoc de blană din rasa chow–chow, pe care l-am smotocit acum câteva minute.

— Telefonul tău a făcut picioare, de nu răspunzi la el? mă dojeneşte Augustin printre dinţi, privindu-mă, în timp ce mai iau o gură din apa cu calciu şi mângâi pufoşenia din braţele mele.

Ce-ar trebui să-i spun? Că sunt supărată pentru faza cu şarpele? Ar trebui, dar piticotul acesta m-a cam înmuiat, încât nu mai sunt în stare să-l iau peste picior. Privirea lui se mută pe flaconul de calciu de lângă mine. Îl studiază şi-l văd că se încruntă.

— Te simţi bine? mă întreabă calm, în timp ce-mi arată flaconul de pastile.

— O uşoară lipsă de calciu, îi răspund într-un final, zâmbindu-i şi-mi întorc privirea spre ghemotoc. Ce nume să-ţi punem ţie? spun cu voce tare, ridicându-l şi tot ce primesc înapoi e un *pupic* pe nas, făcându-mă să zâmbesc cu gura până la urechi.

— Azazel, vocea lui Augustin îmi captează atenţia şi-mi întorc privirea spre el. Vânzătoare mi-a spus că e fată, aşa că dacă acasă avem un băiat..., continuă el, dar nu-şi duce fraza până la capăt.

— E un nume frumos, răspund şi mă ridic de pe băncuţă, luând flaconul de calciu şi sticla de apă.

Fără să mai spunem ceva, ne îndreptăm spre ieşirea din mall şi, de îndată ce ajungem în dreptul maşinii, îmi aduc aminte de ce anume am venit aici.

— Trebuia să...

— Nu-ţi face griji, am luat deja totul, îmi spune Augustin, întrerupându-mă şi răsuflu uşurată.

Îmi aşez mâna pe portieră, dar înainte s-o deschid şi să urc în maşină, spun:

— Nu-mi plac şerpii de nicio culoare, mai ales că era să fiu muşcată de unul acum mult timp, vorbesc fără să-l privesc şi continui să mângâi ghemotocul de blană din braţele

mele. De atunci..., dau să mai spun ceva, dar nu mai apuc, simţindu-mă întoarsă cu totul spre el şi-l privesc nedumerită.

De îndată ce-mi acaparează buzele într-un sărut, strâng şi mai bine pufoşenia din braţele mele, simţindu-mă lipită cu totul de maşină. În seara aceasta îmi pare destul de schimbat şi asta mă lasă uşor confuză, neştiind cum să reacţionez la impulsurile sale nebuneşti. Mă ameţeşte şi mă readuce la realitate cu fiecare schimbare bruscă pe care o are. De îndată ce se desprinde din sărut, îmi deschide portiera şi-mi face semn din priviri să urc. Fac întocmai şi mă aşez comod în scaunul pasagerului, privind-o drăgăstos pe Azazel, în timp ce doarme.

— Cu siguranţă îi va plăcea lui Azriel de ea, spun acum că şi Augustin e în maşină, băgând cheia în contact. Aşa nu se va mai simţi singur când nu suntem pe-acasă, continui să spun, jucându-mă în acelaşi timp cu urechile lui Azazel.

Azazel şi Azriel! Două nume frumoase de îngeri sau demoni, din câte m-am interesat după ce Emma mi-a spus ce înseamnă Azriel. Chiar aşa şi sunt, doar că au blăniţă, patru picioruşe pufoase şi o faţă ce te înmoaie de drag rău de tot. E bine că se vor avea unul pe celălalt, spre deosebire de mine, care...

Nu sunt prea norocoasă, dar nu pot spune nici c-aş fi ghinionistă.

— Cum te simţi? întrebare lui Augustin mă ia prin surprindere şi-mi întorc privirea nedumerită spre el.

Clipesc des, ca în cele din urmă să-i răspund.

— Nu înţeleg. La ce te referi?

— Ştii bine la ce mă refer, micuţo! îmi spune, alintându-mă. Tu nu te simţi niciodată singură? mă întreabă şi-şi întoarce scurt privirea către mine, apoi şi-o aţinteşte la drum.

— Singurătatea a fost întotdeauna prietena mea, îi răspund scurt. Aşa că nu prea ştiu cum e să ai pe cineva, continui să vorbesc, oftând într-un final.

Acesta e adevărul. Nu prea ştiu cum e ca cineva să te iubească necondiţionat, să te pună mai presus de orice şi să te facă să te simţi împlinit. Drumul spre casă pare mai scurt decât de obicei, ajungând mult prea repede la destinaţie. Sincer, n-aş prea vrea încă să se oprească maşina, ci mai degrabă să continue să meargă spre... Nu contează spre ce anume. De îndată ce maşina se opreşte, ies cu grijă din aceasta ca să nu o trezesc pe Azazel şi mă îndrept spre intrarea principală.

— Am crezut că v-aţi pierdut pe drum, spune Emma, acum că mă vede şi-i fac semn din mână să vorbească mai încet, apoi îmi ridic privirea spre ea şi încremenesc.

Ce naiba şi-a făcut la păr? E prea roz! Clipesc des, de parcă n-am văzut bine, şi mă uit din nou la ea. Da, e tot roz. Deci, clar că am văzut bine. Augustin o să înnebunească.

— Ce naiba ţi-ai făcut la păr? o întreb, încă şocată de transformarea ei bruscă.

— O pată de culoare? îmi răspunde printr-o întrebare şi mă uit cu ochii mari la ea. Nu te uita aşa la mine, oricum e doar şampon, continuă să-mi spună. Se va duce după câteva spălări.

— Eu n-am nimic împotrivă, îi mărturisesc. Îţi vine bine culoarea, dar nu ştiu ce va spune Augustin când te va vedea, continui să vorbesc puţin amuzată de situaţia de faţă.

Sunt destul de curioasă ce fel de mutră va face Augustin atunci când o va vedea, nu de alta, dar e exagerat de roz. Îmi înăbuş un chicot, de îndată ce aud paşii lui Augustin în spatele meu şi încerc să par cât mai serioasă, deşi nu prea reuşesc.

— Ce mama naibii ţi-ai făcut la păr? îl aud pe Augustin, tunând în spatele meu.

— E doar o culoare, de ce te enervezi aşa? îi răspunde Emma, strâmbându-se. Şi, oricum e doar şampon, se va duce repede, continuă să spună nervoasă, apoi îşi întoarce privirea din nou spre mine. Aţi mai luat un ghemotoc? ne întreabă acum că o vede pe Azazel în braţele mele.

— Măcar așa nu va mai fi singur Azriel, ci o va avea pe Azazel, spun și o văd făcând ochii mari, probabil datorită numelui ales. Augustin i-a ales numele, spun repede, întorcându-mă spre el.

El, însă, nu schițează nici măcar o emoție și tind să cred că Emma l-a cam supărat cu schimbarea de culoare, de vreme ce încă se uită încruntat le ea. Inspir adânc și în cele din urmă spun fără s-o mai lungesc:

— Eu mă duc la somn.

Cred că n-am mai avut un somn liniștit de foarte mult timp, de aceea sper ca în seara asta să dorm dusă. Mă îndrept spre baza scărilor și încep să urc grăbită spre dormitor. Ziua de azi a fost una ciudată din toate punctele de vedere, iar Augustin...

De Augustin, nici nu mai zic...

Îmi ia mințile cu totul. Ce mă fac, Doamne? O dată intrată în camera mea, au glasul Emmei și pe cel al lui Augustin, certându-se în living.

— *Încep să mă satur să tot îmi spui tu ce să fac și ce nu!* urlă Emma pe coridor. *Sunt destul de mare să iau și singură decizii, nu ca tine!* continuă ea să urle.

Nu-mi place să-i aud certându-se, nu de alta, dar mă simt de parcă m-aș întoarce în trecut. De parc-aș fi în vechea mea cameră, ascunzându-mă după pat, în timp ce încerc să ignor strigătele mamei și ale tatei.

— *Ce vrei să spui cu asta?* o întreabă Augustin nedumerit.

— *Știi bine ce vreau să spun, așa că nu te mai preface că nu știi. De ce nu-i spui ce simți pentru ea?* continuă Emma să-l ia la rost pe fratele ei. Încerc să-mi dau seama despre cine e vorba și cui ar trebui să-i spună Augustin ce simte.

— *Ce știi tu ce simt eu pentru ea sau pentru oricine altcineva?* o întreabă Augustin enervat și-l aud plimbându-se dintr-o parte în alta, cu pași apăsați.

— *Încetează să te mai minți singur, Augustin! Știu exact ce simți pentru ea, dar ești prea idiot ca s-o recunoști!*

continuă Emma. Acum chiar că sunt şi mai confuză ca niciodată. *Continuă tot aşa, şi-ai s-o pierzi!* urlă ea din nou.

Nu ştiu exact de la ce se ceartă acum sau despre cine vorbesc, însă nu mai pot să ascult cum urlă unul la celălalt. Mi se rupe sufletul. Ba mai mult, îmi aduce aminte de trecut şi nu-mi face deloc bine. O las pe Azazel pe pat, care încă doarme, apoi mă îndrept spre uşă şi-o deschid larg, ieşind din dormitor.

— Vreţi să încetaţi să vă mai certaţi? urlu la ei şi-i observ pe amândoi, oprindu-se brusc şi întorcându-şi surprinşi privirea spre mine. În loc să vă înţelegeţi ca între fraţi, aproape că vă daţi în cap. Chiar nu vă puteţi înţelege? îi întreb apoi cu o voce mai blândă, ţinându-mi în frâu lacrimile.

Mă privesc ca doi nebuni, în timp ce-mi răcesc gura şi ţip la ei să înceteze să se mai certe. La naiba! Ştiu că am înjurat cam mult, dar acum nu mai pot. Mi-ar plăcea să am un frate care să mă protejeze, dar uite că viaţa nu a vrut să am parte de aşa ceva, iar acum văzându-i pe ei doi, îmi vine să-i bat cap în cap, doar ca să-şi revină. Inspir adânc şi-mi întorc privirea spre Emma.

— Ştii de câte ori mi-am dorit să am un frate sau o soră? încep să-i spun, privind-o fix în ochi. De multe ori, dar uite că viaţa asta nemernică mi-a oferit cu totul altceva, un iad. Fratele tău vrea doar să te protejeze şi poate de aceea e mai rece cu tine câteodată, dar o face doar spre binele tău. Aş vrea să am şi eu pe cineva lângă mine atunci când simt că mă prăbuşesc, când mă simt singură, aşa că mai bine încearcă să vezi dincolo de toate şi să realizezi că te iubeşte, continui să-i vorbesc, clipind des doar ca să-mi stăpânesc lacrimile de emoţie.

Inspir adânc, încă o dată, întorcându-mi acum privirea spre Augustin, care mă priveşte uimit, căci probabil nu-i vine să creadă că sunt în stare să spun asemenea vorbe.

— Iar tu, încearcă să nu mai fi atât de insensibil, ca şi cum nimic nu te poate răni şi mai ascultă şi tu ce-ți spune sora ta! S-ar putea să fii surprins de cât de multe ştie şi cât

e de deşteaptă, îi vorbesc şi simt un gol imens în suflet, dar nu pentru faptul că el nu simte nimic pentru mine, ci pentru simplul fapt că eu sunt singură, în toate privinţele. Nu ştiu de ce v-aţi certat sau despre cine vorbeaţi adineaori, nu e problema mea, dar încercaţi să vă înţelegeţi, pentru că sunteţi fraţi! Singurătatea şi abandonul nu e o soluţie, le mai spun într-un final, apoi mă întorc la mine în dormitor.

De îndată ce închid uşa în urma mea, mă podideşte plânsul. Acum realizez cât de singură mă simt, cât de abandonată mă simt, atât sufleteşte, cât şi trupeşte. Scâncetul Azazelei îmi captează atenţia, aşa că îmi şterg lacrimile fugitiv şi mă ridic de jos, luând-o în braţe, chiar înainte să cadă din pat.

— Sunt aici, mititico! N-am de gând să te abandonez, îi spun, mângâindu-i blăniţa şi încercând s-o adorm din nou.

Oftez profund şi mă aşez pe pat, apoi o pun pe Azazel lângă mine. Îmi deschid gentuţa. Scot din ea anticoncepţionalele şi pastilele efervescente de calciu. Acum e acum... Desfac cutia de anticoncepționale şi-mi trec privirea peste folia de pastile mici şi albe, observând că e marcată fiecare zi din săptămână, în dreptul fiecărei pastile, timp de douăzeci şi una de zile, cât timp trebuie să le iau, apoi trebuie să fac pauză pe perioada menstruaţiei. Cine-ar fi crezut că voi ajunge să le iau acum! Însă, cu Augustin nu-mi asum riscul acesta, chiar dacă între noi s-a înfiripat o relaţie...

De fapt, nici nu ştiu ce fel de relaţie avem. E mai bine să fiu cu capul pe umeri din timp, până nu e prea târziu. Iau pastiluţa de miercuri şi o înghit pe uscat, iar celelalte le pun în sertarul de la noptiera de lângă pat, oftând. E aşa aiurea cum noi, oamenii, nu ştim să preţuim ce avem, oricât de mic şi de neînsemnat e, fie că e vorba sau nu despre o persoană pe care o iubim. Ne comportăm ca nemernicii şi numai când pierdem totul realizăm ce-am avut de preţ.

Când nu mai ştim ce să facem, ca totul să fie bine şi să ne simţim împliniţi, realizăm că pe zi ce trece suntem tot mai singuri, chiar dacă avem totul. Fericirea nu se rezumă la lucruri materiale, pentru că acestea nu-ţi vor aduce pacea

sufletească. Nu-ţi vor aduce fericirea de care ai nevoie, pentru care ai luptat, dar pe care ai pierdut-o într-o singură secundă, din cauză că eşti prea încăpăţânat. Inspir adânc, apoi o iau pe Azazel în braţe şi o aşez în pătuţul ei micuţ de lângă măsuţa de toaletă, îndreptându-mă mai apoi spre dulap. Îl deschid şi scot o pereche de pantaloni scurţi gri, un maiou de un roz pal, puţin lărguţ şi un chilot string, din bumbac.

E din ce în ce mai cald, aşa că după ce închid dulapul la loc, mă îndrept spre baie să fac un duş scurt, cât să mă răcoresc şi să-mi limpezesc gândurile, care m-au acaparat în totalitate. Îmi privesc reflexia în oglinda de pe perete şi în cele din urmă îmi şterg bine corpul cu prosopul, apoi îmi răsfăţ pielea cu o cremă ce miroase a ciocolată şi trandafiri, îmbrăcând hainele deja pregătite. Îmi şterg bine părul cu un alt prosop şi-l las liber. Cu el încă puţin umed, ies din baie şi simt adierea aerului cald ce intră pe uşa deschisă de la balcon. Deodată îmi simt părul dat la o parte, apoi două buze calde ce-mi ating gentil pielea, înfiorându-mă. Ştiu că doar Augustin poate fi, pentru că doar el are obiceiul prost de a intra neinvitat în camera mea.

— Dacă ai avea pe cineva să te iubească, ce-ai face? Întrebarea lui mă ia total prin surprindere.

Mă întorc cu faţa spre el şi-l privesc cu ochii mari. Nu mă aşteptam la o asemenea întrebare din partea lui. Sincer, nu mă aşteptam să se schimbe atât de brusc, mai ales în preajma mea, iar asta mi se pare de-a dreptul ciudat. Ori poate doar mi se pare. Îmi umezesc buzele cu limba, în timp ce-l privesc şi realizez că poartă doar o pereche de pantaloni scurţi pe el.

— Aş preţui acea persoană, nu de alta, dar şi eu la rândul meu am o iubire de oferit, îi răspund fără să stau pe gânduri. De ce mă întrebi?

— Aşa doar, îmi răspunde scurt şi fără nicio emoţie în glas.

La naiba! Nici nu ştiu de ce mai sper că poate va simţi ceva pentru mine, când e clar ca bună ziua că asta nu se va

întâmpla. Înghit în sec şi mă îndrept cu paşi lejeri spre balcon, lăsându-l în urma mea. Aerul puţin răcoros al nopţii e cel mai bun acum, aşa că mă aşez în balansoar, cu picioarele întinse şi-mi las capul pe spate, uitându-mă la cerul înstelat. E atât de senin şi plin de stele!

— Tu ce-ai face dac-ai avea pe cineva care să te iubească? îl întreb la rândul meu, de îndată ce îl simt că se aşază lângă mine în balansoar şi-mi trage picioarele în poala sa, atingându-le subtil şi transmiţându-mi fiori calzi pe şira spinării.

— Iubirea nu-i de mine, îmi răspunde scurt, un răspuns neaşteptat cu care m-a lovit direct în suflet.

De ce simt că ascunde în sufletul lui o rană ce-l face să se comporte aşa? Oftez scurt.

— Iubirea e un sentiment frumos, mai ales când...

— La ce bun? întreabă, întrerupându-mi şirul de cuvinte. E doar un sentiment care te face să-ţi pierzi capul şi să nu mai gândeşti limpede. Doar atât!

— Crezi că...?

— Că, ce? mă întreabă, întrerupându-mă din nou şi-şi întoarce privirea spre mine. Pentru ce să iubeşti, când lumea din jurul tău se poate nărui într-un minut? Pentru ce să investeşti sentimente în ceva ce e doar o iluzie? întrebările lui mă ameţesc serios, iar în acest moment, nici nu ştiu ce-aş putea să fac să dărâm zidul de apărare pe care l-a construit în jurul inimii lui.

Înghit în sec şi tot n-am de gând să mă dau bătută până nu reuşesc ce mi-am propus. Un lucru mi-e foarte clar acum. Atitudinea lui arogantă, plină de sine, încăpăţânată şi mai tot timpul nemernică e doar un scut, cu care vrea să-şi protejeze sufletul. Cu siguranţă, cineva l-a rănit atât de rău, încât l-a transformat într-un demon lipsit de sentimente şi emoţii.

— Nu toată lumea e la fel, Augustin! Nu toţi vor să-ţi ia inima şi sufletul în mâinile lor, apoi să le arunce pe jos şi să le calce în picioare, încerc eu să-i arăt şi cealaltă parte

a omenirii, să-i arăt într-un fel că îl iubesc. Nu primesc, însă, din partea lui decât un râs batjocoritor şi cu o sclipire ciudată în privire.

— Ce ştii tu despre inima şi sufletul meu? mă întreabă printre dinţi. Nimic!

— Poate că nu ştiu nimic despre inima şi sufletul tău, însă sora ta, ca şi părinţii tăi, cu siguranţă ştiu. Emma te iubeşte mult, iar părinţii tăi...

— Ceea ce simt părinţii mei nu contează, îmi retează vorba şi rămân perplex la ceea ce aud.

Cum adică nu contează? Chiar dacă sunt mai tot timpul plecaţi, asta nu înseamnă că nu-şi iubesc copiii. Mă trag mai mult spre el şi-i ating braţul, captându-i atenţia.

— De ce spui asta? îl întreb nedumerită şi realizez că Emma nu mi-a povestit niciodată despre părinţii lor, dar şi faptul că nu prea am văzut poze cu ei prin casă, ceea ce mă pune serios pe gânduri.

— Pentru că ei nu mai simt nimic... îmi răspunde cu regret parcă şi cu voce joasă.

Nu mai simt nimic? Doar nu vrea să spună că...? Clipesc des, încercând să alung gândul sumbru pe care îl am, apoi îmi deschid buzele ca să vorbesc, însă nu mai apuc să scot niciun cuvânt pentru că vorbele lui mi-o închid de tot.

— Las-o baltă, Christina! Se ridică brusc în picioare şi se îndreaptă spre camera lui.

Fir-ar să fie! De ce simt că am dat-o în bară? Am încercat doar să-l fac să se deschidă în faţa mea, dar simt că l-am făcut, de fapt, să se închidă şi mai mult în sinea lui. Îmi iau inima în dinţi şi mă îndrept spre camera lui, dar mă opresc în prag. *Întotdeauna e aşa de întuneric aici? De fapt, cam da...* vorbesc în sinea mea şi păşesc cu încredere înăuntru, căutându-l. Nu ştiu de ce fac asta, dar simt că trebuie s-o fac, să-i fiu alături, aşa cum el mi-a fost alături când am avut nevoie.

— Augustin... îi rostesc numele, uitându-mă când într-o parte, când în alta, dar niciun răspuns. Îmi pare rău, n-am vrut să..., dau să spun, dar mă opresc.

Oftez profund şi mă îndrept spre balcon, gândindu-mă să renunț, dar mă simt prinsă gentil de mână, fără să pot să mai înaintez. Îmi muşc buza pe interior şi în cele din urmă mă întorc cu totul spre Augustin, vorbindu-i din nou:

— N-am vrut să...

— Nu mai contează acum, micuţo! mă întrerupe, apropiindu-se de mine, în timp ce-mi strânge uşor mâna într-a lui. A trebuit să apari tu şi să-mi dai lumea peste cap, continuă să-mi vorbească şi încerc să-mi dau seama dacă vrea să-mi dea de înțeles ceva prin vorbele sale sau...

Nici eu nu mai ştiu ce să cred şi ce nu. Practic, lumea mea e dată rău peste cap de prezenţa lui, într-un mod pe care nu pot să mi-l explic. Îşi ridică mâna liberă şi începe să-mi mângâie obrazul cu degetele, în timp ce se apleacă, puţin câte puţin, captându-mi buzele într-un sărut. Îi înconjor gâtul cu braţele, răspunzându-i la sărut şi-i simt palmele pe fund, strângându-mi fesele cu putere şi făcându-mă să icnesc. Mă simt săltată în braţele sale, înconjurându-i talia cu picioarele. Îl simt deplasându-se şi încep să mă întreb în sinea mea, cum de ştie unde să meargă pe întunericul ăsta, dar presupun că-şi cunoaşte camera şi cu ochii închişi. Mă simt aşezată pe pat cu grijă, în timp ce buzele sale coboară spre sânii mei, făcându-mi pielea să vibreze la fiecare atingere. Nu ştiu ce se va întâmpla în noaptea aceasta, dar simt că dorinţa de a-l avea, de a-l simți înăuntrul meu, câştigă tot mai mult teren.

Sincer? Nu-mi pare rău dacă se va întâmpla, pentru că vreau ca el să fie cel căruia să-i dăruiesc ce am mai de preț, chiar dacă risc ca sufletul şi inima mea să fie făcute scrum după aceea. Îmi înfig degetele în părul său, dezordonându-l, în timp ce limba sa caldă îmi dezmiardă sfârcul deja întărit şi gem uşor, îndemnându-l într-un fel să continue ce a început.

— Augustin... îi gem numele prelung şi-l aud îngăimând.

Muşcă subtil cu dinţii din pielea mea, înfiorându-mă. Îi prind faţa între palmele mele făcute căuş şi-l trag la

nivelul meu, captându-i buzele într-un sărut. Îi simt bazinul împingându-se cu putere în şoldurile mele. Fir-ar să fie! Drăcuşorul lui întărit ca piatra îmi dă de înţeles că şi el mă doreşte la fel de mult cum îl doresc şi eu.

— Lasă plăcerea să-ţi inunde trupul, micuţo! îmi şopteşte şi-i simt respiraţia caldă pe piele, transmiţându-mi furnicături prin tot trupul.

— Augustin... îi rostesc din nou numele şi mă simt întoarsă, ajungând deasupra lui, cu câte un picior deoparte şi de alta a bazinului său.

Doamne, drăcuşorul lui se simte mult mai intens acum şi tind să cred că nu poartă nimic pe sub pantalonii scurţi. Îmi aşez palmele micuţe peste pieptul său gol şi ferm, în timp ce palmele lui îmi ghidează bazinul, mişcându-l de sus în jos.

Îl observ ridicându-se în şezut, îndemnându-mă să-i înconjor gâtul cu braţele şi-i simt degetele, înfigându-se dureros în şoldurile mele. Ştiu că nu mai este mult până atingem orgasmul amândoi. Tot nu înţeleg de ce n-a trecut mai departe, de ce n-a scăpat de hainele ce ne acoperă trupul şi să mă facă a lui. Să mă iubească în modul lui nebunesc, aşa cum ar vrea. Cred că încă aşteaptă o confirmare din partea mea în privinţa aceasta.

— Aug... Augustin, mă bâlbâi, gâfâind.

— E în ordine, demoniţa mea! îmi răspunde peste buze. Revendică ce-i doar al tău, e tot ce mai aud că-mi spune, chiar înainte ca orgasmul să pună stăpânire pe trupurile noastre.

Gem prelung, mişcându-mi în continuare bazinul peste drăcuşorul lui, lăsându-mi capul pe spate şi-i aud, în acelaşi timp cu mine, gemetele scoase pe pielea mea, cu cât mă strânge mai tare în braţe. Îmi place asta. Îmi place când mă strânge în braţele lui, pentru că mă face să simt că nu sunt singură. Îi iau chipul între palmele făcute căuş şi-l privesc în ochii, apoi îmi deschid buzele şi-i spun, puţin amuzată de ce-mi trece prin cap.

— Şi-acum ar trebui să te frec pe burtică? îl întreb, făcându-l să râdă zgomotos, cu gura până la urechi.

— Şi iar mă faci căţel, îmi spune amuzat şi-mi zâmbeşte, îndemnându-mă parcă şi pe mine să râd.

— Tu ai început, îl dojenesc, încercând să-mi ascund un chicotit.

— Ce să fac dacă sunt adorabil, mi-o întoarce la fel de amuzat şi într-o fracţiune de secundă se urcă peste mine.

— N-am ştiut că ai blăniţă şi dai din codiţă, îl iau peste picior, în timp ce se face comod între coapsele mele şi mă abţin să nu râd.

Însă nu-mi dă ocazia asta şi-şi afundă nasul în scobitura gâtului meu, făcându-mă să râd cu gura până la urechi, pentru că mă gâdilă al naibii de rău.

Doamne, e dement!

Însă, îmi place de el aşa când râde, pentru că îl face mai viu, iar inima lui bate de două ori mai repede. Aş vrea să pot să-i înlătur scutul pe care-l are în jurul său şi să-i ofer iubirea pe care i-o port şi să înţeleagă că sunt aici, pentru el, că nu voi dispărea ca acea persoană care i-a omorât sufletul.

— Eşti frumoasă când râzi, îmi mărturiseşte şi îmi simt obrajii arzând, pesemne că roşesc la complimentul pe care mi l-a făcut.

E pentru prima dată când îl aud vorbindu-mi atât de blând şi dulce, deşi nu-i stă în caracter, nu de alta, dar până acum, mai tot timpul, ne-am hârjonit din orice. Se spune că cei care se tachinează, mai mereu se iubesc nebuneşte. Oare aşa să fie? Eu ştiu că-l iubesc, dar el pe mine mă iubeşte?

— Îmi place când râzi, te face mai viu, îi mărturisesc deodată şi-l observ umezindu-şi buzele cu limba. De ce nu râzi mai des? îl întreb şi oftează.

— N-am un motiv pentru care s-o fac, îmi răspunde sec şi dă să se ridice, dar nu-l las, aşa că îi înlănţui bazinul cu picioarele.

Ei bine, nu prea pot să-l cuprind cu totul, dar cât de cât merge. Mă enervează când simt că ajung acolo unde trebuie, iar el pur şi simplu se închide în sinea lui. *Afurisit mai eşti, Augustin!* rostesc în gândul meu, în timp ce-l trag şi mai aproape de mine.

— Nu-ţi trebuie un motiv anume să poţi râde. Totul trebuie să fie natural... ca şi acum câteva minute, îi spun.

Se năpusteşte asupra mea şi mă sărută cu patos, ca mai apoi să mă facă să râd incontrolabil.

***

Mă trezesc buimacă de cap, în timp ce o persoană sare în picioare în pat, acompaniată de lătratul a două ghemotoace adorabile. Uf! Aş vrea să mai pot dormi măcar până la zece când trebuie să mergem la şcoală, dar uite că nu pot. Cineva îmi strică somnul de frumuseţe.

De ce nu se trezeşte Augustin s-o dea jos din pat? bolmojesc în sinea mea, ca într-un final să sar, la propriu, ca arsă din pat şi mă pomenesc că înghit în sec, când o văd pe Emma că aterizează pe podea. Fir-ar să fie! Mă uit când în stânga, când în dreapta şi realizez că sunt în camera mea, dar nu-mi amintesc când am ajuns aici. Ştiu că am adormit în braţele lui azi-noapte după... Zâmbesc ca o nebună, de îndată ce-mi aduc aminte momentul nostru nebunesc. A fost... Sincer, nu am cuvinte să descriu cum a fost. Îmi place când scutul lui se evaporă şi devine mai iubitor. Pot să văd asta în ochii lui, chiar dacă el nu o recunoaşte şi simt că şi lui îi place, pentru că se simte viu. Mă întind mai rău decât o pisicuţă, în timp ce Emma se adună de pe jos, văicărindu-se.

— Ce naiba te-a apucat? Vrei să mă transformi într-o plăcintă? mă dojeneşte, aşezându-se lângă mine pe pat.

— Nu eu sunt nebuna care a sărit în picioare în pat, îi întorc vorbele apoi mă întind spre noptieră şi verific telefonul.

E doar şapte şi ceva dimineaţa. Pe bune? Iar ea mă trezeşte la ora asta? Cred că s-a lovit la cap, altfel nu înţeleg de ce s-a trezit atât de devreme.

— Ce-i cu tine aşa matinală? o întreb şi casc în cele din urmă.

— Dacă tot începem orele mai târziu, m-am gândit c-ar fi frumos să mergem să alergăm un pic prin parc, îmi vorbeşte cu zâmbetul pe buze. Aşa că să fii gata în zece minute,

altfel te târăsc cu forța până afară, e tot ce-mi mai spune apoi iese val-vârtej din camera mea, trântind ușa în urma ei.

Grozav! Mă trântesc înapoi în așternuturi, ațintind tavanul și încep să zâmbesc ca o nebună. Ce se poate întâmpla? Dau plapuma subțire la o parte și cobor din pat, îndreptându-mă spre dulap. Îl deschid și-mi scot o pereche de pantaloni de trening, trei sferturi, o bustieră și un tricou mai lărguț, apoi mă îndrept spre baie, pentru ritualul meu de dimineață.

De îndată ce mă văd gata, îmi împletesc părul, apoi îmi încalț adidașii, dar nu plec până nu scot din sertarul de la noptiera de lângă pat anticoncepționalele. Inspir adânc, scoțând o tabletă din folie, o beau pe uscat, apoi îmi iau telefonul la verificat. E deja șapte și jumătate și niciun mesaj. Oare de ce m-am gândit că îmi va lăsa vreun mesaj? Doar așa, să știu că e bine. Poate cer prea mult. Oftez scurt și ies din cameră, întâlnindu-mă cu Emma pe hol.

— Doar n-ai de gând să-ți iei telefonul cu tine, nu? mă întreabă, după ce-l vede în mâna mea.

— Și dacă e ceva și avem nevoie de el? îi răspund cu o întrebare, deși chiar nu știu unde l-aș putea băga.

Poate doar în bustiera pe care o port, altfel nu văd unde l-aș purta cu mine, ca să nu-mi fie incomod.

— Poate, totuși, ar fi mai bine să-l luăm, continui să spun.

— Christina, oricum n-o să stăm foarte mult, așa că îl poți lăsa acasă, îmi spune, așa că mă convinge în cele din urmă.

Încuviințez scurt din cap și mă întorc înapoi în cameră, însă rămân puțin pe gânduri și tot cred că ar trebui să-l luăm, dar dacă ea a spus că nu stăm mult, atunci e ok. Las telefonul pe noptiera de lângă pat, dar îl iau din nou, și-l ascund în bustiera pe care o port. Zis și făcut, dar cum telefonul nu e tocmai mic, îl așez înapoi pe noptieră și ies din cameră. Nici acum nu l-am întrebat pe Augustin de ce mi-a schimbat telefonul cu unul nou, dar, de îndată ce nu mi-am mai găsit

telefonul vechi, m-am lăsat înfrântă şi l-am acceptat fără să pun întrebări la care nu voi primi oricum niciun răspuns.

— Gata? mă întreabă Emma cu un zâmbet pe buze.

— Gata, îi răspund scurt.

Sincer, aş mai fi dormit măcar câteva minute, dar o mică plimbare sau mai bine spus un pic de alergare prin parc, nu strică. Văzându-ne în afara curţii, o luăm spre dreapta şi pornim în pas alergător spre parc.

***

Nu ştiu exact de câte minute alergăm, însă simt nevoia să mă odihnesc pentru câteva minute, mai ales că mi s-a uscat şi gâtul. Grozav!

N-am luat deloc apă la noi. O să ne uscăm pe dinăuntru. Mă opresc din alergat, gâfâind şi-mi aşez palmele pe genunchi în încercarea de a-mi trage sufletul.

— Nu-mi spune că deja ai obosit? mă ia Emma peste picior, învârtindu-se în jurul meu.

Înghit în sec, doar ca să nu-mi mai simt gâtul uscat, apoi mă îndrept de spate şi-i arunc o privire răzbunătoare.

— Mi-e sete, iar ţie încă îţi arde de alergat? o întreb, ştergându-mi fruntea cu palma. De ce nu ne-am gândit să luăm măcar o sticlă de apă cu noi? gândesc cu voce tare şi o aud pe Emma, chicotind. Ţi se pare amuzant, da?! mă răstesc la ea.

— Nu te mai văicări atât şi vino! La un metru de noi este o ţâşnitoare de apă, mă linişteşte ea.

— Bine că numai acum te-ai gândit să-mi spui, o dojenesc.

Inspir adânc şi mă îndrept în pas alergător împreună cu Emma spre ţâşnitoarea de care zicea. De îndată ce ajungem în dreptul acesteia, Emma se bagă în faţa mea, revendicând ţâşnitoarea de apă şi spunând învingătoare.

— Sunt regele ţâşnitoarei, spune pe un ton ce vrea să pară mai bărbătesc, etalându-şi muşchii în toate poziţiile, iar eu nu fac decât să pufnesc în râs.

Dacă şi-a propus cumva ca azi să mă bage în boala râsului nebun, ei bine, îi cam merge faza, mai ales că acum a început să se şi strâmbe în toate felurile. Tipic Emmei. Jur că de multe ori e aşa un copilaş adorabil şi total sărit de pe fix, însă tot o iubesc pe nebuna asta. După ce reuşesc să mă liniştesc, cât de cât, şi să nu mai râd incontrolabil, mă apropii de ţâşnitoare şi dau drumul la apă, savurând-o din plin, până când nu-mi mai simt gâtul uscat.

— Te-ai gândit ce faci la majoratul tău? mă întreabă Emma spărgând aşa-zisa linişte dintre noi două, acum că ne-am aşezat pe una dintre băncile din parc, odihnindu-ne.

— Sincer, nu! îi răspund scurt. Ce rost ar avea? Te am doar pe tine, îmi e de ajuns, îi spun şi zâmbesc.

— Să nu uităm de Azriel şi Azazel, mă completează, deşi nu poţi să-i numeri ca fiind oameni. Şi să nu uităm de fratele meu, continuă să-mi spună, făcându-mă să înghit în sec.

— Ce legătură are fratele tău cu mine? o întreb şi-mi simt inima bătând cu putere în piept.

Oare ştie de ceea ce s-a întâmplat până acum între noi? Încerc să-mi dau seama, dar nu găsesc nimic care să-mi confirme bănuielile. Oftez prelung şi-mi sprijin coatele pe genunchi, uitându-mă prin parc. E plin de lume, chiar dacă e atât de dimineaţă, văd chiar şi câţiva copilaşi care se joacă împreună şi-şi împart jucăriile, dar şi adolescenţi fugiţi de la ore.

— Am impresia că fratele meu s-a cam îndrăgostit de tine, îmi spune Emma într-un târziu, spărgând tăcerea. Dar tind să cred că şi tu eşti îndrăgostită de el, continuă să-mi vorbească şi rămân perplex.

— De unde ţi-a venit ideea asta? o întreb, în timp ce încerc să fiu cât mai naturală şi liniştită, deşi nu reuşesc, de vreme ce-mi simt obrajii cam fierbinţi, pesemne că roşesc.

— Uite, vezi! îmi spune şi îmi întorc privirea în cealaltă parte. Nu încerca să te ascunzi că tot te-ai dat de gol, continuă să-mi vorbească şi-i simt mâna peste a mea.

Oftez.

— Emma, eu..., încerc să spun ceva, dar nu prea îmi iese.

De fapt, ce-aş putea să-i spun? Că da, aşa e. Sunt îndrăgostită de fratele ei.

— Nu trebuie să spui nimic, Christina. Se vede după felul în care vă priviţi şi, sincer, până şi cei din gaşca fratelui meu şi-au dat seama că Augustin s-a cam îndrăgostit de tine, mă pune ea la curent cu totul pe nerăsuflate, apoi îmi zâmbeşte cu căldură şi continuă să-mi vorbească. Aş fi foarte fericită dacă mi-ai deveni ceva mai mult decât o soră, îmi spune şi mă uit nedumerită la ea.

— Emma, nu cred că aş ajunge chiar până acolo. Fratele tău nu mă iubeşte, aşa că nu exagera, îi spun, deşi...

Trebuie să încetez să mai gândesc atât de departe. Îmi frec faţa cu palmele şi în cele din urmă ne hotărâm să ne continuăm alergatul şi să ajungem acasă. Însă nu toate treburile merg întocmai aşa cum ţi le propui.

— Christina! glasul ce mă strigă mă face să-mi închid ochii, de parc-aş fi vrut să mă ascund în gaură de şarpe auzindu-l.

Ce mai vrea mama acum? Îmi deschid ochii şi o privesc pe Emma cu subînţeles, aşa că ne pornim la drum, însă glasul insistent al mamei ne opreşte din nou.

— Christina! Nu vreau decât să vorbim, mă anunţă ea, însă eu nu vreau. Te rog, doar câteva minute!

Dau să-mi deschid buzele şi s-o întreb ce anume am putea vorbi, însă gestul pe care îl face mă ia total prin surprindere. Braţele ei îmi înconjoară trupul, înainte să pot realiza că face asta şi mă strânge la pieptul său, aşa cum o mamă ar trebui să facă cu copilul ei şi cum trebuia s-o facă de mult, nu doar în acest moment.

— Mi-a fost dor de tine, draga mea! îmi spune şi încremenesc.

Ce naiba a apucat-o? Dacă până acum m-a făcut cu ou şi oţet, acum îmi spune că i-a fost dor de mine? N-o mai înţeleg. Mă desprind din îmbrăţişarea ei şi o privesc cu ochii mari. Dau să spun ceva, însă glasul ei mă opreşte... din nou.

— Îmi pare rău pentru tot. Nu am vrut...

— Nu ai vrut, ce? o întreb, întrerupându-i şirul de cuvinte.

— Nu am vrut să ajungem ca două străine, îmi spune şi tot nu-mi vine să cred ce scoate pe gură.

— Dacă tu crezi că nişte simple scuze vor rezolva totul între noi două, te înşeli amarnic, mamă. Cum ai putut să mă laşi şi să pleci? o întreb cu durere în glas. Ţi-am fost alături, când de fapt puteam să fug de acasă şi...

— Ştiu, am greşit. Dar vreau să dăm uitării totul şi s-o luăm de la capăt, doar noi două, îmi mărturiseşte. Însă, eu nu pot să fac asta.

Nu după câte mi-a făcut. Nu după cât de josnic s-a comportat cu mine, jignindu-mă şi făcându-mă în toate felurile, iar acum mă vrea înapoi?!

— Cum aş putea s-o iau de la capăt cu tine, când nici măcar nu te-a durut de mine? Ştii măcar ce mi-a făcut tata când ai plecat? o întreb cu furie şi mă abţin cu greu să nu izbucnesc în plâns, pentru că discuţia cu ea mă răneşte.

— Christina, îmi pronunţă numele şi dă să mă atingă.

— Nici să nu îndrăzneşti să mă mai atingi! o avertizez, dându-mă cu un pas mai în spate. Am crezut că mă iubeşti, dar cred că n-ai vrut decât să scapi de mine, exact ca şi tata. Dacă nu mă doriţi, de ce naiba mi-aţi mai dat viaţă? o întreb cu lacrimi în ochi.

O observ şi pe ea cu lacrimi în ochi, dar simt că durerea pe care mi-o arată e falsă. O afişează doar pentru a se apropia de mine, însă pe mine nu mă poate păcăli.

Acţiunile ei m-au rănit destul de profund, iar acum nu vreau s-o mai văd în faţa ochilor.

— Las-o baltă! îi spun scurt şi o rup la fugă cât mă ţin picioarele, ocolind oamenii care-mi ies în cale.

— *Christina!* glasul Emmei se aude tot mai slab, în timp ce picioarele mele nu doresc să se mai oprească, continuând s-o iau la fugă prin parc.

Mă opresc brusc, după câteva minute de alergat încontinuu, şi cad în genunchi, plângând. Mă doare! Mă doare al naibii de rău, iar în momentul acesta nu vreau decât să mă strângă Augustin în braţele lui şi să-mi spună că totul va fi bine ori măcar să mă dojenească că plâng, orice, numai să fie lângă mine acum. Inspir adânc şi acum că simt că m-am mai liniştit, mă ridic de jos. Mă îndrept de spate, mă uit în jur şi constat cât de pustiu e totul. La naiba! Faptul că am fugit a fost un lucru nesăbuit din partea mea, dar chiar simţeam că nu mai pot să rămâne nicio clipă în prezenţa mamei. Nici nu ştiu de ce o mai numesc *mamă*, când eu nu însemn nimic pentru ea.

— Emma, îi rostesc numele cu glas tare şi dau să mă întorc de unde am venit, însă nu mai apuc nici măcar să fac doi paşi, pentru că mă simt prinsă ca într-o menghină. Văd doar negru în faţa ochilor, pentru că ochii îmi sunt acoperiţi cu o banderolă neagră. Dă-mi drumul, urlu la oricine putea fi acolo, însă n-aud decât o voce sadică, ce mă încremeneşte la propriu.

— O, draga mea! Nu-ţi mai recunoşti tatăl? mă întreabă pe un ton batjocoritor, făcându-mă să înghit în sec.

— Ta... Tată? întreb, bâlbâindu-mă şi nu pot să cred că după atâta timp m-a găsit.

Ce să fac? Cum să scap din mâinile lui? Mă zbat cât pot de mult ca să mă eliberez, însă matahala care mă ţine aproape că îmi rupe braţele, aşa de rău mă strânge. Îmi muşc buza pe interior, doar ca să nu urlu şi-l lovesc cu piciorul, dar în zadar. Mă îngrozesc numai gândindu-mă la ce are să-mi facă.

— Ţine-o bine, nu vezi cât e de sălbatică! îi ordonă tata matahalei care mă ţine pe loc. De când ai scăpat din mâinile mele ţi-ai luat nasul la purtare? mă întreabă furios. Te învăţ eu minte să nu mă mai sfidezi, scârbă ce eşti! şi mă face în toate felurile.

În momentul acesta mi-e foarte frică de ce-ar putea să-mi facă. E mult mai nervos decât îl ştiu eu că e, iar asta nu mă

ajută cu nimic. Trebuie să scap cumva, dar cum? Mă zbat cât pot, reuşind cumva să-mi dau seama de felul în care stă cu picioarele matahala ce mă ţine pe loc, aşa că îmi îndoi genunchiul şi-l lovesc cu talpa direct în bijuteriile preţioase, făcându-l să-mi dea drumul. Odată ce mă simt eliberată o iau la fugă, dar nu prea ştiu încotro s-o iau, căci încă mai am materialul acela negru pe ochi, care-mi limitează vederea. Trag de el ca să-mi eliberez ochii, dar nu apuc să fac mare brânză, că mă simt trântită la pământ şi lovită puternic peste față.

— Unde crezi că mergi, curvă ordinară ce eşti? urlă tata către mine şi-mi dă câteva, imobilizându-mă de tot. Ajungem noi acasă şi te pun eu la respect! continuă el, iar amenințările lui mă îngrozesc mai mult decât a făcut-o până acum. Adu în față dubița! îi ordonă matahalei.

— Tată, te rog, lasă-mă să plec! îl implor, sperând că totuşi poate îl înmoi cumva.

— Să te las să pleci? mă întreabă amuzant. Nici nu mă gândesc, nu după câte mi-ai făcut, pramatie afurisită! A trebuit să-i dau banii lui Fabian înapoi, atunci când nu te-am mai găsit acasă. Cum ţi-ai permis să pleci, idioato, când ţi-am spus clar să rămâi acolo? urlă la mine, simţind că mă trage de păr.

— Lasă-mă în pace! urlu la el, dând din mâini şi din picioare cât pot, ca să mă eliberez. Te urăsc!

— Nu la fel de mult cât te urăsc eu! îmi aruncă înapoi vorbele. Încă din ziua în care ai apărut am ştiut că-mi vei aduce numai necazuri. Atâtea plânsete şi smiorcăieli că vreau la mama, vreau la mama, încât m-am săturat! urlă în continuare.

Fără să mai spună ceva, pur şi simplu mă ridică de jos, trăgându-mă după el de păr, ceea ce mă îngrozeşte şi mai tare. Nu vreau să ajung înapoi în casa aia, nu vreau să ajung înapoi în beci! Dau să mă eliberez, dar durerea pe care o simt în timp ce mă trage în continuare de păr îmi dă senzația că nu mai are mult şi îmi va smulge scalpul cu tot cu păr.

— Dă-mi drumul! Mă doare! urlu la el, ceea ce-l determină să mă tragă şi mai tare.

— Te doare? mă întreabă cu venin. Dar când ai plecat şi m-ai părăsit exact ca mă-ta, atunci nu te-a durut?! Şi eu care am vrut să-ţi ofer o viaţă mai bună lângă Fabian! Îţi arăt eu ţie durere, curvă ordinară, îmi spune, făcându-mă în toate felurile. Mă simt apoi brusc aruncată peste ceva rece şi dur, realizând că sunt într-o maşină, după mirosul de benzină.

Maşina se pune în mişcare. Îmi dă jos materialul care-mi acoperea ochii şi încremenesc privindu-l şi dându-mă mai în spate, ca şi cum aş vrea să fug. Ştiu că ar trebui să fiu puternică, dar în acest moment mi-e groază de ceea ce vrea să-mi facă. Înghit în sec şi mă cuibăresc într-un colţ, acum că dubiţa goneşte pe străzile oraşului. Nu ştiu câte minute au trecut de când sunt aici, dar, odată ce dubiţa se opreşte, intru şi mai rău în panică.

— Hai, sus! îmi ordonă tata, apropiindu-se de mine, însă nici nu mă gândesc să mă clintesc din loc. Aşa, deci?! se înfurie, înfigându-şi brutal mâna în părul meu şi mă scoate cu forţa din dubiţă, trântindu-mă la pământ. Ia-o şi du-o înăuntru! îi ordonă matahalei, acesta face întocmai.

Mă prinde de braţe şi începe să mă tragă după el, însă nu mă las. Dacă am scăpat o dată din strânsoarea lui, trebuie să scap şi acum. Doar că socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea din târg, aşa că mă trezesc azvârlită pe podeaua murdară din living.

— Tată, te rog! Dacă mă iubeşti câtuşi de puţin, nu-mi face rău! încerc eu să-l îmbunez, implorându-l.

— Cine a spus că te iubesc? Nici măcar nu te-am vrut! Cuvintele lui spuse cu atâta asprime cad asupra mea ca un trăsnet şi încremenesc.

Acum realizez şi mai mult de ce aveam impresia că vrea să mă omoare tot timpul, că vrea să scape definitiv de mine. Nu mă iubeşte şi nici nu m-a vrut în viaţa lui.

Atunci de ce mi-a mai dat viaţă? De ce?

Mă uit haotic prin încăperea murdară, căutând o portiță de scăpare, dar nu prea găsesc. Cred că s-a cam pregătit intens pentru ziua în care avea să mă găsească, nu de alta, dar casa nu mai arată la fel. E mult mai baricadată, ca și cum n-ar vrea ca cineva de afară să intre înăuntru sau cei dinăuntru să iasă.

— Și acum..., începe să spună, în timp ce se îndreaptă spre mine, dar nu-și duce fraza până la capăt.

N-am de gând să-i dau ocazia de a-mi mai face rău, așa că mă ridic de jos și dau s-o iau la fugă, însă n-a fost o idee înțeleaptă.

— Unde crezi că pleci? se răstește la mine, reușind să mă prindă de păr. Doar moartea te mai poate elibera din mâinile mele! continuă el să mă agreseze fizic și verbal, azvârlindu-mă prin toată casa.

Încerc să mă ridic de jos, dar piciorul pe care îl simt în stomacul meu, mă trânteşte înapoi la loc. Îmi înconjor abdomenul cu brațele și mă abțin să nu plâng, mai ales că începe să mă lovească din nou, în repetate rânduri.

Îmi ridic cu greu privirea spre tata și, după felul în care ochii lui injectați mă privesc, realizez că ori e beat, ori e drogat. Își ridică piciorul și mă loveşte din nou, observând în privirea lui plăcerea cu care dă în mine, fără pic de milă. A fost când am ținut la el, dar acum toată acea afecțiune s-a risipit. Îmi simt trupul tot mai slăbit. Durerea persistă prin fiecare nerv, prin fiecare por, la intensități maxime. În acest moment chiar îmi doresc cu adevărat să mor. Simt cum deja moartea mă priveşte cu ochi dulci. Singurul meu regret e că nu i-am putut spune lui Augustin că am ajuns să-l iubesc în adevăratul sens al cuvântului.

Că l-aș fi iubit așa cum nimeni n-ar fi putut să-l iubească, oferindu-i cu totul inima mea și sufletul meu. Îmi trec limba peste buze, simțind gustul sângelui și îmi închid ochii, de parcă îmi aștept sfârșitul. Zâmbesc ca-ntr-o stare bolnăvicioasă de visare. Din cauza ameţelilor care au revenit, văd

totul ca prin ceaţă. Regret acum că nu l-am lăsat pe Augustin să mă omoare. Să mor de mâinile lui ar fi fost mai plăcut, decât durerea pe care o simt acum.

— De ce râzi, scârbă? mă întreabă tata şi de-abia disting în ce parte a încăperii se află el, iar atunci când mâna lui se înfige din nou în părul meu, icnesc de durere, încercând să-mi dau seama ce anume are de gând să-mi mai facă. Ţine-o bine! îi ordonă matahalei.

Acesta mă ţine imobilizată, dar, la cât de slăbită mă simt, n-am nevoie prea mult de aşa ceva. De-aş încerca să mă ridic de aici, m-aş simţi de parcă ceva dinlăuntrul meu mi se sfâşie încet şi dureros, ca şi cum ai băga un mixer în mine şi mi-ai face terci toate măruntaiele.

— Aşa! Asta te va ţine nemişcată! în timp ce vei simţi absolut tot ceea ce îţi voi face. Îl văd lovind cu degetul o seringă cu ac, în care are un lichid albicios, după cum reuşesc să disting.

Mă zbat cât pot de mult ca să nu-l las să-mi injecteze lichidul acela, dar nu prea reuşesc să fac mare brânză, căci acul se înfige dureros în braţul meu, simţind cum lichidul se împrăştie prin fiecare venă, în timp ce pleoapele îmi devin tot mai grele. Oare acesta îmi este sfârşitul? Dacă da, sper doar să fie unul plăcut. Zâmbesc din nou, chiar dacă râsul drăcesc al tatălui meu îmi invadează timpanele, imaginându-mi-l pe Augustin aici, lângă mine. Îmi imaginez cum mă strânge în braţele lui, cum buzele sale se potrivesc perfect cu ale mele, cum inimile noastre bat împreună, aşa că inspir adânc ultima gură de aer şi în cele din urmă apuc să spun ceva, de parcă el ar fi aici şi m-ar auzi.

— Te iubesc, Augustin! mărturisesc mai mult în şoaptă ca pentru mine, în timp ce lacrimile-mi curg şiroaie pe obraji şi ochii mi se închid acum de tot.

– Capitolul 12 –

Augustin Ozera
„Un Demon îngrijorat”

Îmi frec faţa cu palmele şi oftez prelung. N-aş fi vrut să plec azi-dimineaţă, mai ales că totul era atât de bine cu ea în braţele mele. La naiba! O doresc lângă mine, nu doar în patul meu. Îmi închid ochii, preţ de câteva secunde, amintindu-mi de ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

De felul în care buzele ei le atingeau pe ale mele, de felul în care trupul său micuţ se mişca în ritm cu al meu, chiar dacă aveam încă hainele pe noi. Fir-ar să fie! Cum naiba reuşeşte să mă aducă la extaz, când nici măcar n-am făcut dragoste cu ea în adevăratul sens al cuvântului. Şi da, aş face dragoste cu ea până la epuizare şi tot n-ar fi de ajuns. La naiba! Chiar aş face-o. E ciudat cum mă gândesc la a face dragoste şi nu sex. Ştiu şi eu că sunt două lucruri total diferite. În prima investeşti sentimente şi emoţii, iar în a doua fix undeva te doare dacă îi mai ştii numele a doua zi sau nu. Inspir adânc, apoi îmi deschid ochii şi dau de un Andy care mă priveşte destul de ciudat. Ce naiba face? După felul în care se holbează la mine, tind să cred că nu mai e mult până să-i iasă ochii din orbite.

Mă aşez mai comod în canapea, îl fixez cu privirea şi-i spun:

— De te mai holbezi mult la mine, s-ar putea să-ţi explodeze creierul de la atâta concentrare! îl iau peste picior şi-l observ privindu-mă gânditor.

— Am impresia că dispoziţia ta de azi are legătură cu boboaca, mi-o trânteşte în faţă, încă holbându-se la mine. Însă, n-am de gând să-i dau satisfacţia asta, chiar dacă are dreptate.

— Stai, nu-mi spune! Te-a pişcat un gândac radioactiv azi-dimineaţă şi brusc te-ai trezit filosof, îl iau în continuare peste picior şi tot ce primesc de la el, e un semn al păcii la dublu. Până şi o găină gândeşte mai matur decât tine.

— Lasă tu găina deoparte că s-ar putea să te muște! continuă el să-şi bată gura degeaba şi să mă surprindă cu ce-i iese pe gură. Înainte să-i mai răspund ceva, Mario mi-o ia înainte.

— De când muşcă găina? îl întreabă Mario în timp ce mănâncă un măr. Şi sunt tare curios şi eu de când. Eu ştiam că te ciupeşte, continuă Mario să vorbească şi el bazaconii la fel de mari. Realizez pe moment că am de-a face cu doi tăntălăi în toată splendoarea lor.

— Când aţi elucidat enigma găinii, anunţaţi-mă şi pe mine sau... mai bine nu! Mă ridic de pe canapea şi mă îndrept spre ieşirea din sediu, lăsându-i cu ochii în soare.

Numai chef de prostiile lor, chiar nu am, aşa că se pot descurca şi fără mine azi. Simt nevoia să ajung acasă şi nu neapărat din cauza micuţei mele, ce mi-a ţinut ocupată mintea tot timpul şi m-a făcut să mă tot plimb de colo, până colo, fără rost. Îi duc lipsa, fir-ar să fie! Ajuns în dreptul maşinii, deschid portiera şi urc la volan. Dau în marşarier, virând puţin spre stânga şi ies din curtea sediului cu destinaţia acasă. Gândurile-mi fug din nou la micuţa care a dormit în braţele mele şi la tot ceea ce se întâmplă între noi, însă ce se întâmplă mai exact?

Să fiu al naibii, iar las garda jos şi asta s-ar putea să mă coste mult. Scrâşnesc din dinţi. Virez la dreapta, la prima intersecţie şi o iau pe lângă cafeneaua în care lucrează Christina, aruncând un ochi înăuntru. Doamna Collins pare destul de agitată, dar şi îngrijorată, după cum îmi dau seama, iar asta mă pune puţin pe gânduri, aşa că virez brusc spre stânga, întorcându-mă la cafenea. Parchez pe aleea din faţă şi arunc din nou un ochi înăuntru, aşteptând.

Însă, ce aştept?

Oftez prelung, iau telefonul de pe bordul maşinii şi-l verific. Constat că e deja patru după-masa şi cred că agitaţia doamnei Collins e din cauza Christinei. Nu de alta, dar cafeneaua e destul de plină chiar dacă încă nu e weekend, iar Christina nu e nicăieri. Unde poate fi fata asta?

Niciodată n-a lipsit de la muncă. Bine, exceptând unele dăţi. Deblochez din nou telefonul şi apelez numărul ei. Sună, dar nu răspunde nimeni. Încerc încă de câteva ori, dar tot nimic. Un sentiment ciudat mă învăluie, îndemnându-mă să deschid portiera şi să ies din maşină, îndreptându-mă acum spre intrarea în cafenea.

— Bună ziua, doamnă Collins! salut politicos, odată ce mă văd înăuntru, captându-i atenţia. S-a întâmplat ceva? întreb nedumerit, în timp ce mă apropii şi mai mult de tejghea.

— Bună, tinere! mă salută înapoi şi pot simţi îngrijorarea din glasul ei. Sunt atâtea de făcut, iar Christina nu a venit încă la muncă, îmi răspunde la întrebare. Mi-e teamă că s-a întâmplat ceva, continuă să-mi vorbească şi o observ preumblându-se dintr-o parte în alta.

După îngrijorarea pe care o are, tind să cred că a ajuns să ţină destul de mult la micuţa mea, comportându-se cu ea de parcă chiar ar fi nepoata ei, nu angajata sa. Nici n-ai cum să nu o îndrăgeşti. E adorabilă în toate sensurile: blândă, atentă, fermecătoare şi o luptătoare înnăscută. Îmi frec faţa cu palmele şi inspir adânc în cele din urmă. Oare pe unde poate fi? Niciodată nu a întârziat, iar faptul că acum lipseşte nu e de bine. Încerc s-o sun din nou, dar tot nu răspunde, aşa că mă întorc înapoi la doamna Collins şi-o întreb:

— Nu v-a sunat azi nici măcar o dată? o întreb şi o observ că se opreşte în loc şi că încearcă să-şi amintească.

— Dacă tot ai adus vorba, tinere, să ştii că nu a sunat, îmi răspunde. Nu-i stă deloc în fire să nu sune, orice-ar fi. Sper doar că e bine copila mea, nu de alta, dar am un presentiment ciudat, ca şi cum ceva rău i s-a întâmplat, continuă să-mi spună.

Îmi trec stresat o mână prin păr şi încerc să-mi dau seama pe unde umblă fata asta de nu e la muncă. O să-i tăbăcesc fundul bine de tot atunci când o voi găsi şi puţin îmi pasă dacă se mai poate aşeza jos sau nu după aceea. Nu-mi place deloc când nu ştiu pe unde sunt şi, colac peste

pupăză, nebunele astea două mai au obiceiul prostesc să nu trimită nici măcar un mesaj. Doamne, nesăbuite mai sunt!

La naiba! Am şi uitat de sora mea, aşa că îmi scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi o sun pe Emma, însă spre disperarea mea nici ea nu răspunde la afurisitul acela de telefon. În momentul acela mi-am ieşit serios din minţi. Sper că au fost la şcoală, altfel... Fir-ar să fie! Mă întorc a treia oară la doamna Collins şi-i spun:

— Nici sora mea, nici Christina nu răspund la telefon, însă după ce le voi găsi am să vă anunţ, vorbesc enervat la culme, chiar dacă încerc să par cât de liniştit şi natural pot, încât să nu o îngrijorez şi mai tare pe doamna Collins.

Tare aş vrea să ştiu pe unde umblă prăpăditele astea două, deoarece doamna Collins e o femeie de treabă, chiar de gaşcă, mi-am dat seama de asta încă de la bun început, de când am cunoscut-o. Şi, sincer, nu merită să nu fie anunţată dacă e vreo problemă, aducând-o până în halul în care să se îngrijoreze pentru nesăbuinţa unor mucoase. Dau să ies din cafenea, însă glasul trist al doamnei Collins mă opreşte din loc.

— Ştiu prin ce-a trecut Christina atât cu mama ei, cât şi cu tatăl ei, de aceea mă gândesc la ce-i mai rău, îmi spune, iar cuvintele sale mă îngrozesc, punându-mă serios pe gânduri.

— Nu vă faceţi griji, o voi găsi! încerc s-o calmez şi o observ încuviinţând scurt din cap.

— Du-te, cu siguranţă are nevoie de tine, tinere! continuă doamna Collins să-mi spună şi am impresia că dânsa ne vede ca pe un cuplu.

Însă noi nu formăm un cuplu, nici măcar nu ştiu ce suntem unul pentru celălalt. La naiba! Sper că nu a păţit nimic micuţa mea, altfel... O asigur încă o dată pe doamna Collins că voi avea grijă de Christina, apoi ies din cafenea, îndreptându-mă spre maşină. Demarez în trombă spre casă cu un prelung scârţâit de roți, care cu siguranță s-a auzit pe toată strada. Sunt nervos atât pe ea, cât şi pe sora mea.

Aproape că zbor pe şosea, gândindu-mă în ce fel o voi pedepsi pe sora mea. Ştiu deja ce-i voi face şi Christinei pentru asta. Când o prind, am s-o pun cu burta pe genunchii mei şi-am să-i plesnesc fundul până i se înroşeşte. Virez spre dreapta şi, după ce mă văd aproape de casă, încetinesc, trec de porţile de fier şi opresc pe aleea din faţă. Ies ca un turbat din maşină, trântind portiera în urma mea şi mă grăbesc să intru în casă.

— Emma! Christina! le strig pe amândouă, însă nu-mi răspunde niciuna dintre ele. Emma! Christina! strig din nou, dar nimic.

— S-a întâmplat ceva, domnule? mă întreabă Henry, ajungând în living.

— Unde sunt fetele? îl întreb nervos, preumblându-mă agitat dintr-o parte în alta.

— Nu sunt acasă, îmi răspunde, privindu-mă nedumerit de starea mea de spirit. Au plecat azi-dimineaţă la alergat în parc şi nici acum nu au ajuns acasă. Am presupus că s-au dus direct la şcoală, îmi spune în continuare. Realizez că mă cuprinde brusc un sentiment de disperare când aud că cele două au plecat de azi-dimineaţă şi de atunci nu mai ştie nimeni nimic de ele.

Încep să cred că presimţirea sumbră a doamnei Collins chiar are legătură cu faptul că nici Emma, nici Christina n-au mai apărut de azi-dimineaţă acasă, de când au plecat la alergat în parc. Fir-ar să fie!

— Cu siguranţă sunt la domnişoara Christina la muncă, îmi spune deodată Henry. Mai este când domnişoara Emma merge la cafenea şi o ajută, continuă el să-mi spună. Ei bine, pe asta chiar nu o ştiam.

N-am crezut niciodată că sora mea îşi va dori să lucreze, însă cred că toate aceste schimbări pe care le cam are în ultima vreme i se datorează Christinei, ea fiind cea responsabilă şi harnică, nu sora mea, care mai mereu e cu capul în nori. Lătratul ce se aude de sus de la etaj mă îndeamnă să

mă îndrept spre scări. Le urc câte două odată, apoi intru în camera surorii mele, dar nu găsesc pe nimeni. Aşa că dau să închid uşa şi să mă îndrept spre camera Christinei, însă telefonul Emmei, de pe noptiera de lângă pat, îmi captează atenţia şi realizez că degeaba am sunat-o azi. Nici măcar nu are telefonul la ea. *Dacă sora mea nu are telefonul la ea, atunci nici...,* gândesc în sinea mea şi mă îndrept spre camera micuţei mele. Ajuns în dreptul dormitorului ei, îl deschid şi mă trezesc cu cele două ghemotoace, năvălind asupra mea, lătrând şi dând din codiţă.

— Ce faceţi voi aici? întreb cu voce tare de parcă mi-ar putea răspunde, apoi intru înăuntru şi mai întâi inspirând adânc.

Camera ei miroase a ciocolată şi trandafiri. Un miros cu care m-am obişnuit deja şi pe care am cam ajuns să îl ador. Tot ce fac mă duce cu gândul la ea, făcându-mă să-mi fie dor de tot ce reprezintă Christina. Mă uit haotic prin cameră şi brusc observ telefonul ei pe noptiera de lângă pat. Realizez că nici ea nu are telefonul asupra sa. *Unde pot fi fetele astea două?* Oftez prelung şi ies în cele din urmă din camera Christinei, îndreptându-mă cu cele două ghemotoace de blană în braţe, înapoi în living. Cu siguranţă le e foame.

— Henry... aud glasul sugrumat al Emmei, strigându-l şi mi se pare că plânge, aşa că las cele două ghemotoace jos şi mă îndrept spre sora mea, care pare într-o stare destul de jalnică. Henry! strigă din nou.

— Emma, ce s-a întâmplat cu tine? o întreb îngrozit. Nu poate să spună nimic, aşa că mă strânge în braţe, începând să plângă în hohote.

Dacă ea e aici, unde e Christina? Îi fac semn lui Henry să-mi aducă un pahar cu apă, în timp ce mă îndrept cu Emma spre canapea. Ce naiba s-a întâmplat şi unde a fost până acum? O îndemn să se aşeze pe marginea canapelei şi acum, că Henry revine din bucătărie cu un pahar plin cu apă

în mână, îl iau şi i-l dau Emmei să bea. Aceasta îl ia între degetele-i tremurânde, îl duce cu greu la gură, bea câteva guri mici, apoi înghite în sec de câteva ori, ca în cele din urmă să înceapă să se liniştească, cât de cât.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat şi unde e Christina! o rog, luându-o de mână şi privind-o direct în ochi, de îndată ce-i dau lui Henry paharul pe jumătate plin cu apă.

O observ inspirând adânc apoi, îşi trage nasul şi-mi spune:

— Azi-dimineaţă când ne-am trezit, ne-am gândit să mergem la alergat prin parc, chiar înainte să mergem la şcoală şi..., începe să-mi vorbească, dar se opreşte pe la jumătate. Ce proastă sunt! spune într-un final şi nu înţeleg.

— De ce spui asta? o întreb încruntat. Emma...

— Trebuia s-o ascult când mi-a spus că ar fi mai bine să ne luăm telefoanele la noi, dar eu am insistat că nu are rost, că ne întoarcem repede, chiar înainte de a merge la şcoală. În parc ne-am întâlnit cu mama ei, continuă să-mi povestească printre sughiţuri şi suspine.

— Ce voia mama ei de la ea? o întreb, simţindu-mă deodată tot mai furios pe femeia aceea.

De când am întâlnit-o nu mi-a plăcut deloc de femeia care se presupune că i-a dat viaţă. Simt că ascunde ceva, însă nu ştiu ce anume. Nu încă, dar voi afla.

— A început să vorbească frumos cu Christina, să-i spună că i-a fost dor de ea, provocând-o tot mai mult să-şi iasă din minţi, deoarece ştia că minte. Nu am crezut niciun cuvânt din falsa ei îngrijorare, însă a enervat-o atât de rău pe Christina, încât a rupt-o la fugă prin parc, doar ca să nu mai fie lângă ea. Am dat să fug şi eu după Christina, însă mama ei m-a oprit, continuă să-mi povestească, iar mie nu-mi place deloc ce aud.

De ce-a oprit-o pe sora mea? Cred că femeia asta ascunde mult mai multe decât lasă să se vadă. Emma îşi suflă din nou nasul şi continuă să-mi spună ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus s-o las puţin să se liniştească, însă nu am ascultat-o. Ştiam că nu e ok, aşa că, după ce mi-am eliberat mâna din strânsoarea ei, am început s-o caut pe Christina prin tot parcul, dar zici că s-a evaporat. Mi-e frică, Augustin! Mi-e frică de ceea ce i se poate întâmpla, mai ales că tatăl ei..., şi nu-şi mai ducă fraza până la capăt. O trag în braţele mele şi-i spun:

— Am s-o găsesc, îţi promit!

E pentru prima dată când fac o promisiune de genul acesta, dar pentru sora mea aş face orice, iar în momentul de faţă trebuie s-o găsesc pe Christina. Mă desprind din îmbrăţişarea Emmei şi mă ridic în picioare, ca mai apoi să-mi scot telefonul din buzunarul din spate al blugilor. Îl deblochez şi apelez primul număr care-mi pică la mână.

— Andy, adună-i pe toţi! În zece minute să fiţi la mine acasă! îi ordon pe un ton răspicat, plimbându-mă agitat de colo, până colo, gândindu-mă unde poate fi acum Christina.

— *Ura, petrecere!* urlă Andy ca nebunul, însă numai de tâmpeniile lui nu am chef acum.

— Am ştiut eu că întotdeauna ai fost un retardat mintal, însă acum sunt şi mai convins de asta, mă răstesc la el.

Oftez prelung şi, de îndată ce mă opresc în loc, urlu la el în telefon, fără să-mi pese cine mă aude şi cine nu.

— Ascultă bine la mine, cretin fără creier! Christina a dispărut, aşa că lasă dracului acţiunile tale de grădiniţă şi proiectează-ţi fundul încoace, acum! Şi spune-le şi celorlalţi să vină, azi! urlu la el cât mă ţin plămânii şi de nu încetează să se mai comporte ca un copil de trei ani, jur că-l pocnesc până-i vine mintea la loc.

Îi închid telefonul în nas, fără să-i ofer dreptul la replică şi îl trântesc în cele din urmă de perete, făcându-l praf.

Unde naiba poate fi fata asta? Scrâşnesc din dinţi şi, fără să mai spun ceva, mă îndrept spre baza scărilor, urcând spre dormitoare. Ce naiba caut? Nici eu nu mai ştiu, dar simt că trebuie să fiu aici. Ajuns în faţa dormitorului Christinei, îmi

aşez palma pe clanţă oftând şi deschid uşa cu gândul că ea e înăuntru şi că totul a fost doar o farsă prostească ca să mă facă să... Fir-ar să fie! Îmi lipseşte, poate mult mai mult decât aş fi crezut că-mi va lipsi vreodată o femeie. Am crezut degeaba că e aici şi că e doar o farsă, nu de alta, dar camera tot goală e. Înaintez cu încredere, ajungând într-un final în faţa dulapului şi-l deschid larg.

Toate hainele ei sunt aici şi miros încă a ciocolată şi trandafiri. Un miros care a început să mă bântuie oriunde aş fi. Dau să iau unul dintre tricourile ei, însă nu mai apuc, pentru că urletele ce vin de jos îmi şochează atenţia şi mă întreb la cine oare urlă sora mea. Închid dulapul la loc şi ies val-vârtej din dormitorul Christinei. Cobor nervos scările.

— Emma, de ce urli aşa? o întreb, însă prezenţa feminină care se află acum în living mă face să spumeg de nervi.

Ce mama naibii caută aici mama Christinei? Ce mai vrea acum, idioata naibii?

— Parcă v-am spus că nu mai aveţi ce căuta aici! urlu la ea şi puţin îmi pasă în momentul de faţă că e cu mult mai în vârstă decât mine.

Nu o suport pe femeia asta, pur şi simplu îmi provoacă greaţă. Ochii ei sunt roşiatici, iar după felul în care îşi trage nasul, cu siguranţă a plâns. Însă, pe mine nu mă impresionează cu nimic toată şarada asta pe care o face ea. Nu ştiu exact ce doreşte sau ce urmăreşte, nici nu vreau să aflu, aşa că mă îndrept spre ea cu gând s-o poftesc afară, însă silueta unui bărbat care se apropie de dânsa ne ia prin surprindere pe amândoi.

— Ne cerem scuze că vă deranjăm în momentul acesta delicat, însă Maryse are ceva important să vă spună, ne vorbeşte bărbatul de lângă mama Christinei şi mă întreb de unde ştie în ce stare suntem acum. Dar, înainte de toate, eu sunt John Wesley, viitorul soţ al Marysei.

— Nu ştiu pentru ce sunteţi aici, însă n-am timp de voi. Am treburi mai importante de făcut, le răspund și dau să mă îndrept spre ieşire, dar glasul lui John mă opreşte în loc.

— Iar acea treabă e Christina, nu? mă întreabă, îndemnându-mă să mă întorc cu totul spre el, nedumerit.

— De unde ştii asta? îl întreb fără să-i răspund la întrebare.

— Unde e Christina? urlă Emma la ei şi-o observ pe Maryse izbucnind în plâns. Unde e? Şi de ce m-ai ţinut în loc când puteam să mă duc după ea? Unde e sora mea? urlă din nou la Maryse şi aproape că o ia la bătaie, dar o opresc înainte să facă ceva necugetat.

— E doar vina mea, începe Maryse să vorbească printre suspine. A ajuns pe mâna lui din cauza mea.

Nu prea înţeleg ce vrea să spună acolo sau cine e cel care o are pe micuţa mea, însă dacă nu se grăbeşte să spună ce are de spus, s-ar putea să iasă urât.

— Spune-le odată, altfel le spun eu! îi ordonă John Marysei, ameninţând-o.

— Christina e la tatăl ei, mărturiseşte într-un târziu şi-o observ pe Emma prăbuşindu-se la pământ îngrozită. Îmi pare atât de rău! Când am fost la el să-i cer să-mi semneze actele de divorţ a spus că mi le va semna doar atunci când Christina va fi în mâinile lui. Eu i-am spus că nu pot face asta, aşa că l-a răpit pe John şi m-a ameninţat că îl va omorî dacă nu i-o aduc pe Christina. Acum regret nespus de mult ce-am făcut. Cuvintele Marysei o încremenesc la propriu pe sora mea, care pare că nu se mai poate ridica de jos. Nu pot să cred ce-a putut să facă femeia asta! Cum naiba să-ţi dai copilul pe mâinile unui...? Nici nu vreau să-mi imaginez ce-i face în momentul de faţă.

Fir-ar să fie! Am să-l omor cu mâinile mele de se atinge de micuţa mea! Îl omor! De îndată ce prind măsuţa de lângă canapea în mâini, o azvârl cât colo furios, făcându-i pe toţi cei prezenţi să tresară.

— Dacă păţeşte ceva, te asigur că toate astea te vor bântui câte zile mai ai de trăit! o ameninţ pe Maryse şi o observ cutremurându-se.

Înainte să mai pot spune ceva, casa devine tot mai aglomerată, în timp ce toată echipa dă năvală peste noi destul de bine pregătiţi.

— Deci, unde arde? mă întreabă Andy, mestecându-şi guma.

— Nu începe cu glumele tale proaste, că numai chef de ele, chiar nu am! mă răstesc din prima clipă la el şi-l lovesc cu palma peste ceafă, poate-şi revine, cât de cât.

Însă, cum la unii ca el prostia e mare, nu cred că se va întâmpla asta prea curând. Îi mai trag o palmă peste ceafă şi-l fac să-şi înghită guma.

— Boule! îi spun şi-l văd că tuşeşte.

Alex începe să-şi instaleze echipamentul în living, ajutat de toţi ceilalţi, în timp ce eu încerc să-mi dau seama cum să-mi aduc micuţa înapoi acasă. Mă întorc cu totul spre Maryse, puţin mai calm decât am fost acum câteva minute şi-i spun:

— Unde locuieşte fostul tău soţ? o întreb printre dinţi, abţinându-mă cu greu să nu urlu din nou la ea, şi-o observ gândindu-se pentru câteva secunde, de zici că a uitat unde a locuit înainte, ca mai apoi să-mi răspundă:

— Pe 6th Ave, a patra casă pe dreapta, cea cu gazonul maroniu, îmi răspunde, oferindu-mi indicaţiile necesare. Te rog, adu-o teafără înapoi! îmi cere cu o voce stinsă.

Inspir adânc o cantitate mare de aer, doar ca să rămân calm şi să nu-mi ies din fire.

— Toate astea nu le fac pentru tine, nu de alta, dar după mine nu meriţi să fii mamă! O fac pentru sora mea şi pentru că o vreau teafără pe micuţa mea înapoi! aproape că urlu la ea şi-o văd că mă priveşte mirată la auzul vorbelor mele.

Micuţa mea! sună atât de bine cuvintele astea în sinea mea, dar sună şi mai bine spuse cu voce tare. Ies din casă şi îmi pun mâinile în cap. Fir-ar să fie! Mi-e dor de ea. Mi-e dor de micuţa cu ochişorii atât de frumoşi, de fata care practic mi-a dat lumea peste cap. Îmi închid pentru o clipă ochii, amintindu-mi de noaptea trecută, în care m-a făcut să mă simt mai viu decât am fost vreodată. Aş vrea ca asta să mi se

întâmple constant. Zâmbetul acela atât de natural al ei m-a făcut până şi pe mine să zâmbesc mai uşor, ajungând să ne prostim mai ceva ca nişte copii mici de grădiniţă. E plăcut când se mai întâmplă şi aşa, pentru că în adâncul sufletului nostru, încă suntem copii.

— Eşti îndrăgostit de fiica mea, glasul lui Maryse mă readuce în simţiri şi nu-mi face deloc plăcere să o mai aud vorbind tocmai acum.

— Ce te face să crezi că sunt îndrăgostit de fiica ta? o întreb, în timp ce mă întorc spre ea.

— Tot ceea ce faci şi faptul că ai numit-o *„micuţa mea”,* îmi răspunde, înaintând spre mine. Ceea ce-am făcut eu, e de neiertat, ştiut asta şi mai ştiu că n-o să mă ierte nici ea prea uşor şi prea curând, însă...

— Însă, ce? o întreb revoltat. Îţi faci iluzii că după ce totul se va termina, va vrea să locuiască cu tine? continui s-o întreb cu revoltă în glas. Nu prea cred! Aşa că nu-ţi face prea mari speranţe în legătură cu asta, pentru că ea nu va pleca de lângă mine, să-ţi fie foarte clar!

Ce mama naibii le ia atât de mult? De îndată ce ajung în living, îi găsesc gata pregătiţi, în timp ce sora mea îi priveşte destul de îngrozită sau aşa mi se pare mie. Oftez prelung şi mă îndrept acum spre ea.

— Ştiu că ai foarte multe întrebări despre ceea ce fac eu cu adevărat, însă nu acum! îi spun Emmei, ca mai apoi s-o trag în braţele mele, oferindu-i îmbrăţişarea de care are nevoie.

— Ştiu cu ce te ocupi, Augustin! îmi răspunde Emma într-un târziu, luându-mă prin surprindere. Nu mi-a fost atât de greu să pun totul cap la cap, mai ales că, înainte s-o cunosc pe Christina, te-am cam urmărit pas cu pas. Nu eşti singurul care ascunde un secret, dragă frate, continuă să-mi vorbească, în timp ce se desprinde din îmbrăţişarea mea şi mă priveşte în ochi.

Zâmbesc cu gura până la urechi, deşi ar trebui s-o trag la răspundere pentru acţiunile ei ieşite din comun, însă nu acum. Ştiu exact despre ce secret vorbeşte. Sora mea

e bisexuală. Am metodele mele prin care aflu tot ce vreau să ştiu, însă acum nu e vorba despre mine şi despre ce fac eu sau despre sora mea şi despre ce face ea, e vorba despre Christina şi despre minutele care se scurg pe nesimţite, cât timp ea încă e în mâinile tatălui său.

— Rămâi aici! Mă duc s-o aduc pe Christina acasă, îi fac încă o dată aceeaşi promisiune şi-i sărut uşor creştetul.

***

Pe tot parcursul drumului, imagini de groază îmi trec prin minte, făcându-mă să strâng şi mai tare volanul între degete. Cum poate o mamă să se joace atât de mult cu viaţa propriului copil? Cu siguranţă, Christina n-o s-o ierte prea uşor pentru ceea ce i-a făcut. Oftez prelung şi gonesc în trombă spre strada 6th Ave, cu toată echipa pe urmele mele.

— Alex, în ce stare e Emma? îl întreb, ştiind că doar el, Maryse şi John au rămas cu sora mea, deşi tot mai sper ca ei să fi plecat.

— *S-a mai liniştit, dar nu în totalitate. Maryse şi John sunt încă aici*, mă anunţă şi în momentul acesta simt că nu-i vreau deloc în casa mea, în special pe mama ei.

Virez spre stânga, la prima străduţă şi de îndată ce văd semnul cu 6th Ave, realizez că suntem şi mai aproape de casa în care e ţinută Christina. *Unu... doi... trei...,* număr în sinea mea, ajungând la a patra casă pe dreapta, cu gazonul maroniu, acum că suntem pe strada care trebuie. Parchez la o casă mai jos faţă de cea în care e ţinută micuţa mea, pentru a nu atrage prea mult atenţia. Opresc maşina, deschid portiera şi cobor rapid. Nu ştiu dacă sunt doar ea şi tatăl ei înăuntru sau mai sunt şi alţii acolo... Drace! Nici nu vreau să cred că e posibil aşa ceva! Inspir adânc, apoi expir profund pe gură şi în cele din urmă, deschid portbagajul, în timp ce ceilalţi parchează în spatele maşinii mele.

— Deci, care e planul? mă întreabă Arman, ajuns în dreptul meu împreună cu toată echipa.

— Planul e foarte simplu, încep să vorbesc. O scoatem pe Christina din afurisita aia de casă şi îl oprim pe tatăl

ei, odată pentru totdeauna, înainte să mai poată să facă rău cuiva, continui să vorbesc şi strâmb din nas. Deodată auzim din îndepărtare sirenele unor maşini de poliţie, ceea ce mă pune serios pe gânduri, căci nu-mi dau seama încă dacă se îndreaptă în direcţia noastră sau în altă parte. Cert este că trebuie să ne grăbim, deoarece fără îndoială micuţa mea are minutele numărate în mintea bolnavă a tatălui său.

După ce mă văd echipat, încep să-mi organizez echipa, aşa că le ordon:

— Lorena, tu şi cu Andy o luaţi prin spate! Toby, tu şi cu Arman vă ocupaţi de partea de vest a casei! Happy, tu vii cu mine prin faţă! Trebuie să-i încercuim cumva, continui să explic strategia, în timp ce-mi pun o cască mică în ureche, pentru a putea comunica cu ei. Cu toţii încuviinţează scurt din cap, apoi îşi ocupă pe rând poziţiile.

Încep să mă apropii de intrarea principală, cu bustul aplecat în faţă, ca să nu fim observaţi. Ajuns în dreptul unui geam, arunc o privire înăuntru şi mă îngrozesc ce văd. Trupul micuţ şi firav al Christinei stă întins pe jos, plin de sânge, în timp ce ea pare inconştientă, neavând nicio îndoială că n-are habar de ceea ce se întâmplă acum în jurul său.

Se pare că tatăl ei s-a gândit să dea o mică *„petrecere”* la care a invitat o matahală, a cărei mutre nu-mi place deloc. Se pot distinge destul de uşor acei indivizi care caută doar necazuri, arătându-şi bărbăţia prin violenţă şi prin abuzuri. Acum devin tot mai convins că indivizii ăştia sunt pe punctul de a o viola pe Christina. Nu, asta este cu neputinţă! Nu cât timp încă trăiesc eu. Inspir adânc, apoi îmi închid ochii, preţ de câteva secunde, doar ca să mă calmez şi, după ce-i deschid şi arunc din nou o privire înăuntru, îl observ pe tipul nu prea musculos, puţin grizonat, care cred că e tatăl ei. Se apropie de Christina rânjind sadic. Îi spune ceva, probabil îi adresează câteva injurii, în timp ce piciorul lui se izbeşte violent de trupul micuţei mele. Nici nu vreau să-mi imaginez cum arată trupul ei acum. Sunt în stare să-l omor pe ticălosul care pretinde că e tatăl ei! Însă moartea e

o pedeapsă mult prea ușoară pentru el. Merită să simtă pe pielea lui înzecit toate abuzurile simțite de Christina în toți acești ani.

— Ești schimbat, îmi vorbește Happy deodată, holbându-se intens la mine. Îți prieste asta, continuă să-mi vorbească, făcându-mă s-o privesc pentru o clipă.

— Schimbat în ce sens? o întreb nedumerit și strâng arma și mai tare între degete.

— Faci eforturi enorme să-ți întărești în sinea ta ideea că n-o iubești, însă te înșeli amarnic. De ce nu te împaci odată pentru totdeauna cu gândul că Eva nu se va mai întoarce înapoi, în pofida a tot ceea ce-a făcut și să dai o șansă reală relației pe care o ai cu Christina, îmi spune totul pe nerăsuflate. Aleg să nu-i răspund, așa că mă rezum doar la a-i arunca o privire tăioasă.

Inspir pentru a nu știu câta oară adânc aerul în plămâni și mă uit în continuare înăuntru să văd ce se întâmplă, așteptând momentul oportun să intrăm în forță. Știu c-ar fi trebuit să intrăm deja, însă, ne trebuie o dovadă de abuz, altfel nemernicii ăștia pot mărturisi oricând în apărarea lor că totul a fost de bună voie și cu acordul ei.

Îmi mijesc mai bine ochii și observ matahala îndreptându-se acum spre micuța mea, chemat de tatăl acesteia și, de îndată ce-i sfâșie tricoul de pe ea, intuiesc bine ce vrea să facă. N-am de gând să-l las să-i fure inocența, pentru că singurul care poate face asta sunt eu.

— Trebuie să intrăm, acum! le ordon celorlalți și îmi armez pistolul, înaintând spre intrarea principală, cu Happy pe urmele mele.

Ajuns în dreptul acesteia, o lovesc puternic cu piciorul, scoțând ușa veche și putredă din țâțâni și izbind-o puternic de podea. Brusc le-am captat nemernicilor atenția. Dau să intru, însă arma ce se descarcă chiar în acest moment, mă face să mă dau un pas înapoi, realizând într-o fracțiune de secundă că salvarea Christinei va fi mai dificilă decât părea la început.

— Dă-i drumul Christinei şi lasă arma jos! urlu spre cei dinăuntru, dar primesc în schimb un râs malefic şi câteva focuri de armă în direcţia noastră.

Fir-ar să fie!

N-are de gând să se lase cu una, cu două. Îmi pregătesc din nou arma şi arunc fugitiv o privire înăuntru, scanând cu privirea toată încăperea, căci nu-mi doresc s-o împuşc din greşeală pe Christina. De îndată ce am cale liberă, îl ţintesc fix pe tatăl ei şi trag. Trag şi trag, mişcând în acelaşi timp şi arma în direcţia lui, însă nu reuşesc să-l nimeresc, sfârşind ca acesta să se ascundă după canapea. Mă trag înapoi şi scot încărcătorul gol din pistol, apoi încarc unul nou, plin cu gloanţe. Inspir adânc aerul în plămâni şi mă pregătesc pentru un alt atac cu gloanţe, în timp ce intru în încăpere, fără ca măcar să-mi mai pese că poate voi fi împuşcat sau nu şi trag de îndată ce-l văd pe tatăl ei ieşind din ascunzătoare.

— Dă-i drumul Chistinei şi-am să mă mai gândesc dacă să-ţi cruţ viaţa sau nu! urlu către acesta, observându-l râzând ca un maniac.

— Nici nu mă gândesc! îmi răspunde. Afurisita asta mi-a mâncat toate zilele, încă de când a apărut în viaţa mea şi, pe deasupra, mi-a stricat afacerile pe care le aveam! continuă în timp ce mă aţinteşte cu arma.

— Ţi-ai vândut fiica unui traficant de carne vie, cretin idiot ce eşti! urlu la el, fără să-l scap o clipă din vizor. Cum ai putut să faci una ca asta? îl întreb şi-mi mut privirea spre Christina. Constat cu stupoare că nu mai e în locul în care o văzusem prin geam acum cinci minute.

Unde a dispărut? Era aici acum câteva minute. Strâng arma din ce în ce mai tare între degete şi încep să urlu cât mă ţine gura la tatăl Christinei, însă cuvintele lui mă şochează de îndată ce începe să vorbească.

— Ce te face să crezi că e fiica mea? mă întreabă şi-l observ scoţându-şi telefonul pe care îl duce la ureche. Kieran, spune-mi că ai reuşit să te descotoroseşti de afurisita aia,

cere el să i se raporteze. De îndată ce observ că expresia feței sale se schimbă, realizez că ceilalți din echipa mea l-au prins pe nemernicul care a luat-o pe Christina.

— Predă-te, altfel mă văd nevoit să folosesc arma și crede-mă că-mi doresc cu tot dinadinsul s-o fac! îl amenințeu, apropiindu-mă încet de locul în care stătea pitit. Însă, nenorocitul nu-mi face deloc seara mai ușoară, căci o ia la fugă căutând o cale de ieșire.

Dar n-am de gând să-i dau ocazia să scape, așa că apăs pe trăgaci și-l nimeresc direct în picior. S-a prăbușit la podea și a început să se vaiete din cauza durerii ce-i străfulgera întreg corpul.

Mă apropii de el, în timp ce las treptat arma în jos, însă mă ia prin surprindere. Scoate arma pe care o avea ascunsă în geaca de pe el și o ațintește spre mine, trăgând glonț după glonț. Mă dau din calea fiecărui glonț, dar nu la timp, cum aș fi sperat, așa că unul dintre ele se înfige direct în brațul meu stâng și simt cum mă săgeată o durere puternică. Scrâșnesc din dinți și îmi îndrept fulgerător arma spre el și trag, nimerindu-l direct în mâna în care ține arma, încât să-l fac s-o scape pe jos.

Din doi pași ajung în dreptul lui, cu arma încă ațintită asupra lui și împing pistolul căzut pe jos cu piciorul, trimițându-l cât mai departe de el, apoi îmi bag arma la curea, în spatele blugilor și mă năpustesc asupra lui. Îl prind de gulerul tricoului și-l oblig să se ridice de jos.

— Ridică-te, scârbă! urlu la el și-l trag după mine înapoi în living.

Odată ce ajungem în încăpere, îl trântesc de podea, fără să-mi pese că nemernicul urlă de durere.

— O să mă asigur că vei înfunda ani grei în pușcărie pentru tot ce ai făcut! Nu meriți să fii părinte! Îl observ că până și-n starea care era râde ca un maniac.

— Ce te face să crezi că e fiica mea? mă întreabă a doua oară. Aceeași întrebare pe care mi-a mai pus-o acum câteva minute începe să mă pună serios pe gânduri.

Ce vrea să spună cu asta? Să nu fie Christina fiica lui? mă întreb în sinea mea bănuitor, dar n-apuc să asimilez bine întrebarea pe care mi-a adresat-o ca să pot să-i dau de capăt, că în living apare Andy cu Christina în braţe, îndreptându-se acum spre canapeaua jerpelită din mijlocul încăperii. O întinde pe lungimea acesteia, în timp ce ceilalţi îl aduc pe Kieran gata legat şi-l obligă să îngenuncheze. Lorena şi Toby îl iau pe tatăl Christinei în primire şi-l obligă şi pe el să îngenuncheze lângă prietenul său, apoi îl leagă cu mâinile la spate, odată cu privirea mea care-l aţinteşte nervos. Oftez prelung, în timp ce bag mâna în buzunar, scot telefonul, pe care-l deblochez, cu ochii încă pe tatăl nemernic şi apelez numărul de urgenţă 911.

— *911, care e urgenţa dumneavoastră?* mă întreabă doamna de la celălalt capăt al firului, răspunzând prompt.

— Trimite-ţi o ambulanţă pe strada 6th Ave, la a patra casă pe dreapta! le spun, în timp ce privirea mea ucigătoare cade în continuare pe presupusul tată, de acum înainte.

— *Acum câteva minute a fost solicitată o ambulanţă şi câteva echipaje de poliţie pentru aceeaşi adresă,* mă informează recepţionera şi încerc să-mi dau seama cine a sunat deja la poliţie şi la ambulanţă, pentru că noi sigur n-am făcut-o.

Închid telefonul, nu înainte să-i mulţumesc, şi mă îndrept în cele din urmă spre locul în care se odihneşte Christina. Mă aşez lângă ea, analizând-o din cap până-n picioare. Are urme destul de vizibile de abuz pe tot corpul şi asta mă face să-mi ies din minţi de furie, realizând că bestia i-a tras o mamă de bătaie propriei sale fiice. Inspir adânc pentru a nu ştiu câta oară şi încerc să mă calmez cât de cât, apoi continui s-o analizez destul de atent, în timp ce îi ating pielea cu grijă. Observ că are buza de jos spartă şi un pic de sânge deja uscat în zona capului. Îi deschid fiecare pleoapă în parte şi observ că are ochii roşiatici şi pupilele destul de dilatate. Prin minte îmi trece un singur gând: idiotul a drogat-o.

Fir-ar să fie! *Ce fel de drog i-a dat și cât?* mă întreb în sinea mea, în timp ce scanez cu privirea din nou toată încăperea și, îndată ce găsesc ambalajul aruncat aiurea prin living, mă ridic de lângă Christina și mă aplec să-l iau. *Drogul violului*, constat că scrie pe ambalaj, o denumire de la periferie și pe care mulți o știu. Devin brusc și mai furios.

— Ce doză i-ai administrat, nemernicule? îl întreb pe tatăl Christinei, în timp ce ajung în dreptul lui și-l prind de gulerul tricoului, zgâlțâindu-l puternic.

— Îndeajuns cât să nu mai poată reacționa, dar să simtă totul, îmi răspunde cu un rânjet sadic pe față și, fără să mai stau să meditez, îl pocnesc direct în față, făcându-l să cadă pe jos.

Mă năpustesc asupra lui și-i mai dau câțiva pumni, pentru că îi merită înzecit, însă mă simt luat pe sus într-un final și dus cât mai departe de nemernicul care doar rânjește ca un idiot.

— Augustin! strigă Happy la mine, dar starea de nervozitate pe care o am în acest moment nu se ameliorează deloc. Du-te la Christina! Are nevoie de tine, îmi spune pe un ton mai calm, iar eu fac întocmai.

Mă așez lângă ea pe canapea, în timp ce sirenele poliției se aud tot mai aproape de noi și-i iau mâna într-a mea, apoi îmi lipesc fruntea de a ei și-i spun, sperând să mă audă:

— Trebuie să reziști, micuțo! Te rog! Nu vreau să te pierd... rostesc cuvintele venite din străfundul sufletului meu. În clipa aceea îmi simt mâna ușor strânsă, de parcă ar vrea să-mi spună că e încă printre noi și zâmbesc de bucurie.

E încă printre noi.

Râsul sadic ce învăluie deodată livingul, ne captează tuturor atenția, așa că îmi dezlipesc fruntea de a Christinei și-l ațintesc pe tatăl ei cu privirea, încercând să-mi dau seama de ce anume râde ca un maniac.

— Nicio șansă s-o salvezi! îmi spune deodată. Cu cât aștepți mai mult, cu atât inima ei va înceta să bată, continuă să-mi spună și, fără să-mi mai pese și de ceilalți, mă năpustesc din nou asupra lui și-l pocnesc fără să mai gândesc.

— Augustin, încetează! urlă Arman la mine. Mă simt din nou luat pe sus şi dus cât mai departe de nemernicul care nu merită să mai fie în viaţă. Ţi-ai pierdut complet minţile?

Daaa! urlu în sinea mea. Mi-am pierdut total minţile în acest moment şi sunt gata să înfund puşcăria dacă trebuie, doar să-l văd pe tatăl Christinei mort. O merită din plin.

— Mâinile sus, nu mişcă nimeni! se aude vocea lui Ben de undeva din spatele meu şi-mi ridic mâinile în aer, la fel şi ceilalţi, pentru ca mai apoi să mă întorc cu faţa spre el. Augustin?! îmi pronunţă numele mirat, odată ce-mi întâlneşte privirea. Ce naiba s-a întâmplat aici? mă întreabă, dar pe când să-i răspund, glasul surorii mele îmi captează atenţia.

— Of, Doamne, Christina! e tot ce spune şi se îndreaptă alarmată spre canapeaua pe care stă întinsă micuţa mea, demonița mea.

— Emma?! Ce cauţi aici? Parcă ţi-am spus să rămâi acasă, mă răstesc la sora mea, poate prea tare decât aş vrea s-o fac, însă glasul lui Ben mă opreşte.

— Ea ne-a sunat, Augustin, îmi mărturiseşte deodată Ben. Ne-a povestit tot ce s-a întâmplat, aşa că, fără să mai stau pe gânduri, am venit cât de repede am putut. Ambulanţa e pe drum, continuă să mă pună în temă cu tot şi încuviinţez scurt din cap, acum că sunt mai calm, deşi tot îmi trec stresat o mână prin păr.

Dar gândul îmi zboară la multe.

— Ai grijă să nu scape! îl rog pe Ben, referindu-mă la tatăl Christinei. Am să dau o declaraţie despre tot ce s-a întâmplat aici şi sper să faci ceea ce trebuie, altfel am să-l pun eu la punct, îi explic încercând să mă fac destul de înţeles.

— Lasă totul în seama noastră, Augustin! E mai bine aşa. Te asigur că cei doi nu vor scăpa nepedepsiţi, îmi spune, bătându-mă mai apoi cu palma pe umăr.

Am vorbit destul de serios când i-am spus că-l voi pune la punct pe tatăl Christinei, mai ales dacă Ben nu va face nimic în privința asta. El trebuie să înfunde puşcăria,

deoarece cale de scăpare nu mai are! Inspir adânc şi încerc să mă calmez în continuare, dar se pare că nu pot să ies din starea asta prea ușor.

— Augustin! glasul alarmat al surorii mele îmi captează atenţia, îndemnându-mă să mă întorc spre ea. Observ trupul Christinei cum tremură. Are spasme vizibile şi necontrolate. Îmi dau seama că nu e de bine. Fir-ar să fie!

Mă năpustesc asupra ei, bag o mână în gurița ei dulce şi-i prind limba, chiar înainte să şi-o înghită. Scrâşnesc din dinţi, căci îmi simt degetele muşcate, dar puțin îmi pasă de asta acum – am experimentat dureri mult mai groaznice – şi cumva reuşesc s-o fac să-şi revină, chiar dacă încă e inconştientă, asigurându-mă că încă respiră. *Unde naiba e ambulanţa aceea?!* urlu în sinea mea şi fără să mai stau pe gânduri prea mult, îmi bag o mână pe sub genunchii ei, iar cealaltă pe după spatele ei şi-o trag mai bine în braţele mele, îndreptându-mă mai apoi spre ieşirea din casă.

— Unde mergi? mă întreabă Ben, privindu-mă debusolat.

— N-am de gând să mai stau și să nu pot face nimic, aşteptând nenorocita aia de ambulanţă! mă înfurii şi simt că mai am puțin și-mi puşcă o venă de nervi. De mai aştept mult, s-ar putea să fie prea târziu. Nici prin cap nu-mi trece să mai aştept! Ce să mai aştept? Să se repete episodul de acum câteva minute? Nu cred că vreau asta, continui să spun, pentru ca mai apoi să mă îndrept spre ieşirea principală, cu Emma pe urmele mele.

Nu ştiu în ce stare e, dar n-am de gând să aştept, ca să aflu într-un final că pot s-o pierd. Ajuns pe peluza maronie din faţa casei, inspir adânc şi mă îndrept spre maşina mea, dar sunt oprit din drum de un tânăr poliţist, aflat probabil la începutul carierei sale.

— Unde credeţi că vă duceţi cu fata, domnule? mă ia tare, în timp ce-şi aşază mâna pe arma pe care o poartă din dotare. Dacă-şi imaginează că asta mă poate opri, se înşală amarnic.

— Până reuşiţi voi să vă faceţi treaba, incompetenţilor, iubita mea suferă în tăcere! urlu la el, captând atenţia tuturor, dar puţin îmi pasă de ei acum. Nu-mi pasă decât de micuţa din braţele mele. Vrei să fii răspunzător pentru ceea ce i se poate întâmpla, cât timp aşteptăm afurisita aia de ambulanţă? încă urlu la el şi-l observ că înghite în sec.

— Domnule, vă rog...

— Vă rog ce? Dă-te din calea mea, până nu-mi ies din minţi şi n-am să răspund pentru ceea ce fac! urlu ca turbat.

— Cadet, în loc să-l ţii de vorbă, mai bine l-ai escorta până la cel mai apropiat spital! urlă Ben din pragul casei, aţintindu-l cu privirea pe tipul din faţa mea.

Cadetul încuviinţează scurt din cap, înghiţind în sec, apoi îmi face semn să ne îndreptăm împreună spre maşină, îndeplinind ordinele lui Ben. Ajuns în dreptul maşinii mele, îi fac semn Emmei să-mi deschidă portiera. Intru cu grijă şi, odată ce mă aşez comod pe bancheta din spate, o trag pe Christina mai bine în braţele mele şi încep să-i mângâi chipul palid, în timp ce Emma se urcă la volan.

— Cheile! îmi spune Emma deodată! Îmi bag mâna în buzunarul blugilor şi scot cheia de la maşină. Plecăm într-un final spre spital, escortaţi de maşina poliţiei.

Îmi întorc din nou privirea spre Christina şi constat că buzele ei au devenit vineţii şi ştiu că asta nu e bine deloc. Mă aplec puţin, amintindu-mi ce-a spus nemernicul ăla de tatăl al ei, că poate simţi, dar nu poate reacţiona, aşa că îmi apropii buzele de ale ei şi le sărut cât să le simtă. De îndată ce-mi ridic privirea, observ lacrimile ce i se scurg încet pe obraji şi i le şterg cu buricele degetelor, şoptindu-i:

— Rezistă, micuţo! Rezistă!

Ştiu că e puternică şi ştiu că va lupta ca să supravieţuiască, aşa că o trag şi mai bine în braţele mele şi-mi îndrept privirea înainte, scrâşnind nerăbdător din dinţi. *De ce mama naibii nu ajungem odată?* mă întreb în sinea mea, în timp ce mă holbez ca un nebun după un afurisit de spital. Îmi îndrept din nou privirea spre fata care parcă doarme în braţele mele, în timp ce-i mângâi blând creştetul şi trebuie să recunosc că

e tot mai frumoasă pe zi ce trece. Atât de frumoasă, încât simt că nu o merit. De fapt, nici măcar nu e a mea, ca să pot spune dacă o merit sau nu, chiar dacă acum câteva minute am numit-o iubita mea.

Fir-ar să fie!

Scutur frenetic din cap, înlăturând toate gândurile prosteşti care-mi trec prin minte acum şi înghit în sec. Îmi las capul pe spate şi-mi închid ochii preţ de câteva secunde, meditând intens. Să fie ea persoana care mă va face să uit de ceea ce-am iubit odată, de ceea ce-mi înnegreşte sufletul, dând un nou sens vieţii mele? N-am de unde să ştiu asta, doar dacă... Oftez prelung şi simt maşina încetinind treptat, cu Emma care mă îndeamnă să-mi deschid ochii şi să privesc prin parbrizul uşor umed emblema imensă a spitalului. Odată ce maşina se opreşte, deschid portiera, cobor cu grijă, apoi o trag pe Christina în braţele mele şi înaintez în pas alergător spre intrarea în spital.

— Medic! urlu cât mă ţin plămânii, în timp ce aproape alerg pe coridor şi ajung în dreptul recepţiei. Medic! urlu din nou, captând atenţia tuturor celor din jur.

— Eu sunt medic! îmi răspunde o femeie care nu pare să aibă mai mult de treizeci şi ceva de ani şi-o observ făcând semn cu mâna unei asistente să aducă o targă. Ce s-a întâmplat? mă întreabă, după ce o întind pe Christina pe targă, privind-o.

— I-a fost administrat *„drogul violului”*, însă nu ştiu cu exactitate în ce cantitate, îi răspund doctoriţei, observându-i mişcările rapide pe care le face.

Aceasta îşi aşază buricele degetelor pe fiecare pleoapă a micuţei mele, deschizându-i pe rând ochii şi, îndată ce-i îndreaptă în ochi o rază de lumină, observă ceea ce eu am observat cu ochiul liber. Ochii roşiatici, pupilele foarte dilatate şi pielea ce devine tot mai palidă.

— Pregătiţi sala patru! o aud pe doctoriţă urlând, deoarece trupul Christinei începe să se zbată din nou în spasme incontrolabile şi destul de vizibile, sub privirea îngrozită a tuturor.

Nu-mi place ce se întâmplă, aşa că mă îndrept împreună cu toţi cei care roiesc în jurul micuţei mele spre salonul cu numărul patru, în timp ce doctoriţa le comandă asistentelor să-i administreze urgent un medicament, ca s-o aducă pe Christina în simţiri.

— Îmi pare rău, dar nu aveţi voie să intraţi, îmi spune una dintre asistente, oprindu-mă. Vă anunţăm de îndată ce pacienta e stabilizată. Între timp am să trimit pe cineva să se uite la umărul dumneavoastră, continuă să-mi vorbească, ca în cele din urmă să intre în salon, închizând uşa în urma ei.

Puţin îmi pasă de rana pe care o am eu la umărul stâng, nu asta contează. Contează doar ca micuţa mea să fie bine şi atât. Îmi pun mâinile în cap şi oftez prelung. *Sper să fii bine, micuţa mea!* îmi tot repet în sinea mea, în timp ce mă îndrept spre sala de aşteptare, cu gândurile întortocheate. Mă simt tot mai învăluit de mii şi mii de emoţii şi sentimente, şi pot să jur că nu mai înţeleg nimic din ceea ce se întâmplă. Simt că-mi pasă tot mai mult de ea, dar nu ştiu dacă e bine asta. Lumea în care trăiesc eu e mult prea periculoasă pentru o fiinţă firavă ca Christina.

— Cum se simte? mă întreabă Emma, după ce ajung în sala de aşteptare, unde am găsit şi toată echipa, aşteptând răspunsul meu.

— Nu ştiu încă, îi răspund sincer. A început să aibă spasme incontrolabile şi au băgat-o în salon, dar nu m-au lăsat să intru, continui să vorbesc pierdut în gânduri şi mă aşez în cele din urmă pe un scaun, aşteptând.

— Ar trebui să vadă cineva rana ta, continuă Emma să-mi vorbească, amintindu-mi de faptul că am fost împuşcat.

— Rana mea nu e atât de importantă, Emma! N-ar fi nici prima, nici ultima pe care o am, aşa că va trece de la sine, îi răspund cu gândul la fata care simt că mi-a intrat adânc la suflet.

Toate astea îmi aduc aminte de ziua în care am găsit-o pe Eva într-o baltă de sânge, cu un bilet în mână, pe care scria:

„Te rog iart-o, nu e în toate minţile!”

Nici acum nu ştiu la cine anume s-a referit prin acele cuvinte, însă atunci când am dus-o la spital nu s-a mai putut face nimic pentru ea, era deja moartă. De aceea nu-mi permit s-o pierd şi pe Christina. Nu-mi permit să mai trec încă o dată prin asta, pentru că am trecut deja de două ori. Prima dată cu Eva, apoi cu părinţii mei. Oftez prelung, în timp ce o mână se aşază pe umărul meu şi-mi deschid ochii, pe care nici n-am băgat de seamă când i-am închis. Privesc lung silueta feminină din faţa mea.

— S-a întâmplat ceva, Emma? Vrei să-ţi aduc ceva? o întreb pe un ton blând, ridicându-mă în picioare.

— Întrebarea e dacă tu eşti bine, îmi spune fără ca măcar să-mi răspundă la întrebări şi mă uit nedumerit la ea.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta, Emma! îi răspund fără alte adăugiri.

— Îţi pasă de ea, poate mult mai mult decât crezi! îmi spune deodată şi-o aţintesc cu privirea încruntat.

— De ce spui asta? o întreb şi-o observ oftând. Se aşază pe scaunul de lângă mine şi-mi vorbeşte:

— Sincer, eu cred că te minţi de unul singur de ceva vreme, doar ca să nu recunoşti că ai sentimente puternice pentru Christina, îmi răspunde şi-i simt mâna peste a mea. Eşti mai tot timpul pornit pe toată lumea, mai ales când vine vorba de ea, iar atunci când eşti în preajma ei, eşti vizibil schimbat, continuă ea să-mi vorbească ca o soră.

— De când a devenit sora mea atât de înţeleaptă? o întreb, întorcându-mi privirea spre ea şi-o observ că-mi zâmbeşte.

O strâng uşor de mână şi-mi las capul pe spate, aşteptând. Ce naiba le ia atât de mult? Nu ştiu câte minute au trecut de când suntem cu toţii aici, însă, de îndată ce doamna doctor se apropie de noi, mă ridic de pe scaun. O îndemn şi pe Emma să facă la fel, trezind-o din somnul care o furase preţ de câteva minute.

— Cum se simte? mi-o ia Emma înainte.

— Starea ei e stabilă acum, dar am fost nevoiţi s-o resuscităm de îndată ce-am intrat în salon, ne spune doamna doctor şi-mi simt inima bătând cu putere în pereţii toracelui.

A fost în moarte clinică timp de trei minute, dar am reuşit s-o readucem printre noi.

Fac ochii mari auzind unele ca acestea şi mă apucă din nou o furie imensă. Am să-l omor pe tatăl ei! N-am nicio îndoială de asta.

— O vom ţine peste noapte sub supraveghere şi dacă până mâine nu mai apar complicaţii, o puteţi lua acasă ca să aveţi grijă de ea. Cu siguranță se va reface mai repede în sânul familiei, ne vorbeşte în continuare doamna doctor şi-o observ oftând. După cum am observat, corpul ei e cam plin de vânătăi şi asta îmi dă de înţeles că a fost abuzată, continuă să ne spună ceea ce e ştiam deja. Nu prezintă urme de abuz sexual, însă vă sugerez ca după ce-şi revine s-o duceţi la un psiholog. Toate astea o pot marca pe tot restul vieții. De fapt, cred că au și marcat-o deja...

Inspir adânc pentru a nu ştiu câta oară şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că nemernicii nu s-au atins de inocenţa ei, deşi puteau s-o facă până acum. Probabil aveau de gând să aştepte până în momentul în care drogul şi-ar fi făcut efectul, abia apoi să-i facă lucruri îngrozitoare, ca să simtă totul la extrem, dar să nu poată reacţiona în niciun fel.

— Câţi ani are? Trebuie să trec în fişa medicală alături de numele ei, ne întreabă doamna doctor, aşteptând răspunsul nostru şi privindu-ne bănuitoare pe sub sprâncene.

— Numele ei e Christina Ximena Hera şi are doar şaptesprezece ani, îi răspunde sora mea grăbită. O observ pe doamna doctor privind mirată.

— În cazul acesta mă văd nevoită să anunţ poliţia, pentru că e un caz de abuz asupra unui minor, ne pune ea la curent cu legea, în timp ce-i spune asistentei să sune la poliţie.

— Nu e nevoie. Atât tatăl ei, cât şi prietenul acestuia, care au abuzat-o, sunt deja în custodia poliţiei, îi spun repede, încrucişându-mi braţele la piept şi-o observ încuviinţând scurt din cap.

Se întoarce din nou cu privirea spre aceeaşi asistentă şi-i spune:

— Mia, nu mai e nevoie. S-a rezolvat deja, îi vorbeşte asistentei şi aceasta pune receptorul jos.

— Să înţeleg că tatăl ei e de vină, nu? ne întreabă şi încuviinţez scurt din cap că da. Şi mama ei?

— Mama ei a părăsit-o, aşa că locuieşte la noi. Vom avea grijă ca ea să se recupereze, o asigur şi-o observ încuviinţând din cap din nou, în timp ce mâna ei alunecă destul de uşor pe hârtie, unde se preocupă să consemneze totul.

— O putem vedea? o întreabă Emma deodată, cam nerăbdătoare.

— Sigur, însă doar voi doi. Nu e prea indicat să intre multă lume. Starea ei e încă delicată. Oricum, dacă se întâmplă ceva, nu ezitaţi să mă chemaţi.

— Mulţumim, doamnă..., dau să spun, dar realizez că nici măcar nu ştiu cum o cheamă, aşa că îmi îndrept privirea spre ecusonul ce atârnă la pieptul ei şi dau să-i citesc numele, dar mi-o ia înainte şi se prezintă.

— Doctor Ellie Morgan, ne spune, apoi pleacă, lăsându-ne să ne îndreptăm spre salonul patru.

Ajunşi în salon, Emma se repede spre patul în care stă întinsă Christina şi-i ia mâna într-a ei, spunându-i:

— Te vei face bine, ai să vezi. Aşa că revino-ţi cât mai repede pentru că încă mai ai să mă înveţi cum să gătesc, chiar dacă voi devasta bucătăria. Să mă certi când fac vreo prostie şi să-mi spui apoi că totul va fi bine, rosteşte ea fiecare cuvânt în parte cu glas tremurat.

Ajung şi eu în dreptul patului şi doar o privesc cum doarme atât de liniştită, ştiind că în urmă cu numai câteva minute s-a aflat în moarte clinică. E înconjurată de tot felul de aparate care-i monitorizează bătăile inimii şi pulsul, fiind conectată şi la oxigen. Îmi îndrept privirea spre pieptul ei, care coboară şi urcă ritmat, şi în momentul de faţă tot ce-mi vine să fac e s-o iau în braţele mele şi să-i alin durerea, sărutându-i fiecare părticică a trupului, încât s-o fac să uite de ziua asta îngrozitoare.

***

După o noapte întreagă de stat la căpătâiul Christinei, reuşesc cu chiu, cu vai s-o trimit pe Emma acasă, ca să facă un duş şi să-i aducă cele necesare Christinei pentru externarea de azi. Starea ei a început să se îmbunătăţească vizibil de azi-noapte până dimineaţă, aşa că au deconectat-o de la oxigen şi azi mai spre după-amiază o putem duce acasă. Îmi frec faţa cu palmele şi îndată ce aparatul mă anunţă că e gata cafeaua, iau paharul şi mă îndrept spre salonul în care se odihneşte micuţa mea. Din câţiva paşi ajung în dreptul acestuia şi constat că uşa e întredeschisă, aşa că dau să intru, dar mă opresc în loc imediat ce îi observ pe Maryse şi pe John înăuntru. Ce caută ei aici? Parcă i-am spui mamei ei să stea departe de fiica sa? Ce nu-nțelege?

— *Cum te simţi?* o aud pe Maryse, întrebând-o pe Christina.

— *Ce cauţi aici?* o întreabă Christina fără să-i răspundă la întrebare. *Acum îţi pasă?* continuă să-i pună ea întrebări.

— *Îmi pare atât de rău, scumpa mea...* vorbeşte Maryse cu un glas sugrumat, ca mai apoi să se apropie de ea.

Chiar dacă-mi vine să intru şi să-i scot în şuturi afară, încă stau şi ascult ce are de gând să-i spună Maryse. Sunt curios dacă-i va spune adevărul sau doar îşi va afişa falsa îngrijorare. Pe mine nu mă duce de nas.

— *„Scumpa ta”?* Christina o întreabă surprinsă. *Nu cred că mai ai acest drept de a mă numi aşa, mamă!* îi spune verde-n faţă şi-o observ înghiţind cu greu în sec. *Şi el cine mai e?* întreabă, privind curioasă spre John.

— *Eu sunt John Wesley, viitorul soţ al mamei tale,* îi răspunde acesta, prezentându-se.

— *Te recăsătoreşti?* o întreabă Christina pe Maryse, destul de uimită. *Când s-a întâmplat asta? Eu de ce...?* Christina încearcă să mai vorbească, dar se opreşte. *De aceea m-ai lăsat acolo, nu? Ca să începi o nouă viaţă fără prea multe complicaţii*, constată ea şi-o observ pe Christina lăsându-şi capul să atingă perna. Clipeşte des în încercarea de a opri lacrimile să-i curgă pe obraji.

— *Îmi pare rău pentru tot ce-am făcut, draga mea*, vorbeşte din nou Maryse. *Am vrut cu disperare divorţul, doar ca să scap de tatăl tău, însă după ce John a fost prins şi m-a ameninţat că-l omoară, am făcut un lucru groaznic*, continuă Maryse să i se confeseze. O privesc pe Christina şi-mi dau seama că micuţa mea nu mai înţelege nimic.

— *Ce-ai făcut?* o întreabă cu groază. *Mamă, ce-ai făcut?* aproape că urlă la ea.

— *Eu sunt de vină pentru ce-ai păţit tu acum. Eu te-am dat pe mâinile lui Paul,* continuă să-i mărturisească. *Iartă-mă, fiica mea!* e tot ce-i mai spune şi îndată ce aparatul începe să piuie necontrolat, ştiu că tensiunea Christinei tocmai a urcat de la calm la extrem, respirând sacadat.

— *Să te iert? Cum să te iert pentru ce mi-ai făcut?* urlă la mama ei şi ştiu că e timpul să intervin. *Ieşi afară, nu vreau să te mai văd!* urlă în continuare la ea. Îmi dau seama dacă nu o calmez cât de curând, starea ei s-ar putea înrăutăţi din nou. *Ieşi afară!*

Arunc cafeaua în coşul de gunoi şi intru în salon. Mă reped spre pat, ca mai apoi s-o trag pe Christina în braţele mele, simţind-o că tremură şi nu-i dau drumul chiar dacă protestează.

— Şşşş! Încearcă să te linişteşti, îi şoptesc şi simt cum mâinile ei micuţe îmi strâng puternic tricoul în pumni, izbucnind în plâns.

Îmi întorc privirea spre cei doi, care încă sunt în salon şi nu fac decât să se holbeze ca idioţii la noi.

— Cred c-ar fi mai bine să plecaţi. Prezenţa voastră îi face rău, le spun hotărât şi-n acel moment o văd pe Maryse, încercând să se apropie, dar John o opreşte.

— Aşteaptă afară! îi ordonă. Acum!

Maryse iese în cele din urmă din salon, plângând în hohote, dar degeaba plânge, Christina nu o va ierta prea curând. Nu înţeleg totuşi de ce a rămas John. Acesta se buzunăreşte şi după ce găseşte ceea ce caută, scoate portmoneul şi-l deschide, scoţând o foaie din el.

— Ştiu că nu prea rezolv nimic cu asta, însă..., vorbeşte, dar nu-şi mai continuă fraza, ci-i întinde pur şi simplu Christinei o bucată de hârtie împăturită.

Micuţa se desprinde din braţele mele şi se uită nedumerită la foaia pe care John doreşte să i-o dea, apoi inspiră adânc şi, înainte s-o ia de la el din mână, îl întreabă:

— Ce e asta?

— E adresa la care locuim, îi răspunde. Poate vreodată vei vrea...

— Nu vreau să mai am nimic de-a face cu mama, îi răspunde repede, întrerupându-l. Aşa că n-am nevoie de hârtia asta, continuă să-i vorbească şi-i întinde foaia înapoi.

— Păstreaz-o! vorbeşte John abătut, refuzând să ia foaia înapoi, apoi iese şi el din salon.

Rămaşi doar noi doi în salon, mă întorc spre Christina şi încep să-i mângâi faţa cu degetele.

— Eşti bine? o întreb, privind-o, şi mă las pierdut în ochii ei.

— Nici eu nu mai ştiu, îmi răspunde, în timp ce mototoleşte foaia între degete.

Fără să-i mai spun ceva, îmi apropii chipul de al ei şi o sărut. Toate evenimentele ce s-au întâmplat zilele astea, m-au cam pus serios pe gânduri în legătură cu viaţa ei, dorindu-mi şi mai mult s-o cunosc.

Însă, ce-a vrut să spună nemernicul ăla de tată al ei:

„Ce te face să crezi că e fiica mea?”

„Viaţa trebuie trăită, nu doar supravieţuită, chiar şi atunci când ea atârnă de un glonţ pe o ţeavă, pentru că nu ştii ce-ţi rezervă a doua zi.”

– Mario Evans

– Capitolul 13 –

Christina Hera
„Profundă dezamăgire”

„Încerc să-mi mişc picioarele, fugind printre copacii deşi ai pădurii, fără o destinaţie anume. Nu ştiu unde mă aflu sau de ce sunt aici, dar ştiu că trebuie să fug cât mai departe, de preferat înainte ca tata să mă găsească din nou şi să mă ducă în acelaşi loc oribil în care m-a ţinut captivă pentru... Sincer, nici eu nu ştiu de cât timp sunt în locul acesta blestemat. Inspir adânc aerul rece al nopţii, apoi îmi şterg lacrimile care-mi spală ne-ncetat atât obrajii, cât şi gâtul, şi mă afund tot mai adânc printre copacii tot mai deşi şi mai sumbri. Cum am ajuns în acest loc? Ştiu că eram la spital cu Augustin lângă mine, dar şi cu Emma, iar acum sunt aici. Cum s-a întâmplat asta? Nu mai vreau să simt durerea care mi-o provoacă tata, ori de câte ori are ocazia. M-am săturat, trebuie să fug cât mai departe de locul ăsta, cât mai departe de el.

— De data asta te omor, târâtură! Stai numai să te găsesc! glasul sadic al tatei răsună ca un ecou printre copacii deşi ai pădurii, ajungând destul de repede la urechile mele.

Mi-e frică. Sunt îngrozită până în măduva oaselor. Pentru prima dată în viaţă îmi este de-a dreptul frică, chiar terifiată de ceea ce poate să-mi facă. Nu mai vreau să fiu aici, ci în altă parte sau chiar în patul meu din casa familiei Ozera, aşa că îmi închid ochii şi sper ca atunci când îi voi deschide din nou să mă trezesc într-un alt loc. Inspir adânc şi de îndată ce-mi deschid ochii, ceea ce acum apare în faţa mea, mai bine spus, cine apare acum în faţa mea mă îngrozeşte până-n măduva oaselor.

— Ţi-am spus că tot am să te găsesc, scârba dracului! urlă tata la mine şi dă să mă lovească, dar pe când să fug realizez că picioarele mele nu vor să se mişte, de parcă ar fi lipite de suprafaţa pământului şi asta mă îngrozeşte, făcându-mă să ţip.”

Mă trezesc brusc, ţipând şi cu lacrimile curgându-mi şiroi pe obraz. Mă uit haotic prin cameră şi realizez că totul n-a fost decât un coşmar. Fir-ar să fie! Deodată două braţe puternice se încolăcesc în jurul meu, făcându-mă să ţip din nou şi mă îngrozesc, crezând că trăiesc un alt coşmar şi că încă nu m-am trezit.

— Linişteşte-te, a fost doar un coşmar, micuţo! aud glasul lui Augustin, şoptindu-mi şi încerc să-mi dau seama de când sunt în camera mea, nu de alta, dar nu-mi amintesc deloc să fi plecat de la spital.

Mă trage şi mai bine în braţele lui, îndemnându-mă să mă întind din nou în aşternuturi şi realizez tot mai mult că a fost doar un vis, un afurisit de vis ce aproape m-a secat de toate puterile. Înghit în sec şi-mi ascund chipul în pieptul musculos al lui Augustin, dând frâu liber lacrimilor care nu încetează să cadă. Căldura trupului său mă face să mă liniştesc treptat şi într-un final îmi ridic privirea spre a lui.

— Eşti mai bine acum? mă întreabă, în timp ce-mi şterge obrajii de lacrimi şi-mi zâmbeşte dulce.

— De... câ... când... sun... suntem... acasă? îl întreb cu un glas sugrumat, aproape stins şi-mi simt gâtul dureros.

Ce naiba s-a întâmplat? De ce vorbesc aşa şi de ce mă doare gâtul? Îmi duc o mână spre baza acestuia şi încep să-mi ating pielea, simţind durerea ce-mi străfulgeră fiecare nerv. Dau să mai spun ceva, dar Augustin mă opreşte, punând un deget peste buzele mele.

— Trebuie să încerci să nu te forţezi prea mult să vorbeşti. Se pare că tatăl tău te-a cam strâns mult prea tare de gât cât ai fost inconştientă, încât, dacă mai continua mult, îţi distrugea de tot traheea, îmi explică Augustin şi mă îngrozesc la gândul că aş fi putut muri din cauza asta. Iar la spital, când te-ai certat cu mama ta, s-a cam agravat puţin situaţia. De aceea nu trebuie să te forţezi prea mult să vorbeşti, îmi spune pe un ton blând şi îmi pare din ce în ce mai schimbat în preajma mea.

Când s-a întâmplat asta? Inspir adânc şi înghit cu greu în sec, simţind din nou disconfortul provocat de durerea care-mi străfulgeră întreg trupul, apoi rostesc cu greu câteva cuvinte:

— De... când... sun... suntem... a... acasă? îl întreb din nou şi oftez.

— Ce ţi-am spus, mă dojeneşte ca pe un copil mic. Tot nu vrei să m-asculţi, încăpăţânată mică ce eşti? continuă să mă dojenească apoi oftează, de îndată ce-mi vede mutrişoara pe care o fac şi continuă să-mi vorbească pe un ton cald. După cearta cu mama ta ai adormit, iar când a venit doamna doctor să te externeze m-a întrebat cum te mai simţi. I-am spus ce s-a întâmplat şi mi-a spus că trebuie să încerci să nu te forţezi prea mult să vorbeşti pentru câteva zile. Eu încă simt acut durerea.

Îmi simt tot corpul destul de amorţit, durerea străfulgerându-mi fiecare nerv, şi dau să mă ridic, dar sfârşesc prin a mă întinde înapoi în pat. Fir-ar să fie! Numai de asta n-aveam acum nevoie. Mă simt de parc-aş fi într-un corp pe jumătate viu, pe jumătate mort. Vreau să-i spun că tot nu mi-a răspuns la întrebare, dar mi-o ia înainte, de parcă ar fi ştiut ce voiam să-l întreb şi-mi spune:

— Chiar înainte să ieşim din spital, doamna doctor ţi-a administrat un calmat, ca să te poţi odihni pe tot parcursul drumului spre casă, continuă el să-mi explice şi acum înţeleg cum de n-am ştiut când am ajuns. Te-am lăsat să te odihneşti, iar acum când am venit să văd cum te mai simţi şi te-am auzit ţipând, am ştiut că ai coşmaruri. Ne-a avertizat doamna doctor că s-ar putea să se întâmple asta, continuă să-mi vorbească şi mă întreb dacă de acum încolo voi rămâne cu suferința asta.

Nu vreau să cred că voi trăi cu trauma aceasta toată viaţa. Nu! Ştiu că pot să trec peste asta, aşa că tot ce trebuie să fac e să fiu puternică şi să merg mai departe. Inspir adânc şi mă ridic cu greu din pat, simţind destul de intens durerea care-mi străfulgeră întreg abdomenul. Şi acum îmi mai aduc

aminte de picioarele pe care mi le-a dat în stomac, fără să-i pese că mă distruge de tot. Mă sprijin în mâini, reușind să mă ridic în șezut și-l privesc îngăduitor pe Augustin, știind că mă dojenește. În acest moment îmi vine să-i spun vreo două, doar ca să nu mă mai trateze ca pe un copil mic, însă după ce-mi amintesc că nu prea am voie să vorbesc, oftez și mă las învinsă. Cu toate astea n-am de gând să renunț, așa că reușesc cumva, cu chiu, cu vai, să mă așez pe marginea patului și inspir adânc, în încercarea de a-mi trage sufletul, în timp ce privirea lui Augustin încă mă urmărește. Se pare că e mai greu decât am anticipat, dar tot nu mă las. Mă dau jos din pat, cu gând să mă duc la baie, dar simt că-mi cedează genunchii și mai mai să mă prăbușesc pe podea. Augustin are grijă să nu se întâmple asta și mă repune pe picioare. Faptul că trebuie mai tot timpul să fiu ajutată până mă refac, mă face să mă simt ca o invalidă. Îmi ridic privirea spre el și-i zâmbesc cât pot de natural, deși el încă mă dojenește.

— Încăpățânată mică, ce ești! mă dojenește și mă strâmb la el, de ciudă. Unde crezi că mergi? mă întreabă și oftez.

Îi fac semn din priviri că vreau la baie și-l observ zâmbind. Dacă el crede că-l voi lăsa să intre odată cu mine, se înșeală amarnic. N-am de gând să-mi fac treburile de față cu el, așa că-i mai arunc încă o privire cu subînțeles. Dau să mă îndrept spre baie, dar mă oprește.

— Nici... nu... mă... gândesc, încerc să mă răstesc la el, dar nu prea-mi iese. Nu... in... intri... cu... mine, continui să mă forțez să vorbesc și-l observ că vrea să-mi spună ceva, probabil să mă dojenească, dar îl opresc, făcându-i semn să tacă cu un deget pe buzele lui.

Mă ia prin surprindere în momentul în care îmi prinde degetul între buzele sale și începe să-l sugă la propriu, transmițându-mi și acum fiori calzi și reci pe șira spinării, în timp ce-l privesc cu ochii cât cepele. *Se pare că dorința asta tot nu s-a schimbat*, gândesc în sinea mea și încerc să-mi înăbuș un chicot.

— Au... Augustin, îi pronunţ numele cu greu şi oftează învins, deşi cred că, dacă era după dorinţa lui, cu siguranţă ar fi continuat.

Intru în baie cu greu şi-mi încep rutina de dimineaţă. Să scap cu totul de hainele de pe mine, mai ales că erau transpirate din cauza coşmarului, şi intru în duş. Dau drumul la apa caldă treptat, de la călduţ spre aproape fierbinte, simţind nevoia să-mi relaxez puţin muşchii. Arunc o privire cât pot de bine asupra corpului meu şi constat că singurele vânătăi pe care le am sunt în zona abdomenului, pe braţe şi pe gâtul care mă doare rău de tot. Nu ştiu cum îmi e spatele, pentru că nu am cum să văd. Oftez prelung. Stau sub jetul de apă, de câteva minute bune cred, şi deodată îmi simt trupul mângâiat. Ştiut că nu poate fi decât Augustin. Doar el are prostul obicei să intre peste mine oricând, la orice oră din zi sau din noapte, devenind deja o obişnuinţă din a face aşa ceva. Îmi cuprinde delicat trupul cu braţele sale, apoi îmi dă părul într-o parte şi mă îndeamnă să-mi las capul pe umărul său, inspirând adânc.

— De ce... te com... comporţi... fru...? încerc să-l întreb ceva, dar mă opreşte de parc-ar fi ştiut ce vreau să-l întreb.

— Şşşşş! Fără prea multe întrebări, doar lasă totul să vină de la sine, îmi şopteşte cu buzele pe pielea mea.

Aşa am de gând să fac, mai ales că în acest moment chiar simt nevoia ca el să fie aici, lângă mine. Inspir adânc, cu cât îşi trece buricele degetelor pe şira spinării mele, deşi mai simt un pic de durere.

— Te doare? mă întreabă, mângâindu-mi uşor spatele şi oftez pentru a nu ştiu câta oară.

— Puţin, îi răspund ca mai apoi să-i simt din nou buzele sărutându-mi delicat pielea, de parcă ar vrea să-mi amelioreze el toată durerea.

Nu ştiu dacă chiar funcţionează asta, însă sărutările lui îmi dau o stare profundă de relaxare, în timp ce apa aproape fierbinte ne învăluie trupurile dezgolite. Inspir adânc şi mă întorc cu totul spre el, privindu-l. Dacă până acum n-am

spus-o, ei bine, am s-o spun acum: e al dracului de frumos, iar ochii lui ca două oceane albastre, în care mă pierd, strălucesc acum mai puternic ca niciodată. Puţin îmi pasă că e gol puşcă în faţa mea, nu mă mai deranjează asta. Fără să mai stau pe gânduri îi mângâi tatuajele pe care le are pictate pe toată suprafaţa corpului său, simţindu-i muşchii. Îl simt cum tresare la fiecare atingere a mea. Mă priveşte, în timp ce continui să-l mângâi, şi îndată ce-şi aşază palma pe abdomenul meu, mă opresc şi oftez, închizându-mi ochii. Îl aud inspirând adânc.

— Nu va mai putea să-ţi facă rău, îmi spune deodată, şi atunci îmi deschid ochii, privindu-l. Pentru ceea ce ţi-a făcut va face închisoare pe viaţă, continuă să-mi spună şi acum îmi dau seama că se referă la tatăl meu. Dacă nu ajungeam la timp, te pierdeam, micuţo, îmi vorbeşte în continuare, mângâindu-mi obrazul.

Îi înconjor trupul cu braţele şi-mi afund chipul în pieptul său musculos şi umed. Acum mă pot simţi în siguranţă, fără să-mi mai fie frică că în orice clipă mi se poate întâmpla ceva.

— Mulţumesc, reuşesc să spun cuvântul întreg şi-l simt mângâindu-mi spatele.

— Mi chiquita! e tot ce-mi mai spune, alintându-mă în spaniolă, apoi îşi plasează degetele sub bărbia mea şi-mi ridică chipul cât să-mi poată capta buzele într-un sărut dulce.

Ce poate fi mai plăcut şi mai frumos decât să fiu în braţele omului pe care îl iubesc, deşi nu prea sunt sigură încă ce simte el pentru mine. Dacă în acest moment se comportă frumos cu mine e din cauza stării pe care o am. Buzele lui continuă să le frământe pe ale mele, odată cu mâinile ce-mi ating delicat pielea şi-i simt degetele coborând cu precizie spre locul meu intim. Răsuflu peste buzele sale, simţind fiorii pe care mi-i provoacă anume ca să-i simt.

— Augustin... îi gem numele, agăţându-mă mai bine de el şi tot ce face e să mă tragă din nou în braţele lui, încercând cumva să mă facă să mă opresc din plâns.

S-au adunat multe în sufletul meu şi nu ştiu cum să mă opresc din plâns. Mă las în jos cu tot cu Augustin, care mă trage în braţele lui, şi rămânem aşa preţ de câteva minute bune. Îmi vine să urlu, să lovesc, doar ca să-mi scot din piept această durere, care parcă vrea să nu mai plece.

— Şşşş, mi chiquita! Totul va fi bine.

Nu ştiu cât de bine, dar sper întocmai cum spune el.

Reuşim într-un final să facem duşul fără prea multe discuţii, ca în cele din urmă să ieşim din baie, gata îmbrăcaţi.

— Vino, cineva vrea să te vadă! îmi spune şi-şi împleteşte degetele cu ale mele, îndemnându-mă să-l urmez.

Ieşim din dormitor, traversăm coridorul şi ne oprim la începutul scărilor. Inspir adânc ca mai apoi să încep să le cobor, treaptă cu treaptă, ajutată în permanenţă de Augustin, care îşi pune braţul în jurul meu, susţinându-mă.

Nu pot să spun că nu-mi place, aş fi prea egoistă să nu-mi placă, dar e ciudat să depinzi de alţii. Ştiu că în momente ca astea nu e bine să refuzi un ajutor.

— Christina, îmi pronunţă Emma numele şi se repede spre mine.

Mă cuprinde şi mă îmbrăţişează. Îmi strâng ochii din cauza durerii, gândindu-mă că, dacă mai continuă mult aşa, sigur voi leşina din cauza lipsei de aer.

— Em! Mă... strângi... cam... tare, îi spun cu greu şi o simt slăbind îmbrăţişarea pe care mi-o oferă cu multă căldură.

Inspir adânc şi încerc să fac faţă durerii ce m-a acaparat. Ştiu că n-a vrut, aşa că nu am de ce să mă supăr pe ea şi-i zâmbesc cu drag.

— Îmi pare rău, am uitat! îmi spune, apoi se dă la o parte. Atunci o observ pe doamna Collins şi aproape că-mi dau lacrimile.

O consider ca fiind o mamă pentru mine. M-a ajutat enorm de mult, încă de când ne-am cunoscut. Mă îmbrăţişează cu căldură şi ea şi o simt oftând.

— Cum te simţi, draga mea? mă întreabă desprinzându-se de mine şi îmi ia mâinile într-ale ei.

— Sunt... bine, nu vă... faceţi griji, îi răspund cu dificultate şi-l aud pe Augustin, dregându-şi glasul.

— Tot nu ştii să minţi, încăpăţânată mică! mă dojeneşte din nou, făcându-mă să mă întorc şi să-i arunc cu ciudă o privire.

— Bine că... ştii tu... mai... bine, îi răspund cum pot şi-l observ chicotind. Ce e... aşa... amuzant? îl dojenesc la rândul meu şi eu.

— Ce ţi-am spus eu ţie? mă întreabă, încrucişându-şi mâinile la piept şi mă priveşte cu un aer de superioritate, făcându-mă să chicotesc. Parcă era vorba să nu te forţezi prea mult cu vorbitul, mă dojeneşte pentru a nu ştiu câta oară, privindu-mă de sus.

În momentul acesta îmi vine să-mi dau ochii peste cap, dar îmi reprim această pornire, ca mai apoi să-mi dreg puţin glasul şi să încerc să vorbesc din nou.

— Tu mă... provoci. Sau ai... sau ai vrea... să te iau... la bătaie şi... să tac? îl întreb şi-l observ zâmbind.

Afurisitul! I-ar plăcea mai mult a doua variantă. Of! Dacă n-aş fi plină de vânătăi, cu siguranţă l-aş lua la bătaie, dar nu în felul acela de bătaie la care visează el cu ochii deschişi. Mă îmbufnez ca un copilaş mic şi-i dau un pumn în stomac, dar mai mult mă doare pe mine, decât pe el. Îmi strâng ochii din cauza durerii, care îmi străfulgeră întreg trupul şi realizez că şi cel mai mic efort îmi provoacă dureri. La naiba!

— Trebuie să încerci mai bine de-atât, mă dojeneşte şi-i scot limba, exact ca un copil mic, apoi mă întorc cu privirea spre doamna Collins şi, chiar înainte să-i mai pot spune ceva, glasul lui Augustin mă ia prin surprindere.

— Mai scoate limba încă o dată, c-ai să rămâi fără ea, mă ameninţă jucăuş. Apropo, cum ai vrea să mă baţi? Cu hainele pe noi sau fără ele? mă întreabă dintr-odată şi înghit cu greu în sec. Prefer a doua variantă, fără haine, îmi şopteşte şi mă întorc din nou cu privirea spre el, observându-l cum îmi face jucăuş din ochi.

Nu mă deranjează că e aşa direct în vorbe, dar aş prefera să n-o facă de faţă cu alte persoane. Nu de alta, dar mă face să roşesc şi nu ştiu cum să reacţionez într-o asemenea situaţie.

— Sunteţi atât de adorabili! ne complimentează doamna Collins. Ştiţi cum se spune: când doi se tachinează atât de mult, asta demonstrează că, de fapt, ei se iubesc şi mai mult, ne spune în continuare zâmbind şi mă uit la ea cu ochii cât cepele.

Eu una, recunosc, îl iubesc pe Augustin, însă tot nu ştiu care sunt sentimentele lui pentru mine. Dacă există la el sentimente, pentru că se schimbă de la o extremă la alta, şi e foarte greu de citit. Lătratul a două ghemotoace se aud tot mai aproape de locul în care suntem şi ştiu că doar Azriel şi Azazel pot fi. Mi-a fost dor de pufoşeniile astea două.

— Ăştia doi nu s-au dezlipit de tine, încă de când ai ajuns acasă, spune Emma, arătând spre cei doi pufoşi, care dau voioşi din codiţă. De-abia i-am scos de la tine din dormitor, ca să le fac o băiţă, continuă să-mi spună ea, zâmbind.

Zâmbesc la rându-mi, ca în cele din urmă să-mi închid ochii preţ de câteva secunde şi să inspir adânc aerul în plămâni.

— Eşti bine? îmi şopteşte Augustin blând la ureche, acum că e mult prea aproape de mine, în timp ce-mi cuprinde cu braţul talia mea.

Privesc scurt la cei pe care-i am în jurul meu şi-mi simt sufletul împăcat. Acum am cine să mi-l întregească.

— Mai bine ca niciodată, îi răspund hotărâtă.

***

A trecut o săptămână de la acea zi groaznică, care aproape m-a omorât. Vânătăile au început să dispară treptat, iar vocea mea mi-a mai revenit la normal, chiar dacă mai simt din când în când câte-o înţepătură uşoară la înghiţire. Însă, ceea ce m-a surprins şi mai mult, e comportamentul complet schimbat al lui Augustin sau... poate doar mi se pare. Mai

tot timpul îmi este alături şi mă ajută în absolut orice fac. Toate acţiunile lui din ultima vreme îmi dau de înţeles că ţine la mine, însă nu ştiu ce să mai cred şi ce nu. Nu de alta, dar uneori se poate schimba de la o extremă la alta, doar într-o secundă. Inspir adânc şi încerc să nu vărs nicio lacrimă, în timp ce o conduc pe Emma spre aeroport. Azi pleacă la Paris în vacanţa planificată cu mult timp în urmă împreună cu părinţii ei, aşa că timp de aproape două zile şi două nopţi n-am s-o mai văd. Voi fi doar eu cu Augustin în toată casa. Grozav! Îmi scot telefonul din gentuţă şi-l verific, în timp ce maşina goneşte pe străzile New York-ului. E ora cinci şi treizeci de minute, vineri după-masa, iar noi trebuie să fim la aeroport înainte de şase şi patruzeci de minute. Nu-mi fac griji. Vom ajunge chiar la timp.

— Ştii, poate ar fi mai bine să-mi sun părinţii şi să le spun că rămân acasă, sparge Emma la un moment dat tăcerea din maşină.

— De ce? o întreb surprinsă. E vorba doar de două zile şi două nopţi, Emma. Ce se poate întâmpla? continui s-o întreb, întorcându-mă spre ea, deşi ştiu bine că se pot întâmpla multe.

— Nu vreau ca tu şi Augustin să vă scoateţi ochii unul altuia, îmi răspunde serioasă şi asta mă îngrijorează puţin. Chiar m-a surprins comportamentul lui din ultimele zile. Câteodată poate fi atât de nesuferit! continuă să-mi vorbească şi-mi strânge uşor mâna.

Aş vrea să-i spun că ştiu asta, dar chiar nu vreau s-o opresc din drum. Nu şi-a mai văzut părinţii de foarte mult timp, aşa că cine sunt eu să-i stric scurta vacanţă. Orice se va întâmpla în aceste aproape două zile, voi rezolva cumva cu Augustin şi da, până şi pe mine m-a surprins comportamentul lui. De îndată ce maşina se opreşte în parcarea aeroportului, Josef coboară din maşină în acelaşi timp cu noi şi se îndreaptă spre portbagaj. Îl deschide larg şi scoate din el geamantanul Emmei, apoi îl închide la loc şi se îndreaptă spre intrarea în aeroport, nu înainte de a bloca maşina.

— Să ai grijă de Azriel cât sunt plecată! mă instruieşte Emma. O să-mi fie dor de ghemotocul meu de blană, dar şi de tine.

— Vom fi bine, Emma! o asigur. Nu-ţi mai face atâtea griji, oricum duminică după-masa ne vedem din nou. Du-te şi distrează-te! o îndemn.

— Da. Deşi, numai de distracţie n-o să am parte, sunt sigură de asta, îmi spune cu o părere de rău în glas. Sper totuşi să-şi facă timp şi pentru mine, altfel s-a dus naibii toată mini vacanţa mea, continuă să-mi spună şi-o trag în braţele mele ca s-o calmez.

*Zborul spre Paris de la ora optsprezece şi patruzeci de minute se face de la terminalul cu numărul E10, s*e aude deodată în difuzoare, captându-ne atenţia, şi-atunci ştiu că e timpul s-o las să plece, deşi ştiu că ea numai asta nu vrea, ţinându-mă strâns în braţele ei.

Mă desprind cu greu din îmbrăţişarea ei şi încerc să-mi stăpânesc lacrimile care vor să-mi cadă, nu de alta, dar e atât de dureroasă despărţirea de Emma, fie şi numai pentru o scurtă vacanţă.

— Du-te, altfel vei pierde avionul! o îndemn zâmbind şi o observ oftând. Vom fi bine, nu-ţi mai face atâtea griji! încerc s-o calmez.

— Încă sper să nu vă scoateţi ochii cât lipsesc, pentru că ar fi ciudat să vă văd fără ei, îmi spune amuzată, de parcă şi-ar fi imaginat cum am arăta fără ochi.

Sincer, nici nu vreau să mă gândesc. Ar fi înfiorător. Scutur uşor din cap ca să-mi alung gândul şi-o trag în braţele mele pentru o ultimă îmbrăţişare. Îmi va lipsi în aceste zile, dar voi supravieţui cumva cât ea nu va fi prin preajmă. De îndată ce ne despărţim din îmbrăţişare, o observ oftând profund pentru a nu ştiu câta oară, ca în cele din urmă să se îndrepte spre terminalul E10, ce duce spre avionul ei. Sper să aibă o călătorie plăcută şi sper să nu uite să-mi trimită un mesaj că a ajuns cu bine.

— Doriţi să mai rămânem până decolează avionul sau doriţi să mergem înapoi? mă întreabă Josef deodată, acum că e lângă mine.

— E ok, putem să mergem, îi răspund pe un ton trist, îndreptându-ne spre maşina parcată în faţa aeroportului.

Ajunşi în dreptul acesteia, Josef îmi deschide portiera şi mă fac comodă pe bancheta din spate. Acum că Emma a plecat, golul din sufletul meu s-a adâncit. Îmi aşez mai bine capul pe spătar şi privesc pierdută pe geam la toate luminiţele ce, încetul cu încetul, încep să se aprindă, în timp ce maşina goneşte pe străzile oraşului, îndreptându-se acum spre casă. Zilele trecute au fost cele mai frumoase din viaţa mea. Căldura pe care mi-a oferit-o Augustin, faptul că m-a făcut să zâmbesc, îmbrăţişările în miez de noapte, sărutările dulci, toate astea mi-au dat de înţeles că el ţine la mine, dar sper din suflet să nu mă fi înşelat în privinţa asta, altfel sufletul meu se va face scrum.

— Nu cred că vom putea intra, îmi spune Josef deodată, scoţându-mă dintre gânduri şi nu prea înţeleg de ce.

— Ce vrei să spui? îl întreb, dar după ce-mi aţintesc privirea spre parbriz, rămân şocată de ce văd.

Ce naiba? gândesc în sinea mea, văzând toată casa invadată până la refuz de tot felul de oameni. Muzica bubuie în boxe destul de asurzitor, iar curtea e plină de tot felul de maşini, care mai de care mai tunate şi stilate, motociclete şi, nu în ultimul rând, oameni pe care nici măcar nu-i cunosc. Încep să mă simt total aiurea şi ieşită din context. N-a vorbit nimeni despre nicio petrecere, nici măcar Emma. Inspir adânc şi-mi fac curaj să ies din maşină, cu gândul să-l iau pe Augustin la rost. Sper doar ca cei dinăuntru să nu-mi traumatizeze ghemotoacele de blană, că îi omor.

— E ok, Josef. O să cobor aici, îl anunţ şi deschid portiera, ieşind într-un final din maşină şi mă îndrept cu paşi grăbiţi spre intrarea principală.

Oftez prelung şi văzându-mă pe aleea din faţa casei, înghit în sec, analizând ţinutele fetelor care lasă loc de prea multă imaginaţie, iar asta mă dezgustă. Doamne! Toată

vestimentaţia sumară pe care o poartă fiecare, lăsând la vedere prea multă piele, dar şi rujul de o nuanţă sângerie, dermatograful negru, toate mă duc cu gândul la nişte zombie umblători. Mă simt ca-ntr-un film de groază, plin de adolescenţi zombie şi maşini tunate. Ce-ar putea fi mai ciudat de-atât? Îmi analizez ținuta şi constat că nu port decât o pereche de pantaloni scurţi din blugi, un maiou dublu, alb cu verde, ce cade până pe fund, un cardigan negru şi părul lăsat liber, iar în picioare tenişii mei preferaţi.

Înghit în sec, a nu ştiu câta oară, şi ajunsă în dreptul uşii intru val-vârtej, pentru ca mai apoi să dau din coate în dreapta şi-n stânga, doar ca să-mi fac loc prin mulțime. Într-un final dau de Henry. Cu siguranță el ştie ce se petrece aici.

— Henry, ce naiba se întâmplă aici? Cine sunt toţi aceşti oameni? îl întreb panicată, în timp ce privirea mea îl caută în continuu pe Augustin.

Unde naiba e? îmi trec mâinile prin păr.

— Domnul Augustin dă o petrecere şi a mai spus că vrea să facă şi un anunţ, mă pune el la curent cu ceea ce se întâmplă şi încerc să-mi dau seama despre ce anunţ e vorba.

— Îți mulțumesc, Henry! e tot ce-i spun şi mă duc să-l caut pe Augustin în baia de mulţime dezorientată.

Îmi fac loc să trec printre trupurile care se mişcă în ritmul muzicii şi ajung într-un final în bucătărie. Mă sprijin cu o mână de blatul mesei şi încerc să mă calmez, în timp ce durerea îmi străfulgeră încă corpul.

Nu mi s-au vindecat toate vânătăile, mai ales cele de pe abdomen încă persistă, dar nu chiar ca la început. Inspir adânc, apoi expir profund, simţindu-mă puţin ameţită. Cumva reuşesc să mă calmez. Am nevoie de un pahar cu apă, de preferat înainte să mă împrăştii toată pe podea. Urăsc parfumul dulce. Îmi provoacă o stare de rău, ca şi acum, pe lângă durerea ce o simt. Iau un pahar curat din dulapul de sus, apoi dau drumul apei în chiuvetă şi umplu paharul cu lichidul vital, apoi duc paharul plin spre buze şi încep să beau.

— Ia, uite! Ce-avem noi aici? aud glasul unui tânăr și-mi întorc privirea în spate, spre el, analizându-l din cap, până-n picioare.

Nu știu cine e, dar nici nu vreau să aflu, așa că dau să plec, dar mă oprește, prinzându-mă de braț. *Ce naiba vrea?* Jur c-am să-l pocnesc, dacă nu-mi dă drumul. Nu-mi place de el, dar nici de privirea pe care o are.

— Dă-mi drumul! îl rog, încercând să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui, dar nu mă slăbește deloc.

— Unde arde, frumoaso? mă întreabă, apropiindu-se mai mult de mine, însă îl iau prin surprindere și încep să mă dau tot mai în spate.

— Trebuie să-l caut pe Augustin, îi răspund scurt și încerc din nou să mă eliberez, dar nicio șansă. Dă-mi drumul! urlu acum. El nu face decât să-mi zâmbească, trăgându-mă aproape de trupul său.

Nu l-am mai văzut până acum pe individul ăsta care, pur și simplu, nu vrea să-mi dea pace. Nici nu-mi doresc să-l cunosc. În acest moment mă sperie de-a dreptul și tot ce vreau e să mă ascund în brațele lui Augustin și să rămân acolo. Dau să mă eliberez din nou, dar eșuez lamentabil, ajungând în brațele tipului care pare să fie cu trei capete mai înalt decât mine. Pot să spun că e cam cât Augustin de înalt, dar nu la fel de frumos, chiar dacă are și el ochi albaștri.

— Dă-mi drumul, psihopatule! urlu la el, zbătându-mă să mă eliberez. Când o să afle Augustin...

— Stai să înțeleg... Acum îmi amintesc de tine, îmi spune și încerc să-mi dau seama unde m-ar fi putut vedea, când eu nici măcar nu l-am văzut vreodată în viața mea. Deci tu ești Christina, continuă să-mi vorbească și rămân perplex.

De unde îmi știe numele și cine naiba e? Dar puțin îmi pasă ce mai are boul ăsta de zis, eu am plecat de aici!

— Unde crezi că mergi? mă întreabă, trăgându-mă și mai bine în brațele lui și-mi simt stomacul protestând, în timp ce respirația sa cu iz de alcool mă face să mă strâmb și să-mi țin respirația.

Nu-mi plac băieţii care beau ca porcii, pentru că tind să creadă că totul li se cuvine, fie că vrei, fie că nu.

— Dă-mi drumul, cretinule! urlu pentru a nu ştiu câta oară la el, lovindu-l în acelaşi timp cu pumnii, dar tot nu mă slăbeşte. Augustin, ajutor! urlu.

— Lasă-l tu pe Augustin, că şi aşa are treabă cu o fată pe undeva prin casă, îmi spune şi fac ochii mari, auzind cuvintele lui.

Cum adică are treabă cu o fată? Tot ce s-a întâmplat săptămâna asta s-a dus pe apa sâmbetei? Nu, nu poate fi adevărat! Cu siguranţă minte, doar ca să mă facă să cedez şi să nu mă mai zbat.

— Minţi, mârâi către el şi încerc să mă eliberez din nou.

— Ce te face să crezi că mint? mă întreabă, zâmbind ironic. Nu ţi-a spus Augustin că noi împărţim fetele, aşa că te-a împărţit şi pe tine, continuă să-mi vorbească şi asta mă îngrozeşte până în măduva oaselor.

Nu sunt o păpuşă ca să fiu împărţită, ajungând când la unul, când la altul. Mă zbat şi mai mult în braţele idiotului care nu vrea să-mi dea drumul şi încep să mă întreb din ce naiba e făcut băiatul ăsta, de are atâta forţă. Îmi eliberez cu greu mâna dreaptă şi-l plesnesc cât pot de bine peste faţă, sperând că-mi va da drumul, însă îmi dau seama că mai rău am făcut protestând.

— Pentru palma asta ai să vezi ce-ţi fac, sălbatico! mă ameninţă fără nicio ruşine, împingându-mă în cele din urmă în blatul mesei şi-i simt palmele, coborând destul de periculos spre fund.

S-o crezi tu, scârbă ordinară! răbufnesc în sinea mea şi reuşesc să-l mai plesnesc încă odată. Îl privesc cu ochii cât cepele şi îndată ce-şi întoarce capul spre mine, încremenesc. Asta nu e bine. Pare din ce în ce mai nervos şi asta nu-mi place, mai ales că are alcoolul în sânge şi ştiu exact cum se comportă o persoană beată. Sper doar să nu mă lovească. Însă, mă ia total prin surprindere, când ţinându-mi strâns bărbia între degetele sale îşi zdrobeşte buzele de ale

mele, încercând să mă sărute. Drace! Îmi plasez palmele pe pieptul lui şi încerc să-l îndepărtez, dar... nicio şansă. Ce naiba să fac? Felul în care încearcă să mă sărute, îmi întoarce stomacul pe dos, încât dacă mai continuă mult, probabil voi vomita pe el. Îmi închid ochii strâns, acum că palmele sale îmi strâng cu putere talia, făcându-mă să simt durerea care-mi străfulgeră fiecare simţ din corp şi-mi simt respiraţia aproape tăiată. *Nemernicul*, îmi zic în sinea mea şi, de îndată ce-şi lipeşte buzele de linia pulsului meu, reuşesc să urlu.

— Augustin, ajutor! îl strig din nou, dar tot nimic, muzica e mult prea tare ca să mă audă.

Tot ce se aude, e doar gâfâitul de nemulţumire din partea cretinului care încearcă să-mi devoreze gâtul. Înghit în sec impulsul de a vomita şi urlu din nou, lovindu-l.

— Dă-mi drumul, pedofilule! urlu către acesta, zbătându-mă în continuare să-l arunc de pe mine. Tocmai agresezi un minor, continui, în timp ce mă zbat să mă eliberez, însă tot nimic. Fir-ar să fie!

Mă uit când în stânga, când în dreapta şi-odată ce observ tigaia la un pas de mine, mă întind cât pot de mult spre aceasta şi reuşesc într-un final s-o prind între degete. *Sper să fie bună*, spun în sinea mea, altfel nu ştiu cum mama naibii am să scap de cretinul ăsta. O prind şi mai bine între degete, o ridic în aer, îmi iau avânt şi în final îi trăsnesc una direct în cap idiotului care nu-mi dă pace. *Aşa îţi trebuie!* M-am săturat de toţi cretinii care-şi doresc doar un singur lucru, să te bage în patul lor. Nu şi-a găsit persoana potrivită cu care să se încurce. Acesta se desprinde de mine şi mă priveşte destul de nedumerit, în timp ce-şi duce o mână la cap, căci nu-i vine să creadă că tocmai l-am lovit cu o tigaie. Sincer, nici mie nu-mi vine să cred, dar în asemenea situaţii orice-ţi pică la mână e o armă numai bună de lovit cretini. Înghit în sec, ţinând tigaia tot mai strâns în mâinile mele şi-o îndrept spre idiotul din faţa mea, privindu-l încruntată. Clipesc des, mai ales că ameţelile mă iau aşa deodată, şi-l

privesc ciudat. De ce acum mi se pare că-l cunosc de undeva, când acum câteva minute puteam să jur că nu l-am mai văzut în viaţa mea?

— Nemernico, m-ai lovit! se răsteşte la mine, constatând asta. De data asta n-o să mai fiu blând, mă anunţă şi se repede asupra mea.

S-o crezi tu că vei mai putea face ceva! mă revolt în sine mea. N-am de gând să stau cu mâinile-n sân şi să-l las să-mi facă cine ştie ce lucruri groaznice. Am avut deja parte de câteva, nu mai vreau şi altele. Aşa că, fără să mai stau pe gânduri, îi pocnesc una în faţă, mutându-i capul în partea stângă, şi-l lovesc în cele din urmă cu tigaia direct în cap, aceasta fiind lovitura decisivă. Sper doar să nu fi făcut vreo crimă din asta, altfel cu siguranţă m-am ars. Îl observ cum se clatină pe picioare, aţintindu-mă cu o privire destul de ciudată şi dorindu-şi parcă să mă ajungă, dar nu mai apucă pentru că în mai puţin de câteva secunde, idiotul îmbrăţişează podeaua. Aşa-ţi trebuie! Las tigaia în jos, în timp ce-l împing cu piciorul pe necunoscutul care zace acum pe jos, asigurându-mă că nu se mai ridică în grabă.

Oftez prelung şi mă îndrept acum spre ieşirea din bucătărie cu tigaia în mână şi, de îndată ce ajung în living, încep să-l caut pe Augustin cu privirea. *Unde naiba poate fi?* Dau coate în stânga şi în dreapta, făcându-mi loc, iar ceea ce îmi este dat să văd mă face să-i înghit numele şi să-mi simt inima făcută praf. Felul în care o sărută pe tipa de lângă el, ţinând-o strâns în braţele sale, mă face să cred că comportamentul lui din ultimele zile a fost doar de faţadă, doar ca să mă facă să cedez şi să ajung în patul lui, exact cum îşi dorea încă de la bun început. În acest moment îmi vine să-l lovesc şi pe el cu tigaia în cap. Am crezut că poate chiar ţine la mine şi că doar are un anume fel mai nebunesc de a mi-o arăta, însă se pare că m-am înşelat. A câta oară?

Doamne... Îmi duc mâna liberă spre inimă, simţind puţin câte puţin o slăbiciune în tot corpul. Acum chiar îmi doresc să-l lovesc cu tigaia în moalele capului. Să simtă şi el ce

simt şi eu acum. Strâng şi mai bine tigaia între degete, mai furioasă decât aş fi crezut că sunt, şi, fără să mai stau pe gânduri, mă îndrept spre el. Însă, nu mai apuc să fac niciun pas că mă simt prinsă de braţ. Grozav! Ce naiba-i mai trebuie cretinului ăsta? Dau să-l lovesc, crezând că boul s-a ridicat de pe podeaua unde l-am lăsat, întorcându-mă, însă mă opresc brusc, văzând-o pe Happy lângă mine.

— Doamne, Happy! Era cât pe ce să te lovesc, îi spun, răsuflând uşurată.

— Ce naiba faci cu tigaia aceea? mă întreabă nedumerită.

— A trebuit să mă apăr cumva de un cretin care a încercat să mă abuzeze în bucătărie, îi răspund la întrebare şi strâng şi mai mult tigaia între degete.

— Doamne, eşti bine? mă întreabă vizibil îngrijorată, în timp ce mă analizează. Unde naiba e Augustin ca să-i dea una? se întreabă ea mai mult ca pentru sine, căutându-l cu privirea, dar o opresc.

— Nu e nevoie, e cam ocupat cu domnişoara cu fundul mare, îi spun, indicând cu privirea spre direcţia lor.

— Ce naiba! e tot ce mai aud de la ea, ca mai apoi să se îndrepte spre Augustin ca un tunet.

— Happy! strig după ea, în timp ce o urmez, dar pare că nici ea nu aude.

Ajunsă în dreptul acestuia, îl trage cu forţă de pe tipa cu fundul mare şi-l obligă s-o privească, spunând:

— Eşti un cretin şi jumătate. Cum poţi să faci asta când...?

— Când, ce? se răsteşte la ea apoi îşi mută privirea la mine. Te referi la ea? o întreabă şi nu prea înţeleg ce treabă am eu în contextul de faţă. Credeai că? Fii serioasă, Happy! e tot ce-i mai spune, ca mai apoi să se îndrepte spre mine.

Furia din mine clocoteşte tot mai mult, cu fiecare pas pe care Augustin îl face spre mine şi nu-mi dau seama pe moment ce are de gând să facă. Eu una ştiu sigur că vreau să-l pocnesc, să urlu la el, să-i spun tot ce am de zis, pentru că doare.

— Pentru ce-ţi trebuie o tigaie? mă întreabă încruntat. De foame, nu ne e foame, iar bucătăreasă am dacă îmi trebuie ceva, îmi vorbeşte sarcastic şi încremenesc.

Ce-a spus? Inspir adânc, apoi îi spun:

— Nu e asta, Augustin. Aveam nevoie de ajutorul tău...

— De ajutorul meu? mă întreabă mirat, întrerupându-mi cuvintele. Ajutor pentru ce? Nu părea să ai nevoie de ajutor în ceea ce făceai, îmi vorbeşte tăios şi nu înţeleg la ce anume se referă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, vorbesc, încă nedumerită. Aveam nevoie de ajutorul tău, în bucătărie, pentru că...

— Pentru că, ce? mă întrerupe din nou, încrucişându-şi mâinile la piept şi mă priveşte cu superioritate. Nu ţin lumânarea nimănui, în special unei paraşute ca tine. Încremenesc de-a dreptul când aud vorbele lui acide.

Înghit în sec nodul din gât, ca mai apoi să-mi scutur uşor capul, de parcă n-am auzit bine ce-a spus. Ce naiba?

— Ce s-a întâmplat cu tine? Şi de ce mă numeşti aşa, când ştii bine că...

— Ce să ştiu? Că de fapt eşti o mică târfuliţă care se ascunde sub masca unei mironosiţe? mă întreabă şi rămân perplex. Nu mi-au picat deloc bine cuvintele lui.

Ce naiba s-a întâmplat cu el atât de brusc? De ce e aşa de rece când nu i-am dat niciun motiv să fie aşa. Îmi umezesc buzele cu limba, simţindu-mi-le brusc uscate, apoi dau să vorbesc, dar mi-o ia înainte şi vorbeşte el în locul meu.

— Nici nu vreau să mai aud ce-ai de spus, mă expediază. Din partea mea poţi liniştită să-ţi faci bagajele şi să pleci, îmi spune cu nonşalanţă şi înghit în sec de mai multe ori.

— De ce-mi vorbeşti aşa, când nici măcar nu ţi-am dat un motiv s-o faci? îl întreb, oprindu-l din a se îndepărta de mine.

— Nu mi-ai dat niciun motiv? se răsteşte la mine mirat şi tresar. Dar cel pe care-l sărutai şi-l lăsai să te pipăie în bucătărie, nu e un motiv bun? se răsteşte şi mai rău la mine. Pe alţii îi laşi să te sărute, să te atingă şi, când încerc eu

aşa ceva, mă refuzi întotdeauna. Ajung să cred că ce ţi s-a întâmplat cu tatăl tău a fost pus la cale de tine şi de familia ta, doar ca să-i fie milă cuiva de tine şi să obţii ce ţi-ai dorit de fapt: bani şi statut. Sunteţi toate la fel, nişte târfuliţe care se ascund sub masca unor mironosiţe, doar ca să obţină ce vor, îmi vorbeşte pe acelaşi ton, în timp ce în inima mea tocmai a întors pumnalul pe toate părţile.

Scap tigaia din mână, simţind cum cad din picioare. Nici acum nu pot să cred ce mi-a spus. Nu simt decât furie, dezamăgire, o prăpastie în care mă afund tot mai adânc şi din care nu pot să ies, devenită acum mormânt pentru inima şi sufletul meu, făcute scrum. Inspir adânc, apoi îmi ridic palma în aer şi-l plesnesc cât pot de tare peste faţă. Puţin îmi pasă că va fi nervos din cauza asta şi-ar vrea să mă trântească de toţi pereţii care îi ies în cale. Tocmai m-a omorât.

Aşa fetiţo, fii o războinică şi nu te mai lăsa doborâtă de nimeni, chiar dacă în acest moment e vorba de maimuţoiul ăsta sexy! ţipă o voce din interiorul meu şi am toate motivele să-i dau dreptate. N-am de gând să mă las doborâtă nici de el, nici de altcineva, chiar dacă m-a cam omorât cu totul.

— Am crezut că eşti altfel, încep să-i spun, urlând. Am crezut că sub masca asta de om dur se ascunde un suflet care merită multe, dar m-am înşelat, a mia oară. Nu eşti decât un mitocan nenorocit, nemernic, arogant, plin de sine şi fustangiu. Ăsta eşti tu! urlu la el cu ochii în lacrimi. Doamne, când mă gândesc că te-am lăsat să mă săruţi, să mă...

— Ar fi bine să încetezi cu şarada asta, Christina! Pe cine minţi? îmi spune printre dinţii încleştaţi, de îndată ce-şi întoarce privirea furioasă spre mine.

— Ce şaradă, nemernicule? urlu la el şi puţin îmi pasă că toată lumea se holbează acum la noi şi că muzica nu mai bubuie de mult în boxe. Tu eşti singurul bipolar din încăpere cu probleme de comportament.

— Christina! mă atenţionează. Ai face bine să-ţi măsori cuvintele înainte să..., începe să spună, dar nu-şi mai duce fraza până la capăt.

— Înainte să, ce? întind eu şi mai mult coarda. Să mă loveşti? Să mi-o tragi? Cam asta ştiţi voi bărbaţii să faceţi, nimic mai mult. Nici nu-i de mirare că aveţi tărâţe în loc de creier şi o minte îngustă, mă revolt, cu lacrimile încă curgându-mi şiroaie pe obraji în jos.

— Nemernico, cum îţi permiţi să vorbeşti aşa cu el? se răsteşte panarama care acum câteva minute îi băga limba în gură lui Augustin. O laşi să-ţi vorbească aşa, iubire? îl întreabă, uitându-se la el. Te fac praf, afurisito! continuă să-mi spună şi se repede spre mine, dar nu mai ajunge.

— Nici să nu te gândeşti, Olivia! o opreşte Happy şi-o trage de lângă noi. Tu n-ai dreptul să te bagi!

Îmi ațintesc din nou privirea spre dobitocul care doar mă priveşte, scoţând fum pe nări.

— Frumos! Se pare că ţi-ai găsit deja un animal de companie, îl ironizez, referindu-mă la femeia uşoară cu care e. Sper măcar să se comporte frumos, nu să fie o târfuliţă, aşa cum mă consideri tu pe mine în acest moment.

— Christina! mă atenţionează din nou şi continuă să mă privească nervos.

— Christina în sus, Christina în jos! mă maimuţăresc, imitându-l. M-am săturat, Augustin! Pentru un afurisit de minut chiar m-ai făcut să cred că poate..., dau să spun cuvântul, dar mă opresc şi-mi las privirea în pământ, pentru că nu-l mai pot privi în ochi.

— Că, ce? Că ţin la tine? Că te iubesc? mă întreabă amuzat. Nici pe departe, dar am început să mă satur să mă prefac că-mi pasă, doar ca să te fac să cedezi o dată. Eşti doar o mică târfuliţă şi aşa vei şi rămâne. Cine-ar putea iubi o persoană defectă ca tine? Nu faci parte din lumea asta a mea, chiar nu vezi? Poate c-ar trebui să încetezi şi să pleci, îmi spune în cele din urmă și înclin să cred că are dreptate.

Nu fac parte din lumea lui, e drept, niciodată nu voi face, de aceea ar fi mai bine să plec departe, unde nu mă cunoaşte absolut nimeni şi să las în urmă toate sentimentele pe care le-am acumulat, ajungând să-l iubesc ca o dementă. Nu pot să cred că m-a făcut una cu pământul!...

— Te urăsc, chiar dacă am ajuns să ţin la tine, nemernic ce eşti! rostesc aproape în şoaptă. Chiar dacă am ajuns să te iubesc, acum nu pot decât să te urăsc, doar ca să mi te scot din suflet, murmur mai mult ca pentru mine, deşi aş putea crede că a auzit tot ce-am spus.

— Ce-ai spus? mă întreabă nedumerit. Spune mai tare, nu cred că te-a auzit toată lumea! continuă el să mă ataţe şi atunci răbufnesc.

— TE URĂSC, NEMERNICULE! urlu la el şi-l lovesc cu pumnii în piept. Te urăsc cum n-am urât pe nimeni! continui să-i spun, în timp ce pumnii mei îl lovesc în continuare.

Îmi simt încheieturile prinse, oprindu-mă din a-l lovi şi mi le duce la spate, doar ca să mă ţină pe loc. Mă zbat cât pot de mult ca să mă eliberez din strânsoarea lui, dar nu mă slăbeşte cu nimic. Însă mă înfurie şi mai rău, când îmi prinde bărbia între degetele sale şi-şi zdrobeşte buzele de ale mele, încercând să mă sărute. Se alege cu un refuz categoric din partea mea, aşa că nu-i răspund la sărut. De ce mama naibii mă sărută, când acum o secundă mă jignea?

— Augustin, termină! urlă Happy la el, dar nici pe ea nu o ia în seamă. Ai întrecut orice măsură, dă-i drumul! urlă în continuare la Augustin şi o observ că încearcă să-l ia de pe mine, deşi ştiu că nu va reuşi.

Durerea pe care o simt în următoarele secunde, îmi dă de înţeles că tocmai m-a muşcat de buză, doar ca să-i răspund sărutului. Dar nu cedez. Nu merită. Şi încerc din nou să mă eliberez. Simt gustul sângelui în gură, cu cât încă îmi muşcă mai tare buza şi asta mă face să-mi îndoi genunchiul şi să vreau să-l lovesc direct în bijuteriile preţioase. Mă doare, însă, atât de tare, încât nu mă simt în stare s-o fac.

— Omule, dă-i drumul, o răneşti! aud glasul lui Andy, urlând la el de undeva din spate, dar el nimic.

Tot nu mă slăbeşte, iar durerea ce mi-o provoacă, muşcându-mi buza mă lasă fără pic de vlagă şi cu o perdea de lacrimi ce-mi curg necontenit. Deodată îmi simt buza eliberată, dar şi pe el luat cu totul de pe mine. Cad la podea şi-mi duc uşor o mână la faţă. Noroc că nu mi-a muşcat buza cu

totul, riscam să rămân fără ea. Mă priveşte cu o furie pe care n-am mai întâlnit-o la el şi nu înţeleg ce l-a apucat.

— Eşti bine? mă întreabă Happy acum că e lângă mine.

Încuviinţez scurt din cap şi-mi sug buza, doar ca să opresc sângerarea, în timp ce privirea mea se îndreaptă spre Augustin, care pare să se fi calmat puţin.

— Hai să oprim sângerarea aceea!

Mă ridic de jos şi mă îndrept spre scări, cu Happy pe urmele mele. Urcăm, luând-o spre dormitorul din capătul holului. Gândul îmi zboară la bărbatul pe care am ajuns să-l iubesc cu tot sufletul meu şi încă mă întreb în sinea mea ce l-a apucat de se comportă în halul ăsta.

— Unde îţi ţii trusa de prim-ajutor? mă întreabă Happy, în timp ce mă aşez pe marginea patului şi realizez că nici nu ştiu cum am ajuns în dormitor, în timp ce ea continuă să caute prin sertare. De când iei astea? mă întreabă deodată şi încremenesc, văzând folia de pastile anticoncepţionale din mâna ei. Poţi să-mi spui, Christina! mă îndeamnă şi oftez, închizându-mi ochii.

— De ceva timp, îi răspund într-un final, privind-o cu tristeţe.

— Te-a...?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic între mine şi Augustin, îi răspund, întrerupând-o, ştiind exact ce vrea să ştie. De fapt, s-a întâmplat ceva, însă nu la ce te gândeşti tu.

— Poţi să-mi spui, Christina, serios! mă îndeamnă Happy din nou, aşezându-se lângă mine pe pat, oferindu-mi un şerveţel.

— Pot să am încredere în tine? o întreb cu o uşoară nesiguranţă în glas, obţinând de la ea o încuviinţare scurtă.

Inspir adânc şi mă pregătesc să-i povestesc ce s-a întâmplat până acum între mine şi Augustin.

— Nu m-a obligat niciodată să mă culc cu el, chiar dacă tot ce-a făcut a fost să mă sărute şi să mă satisfacă. Ştiu că şi-ar fi dorit ceva mai mult, însă spre disperarea lui puneam stop de fiecare dată când aproape că reuşea să mă facă să cedez şi se oprea. Sincer, şi eu îl doresc, Happy! N-am de

gând să mint în legătură cu asta, dar ceea ce îmi doresc eu nu va putea să-mi ofere el, sinceritatea din glasul meu o face pe Happy să mă privească cu ochii mari.

— Wow! E chiar impresionant ce ai reuşit să faci, glasul surprins al lui Happy mă face să mă uit ciudat la ea. Nicio altă fată n-a reuşit să-i stăpânească atât de bine impulsurile, până la tine. Îl iubeşti, nu? mă întreabă, luându-mi mâna într-a sa. Pentru că se vede în felul în care îl priveşti că îl iubeşti cu adevărat.

— Mai mult decât îşi poate da seama el, Happy! îi vorbesc din nou sincer. Datorită pornirilor lui am început să iau anticoncepționale, continui să-i vorbesc şi oftez obosită.

Pe când să-i mai spun una alta lui Happy, uşa se deschide deodată, trântindu-se de perete şi mă încrunt când îl văd pe Augustin aici. Ce naiba mai vrea? A venit iar să-şi bată joc de mine? Numai chef de el nu am şi de ce mai are el de spus la adresa mea.

— Pleacă, Augustin! încearcă Happy să-l expedieze, dar acesta n-are de gând să se clintească din loc. Ce mai vrei acum?

— Ieşi afară, Happy! se răsteşte la ea, îndreptându-se mai apoi spre noi şi fără să-i răspundă la întrebare. Trebuie să vorbesc cu Christina, e tot ce-i mai spune. Şi o trage după el, scoţând-o cu forţa afară din cameră, apoi închide uşa cu cheia.

Ce naiba vrea să facă? Nu-mi place.

— N-am ce vorbi cu tine. Ieşi! mă răstesc la el, dar nici nu mă bagă în seamă.

Nu-mi place deloc felul în care mă priveşte, de parcă mai are un pic şi sare la propriu pe mine. Înghit în sec de mai multe ori şi încep să mă târăsc efectiv pe pat, privindu-l cum se apropie ca un prădător care-şi vânează prada. În acest moment îmi doresc, tot mai mult, să fiu cât mai departe de el. Nu-l vreau aici, dar nici nu vreau să mă atingă cum o făcea înainte. Îmi provoacă doar repulsie.

— Christina! mă strigă, dar nu îl iau în seamă şi mă îndrept către uşa care dă spre balconul spaţios.

Mă chinui cu disperare să deschid uşa, dar parcă forţele Dumnezeieşti nu vor să ţină cu mine în seara aceasta, aşa că mă trezesc luată pe sus şi pusă cu burta pe unul dintre umerii lui.

— Dă-mi drumul, idiotule! urlu către Augustin, în timp ce îl lovesc cu pumnii în spate şi tot ce primesc înapoi e o palmă zdravănă peste fund.

Scrâşnesc de ciudă din dinţi, apoi nu mai apuc să-i spun nimic, că mă simt trântită la propriu în aşternuturi. Fir-ar să fie! Palma mea se izbeşte violent de obrazul lui, de îndată ce se postează deasupra mea şi-l văd nemulţumit de acţiunile mele.

— Christina, încetează sau te potolesc eu! îmi spune ameninţător, privindu-mă în ochi.

— N-am de ce să mă potolesc, pentru că nu mai am ce vorbi cu tine, nemernicule! Dă-te jos de pe mine sau te plesnesc până îţi înroşesc obrajii! urlu la el, amenințându-l şi dau să-l plesnesc din nou, dar spre nefericirea mea, îmi prinde mâna înainte să-l ating şi mi-o duce deasupra capului.

Face şi cu cealaltă mână la fel, imobilizându-mă total, ca mai apoi să-mi zâmbească subtil şi nu-mi dau seama ce vrea să facă.

Nici să nu îndrăznească să profite de inocenţa mea, pentru că n-am de gând să-l mai iert niciodată dacă face asta. Ba mai mult, îl voi reclama la poliţie pentru viol. Îmi trag mâinile, pentru a mă elibera, însă forţa lui e mult prea mare, ţinându-mă în continuare pe loc. Trebuie să scap, dar cum?

— Augustin, dă-mi drumul! îi repet nervoasă şi mă zbat în continuare sub trupul său masiv.

— Acum eşti a mea! Te fac eu să-ţi dai drumul! îmi spune, apoi dă să mă sărute, dar îmi întorc capul într-o parte şi nu-l mai las să-mi revendice buzele.

Oricât de mult mi-ar face plăcere să-l las să mă sărute, de data aceasta nu mai admit, aşa că îi ofer obrazul şi cam atât. Nu merită mai mult, nu după toată umilinţa prin care m-a făcut să trec acum câteva minute.

Îşi ridică chipul şi mă priveşte în ochi încruntat, ca apoi să încerce din nou să mă sărute, dar nici de data aceasta nu-l las.

— Bine, tu ai vrut-o! îmi spune şi nu-mi place deloc tonul pe care brusc îl foloseşte.

— Augustin, încetează! urlu cât mă ţin plămânii, zbătându-mă sub el, doar ca să mă eliberez.

Îmi prinde încheieturile cu o singură mână, apoi cu cealaltă îmi prinde bărbia între degetele sale şi într-un final îmi revendică buzele într-un sărut. Fir-ar să fie! Începe să-şi mişte buzele peste ale mele, destul de încet, dar nici de data aceasta n-am de gând să-i răspund, aşa că mă lupt în continuare pentru a evada din *„închisoarea”* în care mă ţine încă ostatică, însă singurul lucru pe care reuşesc să-l fac, e să-l stârnesc şi mai tare. Mâna lui coboară în jos, de pe bărbia mea spre tivul maioului, simţind-o cum se strecoară pe sub materialul care-mi acoperă trupul şi începe să-mi mângâie fin pielea, destul de nerăbdător, urcând acum spre sânii mei. Nu, nu şi iar nu! Încep şi mă zbat şi mai mult sub el, în timp ce încerc să-mi eliberez mâinile, dar în zadar. E puternic ca un taur, dar nici eu n-am de gând să cedez.

— Tot nu vrei să cedezi, nu? constată, încleştându-şi maxilarul.

— Nu, îi răspund sec. Ce-am de câştigat dacă cedez? îl întreb şi-l observ rânjind.

— O noapte fierbinte cu mine, îmi răspunde, apoi îşi umezeşte buzele cu limba, ca în cele din urmă să-mi zâmbească pervers.

— Dacă tu numeşti asta noapte fierbinte, obligându-mă, ţin să te anunţ că lucrul acesta mă dezgustă! îi arunc vorbele în faţă. Tu mă dezgusti, continui.

Mă priveşte în ochi nedumerit, iar ceea ce se poate citi acum pe chipul său e un amalgam de emoţii. Ştiu bine ce-am spus şi n-am de gând să-mi retrag cuvintele, nu de alta, dar în acest moment, chiar mă dezgustă comportamentul pe care îl are. De îndată ce-mi simt încheieturile eliberate, îmi

plasez palmele pe pieptul său tare şi-l împing de pe mine, aruncându-l într-o parte. Mă ridic în picioare şi-mi aranjez hainele pe mine şi părul dezordonat şi-l aţintesc cu privirea pe Augustin, în timp ce se ridică de jos.

— Augustin, te rog, pleacă! îi spun pe un ton calm, îmbrăţişându-mi corpul cu braţele.

Se întoarce cu totul spre mine şi mă priveşte de parcă ar vrea să mă mănânce de vie, însă realizez destul de repede că pupilele lui sunt cam dilatate şi asta înseamnă doar un singur lucru. S-a drogat? Nu-mi vine să cred că a făcut asta. Augustin începe să se deplaseze spre locul în care sunt, privindu-mă cu o sprânceană ridicată, aşa că dau să ies din cameră, însă nu pot. La naiba! Am uitat că a închis uşa cu cheia. Prind cheia cu degetele tremurânde şi încerc s-o învârt în broască, dar nu mai apuc, simţindu-mă brusc prinsă de braţe şi întoarsă cu faţa spre el, printr-o simplă smucitură.

— Unde crezi că pleci? mă întreabă, mijindu-şi ochii.

— Cât mai departe de tine, îi răspund printre dinţi.

— Amândoi ştim că nu vrei asta, Christina.

Încep să mă întreb de unde ştie el exact ce vreau eu şi ce nu.

— În momentul acesta e tot ce îmi doresc, îi spun sincer. Să fiu cât mai departe de tine, îi spun şi-l împing, doar ca să mă lase în pace.

— Nu mai spune! mă priveşte ciudat. Şi dacă nu vreau să te las să pleci? mă întreabă, lipindu-mă cu totul de el.

— Mai întâi urli la mine vrute şi nevrute, jignindu-mă şi umilindu-mă de faţă cu toată lumea ori scoţându-mă afară din casă, iar acum nu mai vrei să mă laşi să plec? urlu la el cât mă ţin plămânii. Eşti imposibil! Lasă-mă dracului în pace, maimuţoiule!

— N-am de gând să te las în pace până nu eşti a mea! urlă şi el la mine, făcându-mă să înghit în sec.

Fără să mai spună orice altceva, îmi prinde bărbia cu degetele, forţându-mă să-l privesc şi dă să mă sărute din nou,

dar nu-l las, ci îmi izbesc puternic palma de obrazul lui, de îndată ce mi-o simt eliberată, oprindu-l. M-am săturat să se tot joace cu sentimentele mele, cu tot ceea ce i-aş fi dăruit, iar acum nu vreau, decât să fiu cât mai departe de el.

— Lasă-mă dracului în pace şi pleacă!

— Christina... îmi pronunţă numele şi izbucnesc.

— Ce mama dracului mai vrei acum de la mine? urlu la el cu nervii întinşi la maxim. Mă vrei? Bun! Atunci ia-mă, dar sper că eşti conştient, nu de alta, dar n-o fac de bună voie, îi zic în timp ce mă dezbrac de cardigan, dar şi de maiou, ca în cele din urmă să-mi dau sutienul jos şi să rămân pe jumătate goală în faţa lui.

Îmi simt ochii înţepaţi de lacrimile care ameninţă să cadă, însă el nu face nimic, doar mă priveşte lung, apoi îşi trage tricoul de pe el şi se apropie de mine. Ceea ce face în următoarea secundă, mă ia total prin surprindere, trăgându-mi tricoul lui pe cap şi mă obligă din priviri să-l îmbrac. Poate totuşi are o conştiinţă, însă nu mă pripesc să trag prea repede concluzii, de îndată ce mă trage în braţele lui şi doar atât. Durerea pe care o simt brusc, îmi dă de înţeles că boul tocmai m-a muşcat de gât. Fir-ar al dracului să fie! Îl împing, eliberându-mă şi, fără vreo avertizare, îl plesnesc a nu ştiu câta oară peste faţă. Obrajii lui sunt roşii ca naiba.

— M-ai muşcat, nebunule! urlu la el, simţindu-mi gâtul uscat şi-mi duc o mână, frecând locul vătămat, doar ca să mai ameliorez durerea.

— Asta ca să te înveţi minte să nu te mai pui cu mine! îmi trânteşte vorbele în faţă, apoi îmi face jucăuş cu ochiul. Acum fii fetiţă cuminte şi nu-mi strica petrecerea! mă ciupeşte de un obraz ca pe un copil.

Ce e în neregulă cu el? S-a tâmpit de tot sau drogurile i-au cam afectat de tot neuronii pe care habar nu am dacă îi mai are?

— Ieşi! îi ordon, arătându-i uşa cu degetul.

Îmi zâmbeşte ca un idiot, îndreptându-se spre uşa dormitorului şi, odată ajuns în dreptul acesteia, învârte cheia

în broască şi-o deschide, ieşind într-un final cu totul din camera mea. La naiba! Mă aşez pe marginea patului şi dau frâu liber lacrimilor ce de mult aşteptau să-mi cadă pe obraji.

Şi-a bătut joc de mine în tot acest timp. Afurisitul! Fără să mai stau pe gânduri, îmi şterg lacrimile şi mă îndrept spre dulap. N-am de gând să mai rămân aici, nu după tot ce s-a întâmplat în seara aceasta. Scot geamantanul de sub pat, acolo unde l-am lăsat când am păşit pentru prima dată în casa asta, şi-l deschid larg. Deschid uşile dulapului, iau pe rând hainele frumos împăturite şi le îndes în geamantan.

Nu de alta, dar n-am de gând s-o las pe Azazel aici, nici pe Azriel. O să am eu grijă de el până se întoarce Emma, însă singura problemă pe care o mai am acum e: *unde mă duc eu de aici?* Oftez prelung şi-mi închid ochii preţ de câteva secunde, amintindu-mi de ziua aceea la spital, când John mi-a înmânat o bucată de hârtie cu adresa la care locuiesc. Scotocesc prin toate sertarele, dar şi prin pantaloni, până o găsesc şi o despătur. *Ce naiba să fac?* murmur în sinea mea, aruncând o privire pe foaia uşor mototolită. La naiba! Chiar dacă nu mă înţeleg bine cu mama, de data aceasta trebuie să apelez la ea. N-am altă opţiune în momentul de faţă. După ce termin cu geamantanul, mă îndrept spre uşă şi-o deschid, privind când în stânga, când în dreapta, dar şi înainte, ca să mă asigur că nu văd pe nimeni. Răsuflu uşurată. Mă îndrept cu paşi repezi spre dormitorul Emmei şi intru – tot la fel de repede – fără să dau cuiva de bănuit. Lătratul unui ghemotoc îmi captează atenţia, aşa că îmi duc mâna spre întrerupător şi aprind becul, găsind-o pe Azazel ascunsă speriată sub pat.

— Vino, micuţo! o rog, punându-mă în genunchi şi cu braţele larg deschise, arătându-i că nu are de ce să se teamă.

Aceasta vine voioasă spre mine şi o prind în braţele mele, apoi mă ridic de jos şi încep să caut geamantanul pe care ştiu că Emma îl are în cameră. Scotocesc peste tot, ştiind că mai trebuie să aibă încă unul. Îl găsesc, ies repede din dormitorul ei şi intru în al meu, reuşind într-un final să

termin şi ultimul bagaj de împachetat. Închid uşa cu cheia, ca nimeni să nu poată da buzna peste mine, nici chiar idiotul de Augustin şi, mă las purtată de gânduri pentru câteva clipe, ţinând-o strâns pe Azazel în braţele mele. Clipesc din când în când, ca să-mi stăpânesc impulsul de a izbucni într-un plâns şi sper ca ziua de mâine să vină cât mai repede. Nu mai vreau să rămân aici, nici măcar o zi. Mi-a ajuns! Vreau să fiu cât mai departe şi să încerc să-l uit. Îmi va fi greu, dar trebuie s-o fac, altfel risc s-o iau razna.

***

Îmi deschid ochii şi îi închid la loc, simţind cum mă deranjează lumina puternică de afară. Inspir adânc şi mă ridic cu greu de pe podeaua rece, cu ghemotocul încă în braţele mele şi mă îndrept spre noptiera de lângă pat.

Nici n-am realizat când am adormit, fiind mult prea supărată şi prea obosită aseară. Ajunsă în dreptul noptierei, iau telefonul şi-mi verific ceasul, constatând că e zece dimineaţa. În toată casă e o linişte ca de mormânt. Când a trecut timpul atât de repede? Îmi frec faţa cu palmele şi privesc în jos.

— E timpul să plecăm, Azazel, vorbesc cu pufoşenia mică, apoi salt geamantanul într-o mână şi mă îndrept spre ieşirea din dormitor, nu înainte de a-i lăsa lui Augustin un bileţel.

Şi nu, nu e ceea ce vă gândiţi că e. Nu îi las un bileţel de dragoste sau de ameninţare, cum că mă duc să mă sinucid ori ceva de acest gen, pentru că începând de azi n-am de gând să mai vărs nicio lacrimă pentru el. Îi las un bilet, rugându-l să aibă grijă de Azriel până când Emma se întoarce din mini vacanţa ei. Aseară n-am dat de el prin casă şi nu ştiu sigur dacă îl voi găsi acum. Învârt cheia în broască şi deschid uşa, uitându-mă în jur, însă nu observ pe nimeni şi nici gălăgie nu mai e, ca să-mi dau seama dacă mai sunt oameni în casă sau nu. Inspir adânc, apoi expir profund şi înaintez spre capătul scărilor, însă mă opresc atunci când ajung în dreptul lor. Mă întorc puţin spre stânga, privind spre dormitorul lui

Augustin. Mă bucur că doarme, pentru că n-am de gând să dau ochii cu el. O aşez mai bine pe Azazel în braţele mele şi cobor scările, îndreptându-mă acum spre ieşirea principală, cu ochii în patru după Azriel. *Unde e ghemotocul acela?* Trec cumva de mormanele de pahare aruncate pe jos, de pungile de chipsuri goale şi de multe alte lucruri împrăştiate prin toată casa şi ajung cumva în hol.

— Unde mergi, domnişoară? mă întreabă deodată un glas bărbătesc şi încremenesc.

Mă întorc spre el şi privesc de jos în sus namila care stă acum în faţa mea cu braţele încrucişate la piept. *Doamne, e cât un munte!* constat în sinea mea. În momentul de faţă nici nu ştiu ce-aş putea să-i spun şi ce nu. Înainte să-i spun că plec la mama, Henry apare în hol cu Azriel în braţe.

— Domnule Evans, vă pot ajuta cu ceva? îl întreabă pe muntele de om din faţa mea, ca mai apoi să-şi îndrepte privirea spre mine. Plecaţi în vacanţă, domnişoară Christina? mă întreabă acum pe mine.

Ce vacanţă? Zic în gândul meu. Să-i mai spun că m-am hotărât să plec de tot din această casă?... După seara trecută, nu mai pot să rămân aici oricât mi-aş dori. Oricât aş vrea să mai rămân, să fiu aici când Emma se întoarce din scurta ei vacanţa, nu mai pot să fac asta.

— Nu, Henry. Nu plec în vacanţă, plec de tot, îi răspund cu părere de rău şi-mi arunc privirea pe ghemotocul de blană. Te rog să ai grijă de Azriel până se întoarce Emma! îl rog şi-l observ, încuviinţând scurt din cap că da.

— Îmi pare rău să aud asta, dar după seara trecută vă înţeleg, îmi răspunde afectat, ca mai apoi să-mi ofere o îmbrăţişare caldă. Voi avea grijă de Azriel, nu vă faceţi griji! sunt ultimele lui cuvinte, apoi mă lasă doar cu namila aici de faţă.

— Deci tu eşti Christina despre care toţi vorbesc... constată el, iar eu îi zâmbesc scurt şi ironic.

— Ce doriţi? îl iau prin surprindere cu întrebarea. V-a ordonat Augustin să mă controlaţi? continui să-l bombardez cu întrebări, în timp ce el nu face decât să-mi zâmbească cu gura până la urechi.

— Ce te face să crezi că Augustin îmi dă mie ordine ce să fac şi ce nu? mă întreabă fără să-mi răspundă la ceea ce l-am întrebat.

— Am presupus că prezenţa dumneavoastră aici se datorează acestui fapt, îi răspund, în timp ce-i mângâi blăniţa lui Azazel, care aproape că a adormit în braţele mele.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, abia am intrat acum cinci minute. Şi-mi poţi spune Dominic sau Dom, continuă să-mi vorbească.

— Ei bine, Dom! Mi-a părut bine să te cunosc. Chiar trebuie să plec. Dau să-mi iau geamantanul, dar n-apuc, că acest Dom mi-o ia înainte şi-mi ridică el geamantanul de jos.

— Te duc undeva? mă întreabă, aşteptând.

Nu ştiu exact ce caută el aici. E posibil să-l fi pus Augustin totuşi să mă supravegheze, chiar dacă el nu recunoaşte asta, însă n-am de gând să merg niciunde cu el. Nu-l cunosc ca să pot avea încredere că nu va profita de mine, aşa că inspir adânc şi-n cele din urmă-i spun:

— Fără supărare, sunt nevoită să te refuz. Nu te cunosc şi nici n-am încredere că-ţi vei ţine mâinile la locul lor, îi spun verde-n în faţă, ca mai apoi să-mi iau geamantanul din mâinile lui şi s-o iau spre uşă.

— Uite, ai tot dreptul să nu mă crezi, ştiu, dar intenţiile mele sunt bune, îmi spune, oprindu-mă din drum. Şi, pe deasupra, cum vei ajunge cu toate bagajele acestea unde vrei tu să ajungi? mă întreabă şi înclin să-i dau dreptate în privinţa aceasta.

Adevărat, n-am cum să ajung la mama acasă cu bagajele astea grele după mine. Mai trebuie să am grijă şi de Azazel. Inspir adânc şi-i întind unul dintre bagaje cu o oarecare reţinere, apoi îi spun:

— La cel mai mic gest necugetat, să ştii c-am să chem poliţia, îi pun în vedere, în timp ce-mi ia şi celălalt geamantan şi-l observ, zâmbind. Ce e aşa amuzant? îl întreb nedumerită.

— N-am de gând să-ţi fac nimic, te asigur de asta, îmi spune.

— Aş vrea să te cred, dar nu pot, îi răspund, îndreptându-ne acum spre maşina lui.

Care e maşina lui? mă întreb în sinea mea, în timp ce mă uit în jurul meu. Ciudat... N-o văd nicăieri în curte. Înaintăm tot mai mult spre ieşirea din curtea imensă a casei şi, imediat ce trecem de poartă, realizez că maşina lui e parcată pe alee, nemaiavând loc în curte. Acum înţeleg de ce nu găseam maşina. E o frumuseţe pe patru roţi, de culoare gri metalizat.

Oftez prelung şi arunc o ultimă privire spre clădirea care mi-a fost casă mai multe săptămâni şi, într-un fel, încă sper ca el să iasă şi să vină să mă oprească să nu plec. Dar cum asta se întâmplă doar în poveştile de dragoste, în cărţile pe care le citim ori în filme, pot doar să mă resemnez şi să-mi văd de drum. Îmi îndrept privirea spre Azazel şi-o privesc cu căldură, în timp ce se cuibăreşte bine în braţele mele.

— Pleci din cauza lui Augustin, nu? mă întreabă Dom deodată, spărgând tăcerea dintre noi şi ne oprim, în cele din urmă, în dreptul maşinii sale.

— N-ai să înţelegi, îi răspund şi încerc să mă abţin să nu plâng în faţa unui străin, pentru că durerea încă e vie, deşi plecarea mea e cauzată în totalitate de Augustin.

— Încearcă-mă! mă îndeamnă. Oricum, ceea ce a făcut aseară e josnic, chiar şi pentru el, continuă să-mi vorbească, în timp ce deschide portbagajul şi-mi aşază bagajele.

— Ce vrei să spui? îl întreb nedumerită.

— Felul în care te privea, mi-a dat de înţeles că ţine foarte mult la tine. Că te iubeşte de fapt şi crede-mă că recunosc privirea aceea, îmi mărturiseşte Dom şi rămân mută.

Cum adică Augustin mă iubeşte? Dacă m-ar fi iubit aşa cum spune Dom, cu siguranţă nu s-ar fi comportat în halul acela, jignindu-mă, iar acum ar fi fost aici, oprindu-mă din a face greşeala vieţii mele. Însă nu e. Cu siguranţă e cu tipa aceea. Olivia parcă o cheamă.

— Augustin nu mă iubeşte, Dom. Dacă ar fi fost aşa cum spui tu, nu m-ar fi jignit în halul acela aseară, îi spun amintindu-mi ce s-a întâmplat şi-mi simt ochii umezindu-se. Iar acum ar fi fost aici să mă oprească să plec. Îl vezi tu pe undeva? Pentru că eu una, nu îl văd, e tot ce-i mai spun şi clipesc des doar ca să nu plâng.

La naiba! Mă simt slabă în momentul de faţă şi par ca o smiorcăită, când, de fapt, ar trebui să fiu puternică şi să nu-mi pese câtuşi de puţin de cretinul de Augustin. Dar... cum Emma nu e aici ca să mă pot destăinui ei, încă încerc să mă abţin, măcar până ajung acasă la mama. Dar e al naibii de greu când sufletul îmi este făcut scrum.

— Of, fetiţa mea! mă alintă şi mă trage în braţele lui, mângâindu-mă uşor pe spate.

Mă cuibăresc la pieptul lui şi dau drumul lacrimilor ce de mult îşi doreau să fie eliberate, simţind într-un mod straniu căldura părintească pe care mi-o oferă acesta. Şi totuşi, e doar un străin pe care l-am cunoscut acum câteva minute, însă în acest moment chiar am nevoie de o îmbrăţişare care să-mi aline puţin durerea.

— E în ordine, fetiţa mea. N-am să las pe nimeni să-ţi mai facă rău, îmi spune şi înmărmuresc, neştiind cum să reacţionez la ceea ce aud.

Tocmai m-a numit *„fetiţa lui”?* Nici măcar nu mă cunoaşte, dar el mă numeşte aşa. Doamne, îmi vine să plâng din nou, însă trebuie să mă adun şi să fiu puternică, ca să pot merge mai departe. Mă desprind cu greu din îmbrăţişarea lui Dominic şi-l privesc, în timp ce-mi şterge lacrimile şi-mi zâmbeşte.

— Îmi pare rău, nu ştiu ce m-a apucat, îi vorbesc într-un târziu şi-mi cobor stânjenită privirea în pământ.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru faptul că iubeşti un nemernic, pentru că e evident că asta se întâmplă, îmi spune şi încerc să-mi dau seama cum de a ştiut.

E chiar atât de evident? Cu siguranță da. Dom închide portbagajul şi-mi face semn să urc în maşină, aşa că mă îndrept spre portiera din faţă şi o deschid, urc în maşină şi-mi leg centura în jurul trupului.

— Dom, de ce m-ai numit adineaori *„fetiţa mea”*? îl întreb şi-l observ oftând.

— Îmi aduci aminte foarte mult de fetiţa mea, îmi răspunde şi-şi întoarce privirea spre mine. Acum ar trebui să aibă cam vârsta ta, continuă să-mi mărturisească şi fac ochii mari, realizând că fetiţa lui cu siguranţă e moartă.

— Îmi pare atât de rău, eu... N-am ştiut că...

— Christina! Christina, calmează-te! zâmbeşte uşor. Fetiţa mea nu e moartă, e doar dispărută, îmi spune pe un ton trist, întrerupându-mă de parc-ar fi ştiut ce vreau să spun, apoi porneşte motorul şi plecăm.

Îmi bag mâna în buzunarul din faţă al blugilor scurţi şi scot foaia mototolită pe care e scrisă adresa lui John. O deschid şi i-o întind lui Dom. Acesta îşi trece fugitiv privirea peste ce era scris.

— 29th Hawthorne Boulevard. Numărul 2245, familia Wesley, citeşte cu voce tare numele adresei şi încuviinţez scurt din cap. Ştii, la o stradă distanţă de părinţii tăi, pe Liberty Street locuiesc eu, într-un complex de apartamente, mă anunţă şi-mi întorc brusc privirea spre el, uimită.

— Ăăăă... n-am ştiut, îi răspund scurt.

— E în ordine. Dacă ai vreo problemă sau ai nevoie de ajutor pentru orice, chiar şi să te refugiezi undeva, poţi oricând să apelezi la mine, îmi spune sincer şi rămân perplex.

Pentru câteva secunde încep să analizez în minte vorbele lui. Bunăvoinţa lui surprinzătoare mă uimeşte. Cu siguranţă are un motiv anume pentru care face asta, unul tainic. Îmi strâng părul, mi-l răsucesc şi-l trag pe umărul drept, sprijinindu-mi acum capul de spătarul scaunului, cu ochii aţintind tavanul maşinii.

— De ce mă ajuţi? Nu de alta, dar...

— Ştiu. Poate ai impresia că vreau să profit de tine, dar crede-mă lucrurile nu sunt deloc aşa cum par, îmi spune, întrerupându-mi vorba pentru a nu ştiu câta oară. Ce e cu semnul acela pe gâtul tău? mă întreabă deodată, schimbând brusc subiectul.

Am şi uitat de muşcătura pe care Augustin mi-a *oferit-o* drept cadou de rămas bun, înainte de a pleca de tot din casa lor. Îmi duc mâna la gât şi frec uşor zona vătămată, cu intenția să-mi ascund semnul.

— M-a muşcat Augustin, îi mărturisesc sincer.

— Nu m-am referit la muşcătură, Christina! îmi spune şi realizez de-abia acum la ce anume se referea el.

Inspir adânc şi îmi întorc privirea spre Dom.

— E semnul meu din naştere. Mamei i-a fost poftă de căpşuni când era însărcinată cu mine şi, cum n-avea, a rămas cu pofta, iar eu cu semnul acesta, îi explic şi-l observ, strângând volanul cu putere între palme. S-a întâmplat ceva? îl întreb temătoare.

Acesta oftează şi slăbeşte volanul, ca mai apoi să-mi vorbească.

— Şi fiica mea are acelaşi semn ca tine, în acelaşi loc, îmi răspunde şi acum înţeleg starea lui de spirit. Christina, ştiu că ajutorul meu e brusc şi asta te cam pune pe gânduri, dar te ajut pentru că îmi aminteşti foarte mult de fiica mea, iar asta, într-un fel anume, mă va ajuta şi pe mine să-mi mai astâmpăr dorul până când o voi găsi. Ştiu, pare ciudat ceea ce spun, dar tind să cred că destinul a vrut ca noi să ne cunoaştem, continuă să-mi spună deschis şi-l privesc cu ochi mari.

Pare de neimaginat ce-mi spune şi la fel de bizară îmi pare căldura părintească pe care o emană, reuşind să-mi transmită şi mie liniște.

— S-ar putea să ai dreptate, nu știu. Cert este că emani o căldură părintească pe care eu nu o înţeleg, acea afecțiune pe care n-am întâlnit-o la părinţii mei, îi mărturisesc sincer şi-l observ privindu-mă blând.

Îmi întorc privirea spre ghemotocul din braţele mele şi încep să-i mângâi blăniţa. Atunci realizez că pe mine încă am tricoul lui Augustin, un lucru ce-mi va aminti întotdeauna de el. Rămân cu amintirile minunate pe care mi le-a oferit înainte s-o ia razna din cauza lui. Şi când mă gândesc că eram gata să-i mărturisesc că-l iubesc!...

La naiba! *De ce mi-ai făcut sufletul scrum, Augustin?* Te-aş fi iubit sincer şi adevărat. Inspir adânc şi încerc să-mi alung gândurile despre el. Vreau să le închid undeva în străfundu-l inimii mele, dar e atât de greu când îmi trec constant prin minte. Îi simt parcă şi acum buzele peste ale mele, simt încă cum mă strângea la pieptul lui. Doamne, ajută-mă să-l uit! Mă fac comodă în scaun din nou şi-mi închid ochii preţ de câteva minute, încercând să mă odihnesc până ajungem, nu de alta, dar nu e tocmai la o distanţă de cinci minute casa în care mă voi muta.

***

Îmi deschid ochii şi mă uit în jur.

Unde naiba sunt? Maşina e oprită în parcarea unui complex de apartamente şi realizez că suntem acasă la Dominic, dar el nu e în maşină, doar eu.

Mă aşez mai bine în scaun, simţind-o pe Azazel agitându-se în poala mea. Cred că îi este foame deja, ca şi mie de altfel. Îmi scot telefonul din buzunar şi-l verific, constatând că se făcuse deja ora douăsprezece şi douăzeci de minute, de când am plecat de la Augustin de acasă şi încă nimeni nu mi-a sesizat absenţa.

— Ştiu, micuţa mea! îi vorbesc căţeluşei Azazel, ştiind că-i este foame, de îndată ce îi aud scâncetul. Şi mie mi-e foame, micuţo, dar mai rezistă puţin, doar puţin, continui să-i spun, mângâindu-i burtica.

Îl văd la un moment dat pe Dom urcând în maşină. Îmi atrage atenţia faptul că vorbeşte la telefon şi încremenesc când aud că rostește un nume cunoscut mie.

— Augustin, vom rezolva şi treaba aceea cât de curând. Acum te las, am ceva de rezolvat, îi spune şi închide apelul, apoi se întoarce spre mine şi-mi înmânează o pungă de hârtie.

— Ce e asta? îl întreb.

— Îmi cer scuze că nu te-am dus direct la părinţii tăi acasă şi am venit aici unde locuiesc eu. Doar că dormeai atât de bine şi n-am vrut să te trezesc. În pungă ai mâncare atât pentru tine, cât şi pentru căţelul tău. Cu siguranţă vă e

foame, îmi vorbeşte în continuare, în timp ce deschid punga şi observ sandvişurile făcute pe grabă, dar şi pliculeţul de Pedigree pentru micuţul ghemotoc.

— Mulţumesc, îi spun şi scot mâncarea din pungă.

— Pentru nimic. Te rog să păstrezi asta, vorbeşte din nou şi nu înţeleg în primul moment despre ce anume e vorba, însă, de îndată ce-mi întorc privirea spre el, rămân surprinsă, văzând că-mi înmânează o cheie.

— Dom, nu pot..., încep să-i spun că nu e nevoie să-mi dea o cheie de la apartamentul lui, dar parcă îmi înghit cuvintele de emoţie.

— Am vorbit cât se poate de serios când ţi-am spus toate lucrurile acelea, îmi spune pe un ton cald.

Îmi ia mâna şi-mi pune cheia în palmă, îmi închide pumnul şi-mi zâmbeşte.

— Acum să te ducem la părinţii tăi, îmi spune, în timp ce învârte cheia în contact, apoi virează scurt la stânga şi pleacă în trombă spre casa mamei şi a lui John.

— Nu sunt părinţii mei. De fapt, e doar mama. John e iubitul ei şi implicit viitorul soţ, îi explic lui Dom zâmbind uşor. Tata e la închisoare. Augustin l-a băgat acolo împreună cu toată echipa lui, atunci când aproape m-a omorât, continui să-i spun şi inspir adânc. Ştiu că poate nu e treaba mea, dar am sesizat că-l cunoşti destul de bine pe Augustin. Cum aşa? îl întreb și aștept să-mi răspundă în timp ce mai iau o îmbucătură din sandvișul preparat de el.

Pare a fi un bucătar bun, chiar dacă sunt doar nişte sandvişuri şi cam atât. *Cu siguranţă soţia lui e mândră de asta!* spun în sine mea şi zâmbesc.

— Sunt şeful lui Augustin, îmi răspunde. Acum înţeleg comunicarea dintre ei, aşa că nimic nu mă împiedică să-mi savurez mai departe sandvişul, în timp ce maşina goneşte pe strada puţin umedă.

Când a plouat? Scutur uşor din cap şi înghit şi ultima bucătură, simţindu-mi stomacul fericit.

— Îţi mulţumesc! îi spun, referindu-mă la mâncarea pe care mi-a pregătit-o. Cu siguranţă soţia ta e mândră să aibă

un bucătar ca tine, îl felicit, în timp ce smotocesc ghemotocul de blană din braţele mele.

— Da, e mândră de acolo de unde e, îmi răspunde şi simt tristeţea din glasul său. Dar şi Alyah e la fel de mândră, continuă să-mi spună şi îndată ce-mi vede nedumerirea pe chip, îşi drege puţin glasul şi continuă. Soţia mea a murit la doi ani după ce fiica noastră a fost răpită. Şi-a luat viaţa pentru că n-a mai suportat durerea de a nu-şi putea strânge fiica în braţe, îmi mărturiseşte şi rămân şocată.

— Îmi pare rău, Dom. Eu...

— Nu face nimic. Încă sper ca fiica mea să apară într-o bună zi, îmi spune, apoi opreşte maşina. Am ajuns! mă anunţă şi oftez scurt.

Îmi întorc privirea spre dreapta şi observ casa cu etaj din faţa mea. Se pare că mamei îi merge chiar foarte bine, mai bine decât aş fi crezut, iar John pare să-i ofere totul, după felul în care arată casa în care urmează să mă mut şi aleea plină cu flori din faţa acesteia. Sper ca şi interiorul casei să mă întâmpine cu căldură, nu aşa cum m-a primit casa în care am crescut. Deschid portiera şi ies din maşină în acelaşi timp cu Dom. Cu Azazel încă în braţele mele, mă îndrept spre portbagaj.

— Te-ai gândit vreodată să iei lecţii de autoapărare? mă întreabă brusc, în timp ce deschide portbagajul şi-mi scoate geamantanele.

— Sincer, nu. Singurul lucru pe care l-am învăţat e să dau cu pumnul şi cam atât, îi răspund sincer. Augustin m-a învăţat.

Prea multe lucruri îmi aduc aminte de el... Dominic mă priveşte surprins, trântind în acelaşi timp şi uşa de la portbagaj.

— Mă surprinde, pentru că nu-i stă deloc în fire să facă aşa ceva, cuvintele lui mă surprind până şi pe mine. E pentru prima dată când aud asta. Nici măcar pe fosta lui iubită, Eva, n-a învăţat-o aşa ceva. Tind să cred că ai ceva special, dacă a ajuns să te înveţe să te aperi. Mărturia lui Dominic mă ia şi mai mult prin surprindere.

Inspir adânc, cu gândurile încă la ceea ce am aflat, şi privesc spre bărbatul care mi-a oferit atât sprijinul său, cât ajutor în a învăţa să mă apăr. Lecţiile de apărare sunt o necesitate, dacă e să ne luăm după cum e lumea în ziua de azi. La orice pas există acei oameni care sunt dispuşi să te atace în miez de noapte, chiar pe timp de zi, încercând să-şi satisfacă unele obsesii bolnave. Nemaivorbind şi de acei oameni care-i răpesc pe alţii pentru trafic de organe şi de carne vie sau pur dintr-aceia care au o plăcere bolnavă să-i tortureze pe alţii, pentru ca mai apoi să-i omoare fără remuşcări. Deci, nu văd nimic rău în a lua câteva lecţii de autoapărare.

— Mi-ar plăcea să iau şi eu câteva astfel de lecţii, accept propunerea lui Dom, în timp ce ne îndreptăm acum spre intrarea principală a noii mele case, ajutată de acesta pentru a-mi duce bagajele.

Mi le aşază pe verandă, apoi se îndreaptă de spate, îşi scoate telefonul din buzunarul din spate al blugilor şi mi-l întinde.

— Tastează-ţi numărul şi, de îndată ce voi ajunge acasă, îţi voi trimite mesaj cu toate detaliile, mă roagă el şi fac întocmai.

— Sigur, trebuie să văd cum fac şi cu şcoala, şi cu locul de muncă. Deşi, cu siguranţă doamna Collins îmi va da câteva zile libere şi la urma urmei e sfârşit de an şcolar, gândesc eu cu voce tare şi-l observ pe Dom încuviinţând scurt din cap.

Înainte să plece mă îmbrăţişează, de parc-ar fi ştiut că mi-ar face bine un aşa gest, apoi se îndreaptă spre maşină. Cum îl văd că pleacă, având-o pe Azazel în braţele mele, mă apropii de uşa de la intrare. Acum e acum... Bat de câteva ori în uşa din lemn masiv şi aştept să-mi deschidă cineva, jucându-mă între timp stresată cu blăniţa lui Azazel. Uşa se deschide, iar în privirea mamei citesc uimirea. Rămâne încremenită şi nu-i vine să creadă că sunt aici. Sincer, nici mie, dar unde altundeva puteam să mă duc? Nicăieri în altă parte decât aici.

— Christina?!

„Atunci îmi voi îmblânzi Demonul şi voi deveni Îngerul de care ai nevoie, fiindcă n-am de gând să te mai las să scapi, frumoşi ochişori”.

– Augustin Ozera

– Capitolul 14 –

Augustin Ozera
„Încrederea se câştigă, nu se oferă.”

Mă trezesc cu cea mai mare durere de cap posibilă, foindu-mă când pe-o parte, când pe alta, de parcă nu-mi găsesc locul. Fir-ar să fie! Toate acele pahare de alcool laolaltă cu drogurile şi-au cam făcut efectul, iar acum trag ponoasele după o noapte de dezmăţ. Îmi deschid ochii şi aţintesc tavanul, în timp ce lângă mine se foieşte Olivia. Da, cu ea mi-am petrecut noaptea şi încă ce mai noapte! După scandalul cu Christina am luat-o pe Olivia şi am urcat împreună în dormitorul meu. Am trântit-o de fiecare perete care mi-a ieşit în cale, sărutând-o ca un nebun, i-am sfâşiat la propriu hainele de pe ea, iar în final i-am tras-o într-un asemenea hal de n-a mai ştiut nici cum o cheamă.

Oftez prelung şi-mi închid ochii, amintindu-mi în continuare scenele erotice de azi-noapte cu Olivia. Au fost momente în care am avut impresia c-o văd pe Christina în locul ei şi am vrut s-o pedepsesc pentru ceea ce mi-a făcut, aşa că i-am tras-o Oliviei până a leşinat, la propriu. Târfuliţa aia mică şi-a jucat destul de bine rolul de mironosiţă, încă de când a păşit în casa mea, făcându-mă până şi pe mine să cred că poate fi altfel decât toate celelalte fete, dar uite că m-am înşelat amarnic. Şi eu care-mi doream s-o prezint tuturor ca fiind iubita mea!...

Drace! Am lăsat garda jos şi unde am ajuns? Niciunde. Nu merită! Nici ea şi nicio altă fată, aşa că, începând de azi, demonul va domina în totalitate starea mea de spirit. Buzele Olivei se lipesc de ale mele, smulgându-mă din gândurile ce m-au acaparat dintr-odată. Începe să mă sărute fără nicio jenă, în timp ce mâna ei se strecoară pe sub plapuma subţire care ne acoperă trupurile dezgolite. Îmi prinde în palma sa mădularul ce mi se întăreşte şi treptat se măreşte, făcând-o să-şi lingă buzele constant. Pare că are chef de joacă, mai ales că Oliviei îi cam place să-l simtă adânc în gura ei, aşa

că, cine sunt eu să spun *„nu”* unui asemenea *„mic dejun”*. O trântesc în aşternuturi, urcându-mă deasupra ei şi intru brusc în interiorul său, nu înainte de să-mi pun un prezervativ. Chiar nu-mi lipsesc surprizele în momentul ăsta. Fără să aştept vreo încuviinţare din partea ei, mă mişc la fel de energic ca şi azi-noapte. N-am de gând s-o menajez şi să fiu blând cu ea, aşa că mă prind cu mâinile de tăblia patului, intrând tot mai adânc în ea. Însă, de îndată ce-o aud vorbind, încremenesc:

— Hai, demonule, arată-mi ce poţi! îmi vorbeşte lasciv, lingându-şi buzele, parcă cerând mai mult şi mai mult.

Mă opresc brusc, mă aşez pe marginea patului, încercând să mă calmez. *De ce naiba a trebuit să pronunţe tocmai acum cuvântul acela?* Fir-ar să fie! Singura care m-a numit până acum *„demon”* a fost Christina, iar pe buzele ei sună al dracului de bine. Pe buzele Oliviei, acelaşi cuvânt îmi zgârie timpanele.

— S-a întâmplat ceva, iubire? mă întreabă Olivia, postându-se acum în spatele meu şi începe să-şi mişte senzual mâinile pe trupul meu înfierbântat.

— Termină, Olivia! Nu mai am starea necesară să ţi-o trag, aşa că lasă-mă dracului în pace! mă răstesc la ea şi mă ridic brusc în picioare, ceea ce o face pe Olivia să cadă la propriu pe podea, pufnind nervoasă, în timp ce eu mă îndrept spre dulap.

— Ce fel de gentleman eşti tu, dacă laşi fata împrăştiată pe podea? mă întreabă, în timp ce se ridică de jos şi mă priveşte urât.

— N-am pretins niciodată că sunt un gentleman, îi răspund sarcastic. Ai două mâini, două picioare, te poţi ridica şi singură de jos! continui să-i vorbesc fără să-mi pese dacă o rănesc sau nu.

Scot din dulap o pereche de bermude şi mă îndrept spre baie, cu ochii Oliviei încă pe mine. Nu mai am niciun chef de ea acum, când gândul îmi zboară doar la micuţa mea. Fir-ar să fie! Intru în baie, lăsând-o pe Olivia să bolborosească vrute şi nevrute, apoi închid uşa în urma mea, trântind-o.

Inspir adânc, simţind cum mirosul de căpşuni îmi invadează deodată simţurile şi, fără să mai stau pe gânduri, lovesc cu pumnul oglinda ce atârnă de perete, încât o sparg. Îmi aşez palmele pe marginea chiuvetei, fără să-mi pese că pumnul meu sângerează şi-mi ridic privirea spre oglinda spartă. În viaţa mea n-am fost mai nervos ca acum.

Ce naiba mi-a făcut fata asta şi de unde naiba se simte mirosul ei aici? mă întreb în sinea mea şi încep să mă uit haotic prin baie, găsind într-un final tricoul ei pe jos.

— De când e aici? întreb cu voce tare şi-l strâng la piept. Iar a intrat în camera mea şi i-am spus că n-are voie. Arunc tricoul înapoi pe jos, apoi intru sub jetul de apă.

Îmi închid ochii, acum că apa îmi loveşte muşchii încordaţi, şi-mi trec mâinile prin păr, oftând. Toate amintirile cu Christina îmi revin acum în minte, făcându-mă să-i simt lipsa într-un mod demenţial. Îmi doresc ca ea să fie acum aici şi să-mi îmbrăţişeze trupul. Să-i simt buzele sărutându-mi pielea, în timp ce mâinile sale micuţe îmi ating cu buricele degetelor pieptul. Să-i gust buzele nebuneşte şi flămând, să-mi înfig degetele în coapsele ei şi s-o fac să geamă prelung de plăcere şi să-mi rostească suav numele.

— Christina! îi urlu numele cât mă ţin plămânii, fără să-mi pese cine mă aude şi cine nu, realizând că mi-e dor de micuţa nemernică care mi-a luat complet minţile.

Fir-ar să fie!

Dar oricât de mult îmi doresc să merg acum în camera ei şi să o sărut pasional, n-am s-o mai fac. Am de gând s-o pedepsesc aspru pentru ceea ce mi-a făcut. Am s-o fac să se-ndrăgostească nebuneşte de mine, iar apoi am s-o las cu ochii-n soare, fără să-mi pese câtuşi de puţin dacă o doare sau nu. Ei nu i-a păsat de...

Drace! Opresc apa, de îndată ce termin duşul şi arunc prezervativul folosit, apoi ies din cabină. Iau prosopul de pe suport şi-mi şterg bine corpul, apoi îmbrac bermudele şi mă întorc în cameră, unde nu mai găsesc pe nimeni. Sincer, chiar mă bucur că Olivia nu mai e aici.

N-am chef de mofturile ei azi. Dau să mă îndrept spre ieşirea din dormitor, dar zarva de afară, care vine dinspre

balconul spaţios, îmi dă de înţeles că s-au strâns cu toţii în jurul piscinei, să se mai relaxeze după o noapte de dezmăţ. Zâmbesc în sinea mea, fiind convins că şi Christina e printre ei, deci, nimic nu mă opreşte să-mi pun în aplicare planul de a o pedepsi. O cam merită. Ies din dormitor, cu zâmbetul încă pe buze, şi mă îndrept spre scări, dar mă opresc puţin. Mă întorc cu faţa spre dormitorul din fundul holului, privesc preț de câteva secunde înspre ușa Christine și parcă pe moment mă încearcă un sentiment ciudat. Îmi alung repede orice gând, apoi cobor scările în grabă şi mă îndrept spre ieşirea ce dă în curtea din spate. În drumul meu mă lovesc de un Andy destul de morocănos şi fără chef de viaţă.

— Ce-ai păţit, bosumflici? Ţi s-a dezumflat azi-noapte păpuşa gonflabilă şi n-ai mai apucat să i-o tragi? mă iau de el amuzat, iar el îmi aruncă o privire intrigantă și-mi face cu mâna semnul păcii, apoi dispare din raza mea vizuală.

Ciudat! Ce-a fost asta?

În clipa de faţă puţin îmi pasă, aşa că mă îndrept în continuare spre piscină şi, de îndată ce ajung în dreptul acesteia, dezamăgirea mi se poate citi pe chip. Mă aşteptam ca şi Christina să fie aici, aşa că presupun că încă nu a coborât din dormitor.

— Ce zici, mă ajuţi să-mi dau cremă pe corp, iubire? glasul Oliviei îmi captează atenţia, acum că e lângă mine, în timp ce ţine în mână loţiunea de protecţie solară.

— Dă-te şi singură, că nu-ţi cad mâinile! o expediez, pentru că n-am chef să-mi mânjesc mâinile cu crema ei puturoasă, aşa că o ocolesc şi mă îndrept spre şezlongul liber din capătul piscinei.

— Augustin! se răsteşte la mine furioasă, iar eu nu-i răspund şi nu fac decât să-mi dau ochii peste cap ironic. Mă întind apoi pe şezlong cu mâinile sub cap.

Cum de n-a ieşit Christina din dormitor?

Şi de ce mama naibii îmi pasă că n-a coborât încă din cameră?

Trag adânc aer în piept, mă aşez mai bine în şezlong şi încerc să mă bucur de soare. Însă bucuria mea nu durează

prea mult timp, căci îl văd pe Mario că se văicăreşte, în timp ce se apropie de mine.

— Spuneţi-mi că aveţi o aspirină! se văicăreşte în continuare, frecându-şi când faţa, când capul.

Ce-a mai păţit puştiulică? A luat bătaie de la careva? Mă ridic în şezut la marginea şezlongului şi-mi proptesc coatele pe genunchi, privindu-l destul de ciudat, apoi îi vorbesc în batjocură:

— Te-a lovit marfarul azi dimineaţă sau faţa ta doar a vrut să simtă cum e să fie machiată? îl întreb amuzat şi-l observ zâmbindu-mi strâmb.

— Foarte amuzant, dobitocule! Fata ta e de vină pentru ce-am păţit, îmi spune direct în faţă, făcându-mă să mă uit nedumerit la el.

— Ce fată visezi, maimuţoiule? Şi ţie ţi s-a dezumflat păpuşa gonflabilă azi-noapte, exact ca lui Andy, iar acum eşti plin de hormoni excitaţi? îl iau peste picior şi-l observ că mă priveşte furios.

— Jur că n-am să mai împart eu fetele cu tine, zice aşezându-se pe şezlongul de lângă mine, fără să-i pese dacă stă cineva pe el sau nu, şi-mi aruncă o privire al dracului de urâtă. Drace, da bine mai loveşte fata asta, gândeşte el cu voce tare, în timp ce-şi atinge obrazul, iar eu tot nu înţeleg despre cine mama naibii vorbeşte.

— Mario, termină cu mesajele codate şi spune o dată ce mama naibii tot bombăni tu acolo! urlu la el enervat.

N-am niciun chef de tâmpeniile sale acum, dar despre ce fată e vorba, da.

— De Christina e vorba, boule! se răsteşte la mine şi rămân perplex. Mi-a tras o tigaie în cap, apoi mi-a zdrobit faţa cu aceeaşi tigaie, ca în cele din urmă să-mi mai trăsnească o tigaie în cap şi cu asta mi-a pus capac. Am văzut negru în faţa ochilor şi de-acolo-n colo nu mai ştiu absolut nimic, îmi explică, lămurindu-mă astfel de unde are vânătăile. Şi dacă stau bine să mă gândesc, aseară chiar am văzut-o pe Christina cu o tigaie în mână.

Clipesc des şi inspir adânc.

— Şi ce treabă ai avut tu cu Christina? îl iau tare. Dacă nu-mi răspunde cât de repede s-ar putea să iasă urât.

Ceva îmi spune că am făcut-o lată rău şi din nou un sentiment ciudat mă cuprinde.

— Cum adică ce treabă am avut? se răţoieşte. N-ai spus tu că pot să mă dau la ea? continuă să mă întrebe nedumerit, iar, pe moment, eu încerc să-mi dau seama când mama dracului i-am spus eu aşa ceva. Doamne, ce furioasă mai era că m-am dat la ea! continuă el cu pălăvrăgeala, iar eu fierb de nervi pe dinăuntru.

— Când mama dracului ţi-am spus eu că te poţi da la Christina? pufnesc iritat. Mă ridic brusc în picioare şi-mi trec stresat o mână prin păr. Nu l-am lăsat pe Andy să se atingă de ea şi te atingi tu, dobitocule! urlu la el. Dă-mi un motiv foarte bun pentru care să nu-ţi colorez şi mai bine moaca decât a făcut-o Christina deja! urlu în continuare la el, pregătindu-mi pumnii.

— Calmează-te, omule! încearcă să mă liniştească el, dar nici vorbă să mă calmez. Olivia mi-a spus că tu eşti de acord să mă dau la ea, aşa că ce dracu' ai? M-a luat deoparte aseară şi mi-a spus că tu mi-ai transmis asta. În momentul acela încremenesc şi la propriu, şi la figurat.

Mă uit la el cu ochii cât cepele, de parcă n-am auzit bine. *Ce-a făcut Olivia?* Mă aşez pe marginea şezlongului şi-mi proptesc coatele pe genunchi, frecându-mi faţa cu palmele ca să mă calmez, de preferat, înainte să fac un gest nesăbuit. Acum înţeleg de ce m-a oprit Olivia aseară, când am vrut să mă duc peste Christina şi peste idiotul care o săruta în bucătărie, dar de unde să fi ştiut că idiotul e chiar Mario şi că nemernica asta l-a pus să facă aşa ceva? O omor, nu altceva! Jur c-o omor! Şi când mă gândesc cum i-am vorbit Christinei... Fir-ar să fie! Arunc o privire spre balconul comun al camerelor noastre şi-mi vine să-mi dau singur palme.

— Îmi pare rău, omule! îmi spune deodată Mario, făcându-mă să-mi îndrept din nou privirea spre el. Eram cam

ameţit şi am crezut-o imediat pe Olivia, fără să-mi pese de consecinţe, continuă să-mi spună cu regret, oftând într-un final.

Am simțit că-mi cade cerul în cap în momentul acela. Primesc şoc după şoc. Drace! Îmi frec palmele una de alta, scanând perimetrul din jur, căutând-o cu privirea pe Olivia, dar nici urmă de Olivia. Un lucru știu sigur. Nemernica de Olivia a terminat-o cu mine pentru totdeauna! N-am crezut că poate fi așa o viperă, dar uite că m-am înşelat în privinţa ei. Dacă stau bine să mă gândesc, îmi aduc lesne aminte că în seara aceea, când am participat la cursele ilegale, desfăşurate la periferia oraşului, la care era de față şi Christina acolo, Olivia mi-a făcut o scenă serioasă de gelozie şi n-am prea înţeles-o atunci. Acum da, înțeleg. De ce nu mi-am dat seama, la naiba, că micuţa mea îi este antipatică şi că, de fapt, face tot ce este cu putință să mă îndepărteze de ea. Ei bine, uite că a şi reuşit într-un final. A reuşit ce şi-a propus nemernica, iar eu ca un bou ce sunt am căzut în capcana ei. Într-o oarecare măsură, am avut încredere în ea, mai ales că adeseori a reuşit să de-a în vileag în faţa mea unele fete cu care mi-o trăgeam. Am crezut-o şi acum şi uite unde am ajuns...

— Trebuia să-i dau pace Christinei încă de când a început să strige după tine ca s-o ajuți, continuă Mario cu confesiunile, făcându-mă să-mi întorc capul brusc spre el, amintindu-mi de ceea ce încerca Christina să-mi spună aseară, iar eu ca un tont n-am lăsat-o.

„— Te-am strigat de mai multe ori... Aveam nevoie de ajutorul tău...”

Cuvintele Christinei îmi răsună ca un ecou acum în mintea mea nesăbuită şi, sincer, m-aş da cu capul de pereţi acum dac-aş fi lângă un zid, poate aşa mi-aş reveni din idioţenia mirobolantă de care dau dovadă. Inspir adânc şi sunt destul de conştient că, după seara trecută, Christina n-o să mă ierte

prea curând și prea de ușor. Mă ridic în picioare și primul meu gând este să-i dau Oliviei lecția potrivită pentru răul făcut cu bună știință, așa încât să dispară cât mai repede din viața mea. E doar o profitoare, de ce mama dracului am mai ținut-o lângă mine? *Pentru că e bună la pat, idiotule!* îmi urlă o voce în cap și da, trebuie să recunosc că acesta e singurul motiv pentru care am ținut-o lângă mine atât de mult timp, dar acum s-a terminat, gata! Îmi vreau micuța înapoi! Rânjetul cât China al Oliviei îmi captează atenția și-o fixez nervos cu privirea, în timp ce se îndreaptă spre mine, ținând între degete două pahare cu băutură. Nici nu bănuiește ce o așteaptă... Din cauza ei sunt în starea în care sunt. Ajunge în fața mea și-mi întinde paharul, în schimb eu mă uit când la pahar, când la ea și, fără să mai stau prea mult pe gânduri, iau paharul din mâna ei și i-l azvârl cât-colo.

— Augustin... îmi pronunță numele, neînțelegând ce m-a apucat. O fac eu imediat să înțeleagă ce m-a apucat!

— Vreau să pleci din casa mea! tun și fulger pe un ton cât se poate de *„blând”,* deși în mine nervii clocotesc la foc încins.

Mă abțin cu greu, deși ar trebui să mă comport cu ea cum m-am comportat cu Christina aseară, nu așa blând ca acum, dar știu că, dacă nu fac asta, o să-mi ies din minți și am s-o lovesc. Știu că voi regreta după aceea, mai ales că n-am lovit în viața mea o femeie. Tata m-a învățat să le respect pe femei, chiar dacă mă calcă în picioare. Olivia mă privește cu ochii cât cepele și presupun că nu-i vine să creadă ce-i cer, însă puțin îmi pasă. Începe să se fâstâcească, dar tot nu dispare din fața mea, și, în loc să plece imediat, își trece limba peste buze, de parcă mi-ar transmite c-ar mai vrea să guste ceva; furios, eu îmi dau ochii peste cap.

— Iubire, cred că nu mai știi să faci diferența dintre cine trebuie să plece și cine nu, îmi vorbește cu zâmbetul pe buze, vrând să insinueze cea căreia ar trebui de fapt să-i spun să plece este Christina. Mă ocolește, îndreptându-se mai apoi spre șezlongul gol din spatele meu.

Nu scapi tu așa ușor, profitoareo! Unde crezi că mergi? o întreb în sinea mea și-n clipa aceea brusc mă întorc, o prind brutal de braț și o trag într-un final după mine, făcând-o să scape pe jos paharul din mână.

— Iubire, mă doare, se smiorcăie ea, dar mie nici că-mi pasă. Dă-mi drumul! Ce naiba faci? îmi ordonă, dar mă prefac că nu o aud și-mi continui drumul spre ieșirea principală.

Se smucește din strânsoarea mea, eliberându-se cumva și mă face să mă opresc în loc. Mă întorc spre ea, cu gândul s-o dau afară, dar mi-o ia înainte, vorbind.

— Augustin, ce naiba te-a apucat? se răsteşte acum la mine, văzând că n-o iau deloc în seamă. De ce mă bruschezi așa? mă ia la întrebări.

— De ce? răbufnesc. Pentru că o meriți, afurisito! urlu și mai aprig. Ia gândește puțin și ai să-ți dai seama de ce, idioato! continui s-o fac în toate felurile.

— Nu știu despre ce vorbești, iubire... N-am făcut nimic, încearcă să se disculpe, apropiindu-se de mine.

— N-ai făcut nimic? o întreb amuzat. Cum mama dracului n-ai făcut nimic când ești vinovată pentru ce s-a întâmplat aseară! Simt că mai am puțin și-o lovesc.

Ar fi pentru prima dată când aș lovi o femeie, însă Olivia o cam caută serios cu lumânarea, iar acum m-a scos de-a dreptul din minți.

Cum poate să mintă cu atâta nonșalanță că n-a făcut nimic, când din cauza ei am certat-o atât de aspru pe Christina, am jignit-o, am umilit-o de față cu toată lumea, ajungând până-ntr-acolo încât s-o mai fac și târfuliță fără să existe un motiv real și fără ca ea să aibă vreo vină. E a doua oară când o judec greșit. Drace!

— Olivia, taci dracului și nu mai întinde coarda minţind! se răsteşte Mario la ea, făcând-o să se întoarcă cu privirea spre el.

— Ce tot vorbești acolo, idiotule? îl întreabă, zâmbind, dar nu e zâmbetul ei. Cu ce naiba am minţit? încearcă ea să se scoată nevinovată.

— Ori eşti proastă în momentul de faţă, ori eşti bătută în cap... spune Mario şi încep să râd de felul în care o face. Lasă-mă să-ţi împrospătez memoria, draga mea, că văd că eşti încuiată rău de tot la minte, continuă el. Aseară ai venit la mine şi mi-ai spus că Augustin îmi transmite că mă pot da la Christina, nu e aşa? o ia la întrebări, iar pe chipul Oliviei se poate citi groaza.

Te-am prins, nemernico! De data asta te fac una cu pământul! îmi zic în sinea mea, în timp ce-mi încrucişez braţele la piept şi privesc micul spectacol care se desfăşoară între Mario, care-o face praf şi pulbere, şi Olivia, care nu-şi mai găseşte cuvintele, minţind fără jenă doar ca să se scoată din rahat.

— Mario, cred că ai băut cam mult aseară, încât ai alunecat şi te-ai lovit la cap. Nu de alta, dar deja aberezi, se apără Olivia, încercând să iasă basma curată din încurcătura în care a intrat de una singură.

— Singura care aberează aici şi acum, nu eşti decât tu Olivia! îi întoarce vorba, pe un ton grav. Şi stai liniştită, n-am băut atât de mult încât să nu-mi mai aduc aminte ce mi-ai spus. Singura care m-a lăsat inconştient de-a dreptul pe podeaua din bucătărie e însăşi Christina, recunoaşte Mario şi-n clipa aceea Olivia şi-a dat brusc seama despre ce moment anume de aseară este vorba şi ce m-a determinat o scot afară din casă.

Olivia se întoarce cu privirea spre mine şi înghite în sec de nenumărate ori, apoi spune:

— Deci, despre târfuliţa aia e vorba, constată oripilată, încrucişându-şi mâinile la piept. Nu ştiu ce minciuni v-a băgat în cap, dar nimic din ce spuneţi voi acum nu e adevărat, murmură nervoasă printre dinţi, iar pe mine mă pufneşte râsul, când o văd cât de încrezută se crede.

Dacă până în acest moment n-am văzut adevărata faţă a Oliviei, fiind mult prea ocupat cu alte treburi ca să-mi pese, ei bine, acum şi-a dat masca jos de tot. Nu-mi pasă cum îmi vorbeşte mie, dar nu-i permit s-o facă pe Christina în fel şi chip. Fac un pas în faţă, ca să fiu cât mai aproape de Olivia, apoi şi spun:

— Târfulița asta, așa cum o numești tu, are un nume și acela e Christina. Și nu, nu ne-a spus absolut nimic. De fapt, încă de aseară după scandal, nici n-a mai ieșit din camera ei, o informez eu, judecând după absența Christinei. Sper că e bine, altfel n-o să mi-o iert dacă pățește ceva. Inspir adânc și mă gândesc să pun punct acestei șarade, pentru că deja m-am săturat de mofturile Oliviei.

Și-a cam luat nasul la purtare, comportându-se ca și cum ea ar fi regina mea, iar asta i-ar da dreptul să facă orice-i trece prin minte, fără să-i pese de consecințe.

— Te poftesc să ieși dracului afară din casa mea, de preferat, înainte să te arunc eu în stradă! îi spun sec, indicându-i totodată cu mâna ieșirea principală și-o observ crispându-se.

— Augustin... începe să se fâstâcească pe lângă mine. Hai să uităm totul și s-o luăm de la capăt! se milogește ea, iar eu îmi dau ironic ochii peste cap.

— Olivia, nu mă face să-ți mai spun încă o dată, îi spun cât de blând pot. Ieși dracului afară din casa mea! urlu apoi la ea în secunda următoare, făcând-o să tresară speriată.

— Dar... te iubesc, Augustin! îmi mărturisește, însă nu-mi e greu deloc să realizez cât de false sunt vorbele ei și pufnesc amuzat.

— Mă iubești? o întreb râzând cu gura până la urechi și-o observ încruntându-se. Cu siguranță nu se aștepta la reacția asta din partea mea.

Știu că nu mă iubește. Își încearcă din nou farmecele asupra mea, poate-poate reușește să mă copleșească și-i mai iese ei ceva din toată tărășenia asta.

— Nu mă face să râd, Olivia. Singurul lucru pe care-l iubești la mine sunt banii și faima, atât, nimic mai mult sau ce credeai? Că mă voi înmuia de îndată ce-mi vei spune *„te iubesc”?* Nici pe departe nu ți-ai găsit prostănacul care să și creadă asta. Acum ieși! o poftesc din nou afară.

— Dar eu chiar te iubesc, Augustin, insistă Olivia, de parcă ar spera că mai poate rezolva ceva în felul ăsta.

Ar fi în stare să spună orice doar ca să se ţină cu dinţii de mine. Nu şi-a găsit persoana potrivită, nu în mine, chiar dacă aseară a reușit să mă manipuleze cum a vrut ea. Oftez prelung şi mă pregătesc să-i mai spun nervos vreo două Oliviei şi s-o scot într-un final afară din casă, însă mâna ce mă loveşte puternic pe piept îmi captează atenţia.

— Bravo, deşteptăciune! Sper că eşti mulţumit acum! îmi spune Happy destul de nervoasă, întrerupând toată scena.

— Happy, te rog, nu acum! murmur eu, dar nici că mă ia în seamă şi continuă să-mi vorbească.

— Ba acum, maimuţă idioată! Citeşte-l şi-ai să vezi de ce, mă îndeamnă şi iau biletul din mâna ei, apoi îl despătur şi încep să citesc rândurile scrise frumos.

„Nu te-aş ruga asta dacă n-aş avea încotro, dar te rog să ai grijă de Azriel până se întoarce Emma. Aş fi avut eu grijă de el, dar nu dau de el nicăieri prin casă oricât l-am căutat.

P. S. Atunci când cauţi răspunsul, nu te uita în jurul tău, ci în ochii celui acuzat şi vei afla adevărul. Ochii nu mint niciodată, Augustin! Ei sunt oglinda spre sufletul tău."

Cuvintele scrise pe bilet sunt pline de durere, pot simţi asta în fiecare literă aşternută pe foaie, dar de ce mi-a lăsat Christina biletul acesta? Nu cumva...? Îmi îndrept privirea spre Happy şi mă încrunt. Sper doar că nu e ce cred eu că e!

— Ce e cu biletul acesta? o întreb nedumerit.

— Tu chiar nu-ţi dai seama, prostul naibii?! mă întreabă, făcându-mă în toate felurile, aşa cum o merit. A plecat... îmi răspunde într-un final şi în acel moment simt că cerul cade pe mine.

— Cum adică a plecat?! mă răstesc la ea şi scrâşnesc din dinţi.

— Şi-a luat lucrurile şi a plecat, Augustin. Ce nu înţelegi, idiotule?! răbufneşte ea la fel de nervoasă. Sincer, în momentul de faţă nici nu meriţi iubirea ei, după ce i-ai făcut

seara trecută. Şi când mă gândesc că ea chiar te iubeşte, boule! continuă să-şi verse nervii pe mine, însă eu nu mai aud nimic altceva decât *„Te iubeşte, boule!”* şi cam atât.

Zâmbesc ca un tâmpit, acum că ştiu că micuţa mea chiar mă iubeşte şi că nu s-a prefăcut nici măcar odată, însă îndată ce Olivia îmi atinge braţul, încercând să se linguşească ca o pisică şireată pe lângă mine, toată dispoziţia mea bună dispare brusc şi mă încrunt.

— Happy, fă-mi te rog o favoare! Strânge toate lucrurile Oliviei şi expediaz-o cu tot cu ele, exact de unde mama naibii a venit! spun nervos, în timp ce mă îndrept spre camera Christinei ca un taifun.

— Va fi plăcerea mea, e tot ce mai aud că-mi spune Happy şi mă fac nevăzut, îndreptându-mă spre capătul scărilor.

Ştiu că Happy şi-a dorit de foarte mult timp să scap de Olivia, aşa că acum are ocazia asta. Ajuns în dreptul scărilor, le urc grăbit spre dormitoare, cu gândul la micuţa mea. Sper în momentul acesta că totul să fie doar o farsă din partea ei ca să mă pedepsească aspru pentru ce i-am făcut, alegând să nu iasă din camera ei. Nu că n-aş merita asta, pentru că o merit... înzecit. Îmi aşez mâna pe clanţă şi deschid uşa, inspirând adânc, însă odată intrat găsesc camera goală, la propriu. Mă îndrept spre dulap şi-l deschid larg. E gol. Constat că n-a fost o farsă aşa cum am crezut.

A plecat! Fir-ar să fie! Unde a putut să plece?

Îmi trec mâinile prin păr, oftând şi încerc să-mi dau seama unde a putut să plece cu toate lucrurile ei. Acum înţeleg de ce n-a ieşit deloc din cameră. Cum să iasă când ea nici măcar nu mai era aici? Scrâşnesc din dinţi şi dau să ies din dormitor cu gândul hotărât de a o expedia de tot din oraş pe Olivia, însă în ultimul moment ceva îmi atrage atenţia. Mă îndrept spre noptiera de lângă pat şi încerc să-mi dau seama ce fel de pastile sunt alea. Le iau în mână şi, după ce citesc numele lor pe spate, realizez că sunt anticoncepţionale.

Ce-i cu astea aici? Le întorc pe toate părţile, observând şi mai bine lipsa câtorva dintre pastile şi-mi aduc aminte de ziua în care Christina a fost la spital.

Dar ea are doar o deficienţă de calciu, nu? mă întreb în sinea mea apoi îmi pică fisa. Zâmbesc ca un mare idiot ce sunt şi acum realizez mai bine că aşa-zisul ei *„control de rutină”,* a fost de fapt o consultaţie în legătură cu ce fel de pastile poate să ia. Cred că micuţa mea se pregătea pentru mine. Pentru altcineva n-ar fi avut cum. Se pregătea pentru ziua în care aveam să fac dragoste cu ea. Încă zâmbind, ies din dormitor cu tot cu folia de pastile în mână şi cobor grăbit scările, simţindu-mă mai fericit ca niciodată. Mă îndrept spre curtea din spate. Trebuie să aflu unde a plecat.

— Bună ziua, domnule! mă salută Henry şi acum realizez că îl are pe Azriel în braţe, căci ghemotocul latră la mine şi dă fericit din codiţă.

— Unde l-ai găsit, Henry? îl întreb şi-l iau pe căţel în braţele mele, ca să-i mângâi blăniţa.

— L-am găsit azi-dimineaţă în dulapul din bucătărie. Stătea speriat într-un colţ şi scheuna, îmi răspunde Henry, apoi dă să plece, dar îl opresc.

— Nu ştii unde e Christina? îl întreb de parcă nici n-aş şti că a plecat şi aştept răspunsul lui.

— Domnişoara Christina şi-a făcut bagajele şi a plecat azi-dimineaţa de tot din casă, îmi răspunde trist, ceea ce mă face să cred că şi el a prins drag de micuţa mea cu ochişori hazel. A fost şi domnul Evans de faţă când a plecat, continuă să mă pună la curent cu ceea ce s-a întâmplat şi oftez.

Dacă Dominic a fost de faţă când ea a plecat, cu siguranţă ştie şi unde e. Îi mulţumesc lui Henry şi mă îndrept spre piscină cu prichindelul blănos încă în braţele mele şi-o găsesc pe Olivia în acelaşi loc.

— Parcă ţi-am spus să te cari din casa mea? o iau din nou la rost.

— Ce are ea atât de special încât mă dai pe mine la o parte? Hai, spune-mi! Ce târfuliţă ţi-ai ales? mă îndeamnă nervoasă, în timp ce-şi încrucişează mâinile sub pieptul generos.

— Unu la mână, n-o mai face târfuliţă! Singura târfă de aici eşti tu. Şi doi la mână, e mai specială decât crezi tu că

e, iar eu ca un prost te-am crezut pe tine şi nu pe ea, i-o spus verde-n în faţă, îndreptându-mă în cele din urmă către Arman. A! Şi încă ceva... nu e o profitoare ca tine. Ştie ce-nseamnă munca şi-şi câştigă singură banii, spre deosebire de tine, care ştii să-i câştigi doar prin sex, ceea ce te clasează în rândul femeilor uşuratice. O observ că se îmbufnează, apoi fără să mai spună ceva, dă să plece, însă în pragul casei se opreşte brusc şi se întoarce spre mine, urlând tare cât s-o audă tot cartierul:

— Asta n-o să rămână aşa, îţi garantez! mă ameninţă, fără să ştie că în cazul ăsta va avea de-a face cu mine.

După ce dispare destul de repede din raza noastră vizuală, oftez profund şi mă întorc cu faţa spre Arman.

— Dă-mi telefonul tău să-l sun pe Dom. El trebuie să ştie unde a plecat Christina.

— Ce treabă are Dominic cu Christina? mă întreabă Andy destul de surprins.

Sincer, nici eu nu ştiu ce treabă are, dar dacă azi-dimineaţă a fost de faţă când ea a plecat, cu siguranţă ştie şi unde. Duc telefonul la ureche, după ce formez numărul şi aştept. După câteva bipuri, Dom răspunde destul de somnoros. Cred că tocmai l-am trezit.

— Unde e Christina? îl iau direct fără prea multe ocolişuri şi-l aud dregându-şi glasul.

— *Bună şi ţie, Augustin!* îmi răspunde sarcastic. *Sunt bine, mulţumesc!* continuă să-şi bată joc de mine din vorbe. *Cât despre Christina, ei bine, nu vrea să-ţi vorbească, dar nici să te mai vadă vreodată,* îmi spune fără prea multe ocolişuri şi rămân perplex. La aşa ceva nu mă aşteptam...

Nu acesta e răspunsul pe care speram să mi-l dea şi am pe moment impresia că el însuşi a condus-o, oriunde a hotărât ea să plece, iar acum mă pune în faţa faptului împlinit.

— Deci, când ai spus că ai ceva de rezolvat, de fapt erai cu ea, nu?! mă răstesc la el. Unde ai dus-o, Dom?! continui să mă răstesc la el, simţind cum nervii clocotesc deja în mine.

— *Augustin, ce mama dracului n-ai înţeles?* aproape că urlă la mine. *Las-o dracului în pace! Nu vrea...*

— Ştii ceva? Voi afla şi singur unde e, îl întrerup şi-i închid telefonul în nas.

Azi nimic nu merge bine, absolut nimic. N-o condamn pentru faptul că nu mai vrea să-mi vorbească sau să mă vadă, căci o merit cu vârf şi-ndesat, însă nu vreau să ştiu decât că e bine, oriunde ar fi în acest moment. Voi lăsa ca lucrurile să decurgă de la sine.

— Ce-o să faci? mă întreabă deodată Arman şi sincer nici eu nu ştiu exact ce voi face. Fii bărbat şi du-te după ea! Nu sta aici şi te tot agita ca un nebun! Aşa nu rezolvi nimic, îmi spune în cele din urmă şi cu siguranţă are dreptate. Asta am să şi fac. Tu eşti nesăbuitul şi singurul care a stricat totul între voi, aşa că rezolvă treaba înainte să-ţi scape de tot printre degete!

Arman are dreptate, chiar dacă ştiu că nu mă va ierta prea curând, n-am de gând să renunţ prea uşor. Mă îndrept spre intrarea în casă, dar mă opresc în prag şi mă adresez celorlalţi:

— Aveţi de gând să rămâneţi aici şi să vă prăjiţi ca momâile la soare sau veniţi să mă ajutaţi s-o caut? îi întreb, aşteptând reacţiile lor.

— În sfârşit ţi-a venit mintea la cap! urlă Andy la mine şi-l observ, ridicându-se şi îndreptându-se spre mine.

***

Ziua a trecut mai repede decât aş fi crezut că va trece, însă orice aş face nu dau de ea, nu de alta, dar telefonul Christinei de atunci e tot închis. Îmi vine să mă urc în maşină şi s-o caut până şi în gaură de şarpe dacă trebuie.

Doar că ei nu-i plac şerpii, aşa că asta e exclus din start. Oftez prelung. Sunt la sediu şi-mi las capul pe speteaza canapelei, aţintind cu privirea tavanul încăperii. După discuţia cu Dom, am hotărât să-mi iau echipa şi s-o caut peste tot, dar uite că soarta n-are de gând să ţină cu mine. Orice am încercat nu reuşesc să dau de ea.

— Alex, ce mama naibii tot faci pe acolo? urlu la el, enervat la culme că nu-mi mai oferă nicio pistă.

— Ia mai taci şi lasă-mă dracului să-mi fac treaba! se răsteşte la mine, enervat. Dacă tăceai dracului aseară, nu mai ajungeai în situaţia asta! N-am ştiut că ai trei ani, încât să te laşi dus de nas de o tâmpită care umblă doar după banii tăi.

— Vrei să-ţi faci treaba şi să nu mai bombăni atâta? urlu din nou la el şi simt că-mi bubuie capul de nervi, dacă mai continuă.

— Mai degrabă aş fi preferat să mi-o trag cu Happy într-un tufiş, decât să te ajut pe tine, gorilă ambulantă! Sincer, nici nu meriţi s-o vezi! continuă să urle la mine şi-o observ pe Happy surprinsă de ceea ce a spus Alex mai devreme. Cu toată supărarea, îmi cam vine să râd văzând reacţia ei.

Mă ridic de pe canapea şi mă îndrept acum spre sala tehnică. Îmi venea să-i dau una după ceafă, dar nu mai apuc, căci deodată glasul lui răsună în tot sediul.

— Am găsit-o! urlă ca nebunul. Acum pot să mă duc liniştit să-mi fac de cap cu iubita mea, aşa că descurcă-te! Ne vedem la cursele de la periferie, mai adaugă, apoi o ia pe Happy cu el. Trânteşte uşa în urma lor şi duşi au fost, lăsându-mă de unul singur.

Mă aşez pe scaun şi mă holbez ca un nebun la monitorul din faţa mea preţ de câteva secunde. Secunde care-mi fac inima să bată nebuneşte. Punctul roşu care pâlpâie în continuu pe hartă, îmi confirmă că telefonul Christinei e activ acum, arătându-mi în acelaşi timp şi strada pe care locuieşte: 29th Hawthorne Boulevard. Cine naiba are reşedinţa acolo? Dacă stau bine să mă gândesc la o stradă distanţă locuieşte Dominic, pe Liberty Street, într-un complex de apartamente. Trec repede în telefon adresa micuţei mele şi ies din sediu îndreptându-mă spre maşină, cu direcţia 29th Hawthorne Boulevard. Încă încerc să-mi dau seama cine naiba locuieşte pe strada aceea, dar n-am nicio idee. Apăs

ambreiajul, schimb viteza şi accelerez mai mult, gonind ca un nebun pe străzile New York-ului în căutarea micuţei mele.

Am făcut-o lată de data asta şi nu mă aştept ca ea să mă ierte prea curând şi prea uşor, nu după cât am jignit-o şi am umilit-o aseară. M-am drogat ca un prost şi m-am dus aşa la ea în dormitor cu gândul s-o fac a mea. Acum mă mustră conştiinţa pentru ce-am făcut. Fac stânga la prima intersecţie, apoi virez la dreapta şi-o iau pe Temple Lane în sus, cu direcţia 29th Hawthorne Boulevard. În mai puţin de treizeci de minute ajung la destinaţie, nu de alta, dar acul kilometrajului a trecut de mult peste o sută de kilometri la oră, şi încep să caut casa cu numărul 2245 a familiei Wesley, mergând lent cu maşina pe alee.

De ce naiba mi se pare cunoscut numele ăsta de familie? Unde l-am mai auzit? Opresc brusc în dreptul unei case cu un etaj. Privesc atent la persoanele care se află înăuntru, reuşind s-o disting destul de bine pe mama Christinei, dar şi pe bărbatul de lângă ea, care ţine în braţe un bebeluş de aproape un an. Realizez pe moment că micuţa mea s-a mutat înapoi la mama ei. De aceea mi se păruse cunoscut numele de familie. E numele viitorului soţ al mamei sale, cel care a fost la spital. Mai arunc o privire înăuntru şi pe Christina tot nu o văd, însă becul care se aprinde brusc la etaj îmi captează total atenţia şi-mi întorc privirea spre geamul ce se deschide larg. *Te-am găsit, micuţo...* spun în sinea mea şi zâmbesc. Stau şi-o privesc îndelung cum se aşază lângă geam. Îşi strânge genunchii la piept şi-şi sprijină capul de perete, privind în gol. Îmi vine să ies din maşină şi să mă caţăr efectiv până sus, la geamul ei, întocmai cum a făcut Romeo pentru Julieta lui. Cu siguranţă nu e o idee prea bună, căci m-aş alege cu o bătaie zdravănă, dacă aş face asta. În schimb îmi scot telefonul din buzunarul blugilor şi trec pe cealaltă cartelă, pentru a-i scrie un mesaj. Vreau doar să ştiu că e bine, apoi mă mai gândesc ce pot să fac. Inspir adânc şi încep să tastez mesajul.

„Credeai că te poți ascunde, micuța mea? Nu știi că te pot găsi oriunde-ai fi, oriunde-ai merge, în orice te-ai transforma și tot nu ți-aș da pace? Voi fi umbra ta, cel ce te veghează din întuneric, asigurându-se că ești bine, că trăiești, că respiri, că vei fi fericită, orice-ar fi.

C.”

După ce termin de scris mesajul, apăs pe trimitere și aștept. Las telefonul pe scaunul pasagerului și-mi îndrept privirea spre făptura care acum își șterge obrajii, probabil de lacrimi. Urăsc s-o văd plângând, iar eu, ca un prost ce sunt, taman asta am făcut, am făcut-o să plângă. Mi-am înfipt pumnalul în inima ei, răsucindu-l pe toate părțile și i-am adâncit în suflet și mai mult rana pe care deja o avea. Se ridică de la geam, intră în cameră, apoi revine la geam și se așază unde-a stat și acum câteva secunde. Își șterge din nou ochii de lacrimile care nu încetează să-i curgă pe obraji, în timp ce încă e cu ochii în telefon. Într-un final se oprește. Nu știu exact ce face, dar odată ce pe chipul ei apar acele rame negre, puțin groase, realizez că poartă din nou ochelarii de vedere. Zâmbesc, amintindu-mi de felul în care mă privea peste ei, parcă dojenindu-mă, și să fiu al dracului dacă nu-mi plăcea asta. Cine nu vede frumusețea unei fete, chiar dacă aceasta poartă ochelari de vedere, înseamnă că e orb, iar grădina Domnului e cam plină de tot felul de proști. După niciun minut, telefonul meu începe să sune, anunțându-mă că tocmai am primit un mesaj. Inspir adânc, îl deblochez repede și-mi arunc privirea peste cuvintele scrise.

„N-am vrut să mă ascund, ci să dispar, dar uite că nimic nu se întâmplă cum ai vrea. Aș vrea să fug, să fiu oriunde altundeva, dar uite că ceva mă ține aici pe loc și nu mă pot mișca. Aș vrea să mă transform în ceva rece și fără suflet, fără sentimente, fără emoții, fără să mai simt ceva, dar uite că toate astea nu se vor duce, nici de-ai pocni din degete. Degeaba vrei să fii umbra mea, că tot ce vei veghea e numai scrum și pulbere.”

Cuvintele ei sunt pline de durere şi doar eu sunt cauza lor. Oricât de mult şi-ar dori să nu mai fie aici, să nu mai simtă nimic, se pare că nu poate face asta. Eu i-am adâncit şi mai mult durerea pe care o avea de mult în suflet. Fir-ar să fie! Poate e mai bine ca ea să nu intre în lumea mea şi eu să nu intru în lumea ei, deşi e cam târziu acum pentru o concluzie ca asta. Cele două lumi s-au contopit deja, poate mai mult decât aş fi sperat, aşa că nu pot să renunţ. Deschid portiera şi mă îndrept spre intrarea principală a casei, cu paşi nesiguri şi cu inima bătându-mi puternic în piept. Nu m-am mai simţit atât de copleşit de sentimente niciodată. Bat de câteva ori în uşa din lemn masiv, aşteptând să-mi deschidă cineva. În faţa mea apare mama micuţei mele cu un bebeluş în braţe.

— Ce cauţi aici? mă întreabă revoltată, acum că mi-a întâlnit privirea.

Oftez.

— Unde-i Christina? o întreb fără să-i mai răspund la întrebare. Trebuie să vorbesc cu ea, mai spun, şi dau să intru, dar nu mă lasă.

— Ea nu vrea să vorbească cu tine, aşa că te rog pleacă şi las-o în pace! îmi spune hotărâtă Maryse.

— Ştiu că e aici, am văzut-o, scrâşnesc din dinţi.

— Păi, vei rămâne cu văzutul şi atât. Pleacă până nu chem poliţia! mă ameninţă ea, în timp ce încearcă să liniştească copilul pe care îl ţine în braţe.

E copilul ei? De când are Christina un frate sau o soră? încep să mă întreb în sinea mea, dar nu reuşesc să găsesc un răspuns plauzibil la nimic, mai ales că în capul meu e acum doar Christina.

— Maryse, s-a întâmplat ceva? glasul bărbatului pe care l-am văzut acum câteva minute se aude apropiindu-se de noi. Cum mă vede, se încruntă. Ce e cu tine aici? mă întreabă pe un ton calm, dar, înainte să-i pot răspunde, se întoarce către Maryse şi spune. Du-l pe Kian la culcare, rezolv eu aici.

Maryse încuviinţează scurt din cap, apoi se retrage şi rămân doar cu bărbatul din faţa mea. De ce naiba nu-mi aduc aminte cum îl cheamă?

— Ascultă..., dau să spun ceva.

— Mă numesc John, în caz că nu-ţi mai aminteşti, îmi spune întrerupându-mă şi-mi face semn să mă aşez pe bancheta de pe verandă.

Inspir adânc şi fac întocmai, iar John se aşază lângă mine, după ce închide uşa de la intrare. Oftează prelung, masându-şi tâmplele.

— Azi-dimineaţă ne-am trezit cu Christina aici, îmi mărturiseşte. Avea ochii roşii, ca şi cum nu prea a dormit. De îndată ce ne-a văzut a izbucnit în plâns. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, pentru că nu a vrut să ne spună, dar ceva a rănit-o şi cred că are legătură cu tine, îmi spune totul pe nerăsuflate, făcându-mă să mă simt şi mai vinovat. Vrei să-mi spui tu ce s-a întâmplat? mă îndeamnă.

Mă aşez mai bine pe banchetă, îmi proptesc coatele pe genunchi, privind în gol şi oftez.

— Aseară am spus ceva ce nu trebuia şi asta s-a întâmplat de faţă cu toată lumea, la o petrecere, îi mărturisesc şi-l aud pe John oftând. Nu mă aştept ca ea să mă ierte, sunt sigur că nu o va face prea curând. Vreau doar să vorbesc cu ea, să-i spun că-mi pare rău, adaug, simţind mâna lui John pe umărul meu.

— Poate-ar fi mai bine s-o laşi să se liniştească câteva zile, apoi să vorbeşti cu ea, îmi sugerează el.

— Poate ai dreptate, mă resemnez pe moment şi mă ridic în picioare. Mulţumesc, John, spun şi-i întind mâna.

— Pari un bărbat puternic, aşa că cu siguranţă vei ştii ce să faci, dar învaţă să asculţi şi abia apoi judecă! îmi explică el. Realizez eu că tocmai asta n-am făcut. Noapte bună! îmi urează şi încuviinţez din cap.

Ar fi trebuit s-o ascult, încă de când a încercat să-mi spună ce s-a întâmplat, dar eu nici n-am vrut să aud. M-am dat bărbat, dar numai bărbat n-am dovedit că sunt. Înaintez

spre maşină, însă mă opresc pentru un minut în loc înainte de a urca şi-mi aţintesc privirea spre camera ei. Îi întâlnesc privirea. Felul în care-şi trece limba peste buze, umezindu-le, în timp ce mă priveşte, mă stârneşte într-atât, încât îmi vine atunci pe loc să urc, s-o strâng în braţe şi să nu-i mai dau drumul. Dorinţa mea se risipeşte, când îmi amintesc că încă e supărată pe mine, acum că m-a părăsit şi a plecat din viaţa mea. Neputincios şi resemnat pe moment, oftez prelung şi-mi frec faţa cu palmele. Urc în maşină, pornesc motorul şi plec în trombă de pe loc. Pe tot parcursul drumul îmi revine în minte cearta de aseară, cu imaginea Christinei urlându-mi în faţă: *„Te urăsc!”*.

Strâng şi mai tare volanul în mâini, în timp ce maşina practic *„zboară”* pe străzile oraşului, îndreptându-mă acum spre periferie, cu peste două sute de kilometri la oră. În momentul acesta am nevoie de o doză bună de adrenalină, de orice doar să nu mă mai gândesc la ea şi s-o las să-şi revină. Cursele care încep în mai puţin de jumătate de oră sunt cea mai bună soluţie.

Apăs puternic pe acceleraţie şi gonesc în trombă, făcând slalom printre maşini, fără să-mi pese că m-ar putea opri poliţia. Cu siguranţă m-aş lua cu ei la bătaie, sfârşind în arest pentru o noapte. Poate nici nu mi-ar strica o mică sancţiune disciplinară, având în vedere că-mi vine să-ntorc maşina şi s-o iau înapoi spre Christina.

Dar n-am s-o fac, oricât de mult mă mănâncă în talpă să apăs pe frână şi să fac cale-ntoarsă. Trebuie s-o las să se liniştească, aşa cum şi John mi-a sugerat asta. Încetinesc treptat, acum că ajung la periferia oraşului şi virez la dreapta, prin mulţimea adunată pentru cursa din seara aceasta. Ajung în dreptul maşinii lui Mario, opresc şi cobor. Mă apropii de gaşcă, dar n-apuc să scot niciun cuvânt că altcineva mi-o ia înainte.

— Măi, să fie... E chiar regele în persoană, Augustin Christian Ozera! Glasul lui Ashton îmi zgârie timpanele ori de câte ori îl aud.

Mă întorc spre el și-l privesc încruntat, în timp ce-mi încrucișez brațele la piept și mă sprijin cu fundul de caroseria mașinii.

Ashton Mason Harys este fiul lui Michael Harys, liderul Frăției Tigrului din Los Angeles și implicit nepotul lui Dominic Evans, liderul Frăției Tigrului din New York. Șeful meu! Nu știu exact ce caută aici. Chiar nu mi-l doresc aici, în clipa asta, mai ales după câte mi-a făcut. Când am aflat că Eva mă înșeală, am fost destul de surprins să aflu că bărbatul cu care întreține relații intime e chiar Ashton, vărul lui Mario. De-atunci, toată prietenia noastră s-a dus pe apa sâmbetei.

— Umblă vestea că ți-ai tras o regină nouă și mare mi-a fost surprinderea să aflu că nu e Olivia. Din câte-am auzit e frumușică foc, dar mult prea simplă pentru gusturile tale, Augustine! îmi spune Ash amuzat. Simt că dacă nu-i tace gura aia spurcată, am să-l pocnesc, fără ezit.

N-am de gând să-i fac cunoștință cu micuța mea, așa cum i-am făcut cunoștință cu Eva. Aș ajunge să regret asta, de îndată ce între ei s-ar aprinde ceva, întocmai cum s-a întâmplat și cu Eva. La început n-am băgat de seamă că, ori de câte ori o aduceam pe Eva aici la curse și mă mândream cu a mea regină, era și el prezent, ținându-se scai de noi.

— Termină, Ash! încerc să-l opresc.

— Haide, nu-mi spune că nu vrei să ne-o arăți și nouă de frică c-am să ți-o fur? continuă el să-mi învârtă cuțitul în rană, destul de amuzat. Nu știu cât mă mai pot abține să nu-l pocnesc.

— Nu-l băga în seamă! Vrea doar să te scoată din minți, încearcă Lorena să mă calmeze, deși cam greu să facă asta. Clocotesc de nervi.

Și-o cam caută cu lumânarea, mai ales că nu și-a ales momentul potrivit să mă scoată din pepeni. Închid ochii, preț de câteva secunde, în timp ce-mi masez tâmplele, încercând cumva să mă calmez. Dac-ar fi fost Christina aici cu mine, Ashton n-ar fi ezitat să se dea la ea. Probabil nici micuța mea nu s-ar fi lăsat mai prejos și l-ar fi pocnit destul

de bine. Zâmbesc ca un tâmpit, acum că-mi amintesc ce-a păţit Mario pentru că s-a dat la ea. Ar fi o războinică bună, plecând la luptă şi numai cu o tigaie în mână, doborându-i inconştienţi pe toţi.

— Ce e aşa amuzant? mă întreabă Ash, văzându-mi expresia feţei.

— Dacă ai impresia c-am să-ţi fac vreodată cunoştinţă cu regina mea, te înşeli amarnic, Ashton! râd sarcastic. Îmi vine să-i mut moaca într-o parte, dar mă abţin în continuare.

— Of, of! Augustine! Augustine! Hai, nu mai fi atât de speriat de bombe şi fă-ne şi nouă cunoştinţă cu ea, doar nu vrei s-o ţii închisă în maşină pentru tot restul serii, nu? mă întreabă afişând un zâmbet fals şi crezând că-mi ţin iubita închisă în maşină. Stai liniştit, n-am să muşc prea tare din ea! mă aţâţă el. În cele din urmă, toate îşi dau seama că am ce le trebuie, ca să le ofer paradisul de care au nevoie, aşa cum i-am oferit şi Evei, mă aţâţă el şi mai mult şi simt că nu mai am stare. Izbucnesc, în cele din urmă.

— Ar trebui să-ţi colorez serios mutra pentru tot ce mi-ai făcut! urlu la el cât mă ţin plămânii, captând atenţia tuturor celor din jur. Te-am crezut prietenul meu, dar m-ai trădat, m-aţi trădat amândoi, din momentul în care v-am prins în seara aceea călare unul peste celălalt. V-o trăgeaţi mai ceva ca nişte câini în călduri! urlu în continuare la el.

— Şi tu crezi că eu am fost de vină pentru tot ce s-a întâmplat? urlă şi el la mine. Am vrut să-ţi arăt ce fel de femeie ai lângă tine, idiotule! O femeie uşoară, care-ar fi făcut orice ca s-obţină statut, bani şi putere, însă tu şi acum crezi că te-am trădat, când singura care te-a trădat a fost însăşi Eva. N-am forţat-o eu să vină la mine, a venit ea de bună voie şi nesilită de nimeni. Înţeleg de ce zile întregi n-a mai prezentat interes pentru tine. N-ai ştiut să-ţi satisfaci femeia aşa cum trebuie, aşa că a căutat plăcere în altă parte.

Până aici!

Îmi strâng pumnii şi-i trăsnesc un croşeu de dreapta direct în faţă, dezechilibrându-l, dar mă ia prin surprindere, de îndată ce pumnul lui ia contact cu faţa mea, lovindu-mă

destul de bine. Scutur uşor din cap să-mi revin şi de data asta nu mai scapă. Îi mai dau un croşeu de dreapta, fără nicio avertizare şi-l trântesc la podea. O caută de mult timp cu lumânarea, iar acum m-a scos serios din minţi. N-am de gând să-l mai menajez. Mi-a ajuns!

— Pare că cineva şi-a ieşit din minţi, constată Ash, râzând. Îşi duce o mână la faţă şi-şi şterge sângele cu dosul palmei. Adevărul doare, nu-i aşa? Te-a dus de nas cum a vrut, iar tu ai ştiut asta, dar n-ai făcut nimic. Păcat! Bine că i-a venit cuiva mintea la cap şi i-a făcut un bine, luându-i zilele. Cu vorbele astea mă scoate şi mai rău din minţi.

Dau să mă năpustesc din nou asupra lui, dar mă simt luat pe sus de Arman, Andy şi Mario şi dus cât mai departe de Ash, nu de alta, dar l-aş fi omorât în bătaie.

— Ce mama naibii e cu tine? se răsteşte Andy la mine, ţinându-mă pe loc ajutat de Arman.

— Lasă-mă dracului în pace, Andy! Cretinul şi-o caută cu lumânarea de foarte mult timp, continui să spun, scrâşnind din dinţi. M-au trădat.

— Şi reacţionezi aşa pentru că te-au trădat sau pentru că ţi-e frică să n-o pierzi pe Christina în favoarea lui? mă întreabă Arman destul de serios, captându-mi atenţia. Nu mă face să-ţi pocnesc una chiar acum ca să-ţi revii! mă ameninţă el.

— Ce ştii tu? i-o întorc, ştergându-mi încă o dată sângele de pe faţă şi dau să mă duc din nou spre Ash, dar sunt oprit iar.

— Mai bine decât ştii tu! Am trecut deja prin aşa ceva şi crede-mă că ştiu cât de neplăcut şi frustrant e, dar dacă o iubeşti atunci fii bărbat în toată firea şi ţine-o lângă tine! mă pune la punct Arman, aşa cum n-a mai făcut-o vreodată.

Mă smucesc din strânsoarea lor şi urc în maşină, ca mai apoi să plec în trombă, îndreptându-mă... Nu contează unde, doar să plec dracului de aici. Mi s-a dus cheful de tot şi toate. Cutreier străzile în lung şi-n lat şi opresc într-un final pe aleea din faţa casei în care locuieşte Christina. Toate luminile sunt stinse acum. Inspir adânc şi-mi şterg sângele

care nu încetează să-mi curgă din arcadă, apoi oftez. Cobor din maşină şi-o blochez. Îmi ridic privirea spre geamul de la camera ei şi constat că e larg deschis, de parcă m-ar chema să urc la ea. Fac întocmai şi mă îndrept spre partea stângă a casei. Ştiu că e un gărduleţ acolo, prins de peretele acesteia – l-am văzut când am plecat şi dădeam să mă întorc.

Pentru nicio altă fată n-am făcut asta, dar pentru ea simt că aş face orice. Arunc o privire în jurul meu, să nu mă vadă nimeni şi în cele din urmă mă apuc cu mâinile de gărduleţul prins de faţada casei. Încep să mă caţăr, scândură cu scândură, până ajung sus şi păşesc cu grijă pe acoperiş, până în dreptul geamului care dă în camera Christinei.

Intru cu grijă, fără să fac prea mult zgomot, mă apropii de patul în care doarme şi-o privesc. E atât de frumoasă când doarme! Îi observ respiraţia accelerată şi somnul agitat de pe-o parte pe alta, de parcă nu şi-ar găsi locul în aşternuturi. Realizez că tocmai are un coşmar. Scap repede de adidaşii din picioare şi mă fac comod lângă ea în pat, trăgând-o în braţele mele, doar ca s-o calmez şi să poată dormi liniştită.

O simt tresărind puternic, în timp ce mâinile sale micuţe se agaţă de tricoul meu, ca apoi să-i aud suspinele, plângând. Aş vrea ca trupul ei să tremure de plăcere, nu de teamă sau de durere. Aş vrea ca ochii ei să strălucească, nu să plângă, ascunzându-le frumuseţea. O strâng şi mai tare în braţe, trecându-mi palma de sus în jos pe spatele ei, doar ca s-o calmez.

— Linişteşte-te, micuţa mea! A fost doar un coşmar, îi şoptesc în ureche şi-i sărut creştetul, ca apoi s-o observ că-şi ridică privirea spre mine.

Felul în care mă priveşte îmi străfulgeră sufletul şi-mi vine s-o sărut, dar nu mai apuc. Se eliberează din braţele mele speriată şi se dă jos din pat, privindu-mă cu ochi mari, speriaţi, întrebându-se cum naiba am intrat aici.

— Ce cauţi aici? Cum ai intrat? se bâlbâie, în timp ce mă dau jos din pat şi mă îndrept spre ea. Rămâi unde eşti! îmi ordonă, dar n-o iau în seamă.

Cu cât înaintez spre ea, cu atât ea se dă mai în spate, ca în cele din urmă să-i prind trupul între corpul meu şi peretele dur din spatele ei, fără să mai poată fugi de mine. Îi iau faţa între palmele mele făcute căuş şi încerc să-i sărut buzele, dar ea îmi întoarce obrazul şi-atât.

— Te rog frumos să pleci! îmi cere, reuşind să se elibereze din strânsoarea mea, dar o apuc de mână şi-o trag înapoi în braţele mele.

— Poţi să urli la mine, să mă loveşti, să faci ce vrei din mine, să mă faci în toate felurile, că o merit, dar nu-mi cere să plec, că n-am s-o fac. Îmi pare rău, micuţa mea! Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, trebuia să-ţi fi dat şansa de a te apăra, dar n-am făcut-o şi te-am rănit în cel mai crud mod, jignindu-te şi umilindu-te, îi spun cu părere de rău în glas, privind-o direct în ochi.

— Nu crezi că e prea târziu pentru păreri de rău, Augustin? mă întreabă cu glasul aproape stins. Am încercat de atâtea ori să te înţeleg şi să te ascult. Ţi-am oferit prietenia mea, umărul pe care să poţi veni să plângi atunci când simţi că-ţi fuge pământul de sub picioare şi nu ţi-am cerut nimic în schimb. Simt vorbele ei ca nişte palmele pe care le merit.

— Însă eu m-am agăţat ca o nesăbuită de o afecţiune şi o iubire pe care o credeam vie. Asta m-ai făcut să cred, până ieri seară când mi-am dat seama că m-am înşelat amarnic. Am înțeles că iubirea ta e falsă, că e doar o iluzie ce mă îmbăta, ce mă făcea să uit prin câte-am trecut şi să sper că pot aparţine şi eu cuiva, îmi spune privindu-mă direct în ochi. Simt în cuvintele ei durerea pe care eu și numai eu i-am sădito în suflet.

Nici nu ştiu ce-aş putea să-i mai spun, pentru că orice i-aş spune, nimic nu va fi de îndeajuns să-i vindece rana pe care o are acum. Încerc să mă apropii din nou de Christina, dar îmi face semn să mă opresc. Îşi închide ochii preţ de câteva secunde şi inspiră adânc.

— Te rog, pleacă! îmi cere din nou şi fac un pas spre ea, arătându-i că nu vreau. Augustin, nu pot, nu acum. Vreau doar să mă liniştesc şi să-mi limpezesc gândurile. Vreau să-mi văd de şcoală şi de muncă.

— Ce-ar trebui să fac să te răzgândeşti şi să-mi oferi o şansă? o întreb, simţind că mi se sfâşie inima.

— Încrederea se câştigă, nu se oferă, Augustin! îmi spune şi-mi îndrept privirea spre podea, oftând.

Ştiu ce vrea să-mi transmită cu asta. Tocmai i-am călcat încrederea în picioare, fără să-mi pese de consecinţe, aşa că sunt mai hotărât ca niciodată să îndrept lucrurile între noi.

— Atunci voi face orice numai să ştiu că-ţi recâştig încrederea, micuţo!

— Nu mă mai întorc. Ar însemna să cedez prea uşor, iar eu nu mai am încredere în tine, Augustin! îmi mărturiseşte sincer.

Cuvintele sunt de prisos în momentul de faţă şi clar am dat-o cu bâta-n baltă rău de tot. Fac un pas spre ea, dar mă opreşte din nou.

— Nu face asta, mă roagă ea. Nu vreau să mă săruţi sau să mă atingi, crezând că aşa mă vei face să mă răzgândesc, pentru că n-am să mă răzgândesc.

Privesc în ochii ei şi-i observ licărind în semiîntunericul din cameră. Nicio altă fată n-a reuşit să mă pună la punct până la ea şi niciuna n-a reuşit să-mi facă inima să bată cu atâta putere în piept.

— Te rog, pleacă! îmi cere pentru a nu ştiu câta oară. Însă, eu nu pot să plec fără să-i mai gust din nou buzele.

Fac un pas spre ea şi încă unul, apoi încă unul şi mă simt din nou oprit în loc, cu palma ei pe pieptul meu. Ne privim reciproc, în timp ce-mi aşez palma peste mâna ei. O văd înghiţind în sec. Dă din cap negativ şi încearcă să-şi elibereze mâna din strânsoarea mea, dar nu o las. O strâng mai tare şi împins de un impuls nebun, o trag mai aproape de mine şi-mi înfig degetele în părului ei, reuşind astfel

să-i fur un sărut micuței mele. O simt împotrivindu-se, așa că în următoarele secunde mă trezesc plesnit cu o forță pe care nu credeam că o are și îndată reușește să se elibereze. Scrâșnesc din dinți și tot nu mă las. O prind de mână, chiar în momentul în care dă să se îndepărteze și-mi lipesc din nou buzele de ale ei, dar nici de data aceasta nu vrea să-mi răspundă la sărut. Fir-ar să fie! Mă trezesc cu o altă palmă peste celălalt obraz. Îi aud respirația agitată.

— Ieși! urlă la mine, ridicând vocea. Ieși naibii afară! urlă din nou la mine, în timp ce lacrimile încep să-i curgă pe chip.

La dracu! Iar am dat-o în bară și-am făcut-o să plângă. Îmi încalț adidașii, de preferat înainte să-i trezească cu urletele ei pe John și pe Maryse și mă îndrept spre geam. Mă opresc în loc înainte să ies, pe unde am și intrat, și-mi întorc privirea spre Christina.

— Îmi pare rău, micuța mea, dar n-am de gând să renunț la tine... îi mărturisesc și-mi așez palmele pe pervazul geamului.

Sar – la propriu – de la etaj, chiar în momentul în care ușa camerei se deschide în larg. Probabil s-a trezit John, așa că mai bine îmi iau tălpășița înainte să mă trezesc cu vreun glonț proiectat în direcția mea. Tații de fete sunt foarte protectori. Și chiar dacă John nu e tatăl biologic al Christinei, cred că e în stare să mă facă să încasez câteva gloanțe. Ține la ea, mi-am dat seama după felul în care mi-a vorbit în seara aceasta, chiar dacă nu o cunoaște atât de bine pe cât cred că și-ar dori. Deblochez mașina, îmi las capul sprijinit de speteaza scaunului și oftez prelung, ațintind tavanul. *La dracu'! Să te ia naiba, prostule!* lovesc cu putere volanul, de parcă ar avea vreo vină și îmi îndrept privirea spre geamul de la etaj. John privește spre mașina mea, apoi intră înăuntru și închide geamul de la camera Christinei.

Trebuie să-i câștig cumva încrederea, dar nu știu cum aș putea să fac asta. Nu mă descurc deloc în asemenea situație, mă simt neputincios. Am fost obișnuit de-a lungul vieții să obțin tot ce vreau.

***

Clipesc des şi încerc să-mi deschid ochii, dar mă orbesc razele soarelui proiectate pe chipul meu. Îmi frec faţa cu palmele şi mă aşez mai bine în scaun. Se pare că am adormit în maşină, însă nici nu ştiu când s-a întâmplat lucrul acesta. Un ciocănit scurt se aude deodată în geamul din partea pasagerului din dreapta şi înghit în sec, de îndată ce îl observ pe John aici. Ţine între degete două căni aburinde. Mă aplec şi-i deschid portiera ca să poată urca în maşină.

— Bună dimineaţa! îmi urează şi-mi întinde una dintre căni.

Îl privesc sceptic. Totuşi nu refuz gestul lui, aşa că duc cana spre buze şi sorb din lichidul maroniu, lăsându-l să alunece uşor pe gât în jos, ca să mă încălzesc după noaptea rece petrecută în maşină.

— Neaţa!

— N-am de gând să-ţi ţin o morală, despre faptul că nu e politicos să intri în dormitorul unei fete, mai ales în miez de noapte, îmi spune calm John, în timp ce sorb din nou din cafeaua pe care mi-a adus-o. Voi apela la faptul că eşti cu câţiva ani mai învârstă decât Christina şi mă aştept să gândeşti mai matur. Ascultându-l pe John mă simt pus la punct de un tată care-şi protejează fiica.

— Am crezut că pot rezolva ceva, ca un idiot. Însă, ea nu mai are încredere în mine. Acum mă simt frustrat de impulsul de azi-noapte şi-mi dau seama că n-am făcut bine deloc. Am înrăutăţit situaţia şi mai mult.

— Poate-ar fi mai bine s-o laşi câteva zile să se liniştească, îmi sugerează John întocmai ca şi ieri. Ascultă de un bătrân trecut prin viaţă! Cu forţa nu vei rezolva niciodată nimic.

Îl ascult cu atenţie pe John şi realizez pe moment cât de mult îmi lipseşte tata. El ar fi trebuit să-mi de-a sfaturi şi să mă pună la punct la nevoie. Din nefericire, el nu mai e, iar eu nu mai am cincisprezece sau şaisprezece ani. Chiar şi Dominic a încercat de atâtea ori să se comporte cu mine ca un tată, la fel ca şi cu fiul său, dar n-am vrut să ascult, crezând că eu le ştiu mai bine pe toate.

„— Încrederea se câştigă, nu se oferă, Augustin!”

Cuvintele Christinei îmi revin din nou în minte şi sorb în continuare cafeaua din cană.

— Mi-a spus că-mi va oferi o şansă doar dacă-i câştig încrederea, îi răspund şi-mi întorc privirea spre John, în timp ce-şi soarbe şi el cafeaua, încuviinţând din cap.

— Gândeşte cu capul în asemenea situaţii şi vei găsi soluţia, dar nu uita să ai răbdare! Există o vorbă, Augustin! Cu răbdarea treci marea. Astfel, John îmi oferă binevoitor şi părinteşte câteva sfaturi, fără să i le cer, iar eu încuviinţez.

Sorb şi ultima picătură de cafea şi-i dau cana înapoi lui John, urându-i o zi bună, de îndată ce se dă jos din maşină. Privesc spre uşa principală, care tocmai se deschide şi în prag apare micuţa mea, întâmpinându-l pe John. Priveşte scurt spre mine, ia ziarul din prag şi intră înapoi în casă.

Fir-ar să fie! Telefonul îmi sună deodată pe bordul maşinii şi-mi distrage atenţia, scoţându-mă dintre gândurile ce mă năpădesc. De fapt, cred că sună de ceva timp. Puţin îmi pasă de asta acum, dar trebuie să răspund, căci persoana de la celălalt capăt al firului pare să insiste.

— *Pe unde mama dracului umbli, de nu răspunzi?* se răsteşte Dominic la mine.

— Pe unde am chef! mă răstesc şi eu la el, răspunzându-i.

— *Ai face bine ca în zece minute să fii la sediu!* urlă la mine în continuare şi-mi închide brusc telefonul în nas.

Înfuriat la culme plec în trombă de pe aleea din faţa casei în care locuieşte acum Christina. Nu ştiu ce naiba îi mai trebuie lui Dominic la ora asta, dar cred că are legătură cu nepotul său. L-am cam snopit în bătaie azi-noapte, cu toate că merita să-l lovesc şi mai rău.

Drumul pare destul de pustiu, aşa că în mai puţin de treizeci de minute ajung la sediu şi parchez în curtea acestuia. Ies din maşină şi mă îndrept spre intrarea principală, destul de agale, cu gândul la fata pe care am lăsat-o în urmă. Casa va fi destul de pustie fără ea. Acum că mă văd în sala mare a sediului, mă trezesc efectiv cu un pumn direct în faţă,

venind de nicăieri. *Ce naiba?* Scutur uşor din cap ca să-mi revin din ameţeală şi-mi aţintesc privirea spre agresor.

— Ash! constat cu voce tare, murmurând cu maxilarul încleştat. Trebuia să-mi dau seama c-ai să fugi repede ca o fetiţă speriată la Dominic şi-ai să te smiorcăi, continui să-i vorbesc printre dinţi, în timp ce încerc să opresc sângerarea.

Îmi las capul pe spate şi clipesc des, simţind durerea care îmi străfulgeră nervii din corp.

— De ce nu recunoşti că te doare adevărul? mă ataţă din nou, dar n-am de gând să-i mai dau satisfacţia de a mă lovi din nou.

Îmi dau ochii peste cap şi mă aşez pe canapea. Îmi proptesc capul de speteaza canapelei şi ţin un prosop în dreptul nasului, privindu-l pe Ashton cum se pregăteşte pentru încă o serie de pumni.

— Ash, termină! Nu mă pune în situaţia să te pocnesc şi eu din nou, pentru că de data asta nici Dominic, nici chiar Dumnezeu în persoană n-o să mă mai poată opri din a-ţi desfigura complet faţa, îl ameninţ fără menajamente.

— Cineva s-a trezit cu faţa la cearşaf în dimineaţa asta sau a uitat regina ta să-ţi facă un oral? amuzamentul din glasul lui Ash mă scoate complet din minţi şi, fără să mai stau pe gânduri, îmi întind piciorul, chiar în momentul în care acesta trece pe lângă mine şi-l fac să îmbrăţişeze podeaua, bombănind nemulţumit de atitudinea copilărească pe care brusc o adopt.

Îl privesc pe sub gene, adunându-se de jos, ca mai apoi să se năpustească asupra mea, dorindu-şi cu ardoare să-mi spargă nasul cu totul. *Nu aşa de repede, tărtăcuţă!* spun în sinea mea şi mă trag într-o parte, reuşind să mă feresc de croşeul lui de dreapta. Mă ridic dintr-o mişcare în picioare. Dintr-o altă mişcare reuşesc să-i prind mâna şi să i-o răsucesc la spate, ţinându-l nemişcat pe canapea.

— Dac-aţi terminat să vă comportaţi ca doi copii de grădiniţă, Augustin te aştept în biroul meu. Acum! glasul lui Dominic se face auzit ca un ecou în tot sediul.

Îi dau drumul lui Ash, zâmbindu-i forţat şi păşesc spre biroul lui Dom, cu prosopul încă la nas. Odată ajuns în dreptul uşii, îmi aşez mâna pe clanţă şi intru fără să mai bat, de parc-aş fi la mine acasă. Arunc o privire spre locul în care stă Dominic şi-l observ destul de gânditor, în timp ce răsfoieşte haotic câteva dosare de pe birou.

Ce naiba are? Trag scaunul, acum că sunt chiar lângă pupitrul lui, îl aţintesc cu privirea şi mă aşez. Îmi verific nasul să văd dacă mai e întreg şi realizez cu bucurie că e tot acolo. Trebuie să recunosc că Ash pocneşte foarte bine. Ştiu asta de la ultima noastră altercaţie de acum vreo doi ani.

— Tot n-ai învăţat să baţi la uşă, Ozera? glasul autoritar al lui Dom îmi dă de înţeles că e serios în ceea ce spune, în timp ce umblă prin faţa biroului.

— Lasă asta, pentru că ştii bine că n-am s-o fac, mă grăbesc să-i dau replica. Mai bine mi-ai spune de ce m-ai chemat sau de ce naiba te văd aşa de agitat, îl îndemn şi casc obosit.

Oftează prelung, de parcă s-ar pregăti să-mi dea o veste şoc, apoi se opreşte în loc şi mă aţinteşte cu o privire uşurată.

— Augustin, cred că mi-am găsit fiica după atâţia ani.

Şi, da! Vestea pe care tocmai mi-o oferă vine peste mine ca un şoc. Mi-a trecut brusc toată oboseala. Clipesc des şi-l privesc încruntat. N-a crezut niciodată că-şi va mai găsi fiica, pare că viaţa ne rezervă întotdeauna surprize.

— Eşti sigur de asta? îl întreb, în timp ce mă aşez mai bine în scaun şi-l aţintesc cu privirea. Nu de alta, dar ştii bine că mai toate fetele care au ajuns la tine au pretins că sunt fiicele tale, ca în final să se dovedească nişte impostoare, îi amintesc eu şi-l observ că încuviinţează din cap spusele mele, dându-mi dreptate.

— Înţeleg ce spui, însă de data aceasta sunt sută la sută sigur că ea e fiica mea, Augustin. Şi-o spun pentru simplul motiv că are exact acelaşi semn din naştere pe care îl avea şi fiica mea, mă lămureşte şi încerc să-mi dau seama despre ce fel de semn e vorba.

– Capitolul 15 –

Christina Hera
„Gata cu fata cea bună!”

Privesc fără prea mult interes, lecţia pe care doamna Lane ne-o explică de mai bine de jumătate de oră şi încerc să trec în caiet doar lucrurile esenţiale. Chimia nu e o materie care să mă de-a pe spate, dar cât de cât trebuie să trec şi la asta. Inspir adânc şi arunc o privire în ecranul telefonului. *E trei fără cinci minute*, constat şi oftez prelung. Numai chef de şcoală n-am avut toată ziua, dar trebuie cumva să rămân concentrată şi să las în urmă celelalte gânduri care-mi fac rău.

Au trecut trei zile de când Augustin a intrat ca un infractor în camera pe care o am la John acasă şi a încercat să mă facă să-l iert în felul lui specific.

Sincer? Aş fi făcut-o, pentru că m-am îndrăgostit ca o idioată de el, dar asta ar fi însemnat să-l iert mult prea uşor şi să trec cu vederea faptul că m-a jignit în ultimul hal sau că a încercat să profite de mine, fiind sub influenţa unor substanţe pe care eu una le detest. Cu toate astea, în seara aceea am simţit în glasul lui că-i pare rău, în adevăratul sens al cuvântului, însă la capitolul încredere, mai are de lucrat. Sunetul clopoţelului îmi alungă gândurile şi ne anunţă că orele s-au terminat, ceea ce nu poate face decât să mă bucure. Privesc spre stânga mea, la locul gol de lângă mine, iar absenţa Emmei mă face să mă simt goală pe dinăuntru. Faptul că şi-a prelungit vacanţa cu părinţii n-ar trebui să mă întristeze, doar că e pentru prima dată când suntem departe una de cealaltă.

E ca o soră pentru mine. Îmi îndes în ghiozdan ultimele caiete şi mă ridic în picioare, vrând să ies cât mai repede din şcoală. Patru ani mi-au fost de ajuns. Păşesc spre ieşirea din clasă, cu gândul la nemernicul care n-a mai dat niciun semn de viaţă. Şi... ca ziua să fie şi mai *„grozavă”,* Alana Wild

îmi taie calea. Chiar nu am chef acum de roşcata asta înfumurată. Fac un pas mai într-o parte şi încerc s-o ocolesc, dar nu mă lasă. Întotdeauna i-a plăcut nemernicei să se lege de viaţa mea în orice fel, în orice minut al zilei. Încerc din nou să trec de ea, însă în zadar, tot nu vrea să mă lase în pace.

O aţintesc cu privirea, fiind deja furioasă. Dacă nu are de gând să-şi mute fundul injectat cu grăsime mai încolo n-am să mai răspund pentru ce voi fi în stare să-i fac. Trage cu putere de ghiozdanul meu, chiar dacă opun rezistenţă. Îl deschide larg şi răstoarnă tot conţinutul acestuia pe jos.

— Ups! exclamă zâmbitoare, iar mie îmi vine să-i dau vreo două.

Scrâşnesc din dinţi şi înghit în sec. Încă mă abţin să nu fac vreo prostie. Nu sunt as în a mă bate, dar Alana şi-o caută grav cu lumânarea, de câţiva ani chiar. Clipesc des şi mă las în jos. Îmi strâng caietele şi mă ridic în picioare, apoi întind mâna după ghiozdanul pe care roşcata încă îl ţine între mâinile sale şi încerc să mi-l recuperez, dar nicio şansă.

— Mai întâi îmi pupi mâna, apoi vei primi şi zdreanţa asta de ghiozdan, îmi spune în batjocură.

Îmi arcuiesc o sprânceană, privind-o şocată de ceea ce-mi cere să fac. Inspir adânc, doar ca să-mi stăpânesc nervii, care deja mi-au cuprins întreg corpul. Niciodată n-am luat atitudine în ceea ce priveşte bullismul în şcoală, dar până aici mi-a fost. Gata cu fata cea bună!

— Nu, îi răspund scurt şi încerc să-mi recuperez din nou ghiozdanul din mâinile vrăjitoarei, dar tot nu vrea să-i dea drumul.

— Nu?! mă întreabă surprinsă, dându-şi ochii peste cap, de parcă ea e o regină în această şcoală, iar noi suntem supuşii ei. Cred că n-ai înţeles bine, sărăntoaco! Nu pleci de aici până nu-mi pupi mâna, altfel şterg cu tine pe jos! mă ameninţă ea în continuare.

Atitudinea ei de paraşută a şcolii îmi face stomacul să mi se-ntoarcă pe dos. S-a culcat cu mai bine de jumătate din liceul ăsta blestemat, inclusiv cu profesorul de sport,

care e un libidinos notoriu. Ne cerea mereu să ne îmbrăcăm cu pantaloni cât mai scurţi, în aşa fel să ne expunem fundul cât mai tare, pentru plăcerea lui. Uram orele de sport, de aceea în anul doi am preferat biblioteca în locul lor. Doar că, chiar şi aici puteai vedea *„minunăţii"* ale pământului. Fete şi băieţi se refugiau în adâncul bibliotecii, doar ca să-şi împartă fluidele, făcând sex.

— Şi-a dat cumva ochii peste cap? Alana se adresează celor două tipe care o urmează oriunde merge, exact ca două potăi dresate, apoi, revine cu privirea asupra mea. Încep să cred că înfumurata aceea bogătaşă ţi-a insuflat nişte atitudini care nu se prea potrivesc cu speţa joasă din care vii. Roşcata din faţa mea pare cam revoltată.

Emma a refuzat-o încă din primele zile în această şcoală să-i devină prietenă Alanei. Dar ce i-a pus capac roşcatei şi mai mult, a fost ziua în care Emma mi-a cerut mie să-i devină prietenă, apoi după acel incident în baia fetelor cu William, nu s-a mai despărţit de mine. Ştiu că nu i-a convenit înfumuratei, mai ales după felul în care mă privea pe holurile şcolii, gata să mă omoare oricând.

— Auzi, sărăntoaco! Nu-ţi permit să ai atitudinea asta faţă de mine, clar? ameninţările ei încep să mă lase rece. Îţi arăt eu ţie unde îţi este locul, tâmpito! se năpusteşte asupra mea şi mă trag puţin mai în spate, însă tot reuşeşte să-şi înfigă degetele în părul meu.

Las caietele să cadă din braţele mele pe podea şi încerc să-mi eliberez părul din mâinile afurisitei ăsteia de roşcată spălăcită. Aceasta strânge pumnul şi mai rău în jurul firelor de păr şi trage, făcându-mă să icnesc. La naiba!

— Aşa, Alana! Arată-i cine-i şefa! o încurajează una dintre căţelele ei.

— Îi arăt eu, sărăntoacei! Felul în care mă face Alana, mă înfurie şi mai rău.

Nu e vina mea că am o viaţă de rahat sau că m-am născut într-o familie defectă. Dacă cineva ne-ar fi spus înainte să ne naştem cum va fi viaţa noastră, cu siguranţă aş fi optat

pentru a nu mai veni pe lume. M-aş fi ascuns pe undeva prin fundul oricărui abis. Doar că aşa ceva nu există. Îmi strâng palma într-un pumn şi o lovesc pe unde apuc, doar ca să mă lase în pace. Urlă nervoasă pentru faptul că am îndrăznit să iau atitudine lovind-o şi mă ţintuieşte cu totul de peretele de lângă uşa de la intrare. Palmele ei devin tot mai brutale, însoțite și de câțiva pumni, pe măsură ce mi le serveşte peste faţă şi mă simt prinsă de mâini de către afurisitele care o însoţesc peste tot. Fir-ar să fie! Trebuie să scap cumva. Îmi ridic piciorul drept în aer şi o lovesc pe Alana direct în stomac, chiar în momentul în care se pregăteşte să-mi mai tragă o palmă, împingând-o cât mai departe de mine. Reuşesc cu chiu, cu vai să mă eliberez din strânsoarea celor două idioate, trântindu-le cât colo şi mă năpustesc asupra roşcatei, care zace acum pe jos. Mă urc deasupra ei, îi încalec corpul cu picioarele, apoi o iau şi eu la palme şi pumni.

— M-am săturat să fiu bătaia ta de joc! urlu la ea. Îţi place? mă refer la faptul că am inversat rolurile.

Alana continuă să dea din mâini şi din picioare, urlând ca o descreierată, încât în jurul nostru încep să se adune tot mai mulţi elevi. Încep să aclame, încurajând bătaia, punând şi pariu, care dintre noi două va ieşi mai şifonată. Ne trântim una pe alta la podea şi ne împărţim când palme, când pumni, până în momentul în care ne simţim brusc luate pe sus şi duse cât mai departe una de cealaltă.

— Christina, ce se întâmplă aici? glasul domnului Dillard, directorul şcolii, îmi captează atenţia şi mă opresc, respirând sacadat.

— Domnule director, această...

— Ţine-ţi gura, Wild!

Nu mă aşteptam ca domnul director să apară şi să ne despartă. Bates, fostul director al şcolii nici nu se sinchisea să aplaneze conflictele care aveau loc în fiecare zi pe holurile dintre clase sau pe cele din curtea liceului. Dar odată cu grozăvia lui William, s-a dus şi el la fund, de îndată ce

s-a descoperit că fura bani din donaţiile pe care le primea şcoala. La două zile după ce Bates a fost dat afară de la conducere, Dillard i-a ocupat locul şi a început să facă *„curăţenie”* pe aici, fără să-i pese de influenţele unor părinţi. El nu putea fi cumpărat, a spus asta clar şi răspicat la o adunare în curtea şcolii.

Dillard îşi mută privirea de la Alana la mine şi înghit în sec, de îndată ce începe să mă analizeze atent, făcând mutre, ca şi cum mi-ar da de înţeles că nu arăt prea bine. Îmi imaginez şi eu, mai ales după sângele pe care îl şterg de pe faţă. Arunc o privire peste umărul acestuia şi îmi aţintesc privirea spre Alana. Nici ea nu arată foarte bine, deşi încă cred că i-aş fi putut *„machia”* şi mai bine moaca.

— O să..., Alana îşi dă drumul la gură, dar nu-şi mai duce fraza până la capăt, fiind întreruptă de domnul director.

— În biroul meu, Wild! Acum! Dillard pare destul de nervos.

— Când va afla tata, o să regretaţi! N-o să mai doneze nimic la şcoala asta de doi bani, îl ameninţă Alana pe director fără niciun menajament.

— Puţin îmi pasă de ce va face tatăl tău! îi dă replica scurt Dillard, ca să-şi vadă lungul nasului. În biroul meu! Acum! Nu-ţi mai spun a doua oară.

Chipul roşcatei se înroşeşte mai ceva ca părul ei şi pot să jur că mai are doar un pic şi-i iese fum pe urechi. Îşi scuturǎ corpul într-un spasm de furie şi iese val-vârtej din clasă, cu tot cu căţelele care o însoţesc pretutindeni.

— Restul, acasă cu voi! directorul începe să-i împrăştie pe fiecare în parte, rămânând într-un final doar eu şi cu el.

Îmi simt corpul urlând de durere, mai ales că nu toate vânătăile mi-au trecut de când tata a încercat să-mi cam facă felul. Înghit cu noduri în gât şi oftez.

— Îmi pare rău, nu am..., încerc să-mi cer scuze pentru atitudinea mea, acum că nu mai e nimeni de faţă şi-mi las privirea în jos.

— Tu n-ai de ce să-ţi ceri scuze, Christina. Trebuia să iau atitudine mai demult, însă am fost prins cu problemele şcolii şi n-am mai văzut dincolo de ele, se scuză directorul Dillard. Vino cu mine la infirmerie!

— E în ordine, îl opresc. Mama mă aşteaptă deja afară şi..., îl mint, dorindu-mi să plec cât mai repede.

Dillard oftează profund, încuviinţând şi de îndată ce mă ajută să-mi strâng lucrurile, mă conduce până aproape de ieşire, promiţându-mi că Alana va suporta consecinţele. Refuz să depun vreo plângere împotriva ei, chiar dacă acesta îmi cere s-o fac, însă prefer să merg mai departe şi să nu stârnesc un scandal şi mai mare. Ştiu că mă înţelege şi nu vrea decât ca cei precum Alana să plătească pentru răutăţile pe care le fac în şcoală. Păşesc cu încredere spre poartă, trăgându-mi mai bine breteaua ghiozdanului pe umăr şi mă îndrept spre staţia de autobuz. Dacă ajung acasă, s-ar putea ca mama să-mi pună un milion de întrebări cu referire la ce-am păţit şi chiar nu am chef. Relaţia dintre mine şi ea încă scârţâie şi nu ştiu când va ajunge pe un făgaş normal.

Chiar dacă m-am mutat înapoi la ea, abia dacă am schimbat câteva vorbe. Doar *„Ți-e foame?”*, *„Nu ai nevoie de nimic?”* şi cam atât. Doar întrebări scurte şi răspunsuri la fel de scurte, în rest suntem ca două străine. Îmi amintesc de faptul că Dominic mi-a oferit o cheie de la apartamentul său, în caz că am nevoie de un loc în care să mă refugiez şi să-mi pun gândurile în ordine, aşa că mă hotărăsc să-i fac o vizită.

Ajunsă în staţie, urc în autobuzul cu numărul cinci sute şase, care apare exact la timp şi pornesc spre complexul de apartamente de pe strada Liberty. După ce-mi cumpăr bilet, mă fac comodă pe un scaun din spatele autobuzului, doar ca să nu atrag prea mult atenţia asupra mea şi-mi proptesc capul de geam. Privesc pierdută, apoi îmi aţintesc privirea în ecranul telefonului, de îndată ce îl deblochez şi oftez profund. *Nimic...* gândesc în sinea mea. *Oare să fi jucat teatru?* mă întreb din nou, chiar în momentul în care telefonul îmi vibrează. Îl deblochez şi observ mesajul pe care l-am primit.

„Îmi pare rău!”

Scrie scurt sub numele destinatarului. Mesajele cu cuvinte de părere de rău nu sunt punctul forte al lui Augustin. Mai degrabă te-ar trage cu forţa în braţele lui şi nu ţi-ar mai da drumul, chiar dacă îl plesneşti de zeci de mii de ori, decât să-ţi scrie. Ţi-ar gusta buzele până ai spune de bună voie *„Te iert”*. Cu zâmbetul încă pe buze blochez telefonul, fără să-i răspund şi privesc pe geam la peisajul de afară. Telefonul îmi vibrează din nou, anunţând încă un mesaj. Îl deschid şi aproape că-mi vine să râd, însă nu ca o glumă proastă sau de parcă mi-aş bate joc de viaţa lui, ci îi admir pur şi simplu încercările de a-mi scrie mesaje.

„Bine! Am fost un bou. Am dat-o în bară şi...”

Mesajul lui se opreşte brusc, deşi am sentimentul că vor mai veni şi altele. Blochez telefonul, fără să-i răspund şi de data aceasta şi mă ridic în picioare, acum că autobuzul a oprit la staţia dorită. Îmi feresc chipul de privirile celor din jur şi cobor, în timp ce telefonul îmi vibrează din nou. Zâmbesc şi deschid noul mesaj.

„... ştiu că trebuia să te cred pe tine, să te ascult, dar...”

Pare continuarea mesajului de dinainte, însă se termină la fel de brusc. Poate că ar trebui să-i răspund, să-i spun că ştiu că-i pare rău, dar n-am s-o fac. Am să-l las în continuare să creadă că sunt încă supărată pe el, nu că n-aş fi, dar consecinţele se suportă. Vibratul telefonului mă face să zâmbesc cu gura până la urechi, în timp ce-mi continui drumul spre apartamentul lui Dominic şi îmi trec privirea peste ultimul mesaj, de îndată ce-l deschid.

„Drace! Drace! Drace! Îmi bag picioarele în ele mesaje. Nu renunţ la tine şi punct.”

Fără să mă mai pot abţine izbucnesc în râs şi-mi simt ochii umezindu-se. Nervozitatea din cuvintele lui îşi are cauza în faptul că nu am de gând să-i răspund, ca să-l las să fiarbă puţin pe dinăuntru, şi să fie disperat că nu mai ştie cum să-mi arate că el vorbeşte cât se poate de serios. Ştiu că John i-a spus să mă lase să mă liniştesc, dar dacă ar fi fost după Augustin, m-ar fi răpit în miez de noapte, m-ar fi dus pe undeva pe la marginea oraşului şi m-ar fi închis acolo cu el. Şi nu mi-ar fi dat drumul până nu-l luam în braţele mele sau... mai ştiu eu ce. Scutur uşor din cap şi bag telefonul în buzunar, acum că am ajuns în faţa complexului de apartamente.

La ce scară locuieşte? încerc să-mi dau seama.

Fir-ar să fie! Cum a zis că-l cheamă? continui cu întrebările în sinea mea, gândindu-mă la Dominic şi-mi trec privirea peste tabelul cu nume de pe uşă. Oftez şi mă îndrept spre următoarea scară. Trec şi aici cu privirea pe tabelul cu nume de pe uşă şi de îndată ce-mi amintesc numele lui de familie, încep să caut în buzunare cheia pe care mi-a oferit-o.

La cheie era legată un fel de cartelă. Bănuiesc că ea îmi oferă acces în bloc, aşa că o apropii de acea cutiuţă prinsă de peretele de lângă uşă şi odată ce aud click-ul apăs pe mâner şi trag uşa spre mine. N-am folosit niciodată aşa ceva, dar toate au un început. Intru în lift, apăs pe butonul dorit şi mă sprijin de peretele rece al acestuia, aşteptând. Telefonul îmi vibrează din nou în buzunar şi zâmbesc, gândindu-mă că doar Augustin poate fi acela care îmi trimite mesaje. Deschid mesajul cu o dorinţă mare de a-l citi, dar realizez că mesajul e de la Emma, nu de la fratele ei.

„Mi-e dor de tine şi cred că-mi voi scurta vacanţa lângă ai mei. E aiurea, e plictisitor şi simt că înnebunesc. Tu ce mai faci? Sper că eşti bine."

Zâmbesc puţin tristă, deoarece îmi este dor şi mie de nebuniile ei, însă nu vreau ca asta să-i strice vacanţa pe care o are cu părinţii săi. Ar fi urât din partea mea să-i spun că o vreau lângă mine, când, de fapt, ar trebui să petreacă timp cu mama şi cu tatăl ei.

„Sunt bine, nu-ţi face griji. Şi mie îmi este dor de tine şi, chiar dacă îmi doresc să fii aici, nu vreau să-ţi strici vacanţa din cauza mea. Bucură-te în continuare de ea şi ne vedem când vii. ”

Îi scriu repede mesajul, îl trimit, apoi ies din lift, acum că uşile s-au deschis, şi păşesc privind în stânga şi în dreapta. Odată ajunsă la uşa care trebuie, oftez prelung şi îmi închid ochii preţ de câteva secunde. Mă simt de parcă aş intra ca o infractoare într-o casă care nu îmi aparţine, dar odată ce Dominic mi-a oferit cheia şi mi-a spus că pot oricând să vin aici, ar trebui să fie bine. Inspir adânc, în timp ce inima mea bate cu putere în piept şi introduc cheia în broască. O învârt uşor, îmi dau seama că nu merge. *Să-mi fi dat o cheie greşită sau e acasă cineva?* Înghit în sec şi mă gândesc să-mi iau tălpăşiţa, dar nici n-apuc să fac câţiva paşi, că glasul lui Dom mă opreşte în loc.

— Christina?

— Bună! îi spun, zâmbind stânjenită.

— Doamne, ce-ai păţit? mă priveşte mai atent şi-mi face semn să intru.

Păşesc cu reţinere şi privesc în jur. Apartamentul e aranjat frumos, cu un hol care dă direct în living şi în bucătărie, iar puţin mai în spate se află două dormitoare. Dominic dispare brusc, intrând într-una dintre camere, aşa că eu continui să analizez totul în jurul meu. Las ghiozdanul pe canapea şi mă uit la o poză pe care o găsesc pe măsuţa de alături. Mutrişoara drăgălaşă, zâmbetul de milioane, ochişorii mititei care strălucesc la vederea persoanei dragi, mă

fac să zâmbesc şi eu şi, în mod neaşteptat, să ating poza cu buricele degetelor. Imaginea din faţa mea completează destul de bine portretul mamă-fiică, un lucru de care n-am avut parte vreodată. Mai ales că în casă n-am găsit niciodată nicio poză cu mine de când eram doar un bebeluş.

— Avea doar şase luni când am făcut poza, glasul lui Dom mă face să tresar, mai să scap poza pe jos. Îmi pare rău! N-am vrut să te...

— E în ordine, îl întrerup şi-i zâmbesc subtil.

Aşez poza de unde am luat-o şi mă întorc spre Dom, cât timp el aşază cutia de prim-ajutor pe blatul barului. Inspir adânc, în timp ce-mi frec palmele una de alta, simţindu-mă oarecum jenată că mă aflu aici.

— E frumoasă, mă refer la fetiţa din poză. Ai aflat cine a răpit-o? îndrăznesc să-l întreb, păşind spre bar.

Nu-mi răspunde, ci doar oftează. Poate-ar fi trebuit s-o las baltă, însă ceva dinăuntrul meu mă face curioasă, mai ales de când mi-a spus că-i amintesc de fiica lui.

— Nu, îmi răspunde după un minut de tăcere. Dar n-am să renunţ în a o căuta, continuă să-mi spună şi-mi face semn să mă apropii, acum că a terminat de pregătit ceea ce îi trebuia ca să-mi panseze rana.

Mă aşez pe unul dintre scaunele înalte şi-l las să-mi şteargă sângele, care probabil s-a cam uscat în tot acest timp. Privesc în toate părţile, numai la el nu şi mă strâmb de îndată ce simt usturimea care îmi străbate tot corpul, cu cât tamponul de vată îmbibat în dezinfectant îmi atinge pielea.

— Ce s-a întâmplat? Dom schimbă subiectul, referindu-se acum la felul în care arăt.

— Prea multe, răspund scurt şi oftez.

— Acest *„prea multe”* ţi-a făcut asta? continuă să-mi îngrijească rănile. Probabil rana mea îl duce gândul la un băiat şi nu la o fată. Nu e prea frumos! mă priveşte pe sub gene.

— Să vezi cum arată adversarul, încerc să destind atmosfera, amintindu-mi în ce hal am lăsat-o pe Alana.

Pentru prima dată în viaţă, faptul că nu m-am mai lăsat călcată în picioare şi am luat atitudine, ripostând, mă face să mă simt bine în propria piele. Mă face să mă simt mai puternică, mai sigură pe forţele mele, pe ceea ce îmi doresc de la viaţă. Îmi închid ochii preţ de câteva secunde şi oftez profund, acum că Dominic mi-a lipit un plasture pe frunte.

— În toţi aceşti ani de liceu am fost batjocorită de elevii de acolo pentru simplul fapt că sunt diferită, că nu mă încadrez în nicio categorie a perfecţiunii, iar Alana n-a pierdut niciodată ocazia să mă facă să mă simt ca un parazit, încep să-i povestesc în mare de ce am ajuns în starea în care sunt. Iar azi am pus piciorul în prag, fiind sătulă de tot şi, chiar dacă nu e prea frumos să te baţi, am şters cu ea pe jos. Şi sunt mândră de asta, ultima frază o spun cu zâmbetul pe buze şi-l văd pe Dominic zâmbind cu gura până la urechi.

— Să fii perfect într-o lumea a haosului nu e totul. Nu-ţi oferă decât un caracter murdar, de aceea cei care se cred perfecţi se cred şi superiori. Însă nu ştiu că asta le poate tăia craca de sub picioare în orice clipă, iar impactul cu realitatea poate fi extrem de dur.

Cuvintele lui Dominic mă fac să înţeleg că e trecut prin viaţă şi că s-a lovit de aşa ceva, încă din tinereţe.

— Să fii diferit e mai bine decât să fii perfect, după părerea mea. Iar dacă tu te simţi bine aşa cum eşti, nu te schimba pentru nimeni, doar ca să fii văzută altfel. Ştiu că sfaturile lui Dom sunt bune.

Scot telefonul din buzunar. *E aproape şase,* constat şi încep să mă întreb când naiba a trecut timpul atât de repede. Mă dau jos de pe scaun, cu gândul că ar fi cazul să plec, însă ciocănitul dur în uşa de la intrare mă încremeneşte. Privesc către Dom, întrebându-l prin semne dacă aşteaptă pe cineva, dar după privirea încruntată pe care o are e şi el e nedumerit de musafirul nepoftit. Se apropie furtunos de uşă, cu cât bătaia devine tot mai insistentă. Îşi aşază mâna pe clanţă, apasă uşor, iar eu înghit în sec. Deschide uşa larg, dezvăluind astfel cine e persoana care era să dărâme uşa cu totul şi încremenesc.

— Avem o mare problemă, glasul lui Augustin mă face să încremenesc la propriu şi încerc să-mi dau seama ce mama naibii caută aici. Mama lor de nemţi! înjură nervos şi încă încerc să-mi dau seama despre ce e vorba. Ne-au tras ţeapă cu...

— Augustin, nu e momentul, îl întrerupe Dom, în timp ce eu nu ştiu unde să mă ascund.

Înghit în sec pentru a nu ştiu câta oară, fiind aţintită cu privirea pe cei doi şi, de îndată ce-mi sesizează prezenţa, Augustin mă priveşte surprins să mă găsească aici, apoi trece de Dom, de parcă e invizibil şi se îndreaptă direct spre mine ca o tornadă.

— Cine a îndrăznit să te lovească? Mă întreabă şi-mi cuprinde faţa în palmele sale, ca să se uite mai atent.

Mă simt hipnotizată de ochii lui albaştri, ce par acum întunecaţi ca fundul unui ocean, însă oricât de mult îmi vine să-l îmbrăţişez şi să-l simt aproape, nu pot. Nu încă.

Încă vreau să creadă că sunt supărată pe el, ca să-l pedepsesc şi să simtă şi el ce m-a făcut să simt în acea seară, aşa că mă desprind cu totul de Augustin şi privesc în altă parte. Trag breteaua ghiozdanului pe umăr şi dau să mă îndrept spre ieşire, însă nicio şansă de izbândă.

— Augustin! aud glasul lui Dominic, de parcă i-ar ordona să mă lase în pace, doar că Augustin nu mă lasă.

Mă simt prinsă de mână şi întoarsă cu totul spre el, dintr-o smucitură. Felul în care mă priveşte, cu o încruntătură pe mijlocul frunţii, mă face să cred că nu mai are mult până să mă ia la întrebări cu privire la ce caut eu aici. Îl iubesc al naibii de mult, dar sentimentele lui pentru mine sunt încă un mister, deşi mi-a spus că n-are de gând să renunţe la mine.

— Ce se întâmplă aici? vrea să ştie, de parcă între mine şi Dom ar fi ceva.

Nu e absolut nimic, doar am simţit nevoia să mă refugiez undeva, căci simţeam nevoia să mă calmez. De unde să fi ştiut că el va fi acasă? aş vrea să-i spun asta în faţă, dar nu pot.

— Pot să-mi port şi singură de grijă, spun în schimb şi-mi smucesc mâna din strânsoarea lui.

— Augustin!

— Tu nu te băga, Dom! îl expediază nervos.

Dacă chiar ţine la mine şi nu-şi doreşte să mă piardă, aş vrea să aud spunând asta din gura lui. Să urle dacă poate, să-mi demonstreze că mă vrea lângă el, nu doar să fie gelos şi cam atât. La petrecere a ştiut să ţipe că sunt aşa şi pe dincolo, făcându-mă una cu pământul, acum i-a înghiţit pisica limba? N-am să fiu eu cea care îi va spune că îl iubeşte, pentru că ar însemna să cedez şi să-mi calc în picioare demnitatea de femeie. Oftez profund şi, fără să mai spun ceva, ies din apartament, păşind apăsat spre lift, în timp ce ochii mi se umezesc. Mă simt nervoasă, încât îmi vine să fac cale-ntoarsă şi să-i pocnesc una în mutrişoara aia a lui frumoasă.

La naiba! înjur în sinea mea şi apăs din nou pe buton, de parcă aşa ar veni mai repede liftul. Intru în lift şi apăs pe butonul care duce la parter, auzind cu uşurinţă urletele venite dinspre apartamentul lui Dominic. Nu ştiu exact ce cuvinte îşi spun, dar n-am de gând să mai rămân.

— Christina! glasul lui Augustin mă face să-mi îndrept privirea spre el, chiar în momentul în care uşile liftului se închid şi acesta porneşte.

Oftez scurt şi mă reazem de peretele rece al liftului. Gândurile îmi sunt amestecate şi tot ce vreau e să ajung acasă şi să mă închid în camera mea, fără să ofer explicaţii nimănui. Apuc bretelele ghiozdanului între degete şi păşesc cu încredere spre ieşirea din bloc.

— Christina!

Măresc pasul cu cât îl aud pe Augustin îndreptându-se spre mine, doar ca să nu mai fiu aici, dar parcă totul îmi stă în cale. Mă prinde de braţ şi mă opreşte.

— Augustin, dă-mi drumul! urlu, dar nu mă bagă în seamă, ci începe să mă tragă după el. Augustin! îi pronunţ numele răspicat, însă nu-mi răspunde.

Încerc să mă eliberez din strânsoarea lui, smucindu-mă, de preferat înainte să-mi rupă braţul din umăr, doar că şansele mele de reuşită sunt nule.

Se opreşte brusc în loc, mă trage în faţa lui şi mă lipeşte cu spatele de maşina cu care a venit. Felul în care respiră mă duce cu gândul la faptul că el a coborât toate scările în fugă, doar ca să mă ajungă din urmă. Ce naiba? Nu prea ştiu ce vrea să facă, însă privirea aprigă pe care o are mă sperie. Încerc să mă eliberez din nou, dar degeaba, nu mă pot mişca.

Fără să spună măcar un cuvânt mă ia prin surprindere, zdrobindu-şi buzele de ale mele şi începe să mă sărute, poate aşa cum n-a mai făcut-o până acum. Îmi ia chipul între palmele sale, în timp ce îşi mişcă buzele lent peste ale mele, îmbătându-mă cu aroma lor şi, oricât încerc să scap de el, eşuez lamentabil. Mi-a fost dor de buzele lui, de corpul său atât de aproape de al meu şi chiar dacă n-am ajuns să facem dragoste, mă bucur că e aici. Doar că nu-mi doresc ca el să ştie asta, nu încă. Mă lipseşte de buzele sale, moment care îmi oferă prilejul de a-l plesni puternic peste obraz. Nu se aştepta la asta.

— Încetează să te mai joci cu sentimentele mele! urlu la el, simţind lacrimile care-mi curg pe obraji. Dacă tu crezi că aşa...

— Te iubesc, încăpăţânato! Te iubesc al dracului de mult! mă priveşte adânc în ochi fără să clipească, iar eu tocmai îmi înghit cuvintele şi amuţesc.

Ce-a spus?!

Mă simt ca-ntr-un vis pe care l-am avut aseară, doar că acesta e real. Înghit în sec, în timp ce inima îmi bate cu putere şi-l privesc în continuare cu ochi mari.

— Ce-ai spus? îl întreb cu buzele tremurânde, dorindu-mi parcă să-mi repete cele două cuvinte.

Nu mă aşteptam la asta. Doamne!

— M-am îndrăgostit de tine, chiquita! îmi vorbeşte pe un ton mai blând, privindu-mă încă în ochi. Iar zilele astea am

crezut că înnebunesc fără să te văd, fără să te simt aproape, fără să-ţi gust buzele, continuă să-mi vorbească, în timp ce chipul său se apropie de al meu.

— Încrederea mea în tine e la pământ, Augustin, îl opresc din a încerca să mă sărute din nou, proptindu-mi palma pe pieptul său.

Simt cât de tare îi bate inima în piept, de parc-ar fi acum în palma mea, la fel cum îi simt şi respiraţia caldă brăzdându-mi faţa. Oftează prelung, îşi închide ochii preţ de câteva clipe, apoi şi-i deschide la loc, privindu-mă.

— Ştiu! Nu renunţ la tine, micuţo, aşa că-ţi voi recâştiga încrederea.

Felul în care mă alintă îmi face inima să mi se topească ca o îngheţată lăsată sub soarele arzător de afară.

— Mai spune încă o dată! îl îndemn să-mi declare ce simte pentru mine.

Îşi umezeşte buzele cu limba şi mă priveşte pe sub gene.

— Te iubesc? mi-o spune sub formă de întrebare, zâmbind într-un colţ al gurii.

— Da.

— Mai răruţ că-i mai drăguţ, altfel te înveţi cu binele, mă ia puţin peste picior şi mă îmbufnez.

Incredibil! pufnesc în sinea mea. Îl lovesc cu pumnul direct în umăr, poate se învaţă minte.

— Nemernicule! Eram sigură că nu se poate abţine să nu facă pe grozavul în faţa mea.

De fapt, asta e ceva specific lui, altfel n-ar mai fi el. Mă las uşor în jos, făcându-l pe Augustin să mă privească puţin nedumerit de ce fac şi trec pe sub braţul lui, eliberându-mă. Intuieşte repede de faptul că vreau să plec şi mă prinde din nou de mână, oprindu-mă. Mă trage înapoi în braţele sale şi încearcă să mă sărute din nou, dar nu-l las şi-i ofer în schimb obrazul, doar că buzele nebunului nu se mai lipesc de acesta, ci de linia pulsului de pe gâtul meu. Îmi închid ochii, fiind scăldată în senzaţiile pe care mi le transmite până în vârful degetelor de la picioare şi inspir adânc, spunându-i:

— N-am zis că te iert, îi tai puțin din avânt și-l aud oftând. Sunt curioasă de ce vei fi în stare să faci ca să te iert. Privirea lui strengară, dar și zâmbetul șiret, mă pun puțin pe gânduri.

La cât de nebun poate fi de multe ori, îl cred în stare de orice.

— Atunci pregătește-te pentru diseară! îmi mai spune înainte să-și înfigă degetele în părul meu și să-mi fure încă un sărut.

***

În ultimele trei ore și jumătate am întors cuvintele lui Augustin pe toate părțile. Nu știu pentru ce anume ar trebui să mă pregătesc. Oftez prelung, în timp ce iau telefonul de pe noptiera de lângă pat și privesc ecranul acestuia. *Zece jumate,* constat și încerc să-mi dau seama când naiba a trecut așa de repede timpul. Mă îndrept cu pași lejeri spre geam și, odată ajunsă în dreptul acestuia, îl deschid larg și mă fac comodă pe pervaz. Îmi face plăcere să simt răcoarea serii, chiar dacă iubesc căldura. Iar faptul că sunt îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți gri cu dungi albe pe laterale, din trening, o bustieră neagră, un maiou în aceeași culoare cu pantalonii, având ca imprimeu *„Make love not war"* mă face să dârdâi de parcă ar fi iarnă afară. Casc involuntar, simțind cum somnul pune stăpânire pe simțurile mele și mă ridic de pe marginea pervazului, dorindu-mi cu ardoare să simt moliciunea așternuturilor și să mă las învăluită de lumea viselor. Nu știu ce naiba i-a trecut lui Augustin prin cap atunci când mi-a spus să mă pregătesc pentru seara asta, dar la cât mi-e de somn, nu mai stau să îl aștept. Las telefonul pe noptieră și mă arunc în așternuturi. Iau perna în brațe și-mi închid ochii, sperând că voi adormi cât de curând, însă nicio șansă. Tresar brusc, când simt o mână astupându-mi gura și privesc cu ochii cât cepele spre el. Îmi dau ochii peste cap și mă las moale în așternuturi, bolborosind câteva cuvinte la adresa lui. Într-o zi am să fac infarct din cauza lui. Își ia mâna și mă lasă să vorbesc.

— Câteodată am impresia că vrei să mor înainte de vreme, îl dojenesc în şoaptă, doar ca să nu trezesc şi restul casei. Aşa cum a procedat şi acum câteva zile, s-a furişat în camera mea ca un infractor.

— Ţi-am spus să te pregăteşti, îmi spune şi iau telefonul de pe noptieră.

Arunc o privire la ceas şi realizez că deja e douăsprezece noaptea. Ce naiba?! Doar nu s-a ţicnit?

— Vino! îmi întinde mâna, dar prefer să-l las cu ea în aer, aşteptând, iar eu îmi încrucişez braţele la piept.

— Nu mă face s-o asmut pe Azazel asupra ta. E mică, dar feroce, încerc eu să par cât mai serioasă, doar că râsul lui molipsitor mă face până şi pe mine să zâmbesc.

Îmi muşc buzele nervoasă.

— Sunt sigur că mă va doborî cu totul! mă ia peste picior şi izbucneşte din nou în râs.

— Şşşş! La naiba cu tine! pufnesc şi mă ridic în picioare, fix în mijlocul patului. Augustin, încetează! Trezeşti toată casa, îl dojenesc şi fac un pas spre el, însă spre nefericirea mea mă împiedic în aşternuturi.

Acestea se încolăcesc în jurul piciorului meu, nu ştiu cum naiba, şi aproape să cad pe podea, însă braţele lui Augustin mă prind chiar la timp.

— Împiedicato! se aşază pe marginea patului cu mine încă în braţele lui.

Îmi zâmbeşte scurt şi mă repune pe picioare. Îmi înmânează tenişii şi bluza de trening cu fermoar, de culoare neagră, şi-mi face semn să le iau repede pe mine. *Nu ştiu ce are de gând,* oftez cu o mică reţinere şi fac întocmai, chiar dacă ceva din mine îmi spune că e o nebunie. Îmi încalţ tenişii, apoi trag bluza pe mine şi închid fermoarul. Mă întind după telefon, dar glasul lui Augustin mă opreşte.

— N-ai nevoie de el, îmi spune şi-l privesc ciudat.

— De unde ştiu eu că n-ai de gând să mă răpeşti şi să mă închizi undeva, de vreme ce îmi spui că nu am nevoie de telefon, îmi pun mâinile în sân, aruncându-i o privire fioroasă. Am de gând să nu mă mişc din loc până nu-mi răspunde.

Se îndreaptă de spate, afişându-şi zâmbetul ştrengar şi păşeşte spre locul în care sunt. Inspiră adânc aerul în plămâni, apoi îşi trece vârful limbii peste buze şi în timp ce îşi freacă palmele una de alta, de parcă tocmai a fost prins şi demascat, vorbeşte.

— Ai dreptate! Tocmai asta vreau să şi fac. M-ai prins, îmi spune pe un ton ce nu trădează nicio emoţie, ridicându-şi mâinile în aer.

— Augustin... zic şi mă dau cu un pas mai în spate, iar el face unul spre mine.

Mă sperie privirea lui, iar dacă acesta e modul său de a mă face să-l iert, îmi vine să-l lovesc cu ceva, să-l arunc pe geam şi să-l trimit la naiba. Inspir, expir cu gândul că e timpul să alertez lumea, dar pe când să pot s-o rup la fugă şi să urlu cât mă ţin plămânii, mă prinde şi-mi astupă gura.

Fir-ar să fie! De ce mi se întâmplă întotdeauna asta? Mă simt de parcă am fi legaţi cu o sfoară unul de celălalt şi oricât aş încerca să fug de el, tot în acelaşi punct ajung. Mă zbat în braţele lui Augustin, cu cât încerc să urlu, ca John şi Maryse să mă audă, şi continui să lupt doar ca să mă eliberez, lovindu-l cotul în stomac. Nebunul tot nu se lasă.

— Eşti chiar prostuţă dacă crezi aşa ceva, spune după un minut şi-mi dă drumul, acum că nu mai urlu. Ştiu c-am dat-o în bară. Drace! înjură şi scrâşneşte din dinţi. Şi ştiu că mă comport ca un psihopat, ca un nebun care ar trebui să fie într-o cămaşă de forţă. Dar, la naiba, Christina! Nu sunt bun la vorbe sau la a-mi cere scuze, dar încerc să îndrept cum pot lucrurile între noi.

E pentru prima dată când îl văd pe Augustin vulnerabil şi trebuie să recunosc că nu-mi place. Îl prefer nebun, spontan, direct şi sincer şi chiar dacă multe fete şi-ar dori un tip calm, înţelegător, ascultător şi mai ştiu eu cum, eu nu îl vreau aşa. Îmi place când e în contradictoriu cu mine, pentru că asta mă ajută să ies din carapacea în care m-am ascuns până acum, doar ca să trec neobservată prin viaţă. Mă face, într-un fel, să fiu mai puternică în propriile forţe şi să lupt pentru ceea ce îmi doresc.

— Te iubesc, încăpăţânato! îmi pune telefonul sub nas. Vreau să suni la poliţie dacă...

Îl opresc din ceea ce mai are de spus şi chiar dacă încrederea mea în el e şubredă, iau telefonul şi îl aşez înapoi pe noptiera de lângă pat. Risc şi sper să nu regret după aceea. Îmi mângâie uşor obrazul cu degetele, privindu-mă şi mă trage în braţele sale.

— Dacă spui cuiva că m-am înmuiat, te muşc de fund! mă ameninţă, iar eu izbucnesc în râs.

Îmi astup gura cu palma, desprinzându-mă din braţele lui, doar ca să nu fac zgomot şi îl aţintesc cu privirea. Într-un fel mi-l imaginez făcând asta. Clipesc des, doar ca să-mi revin şi încerc să mă abţin să nu mai râd.

— Bine, domnule Ozera, spun şi îi arăt că buzele mele sunt pecetluite, închise bine cu un lacăt. Orgoliul tău va rămâne nepătat, îl iau peste picior.

— Afurisită mică! mă dojeneşte, ca în următoarea secundă să mă trezesc plesnită peste fund. Zgomotul palmei a răsunat în toată camera.

Îmi înghit toate înjurăturile care îmi vin în minte la adresa lui Augustin şi scrâşnesc din dinţi. Iau perna de pe pat şi-l lovesc cu ea direct în faţă, fix în momentul în care se pregăteşte să-mi vorbească. N-am de gând să mă las mai prejos decât nemernicul din faţa mea. Privirea lui uşor încruntată şi ochii mijiţi îmi transmit *„Lasă că-ţi arăt eu ţie!”* şi mă prinde de mână, chiar când arunc perna înapoi pe pat. Mă trage după el până în dreptul geamului.

— Doar nu crezi că am să cobor pe acolo? întreb cu privirea aţintită spre peluza din faţa casei.

— Dacă ai altă opţiune, te ascult! îmi spune, în timp ce trece de pervazul geamului şi aterizează pe acoperiş.

Oftez. Sper doar ca John şi Maryse să nu se trezească, altfel am dat de dracu. E pentru prima dată când fac aşa ceva, fiind cuprinsă de o adrenalină necunoscută mie. Augustin reuşeşte să ajungă jos, chiar în momentul în care mă aşez cu fundul pe pervaz şi cu picioarele în afara lui şi înghit în

sec. Nu mi-e frică să stau pe acoperiş, chiar îmi face plăcere când privesc stelele noaptea, însă până jos e cale lungă, iar eu simt că ameţesc deja. Fir-ar să fie! Eu şi înălţimile nu ne împăcăm deloc.

— Te prind eu, vino! glasul lui Augustin mă face să-mi aţintesc privirea spre el şi să nu mai fiu atentă pe unde calc.

Alunec uşor pe suprafaţa acoperişului şi cad în fund, înjurându-l în gând. Eu de aici nu mă mai mişc, altfel risc să mă fac plăcintă când voi îmbrăţişa pământul.

— Christina!

— Nu cobor de-aici! îi răspund destul de fermă în ceea ce spun şi încerc să mă trag mai sus cât să ajung la geam.

Însă, spre nefericirea mea, alunec din nou şi mă duc spre marginea acoperişului, simţindu-mi inima cât un purice în piept. *Acum e acum,* murmur în sinea mea şi încerc să mă opresc din alunecat, numai că asta nu se întâmplă. Mă pregătesc pentru impactul cu pământul, deoarece nu cred că Augustin mă vede prea bine, chiar dacă strada e luminată, doar că impactul meu nu pare tare şi rece, ci mai degrabă moale şi cald. Inspir adânc parfumul care-mi îmbată simţurile, în timp ce-mi ridic privirea şi dau peste chipul lui Augustin, respirând greoi. Încerc să mă ridic de pe el, dar nu mă lasă şi îşi strânge braţele în jurul meu şi mai mult.

— Augustin, îi rostesc numele în şoaptă şi privesc în continuare spre ochii lui.

Oftează scurt şi-mi dă drumul. Ne ridicăm amândoi, într-un final, în picioare şi, exact ca doi copii care fac numai trăsnăi, ne pufneşte râsul. E puţin ciudat să-l văd râzând cu atâta poftă, dar îmi place. Are un zâmbet frumos şi molipsitor, nici nu ştiu de ce îl ascunde. Încercăm să ne oprim, pentru că nu ne dorim să trezim întreg cartierul, doar că partea cu furişatul de acasă atunci când părinţii dorm, e foarte amuzantă.

Inspirăm adânc amândoi şi ne îndreptăm spre maşina pe care a lăsat-o parcată pe aleea din faţă. Urc în scaunul din dreapta, cât el se urcă la volan, mă aşez mai bine în scaun

şi privesc pe geam, de îndată ce sunt lăsate în jos, la toate luminiţele care împânzesc întreg oraşul. E ca o simfonie de culori care te fac să te simţi în largul tău. Tresar uşor, simţind mâna lui Augustin pe genunchiul meu, iar atingerea lui caldă mă face să-mi închid ochii. Dar nu mă întorc, stau încă rezemată cu braţele de portieră şi cu capul pe acestea. Savurez senzaţiile pe care mi le transmite prin tot corpul şi zâmbesc subtil, cât să nu observe felul în care mă face să mă simt. După câteva minute de mers, maşina se opreşte, iar eu îmi deschid ochii, pe care nici nu mi-am dat seama că i-am ţinut închişi până acum. Privesc buimacă în jur şi mă aşez mai bine în scaun, întrebându-mă în sinea mea unde naiba suntem. Încă sunt cu gândul că poate m-a răpit, însă luminile se aprind şi pot observa cu uşurinţă că suntem pe un fel de pistă.

— Unde suntem? întreb nedumerită.

— Vino! e tot ce-mi răspunde şi iese din maşină.

Fac şi eu întocmai. Ies din maşină şi păşesc uşor nesigură spre locul în care poposeşte. Privesc încă în jur şi continui să mă întreb ce naiba facem într-un mic aeroport, de undeva de la marginea oraşului.

— Bună, Ethan! Augustin îl salută pe un tip tânăr, cu o mustăcioară stufoasă sub nas şi îmbrăcat într-o salopetă. E pregătit totul? îl întreabă, iar eu privesc cu ochii mijiţi.

Nu ştiu ce anume e pregătit, dar dacă e ce bănuiesc cred că ar fi timpul să-mi iau tălpăşiţa. Privesc scurt spre nebunul sărit de pe fix şi decid să risc în continuare, chiar dacă poate am să regret mai apoi. Îmi face jucăuş din ochi, îşi împleteşte degetele cu ale mele şi porneşte spre intrare, îndemnându-mă şi pe mine să fac la fel.

— Unde mergem? întreb curioasă.

— Ai să vezi, îmi oferă răspunsuri scurte, dar nu concrete.

Cotim spre dreapta, apoi spre stânga până dăm într-un fel de curte imensă, iar în mijlocul acesteia se află un elicopter. Clipesc des, doar ca să-mi revin din *„somn”* şi-mi întorc privirea spre Augustin, chiar în momentul în care îmi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Vom face o mică plimbare, mă anunţă odată ajunşi în dreptul elicopterului.

— Cu ăsta? surprinderea de pe chipul meu spune totul.

N-am mai fost niciodată într-un elicopter, de fapt, ce tot spun? N-am fost niciodată nicăieri. Uşa elicopterului se deschide şi inspir adânc aerul uşor răcoros al nopţii, ca mai apoi să urc în el, chiar dacă inima-mi stă să iasă din piept, şi mă fac comodă pe banchetă. Augustin se aşază pe bancheta din faţa mea şi-mi aruncă un zâmbet care ascunde multe. Deodată îmi simt picioarele înfăşurate, cu habar n-am ce şi nu înţeleg pentru ce anume.

— Stai liniştită, e doar ca să fii mai stabilă, mă asigură Augustin, în timp ce şi picioarele lui sunt înfăşurate la fel ca ale mele.

Cum n-am mai fost niciodată cu elicopterul, presupun că aşa se procedează. Sunt strânse bine de tot şi chiar dacă aş încerca să mă mişc, n-aş avea cum. Practic picioarele mele sunt legate unul de altul. Îmi frec palmele una de cealaltă şi inspir adânc, copleşindu-mă emoţiile.

— O să fie bine, n-ai de ce să-ţi fie frică! încearcă Augustin să mă liniştească şi tresar privind în jur, de îndată ce elicopterul se pune în funcţiune.

Îmi simt inima galopând, cu cât ne ridicăm în aer şi îndrăznesc să-mi întorc privirea spre dreapta. Rămân fascinată de cum se vede New York-ul de aici, de sus, cu toate luminiţele acelea colorate şi trebuie să recunosc că gestul lui Augustin m-a luat total prin surprindere. Ştiam eu că e nebun, dar se pare că fix nebunia lui îmi colorează viaţa. Zburăm deasupra oraşului de vreo câteva ori, ca în final să ne îndreptăm spre statuia libertăţii. Privesc în continuare fascinată de tot, de parcă aş fi hipnotizată şi realizez că uşa elicopterului s-a deschis, doar când vântul începe să se joace cu firele din părul meu. Ce naiba?! Aproape că mă fac una cu elicopterul, simţindu-mi inima bătând în stomac acum şi încerc să-mi reglez respiraţia, chiar dacă panica mă

cuprinde. Îmi simt mâinile brusc acaparate de către mâinile lui Augustin, care mai apoi mă trage spre el şi tot ce fac e să mă agăţ ca un scai de trupul său.

— Nu eşti norm... atât mai apuc să spun, chiar înainte de a sări în gol.

Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne! murmur în gândul meu, pe lângă nenumăratele spovedanii adresate nebunului care tocmai a sărit cu mine din elicopter. Fără doar şi poate, inevitabil mă aştept să avem un impact cu orice se află acum sub noi. Îl strâng pe Augustin cât pot de tare în braţele mele, ţinându-mi ochii închişi, însă vibraţia râsului său mă pune serios pe gânduri. Ah!

— Poţi să-ţi deschizi ochii! mă îndeamnă, dar îi răspund dând din cap negativ.

Nu vreau să-mi văd moartea cu ochii, nu! Încă sunt tânără şi mai am multe de făcut şi de oferit, de ce şi-ar dori ca noi să murim? Gândurile mă învăluie şi la tot ce mă pot gândi acum e că nu i-am spus ce simt pentru el.

— Te iubesc! îi spun cu jumătate de gură şi-i simt braţele încolăcindu-se în jurul meu şi mai tare.

— Ştiu, micuţo! Ştiu! îmi şopteşte în ureche.

Îmi ridic chipul din pieptul său şi-mi deschid ochii brusc, privindu-l. *De ce stăm suspendaţi?* Brusc înţeleg de ce am fost legaţi de picioare de la bun început şi încep să-l lovesc pe nebun cu pumnii în piept. Gestul meu mă îndepărtează puţin de el, dar îmi strâng braţele în jurul corpului său, de îndată ce ne lipim unul de altul înapoi, fără să-i mai dau drumul. Mai văzusem aşa ceva doar la televizor, aceste sărituri cu coarda elastică, ca fiind un fel de sport practicat de numeroşi oameni. Însă, nici în cele mai groaznice coşmaruri ale mele nu m-aş fi imaginat făcând aşa ceva.

— Jur că te omor dacă nu ajung întreagă pe pământ! îl ameninţ şi tot ce face e să înceapă să râdă.

— Şi cum m-ai omorî, micuţo? îmi face jucăuş din ochi şi cred că tocmai bate un apropo.

— Dacă tu crezi că asta mă va face să te iert, te înşeli amarnic, îi tai toate gândurile murdare pe care poate le are şi, ca un copil mic, îi scot limba.

— Mai scoate-o o dată, că rămâi fără ea! Îmi atinge vârful nasului şi în ciuda lui îi mai scot încă o dată limba.

Mă ia prin surprindere, prinzându-mi limba cu dinţii şi mă încrunt. Încerc să mi-o eliberez, dar muşcă şi mai tare, ca în final să-şi vâre limba în gura mea şi mă sărută apăsat, flămând, cât timp elicopterul se îndreaptă înapoi spre micul aeroport din care am plecat. Nu voi uita prea curând noaptea asta dementă. Răsuflu uşurată, văzându-mă cu picioarele pe pământ. Ne îndreptăm spre maşină. Nici nu ştiu cât e ceasul, de aceea tot ce sper e ca John şi Maryse să nu-mi fi sesizat absenţa, încât să mă dea dispărută şi în cel mai rău caz să fii sunat deja la poliţie. Mă fac comodă în scaun, cât timp Augustin porneşte maşina şi demarăm în trombă spre casa în care locuiesc acum.

Îmi întorc privirea spre bărbatul de care m-am îndrăgostit şi-l surprind în fapt, când el mă priveşte cu coada ochiului şi zâmbeşte subtil. Îşi întoarce privirea înapoi la drum, schimbă viteza şi accelerează tot mai mult. Drumul pare mult mai scurt la întoarcere, ceea ce face să ajungem doar în câteva minute pe aleea din faţa casei, unde parchează. Inspir adânc şi deschid portiera, în acelaşi timp în care Augustin face la fel şi pornim spre gărduleţul prins de peretele casei. Privim când în stânga, când în dreapta, doar ca să fim siguri că nimeni nu ne prinde în flagrant şi mă prind cu mâinile de o scândură, ca pe alta să-mi pun un picior. Urc scândură cu scândură, cu Augustin pe urmele mele şi, odată ce mă văd sus pe acoperiş, înaintez cu grijă, că doar nu mai vreau să alunec şi să cad. De data aceasta impactul nu va mai fi moale şi cald, ci rece şi tare ca naiba. Intru în dormitor, arunc o privire scurtă şi realizez că totul e aşa cum am lăsat când am plecat. Iau telefonul de pe noptiera de lângă pat şi mă holbez la ecran. *E aproape patru dimineaţa*, constat şi

oftez scurt. Las telefonul înapoi pe noptieră şi mă îndrept spre pervaz. Trec dincolo şi mă aşez comod pe suprafaţa acoperişului, lângă nebunul pe care îl iubesc.

Îmi proptesc capul de umărul lui şi privesc spre cerul senin şi încă plin de stele. Mă simt ca o adolescentă normală care e curtată de tipul sexy de la şcoală. Bine, mă simt şi eu pentru prima dată importantă în viaţa cuiva şi, chiar dacă el e cum e, ştiu că regretă. O pot citi în ochii lui, deoarece ochii sunt oglinda către sufletul nostru, iar ei nu mint. Dar pot simţi asta şi în inima care îi bate în piept.

Îi voi mai acorda o şansă, deoarece nu suntem suma defectelor noastre, dar nici a calităţilor. Pur şi simplu, suntem oameni!

Va urma...

Iubirea mi-a salvat viața, Vol. 1
Legături predestinate / Carolina Hills
Editura Stylished - 2019
ISBN: 978-606-9017-35-7

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint București